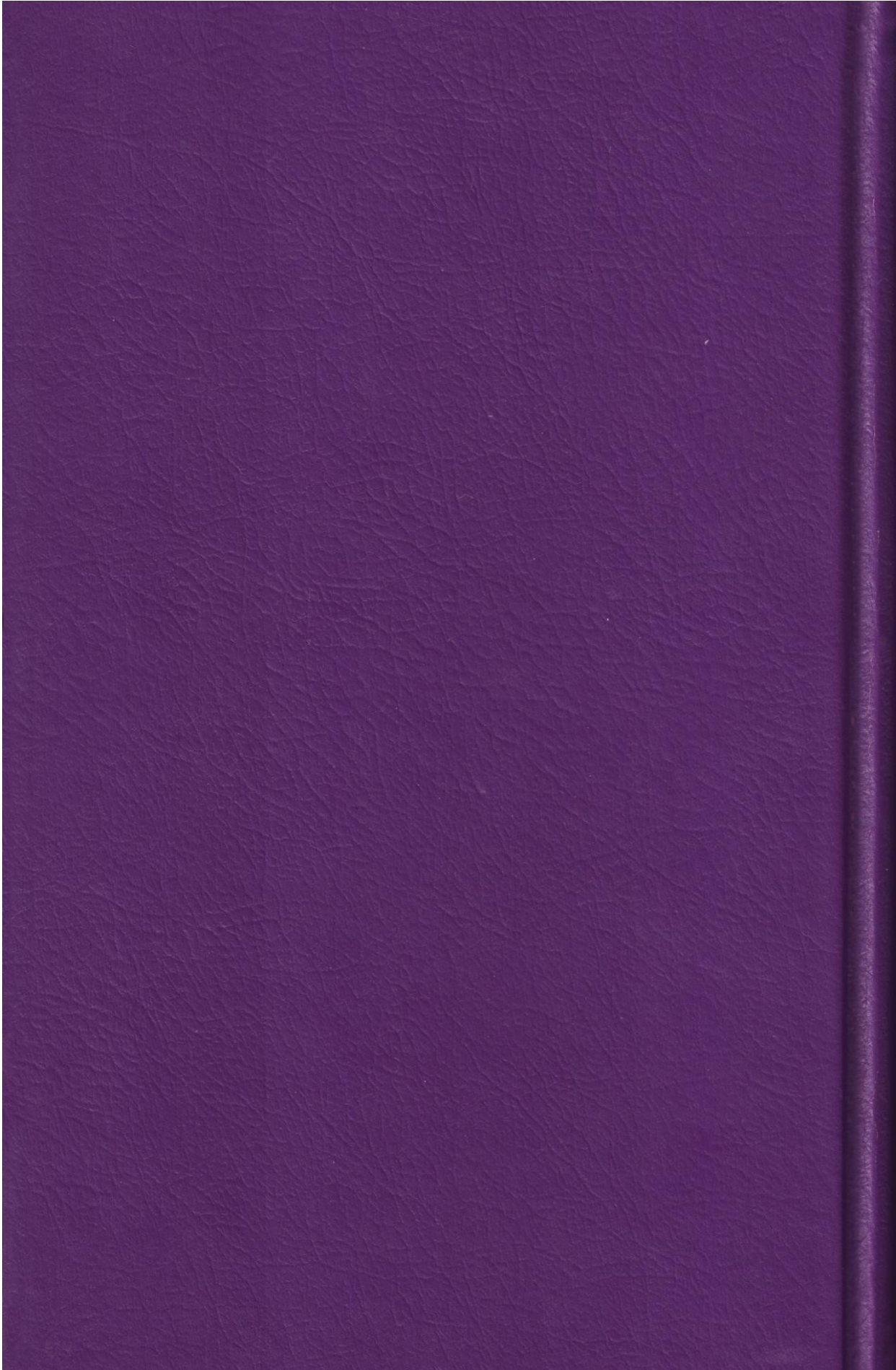

**Základy
ľudskej
duchovnosti**

Peter Daniel Francuch, Ph.D.

**Základy lidskej
duchovnosti**

Francuch

**ZÁKLADY
LUDSKEJ
DUCHOVNOSTI**

Od

Petra Daniela Francucha, Ph.D.

Originál vydalo vydavateľstvo Spiritual Advisory Press v roku 1982
v Santa Barbare, v Kalifornii, USA.

Kongresová knižnica, katalogizácia publikačných údajov

BI624 F73 299'.93 81-16660

ISBN 0-939386-01-1 AACR2

Francuch, Peter Daniel 1934 – 2001

FUNDAMENTALS OF HUMAN SPIRITUALITY

1. Duchovný život

I. Názov

Copyright © Peter D. Francuch, PhD.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť reprodukováná či šírená v žiadnej forme a žiadnymi prostriedkami, elektronickými či mechanickými, vrátane fotokópií, zápisov alebo pomocou akýchkoľvek záznamových a vyhľadávacích systémov bez písomného dovolenia vydavateľa.

Vydanie elektronickej verzie knihy je odsúhlasené a schválené vlastníkom autorských práv – 2010.

Vydavateľ:

Spiritual Advisory Press
P. O. Box 6344
Santa Barbara, California 93111

P. O. Box nie je viac platný a je tu uvedený len kvôli historickej presnosti.

Originál vydalo vydavateľstvo Spiritual Advisory Press v Spojených štátoch amerických.

Prvé vydanie.

Preložené v roku 2016. Publikácia obsahuje 314 strán.

Preložil: Ján Béreš

Redigoval: Ing. Michal Miko

OBSAH

Veľmi dôležitý úvod.	1
PRVÁ ČASŤ: Duchovný úpadok	
PRVÁ KAPITOLA: Definícia a princípy duchovnosti všeobecne a zvlášť ľudskej duchovnosti. Koncepcia Najvyššieho.	8
DRUHÁ KAPITOLA: Pôvod hmoty, vesmíru a sentientných entít. Pôvodný účel, cieľ a štruktúra ľudského života a jeho prírodné/fyzické, duševné a duchovné stavy.	23
TRETIA KAPITOLA: Začiatok a dôvody ľudského duchovného úpadku.	84
ŠTVRTÁ KAPITOLA: Dôsledky a dopad ľudského duchovného úpadku na vývoj ľudstva ako celku.	123
PIATA KAPITOLA: Dôsledky a dopad ľudského duchovného úpadku na špecifické oblasti ľudského života, ľudských činností, ľudských systémov a ľudských vzťahov.	142
ŠIESTA KAPITOLA: Hlboká kríza všetkých ľudských systémov, hodnôt, tradícií, konvencií a kultúr. Koniec ľudskej éry.	183
SIEDMA KAPITOLA: Súčasný stav záležitostí v ľudskom rozpolžení a v ľudskej duchovnosti. Príprava na Nový vek.	194
DRUHÁ ČASŤ: Duchovné znovuprebudenie	
PRVÁ KAPITOLA: Chápanie pravej ľudskej prirodzenosti.	204
DRUHÁ KAPITOLA: Štruktúra ľudskej mysle.	215
TRETIA KAPITOLA: Dynamika ľudskej mysle. Budovanie novej duchovnej psychológie a duchovných spoločenských vied.	221
ŠTVRTÁ KAPITOLA: Očisťovanie a syntéza zriek pravdy existujúcich v tradíciách a konvenciách ľudských systémov.	234

PIATA KAPITOLA: Otvorenie všetkých úrovní bytia a existencie a budovanie trvalého mosta medzi nimi.	248
ŠIESTA KAPITOLA: Riziká a preventívne opatrenia v procese otvárania a budovania. Nástrahy prechodu.	257
SIEDMA KAPITOLA: Vhodné a správne nástroje a stavebné bloky pre Nový vek. Vývoj nových metodológií ľudských systémov.	265
TRETIA ČASŤ: Duchovný pokrok	
PRVÁ KAPITOLA: Definícia a princípy duchovného pokroku.	270
DRUHÁ KAPITOLA: Nová štruktúra ľudských systémov: Analýza tejto štruktúry.	275
TRETIA KAPITOLA: Nová dynamika ľudských systémov: Analýza dynamiky.	285
ŠTVRTÁ KAPITOLA: Prirodzenosť a štruktúra nového ľudstva.	290
PIATA KAPITOLA: Miesto, účel a ciele nového ľudstva a jeho systémov v Univerzalite všetkého.	295
ŠIESTA KAPITOLA: Životný štýl a ľudské vzťahy v Novej ére. Analýza novej duchovnosti.	302
SIEDMA KAPITOLA: Perspektívy a budúce možnosti ľudského vývoja a ich duchovného pokroku.	310
Odporučené čítanie	314

VELMI DŮLEŽITÝ ÚVOD

Podujat' sa na úlohu skúmania a písania o základoch ľudskej duchovnosti výlučne na základe svojich vlastných špekulácií, dohadov a odkazov na druhých je márný, neproduktívny a v skutočnosti beznádejný pokus.

Je niekoľko dôvodov, prečo je to tak:

1. Duchovnosť možno vo všeobecnosti považovať za nadelenie od Najvyššieho. Ako taká, môže byť interpretovaná, vysvetľovaná a definovaná len Tým/Tou, kto ju vytvoril.

2. Pokiaľ ide o duchovnosť, ľudská prirodzenosť je prísne obmedzená v jej chápaní. Je v prírodnom/fyzickom položení alebo stave. Prírodnosť jej stavu má len dočasnú hodnotu. Pretože ľudia sú v prírodnom/fyzickom stave, všetko musia definovať z toho stavu. Avšak, duchovnosť nevzniká v prírodnom stave, a preto nemôže byť pochopená alebo vysvetlená len na tom základe. Človek musí presiahnuť prírodný stav, aby sa priblížil k pravde o duchovnosti.

3. Ľudia majú na základe samotnej svojej povahy tendenciu prispôbiť všetko svojej vlastnej úrovni chápania. Keďže toto chápanie je vo väčšine prípadov založené na každodenných potrebách prežitia v prírodnom svete, všetko podriaďujú tomuto účelu. Sú teda motivovaní každodennými javmi v živote ľudstva všeobecne, a zvlášť javmi vo svojich osobných životoch. Aby človek pochopil duchovnosť, musí presiahnuť takéto chápanie a uznať fakt, že každý jav, či už obecné alebo konkrétne, má svoj pravý pôvod v prvom rade v duchovnom stave vecí, a nie v javoch samotných.

4. Keďže ľudské bytosti v ich prírodnom stave sú obmedzené svojimi dočasnými hodnotami, majú tendenciu zakladať svoje vysvetlenie a chápanie akéhokoľvek fenoménu na týchto dočasných hodnotách. Preto je ich vysvetlenie a chápanie duchovnosti tiež založené na týchto dočasných hodnotách. Pretože duchovnosť vo svojej podstate a obsahu presahuje čokoľvek s dočasnou hodnotou, podľa takých hodnôt ju nemožno plne pochopiť. Teda, akékoľvek chápanie založené na takých podmienkach je skreslením.

5. Keďže jazyk ľudí odvodzuje svoje kategórie, pojmy a myšlienky z vecí a myšlienok zaoberajúcich sa primárne dočasnou prírodnou svetom, bolo by ťažké nájsť primerané vyjadrenie na docielenie toho, aby ľudská myseľ plne pochopila pravú realitu duchovnosti. Preto všetko, čo sa povie v ľudských pojmoch, môže len priblížiť, čo je skutočne duchovnosť, lebo bez ohľadu na to, čo sa povie o duchovnosti, tá bude vždy presahovať vyslovené slová a ich obsah.

6. Keďže ľudské bytosti sú z toho či onoho dôvodu polapené v prírodnom svete, ktorý ďalej existuje v priestorovo-časovom kontinuu, svojim relativistickým stavom sú obmedzené vo svojich koncepciách a chápaní. Preto nie sú schopné v tomto stave plne pochopiť žiadne Absolútne Hodnoty. V prírodnom stave sú schopné len sa približovať pravde. Pretože duchovnosť vo všetkých ohľadoch presahuje relativistické pojmy

Základy ľudskej duchovnosti

ľudského prírodného stavu, ľudia sa k nej môžu len približovať. Toto je teda ďalším zdrojom mnohých skreslení.

7. Keďže ľudské bytosti si uvedomujú dočasný stav svojho existovania v prírodnom svete, majú tendenciu lipnúť na tomto svete a všemožne zachovávať status quo svojho existovania. Toto ich, samozrejme, vedie k budovaniu a hromadeniu všemožných konvencií a tradícií, kultúr a spoločenských režimov, ktoré zaistia ich relatívnu nesmrteľnosť skrz dejiny ľudstva. Keďže tieto konvencie, tradície a kultúry sú budované na predpokladoch a základoch dočasnosti ľudských hodnôt, no zároveň sú tu paradoxne za účelom zachovania relatívnej nesmrteľnosti ľudstva, vedú k stagnácii všetkých hodnôt. Paradox tejto situácie je v domnienke, že pokračovanie existencie je možné dosiahnuť skrz zachovávanie tradícií a konvencií. Pretože všetky zmienky a tradície sú založené na relativistických hodnotách dočasnosti ľudskej existencie v prírodnom svete, následne sa stávajú pre ľudstvo pascou, ktorá namiesto nesmrteľnosti prináša totálnu skazu. Samotná povaha tradícií a konvencií znemožňuje akékoľvek správne chápanie duchovnosti, lebo duchovnosť ich presahuje vo všetkých ohľadoch. Preto kvôli správne chápaniu pravej povahy duchovnosti musí jedinec kompletne a totálne ignorovať akékoľvek existujúce tradície a konvencie, od minulosti cez súčasnosť až do budúcnosti. Len prekonaním tradícií sa možno viac priblížiť pravej duchovnosti.

Vďaka týmto záverom by človek prirodzene skončil pri pesimistickom postoji, ktorý by tvrdil, že je vyslovene nemožné, aby ľudia pochopili svoju pravú duchovnosť. Preto možno vážne spochybňovať plodnosť a užitočnosť diskusie o ľudskej duchovnosti, ktorá by mala úplnú platnosť. Toto všetko je úplná pravda len vtedy, keď sa jedinec podujme na takú úlohu samostatne, podľa svojich vlastných subjektívnych projekcií, osobných sklonov a odkazov druhých. Iným príbehom je, ak existuje priame zjavenie, inšpirácia a osvietenie Najvyšším, ktorý pristupuje k tejto veci z hľadiska súčasných duchovných potrieb celého ľudstva. V súčasnosti existuje špeciálna duchovná situácia a stav, ktoré si vyžadujú také zjavenie, aby mohla byť daná ľudstvu šanca lepšie sa priblížiť Absolútnej Pravde o duchovnosti. Najvyšší si vyberá najvhodnejší čas, najvhodnejšiu osobu alebo osoby a najvhodnejšie prostriedky z Jeho hľadiska, aby Mu pomáhali pri prenášaní takého zjavenia. V takýchto prípadoch sa nespochybňujú postupy Najvyššieho, ale akceptujú sa ako úloha a účel svojho života na zemi — byť nádobou alebo šíriteľom, cez ktorého sa realizuje a umožňuje prenos zjavenia.

Túto knihu možno preto považovať za výsledok takého priameho zjavenia, inšpirácie a osvietenia Najvyšším. Spôsob, ako bolo získané, je, samozrejme, netradičný a nekonvenčný a bude ťažko prijateľný pre tých, ktorí si zakladajú svoj úsudok na tradičnom a konvenčnom prístupe. V tradičnom a konvenčnom prístupe je obsiahnutá akási požiadavka, akýsi príkaz, že zjavenie prichádza len určitými spôsobmi, len určitými prostriedkami, len cez určitých ľudí a len v určitom špecifickom jazyku. Pretože ľudia zvyčajne nevedia, ako by malo byť zjavenie prenášané, mylne usudzujú, že jediný spôsob, ako môže prísť, je tradičný spôsob a jazyk, ako napríklad cez prorokov v Biblii, alebo cez Ježiša Krista v Novom zákone, použijúc špeciálny, veľmi často nejasný symbolizmus a poetický jazyk, archaické formy, atď. Nič, čo je napísané a prenesené odlišne, nemožno akceptovať, pretože sa to nezlučuje s očakávanými štandardami, prostredníctvom ktorých majú ľudia tendenciu vykresľovať si Najvyššieho a diktovať Mu/Jej. Našťastie, Najvyšší sa neriadi ľudskými štandardami. Každá doba,

každé rozpoloženie, každá situácia v dejinách ľudstva si vyžaduje svoj špecifický a odlišný prístup, zhodný s potrebami, špecifickosťou a požiadavkami tej doby a situácie. Nemožno podľa nich zovšeobecňovať a diktovať hodnoty, zákony a podmienky, za akých sa také zjavenia môžu objaviť. Premietanie svojich vlastných obmedzení na Najvyššieho by bolo zatváraním dverí.

V celých dejinách ľudstva existovalo mnoho tvrdení o priamych zjaveniach od Najvyššieho. Niektoré boli legitímne; niektoré neboli. Pravé zjavenie je vždy dobre načasované a prispôsobené duchovným potrebám, podmienkam a jazyku danej špecifickej doby. Očakávanie, že Najvyšší bude stále používať ten istý spôsob, ten istý štýl a ten istý jazyk, vždy keď prenáša Svoje zjavenie, by fakticky predpokladalo, že nie je schopný tvoriť nič nové alebo sa naučiť jazyk ľudí, ku ktorým hovorí.

Pre ľudí, ktorí sa vyžívajú v tradíciách a konvenciách a ktorí nostalgicky premietajú svoje vlastné subjektívne túžby do historického, poetického a symbolického štýlu vyjadrovania sa, by čokoľvek nové bolo buď banálne, alebo nehodné Najvyššieho. Takíto ľudia sa veľmi často stávajú objektmi alebo nádobami pre prenosy posolstiev alebo pseudo-zjavení od entít, ktoré sú absolútne odinakiaľ, ktoré majú rovnaké nostalgické zaľúbenie. Od nich pochádza početná tvorba „zjavení“ v starom štýle, ako je napríklad Biblický štýl, niektoré archaické jazyky alebo poetická forma, aby dodali vierohodnosť zjavenej myšlienke. Problém je, že ak sa niekto obmedzuje svojou túžbou mať zjavenie v tradičnej forme a zakladá vierohodnosť toho zjavenia na želannej forme, bude podvedený tak, aby uveril, že také zjavenie je od Najvyššieho len preto, že prišlo v tej jednotlivnej forme. Ľudia však zabúdajú na jednu dôležitú vec ohľadne takéhoto typu zjavenia: že je len napodobeninou pravého zjavenia. Nechcú si uvedomiť, že Najvyšší stále tvorí nové veci a že Sa neopakuje, pokiaľ ide o štýl alebo metódu zjavenia alebo čokoľvek iné. Najvyšší vždy berie do úvahy, čo je pre ľudstvo najlepšie podľa aktuálneho stavu, s aktuálnymi modernými prostriedkami, najvhodnejšími pre aktuálny stav ľudstva. Imitovanie, nostalgia, očakávania, atď., pramenia z potreby zachovávať tradície a konvencie a udržiavať status quo. Všetko nové je hrozbou, pretože to núti k zmene. A toto je jedna vec, čo ľudstvo nechce — zmenu. Preto požiadavkou na Najvyššieho je nič nemeniť.

V dejinách ľudstva boli časy, kedy bolo nutné používať jazyk symbolizmu, súvzťažností a štýl, ktorý by bol pre mnohých nejasný. Duchovný stav ľudstva v tých dňoch bol taký, že ľudia si vyžadovali taký štýl a metodológiu. Nič iné nebolo vtedy uskutočniteľné. No ako beží čas, objavujú sa iné podmienky, iné stavy a iné situácie, ktoré si vyžadujú iné prístupy, iné štýly a iné metodologie, zhodné s duchovnosťou každého jednotlivého stavu.

Duchovné dejiny ľudstva vždy postupujú v krokoch, ktoré sú ako stavebné bloky duchovnosti. Každý krok sa stáva základom, na ktorom sa buduje nasledovný, vyšší krok. Každý krok v histórii ľudstva možno prirovnať k lokálnemu (ako protiklad k Univerzálnemu) časovému cyklu, ktorý je potrebný na vybudovanie toho kroku a na kompletne vyčerpanie jeho užitočnosti. Každý krok si kvôli jeho vlastnej duchovnosti vyžaduje špecifické chápanie, špecifický štýl, špecifickú metodológiu a jeho vlastné špecifické zjavenie. Najvyšší jasne prispôsobuje Svoje zjavenie každému kroku tak, ako je nutné. Dôvod, prečo všetko v duchovnom vývoji ľudstva postupuje v krokoch, je, že

Základy ľudskej duchovnosti

kvôli svojmu prírodnému/fyzickému stavu ľudia nemôžu pojať Absolútnu Pravdu. Ako bolo spomenuté vyššie, môžu sa len približovať Absolútnej Pravde. Pravou prirodzenosťou Absolútnej Pravdy je, že je **dynamická**. Nestagnuje, nikdy nie je, ale vždy nastáva. Preto musí byť tá pravda zjavovaná v krokoch. Len čo ten krok a jeho špecifická pravda naplnia svoj účel, len čo dôjde k poučeniu a vyčerpá sa užitočnosť jeho existencie, je vyradený, aby bol použitý ako odrazový mostík pre budovanie ďalšieho kroku a pre pravdu týkajúcu sa toho nového kroku. Je nesmierne dôležité uvedomiť si toto zjavenie o stavebných krokoch a dynamickej povahe pravdy, lebo inak sa celý význam účelu tejto knihy a všetkého ostatného, týkajúceho sa duchovnosti, úplne stratí. Chybou ľudstva je, že každé zjavenie vníma, akoby malo Absolútnu Hodnotu. Stále sa robí záver, že ak nejaké zjavenie príde od Absolútnej Bytosti, v dôsledku toho je Absolútne, pričom sa zabúda na jeden dôležitý fakt: že to zjavenie je dávané neabsolútnym bytosťami. Akékoľvek zjavenie Absolútnej Povahy by neabsolútnej bytosti nedávalo žiadny zmysel, nemohlo by byť pochopené, a preto by nemohlo byť prijaté. Toto by napokon viedlo k vyhynutiu ľudstva. Keďže ľudia usudzujú, že zjavenie má Absolútnu Hodnotu, majú tendenciu strnulo lipnúť na starom zjavení bez toho, aby si uvedomovali, že odvtedy Najvyšší stvoril nové kroky, nové podmienky a nové duchovné reality, ktoré presahujú všetky predošlé. Samozrejme, takýmto postojom si ľudia znemožňujú prijatie čohokoľvek nového a stagnujú, dusiac tým svoj vlastný duchovný život.

V tomto ohľade je realita taká, že Najvyšší Sa prispôsobuje úrovni chápania a schopnostiam napredovania neabsolútnych bytostí a zjavuje im približovanie sa pravdy k Absolútnej Pravde po krokoch, tak ako postupujú vo svojom duchovnom vývoji.

Podľa tohto dôležitého pravidla treba usúdiť, že všetko, čo bolo doteraz zjavené v dejinách ľudstva, sa týkalo len každého jednotlivého kroku a jeho rámca a musí sa to považovať za základ, na ktorom je postavený ďalší krok. Preto je význam každého zjavenia platný len v rámci toho konkrétneho kroku. Ako napreduje pokrok, v jednom bode sa to zjavenie stáva prekonaným a pre ďalší krok je potrebné nové zjavenie. Toto nové zjavenie si ponecháva základné zrnká pravdy, ktoré má každé zjavenie, a vyraduje všetko, čo je už neúčinné. Z toho dôvodu nie je prekvapením, že v mnohých prípadoch novozjavená pravda zdanlivo odporuje starej pravde alebo predošlému kroku. Ak niekto považuje každé zjavenie za majúce Absolútnu Hodnotu, potom je kontradikcia jasná: dve odporujúce si Absolútne Pravdy nie sú možné. Ale ak o nich uvažuje vo svetle krokov duchovného pokroku, potom je kontradikcia len relatívna alebo zdanlivá. Z tohto je úplne jasné nebezpečenstvo strnulého lipnutia na jednom kroku a stavania na starých tradíciách a konvenciách.

Z tohto dôvodu treba zas a znova zdôrazňovať, že kvôli pochopeniu toho, čo nasleduje v tejto knihe, treba kompletne a totálne ignorovať akékoľvek konvenčné a tradičné myslenie.

Tiež je nutné neustále upozorňovať každého, kto číta túto knihu, že toto je priame zjavenie Najvyššieho pre nasledovný krok v ľudskom duchovnom vývoji, na ktorý je ľudstvo teraz pripravené. Preto treba o ňom uvažovať vo svetle toho kroku. Je to veľmi dôležitý krok, tak ako každý predošlý krok; napriek tomu však, je to iba krok. Bola by tragédia, keby bolo vnímané, ponímané a chápané v absolútnom zmysle. Bolo by to

Veľmi dôležitý úvod

opakovaním podobných chýb z minulosti: jedným z mnohých účelov tohto zjavenia je varovať pred takými chybami. Z tohto dôvodu si treba pamätať, že keď už toto nové zjavenie poslúži svojmu účelu a tento nový krok bude zavŕšený, začne existovať ďalší, vyšší krok, postavený na poslednom novom kroku. Preto všetko, čo bude z pohľadu nejakého vyššieho kroku na súčasný krok nevhodné, bude vyradené. Dôležitosť súčasného kroku spočíva vo fakte, že nasledovný krok nemôže byť budovaný bez súčasného, tak ako súčasný nemôže byť budovaný bez predošlého. Nasledovný krok však presiahne všetko, čo je zjavené v súčasnom konkrétnom kroku, tak ako súčasný krok presahuje všetky predošlé. Pokiaľ človek nebude mať toto pravidlo neustále na pamäti a všetko, čo nasleduje, nebude zvažovať v jeho svetle, pravý význam, účel a vplyv zjaveného sa úplne stratí. Bolo by to mrhaním svojho času. Toto je dôvod, prečo je tento úvod taký dôležitý.

Ako bolo spomenuté vyššie, počas známych dejín ľudstva existovalo niekoľko zjavení od Najvyššieho: mnohé z nich sú zaznamenané v takých knihách, ako je napríklad Biblia, Bhagavad gíta, Vedy, Tibetská kniha mŕtvych, Upanišády, Korán a niektoré ďalšie. Boli to zjavenia zhodné s ich dobou, potrebami, miestom, odlišnosťami duchovného uvedomenia a s ich jednotlivými krokmi. Všetky obsahovali zrnká Univerzálnych Právd. No tie zrnká sú teraz pochované pod konvenčnými a tradičnými interpretáciami a tvrdeniami o výlučnosti a absolútnosti individuálneho chápania povahy toho zjavenia. Napríklad, kresťania sa zdráhajú prijať akékoľvek zjavenie, ktoré prichádza po Zjavení sv. Jána, kvôli úplnému nepochopeniu vyhlásenia sv. Jána, ktoré učinil na záver jeho knihy v kapitole 22, verše 18 a 19, „Varujem každého, kto počuje slová proroctva tejto knihy: ak k nim niekto pridá, Boh mu pridá nešťastia, opísané v tejto knihe, a ak niekto uberie zo slov knihy tohto proroctva, Boh uberie jeho podiel na strome života a na svätom meste, ktoré sú opísané v tejto knihe.“ Podľa tohto vyhlásenia mnohí kresťania nesprávne usúdili, že to bolo posledné zjavenie, po ktorom už nikdy nič nepríde; ak by ktokoľvek po tom tvrdil, že dostal nejaké zjavenie, bolo by to pridávaním k proroctvu sv. Jána, teda by to znamenalo, že to nemôže byť pravé zjavenie. Toto ich zas vedie k viere, že zjavenia Nového zákona sú jediné platné, pretože len ony majú večnú a Absolútnu Platnosť. Tento záver tragicky zaviedol kresťanov a ich cirkvi do Veku Temna, ktorý odmietal akýkoľvek pokus vnieť čokoľvek nové do koncepcie kresťanstva a duchovnosti, a tým na mnoho storočí zabránil akémukoľvek priamemu zjaveniu Univerzálnej povahy od Najvyššieho. V iných duchovných systémoch, samozrejme, táto situácia nie je lepšia, pretože aj ony majú akýkoľvek ďalší duchovný vývoj, lipnutím na svojich vlastných tradičných a konvenčných prístupoch. Toto úplne podkopáva prijatie čohokoľvek nového, čo odporuje ich konvenčnému a tradičnému mysleniu.

Avšak, kvôli zachovaniu istého duchovného uvedomenia v ľudstve, Najvyšší udržiaval skrz vonkajšie prostriedky uctievania a tradícií niektoré koncepty pravej duchovnosti medzi istými jedincami, aby mohol byť život ľudstva zachovaný a aby mohli byť budované ďalšie kroky v pozemskom časovom cykle. Nanešťastie, tí jedinci boli zvyčajne zavrnutí, vyobcovaní, prenasledovaní alebo považovaní za kacírov či šialencov. Napriek tomuto tá vnútorná snaha po pokroku a budovaní nových krokov v ľudskom duchovnom uvedomení stále prekvitala a nachádzala naplnenie. Ako po Zjavení sv. Jána plynuli storočia, ľudstvo vďaka snahe týchto jedincov začalo byť pripravené na nasledovný dôležitý krok, ktorý mal prekonať Temný Vek tradícií a

Základy ľudskej duchovnosti

konvencií a pripraviť ľudstvo na návrat pravej, neskreslenej, a teda nekonvenčnej a netradičnej duchovnosti. Toto zjavenie, ktoré možno nazvať prechodným krokom od starého, temného, tradičného a konvenčného myslenia k mysleniu nového duchovného veku, ktorý má prísť s nasledovným krokom, bolo prenesené cez Emanuela Swedenborga.

Nanešťastie, hodnota Swedenborga a zjavenie Najvyššieho, ktoré prišlo cez Swedenborga, sú z určitých dôvodov nepochopené a nie veľmi známe. Problémom bolo, že to zjavenie nebolo chápané ako to, čím je; čiže ako životne dôležitý prechod od jedného dlhého, temného, tradičného, konvenčného kroku, ktorý tvoril celý časový cyklus, k novej ére ľudstva, ktorá má práve začať. Samotná povaha prechodu si vyžaduje ponechanie niektorých tradičných a konvenčných konceptov, aby nebol predošlý krok úplne zničený. Kvôli nezvyčajnej temnote, húževnatosti, stupňu duchovných zvráteností a skreslení a strnulosti predošlého kroku v dejinách ľudstva nebolo možné stavať priamo na ňom nasledovný krok, ale namiesto toho Najvyšší uviedol do chodu prechodné obdobie. Toto obdobie malo pripraviť ľudstvo na to, čo malo prísť, bez nebezpečenstva úplného duchovného zničenia a spustošenia ľudstva. Problém je, že keby mali ľudstvo a Swedenborg k dispozícii pravdu nasledovného kroku v plnom rozsahu, neboli by ju schopní prijať. Úplne by ju odmietli, a tak by zabránili vzniku nasledovného kroku. Keďže je pre ľudstvo životne dôležité, aby nastal nasledovný krok, bolo nutné začať s prechodným obdobím, ktoré by obsahovalo niektoré nové pravdy a zachovalo si isté staré, konvenčné a tradičné myslenie a niektoré skreslené názory, ktoré by súviseli s nasledovným krokom. Bez tohto úsilia by ľudstvo zostalo vo Veku Temna svojej duchovnosti, čo nie je vôbec žiadna duchovnosť. A kde nie je žiadna duchovnosť, tam nie je žiadny život. Z toho dôvodu, nebyť prechodného obdobia, reprezentovaného zjavením cez Swedenborga, ľudstvo by zahynulo.

Zjavenie Najvyššieho, ktoré je zhodné s nasledovným krokom, je preto logicky stavané a pramení z prechodného obdobia Swedenborga. Preto je tiež prehodením, nápravou a opätovným skrášlením Jeho nádherných konceptov.

Kvôli týmto prechodným hodnotám nie sú Swedenborgove koncepcie zatiaľ veľmi prijímané v prírodnom svete. Situácia je však iná v duchovnom svete a v iných vesmíroch, galaxiách a slnečných sústavách, kde sú jeho koncepty dobre známe pre to, čím skutočne sú, a kde sú vysoko hodnotené pre ich vznešený účel. Sú dva dôvody, prečo nie sú väčšmi prijímané a velebené na tejto planéte: po prvé, preto, lebo ich prechodná povaha obsahuje niektoré veľké skreslenia, ktoré musia byť napravené predtým, než ich bude možné väčšmi akceptovať. Ak by boli tieto veľké chyby všeobecne uznávané, posilnili by niektoré staré, tradičné, konvenčné prístupy, a tým by zabili príležitosť budovať nasledovný krok. Keď už budú napravené a dané do patričnej perspektívy, stanú sa integrálnou súčasťou nového veku, a tým budú všeobecne uznávané.

Druhým dôvodom je, že pár tisíc nasledovníkov Swedenborgových koncepcií, ktorí vytvorili cirkev nesúcu jeho meno, vnímali jeho učenia tradične a konvenčne, zabijúc tak akúkoľvek príležitosť pre ich všeobecné prijatie. So Swedenborgiánmi je ten problém, že robia presne tú istú chybu ako všetci tradicionalisti: zjavenie, ktoré prišlo cez Swedenborga, považujú za absolútne, ktoré je konečným a definitívnym slovom v

duchovnom vývoji ľudstva. Na základe toho tvrdenia nie sú vôbec iní než ľudia predošlého kroku, sú preto rovnako reakcionárski ako všetci ostatní. Nemožno dosť dobre stavať niečo nové na takomto prístupe.

Nie je ľahké zbaviť sa starých, dedičných, tradičných, konvenčných a zdanlivo bezproblémových prístupov. No kým sa neurobí toto, všetko ostatné je stratené a nemá žiadny skutočný význam a realnosť.

V tejto knihe je pár špecifických odkazov na každého prácu a koncepcie. Keďže táto kniha je priamym zjavením, osvietením a inšpiráciou Najvyššieho, odráža kompletne a výlučne Jeho vnímania, interpretácie a prezentácie existujúcej situácie, pri pohľade na ňu z hľadiska príchodu nového kroku v duchovnom raste ľudstva. Najvyšší zjavuje len to, čo je vhodné, správne a relevantné z hľadiska nasledovného kroku, pretože je to prospešné pre ľudstvo. Kvôli povahe toho kroku — napredovať, existuje vyššie chápanie, vnímanie, interpretácia a prezentácia, ktoré nie je náležité poznať z hľadiska kroku, ktorý sa buduje práve teraz. Ľudstvo nie je pripravené na toto vyššie chápanie, kým nie je vytvorený, dokončený a plne vyčerpaný nový krok. Keď príde ten čas, niekomu ďalšiemu sa objaví nové zjavenie a začne sa budovanie nového kroku. No to bude iný príbeh, pre iný časový cyklus v duchovnom pokroku ľudstva. Keď príde ten čas, táto kniha sa stane prekonanou a bude mať len historickú hodnotu ako základ pre budovanie vyššieho kroku, prevyšujúceho svoju vlastnú kondíciu, stav a chápanie.

Táto kniha je určená širokému okruhu čitateľov, ktorí sa zaujímajú o duchovné veci. Jazyk je prispôsobený tomu účelu. Niektoré veci však majú hlbší, filozofickejší obsah a vyžadujú si spresnenie a použitie primeraného jazyka. Z toho dôvodu nie je vždy možné zachovať požadovanú jednoduchosť a jasnosť, zhodnú so všetkými úrovňami ľudského chápania. Toto je zvlášť pravda ohľadne prvej kapitoly prvej časti tejto knihy.

Nič, čo sa objaví v tejto knihe, nemá za cieľ argumentáciu, súhlas alebo nesúhlas. Nie je to myslené ako nariadenie, príkaz, požiadavka, nesúhlas alebo systém viery, ktorý musí byť prijatý. Účelom je dať ľuďom príležitosť reflektovať, hľbať, meditovať a vážne sa zamýšľať nad tým, čo je povedané pre ich vlastný duchovný prospech, rast a pokrok. Ak to splní tento účel, nič viac sa neočakáva.

PRVÁ ČASŤ

Duchovný úpadok

PRVÁ KAPITOLA

Definícia a princípy duchovnosti všeobecne a zvlášť ľudskej duchovnosti. Konceptia Najvyššieho.

Než začne čitateľ čítať, čo nasleduje, odporúča sa prečítať si najprv veľmi dôležitý úvod tejto knihy. Inak sa jej význam, účel a skutočný zmysel úplne a kompletne stratí.

Kvôli pochopeniu celých základov ľudskej duchovnosti treba uzavrieť dohodu ohľadne duchovnosti a jej princíпов všeobecne, a zvlášť ohľadne ľudskej duchovnosti a jej princíпов. Bez stanovenia významu týchto pojmov nemožno hovoriť o duchovnosti inteligentne.

Teda, pri definovaní pojmu duchovnosť je nevyhnutné pamätať si, že každá jej definícia bude vo svojej podstate a obsahu obmedzená, čo sa týka jej skutočného zmyslu, pretože akýkoľvek pokus pochopiť ju v absolútnom zmysle je blokovaný stavom dočasnosti a relativity ľudskeho prírodného stavu, z ktorého dochádza k pokusu o túto definíciu. Preto, z tohto dôvodu, všetky také definície, ktoré tu budú nasledovať, budú len priblížením Absolútnej Definície. To znamená, že v ďalšom kroku duchovného vývoja ľudstva chápanie pravej povahy duchovnosti presiahne súčasný stupeň chápania. Dôvod toho spočíva v samotnej povahe duchovnosti a v jej definícii.

Pre nový duchovný krok, ktorý sa práve uskutočňuje, sa teraz zjavuje nasledovná definícia duchovnosti všeobecne:

Duchovnosť všeobecne je uvedomenie si existencie a bytia nestvoreného, bezčasového a bezpriestorového Absolútneho Stavú a jeho Absolútneho Procesu Absolútneho Seba-Uvedomenia v Absolútnom Zmysle, ktorý stále je, s absolútno všetkými dôsledkami takého uvedomenia. On sa neobjavuje, on nepostupuje, on nenastáva, lebo jednoducho je. On je stále, sám osebe a sám od seba, bez akéhokoľvek pôvodu a bez toho, aby bol z niečoho iného. Všetky ostatné predstaviteľné i nepredstaviteľné bytia a existencie postupujú či povstávajú z „On Je“.

Z tejto všeobecnej definície duchovnosti logicky vyplýva konkrétne ľudská definícia duchovnosti:

Ľudská duchovnosť konkrétne je uvedomenie si, s absolútno všetkými dôsledkami takého uvedomenia, že bytie a existencia ľudských bytostí sa objavuje, postupuje a

I. Duchovný úpadok – 1. Kapitola

nastáva z nestvoreného, bezčasového a bezpriestorového Absolútneho Stav a jeho Absolútneho Procesu ako dôsledok tvorivého úsilia Absolútneho Seba-Uvedomenia, ktoré vždy je. Toto znamená, že všetko ostatné a ľudské bytosti sa objavujú, postupujú a nastávajú z toho, čo sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva. To, čo sa objavuje, postupuje a nastáva, neexistuje samo osebe a samo od seba, ale len vďaka tomu a z toho, čo sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva. Z toho dôvodu ľudské bytosti a všetko ostatné nie je. Ony a všetko ostatné sa objavuje, postupuje a nastáva. To, čo sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva, je vždy vnútri. To, čo sa objavuje, postupuje a nastáva z toho, čo sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva a čo je vždy vnútri, je vo vonkajšku toho vnútra. Pretože „vonkajšok“ sa objavuje, postupuje a nastáva z „vnútra“, obsahuje v sebe to „vnútro“. Preto „vonkajšok“ „vnútra“ je úplným „vnútrom“ „vonkajška“.

Je dôležité uvedomiť si, že „vonkajšok“ „vnútra“ nie je to isté ako „vnútro“. To, čo sa objavuje, postupuje a nastáva z niečoho, čo sa nikdy neobjavuje, nepostupuje a nenastáva, lebo to vždy je, nemôže byť to isté. „Vonkajšok“ je predĺžením, výsledkom procesu toho, čo je „vnútri“ a čo sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva. Predĺženie, výsledok procesu niečoho, nie je to isté ako to niečo, ale to obsahuje to niečo ako princíp svojho objavenia sa, postúpenia a nastania.

Kvôli pochopeniu týchto definícií je nutné ďalej rozviesť ich obsah vo forme vymenovania si ich princípov.

Ohľadom tejto prvej definície a jej vysvetlenia treba vziať do úvahy niekoľko všeobecných princípov:

1. Nestvorený Absolútny Stav a jeho Absolútny Proces je Absolútne Seba-Uvedomenie. Preto je to Absolútne a Čisté Vedomie v sebe samom a samé osebe. Absolútne a Čisté Vedomie znamená, že to, čo vždy je, je „Ja Som“. „Ja Som“ obsahuje a zhŕňa všetko, čo je v Absolútnom Stave a jeho Absolútnom Procese v Absolútnom Zmysle. Absolútne Uvedomenie si „Ja Som“ je Absolútna Mysel'. Absolútna Mysel' tvorí Absolútnu Sentientnú Entitu. Preto prvý princíp hovorí, že to, čo vždy je a čo sa nikdy neobjavuje, nepostupuje a nenastáva, je Absolútna, Dokonalá, Nestvorená, Sentientná Entita, ktorá je čisté Absolútne Vedomie Absolútneho „Ja Som“.

2. Keďže Absolútne „Ja Som“ vždy je a neobjavuje sa, nepostupuje a nenastáva, je súčasne Absolútnou Nezávislosťou a Absolútnou Slobodou. To, čo vždy je, si nemožno predstaviť ako obmedzené alebo limitované čímkoľvek vôbec. Keďže všetko sa objavuje, postupuje a nastáva z Absolútneho „Ja Som“, a „Ja Som“ sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva z ničoho, je to samotnou slobodou, samotnou nezávislosťou, samo osebe a ako také. Keby to nebolo tak, nič by nemohlo existovať. Nebolo by žiadne „Ja Som“. Už vyslovenie slova „Ja Som“ predpokladá úplnú slobodu a nezávislosť. Preto z tohto vyplýva druhý princíp: pretože „Ja Som“ v tejto konotácii sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva, ale vždy je, je to samotnou slobodou, samotnou nezávislosťou, samo osebe a samo od seba.

3. Absolútne „Ja Som“ je Absolútny Stav. Absolútny Stav Absolútneho „Ja Som“ je Absolútna Láska. Absolútna Láska Absolútneho Stav Absolútneho „Ja Som“ je

Základy ľudskej duchovnosti

Absolútna Esencia Absolútneho „Ja Som“. Absolútna Esencia Absolútneho „Ja Som“ je Absolútny Život. Teda, Absolútny Život je Absolútna Láska. Je to Absolútny Princíp všetkého, i sám osebe a sám od seba. Preto tento princíp hovorí, že Absolútny Stav Absolútneho „Ja Som“ je Absolútna Láska, čo je Absolútny Život.

4. Absolútnym Stavom Absolútneho „Ja Som“ je Absolútny Proces. Na základe samotnej povahy svojho Absolútneho Princípu je Absolútnne „Ja Som“ prostredníctvom svojho „Absolútneho Je“ neoddeliteľne neustále v Absolútnom Procese. Absolútny Proces Absolútneho Stavu Absolútneho „Ja Som“ je Absolútna Múdrosť, Absolútna Čistá Myšlienka. Absolútna Múdrosť Absolútneho Procesu Absolútneho Stavu Absolútneho „Ja Som“ je samotná Absolútna Substancia Absolútneho „Ja Som“. Je to Absolútna Forma, Absolútna Manifestácia svojho Absolútneho Stavu. Je to Absolútny Myšlienkový Proces Absolútnej Lásky Absolútneho „Ja Som“. Z tohto princípu teda vyplýva, že Absolútnne „Ja Som“ je vždy Absolútnne Myslenie. Absolútnne Myslenie je preto Absolútny Proces Absolútneho Stavu Absolútneho „Ja Som“.

5. Hlavnými atribútmi Absolútneho Stavu Absolútnej Lásky Absolútneho „Ja Som“ sú: Absolútnne Chcenie, Absolútna Motivácia, Absolútnne Cítanie a Absolútnne Zdieľanie. Samotným životom Absolútnej Lásky je chcieť milovať, absolútnne a bezpodmienečne. Absolútna Láska je absolútnne motivovaná bezpodmienečne byť Absolútnne Zamilovaná. Absolútna Láska je udržiavaná svojimi Absolútnymi Pocity Absolútnej Lásky, ktoré sú zas absolútnne motivované milovať absolútnne a bezpodmienečne. Toto zas určuje Absolútnu Potrebu Absolútneho Zdieľania tejto bezpodmienečnej, Absolútnej Lásky. Toto je samotným princípom Absolútneho „Ja Som“.

6. Hlavnými atribútmi Absolútneho Procesu Absolútnej Múdrosti Absolútneho Stavu Absolútneho „Ja Som“ sú: Absolútna Inteligencia, Absolútny Rozum, Absolútnne Poznanie, Absolútna Logika, Absolútna Racionalita, Absolútny Poriadok, Absolútny Zákon a Absolútnne Vnímanie. Je to tiež neustály Absolútny Myšlienkový Proces. Teda, Absolútnne „Ja Som“, v dôsledku týchto Absolútnych Atribútov, vždy uvažuje s Absolútnou Inteligenciou, s Absolútnym Poznaním, s Absolútnym Rozumom, s Absolútnou Logikou a s Absolútnou Racionalitou. Jeho Absolútnne Myslenie je preto vždy absolútnne logické, systematické a zákonné. Všetko sú to neoddeliteľné časti Absolútnej Múdrosti, ktorá je Absolútnym Procesom Absolútneho Stavu Absolútnej Lásky Absolútneho „Ja Som“, ktorého Absolútnym Princípom je Absolútny Život. Z tohto vyplýva ďalší princíp, ktorý stanovuje, že tieto hlavné atribúty a tie, ktoré boli spomenuté a vymenované vo vyššie uvedenom princípe číslo päť, tvoria samotnú Absolútnu Esenciu a Absolútnu Substanciu Absolútneho „Ja Som“.

7. Absolútnne „Ja Som“, so všetkými jeho princípmi a atribútmi a ich odvodeninami, je absolútnne bezčasové a bezpriestorové. Keďže Absolútnne „Ja Som“ sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva, ale vždy je, nemožno mu porozumieť (čiže vnímať a chápať ho) v zmysle času a priestoru. Oboje, čas i priestor, znamenajú, že „Ja Som“ začalo a niekde je. Byť niekde znamená objaviť sa, a začať znamená postupovať. Keďže Absolútnne „Ja Som“ sa neobjavuje a nepostupuje, ale vždy je, kompletne, totálne a absolútnne presahuje akúkoľvek predstavu, akýkoľvek pojem, akúkoľvek ideu či akúkoľvek myšlienku o čase a priestore. Čas a priestor nie sú. Čas postupuje a priestor sa objavuje. Keďže všetko postupuje a objavuje sa z toho, čo sa neobjavuje a

I. Duchovný úpadok – 1. Kapitola

nepostupuje, potom logicky čas a priestor postupujú a objavujú sa z Absolútneho „Ja Som“ ako dôsledok jeho Absolútneho Stavú a jeho Absolútneho Procesu. Čas môže byť relatívne chápaný ako čosi, čo postupuje ako výsledok, dôsledok neustálej činnosti Absolútnych Atribútov Absolútnej Lásky Absolútneho „Ja Som“. Priestor môže byť relatívne chápaný ako čosi, čo sa objavuje ako výsledok, dôsledok Absolútnych Atribútov Absolútneho Procesu Absolútneho „Ja Som“. Čas a priestor sú v skutočnosti len vedľajšie produkty týchto atribútov. Z tohto princípu vyplýva, že všetko, čo je, je vždy bez ohľadu na čas a priestor. Čas a priestor sú výsledkom „Je“, no nie jeho položením alebo stavom, či procesom.

8. Absolútny Stav Absolútnej Lásky Absolútneho „Ja Som“ a všetky jeho Absolútne Atribúty s ich Absolútnymi Odvodeninami tvoria Absolútne Princípy Absolútnej Femenity. Absolútna Femenita Absolútneho „Ja Som“ tvorí Absolútnu Prítomnosť Absolútneho „Ja Som“ v Absolútnom Bytí a Absolútnej Existencii a vo všetkých jeho Absolútnych Odvodeninách, až po konečnú Absolútnu Manifestáciu.

Na základe tohto princípu, teda princípu Absolútnej Femenity, je Absolútne „Ja Som“ večne prítomné v Sebe a vo všetkom, čo z neho postupuje, objavuje sa a nastáva. Keďže Absolútna Femenita je z Absolútnej Lásky a zo všetkých jej atribútov a ich odvodenín, je to večne prítomná Absolútna Láska Absolútneho „Ja Som“, ktorá sa neustále a neutíchajúco manifestuje úplne vo všetkom prostredníctvom svojho princípu feminity.

9. Absolútny Proces Absolútnej Múdrosti Absolútneho „Ja Som“ a všetky jeho Absolútne Atribúty a všetky ich Absolútne Odvodeniny tvoria Absolútny Princíp Absolútnej Maskulinity. Absolútna Maskulinita, skrz Absolútne „Ja Som“, tvorí Absolútne Poznanie a Absolútnu Prozreteľnosť Absolútneho „Ja Som“ Absolútneho Bytia a Absolútnej Existencie a všetkých jej odvodenín, až po konečnú manifestáciu.

Vďaka Absolútnemu Princípu Absolútnej Maskulinity je Absolútne „Ja Som“ vševediace ohľadne seba i ohľadne úplne všetkého, čo z neho postupuje, objavuje sa a nastáva. Preto z tohto princípu vyplýva, že nakoľko Absolútna Maskulinita je z Absolútnej Múdrosti a zo všetkých jej atribútov a odvodenín, je to vševediacia Absolútna Múdrosť Absolútneho „Ja Som“, ktorá sa neustále a neutíchajúco manifestuje úplne vo všetkom prostredníctvom svojho princípu Maskulinity.

10. Tak Absolútny Princíp Absolútnej Maskulinity, ako aj Absolútny Princíp Absolútnej Femenity Absolútneho „Ja Som“, v ich Absolútnej, Rozoznateľnej Jednote, tvoria Absolútnu Moc, Absolútnu Potenciu a Absolútnu Silu Absolútneho „Ja Som“. Vďaka tejto Absolútnej Jednote je Absolútne „Ja Som“ všemohúce. Reálnosť tohto princípu je založená na uvedomení, že to, čo vždy je a čo sa nikdy neobjavuje, nepostupuje alebo nenastáva, má Absolútnu Vládu, na základe imanencie svojho vlastného bytia a existencie. Samotná prirodzenosť „Ja Som“ v Absolútnom Zmysle znamená Absolútnu Moc samú osebe a samú od seba, lebo tá sa neobjavila, nepostúpila, nenastala z vonka alebo nejakou vonkajšou alebo vnútornou mocou. Keďže je vždy v Absolútnom Zmysle, je to Absolútna Moc sama osebe a sama od seba. Táto Absolútna Moc je Absolútna Jednota rozoznateľnej Absolútnej Maskulinity a Absolútnej Femenity Absolútneho „Ja Som“.

Základy ľudskej duchovnosti

Absolútny Stav a Absolútny Proces Absolútnej Rozoznateľnej Jednoty Absolútneho Princípu Absolútnej Femenity a Absolútneho Princípu Absolútnej Maskulinity, vo svojom neustálom Absolútnom Zjednotení, Absolútnej Integrácii a Absolútnej Individuácii Absolútneho „Ja Som“, tvoria Absolútny Princíp Absolútnej Sexuality „Ja Som“. Absolútna Sexualita tohto Absolútneho Spojenia všetkých Absolútnych Princípov, Absolútnych Atribútov a všetkých ich Absolútnych Odvodenín je teda nestvorená, neobjavuje sa, nepostupuje a nenastáva, lebo vždy je. Je samotným Absolútnym Životom v Absolútnom „Ja Som“. Absolútny Sexuálny Princíp Absolútnej Jednoty je pravou Absolútnou Esenciou a Absolútnou Substanciou Absolútnej Existencie a Absolútneho Bytia „Ja Som“ a je skutočnou Absolútnou Potenciou, Absolútnou Mocou, Absolútnou Silou a Absolútnym Dynamizmom. Všetko ostatné sa môže objaviť, postúpiť a nastať v dôsledku tohto Absolútneho Princípu. Preto výsledkom tohto Absolútneho Spojenia je zrod, vznik, objavenie sa, postúpenie a nastanie všetkého ostatného. Teda, tento princíp všeobecnej duchovnosti hovorí, že Absolútne „Ja Som“, v dôsledku tohto zjednotenia, je Absolútna Sexuálna Bytosť a Entita. Tento Absolútny Princíp umožňuje Absolútnu Existenciu Absolútneho Procesu Absolútneho Zdieľania všetkého, čo vždy je, až do miery schopnosti prijať to, čo sa z neho objavuje, postupuje a nastáva.

11. Absolútna Moc Absolútneho „Ja Som“ a jeho Absolútna Sexualita funguje na princípe Absolútnej Tvorivosti. Absolútna Tvorivosť Absolútneho „Ja Som“ je výsledkom a neustálym prejavom jeho Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti a všetkých Absolútnych Atribútov a ich Absolútnych Odvodenín. Pretože samotným obsahom a princípom Absolútneho „Ja Som“ je Absolútna Činnosť, Absolútne „Ja Som“ je Absolútne Činné a Absolútne Tvorivé.

Absolútna Tvorivosť Absolútneho „Ja Som“ je samotným centrom alebo jadrom zjednotenia Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Absolútneho „Ja Som“ v jeho Absolútnej Sexualite. Z tohto Absolútneho Centra a Absolútneho Jadra sú zahajované pohyby smerom k objaveniam sa, postúpeniam a nastaniam všetkého, čo nie je, čo sa však z neho objavuje, postupuje a nastáva. Preto tento princíp hovorí, že Absolútne „Ja Som“ tvorí z Absolútneho Stavov Svojej Absolútnej Lásky Absolútnym Procesom Svojej Absolútnej Múdrosti.

12. Absolútne „Ja Som“ so všetkými svojimi Absolútnymi Princípami a ich Absolútnymi Atribútmi a Absolútnymi Odvodeninami je Absolútne Vedomá Sentientná Entita v Absolútnej Podobe. V skutočnosti je to jediná pravá Absolútna Sentientná Entita sama osebe a sama od seba, z ktorej sa objavuje, postupuje a nastáva všetko ostatné. Preto možno k nej mať vzťah ako k sentientnej entite. Toto odôvodňuje mená, ktorými sa nazýva, napriek faktu, že v samotnej jej podstate a obsahu ju nemožno pomenovať relativistickými termínmi ľudskeho jazyka, pretože ona všetko iniciuje zo svojej vlastnej Absolútnej Reality. Preto všetky mená, pojmy, idey a myšlienky, ktoré sú udávané, postupujú, objavujú sa a nastávajú na základe existencie tejto Absolútnej Reality, ktorú nemožno pomenovať. Táto Absolútna Realita má mnoho mien, pretože má nekonečný počet Absolútnych Atribútov. Preto všetky mená sú Jej vlastné. Pre účely tejto knihy je vhodné volať ju Najvyšší. Z toho dôvodu bude v celej tejto knihe dôsledne používaný termín „Najvyšší“, aby sa týmto termínom označilo všetko, čo tvorí definíciu a všetky princípy duchovnosti vo všeobecnosti. Termín „Najvyšší“ predstavuje v

I. Duchovný úpadok – 1. Kapitola

konečnom a Absolútnom Zmysle všetky princípy Maskulinity a Feminity. Preto je na pojem Najvyšší rovnako aplikovateľný tak termín „On“, ako aj termín „Ona“.

Termín „Najvyšší“ obsahuje a znamená v tejto knihe to, čo je známe ako Boh, Jehova, Adonai, Elohim, Shaddai, Ježiš Kristus, Syn Boží, Syn Človeka, Brahma, Višnu, Šiva, Rama, Krišna, Budha, Alah, Manitou a všetky ostatné mená existujúce na tejto Zemi a vo všetkých ostatných vesmíroch, galaxiách, slnečných sústavách, planétach a rôznych dimenziách. Tieto mená vlastne reprezentujú a súvzťahia s opisom skupín rôznych Absolútnych Atribútov Najvyššieho a samé osebe nikdy plne a kompletne nevystihujú pravú esenciu a pravú substanciu nielen Najvyššieho, ale ani žiadny z Jeho/Jej Absolútnych Atribútov. Najvyššieho Meno „Ježiš Kristus“ má špeciálne postavenie a význam v porovnaní s ostatnými. Ohľadne tohto významu si pozrite tretiu kapitolu prvej časti tejto knihy.

Z týchto všeobecných princípov duchovnosti vychádzajú konkrétne princípy Ľudskej Duchovnosti.

1. Ľudské bytosti sa objavujú, postupujú a nastávajú z nestvoreného, Absolútneho Stavú a jeho Absolútneho Procesu. Pretože sa objavujú, postupujú a nastávajú z neho, odrážajú, nesú a vlastnia všetky jeho princípy, atribúty a ich odvodeniny v relatívnom zmysle. Nemôžu ich mať v sebe v Absolútnom Stave a v Absolútnom Procese, lebo sa objavujú, postupujú a nastávajú z Absolútneho, ktorý sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva, lebo vždy je. To, čo sa objavuje, postupuje a nastáva z Absolútneho, môže byť a vždy je relatívne k tomu Absolútnemu. Avšak, relatívne k Absolútnemu je nositeľom, príjemcom, odzrkadľovateľom, držiteľom Absolútneho vo svojom relatívnom k Absolútnemu. Relatívne k Absolútnemu je výsledkom Absolútneho Procesu, ktorý odráža svoj Absolútny Proces v relatívnom k Absolútnemu objavením sa, postúpením a nastaním. Z toho dôvodu je Absolútne vo svojom relatívnom v jeho relatívnom zmysle. Relatívne nie je a nemôže byť v Absolútnom, lebo inak by vždy bolo, a preto by už viac nebolo relatívne. Na druhej strane, Absolútne môže byť a je prítomné vo svojom relatívnom, v dôsledku princípov objavenia sa, postúpenia a nastania. Objavenie sa, postúpenie a nastanie je Absolútnym Výsledkom Absolútneho Procesu Absolútneho Stavú Absolútneho „Ja Som“, ktorý je Absolútnym Seba-Uvedomením. Najvyšší je Absolútne Seba-Uvedomenie, prejavujúce sa vo svojich objaveniach sa, postúpeniach a nastaniach. V tomto neustále sa objavujúcom, postupujúcom a nastávajúcom seba-vedomení z Absolútneho Seba-Uvedomenia, ktoré je základným princípom ľudských bytostí, existuje Absolútne vo svojom relatívnom a vo všetkých jeho dôsledkoch, atribútoch, prejavoch a odvodeninách. Tento princíp teda znamená, že ľudské bytosti sú seba-vedomelé z Absolútneho Seba-Uvedomenia, ktorým je Najvyšší (treba mať na pamäti definíciu Najvyššieho, opísanú v predošlých dvanástich princípoch.). Nie sú seba-vedomelé samé od seba a ako také, ale z Absolútneho Seba-Uvedomenia Najvyššieho. Toto je dôvod, prečo je ľudské seba-vedomenie relatívne k Absolútnemu Seba-Uvedomeniu Najvyššieho. No zároveň, na základe samotnej ich schopnosti byť seba-vedomelými, ľudské bytosti obsahujú v takom seba-vedomení Absolútnu Prítomnosť a Absolútny Proces Absolútneho Uvedomenia Najvyššieho. Najvyšší je Absolútne a Čisté Vedomie v Sebe Samom/Samej. Vedomie ľudských bytostí sa objavuje, postupuje a nastáva z Absolútneho Vedomia samého osebe a ako takého. Keďže Najvyšší je vždy Sám/Sama

Základy ľudskej duchovnosti

od Seba a Sám/Sama Osebe „Ja Som“ v Absolútnom Zmysle, ľudská bytosť je vždy relatívne „Ja Som“ z Absolútneho „Ja Som“ a voči Absolútnemu „Ja Som“. Uvedomenie relatívneho „Ja Som“, relatívneho z Absolútneho „Ja Som“ a voči Nemu, tvorí ľudskú myseľ, ktorá sa objavuje, postupuje a nastáva z Absolútnej Mysle Absolútneho „Ja Som“.

Z tohto pramení prvý a jeden z najdôležitejších základných princípov ľudskej duchovnosti:

Ľudské bytosti sú sentientné bytosti a entity, neustále sa objavujúce, postupujúce a nastávajúce z Absolútnej Sentientnej Bytosti a Entity, ktorou je Najvyšší, ktorý sa nikdy neobjavuje, nikdy nepostupuje, nikdy nenastáva, pretože On/Ona jednoducho stále je.

2. Objavenie sa, postúpenie a nastanie ľudskej bytosti je akt Absolútnej Nezávislosti a Absolútnej Slobody Najvyššieho. Pretože tento akt je výsledkom Absolútnej Slobody a Absolútnej Nezávislosti, ľudské bytosti sa objavujú, postupujú a nastávajú z Absolútnej Nezávislosti a Absolútnej Slobody, pre slobodu a nezávislosť a do nich, relatívnych k Absolútnej Nezávislosti a Absolútnej Slobode Najvyššieho. Akt stvorenia a následné objavenia sa, postúpenia a nastania môžu byť iba v Absolútnej Slobode a Absolútnej Nezávislosti. To, čo je absolútne slobodné a absolútne nezávislé, môže fungovať len v Absolútnej Slobode a Absolútnej Nezávislosti a je schopné tvoriť len slobodné a nezávislé objavenia sa, postúpenia a nastania, relatívne k Samotnému Absolútnemu a k jeho Absolútnym Princípom, Absolútnym Atribútom a ich Absolútnym Odvodeninám.

Z tohto pramení druhý dôležitý základný princíp ľudskej duchovnosti:

Ľudské bytosti sú v neustálej slobode a nezávislosti, relatívnej len k Absolútnej Slobode a Absolútnej Nezávislosti Najvyššieho. V samotnej ich slobode a nezávislosti, relatívnej k Absolútnej Slobode a Absolútnej Nezávislosti Najvyššieho, je vždy Absolútna Sloboda a Absolútna Nezávislosť Najvyššieho. Preto skutočná ľudská sloboda a skutočná ľudská nezávislosť môžu byť len z Najvyššieho. Najvyšší je večne prítomný v ľudskej slobode a v ľudskej nezávislosti, ktoré pochádzajú a sú relatívne k Absolútnej Slobode a k Absolútnej Nezávislosti Najvyššieho. Vo všetkom, čo je z Najvyššieho, je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom.

3. „Ja Som“, relatívne k Absolútnemu „Ja Som“, je v stave relatívnom k Absolútnemu Stav. Stavom relatívneho „Ja Som“ je láska, relatívna k Absolútnej Láske. Láska, relatívna k Absolútnej Láske, je esenciou „Ja Som“, relatívneho k Absolútnemu „Ja Som“. Esencia „Ja Som“, relatívna k Absolútnej Esencii Absolútneho „Ja Som“, je samotným životom ľudských bytostí, relatívnym k Absolútnemu Životu Najvyššieho. Takže život, relatívny k Absolútnemu Životu, je samotná láska, relatívna k Absolútnej Láske. Je to princíp všetkého v ľudských bytostiach, relatívny k Absolútnemu Princípu všetkého v Najvyššom. Preto tento princíp hovorí, že stav ľudských bytostí, relatívny k Absolútnemu Stav Najvyššieho, je samotná láska, relatívna k Absolútnej Láske, čo je samotným životom, relatívnym k Absolútnemu Životu.

I. Duchovný úpadok – 1. Kapitola

Seba-vedenie, relatívne k Absolútnemu Seba-Uvedeniu, je uvedenie si lásky tohto svojho ja, relatívne k Absolútnej Láске Absolútného Uvedenia Najvyššieho. Uznanie svojho ja, ktoré je milované, je relatívne k uznaniu Absolútného Ja/Seba Absolútnej Lásky Najvyššieho. Uznanie relativity lásky k Absolútnemu Stavu Absolútnej Lásky vyvoláva stav lásky, ktorý sa objavuje, postupuje a nastáva z Najvyššieho. Princípom tu je, že nakoľko láska svojho ja sa objavuje, postupuje a nastáva z toho, čo sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva, ale vždy je, jedinec nemôže milovať vďaka objaveniu sa, postúpeniu a nastaniu, ale len vďaka Najvyššiemu, ktorý je Absolútna Láska a neobjavuje sa, ale vždy je. No pretože úplne prvým krokom uvedenia objavenia sa, postúpenia a nastania je uvedenie si seba, prvým aktom lásky, relatívne k Absolútnej Láске, je láska k svojmu ja, relatívna k Absolútnej Láске Najvyššieho. V láske k svojmu ja, relatívne k Absolútnej Láске Najvyššieho, je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom.

Z tohto záveru pramení nasledovný dôležitý základný princíp ľudskej duchovnosti:

Láska k svojmu ja, relatívna k Absolútnej Láске Najvyššieho, je samotnou esenciou a životom v ľudských bytostiach. Teda, je nemožné milovať Najvyššieho, kým jedinec nemiluje seba, a je nemožné milovať seba, kým jedinec nemiluje súčasne Najvyššieho. Vo vyššom zmysle, žiadna iná láska neexistuje. Všetko, týkajúce sa lásky/milovania, pochádza z tohto nesmierne dôležitého základného princípu ľudskej duchovnosti.

4. Stav „Ja Som“, relatívny k Absolútnemu Stavu Absolútného „Ja Som“, je procesom relatívnym k Absolútnemu Procesu. Keďže relatívne „Ja Som“ sa objavuje, postupuje a nastáva z Absolútného „Ja Som“, samotné jeho objavenie sa, postúpenie a nastanie predstavuje jeho neustály proces, relatívny k Absolútnemu Procesu Najvyššieho. Tento proces je múdrosť ľudských bytostí, relatívna k Absolútnej Múdrosti Najvyššieho. Múdrosť, relatívna k Absolútnej Múdrosti, tvorí samotnú substanciu „Ja Som“, relatívnu k Absolútnej Substancii Absolútného „Ja Som“. Je to jeho forma a manifestácia jeho stavu, relatívna k Absolútnej Forme a Absolútnej Manifestácii Absolútného Stavu. Toto je myšlienkový proces lásky „Ja Som“, relatívny k Absolútnemu Myšlienkovému Procesu Absolútnej Lásky Absolútného „Ja Som“, ktorým je Najvyšší.

Z tohto princípu teda plynie, že relatívne „Ja Som“ vždy uvažuje relatívne k Absolútnemu Mysleniu Absolútného „Ja Som“. Ľudské myslenie je preto procesom stavu lásky „Ja Som“, relatívne k Absolútnemu Mysleniu Absolútného Procesu Absolútného Stavu Absolútnej Lásky Absolútného „Ja Som“.

Základným princípom ľudskej duchovnosti, prameniacim z tohto záveru, je, že existencia ľudskej múdrosti, so všetkými jej atribútmi a odvodeninami, je relatívna len k Absolútnej Existencii Absolútnej Múdrosti Najvyššieho. Jedinec nemôže byť múdry, pokiaľ jeho múdrosť nepochádza z Absolútnej Múdrosti Najvyššieho. Pravá ľudská múdrosť znamená uvedenie, ktoré — keďže sa objavuje, postupuje a nastáva z Absolútnej Múdrosti Najvyššieho, ktorý sa nikdy neobjavuje, nikdy nepostupuje alebo nikdy nenastáva, ale vždy je — existuje len relatívne k tej Absolútnej Múdrosti Najvyššieho. Existencia pravej ľudskej múdrosti je teda vyslovene, úplne a totálne vylúčená bez Absolútnej Múdrosti Najvyššieho. Jedinec môže byť múdry len vďaka

Základy ľudskej duchovnosti

Najvyššiemu a z Neho/Nej. Najvyšší je v tejto ľudskej múdrosti ako vo Svojom vlastnom.

5. Hlavné atribúty stavu lásky „Ja Som“, relatívne k Najvyššiemu sú: chcenie, motivácia, pocit a zdieľanie, relatívne k Absolútnemu Chceniu, Absolútnej Motivácii, Absolútnym Pocitom a Absolútnemu zdieľaniu Najvyššieho. Samotným životom lásky je chcenie milovať, relatívne k samotnému Absolútnemu Životu Absolútnej Lásky chcieť milovať absolútne a bezpodmienečne. Láska je motivovaná byť vždy zamilovaná, relatívne k Absolútnej Motivácii Najvyššieho byť Absolútne Zamilovaný. Táto láska je udržiavaná svojimi pocitmi lásky, ktoré sú zas motivované milovať, relatívne k Absolútnej Motivácii Najvyššieho milovať absolútne a bezpodmienečne. Toto zas určuje potrebu zdieľať lásku, relatívnu k Absolútnej Potrebe Najvyššieho Absolútne Zdieľať bezpodmienečnú Absolútnu Lásku.

Pretože atribúty stavu lásky ľudských bytostí sa objavujú, postupujú a nastávajú z Absolútnych Atribútov Absolútnej Lásky Najvyššieho, ktoré sa neobjavujú, nepostupujú a nenastávajú, ale vždy sú, vyplýva z toho nasledovný hlavný základný princíp ľudskej duchovnosti:

Všetko ľudské chcenie, motivácia, pocity a zdieľanie, so všetkými ich odvođeninami, sú bez akejkoľvek výnimky len relatívne k Absolútnemu Chceniu, Absolútnej Motivácii, Absolútnemu Pocitu a Absolútnemu Zdieľaniu Najvyššieho, z ktorých sa objavujú, postupujú a nastávajú. Je teda vyslovene, totálne a úplne nemožné chcieť, cítiť, motivovať alebo zdieľať čokoľvek bez súvislosti s tým, čo vždy je samo osebe a samo od seba a čo vytvára zo svojho Absolútneho Stavú možnosť objavenia sa, postúpenia a nastania týchto atribútov. Preto sú skutočné chcenie, skutočná motivácia, skutočné pocity a skutočné zdieľanie ľudských bytostí možné len vďaka Najvyššiemu. Najvyšší je v týchto atribútoch ľudských bytostí ako vo Svojom vlastnom.

6. Hlavné atribúty procesu múdrosti stavu „Ja Som“, relatívne k Absolútnym Atribútom Absolútného Procesu Absolútnej Múdrosti Absolútného Stavú Absolútného „Ja Som“, sú inteligencia, chápanie, rozum, racionalita, poznanie, poriadok, zákon a vnímanie, relatívne k odpovedajúcim Absolútnym Atribútom Najvyššieho. Je to aj neustály myšlienkový proces, relatívny k Absolútnemu Myšlienkovému Procesu Najvyššieho. Takže „Ja Som“, relatívne k Absolútnemu „Ja Som“, v dôsledku týchto atribútov vždy myslí, chápe s inteligenciou, rozumom a racionalitou, súvisiacimi len s Absolútnou Inteligenciou, Absolútnym Rozumom a Absolútnou Racionalitou. Myslenie „Ja Som“ je vždy logické, usporiadané a zákonné, relatívne len k Absolútnemu Mysleniu a jeho Absolútnej Logike, Absolútnemu Poriadku a Absolútnej Zákonnosti Najvyššieho. Ony všetky sú najnútornejšou časťou múdrosti, ktorá je procesom stavu lásky „Ja Som“, relatívnym iba k Absolútnym Atribútom Najvyššieho, ktorý je Absolútne „Ja Som“ s Absolútnym Princípom, ktorým je Absolútny Život.

Pretože tieto atribúty v ľudských bytostiach sa objavujú, postupujú a nastávajú z toho, čo sa neobjavuje, nepostupuje alebo nenastáva, ale vždy je, teda z Najvyššieho, sú vždy relatívne k „Ja Som“ Najvyššieho v Absolútnom Zmysle.

Z tohto teda pramení ďalší dôležitý základný princíp ľudskej duchovnosti:

I. Duchovný úpadok – 1. Kapitola

Keďže inteligencia, chápanie, rozum, racionalita, poznanie, poriadok, zákonnosť a vnímanie sa objavujú, postupujú a nastávajú z Absolútneho „Ja Som“ Najvyššieho a jeho Absolútnych Atribútov, ľudské bytosti môžu skutočne, kompletne, totálne a vyslovene myslieť, chápať, uvažovať, byť racionálne, logické, poriadne, zákonné a patrične vnímané len vďaka Najvyššiemu, ktorý ako jediný má všetky tieto atribúty v Absolútnom Zmysle. Existencia týchto atribútov v ľudských bytostiach je len relatívna, a preto možná len vďaka existencii toho, čo vždy je vo svojom Absolútnom Zmysle. Bez toho by neboli žiadne objavenia sa, žiadne postúpenia a žiadne nastávania takých atribútov v relatívnom zmysle. Najvyšší je teda večne prítomný v týchto atribútoch v ľudských bytostiach ako vo Svojom vlastnom.

7. Stav a proces „Ja Som“, relatívny k Absolútnemu Stavu Absolútneho Procesu Absolútneho „Ja Som“, sa objavuje, postupuje a nastáva z toho, čo sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva, ale vždy je, bez priestoru a bez času. Stupeň relativity stavu „Ja Som“, relatívneho k Absolútnemu Stavu Absolútneho „Ja Som“, tvorí subjektívny priestor toho stavu. Pretože tento stav sa objavuje z Absolútneho Stavu, ktorý sa neobjavuje, ale vždy je, uvedomenie si relativity toho „objavenia sa“ k „nie-objaveniu sa“ je vnímané ako subjektívny priestor. Takže, subjektívny priestor je určovaný stupňom uvedomenia si subjektívnej pozície svojho objavenia sa, relatívneho k Absolútnemu Stavu nie-objavenia sa Najvyššieho.

Na druhej strane, stupeň relativity procesu „Ja Som“, relatívneho k Absolútnemu Procesu Absolútneho „Ja Som“, tvorí subjektívny čas toho procesu. Pretože ten proces postupuje z Absolútneho Procesu, ktorý nepostupuje, ale vždy je, uvedomenie si relativity toho postupovania k nie-postupovaniu je vnímané ako subjektívny čas. Takže, subjektívny čas je určovaný stupňom uvedomovania si subjektívnych pocitov svojho vlastného postupovania, relatívneho k Absolútnemu procesu nie-postupovania Najvyššieho.

Stupeň uvedomovania si objavenia sa a postúpenia voči nie-objaveniu sa a nie-postúpeniu tvorí nastávanie subjektívneho priestoru a času, relatívnych k nie-nastávaniu, ktoré vždy je bez priestoru a času, čo je teda Najvyšší.

Preto je subjektívny čas a subjektívny priestor, relatívny iba k Absolútnej Bezpriestorovosti a Absolútnej Bezčasovosti, určený stavom a procesom, keď sa objavuje a postupuje, aby sa stal relatívnym k Najvyššiemu, ktorý sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva, pretože stále je.

Z tohto pramení nasledovný dôležitý základný princíp ľudskej duchovnosti:

Pravá prirodzenosť ľudského stavu a ľudského procesu sa objavuje a postupuje, aby sa stala relatívnou k Absolútnosti Najvyššieho. Objavenie sa a postúpenie tvoria subjektívny priestor a subjektívny čas, ktoré jedincovi umožňujú, aby sa stal relatívnym k Jedinému, kto vždy je, čiže k Najvyššiemu. Takže, čas a priestor neexistujú ako objektívna realita, ale sú len výsledkom subjektívnych stavov a subjektívnych procesov, relatívnych k uvedomeniu si nie-priestoru a nie-času Absolútneho Bytia a Absolútnej Existencie Najvyššieho. Pretože tieto subjektívne stavy a subjektívne procesy sú len

Základy ľudskej duchovnosti

relatívne k Absolútnemu Stavú a Absolútnemu Procesu Najvyššieho, Najvyšší je v týchto subjektívnych stavoch a procesoch ľudských bytostí ako vo Svojom vlastnom.

8. Stav lásky „Ja Som“ a všetky jeho atribúty, relatívne k Absolútnemu Stavú Absolútnej Lásky Absolútneho „Ja Som“ a všetkým jeho Absolútnym Atribútom, tvoria princíp feminity „Ja Som“, relatívny k Absolútnemu Princípu Absolútnej Feminity Absolútneho „Ja Som“. Feminita relatívneho „Ja Som“ tvorí prítomnosť relatívneho „Ja Som“ v jeho bytí a existencii a všetky jej odvodeniny, až po konečnú realizáciu, relatívnu k Absolútnej Prítomnosti Absolútneho „Ja Som“ v Absolútnom Bytí a Absolútnej Existencii a k všetkým jej Absolútnym Derivátom, až po konečnú Absolútnu Manifestáciu. Na základe princípu feminity „Ja Som“, relatívnej k Absolútnej Feminite Absolútneho „Ja Som“, sú ľudské bytosti relatívne prítomné v každom jednom objavení sa, vďaka a cez Absolútnu Feminitu Najvyššieho, ktorá sa neobjavuje, lebo vždy je a ktorá je obsiahnutá v každom „Ja Som“, relatívnom k Absolútnemu „Ja Som“ Najvyššieho.

Z tohto pramení nasledovný dôležitý základný princíp ľudskej duchovnosti:

Princíp feminity znamená stav lásky každej ľudskej bytosti, so všetkými jeho atribútmi a odvodeninami, relatívny k Absolútnemu Stavú Absolútnej Lásky Najvyššieho, so všetkými jeho Absolútnymi Atribútmi a Absolútnymi Odvodeninami. Každá ľudská bytosť je udržiavaná týmto princípom, pretože láska je samotným životom a esenciou každej ľudskej bytosti. Z toho dôvodu je princíp feminity plne prítomný so všetkými svojimi odvodeninami v každej ľudskej bytosti, bez ohľadu na to, aké voľby kto učiní, pokiaľ ide o jeho/jej prejavenie sa v dočasnosti existencie v prírodnom stave, či už v mužskej, alebo v ženskej forme. No pretože princíp feminity v ľudských bytostiach sa objavuje z Absolútneho Princípu Absolútnej Feminity Najvyššieho, ktorý sa neobjavuje, ale vždy je, Najvyšší je večne prítomný v tomto princípe v každej ľudskej bytosti ako vo Svojom vlastnom.

9. Proces múdrosti „Ja Som“ a všetky jeho atribúty a odvodeniny, relatívne k Absolútnemu Procesu Absolútnej Múdrosti Absolútneho „Ja Som“ a všetkým jeho Absolútnym Atribútom a Absolútnym Odvodeninám, tvorí princíp maskulinity „Ja Som“, relatívny k Absolútnemu Princípu Absolútnej Maskulinity Absolútneho „Ja Som“.

Maskulinita „Ja Som“, relatívna k Absolútnej Maskulinite Absolútneho „Ja Som“, znamená poznanie a náhľad vlastného ja a všetky jeho odvodeniny, relatívne k Absolútnemu Poznaniu a Absolútnej Prozreteľnosti Najvyššieho a k všetkým ich Absolútnym Odvodeninám.

Na základe tohto princípu maskulinity „Ja Som“, relatívnej k Absolútnej Maskulinite Absolútneho „Ja Som“, ľudské bytosti relatívne poznajú a chápu úplne všetko postupovanie, vďaka a cez Absolútnu Maskulinitu Najvyššieho, ktorá nepostupuje, lebo vždy je a ktorá je relatívne obsiahnutá k každom „Ja Som“, relatívnom k Absolútnemu „Ja Som“ Najvyššieho.

Z tohto pramení nasledovný dôležitý základný princíp ľudskej duchovnosti:

I. Duchovný úpadok – 1. Kapitola

Princíp maskulinity znamená proces múdrosti každej ľudskej bytosti, relatívny k Absolútnemu Procesu Absolútnej Múdrosti Najvyššieho. Každá ľudská bytosť postupuje a prejavuje sa na základe tohto princípu, pretože múdrosť je samotnou formou života a substanciou ľudskej bytosti. Z tohto dôvodu je princíp maskulinity plne prítomný so všetkými svojimi odvodeninami v každej ľudskej bytosti, bez ohľadu na to, aké voľby kto učiní, pokiaľ ide o jeho/jej formu manifestácie v dočasnosti prírodného stavu, či už je to mužská, alebo ženská forma. No pretože princíp maskulinity v ľudských bytostiach postupuje z Absolútného Princípu Absolútnej Maskulinity Najvyššieho, ktorý nepostupuje, ale vždy je, Najvyšší je večne prítomný v tomto princípe ako vo Svojom vlastnom.

10. Tak princíp maskulinity, ako aj princíp feminity „Ja Som“, relatívne k Absolútnemu Princípu Absolútnej Maskulinity a Absolútnej Feminity Absolútného „Ja Som“, v ich rozoznateľnej jednote znamenajú moc, silu a potenciu tohto „Ja Som“, relatívnu k Absolútnej Moci, Absolútnej Sile a Absolútnej Potencii Absolútného „Ja Som“. Na základe jednoty princípu feminity a maskulinity sú ľudské bytosti mocné, potentné a silné, relatívne len k Absolútnej Potencii, Absolútnej Moci a Absolútnej Sile Najvyššieho. Potencia, moc a sila ľudských bytostí je na základe samotnej svojej povahy neustále dynamická, relatívna k Absolútnej Potencii, Absolútnej Moci a Absolútnej Sile Najvyššieho, ktorý je Absolútne Dynamický. Samotná prirodzenosť Najvyššieho, ktorá vždy je, je v stave Absolútného Dynamického Procesu, ktorý vylučuje akýkoľvek stav nečinnosti, stagnácie, záhaľky alebo nehybnosti. To, čo vždy je, to je. Obsah slova „je“ znamená neustály dynamický stav. Lebo, stále byť znamená činnosť. Keďže Najvyšší je Absolútne „Ja Som“, z toho vyplýva, že On/Ona je v Absolútnom Dynamickom Stave: v ňom je Absolútna Moc, Absolútna Potencia a Absolútna Sila Najvyššieho, z ktorej sa objavuje, postupuje a nastáva moc, potencia a sila toho, čo sa objavuje, postupuje a nastáva z Najvyššieho.

Z tohto preto možno usúdiť, že jedným z hlavných základných princípov ľudskej duchovnosti je uvedomenie, uznanie, že skutočná moc, sila a potencia každej ľudskej bytosti je relatívna len k Absolútnej Moci, Absolútnej Potencii a Absolútnej Sile Najvyššieho. Takže, ľudské bytosti môžu byť vskutku, kompletne, totálne a vyslovene mocné, potentné, silné a dynamické len vďaka a na základe Absolútnej Potencie, Absolútnej Moci, Absolútnej Sily a Absolútného Dynamického Stavu Najvyššieho, z ktorého sa všetko toto objavuje, postupuje a nastáva. Pretože toto všetko sa objavuje, postupuje a nastáva z Najvyššieho, Najvyšší je v tomto všetkom a v odvodeninách toho v ľudských bytostiach ako vo Svojom vlastnom.

Zreteľná jednota princípu feminity a princípu maskulinity vo svojom nepretržitom zjednocovaní, integrácii a individuácii „Ja Som“, relatívneho k Najvyššiemu, tvorí pravý princíp ľudskej sexuality, relatívny k Absolútnemu Princípu Absolútnej Sexuality Najvyššieho. Sexualita spojenia všetkých princípov, atribútov a všetkých ich odvodenín, relatívnych k Najvyššiemu, sa teda vždy objavuje, postupuje a nastáva z Toho, kto vždy je, teda z Najvyššieho. Je to jej samotný život v „Ja Som“, relatívny k Absolútnemu Životu „Ja Som“ Absolútného. Sexuálny princíp tejto jednoty je pravou esenciou a substanciou existencie a bytia ľudských entít a ich pravou potenciou, mocou, silou a dynamickým stavom, relatívnym k Absolútnym Princípom a Absolútnym Atribútom Najvyššieho.

Základy ľudskej duchovnosti

V dôsledku tohto princípu sa môže objaviť, postúpiť a nastať všetko ostatné v ľudských bytostiach, relatívne k tomu, čo sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva, lebo to vždy je. Výsledkom tohto spojenia je teda prenos všetkých zrodov, objavení sa, postúpení a nastaní z Toho, kto sa nenarodil, kto sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva, pretože On/Ona stále je.

Tento záver vedie k formulácii nasledovného dôležitého základného princípu ľudskej duchovnosti:

Sexuálny princíp ľudských bytostí, relatívny k Absolútnemu Sexuálnemu Princípu Najvyššieho, sa objavuje, postupuje a nastáva z Najvyššieho, a cez tento sexuálny princíp sú ľudské bytosti schopné zdieľať sa navzájom i so svojím Stvoriteľom. Ľudská bytosť je teda v dôsledku zjednotenia týchto princípov vskutku sexuálnou entitou, relatívnou k Absolútnej Sexuálnej Entite, ktorou je Najvyšší. Pretože pravá ľudská sexualita je relatívna k Absolútnej Sexualite Najvyššieho, Najvyšší je večne prítomný v ľudskej sexualite ako vo Svojom vlastnom.

Preto v zintenzívnení sexuálnych pocitov princípov maskulinity voči princípom feminity a princípov feminity voči princípom maskulinity a v ich zjednotení, skrz jedinečnú manifestáciu každého princípu každej ľudskej bytosti, ľudské bytosti zažívajú Najvyššieho skrz Jeho/Jej jedinečnú manifestáciu, existenciu a proces v ľudských bytostiach opačnej sexuálnej formy, muža k žene alebo ženy k mužovi. Pretože Najvyšší je večne prítomný v týchto formách a v ich špecifických, konkrétnych, sexuálnych charakteristikách, jedinec sa počas pohlavného styku s opačnými pohlavnými charakteristikami (muža so ženou, ženy s mužom) v pravom zmysle, do určitej miery, miluje s Najvyšším.

V dôsledku tohto je dôležité uvedomiť si nasledovný základný princíp ľudskej duchovnosti: Pravá ľudská sexualita je vyslovene, kompletne, totálne a bez akýchkoľvek výhrad duchovným objavením sa, postúpením a nastaním z Najvyššieho — konečným nástrojom a darom zdieľania a zažitia Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho, toho, ako sa môže prejavovať v tom, čo je relatívne k Najvyššiemu. Bez tohto chápania sexuality je jej pravý význam naveky stratený.

11. Moc, potencia, sila a dynamizmus „Ja Som“ a jeho sexuality, relatívnych k Najvyššiemu v Absolútnom Zmysle, fungujú na princípe tvorivosti, relatívnej k Absolútnej Tvorivosti Najvyššieho. Tvorivosť „Ja Som“, relatívna k Absolútnej Tvorivosti Najvyššieho, je výsledkom a neustálym prejavom lásky a múdrosti a všetkých atribútov a odvodenín „Ja Som“, relatívnych k Absolútnej Láске a Absolútnej Múdrosti a k všetkým Absolútnym Atribútom a Absolútnym Odvodeninám. Kvôli samotnému obsahu a princípu „Ja Som“, relatívneho k Absolútnej Aktivite Najvyššieho, „Ja Som“ je vždy aktívne a tvorivé, relatívne k Absolútnej Aktivite a Absolútnej Tvorivosti Najvyššieho. Tvorivosť „Ja Som“, relatívna k Absolútnej Tvorivosti Absolútneho „Ja Som“, je samotným centrom a jadrom zjednotenia lásky a múdrosti „Ja Som“ a jeho sexuality, relatívnym k Absolútnemu Centru a Absolútnemu Jadru Absolútneho Zjednotenia Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Absolútneho „Ja Som“ a jeho Absolútnej Sexuality. Z tohto centra a jadra sú iniciované pohyby k neustálemu nastávaniu toho, čo sa objavuje a postupuje z Najvyššieho, ktorý vždy je.

I. Duchovný úpadok – 1. Kapitola

Preto tento princíp hovorí, že ľudia tvoria zo stavu svojej lásky procesom svojej múdrosti, len relatívnym k Absolútnej Tvorivosti Absolútneho „Ja Som“, ktoré tvorí zo svojho Absolútneho Stavú svojej Absolútnej Lásky Absolútnym Procesom svojej Absolútnej Múdrosti.

Z tohto pramení nasledovný dôležitý základný princíp ľudskej duchovnosti:

Pravé tvorivé úsilie ľudských bytostí a ich následné činnosti sú relatívne len k Absolútnej Tvorivosti a Absolútnej Činnosti Najvyššieho. V Absolútnom Zmysle všetka tvorivosť a všetka činnosť ľudských bytostí je možná len preto, lebo sa objavuje, postupuje a nastáva z Najvyššieho, ktorý sa nikdy neobjavuje, nikdy nepostupuje a nikdy nenastáva, ale vždy je. Preto je Najvyšší večne prítomný v ľudskej tvorivosti a činnosti ako vo Svojom vlastnom.

12. Keďže všetko, z čoho pozostáva ľudská bytosť ako celok, je len objavením sa, postúpením a nastaním z Najvyššieho, ktorý je Jediný/Jediná, kto vždy je, je jasné, že všetko v ľudskom živote závisí úplne, totálne, vyslovene, kompletne a absolútne, bez akejkoľvek výnimky od toho, aký druh uvedomenia, poznania, chápania, akceptovania, postoja, chcenia, pocitov a správania má jedinec voči tomu, čo sa neobjavuje, nepostupuje a nenastáva, ale vždy je, čiže voči Najvyššiemu. Kvôli vytvoreniu svojho postoja, uvedomenia, poznania, chcenia, chápania, pocitu, akceptovania a správania sa voči Najvyššiemu jedinec musí mať správny názor, správnu predstavu a správne poňatie prirodzenosti Najvyššieho. Je tu však dilema, paradox. Pravú prirodzenosť Najvyššieho, ktorý je Absolútny, nestvorený, neobjaví sa, nepostúpivší a nenastaví, lebo vždy je, nemôže nikdy plne poňať a pochopiť ten/tá, kto je k Najvyššiemu len relatívny, a teda sa vždy objavuje, postupuje a nastáva z Najvyššieho. Aby niekto správne chápal a rozumel prirodzenosti Najvyššieho, musel by byť nestvorený a absolútny, ako je Najvyšší. Len Absolútne Zažitie Absolútneho Stavú Absolútneho Nestvorenia, Neobjavenia sa, Nepostúpenia a Nenastania Absolútneho „Ja Som“ môže poskytnúť plné porozumenie a pochopenie pravej prirodzenosti Najvyššieho. Taký zážitok nie je možný u toho, kto nie je v takom absolútnom stave a v takom absolútnom procese. Z toho dôvodu sentimentné entity a bytosti pochádzajúce z Toho, kto je Absolútny, sú schopné len sa približovať pravej prirodzenosti Najvyššieho, vďaka všetkým tým princípom, atribútom a ich odvodeninám, ktoré majú z Absolútneho Najvyššieho, pretože Najvyšší je v nich všetkých ako vo Svojom vlastnom. Približovanie sa pravej prirodzenosti Najvyššieho vďaka tým princípom, atribútom a ich odvodeninám je možné na základe ich relatívnej prirodzenosti, relatívnej k ich Absolútnosti v Najvyššom.

Z tohto pramení záver, že je a vždy bude vyššie chápanie a porozumenie prirodzenosti Najvyššieho než to, ktoré má jedinec v každom danom momente.

Toto preto vedie k sformulovaniu nasledovného základného princípu ľudskej duchovnosti:

Pretože skutočné priblíženie sa k Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho je možné len vďaka princípom, atribútom a ich odvodeninám v ľudských bytostiach, v ktorých je Najvyšší večne prítomný ako vo Svojom vlastnom, jediný spôsob, ako sa môže jedinec stále viac a viac približovať tomu chápaniu a porozumeniu, je zo svojho vnútra. Takže,

Základy ľudskej duchovnosti

lepšie a lepšie chápanie seba/svojho ja vedie k lepšiemu a lepšiemu chápaniu Najvyššieho, lebo Najvyšší je večne prítomný v tom ja ako vo Svojom vlastnom. Tento proces pokračuje nepretržite do večnosti a je bázou a základom celého ľudského života, ľudskej tvorivosti a ľudskej činnosti, s nekonečnými možnosťami a večným pokračovaním.

V zhrnutí tejto kapitoly je nutné vyvodiť záver, že na základe všetkých týchto základných princípov duchovnosti vo všeobecnosti, a zvlášť ľudskej duchovnosti, sentientné bytosti a entity vo všetkých ich formách, stavoch, podmienkach, procesoch, dimenziách, vesmíroch, galaxiách, slnečných sústavách a planétach, vo všetkých ich činnostiach, na všetkých ich úrovniach, sférach, oblastiach a regiónoch ich existencie a bytia, od najvnútornejších po najexternejšie, od najvyšších po najnižšie, bez akejkoľvek výnimky či vylúčenia niečoho, sú vskutku kompletne, totálne, vyslovene a absolútne duchovnými entitami a bytosťami.

Kým sa nepochopí, neporozumie a vážne nevezme toto do úvahy ako jediná možnosť, nič, čo nasleduje v tejto knihe, nebude dávať zmysel a jej význam sa úplne stratí.

DRUHÁ KAPITOLA

Pôvod hmoty, vesmíru a sentientných entít. Pôvodný účel, cieľ a štruktúra ľudského života a jeho prírodné/fyzické, duševné a duchovné stavy.

Aby bol správne pochopený pôvod hmoty, vesmírov a ich príslušných sentientných bytostí a entít a pôvodný účel, cieľ a štruktúra ľudského života v jeho stavoch a stupňoch, je nutné mať taký jasný obraz štruktúry Najvyššieho, ako je len možné.

Za tým účelom sa teraz zjavuje nasledovná štruktúra Najvyššieho:

Najvyšší = Absolútne „Ja Som“
Absolútne Bytie + Absolútne Existencia = Absolútny Život
Absolútny Stav + Absolútny Proces = Absolútne Obsiahnutie
Absolútne Esencia + Absolútne Substancia = Absolútne Uvedomenie
Absolútne Láska + Absolútne Múdrost' = Absolútny Princíp
Absolútne Vôľa + Absolútny Rozum = Absolútne Myseľ
Absolútny Pociť + Absolútne Myslenie = Absolútne Prozreteľnosť.
Absolútne Motivácia + Absolútne Inteligencia = Absolútne Činnosť
Absolútne Potencia + Absolútne Poznanie = Absolútny Dynamizmus
Absolútne Feminita + Absolútne Maskulinita = Absolútne Kreativita
Absolútne Sloboda + Absolútne Nezávislosť = Absolútne Voľba
Absolútne Bezpriestorovosť + Absolútne Bezčasovosť = Absolútne Prítomnosť
Absolútne Teplo + Absolútne Svetlo = Absolútne Vyžarovanie
Toto všetko ústi do Absolútnej Jednoty, ktorá sa rovná Absolútnej Jedinosti.

Kvôli faktu, že k pokusu pochopiť túto štruktúru Najvyššieho dochádza z prírodného/fyzického stavu dočasnosti a relativity prejavu, je to teda len priblížením pravej prirodzenosti Najvyššieho. Ako bolo spomenuté predtým, povahu a štruktúru Najvyššieho nemôže plne a kompletne pochopiť niekto, kto nie je absolútny. Preto existuje presahujúca predstava a chápanie prirodzenosti a štruktúry Najvyššieho, ktoré budú zjavené, keď a ak bude budovaný ďalší krok vo vývoji ľudskej duchovnosti, založený na tejto súčasnej predstave a chápaní. Treba mať neustále na pamäti aproximovanie, relativitu a dynamickú povahu chápania štruktúry Najvyššieho, aby sa vyhlo akejkolvek stagnácii, rigidnosti, jednostrannosti a lipnutiu na starých koncepciách, pretože tie sa behom času a v procese lepšieho chápania stávajú prekonanými a spiatočnými.

Podľa súčasnej štruktúry prirodzenosti Najvyššieho možno vidieť, že všetky kategórie v Najvyššom sú v Absolútnej Forme. Nie je tam nič relatívne. Samotná povaha tejto formy je Absolútne Jednota všetkých Absolútnych Rysov, Čít, Atribútov a ich Odvodenín, ktoré spolu tvoria Absolútnu Jedinosť.

Takže, Absolútne Bytie plus Absolútne Existencia sa rovná Absolútnemu Životu, atď. Táto štruktúra naznačuje, že v nej nie sú mysliteľné žiadne oddeľovania alebo

Základy ľudskej duchovnosti

protiklady. Samotnou svojou povahou je celá štruktúra neustále absolútne dynamická, aktívna a tvorivá. V tejto štruktúre nie sú možné pasívne, negatívne alebo nečinné podmienky. Bytie nemôže byť bez existencie. Existencia nemôže existovať bez bytia. Bytie je esencia a samotný život existencie. Existencia je substancia, forma, manifestácia a proces bytia. Život je zo stavu bytia, prostredníctvom procesu existencie. Oba pojmy, samostatne a v ich kombinácii, znamenajú neutíchajúce, aktívne polozenie, ktoré zas znamená neustály pohyb. Tú istú analógiu možno vyvodíť zo všetkých ostatných aspektov vyššie opísanej štruktúry.

Z tohto vyplýva nevyhnutný záver, že pripustenie a predpoklad akéhokoľvek negatívneho, protichodného alebo pasívneho polozenia v štruktúre prirodzenosti Najvyššieho je lož a skreslenie. Niektoré východné a západné mystické, duchovné a filozofické koncepcie zakladajú svoje idey na takom oddeľovaní, predpokladajúc, že zdrojom pohybu a základom života vo vesmíre sú protichodné sily. Táto skreslená a ľživá predstava vznikla z nepochopenia pravej povahy života. Negatívna protichodná sila sa objavila, postúpila a nastala z nastolenia takých podmienok ľudskými bytosťami v procese ich duchovného úpadku, ktorých dôvod bude poskytnutý v nasledujúcej kapitole. Nepochopenie teda vzniklo zo zámerného nastolenia protichodných pojmov, ako napríklad bytia voči existencii, stavu voči procesu, feminity voči maskulinite, pozitívneho voči negatívne, dňa voči noci, atď. Bez chápania dodatočných funkcií týchto kategórií ani jednu kategóriu, samú osebe, nemožno považovať za protichodnú, negatívnu alebo pasívnu voči druhej. Sú to pozitívne, aktívne polozenia tej istej kategórie, rovnajúce sa Absolútnej Činnosti. Takže napríklad stav, bytie, esencia, láska, vôľa, pocit, motivácia, potencia, feminita, sloboda, teplo, atď., sú všetko aktívne stavy, pretože aktivita, produktivita a tvorivosť sú neoddeliteľné od samotnej ich povahy. Samotná ich povaha sa prejavuje pomocou a skrz aktívnu, tvorivú a produktívnu existenciu, proces, substanciu, múdrosť, rozum, myslenie, inteligenciu, poznanie, maskulinitu, nezávislosť, svetlo, atď. Dôkladné, hlboké preskúmanie každej kategórie okamžite uvedie do pozornosti každého Absolútnu Aktívnu, Dynamickú a Tvorivú Povahu/Prirodzenosť každej z nich. Táto povaha je absolútne neoddeliteľná od každej jednej kategórie. Niet žiadnej výnimky. Akákoľvek protichodná sila by do tej štruktúry skutočne priniesla pasívny, nečinný, negatívny stav a rozpolozenie, čo by tú štruktúru napokon zničilo a nebolo by žiadne bytie a žiadna existencia, a teda žiadny život. Dve vzájomne si odporujúce sily by udržiavali podmienky v absolútnom a neustálom stave nehybnosti. Nemohol by sa objaviť, postúpiť a nastať žiadny pohyb, a tak by sa nemohlo objaviť, postúpiť a nastať nič iné. Neustále treba mať na pamäti koncept Absolútnej Činnosti, Tvorivosti a Produktivity všetkých kategórií, bez výnimky, ak má jedinec pochopiť, ako a prečo došlo k objaveniu sa, postúpeniu a nastaniu ľudského duchovného úpadku. Je nutné ignorovať ľživé a skreslené učenia o protichodných silách, ktorých akceptovanie tak prekvitá v toľkých duchovných, mystických, náboženských a filozofických koncepciách. Toto je tradičný a konvenčný prístup, ktorý treba naveky úplne odložiť.

Teda, nakoľko každá Absolútna Kategória v štruktúre Najvyššieho je Absolútna, znamená to, že v sebe obsahuje Absolútnu Prítomnosť a Absolútny Obsah každej ďalšej kategórie v jej úplnosti. Toto je zdroj Absolútnej Jednoty, Absolútnej Harmónie a Absolútnej Jedinosti. Ich bytie a existencia sú Absolútne Aktívne.

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

Absolútny Stav Absolútneho Bytia a Absolútny Proces Absolútnej Existencie Absolútneho Života a Absolútneho Obsiahnutia, v ich Absolútnej Esencii a Absolútnej Substancii Absolútneho Uvedomenia, vďaka Absolútnym Princípom Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti, skrz Absolútnu Vôľu a Absolútny Rozum Absolútnej Mysle, s Absolútnym Pociťovaním a Absolútnym Myslením Absolútnej Prozreteľnosti, s Absolútnou Motiváciou a Absolútnou Inteligenciou Absolútnej Činnosti, skrz Absolútnu Potenciu a Absolútne Poznanie Absolútneho Dynamizmu, v Absolútnej Slobode a Absolútnej Nezávislosti, vďaka Absolútnej Voľbe a Absolútnej Tvorivosti Absolútnej Jednoty Absolútnej Femenity a Absolútnej Maskulinity, v Absolútnej Bezpriestorovosti a Absolútnej Bezčasovosti, s Absolútnou Prítomnosťou neustále vytvárajú Absolútnu Duchovnú Energiu, výsledkom čoho je Absolútne Teplo a Absolútne Svetlo, s neustálym Vyžarovaním z každej jednej kategórie prirodzenosti Najvyššieho. Pretože každá kategória, vďaka svojej imanentnej povahe, produkuje neustále takú energiu a jej vyžarovanie, existuje tam rastúci účinok. Výstupný výkon takej energie a jej vyžarovania je, samozrejme, v dôsledku Absolútneho Stavu a Absolútneho Procesu Absolútny, a preto ho nemožno merať, pochopiť či vnímať pomocou žiadnych predstaviteľných alebo symbolických ľudských termínov. Pojem „duchovná energia“ tu znamená absolútnu koncentráciu všetkých Absolútnych Výsledkov stavov a procesov všetkých kategórií, atribútov a ich odvodenín v štruktúre prirodzenosti Najvyššieho. Pretože je to Absolútny Výsledok nich všetkých, je Absolútne Bezpriestorový a Bezčasový a obsahuje v sebe všetky princípy a všetky kategórie v nesmierne a nepredstaviteľne Absolútnej Zintenzívnenej Kondícii. Absolútne Zintenzívnenie pramení z Absolútneho Súhrnného Účinku súčtu všetkých výstupov energií každej jednej kategórie ako celku.

Táto Absolútna Duchovná Energia tvorí Absolútnu Sféru, v ktorej centre sídli Najvyšší. Absolútnym Produktom tejto Absolútnej Duchovnej Energie je neustále Absolútne Duchovné Vyžarovanie Absolútneho Duchovného Tepla a Absolútneho Duchovného Svetla, ktoré tvorí Absolútnu Duchovnú Atmosféru Najvyššieho. Absolútne Duchovné Teplo je Absolútny Proces Absolútnej Lásky Najvyššieho a Absolútne Duchovné Svetlo je Absolútny Produkt Absolútnej Múdrosti Najvyššieho; teda, je to Jeho/Jej Absolútna Duchovná Atmosféra. Absolútne Duchovné Vyžarovanie predstavuje produkt neustáleho pohybu a činnosti všetkých kategórií Najvyššieho a Absolútnej Prítomnosti. Keďže v tomto vyžarovaní je Absolútna Prítomnosť všetkých kategórií, obsahuje všetky ich kvality v Absolútnom Zmysle v ešte zintenzívnenjšom súhrnnom stave. Je ťažké nájsť analógiu, ktorá by pomohla pochopiť tento opis. Vzdialenú analógiu možno nájsť v štruktúre Vesmíru a jeho slnk. Absolútnu Sféru, v ktorej sídli Najvyšší, možno prirovnať k slnku slnečnej sústavy. Jej Absolútnu Atmosféru možno prirovnať k vyžarovaniu, ktoré slnko neustále vytvára svojimi stavmi a procesmi. Jeho teplo možno prirovnať k duchovnému teplu lásky a jeho svetlo k duchovnému svetlu múdrosti, atď. Avšak, bolo by si treba predstaviť všetky existujúce slnká, so všetkým ich celkovým teplom, svetlom, silou, potenciou, stavom a procesom, aby sa človek aspoň vzdialene priblížil skutočnému chápaniu prirodzenosti Najvyššieho.

Pretože všetky Absolútne Kategórie Najvyššieho majú Absolútne Duchovné Kvality samé osebe a samé od seba, o Najvyššom nemožno uvažovať prostredníctvom obmedzených fyzických, chemických, biologických či akýchkoľvek iných kategórií prírodného sveta a jeho prírodných stavov, procesov a podmienok. Sú to však pravé

Základy ľudskej duchovnosti

súvzťažnosti duchovných kategórií, čerpajúc z nich celý svoj pôvod. Preto Najvyšší nie je nijakým spôsobom závislý od fyzických teplôt, chemických reakcií, fyzikálnych zákonov, biologických procesov či čohokoľvek iného, ale ich presahuje vo všetkých ohľadoch, a zároveň je v nich všetkých večne prítomný skrz súvzťažné prostriedky ich existencie. Všetko, čo súvzťahuje s Jeho/Jej kategóriami, atribútmi, odvodeninami a všetkým ostatným, v tom je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom.

Teraz sa vráťme k otázke, ako vzniklo všetko ostatné, čo nie je Najvyšší:

Ako možno podľa Absolútnych Kategórií Najvyššieho vidieť, prebiehajú v nich neustále činnosti. Výsledkom tých činností je neustála tvorba Absolútnych Ideí a Absolútnych Myšlienok. No, pretože tieto Absolútne Idey a Absolútne Myšlienky sú Absolútnou Produkciou tých Absolútnych Kategórií, obsahujú všetky ich kvality, atribúty a odvodeniny v ich úplnosti. Preto, zo samotnej svojej povahy, vytvárajú svoje vlastné energie a svoje vlastné vyžarovania, ktoré zas obsahujú v súhrnnom stave všetky kvality pôvodných Absolútnych Ideí a Absolútnych Myšlienok, ktoré majú všetky kvality všetkých kategórií Najvyššieho.

Keďže Najvyšší je vždy v Absolútnej Individuácii a v Absolútnom Seba-Uvedení — Absolútnom „Ja Som“ — všetky Absolútne Myšlienky a Absolútne Idey, produkované Absolútnym Stavom a Absolútnym Procesom Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti, majú zo samotnej svojej prirodzenosti sklon k svojmu vlastnému sebauvedomeniu, individuácii a sebarealizácii odlúčene od svojho zdroja, aby mohol byť nadviazaný Absolútny Vzťah s ich zdrojom. Sklon takých Absolútnych Ideí a Absolútnych Myšlienok k ich sebauvedomeniu a individuácii je odrazom Absolútnej Prítomnosti Najvyššieho a všetkých Jeho/Jej kategórií. Je to imanentná, prirodzená tvorivá sila, zakorenená v každej Absolútnej Idei a Absolútnej Myšlienke, neustále vytvárajúcej stavom a procesmi všetkých kategórií Najvyššieho. Kvôli súhrnnému účinku energie, ktorú Absolútna Idea a Absolútna Myšlienka obsahujú zo svojho zdroja, a kvôli produkcii ich vlastnej energie z úsilia o sebauvedomenie, individuáciu a sebarealizáciu, ktorá sa sčítava s tou obsiahnutou energiou, vyžarujú nesmierne množstvo tepla a svetla. Toto vytvára prvú duchovnú sféru a jej prvú duchovnú atmosféru, ktorá je realizovaná a vyzerá, akoby bola súčasťou a „vonkajškom“ Najvyššieho. No keďže hlavným princípom formulovaným v definícii duchovnosti je, že „vonkajšok“ „vnútra“ je „vnútrom“ „vonkajška“, Najvyšší je večne prítomný v tom prvom „vonkajšku“ ako vo Svojom vlastnom. Prvá duchovná sféra a jej duchovná atmosféra tvorí objavenie sa, postúpenie a nastanie toho, čo sa volá prvá duchovná dimenzia alebo duchovný svet.

Takže, prvá duchovná sféra je produktom Absolútnej Duchovnej Energie, vyprodukovanej Absolútnymi Ideami a Absolútnymi Myšlienkami Absolútneho Stavov a Absolútnych Procesov Absolútnej Lásky Absolútnej Múdrosti, atď., a ich Absolútnym Vyžarovaním, ktoré vytvorili prvú duchovnú atmosféru prvej duchovnej sféry, ktorá je prvým duchovným svetom. No, kvôli svojmu pôvodu, prvý duchovný svet v sebe obsahuje všetky kategórie, atribúty a odvodeniny svojho pôvodu, relatívne k Absolútnym Kategóriám, Absolútnym Atribútom a Absolútnym Odvodeninám Najvyššieho. Tu opäť pokračujú súhrnným spôsobom. Majúc všetky výsledky a produkty pôvodných kategórií, atribútov a ich odvodenín, duchovný svet je bezčasový, bezpriestorový, večný a nekonečný vo svojom trvaní. A nakoľko duchovná dimenzia

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

obsahuje všetky výsledky a produkty Absolútnych Kategórií Najvyššieho, má do večnosti nevyčerateľné možnosti nekonečných počtov duchovných stavov, podmienok, stupňov a úrovní, každá z nich obsahujúc zas všetky produkty a výsledky kategórií Najvyššieho. Toto je teda základ pre nekonečnú a večnú jedinečnosť každého objavenia sa, každého postúpenia a každého nastania. Kvôli Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho, všetko, čo sa z Neho/Nej objavuje, postupuje a nastáva, je vždy tvorivo jedinečné a neopakovateľné.

Absolútna Prirodzenosť všetkých Absolútnych Kategórií Najvyššieho tvorí absolútne jedinečné a neopakovateľné objavenia sa, postúpenia a nastania.

Každé také objavenie sa, postúpenie a nastanie je v určitom postavení voči svojmu zdroju a cezeň k Najvyššiemu. Toto postavenie sa vytvára prostredníctvom podobnosti stavu voči Absolútnemu Stavom a prostredníctvom rovnakosti procesu s Absolútnym Procesom. Čím viac podobnosti stavu s Absolútnym Stavom, tým je k nemu bližšie, a čím viac rovnakosti procesu s Absolútnym Procesom, tým má s ním väčší stupeň stotožnenia. Toto postavenie zas vytvára postupnosť blízkosti a intenzitu podobnosti. Postupnosť blízkosti a intenzita podobnosti, ako sa objavuje, postupuje a nastáva z Najvyššieho, tvorí úroveň, stupeň, sféru a kvalitu duchovnosti, v ktorej sa to uskutočňuje a realizuje. Kvôli Absolútnosti prirodzenosti Najvyššieho existujú nekonečné rozmanitosti, úrovne, stupne, sféry a kvality duchovnosti. Každá z nich zas obsahuje úplne všetky produkty a výsledky Absolútnych Kategórií Najvyššieho a Najvyšší je večne prítomný v týchto produktoch a výsledkoch ako vo Svojom vlastnom. Sled blízkosti a intenzita podobnosti každého objavenia sa, postúpenia a nastania tvorí to, čo možno nazvať objavením sa subjektívneho priestoru a subjektívneho času.

Z duchovnej dimenzie alebo duchovného sveta, skrz nesmiernosť súhrnného účinku energie a jej vyžarovania zo stavu a procesu Najvyššieho, sa objavuje, postupuje a nastáva ďalšia sféra a jej atmosféra, ktorú možno nazvať intermediárnou dimenziou alebo intermediárnym svetom.

Ako vidno, duchovný svet, majúci všetky kvality, princípy, atribúty a odvodeniny svojho pôvodného zdroja — Najvyššieho — zas pomocou neustáleho objavovania sa, postupovania a nastávania vytvára duchovnú energiu a duchovné vyžarovanie, ktoré obsahuje v súhrnnom stave všetky ostatné energie a vyžarovania, odvodené z Absolútnej Energie a Absolútneho Vyžarovania kategórií Najvyššieho.

Táto novovytvorená duchovná energia a duchovné vyžarovanie zo samotnej svojej povahy obsahuje všetky kvality, stavy, podmienky, atribúty a odvodeniny svojho zdroja — duchovného sveta, a skrz duchovný svet — Najvyššieho. Najvyšší je teda v nich a v intermediárnom svete prítomný ako vo Svojom vlastnom. Kvôli svojej imanentnej povahe, ktorú má intermediárny svet skrz duchovný svet z Najvyššieho, má tendenciu objaviť sa, postúpiť a nastať a pokračovať akoby samostatne. Keďže jeho postupnosť blízkosti a stupeň podobnosti s pôvodným zdrojom sú vzdialenejšie v porovnaní s duchovným svetom, javí sa tak, akoby bol ďalej od svojho zdroja. Avšak, samotným svojim postavením je to schránka všetkých predošlých energií, vyžarovaní, kvalít, princíпов, atribútov a odvodenín v ich úplnosti, súhrnným spôsobom. K tomuto nesmierne narastajúcemu stavu je, samozrejme, pridaná energia a vyžarovanie, ktoré

Základy ľudskej duchovnosti

táto intermediárna dimenzia alebo svet vytvára svojim vlastným objavením sa, postúpením a nastaním z Najvyššieho skrz duchovný svet.

A teraz, v tomto novom stave je súhrnný účinok všetkých energií a vyžarovaní taký veľký a intenzívny, že jeho ďalší sled sa začína objavovať, postupovať a nastávať vo forme častíc, prvkov, atómov, molekúl, atď. Keďže tento nový sled je produktom a výsledkom vyžarovania duchovnej energie intermediárneho sveta z duchovného sveta, a skrz duchovný svet z Najvyššieho, všetko ostatné, čo postupuje, bez výnimky, je obsiahnuté v tomto novom slede vo svojej úplnosti, relatívnej k Najvyššiemu, narastajúcim spôsobom, a teda Najvyšší je v tom prítomný ako vo Svojom vlastnom.

Každá jedna častica, prvok, atóm či molekula je súvzťažnou schránkou každej odvodeniny, atribútu a princípu Absolútneho Stavú a Absolútneho Procesu Najvyššieho. A keďže existuje nekonečný počet takých atribútov a odvodenín (kvôli ich Absolútnej Povahe v Najvyššom), existuje nekonečný počet častíc, prvkov, atómov a molekúl a ich rôznych kombinácií. Ako sa neustále objavujú, postupujú a nastávajú z vyžarovania objavenia sa, postúpenia a nastávania intermediárneho sveta, na základe povahy ich pôvodu majú tendenciu hromadiť sa a formovať svoje vlastné podmienky, stavy a procesy, len relatívne k Absolútnemu Stavú a Absolútnemu Procesu Najvyššieho. Z dôvodu tejto nesmiernej koncentrácie a intenzity sa tento individualizovaný stav objavuje vo forme hmoty. Hmota teda nie je nič iné než nahromadenie častíc, prvkov a atómov, ktoré sú produktom a výsledkom vyžiarenej duchovnej energie z intermediárnej dimenzie, z prvej duchovnej dimenzie sféry a atmosféry Najvyššieho, z Absolútnej Idey a Absolútnej Myšlienky takého produktu a výsledku. V konečnom zmysle hmota nie je nič iné než vedľajší produkt myšlienkového procesu a jeho ideí a myšlienok, ktoré majú pôvod v Absolútnom Tvorivom Úsilí a v jeho prenose z Najvyššieho. Tendencia akejkoľvek idey a akejkoľvek myšlienky objaviť sa, postúpiť a nastať a oddeliť sa od svojho pôvodného zdroja je od nej neoddeliteľná, pretože ona je nositeľom, schránkou všetkých kategórií, atribútov a odvodenín samotného zdroja. Každá idea a myšlienka teda v dôsledku tohto zákona hľadá svoje vlastné sebauvedomenie, sebarealizáciu a sebanastanie, relatívne k Absolútnemu Bytiu a Absolútnej Existencii Najvyššieho. Ako sa tá idea alebo myšlienka objavuje, postupuje a nastáva v postupnosti aproximácie Najvyššieho a stupňa podobnosti s Najvyšším, umožňuje objavenie sa rôznych dimenzií, svetov a ich podmienok, stavov a procesov, až kým nespočinie v konečnom „pevnom“ stave — hmote. Teda, hmota nie je čistá energia sama osebe, ako si myslia niektorí fyzici, ale v konečnom zmysle je to produkt rýdzej myšlienky, ktorá produkuje energiu svojim procesom a vyžaruje ju zo seba so zahrnutím všetkých svojich kvalít. V tomto zmysle je hmota čistá myšlienka v nesmierne zintenzívnenej a koncentrovanej forme, ktorá sa javí ako hmota. Kvôli svojmu zintenzívneniu a koncentrácii tá zas vyžaruje energiu, vedúcu vedcov k falošnému záveru, že hmota je istá forma energie.

Pevnosť a zjavná zotrvačnosť hmoty je iba ilúzia, pretože je v nej taká intenzita a nahromadenie všetkého predošlého, že neustále tiahne k sebe samej, priťahujúc a obsahujúc všetko, čo prichádza zo všetkého predchádzajúceho, absolútne vyžarujúceho z Absolútneho Stavú a Absolútneho Procesu Najvyššieho a Nimi.

Avšak, nakoľko Absolútna Prirodzenosť Najvyššieho je Absolútna Tvorivosť, nezastavuje sa v tomto bode. Namiesto toho tvorí novú situáciu, využívajúc existujúci

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

stav hmoty. Keďže hmota, v jej pôvodom stave, je konečnou koncentráciou, zintenzívnením a nakopením všetkých predošlých faktorov, ako je opísané vyššie, jej situácia je taká, že neustále absorbuje všetko, čo je vyžarované zo všetkého predošlého. Situácia absorbovania sama osebe nevytvára alebo nemá za následok žiadny zjavný úžitok. Táto situácia je neprijateľná pre Absolútnu Tvorivú Prirodzenosť Najvyššieho. Bolo by to mrhaním všetkých týchto obsiahnutých faktorov zo všetkého predošlého v ich dokonalom stave a procese, ktorý sa teraz volá hmota. No pretože hmota, vďaka svojej povahe, vďaka svojej blízkosti a stupňu podobnosti a rovnakosti so zdrojom svojho pôvodu, má taký stav, že absorbuje a hromadí všetko, čo je neustále vyžarované z iných stavov a procesov, ktoré ju predchádzajú, nemôže sama osebe vytvárať žiadny pohyb z „vnútra“ do „vonka“, ale len z „vonka“ do „vnútra“. Táto situácia vytvára špeciálny stav a proces, totálne odlišný od všetkého, čo mu predchádzalo. V procese absorpcie a hromadenia dochádza k neustálej výmene všetkého prichádzajúceho, bez akejkoľvek schopnosti vyslať to von alebo vytvoriť čokoľvek nové. Dôvodom je, že všetko, čo je vytvorené výmenou všetkých faktorov „vnútra“, je okamžite opätovne absorbované a hromadené späť vo svojom vlastnom stave, živiac seba samé, bez vyžarovania toho do ďalšieho objavenia sa, postúpenia a nastania.

Nutnosť tejto situácie vzniká z faktu, že výmena, opätovná absorpcia a opätovné hromadenie všetkých faktorov, predchádzajúcich tomuto stavu a jeho procesu, sú nevyhnutné, aby bolo umožnené stvorenie Vesmíru. Stvorenie Vesmíru je ďalším krokom, počatým v Absolútnej Idei Absolútnej Múdrosti Absolútnej Lásky Najvyššieho.

Teda, ako bolo spomenuté vyššie, keďže v stave hmoty nie je žiadny vonkajší pohyb a všetko sa prepadá do seba v procese neustálej absorpcie a hromadenia všetkého predošlého, je nevyhnutné postrčiť ju k vonkajšiemu pohybu. Keďže jadro hmoty je konečným zintenzívnením a nahromadením všetkých predošlých energií, vyžiarení a súvzťažných princípov, atribútov a odvození z Najvyššieho, Najvyšší je v nich ako vo Svojom vlastnom. Sústredením všetkých energií a vyžiarení z Absolútneho Stavú a Absolútneho Procesu Najvyššieho do centra hmoty Najvyšší tvorí priaznivé podmienky pre vonkajšie postrčenie. Treba si uvedomiť ohromnosť, potenciu, motiváciu a všetko ostatné, čo je využité v tomto procese. Najvyšší obsahuje všetky kategórie vo svojom vlastnom Absolútnom Stave a Absolútnom Procese. Motivovaný Absolútnou Láskou a Absolútnou Múdroťou skrz Absolútnu Vôľu a Absolútny Rozum, na základe jednoty maskulinity a feminity a jej Absolútnej Tvorivosti a so všetkými Absolútnymi Kategóriami Najvyšší myslí a chce, a procesom myslenia a chcenia vytvára ideu, myšlienku ohromnej sily a pohybu. Táto sila a pohyb pramení z Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho skrz Absolútnu Potenciu a Absolútny Dynamizmus. Stvorenie takej idey alebo takej myšlienky je potom premietnuté do situácie Absolútnej Absorpcie a Absolútneho Nahromadenia vo forme hmoty, a objavuje sa, postupuje a nastáva vonkajšie postrčenie vo všetkých smeroch od centra k obvodu alebo z „vnútra“ do „vonkajška“.

Ako dochádza k uskutočneniu transformácie premietnutia Absolútnej Moci Najvyššieho do činu vonkajšieho postrčenia, objavuje sa takzvaný „objektívny“ priestor, relatívny podľa blízkosti k centru toho postrčenia. A ako nabera realizácia tohto procesu

Základy ľudskej duchovnosti

smer, postupuje takzvaný „objektívny“ čas, relatívny k centru toho postrčenia, dávajúci zrod nastaniu Vesmíru.

Teda, ako bolo spomenuté vyššie, každá častica, každý prvok, každý atóm hmoty má zo svojho pôvodného zdroja všetky nutné predpoklady, pretože vznikli z tých predpokladov. V nich je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom. Keďže jestvuje nekonečná rozmanitosť všemožných predpokladov a ich stavov, procesov a podmienok, v procese pohybu z centra toho postrčenia sa objavuje, postupuje a nastáva nekonečná rozmanitosť dimenzií, vesmírov, galaxií, slnečných sústav a planét. Pretože všetky v sebe obsahujú pôvodné atribúty všetkých kategórií Najvyššieho, všetky majú tendenciu založiť si svoje vlastné jedinečné bytie a existenciu, relatívne k tomu, čo reprezentujú z Najvyššieho. Teda, vesmíry, so všetkým ostatným v nich, sú konečnou reprezentáciou všetkého, čo je v Najvyššom. Táto reprezentácia má formu prírodného stupňa. Takže, prírodný stupeň je zintenzívnením a nahromadením všetkých energií a vyžarení z duchovnej sféry a jej duchovnej atmosféry Najvyššieho, za účelom stať sa z Najvyššieho.

Z toho vyplýva, že vzťah Najvyššieho a Vesmíru je taký, že Najvyšší presahuje vo všetkých ohľadoch Vesmír a všetko stvorené. No, pretože celé stvorenie a Vesmír pochádzajú z Absolútneho Stavú a Absolútneho Procesu a zo všetkých Absolútnych Kategórií Najvyššieho, Najvyšší je v nich v celom Vesmíre a v celom stvorení ako vo Svojom vlastnom. Preto, iba v tomto zmysle, je On/Ona neoddeliteľný od Svojho stvorenia a Vesmíru, a zároveň je kompletne, totálne a absolútne odlišný, a teda presahujúci celé Svoje stvorenie a Vesmír vo všetkých ohľadoch.

Z tohto pohľadu na pôvod všetkého, čo existuje, vyplýva, že vedecká teória o pôvode Vesmíru, známa ako teória „Veľkého tresku“, je skreslením toho, k čomu naozaj došlo. Teória „Veľkého tresku“ si ten proces predstavuje ako akt násillia a explózie. V tomto procese nedošlo ani k násilliu, ani k explózii. Fakticky došlo k presnému opaku: bol to akt Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho, ktorý Svojou vlastnou Absolútnou Mocou inicioval postrčenie v centre toho nahromadenia a absorpcie, čo sa volá hmota, aby dal zrod Vesmíru. Ďalším problémom teórie „Veľkého tresku“ je, že nedokáže patrične vysvetliť, ako sa objavilo to nahromadenie a absorpcia, ani pôvod častíc a čistej energie. Tá teória len predpokladá, že čistá energia vždy existuje, sama od seba, bez akéhokoľvek zdroja. No dokonca aj najčistejšia energia má zdroj a je nepredstaviteľné chápať existenciu energie bez zdroja, ktorý jej predchádza.

Ďalším krokom tejto diskusie je porozumenie a pochopenie procesu, ako vznikli sentientné entity. Opäť, prezentovaná diskusia na túto tému môže byť iba priblížením toho, čo sa skutočne stalo. Preto bude prekonaná, keď bude ľudstvo pripravené na vyššie a bližšie chápanie dôvodov, ktoré sú za ich stvorením.

Jedným z Absolútnych Princípov Najvyššieho a Jeho/Jej Esenciou je Absolútna Láska. Z tohto princípu pramení Absolútna Túžba a Absolútna Motivácia absolútne dávať a zdieľať Absolútnu Lásku. Absolútny Proces Absolútneho Zdieľania a Absolútneho Dávania je z Absolútneho Princípu Absolútnej Múdrosti, ktorý tvorí Absolútnu Substanciu Najvyššieho. Z týchto Absolútnych Princípov sa objavuje idea, myšlienka spôsobov, prostriedkov a postupov realizácie všetkých možností pre Absolútne Dávanie a Absolútne Zdieľanie. Z tohto je vyvinutý plán alebo osnova a sú

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

pripravené náležité základy pre uskutočnenie možností pre Absolútne Zdieľanie a Absolútne Dávanie Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti.

Je tu však dilema: Absolútne Zdieľanie a Absolútne Dávanie sú možné len s ďalším Absolútnym Bytím a Absolútnou Existenciou. Plnosť a kompletnosť takého dávania a prijímania si na základe samotnej svojej povahy vyžaduje plnú paritu a rovnosť. Nič menšie neposkytuje dostatočné prostriedky a príležitosti pre prijímanie Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti v absolútnej Miere. Je nemožné vytvoriť ďalší Absolútny Stav a Absolútny Proces, so všetkými jeho Absolútnymi Kategóriami, pretože slovo a akt tvorenia znamená začiatok, objavenie sa, postúpenie a nastanie. Nič, čo sa objavuje, postupuje a nastáva, nemôže byť Absolútne, ale len relatívne k Absolútnemu. Podmienka Absolutizmu je, že je to nestvorené, nezačínajúce, neobjavujúce sa, nepostupujúce a nenastávajúce, lebo to jednoducho vždy je. To „Vždy Je“ znamená Absolútnu Prirodzenosť. Nie je možné, aby existovali a boli dva nestvorené, absolútne stavy a absolútne procesy, lebo potom by neboli absolútne, a teda by pramenili z Toho, kto je Absolútny. Teda, len Jeden môže byť Absolútny.

Táto dilema je vyriešená splodením myšlienky stvorenia nekonečného počtu stavov, podmienok, procesov, situácií, úrovní, stupňov a dimenzií, s nekonečným počtom sentientných entít, pridelených, pripojených a týkajúcich sa všetkých týchto rôznych stavov, podmienok, procesov, situácií, úrovní, stupňov a dimenzií a všetkých ich príslušných činností. Každá taká jednotlivito stvorená entita je stvorená kompletne, totálne, vyslovene a absolútne jedinečným spôsobom. Stáva sa teda absolútne jedinečnou.

Pretože je ich počet nekonečný, celkový nekonečný súčet týchto počtov poskytuje Najvyššiemu príležitosť pre Absolútne Zdieľanie a Absolútne Dávanie Jeho/Jej Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti. Takýmto spôsobom je táto dilema kompletne vyriešená.

Idea stvorenia príjemcov Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho v sebe obsahuje Absolútne Podmienky takého stvorenia: tí príjemcovia musia byť sentientní, a teda sa musia približovať, v nekonečnej rozmanitosti spôsobov a foriem, prirodzenosti Najvyššieho. Jedinec môže primerane zdieľať len s tým a dávať len tomu, kto/čo má určitý stupeň podobnosti a je priblížením jeho povahy. Preto musí logicky taký príjemca byť nositeľom všetkých princípov, atribútov, odvođenín a podmienok, obsiahnutých v kategóriách Najvyššieho.

Len čo Najvyšší tú ideu vymyslí, tá idea má silný sklon k svojmu uskutočneniu sa a realizácii. Než sa však môže uskutočniť a realizovať, musí byť stvorené a pripravené patričné prostredie, v ktorom títo príjemcovia môžu prebývať či sídliť.

Toto iniciuje stvorenie nekonečnej rozmanitosti prostredí, každé štruktúrované takým spôsobom, aby sa plne, kompletne, totálne a ľahko prispôbilo svojim budúcim obyvateľom, za účelom ich neustáleho rozvoja, rastu a pokroku, poskytujúc im príležitosť na ich tvorivú aktualizáciu a realizáciu v ich zjednotení, individuácii a sebauvedomení. Také prostredie musí byť poskytnuté všetkým takým entitám, budúcim

Základy ľudskej duchovnosti

príjemcom a nositeľom všetkých princípov, kategórií, atribútov a všetkých ich odvodenín z Najvyššieho a Najvyššieho.

Každé také prostredie je sféra s jej príslušnou atmosférou, ktoré sa stanú najvhodnejšími na prebývanie jedinečných entít v prostredí pre nich jedinečnom. Táto sféra a atmosféra je vybudovaná z Absolútnej Duchovnej Sféry a Absolútnej Duchovnej Atmosféry Najvyššieho, ako je opísané vyššie. Pretože Duchovná Sféra a Duchovná Atmosféra Najvyššieho sú v Absolútnej Kondícii, z nich sú stvorené nekonečné počty a nekonečné rozmanitosti jedinečných sfér a atmosfér, relatívnych k Absolútnej Duchovnej Sfére a Absolútnej Duchovnej Atmosfére Najvyššieho.

Účelom stvorenia takých sfér a atmosfér v nekonečných počtoch a nekonečných variáciách je prispôbiť sa nekonečnému počtu a nekonečnej rozmanitosti príjemcov Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho. Keďže všetci títo príjemcovia sú alebo budú stvorení takým spôsobom, aby sa dokázali vo všetkých ohľadoch približovať Najvyššiemu, majú alebo budú mať svoju vlastnú sféru a svoju vlastnú atmosféru, najvhodnejšiu pre ich tvorivý vývoj. Také prostredie musí byť starostlivo naplánované, kvôli štruktúre a povahe príjemcov. Ide tu o to, že všetci sú relatívni k Najvyššiemu, ktorý je Absolútny. No v tom relatívnom budú obsahovať Absolútne. Vzťah relatívneho k Absolútnemu je taký, že sa neustále približuje Absolútnemu, čiže dostáva sa k Absolútnemu bližšie a bližšie, nikdy skutočne nedosiahnuc rovnosť a rovnocennosť s ním. Aby s ním relatívne dosiahlo rovnosť a rovnocennosť, muselo by byť nestvorené. Teda, neustále približovanie sa znamená absolútnu potrebu neustáleho vývoja, rastu a pokroku všetkých entít, ktoré sa približujú Najvyššiemu. Tento vývoj trvá do večnosti. Schopnosť všetkých sentientných entít vyvíjať sa do večnosti a viac a viac sa približovať Najvyššiemu je ich absolútnou hodnotou. Takže, majú túto absolútnu hodnotu, stávajú sa vskutku podobou a obrazom Najvyššieho. Keďže Najvyšší môže kvôli Svojej Absolútnej Prirodzenosti brať do úvahy iba absolútnu hodnotu, tvorí sentientné entity ako absolútnu hodnotných a cenných príjemcov Svojich Absolútnych Kategórií v relatívnom zmysle, len relatívnom k Nemu/Nej Samému/Samej.

Kvôli tejto Absolútnej Hodnote všetkých príjemcov im musí ich prostredie poskytovať neustálu príležitosť pre taký vývoj.

Ako je opísané vyššie, Najvyšší tvorí, procesom vyžarovania a jeho princípmi, zo Svojej Absolútnej Duchovnej Sféry a Absolútnej Duchovnej Atmosféry za tým účelom všetky nutné nekonečné počty a nekonečné variácie takých prostredí. Každé prostredie je štruktúrované, vzniká a obklopuje špecifickú, jedinečnú povahu príjemcov, sídliačich v ňom. Vzťah tých prostredí a ich obyvateľov k Najvyššiemu bude určený stupňom blízkosti k Najvyššiemu a stupňom podobnosti s Najvyšším. Toto zas určuje blízkosť a stupeň podobnosti, aký budú mať voči sebe navzájom. Čím väčšia blízkosť k Najvyššiemu, a teda k sebe navzájom, tým bližšie a tým podobnejší sa budú zdať Najvyššiemu a sebe navzájom. Čím väčší stupeň podobnosti s Najvyšším, a teda medzi sebou navzájom, tým väčší stupeň stotožnenia sa s Najvyšším a so sebou navzájom.

Avšak, kvôli jedinečnosti štruktúry každého príjemcu nemôže dôjsť k duplikácii, pokiaľ ide o rovnaký stupeň stotožnenia sa alebo o rovnakú blízkosť k Najvyššiemu. Preto budú všetci v istom ohľade kompletne, totálne a úplne iní. No, pretože existuje tá

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

úroveň blízkosti a stupeň podobnosti, budú mať sklon zhlukovať sa do skupín, spoločností, národov, dimenzií, vesmírov, galaxií, slnečných sústav a planét, v súlade s touto úrovňou blízkosti k Najvyššiemu a stupňom podobnosti s Najvyšším, a teda k sebe navzájom a medzi sebou navzájom.

Len čo sa toto naplánuje a rozvrhne a stvorené a pripravené sú všetky prostredia, ďalším krokom je stvorenie príslušných sentientných entít.

Proces ich tvorenia napreduje postupne a v súlade s úrovňou blízkosti k Najvyššiemu a stupňom podobnosti s Najvyšším. Takže, prvé stvorené sentientné entity sú najbližšie k Najvyššiemu a najtotožnejšie s Ním/Ňou, rovnako aj ich prostredie, ktoré je tiež najbližšie k Najvyššiemu a najtotožnejšie s Ním/Ňou. Preto prvé sentientné entity vyzerajú, akoby boli stále v blízkosti Najvyššieho, s takmer rovnakým stupňom intenzity ako Jeho/Jej Absolútne Kategórie.

Je povedané „takmer“, pretože ony nemôžu nikdy zaujať tú istú úroveň alebo miesto, alebo mať rovnaký stupeň intenzity všetkých kategórií, ako má Najvyšší.

Len čo je táto idea vymyslená, Najvyšší vytvorí zo Svojej Absolútnej Formy patričnú formu, relatívnu k Jeho/Jej Absolútnej Forme a súvisiacu s potrebami týchto novo vytvorených entít, a nadelí tú formu Svojimi Atribútmi a všetkými ich odvodeninami, relatívnymi k Absolútnemu Bytiu a Absolútnej Existencii Najvyššieho. Tie idey a myšlienky sú premietnuté do formy toho špecifického prostredia a aktom premietnutia a nadelenia sa skutočne objavia, postúpia, nastanú a pokračujú do večnosti.

Len čo je dokončené prvé kolo stvorenia, z neho a cezeň sú postupne tvorené všetky ostatné kolá. Je povedané, že sú tvorené postupne. Dôvodom je, že každé kolo, každá úroveň stvorenia sa stáva bázou, základom, z ktorého Najvyšší tvorí každú ďalšiu postupnú úroveň a dimenziu pre ich obývanie, pre bývanie jedinečných sentientných entít. Toto pokračuje dovtedy, kým nie je stvorená prírodná úroveň pre bývanie prírodných sentientných entít, ktoré sú stvorené ako posledné v tejto konkrétnej postupnosti.

Pretože všetko sa objavuje, postupuje a nastáva v postupnosti od jedného k druhému, pretože jedno nesie aj ostatných princípy, atribúty a všetky ich odvodeniny v ich úplnosti, a pretože Najvyšší je pôvodcom ich všetkých v tej postupnosti, všetky sentientné entity obsahujú úplnú podobu a obraz Najvyššieho svojím jedinečným spôsobom, iba relatívnym k Absolútnosti Najvyššieho.

Z tohto pramení nasledovný dôležitý duchovný zákon: Každá sentientná entita má v sebe zakorenené všetky úrovne, všetky stupne, všetky dimenzie, všetky stavy, všetky procesy, všetky podmienky a všetky situácie, aké existujú od samého prvého aktu stvorenia až po úplne posledné objavenie sa, postúpenie a nastanie prírodnej úrovne, vrátane samotných prírodných entít. V nich je Najvyšší neustále prítomný ako vo Svojom vlastnom.

Všetky tieto veci sú prítomné v každej sentientnej entite vo forme potenciálu a vo forme duchovnej energie, ktorá je neustále produkovaná a vyžarovaná za účelom

Základy ľudskej duchovnosti

podpory života v každej entite do večnosti. Každý potenciál však môže byť zrealizovaný a zažitý v ktoromkoľvek čase a ktoroukoľvek entitou, ak je to pre tú konkrétnu entitu vhodné a potrebné. Úplná funkcia každej sentientnej entity je určená voľbou prostredia, úrovňou blízkosti k Najvyššiemu a stupňom podobnosti s Najvyšším. Vonkajšia forma takej entity je vytvorená z prostredia, v ktorom je umiestnená za účelom prebývania a príležitostí vývoja a pretvárania toho prostredia. Preto sú aktivované len tie modely či šablóny, ktoré sa týkajú každej voľby a patričného prostredia, ktoré poskytuje príležitosť pre aktualizovanie tej voľby.

Avšak, než dochádza k stvoreniu, treba vyriešiť jednu nesmierne dôležitú otázku:

Ako možno vidieť podľa štruktúry a prirodzenosti Najvyššieho a všetkých Jeho/Jej Absolútnych Kategórií, Najvyšší je Absolútna Sloboda a Absolútna Nezávislosť, ktorá sa rovná Absolútnej Voľbe. Keďže všetky sentientné entity sú stvorené na podobu a obraz Najvyššieho, musia vlastniť tú istú kvalitu slobody a nezávislosti, s voľbou relatívnou voči Najvyššiemu. Preto, kým môže akákoľvek sentientná entita vzniknúť a existovať, je nevyhnutné stanoviť, či sa taká entita rozhodne pre voľbu byť a existovať, s absolútne všetkými dôsledkami a výsledkami takej voľby.

No, ako sa prezentuje taká voľba niekomu, kto má byť stvorený, ak ten, čo má byť stvorený, ešte nie je stvorený? Je nutné pochopiť, že ten, čo má byť stvorený, je stvorený zo Stvoriteľa. Takže ten, čo má byť stvorený, je vo svojom Stvoriteľovi ako vo svojom zdroji. Ten zdroj obsahuje všetky možnosti, všetky úrovne, všetky dimenzie, všetky sklony a všetky voľby a výsledky. Tá idea, myšlienka stvorenia jedinečnej entity, pred svojim vlastným stvorením vyhladá v sebe samej potvrdenie a víziu všetkých dôsledkov voľby a rozhodne sa, či chce a či si želá zvoliť si taký stav, proces, polozenie, úlohu, poslanie a prostredie, vhodné pre toto všetko. Obrazne povedané, tej idei je v zlomku času ukázané celé jej bytie a existovanie, ako sa objaví, postúpi a nastane, až do úplnej večnosti. Treba si pamätať, že sa to odohráva v Absolútnom Stave a v Absolútnom Procese Absolútnej Bezčasovosti a Absolútnej Bezpriestorovosti, a teda v Absolútnej Prítomnosti.

Ak sa tá idea a tá myšlienka rozhodne, zo svojej slobody a nezávislosti (každá jedna idea a myšlienka je slobodná a nezávislá), prijať tú voľbu a všetky jej dôsledky a výsledky, nasmeruje si to k objaveniu sa, postúpeniu a nastaniu, a tak sa patrične manifestuje vo svojej vlastnej sfére/atmosfére svojho prostredia. Avšak, realizovaná idea či myšlienka, ktorá sa objaví, postúpi a nastane vo forme sentientnej entity, je v skutočnosti tou sentientnou entitou. Takže tá samotná sentientná entita vykonala zo svojej slobody a nezávislosti konečnú voľbu ohľadne svojho bytia a existovania vo forme, v položení, v stave, v procese, v situácii a v dimenzii, týkajúcich sa jej voľby, a v potrebnom prostredí pre realizáciu všetkých volieb a neustáleho pokroku jej vlastným a jedinečným, špecificky zvoleným spôsobom. Len čo je táto voľba vykonaná zo stavu slobody a procesu nezávislosti, tá entita sa zaviazala sebe a Najvyššiemu byť a existovať do večnosti.

Avšak, potreba neustáleho postupu k úrovňam približovania sa Najvyššiemu a získaniu väčšieho stupňa podobnosti s Najvyšším si vyžaduje nekonečné a nevyčerateľné príležitosti pokroku pre každú entitu. Toto je podmienka jej voľby. Táto

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

podmienka hovorí, že jedinec môže vždy zmeniť stav, dimenziu alebo situáciu, v ktorých sa momentálne nachádza. Nemôže však zmeniť samotnú voľbu, pretože tá je samotným životom každej entity. Pôvodná idea a myšlienka tej entity je byť a existovať. Keďže pramení z Absolútnej Idey Najvyššieho, na základe jej počatia, chce vždy byť a existovať ako voľba. To je nezmeniteľné; inak by nebolo potrebné byť počatý/á. Z toho dôvodu, len čo sa taká entita rozhodne pre voľbu byť a existovať, absolútnym dôsledkom tej voľby je byť a existovať stále. No položenie, stav, proces, dimenzia, forma či prostredie toho bytia a existovania môžu byť zmenené a zvolené vždy, keď sa vyskytne potreba či túžba. A keďže taká potreba alebo túžba je vždy určená v konečnom zmysle neustálym duchovným pokrokom tej entity smerom k väčšej blízkosti k Najvyššiemu a túžbou po väčšom stupni podobnosti s Najvyšším, tej entite je poskytovaná neustála príležitosť pre čerstvé a nové voľby a pre nové zážitky v rámci i mimo rámca jej vlastného pôvodného prostredia a jeho úrovni.

Avšak, nakoľko princípy tvorenia hovoria, že Absolútne Tvorivé Úsilie Najvyššieho nie je nikdy vyčerpatel'né a že On/Ona nikdy nevytvára rovnaký stav, rovnakú situáciu alebo rovnakú entitu, vývoj tej entity je vždy progresívny a neopakujúci sa. Preto, len čo tá entita zaujme akýkoľvek stav, akúkoľvek úroveň, akékoľvek podmienky, akékoľvek prostredie či akýkoľvek stupeň, bolo by nekonštruktívne, neproduktívne a netvorivé zaujímať ich znova a znova. Takže, koncepcia reinkarnácie v jej doslovnom zmysle, ako ju prijali ľudské bytosti, je klamom a skreslením.

Prijatie určitej roly, určitého stavu alebo úrovne v určitom prostredí nejakou entitou sa riadi určitou líniou podľa Najvyššieho. Tá línia je veľmi špecifická a pokračuje do večnosti ako súčasť tvorivého úsilia všetkých entít, relatívneho k Absolútnemu Tvorivému Úsiliu Najvyššieho. Tá línia musí byť neustále funkčná, a teda patrične udržiavaná, aby sa mohla vyvíjať a napredovať. Každá entita, ktorá sa podieľa na údržbe, tvorivosti a fungovaní tej línie, po svojom odchode z nej zanecháva v tej línii svoje stopy, známky, účasť svojej vôle, túžob a úmyslov. Tá línia neustále odráža príspevok, jedinečnosť a všetky snahy, vôľu, túžbu a úmysel tej entity. Tento odraz tej entity nie je entita samotná alebo jej duch, ale iba jej vôľa, jej túžba a jej úmysel. Po tom, ako tá entita naplní účel svojho pobytu v tej línii, zanecháva tú líniu, aby sa inkarnovala do inej úrovne, inej dimenzie, iného stavu, iného procesu, atď., aby pokračovala vo svojom duchovnom pokroku a v jedinečnom prispievaní k nejakej inej línii, ktorú nasleduje z Najvyššieho. Po svojom odchode je nahradená ďalšou entitou, ktorá sa dobrovoľne prihlási, že bude pokračovať v tej špecifickej línii a prispeje k nej svojou vlastnou jedinečnosťou a špecifickosťou, zdokonaľujúc ju tým a približujúc k Najvyššiemu. V momente prijatia tej roly tá entita prijíma aj všetky predošlé vôle, túžby a úmysly všetkých ostatných entít, ktoré sa podieľali na vývoji tej línie, bez toho, aby sa stala tými entitami. Toto by bolo aj tak nemožné, pretože každá entita je jedinečná a nemôže byť úplne rovnaká ako nejaká iná entita.

Len čo tú pozíciu zaujme, tá nová entita ďalej buduje na všetkom predošlom, svojim vlastným tvorivým spôsobom. Osvojenie si vôle, túžob a úmyslov všetkých predošlých entít poskytuje tej novej entite prístup k všetkým spomienkam tých entít, ktoré sa podieľali na budovaní tej línie. Takže, za určitých podmienok môže byť tá spomienka uvoľnená a v mysli môže vzniknúť chybný dojem, že sa jedná o tú istú entitu.

Základy ľudskej duchovnosti

Tak teda predošlé entity zostávajú v tej línii skrz svoju starú vôľu, staré túžby a staré úmysly a naďalej zažívajú tú líniu skrz tú novú entitu, až kým nie sú všetky možnosti toho prostredia, tej dimenzie a toho polozenia kompletne vyčerpané a nie je namiesto toho stvorená nová línia. Z toho dôvodu, v dôsledku tejto štruktúry, žiadna entita sa vo svojom duchu nikdy nevracia na tú istú úroveň, do tej istej dimenzie alebo do toho istého prostredia, pretože je tam prítomná a zažíva všetky možnosti toho vďaka vyššie opísanému procesu.

Koncepcia reinkarnácie je skreslením a nepochopením princípu, že každá entita, pokiaľ si to zvolí, sa môže inkarnovať do mnohých stavov, do mnohých dimenzií, na mnohé úrovne a do mnohých podmienok duchovného, intermediárneho alebo prírodného sveta.

Entity nie sú nikdy v nijakom stave uzamknuté; v každom stave je vždy prítomná voľba. Toto poskytuje každej entite príležitosť k neustálemu, večnému pokroku.

Každá entita si však dokáže a môže zvoliť, že bude v jednej konkrétnej dimenzii a v jej stave do večnosti. Keďže ten stav a jeho proces sa približujú Najvyššiemu a majú určitý stupeň podobnosti s Najvyšším, tá entita sa môže vyvíjať, rozvíjať a zdokonaľovať do večnosti.

Úplne iná situácia je v intermediárnom svete a vo fyzickom vesmíre. Ich účel a funkcie sú iné. Konečnou snahou všetkých entít je byť v duchovnom svete. Každá entita si vyberá spôsoby a prostriedky získavania miesta, postavenia a funkcie, aké bude mať v duchovnom svete. Niektoré z týchto spôsobov a prostriedkov si budú vyžadovať zažitie určitých podmienok, stavov a procesov, ktoré sú odlišné od duchovného sveta, no ktoré k nemu napokon povedú.

Intermediárny svet je vďaka samotnej svojej povahe stavom, procesom a položením, kde dochádza k bilancovaniu ideí a skúseností a kde sa odohráva voľba a príprava na získanie novej roly, postavenia, stavu alebo polozenia pre všetky entity, ktoré nie sú v duchovnom svete. Preto nemožno v intermediárnom svete zostať naveky. Žiadna entita, vďaka samotnej svojej povahe neustále napredovať, nemá túžbu zostať vo svete vyvažovania a prípravy. Po dokončení bilancovania a prípravy má túžbu presiahnuť ten stav a ísť na ďalšiu úroveň ňou zvoleného vývoja a pokroku.

Pokiaľ ide o entity v prírodnom stave, čiže vo fyzickom, prírodnom vesmíre, ani tie nemôžu v tom svete zostať naveky. Povaha Vesmíru, ktorý bol vybudovaný z hmoty, je taká, že má neustále tendenciu absorbovať, hromadiť sa a prepadať sa do seba. Jeho vonkajší pohyb je udržiavaný len pôvodným postrčením. Preto má sklon a nutkanie vrátiť sa do svojho pôvodného stavu intenzívnej koncentrácie okolo svojho vlastného centra, kde môže naveky pokračovať jeho proces absorpcie, reabsorpcie, hromadenia a opäť ďalšieho hromadenia. Preto všetko, čo je vytvorené z prvkov hmoty, má tendenciu rozpadáť sa a vracáť sa do svojho pôvodného stavu.

Teraz, ako bolo spomenuté vyššie, vonkajšia forma každej entity, schránka pre nadelenie od Najvyššieho, čo činí tú entitu sentientnou, a teda nesmrteľnou v dopredu smerujúcim pokračovaní, je vybudovaná z prvkov toho prostredia. Entita je umiestnená

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

do tejto vonkajšej formy zo svojej vlastnej slobodnej voľby a nezávislosti. Táto konkrétna vonkajšia forma entít vo fyzickom svete je vybudovaná z prvkov hmoty vo forme fyzického tela. Každá taká forma má vďaka povahe fyzických prvkov, z ktorých sa skladá, tendenciu vrátiť sa späť do svojho pôvodného stavu. Preto starne, rozkladá sa a navracia do svojho prvotného stavu. Fyzické telo sa vytráti späť do svojich prvkov a samotná entita sa už viac nenachádza v prírodnom svete, ale namiesto toho je v intermediárnom svete, kde prijíma novú formu, podobnú predošlej fyzickej forme, no skladajúcu sa z prvkov intermediárneho sveta. Tam tá entita bilancuje svoje zážitky, idey, myšlienky, správanie a všetko, získané počas jej stavu v prírodnom fyzickom svete, až kým nie je ten proces dokončený a urobená nová voľba akýmkoľvek smerom, akým je nutné pre tú konkrétnu entitu. Po tom prijme novú formu, súvisiacu a vhodnú pre jej voľbu a pre svet a dimenziu, v ktorej bude mať tá voľba príležitosť realizácie a naplnenia.

Tento postup nikdy neprestáva existovať, pretože v dôsledku svojho nadelenia z Najvyššieho je tá entita nesmrteľná, večná a univerzálna. Akékoľvek nadelenie od Najvyššieho v sebe obsahuje všetky Absolútne Kategórie Najvyššieho v ich úplnosti, relatívne k položeniu Najvyššieho. Všetko, čo obsahuje to nadelenie, obsahuje v ňom prítomnosť Najvyššieho, jedinečným a neopakovateľným spôsobom, štýlom a v jedinečnej a neopakovateľnej kondícii. To nadelenie nemôže byť zničené alebo prestať žiť, pretože jeho skutočné zničenie a skutočná večná smrť by znamenala zničenie a večnú smrť Najvyššieho, čo je vyslovene nemožné. Teda, toto je skutočný základ pre nesmrteľnosť a večnú existenciu akejkolvek sentientnej entity.

Fungovanie fyzického Vesmíru počas stavu a procesu jeho pohybu z jeho centra smerom von, vďaka počiatočnému postrčeniu od Najvyššieho, je výsledkom súvzťažného duchovného stavu a jeho procesu. Tento súvzťažný duchovný stav a jeho proces je duchovné usporiadanie postupností, objavení sa, postúpení a nastaní z Najvyššieho. Toto usporiadanie existuje od počiatočného postrčenia Najvyšším, čo dalo zrod tomuto Vesmíru či vesmírom. Celý Vesmír, ako sa pohybuje smerom von, odráža, hromadí, zažíva a absorbuje všetko, čo odpovedá tým jednotlivým duchovným stavom a procesom.

Keď už tento jednotlivý duchovný stav a proces splní svoju funkciu a vyčerpá svoju užitočnosť, nadchádza čas stvoriť odlišné duchovné usporiadanie, ďalšie v poradí. Keď je taká situácia priaznivá, súčasný fyzický Vesmír, ako reflexia tohto stavu a procesu, sa prestáva pohybovať smerom von a navracia sa do svojho pôvodného stavu, procesu a polohy; a jednoducho sa prepadne do seba. Toto však prináša tomuto stavu a procesu novozískanú skúsenosť, poznanie, stav, proces a polohu, ktoré sa objavili, postúpili a nastali vo všetkých dimenziách, galaxiách, slnečných sústavách, planétach, paralelných vesmíroch a všetkom ostatnom, čo obsahoval. V tomto bode sa začína proces hodnotenia, bilancovania a absorbovania všetkého, čo sa objavilo, postúpilo a nastalo, a dochádza k výmene. Všetky sentientné entity, ktoré boli súčasťou toho jednotlivého prírodného stavu, to je jedno kde a za akých podmienok, pokračujú vo svojom bytí a existencii v takzvanom Absolútnom Inde, mimo svojho pôvodného vesmíru. Tam bilancujú, hodnotia, absorbujú a vymieňajú si všetko, čo zažili pri príprave na svoju ďalšiu úroveň duchovného vývoja a pokroku.

Základy ľudskej duchovnosti

Len čo je ten proces ukončený a k vzniku a existovaniu je pripravené nové, vyššie duchovné polozenie, stav a proces, so všetkými ich súvzťahnými faktormi, Najvyšší uštedrí hmote ďalšie postrčenie a vzniká nový vesmír, so všetkými jeho obdobami, dimenziami, galaxiami, slnečnými sústavami a planétami, aby teraz odrážal existenciu vyššieho duchovného poriadku. Tento nový vesmír vychádza a je založený na všetkých obrovských skúsenostiach všetkých predošlých vesmírov, aké existovali, a k tejto nezmernosti pridáva všetky nové skúsenosti, ktoré sa objavia, postúpia a nastanú v stave a procese jeho bytia a existencie. S týmto novým vesmírom a preň sú stvorené nové typy entít, súvisiace a vhodné pre štruktúru a funkciu toho vesmíru. Tieto nové entity obsahujú všetky skúsenosti všetkých predošlých entít a stavajú na nich svoje vlastné skúsenosti, ktoré získajú v stave a procese svojho vlastného vývoja a pokroku počas štádia v tom novom vesmíre.

Staré entity sa nemusia inkarnovať do polozenia, stavu a procesu toho nového vesmíru. Ony ho prevyšujú duchovným rádom, v ktorom aktuálne sú, a skúsenosťami, ktoré mali v predošlom vesmíre. Tieto skúsenosti sú využité ako základ a báza pre stvorenie nových entít. Sú teda večne prítomné vo fungovaní, v procese, stave, bytí a existencii týchto nových entít, prostredníctvom existencie svojich vlastných skúseností v nich, tvoriac jednu rodinu. Všetky nové skúsenosti získavajú skrz tie nové entity, ktoré sa nachádzajú v tom skúsenostnom položení, bez nutnosti, aby sa inkarnovali do toho nového prírodného stavu. Sú s nimi stále prítomné skrz svoje vlastné skúsenosti, ktoré sú teraz súčasťou týchto nových entít.

Tento proces pokračuje od večnosti do večnosti.

V celom Stvorení Najvyššieho neexistuje nadradený alebo podriadený stav, proces, polozenie, objavenie sa, postúpenie alebo nastanie; všetky sú odlišné a jedinečné. Preto nie je degradáciou, ponížením, podcenením či nevýhodou byť a existovať v akomkoľvek stave, v akomkoľvek procese, v akomkoľvek položení, na akejkoľvek úrovni alebo na akomkoľvek stupni, vrátane prírodného stavu. Na každú situáciu sa namiesto toho pozerá ako na príležitosť či výsadu, pretože sa pre akúkoľvek entitu stáva zdrojom, nástrojom, prostriedkami na pozdvihnutie, obohatenie a získanie väčšieho poznania pre ďalší duchovný pokrok, ktorý tú entitu privádza k vyššiemu duchovnému uvedomeniu, a teda bližšie k Najvyššiemu. Podradná negatívna štruktúra sa objavila, postúpila a nastala oveľa neskôr a je obmedzená iba na negatívne zážitky, ktoré zažíva niekoľko miliónov rokov ľudstvo tejto konkrétnej Zeme. Diskusia o týchto zážitkoch a o ich účele je predmetom ďalšej kapitoly.

Keďže Najvyšší je vo všetkých stavoch, podmienkach, procesoch, situáciách, úrovniach a dimenziách ako vo Svojom vlastnom, okrem negatívnych zážitkov, všetky úrovne zážitkov všetkých entít sú vďaka ich jedinečnosti a ich rozdielnosti vynikajúce, znamenité a žiaduce.

Aby sme to zhrnuli: proces tvorenia sentientných entít je nasledovný:

V Absolútnom Myšlienkovom Procese Absolútnej Múdrosti z Absolútnej Lásky Najvyššieho sa vynorí nejaká idea, myšlienka nejakej špecifickej entity. Tá idea alebo myšlienka obsahuje všetky pôvodné Absolútne Kategórie Najvyššieho a všetky ich

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

odvodeniny. Je formulovaná s ohľadom na jej budúcu funkciu, objavenie sa, postúpenie a nastanie ako celku. Preto je v tej idei zakorenené všetko, čo bolo, je a bude od samotného okamihu jej vynorenia sa až po jej večné trvanie. Sú do nej vložené všetky udalosti, voľby a všetky ich dôsledky a následky a je jej daná príležitosť z jej slobodnej a nezávislej prirodzenosti buď odmietnuť samu seba a stiahnuť sa späť do všeobecnej oblasti Absolútneho Stavú a Absolútneho Procesu Najvyššieho, alebo seba a celý svoj vlastný obsah prijať, so všetkým, ako sa vynára. Ak by bolo výsledkom jej uvažovania prijatie, tá idea sa so všetkými jej štruktúrami a obsahmi bez výnimky stane najvnútornejším stupňom alebo oblasťou novej sentientnej entity. Najvnútornejší, interný alebo duchovný stupeň alebo oblasť teda obsahuje všetky kategórie, princípy, atribúty Najvyššieho a ich odvodeniny, iba relatívne k ich forme v Najvyššom. Nič v ňom nechýba. Pretože najvnútornejší, interný alebo duchovný stupeň alebo oblasť obsahuje všetky kategórie Najvyššieho so všetkými odvodeninami, len relatívne k Jeho/Jej Absolútnej Prirodzenosti, stáva sa trvalým sídlom Najvyššieho v tej sentientnej entite. Trvalá prítomnosť Najvyššieho v tejto oblasti je nevyhnutná, pretože z nej Najvyšší neustále oživuje tú entitu a drží ju naveky nažive. Toto je preto oblasť, ktorú možno nazvať Pravým Nadelením od Najvyššieho, ktorá je všetkým, čo je tá sentientná entita.

Z tejto najvnútornejšej, internej alebo duchovnej oblasti alebo stupňa sa postupným spôsobom odohráva stvorenie prostredného stupňa alebo oblasti každej sentientnej entity. Celý obsah tejto oblasti alebo stupňa sa pretvára z jeho všeobecnej, všeobiahlej povahy, na špecifickejšiu individualizovanú, subjektívnu a jedinečnú povahu každej jednej entity.

Toto vedie tú sentientnú entitu k sebauvedomeniu a sebarealizácii ako niekoho odlišného, jedinečného, špeciálneho, špecifického a neopakovateľného. Dodáva to tej entite pocit bytia a existovania tak vo vnútri, ako aj mimo všetkého či všetkých ostatných. Tento prostredný alebo druhý stupeň, alebo oblasť možno nazvať mentalitou sentientnej bytosti, vďaka ktorej je tým, čím je. Pretože táto mentalita je stvorená z najvnútornejšieho alebo interného duchovného stupňa, v ktorom sídli Najvyšší, obsahuje v sebe všetky kategórie, princípy, atribúty a všetky ich odvodeniny duchovného stupňa, pretvoreným, individualizovaným, jedinečným a veľmi špecifickým, neopakovateľným spôsobom. Toto dodáva tej entite skutočný pocit sebaidentity, ktorý je známy ako „Ja Som“. Keďže Najvyšší je vo svojej esencii a substancii Absolútne „Ja Som“ a keďže všetky entity sú stvorené z tej Absolútnej Esencie a Absolútnej Substancie toho Absolútneho „Ja Som“, obsahujú a nesú v sebe všetky atribúty, princípy a kategórie Najvyššieho, relatívne k tomu Absolútnemu Stavú a Procesu, a tak sa stávajú „Ja Som“, relatívnym k Absolútnemu „Ja Som“ Najvyššieho. Toto je skutočný zdroj ich sebaidentity.

Každý postupný a diskretný stupeň je kvôli jeho obsahu a jeho prirodzenosti štruktúrovaný automaticky tak, že má v sebe kontinuálne/spojité stupne všetkého a že jeho obsah je taký, že nič nechýba, v žiadnej forme, v žiadnej intenzite či v žiadnom stupni. Takže jeho štruktúra sa presadzuje v dvoch smeroch súbežne: od najvnútornejšieho po najexternejšie, a súbežným diskretným smerom a postupným smerom od najvyššieho po najnižšie alebo od najhrubšieho po najjemnejšie, čo sa volá spojité smerovanie.

Základy ľudskej duchovnosti

Presadením najvnútornejšej alebo internej duchovnej oblasti skrz prostrednú alebo medziľahlú duševnú oblasť, s pomocou prvkov prostredia, v ktorom bude tá sentientná entita sídlieť, je stvorený tretí postupný, súbežný, diskretný stupeň alebo oblasť, s jeho spojitými, súvislými stupňami. Ten stupeň sa volá externý, vonkajší stupeň alebo oblasť. Je to telo, schránka, v ktorej sú umiestnené dva skoršie, predošlé diskretné stupne, so všetkými ich postupnými spojitými stupňami. Tento posledný stupeň je vytvorený takým spôsobom, aby sa prispôbil predošlým stupňom, čo sa týka stavu, polohy a procesu toho konkrétneho prostredia, do ktorého sa inkarnuje pôvodná idea sentientnej entity na základe svojej voľby. Z toho dôvodu sú pri budovaní tohto posledného, postupného, diskretného stupňa, ktorý možno nazvať telom sentientnej entity, použité všetky prvky a všetky štruktúry toho prostredia. Ak by sa to neurobilo, tá sentientná entita by sa nemohla prejaviť/manifestovať v takom prostredí. Táto manifestácia sa uskutočňuje len vďaka prijatiu prvkov a štruktúry toho prostredia, do ktorého sa tá manifestácia premieta.

Takže, štruktúra každej sentientnej entity je taká, že dva predošlé stupne alebo oblasti v nej — najvnútornejší a prostredný, alebo duchovný a duševný — nemožno zmeniť. Tie sú nemenné. Dôvodom tohto je, že to, čo je samo osebe univerzálne, je vždy univerzálne a možno to šíriť len odvođením z univerzálneho. Preto univerzálne je vždy univerzálne. Keďže toto univerzálne je sídlom Najvyššieho, Jeho/Jej vlastníctvom, musí to byť nemenné, lebo Najvyšší je kvôli Svojej Absolútnej Prirodzenosti stály a nemenný. To, čo je Absolútne, sa nepotrebuje meniť, pretože to obsahuje všetky nekonečné počty a variácie zmien, ktoré boli, sú a budú od večnosti do večnosti v Jeho/Jej Absolútnej Prirodzenosti. Z toho teda vyplýva konštantnosť prirodzenosti Najvyššieho, a z nej konštantnosť najvnútornejšieho, interného alebo duchovného stupňa. Pokiaľ ide o prostredný alebo mentálny/duševný stupeň, ten je úplne jedinečný, úplne individuálny a individualizovaný, úplne špecifický a úplne iný než všetko ostatné; svoj pôvod odvodzuje zo stálosti predošlého postupného stupňa. Všetko, čo je jedinečné, špecifické, odlišné a individualizované, musí zostať konštantné, pretože akákoľvek zmena by zničila jedinečnosť, subjektivitu, špecifickosť a odlišnosť toho. Taká zmena by viedla k sebazničeniu Najvyššieho, ktorý je v tom jedinečnom, špecifickom, subjektívnom jedincovi ako vo Svojom vlastnom. Napokon, je to súčasťou Jeho/Jej vlastnej Absolútnej Neustálej Manifestácie za účelom dávania a zdieľania v Absolútnom Zmysle, prostredníctvom sčítania všetkých nekonečných počtov a nekonečných variácií všetkých existujúcich sentientných entít a bytostí. Prečo by mal niekto chcieť ničť tým, že by menil čosi, čo je prostriedkom pre manifestáciu Absolútneho Dávania a Absolútneho Zdieľania Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti v tom jedinečnom, neopakovateľnom bytí a existencii? Avšak, konštantnosť/stálosť neznamená stagnáciu, ale namiesto toho to znamená absolútne aktívny a dynamický stav a proces, z ktorého vyžarujú a prúdia nekonečné variácie a počty všemožných podmienok, stavov, procesov, bytí a existencií.

S tretím diskretným, súbežným a spojitým, postupným stupňom tej sentientnej entity je situácia iná, pretože to je vonkajšia forma, v ktorej sa tá sentientná entita prejavuje. Forma manifestácie sa môže nekonečne meniť, so zmenami duchovných a duševných stavov, polohy, procesov, úrovní, stupňov a dimenzií, vesmírov, galaxií, slnečných sústav, planét či čohokoľvek iného. Nech si najvnútornejšia oblasť zvolí akýkoľvek aspekt — prostredníctvom jeho jedinečného transformovaného uskutočnenia

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

v prostrednom stupni — pre zintenzívnenú manifestáciu, ten sa objaví v tej forme, v tom stave a položení či dimenzii a prostredí, ktoré sú najvhodnejšie pre naplnenie účelu jeho manifestácie. Len čo je tento aspekt zvolený a stanovená je potreba jeho manifestácie, vyberie sa vhodné prostredie a z neho je vybudovaný patričný vonkajší stupeň, aby sa zvolený aspekt mohol vyskytnúť, objaviť, postúpiť a nastať, aby naplnil svoj účel v duchovnom pokroku každej jednotlivej sentientnej entity.

Keďže jestvujú nekonečné počty a nekonečné variácie stavov, podmienok, procesov a aspektov, prameniacych z Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho, musia jestvovať nekonečné počty a nekonečné variácie odpovedajúcich prostredí a následne nekonečné počty a variácie vonkajších stupňov alebo foriem, alebo príslušných tiel, ktoré sú schránkami pre manifestáciu predchádzajúcich súbežných, diskretných a postupných, spojených stupňov.

Je nutné mať na pamäti, že treba presiahnuť predstavu, že akýkoľvek vonkajší stupeň môže byť vybudovaný len z prvkov hmoty. Hmota je len jedným z nekonečného počtu foriem, z ktorých sú také telá budované za účelom manifestácie jedinečnej duševnosti a Absolútnej Prítomnosti Najvyššieho. Keďže jestvuje taká nekonečne rozmanitá a súbežná prítomnosť prostredí, do ktorých môže byť premietnutá manifestácia sentientných entít, jestvuje i toľko nekonečných, rozmanitých a súbežných foriem ich vonkajších stupňov — tiel. Keďže vonkajší stupeň alebo telo je vybudované z prvkov toho špecifického prostredia, podlieha jeho zákonom a podmienkam. Ak by prostredie bolo nemateriálne, malo by odlišné zákony a podmienky na manifestáciu než napríklad prostredie vybudované z hmoty. Situácia v jednom stave by nepodliehala zákonom a pomerom v inom stave, a naopak. Preto by vonkajšie formy alebo telá z dvoch rozdielnych pomerov a zákonov neboli vzájomne zistiteľné na ich vonkajšej alebo telesnej úrovni. Jednoducho by z toho konkrétneho stavu nevnímali svoju vzájomnú existenciu. Mohla by byť vnímaná a zistiteľná len zo stavu najvnútornejšieho stupňa, a cezeň zo stavu prostredného stupňa, ktorý presahuje a prekonáva všetky zákony a kondície vonkajšieho stupňa.

Preto, ak by sa niekto spoliehal, že rozozná niečo alebo niekoho v iných dimenziách alebo stavoch zo svojho vonkajšieho stupňa a pomocou nástrojov a metodológií vytvorených z prvkov toho stupňa, nerozoznal a nevnímал by nič. Odtiaľ teda plynú niektoré chybné závery, že neexistuje nič iné než svoja vlastná vonkajšia realita.

Avšak, vnútri ich aktuálneho prostredia a dimenzií sú všetky sentientné entity vzájomne neustále vnímateľné a rozoznateľné, vďaka úrovni blízkosti k Najvyššiemu a stupňu podobnosti s Najvyšším, a teda k sebe a medzi sebou navzájom. Čím podobnejšia je úroveň blízkosti a čím väčší je stupeň intenzity rovnakosti, tým vnímateľnejší a rozoznateľnejší si budú navzájom v rámci ich vlastnej dimenzie. A naopak: čím menšia podobnosť a čím menší stupeň rovnakosti, tým si budú vzdialenejší a vzájomne rozdielnejší, takže niekto úplne odlišný a úplne nepodobný komusi druhému sa s tým druhým pravdepodobne naveky nikdy nestretnú. Tieto stretnutia sú však možné na úrovni intermediárneho/prostredného sveta, kde môžu premietnuť svoju vlastnú manifestáciu/zhmotnenie, dočasným prijatím formy toho sveta a príchodom na spoločné stretnutie, pokiaľ pre to jestvuje nejaká potreba a ospravedlniteľný účel.

Základy ľudskej duchovnosti

Nuž, z tejto rozpravy vyplýva veľmi dôležitý zákon duchovnosti: Život nie je obmedzený existujúcimi a na existujúce stupne. Keďže život, v jeho Absolútnom Stave a Absolútnom Procese Najvyššieho, je Najvyšší Sám/Sama, život presahuje všetky predstaviteľné stupne, úrovne, formy, dimenzie, stavy, podmienky a procesy v každom jednom ohľade, bez akejkoľvek výnimky či vylúčenia niečoho.

Toto poukazuje na ohromný omyl niektorých prírodovedcov a sociológov planéty Zem, ktorí vo svojej slepote ohraničujú život na biologické a biologickými, chemickými, fyzikálnymi a spoločenskými vzorcami a zákonmi svojho vonkajšieho prostredia, z ktorého je vytvorené ich fyzické telo. Niektorí z nich veria, že žiadna iná forma života nie je možná či zistiteľná. A predsa, sú a existujú nekonečné počty a nekonečné variácie vysoko vyvinutých sentientných životných foriem po celom ich vlastnom Vesmíre a po všetkých ostatných vesmíroch, dimenziách, svetoch materiálneho i nemateriálneho zloženia, každá vo svojom vlastnom prostredí, vhodnom pre ne s ohľadom na účel, pre ktorý sa v ňom manifestujú/zhmotňujú.

Keďže podmienky ľudskej existencie na planéte Zem sú úplne iné, než je život na niektorých iných planétach tak vnútri ich vlastného Vesmíru, ako aj mimo ich dimenzie a vesmírov, a keďže súčasne existujú podobné alebo rovnaké podmienky na iných miestach v ich vesmíre, niektorí vedci mylne usúdili, že žiadny život nie je možný mimo podmienok, v ktorých sa oni prejavujú vo svojom fyzickom tele. Preto čakajú, že nájdu život iba na planétach s podobnou štruktúrou a s podobnou atmosférou, ako má Zem. Pre nich je nemožné predstaviť si, že by sa akýkoľvek vysoko vyvinutý sentientný život mohol pokojne prejavovať v podmienkach napríklad s teplotou absolútnej nuly alebo s teplotou mnohých miliárd stupňov nad nulou, alebo v podmienkach bez akejkoľvek fyzickej atmosféry, alebo s atmosférou jedovatou a smrteľnou pre ľudské fyzické telá.

Samozrejme, keď prídu oni na akúkoľvek takú planétu alebo miesto, nebudú vnímať a nezistia nič svojimi nástrojmi alebo zmyslami svojho tela, ktoré sú obmedzené na fungovanie len v rámci určitých chemických, biologických a fyzických prostredí, podobných ich vlastnej planéte. Avšak, keby si umožnili použitie svojich duchovných a duševných stupňov a ich nástrojov a metodológií, ignorujúc na ten účel takzvaný prírodný alebo vonkajší stupeň, náhle by boli schopní rozoznať a vnímať ohromnú aktivitu a prítomnosť mnohých vysoko vyvinutých sentientných entít, ktoré v tom momente obývajú ten konkrétny priestor a ten konkrétny čas v tej konkrétnej dimenzii.

Avšak, tieto vyššie stupne v ľudských bytostiach, zvlášť najvnútornejší (duchovný stupeň), sú pre nich uzavreté, z dôvodu, o ktorom bude diskusia v ďalšej kapitole tejto knihy.

Ďalšou dôležitou otázkou, ktorú treba zväziť, je účel, cieľ a dôvod stvorenia sentientných entít všeobecne, a zvlášť ľudských bytostí, a všetkých ich prírodných, duševných a duchovných stupňov.

Než však pokročíme ďalej, najprv treba napraviť niektoré chyby, ktoré sú obsiahnuté v niektorých duchovných, mystických, náboženských a vedeckých koncepciách na tejto planéte Zem.

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

1. Je omylom predpokladať, že vonkajšia forma alebo telesný vzhľad všetkých sentientných entít je rovnaký ako forma a vzhľad ľudských bytostí. Táto analógia je nesprávna. Niektoré skutočne majú rovnakú alebo podobnú formu, niektoré nemajú, a niektoré sa nepodobajú ničomu ľudskému.

2. Je omylom predpokladať, že všetky sentientné entity sú rozpoltené a rozdelené na mužov a ženy, ako sú ľudské bytosti. Niektoré sú, a niektoré nie sú, no všetky v sebe obsahujú úplné zjednotenie mužskosti a ženskosti, a teda niektoré z nich sú androgynne, ako je Najvyšší.

3. Z vyššie uvedeného omylu vyplýva tretí omyl: Je omylom predpokladať, že spôsob pohlavného styku a rozmnožovania všetkých sentientných entít je rovnaký ako u ľudských bytostí na planéte Zem. U niektorých sentientných entít sú rovnaké, u niektorých nie sú, a u niektorých sa nepodobajú ničomu ľudskému.

4. Je omylom predpokladať, že existuje len jeden duchovný svet. V skutočnosti jestvujú nekonečné počty a nekonečné variácie duchovných svetov, zaberajúce to isté miesto, no odlišné dimenzie, prenikajúce sa a prestupujúce sa navzájom, ale tiež existujúce paralelným spôsobom.

5. Je omylom predpokladať, že existuje len jeden intermediárny/medziľahlý svet. Je ich toľko, koľko je duchovných svetov, a sú v presnej súvzťažnej pozícii voči každému jednému duchovnému svetu.

6. Je omylom predpokladať, že existuje len jeden fyzický vesmír z hmoty. Existuje nespočetné množstvo vesmírov, zaberajúcich to isté miesto, no odlišné dimenzie, prenikajúcich sa a prestupujúcich sa navzájom, ale tiež existujúcich paralelným spôsobom. Všetky vesmíry sú v neustálej súvzťažnosti so svojimi príslušnými intermediárnymi svetmi a skrz ne so svojimi príslušnými duchovnými svetmi.

7. Je omylom predpokladať, že nejestvuje žiadne spojenie medzi všetkými týmito svetmi a že existujú oddelene, vzájomne odlúčené. V skutočnosti sa objavujú, postupujú, nastávajú a pokračujú jeden v druhom a paralelne voči sebe, so všemožnými spojeniami a mostmi medzi sebou. Koniec koncov, pochádzajú jeden z druhého v súbežných, diskretných a spojitých, postupných krokoch, od najvnútornejšieho po najexternejší, čiže najprv duchovný, potom intermediárny a potom fyzický alebo prírodný svet. Kvôli tomuto spojeniu a vzájomnej závislosti má všetko, čo sa deje v jednom, dopad a vplyv na všetky ostatné, prostredníctvom súvzťažností a večnej prítomnosti Najvyššieho v nich všetkých a v každej jednej sentientnej entite, v ktorej je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom.

8. Je omylom považovať všetky tieto svety a ich sentientné entity za zhodné podľa ich vonkajšej formy, ich vonkajšieho prostredia a ich vonkajšieho vzhľadu. Všetky sú zhodné v tom, že všetky pochádzajú z toho istého zdroja, z Univerzálneho a Absolútneho Vedomia Najvyššieho, a majú tú istú štruktúru mysle, ktorá je formovaná podľa Absolútnej Mysle Najvyššieho. Preto si neustále uvedomujú, komunikujú a vnímajú jeden druhého, pomocou stavby ich mysle, odvodenej z Absolútnej Mysle a z Univerzálnej Mysle každého jedného existujúceho sveta. Pretože táto myseľ má rovnakú

Základy ľudskej duchovnosti

podobu a obraz, má tie isté spôsoby a prostriedky komunikácie. Preto je jazyk tej mysle všeuniverzálny. Komunikácia prebieha nepretržite spôsobom jazyka Vnútornej Mysle, ktorý obchádza akékoľvek možné chápanie obmedzenej mysle vonkajšieho stupňa alebo mysle fyzického tela. Preto sa táto komunikácia odohráva bez vedomého uvedomenia ľudských bytostí, ktoré majú svoj vnútorný stupeň uzavretý, z dôvodov, ktoré budú prediskutované neskôr. Keď sa ten stupeň otvorí, človek si začne byť plne vedomý tohto faktu.

Ale aby sme sa vrátili k pôvodnej téme: pri diskusii o dôvodoch, cieľoch a účeloch stvorenia sentientných entít všeobecne, a zvlášť ľudských bytostí, je nevyhnutné postupovať nasledovným spôsobom: najprv budú zvážené dôvody, účely a ciele stvorenia sentientných entít, ktoré neprechádzajú týmto takzvaným prírodným stavom alebo fyzickým vesmírom. Potom budú zvážené všeobecné dôvody, účely a ciele pre stvorenie pôvodných ľudských bytostí. Potom dôvody, prečo boli ľudské bytosti najprv stvorené vo forme androgýnov, a napokon, prečo ich bolo nutné v jednom bode rozštiepiť alebo oddeliť do fyzických foriem muža a ženy.

Ako bolo spomenuté predtým, nie všetky sentientné entity si zvolia, že prejdú prírodným stavom fyzického vesmíru; je omylom predpokladať to. Nasledovné dôvody, účely a ciele vysvetľujú, prečo je to tak.

1. Stvorenie sa odohráva v postupnom a súbežnom poriadku, od najvnútornejšieho po najexternejšie. Najprv je stvorené najvnútornejšie prostredie, pre premietnutie a manifestáciu najvnútornejších ideí ohľadne sentientnej entity, ktorá sa vďaka počatiu týchto ideí objaví, postúpi a nastane. Táto najvnútornejšia idea má v sebe aj ideu prostredného a vonkajšieho stupňa, bez nutnosti vytvoriť tie stupne mimo seba. Prostredie, ktoré je vytvorené pre takýto druh sentientnej entity, musí byť vytvorené tak, aby bolo prispôbené jeho/jej najvnútornejšiemu stavu a procesu, súvisiacemu s ideou najvnútornejšej existencie a bytia. Preto má formu a povahu toho najvnútornejšieho, obsahujúc všetky faktory pre postupné a diskkrétne objavenie sa následných stupňov. Toto je konštrukčný plán prototypu pre všetky postupné a súbežné stvorenia; toto je dôvod, prečo sa to stvorenie volá najvnútornejšie. Svojou prirodzenosťou je takmer tak Absolútne ako Najvyšší. Preto je stvorenie najvnútornejšieho stavu a procesu a ich súvzťažných sentientných entít nutné, aby mohlo stvorenie pokračovať a postúpiť ďalej.

2. Najvyšší je poriadok a zákon Sám/Sama Osebe. On/Ona riadi úplne všetko Svojou Absolútnou Prozreteľnosťou zo Svojho vlastného Absolútneho Prostredia, ako bolo opísané predtým.

Pretože všetky sentientné entity a ich prostredia odrážajú Jeho/Jej atribúty, spôsobom relatívnym k Jeho/Jej Absolútnej Prirodzenosti a k Jeho/Jej Absolútnemu Prostrediu, ony riadia všetko z Najvyššieho vo svojom a zo svojho vlastného prostredia. Každé prostredie, bez ohľadu na jeho povahu, musí byť udržiavané, aby bolo funkčné, účelné a užitočné. Inak stráca svoju funkciu, účel a úžitok. Každá entita je zodpovedná za udržiavanie svojho vlastného prostredia. Poriadok a existencia všetkých ďalších prostredí závisí od správnej údržby najvnútornejšieho prostredia, tak ako najvnútornejšie prostredie závisí od Absolútneho Prostredia Najvyššieho, ktoré je

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

neustále udržiavané Najvyšším. Preto je nevyhnutné prideliť mu veľmi zručné, jedinečné a špecifické sentientné entity, ktoré budú plniť túto funkciu bez akýchkoľvek ťažkostí. Za týmto účelom sú teda na základe svojej slobodnej voľby stvorené špeciálne sentientné entity a umiestnené do toho prostredia. Kvôli svojej najvnútornejšej prirodzenosti prevyšujú akúkoľvek inú úroveň a stupeň a nepotrebujú sa fyzicky manifestovať v žiadnej inej dimenzii alebo svete, pokiaľ si to nezvolia. Tak či tak, vždy sú tam na základe povahy svojej štruktúry, pretože sú najvnútornejším z celého stvorenia z Najvyššieho, z ktorého sa všetko objavuje, postupuje a nastáva, aby to trvalo do večnosti.

3. Pretože k stvoreniu dochádza postupne a diskkrétne, prvé sentientné entity, ktoré sú stvorené, sú na základe povahy ich najvnútornejšieho stavu použité ako báza, základ, z ktorého je stvorený ďalší postupný a diskkrétne krok a jeho príslušné sentientné entity. Ony teda asistujú a slúžia Najvyššiemu v Jeho/Jej tvorivom úsilí; bez nich by stvorenie ďalšieho postupného a diskkrétneho kroku a ich príslušných sentientných entít nebolo možné.

4. Ony prenášajú a tlmia intenzitu, sálanie a vyžarovanie tepla a svetla z Najvyššieho, ktoré vychádza z Jeho/Jej Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti. Toto prenášanie je nutné za účelom tlmenia. Ak by teplo a svetlo a intenzita ich sálania a vyžarovania mala rovnakú úroveň a stupeň, ako je to na najvnútornejšej úrovni, žiadny postupný a diskkrétne krok by nemohol byť vytvorený. Bol by pohltенý Absolútnosťou Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho.

Preto Sa Najvyšší zo Svojho Absolútneho Milosrdenstva a Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti prispôsobuje povahe každého postupného stvoreného kroku. Prispôsobenia sú vykonávané prostredníctvom vytvorenia stupňov vnímavosti, ktoré postupujú v rade od najvnútornejšieho po najexternejší. Prvé sentientné entity sú teda stvorené takým spôsobom, že môžu prijať prvý, najsilnejší prívál radiácie alebo vyžiarovania intenzívneho tepla a svetla z Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho. Keďže však nie sú absolútne, ale takmer ako absolútne, ako cez ne prechádza láska a múdrosť Najvyššieho, jej jas a intenzita je zmiernená ich najmenej relatívnou pozíciou voči Absolútnemu Stavmu a Absolútnemu Procesu Najvyššieho. Takže, ako tá láska a múdrosť cez nich a z nich pokračuje postupne ďalej, tá láska a tá múdrosť je prispôbovaná úrovni a stupňu prijímania a vnímavosti ďalšieho postupného kroku. Pri každom postupnom kroku sú sentientné entity vytvorené s tým istým účelom na myslí, aby sa Absolútna Láska a Absolútna Múdrosť Najvyššieho mohla manifestovať v nekonečných počtoch a nekonečných variáciách sentientnosti, úrovni, stupňov, foriem a dimenzií, atď.

Z toho dôvodu tento typ sentientnej entity nemusí prechádzať prírodným alebo fyzickým stavom.

5. Keďže Absolútna Láska a Absolútna Múdrosť Najvyššieho túži absolútne dávať a zdieľať túto lásku a túto múdrosť Absolútnym Spôsobom, je nevyhnutné vytvárať priaznivé podmienky pre také dávanie a zdieľanie. Je nemožné šíriť Absolútnu Lásku a Absolútnu Múdrosť v jej Absolútnej Intenzite a Vyžarovaní k niekomu, kto nie je Absolútny. Z toho dôvodu sú stvorené rôzne úrovne, stupne, stavy, procesy, podmienky,

Základy ľudskej duchovnosti

prostredia, atď., a obývané sentientnými entitami, ku ktorým tá Absolútna Láska a Absolútna Múdrosť môže byť šírená podľa výšky a stupňa ich vnímavosti, určenej ich postavením voči Najvyššiemu v postupnosti stvorenia. Keďže jestvujú nekonečné počty a nekonečné rozmanitosti takých úrovní, stupňov a postupností existencií a bytí, celkový súčet vnímavosti všetkých takých sentientných entít, ktorý sa zvyšuje vo svojej postupnosti, sa rovná Absolútnemu Zdieľaniu a Absolútnemu Dávaniu. A keďže stvorenie sa musí z vyššie uvedených dôvodov objaviť, postúpiť a nastať v postupných a súbežných krokoch od najvnútornejšieho po najexternejšie, každý krok musí byť obývaný najprv sentientnými entitami, ktoré prenesú tú zdieľanú a dávanú lásku a múdrosť do ďalšieho následného kroku, prispievajúc tak k Absolútnej Hodnote stvorenia. Preto má každý krok svoje vlastné sentientné entity, ktoré sa nepotrebujú inkarnovať do fyzického alebo prírodného stupňa.

6. Jenou zo základných Absolútnych Kategórií Najvyššieho je Absolútna Tvorivosť. Absolútne Tvorivé Úsilie, vďaka samotnej svojej povahe, nemôže byť obmedzené na jednu úroveň, jedno polozenie, jeden stupeň, jeden stav, jeden proces, jedno objavenie sa, jedno postúpenie alebo jedno nastanie, pretože ony všetky sú relatívne k Absolútnemu Tvorivému Úsiliu Najvyššieho. Preto je nevyhnutné stvoriť nekonečné počty a nekonečné variácie takých podmienok, v ktorých sa to Absolútne Tvorivé Úsilie môže manifestovať absolútne, v celkovom súhrnnom súčte všetkých sentientných entít, na všetkých stupňoch, úrovniach a podmienkach bytia a existencie. Keďže všetky sentientné entity sú z Najvyššieho, majú v sebe to tvorivé úsilie, relatívne k Absolútnemu Tvorivému Úsiliu Najvyššieho, a cezeň tvoria. V tomto tvorivom snažení každej sentientnej entity je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom, tvoriac tak do večnosti v Absolútnom Zmysle, skrz celkový súčet všetkých nekonečných počtov a nekonečných variácií tvorivých úsilí všetkých sentientných entít, relatívnych k Absolútnemu Najvyššiemu. Pretože stvorenie postupuje v postupných krokoch od najvnútornejšieho po najexternejší, je nevyhnutné zaľudniť najprv najvnútornejší krok sentientnými entitami, ktoré budú iniciovať stvorenie ďalšieho postupného kroku z Najvyššieho.

Pretože prírodný alebo fyzický krok je posledným krokom v postupnosti stvorenia v tomto jednotlivom globálnom časovom cykle, je nepredstaviteľné umiestniť sentientné entity najprv do posledného kroku, predtým, než je stvorený najvnútornejší krok a jeho nasledujúce kroky a ich príslušné sentientné entity. To by bolo obrátením poriadku a bolo by to nemožné. Žiadne stvorenie sa nemôže objaviť, postúpiť a nastať z najvonkajšieho smerom k najvnútornejšiemu, alebo z „vonkajška“ do „vnútra“. Absolútne Najvnútornejšie, čo je Najvyšší, existuje a je samo osebe a samo od seba. Všetko, čo sa z neho objavuje, postupuje a nastáva, zaujíma svoje postavenie vonkajším smerom — „vonkajšok“ „vnútra“. Keďže toto je Absolútny Poriadok Stvorenia, vonkajší alebo externý stupeň nemôže byť a existovať ako prvý, pretože by už viac nebol vonkajší alebo „vonku“, ale vnútorný alebo „vnútri“. Kvôli tomuto stvoreniu pokračuje v postupnosti od najvnútornejšieho po najexternejšie a kvôli tomuto je nevyhnutné stvoriť najprv sentientné entity z najvnútornejšej úrovne a stupňa, v postupnej následnosti smerom k vonkajšej alebo najexternejšej úrovni alebo stupňu.

7. Ako bolo spomenuté vyššie, prvým krokom stvorenia je stvorenie najvnútornejšieho stupňa alebo kroku, ktorý je na najvyššej úrovni blízkosti k Najvyššiemu a je Najvyššiemu najpodobnejší. Tento prvý krok možno nazvať

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

najvnútornejšou úrovňou bytia a existencie, relatívnou k Absolútnemu Najvyššiemu. Táto najvnútornejšia úroveň si v sebe zriaďuje svoj vlastný prostredný stupeň, z ktorého je vytvorená jej vonkajšia forma a stupeň. Keď je tento proces dokončený a pevne nastolený a keď je zaplnený všetkými potrebnými sentientnými entitami, ktoré sídlia a tvoria z Najvyššieho v tomto kroku, pripravený je vzniknúť a existovať ďalší krok v rade.

Na základe tvorivej moci a úsilia najvnútornejšieho stupňa najvnútornejšieho kroku, z Najvyššieho skrz jeho prostredný stupeň, z jeho externého alebo vonkajšieho stupňa vzniká a začína existovať ďalší krok a jeho príslušné sentientné entity. Externý alebo vonkajší stupeň najvnútornejšieho kroku sa tak stáva bázou a základom, na ktorom je budovaný ďalší krok. Pretože každý krok je budovaný od svojho najvnútornejšieho k najexternejšiemu, najexternejší stupeň predošlého kroku sa stáva najvnútornejším stupňom ďalšieho kroku v rade. Z tohto najvnútornejšieho stupňa novovytvoreného kroku, ktorý je najexternejším stupňom predošlého kroku, je vybudovaný nový prostredný stupeň a z neho vzniká a začína existovať nový externý alebo vonkajší stupeň. Tento vonkajší stupeň sa zas stáva bázou a základom pre stvorenie ďalšieho postupného kroku, v ktorom sa stane najvnútornejším stupňom toho postupného kroku, vytvárajúc z neho svoj vlastný nový prostredný stupeň a z neho svoj vlastný vonkajší a externý stupeň, atď. Celý tento proces takto pokračuje, až kým nevznikne a nezačne existovať posledný krok alebo najexternejšia vrstva bytia a existencie, ktorá je prírodným alebo fyzickým stupňom, aby zavŕšila jeden časový cyklus, ktorý odpovedá celej duchovnej hierarchii organizácie a celkovo všetkým jej súvzťažným faktorom. Jeden taký časový cyklus trvá asi jeden trilión rokov, až kým nesplní svoje poslanie; potom sa začína ďalší cyklus vyššieho duchovného poriadku a uvedomenia. Tým sú všetky postupné a diskrétné kroky, ktoré sú v bytí a existencii, a ich príslušné sentientné entity vzájomne prepojené a závislé na sebe, činiac ich jedným, aby odzrkadľovali Absolútnu Jedinosť a Jednotu Najvyššieho.

Keďže takýto je priebeh stvorenia od večnosti do večnosti, je jasné, prečo musia byť a existovať sentientné entity, ktoré neprechádzajú prírodnými, fyzickými stavmi.

8. Princípom a životom každej entity je jej láska a múdrosť, relatívna k Absolútnej Láске a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho. Samotným životom lásky a múdrosti je nielen prijímať, ale aj dávať a zdieľať. Vďaka tomu je udržiavaný a pokračuje život lásky a život múdrosti. Zdieľanie, dávanie a prijímanie, ako všetko ostatné v stvorení, je tak súbežné, ako aj postupné. Prijímanie tej lásky a múdrosti z každého predošlého kroku a jej prenos — zdieľajúc a dávajúc ju tým — k ďalšiemu postupnému kroku je nepretržitý tok z Najvyššieho do prvého najvnútornejšieho kroku, a z neho a cezeň do všetkých ostatných postupných krokov a ich príslušných súbežných stupňov. Bez tohto prijímania, dávania a zdieľania by nebol žiadny život a žiadne postupné kroky. Teda, za účelom prijímania a prenášania, čo je dávanie a zdieľanie toho života, ktorý je v esencii láska a v substancii múdrosť, je nevyhnutné mať sentientné entity v najvnútornejšom kroku bytia a existencie pred tým, než sa môže akýkoľvek taký prenos objaviť, postúpiť a byť a existovať v ďalšom následnom kroku a v jeho príslušných sentientných entitách. Toto je jeden z dôvodov, prečo musia jestvovať sentientné entity, ktoré nepotrebujú prejsť fyzickým alebo prírodným stavom.

Základy ľudskej duchovnosti

9. Absolútna Sila, Absolútne Poznanie, Absolútny Dynamizmus a Absolútna Moc Najvyššieho sa prejavuje v celom stvorení v postupných krokoch, od najvnútornejšieho po najexternejší, a v ich príslušných súbežných stupňoch. Prenos tejto sily a poznania ako celku do jedného kroku, jednej úrovne, jedného stupňa alebo jedného polozenia by pre ten jeden krok nebol možný alebo znesiteľný. Preto musí byť tlmený a prispôsobený každému kroku v stupňoch od najvnútornejšieho po najexternejší, od jedného kroku k ďalšiemu kroku, umožniac tak tomu poznaniu a sile mať Absolútnu Hodnotu.

Sentientné entity najvnútornejšieho kroku sa stávajú zdrojom sily, moci a poznania z Najvyššieho pre následný krok a jeho príslušné sentientné entity, ktoré sa zas stávajú zdrojom sily, moci a poznania pre nasledujúci krok a jeho sentientné entity. Toto pokračuje až po posledný fyzický alebo prírodný krok a jeho stupne a úrovne. Takže, bez existencie a bytia predošlého kroku a jeho sentientných entít, s ich poznaním, silou a mocou, by každý následný krok s jeho príslušnými sentientnými entitami nemohol mať žiadne poznanie, žiadnu moc a žiadnu silu. Nemohli by prežiť samé od seba alebo samé osebe.

10. Všetky kategórie, atribúty, princípy a ich odvodeniny v štruktúre Najvyššieho majú Absolútnu Povahu. Všetky sentientné entity sú stvorené na podobu a obraz Najvyššieho. Sú navrhnuté takým spôsobom, aby sa stali príjemcami všetkých tých kategórií, princípov, atribútov Najvyššieho a ich odvodenín. No, pretože akékoľvek stvorenie, to je jedno ako dokonalé, bude vždy len relatívne k Absolútnemu, nemôže byť nadelené plným obsahom Najvyššieho. Na základe Svojej Absolútnej Prirodzenosti však Najvyšší absolútne túži preniesť všetko, čo má, Absolútnym Spôsobom. Keďže ani jedna úroveň, krok, polozenie či typ sentientných entít sa nemôže prispôbiť takej absolútnosti, z dôvodu faktu, že nie sú Absolútne, je nevyhnutné vytvoriť nekonečné počty a nekonečné variácie takých úrovní, krokov, podmienok a typov sentientných entít, pre prijatie tejto prirodzenosti Najvyššieho v postupných stupňoch a krokoch. Celkový súhrnný súčet všetkých takých príjemcov v ich relatívnom stave je rovný Absolútnej Hodnote všetkých Absolútnych Kategórií, Princípov, Atribútov a ich Odvodenín.

Z tohto dôvodu musí stvorenie nasledovať postupný poriadok od najvnútornejšieho po najexternejšie. Postupný poriadok prenosu si vyžaduje, aby bol každý krok v stvorení, od najvnútornejšieho po najexternejší, obývaný najprv sentientnými entitami — ktoré sú šíriteľmi, ako aj schránkami tých kategórií — pretože bez nich by nemohol vzniknúť a existovať žiadny následný krok alebo postupný poriadok a jeho súbežné stupne. Preto je nemožné, aby sentientné entity začali s prírodným alebo fyzickým stavom.

11. Aj keď stvorenie vo všeobecnosti nasleduje líniu postupu od najvnútornejšieho po najexternejšie, stvorenie sentientných entít vo vzťahu k ich prostrediu nasleduje odlišný poriadok. Len čo sa vynorí idea prvého najvnútornejšieho kroku a jeho sentientných entít v Absolútnom Myšlienkovom Procese Najvyššieho z Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti vo všetkých ich ohľadoch, je premietnutá do bytia a existencie v nasledovnom poradí. Po prvé, je stvorené prostredie toho kroku pre prebývanie tých sentientných entít, ktoré si dobrovoľne volia príchod do bytia a existencie za týmto konkrétnym účelom. Po druhé, je stvorená vonkajšia forma alebo

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

schránka z prvkov toho prostredia a z ideí ich najvnútornejšieho a prostredného subjektívneho stupňa. A po tretie, do tej schránky alebo tela je premietnuté a vložené nadelenie Absolútnych Kategórií Najvyššieho, takým spôsobom, aby sa prispôbila Absolútna Povaha tých kategórií relatívnosti stvorenej sentientnej entity, s najbližšími možnými hodnotami v pomere k ich Absolútnym Hodnotám v Najvyššom.

Len čo sa to uskutoční, je stvorený ďalší krok v poradí, rovnakým spôsobom ako úplne prvý krok. Takže, z najexternejšieho stupňa najvnútornejšieho prostredia je stvorené prostredie ďalšieho následného kroku. Z neho a pomocou idey ich príslušného najvnútornejšieho a prostredného súbežného stupňa je vytvorená schránka alebo vonkajšia forma jeho sentientných entít. Do tejto schránky je procesom prenosu na sentientné entity predošlého kroku vložené nadelenie Najvyššieho, aby sa objavilo, postúpilo a nastalo zmiernenie všetkých kategórií, prispôbených úrovni vnímavosti následných sentientných entít.

Každé vytvorené prostredie je vytvorené s ohľadom na prebývanie sentientných entít a ich príslušných prirodzeností. Sentientné entity nie sú stvorené pre prostredie, ale prostredie je stvorené pre sentientné entity. Preto všetko, čo existuje vo všetkých dimenziách, sférach, úrovniach, stupňoch a krokoch vo všetkých vesmíroch a duchovných svetoch a intermediárnych svetoch, existuje pre sentientné entity a z nich, pomocou ktorých a skrz ktoré Sa Najvyšší prejavuje v Absolútnom Zmysle.

Keďže cez prázdne prostredia nie je možný žiadny prenos (Najvyšší je Absolútna Žijúca a Sentientná Entita v Jej/Jeho vlastnom Absolútnom Prostredí, a teda sa vyžaduje prenos k tomu istému a cez ten istý obsah a formu, relatívne k Jeho/Jej vlastnej Absolútnej Sentientnej Prirodzenosti), vďaka nadeleniu z Najvyššieho za týmto všeobecným účelom vznikajú a začínajú existovať sentientné entity, pre ktoré je to prostredie stvorené. Keďže tento všeobecný účel stvorenia musí dodržiavať poriadok postupnosti, od najvnútornejšieho kroku po najexternejší krok, s jeho príslušnými súbežnými stupňami, je nevyhnutné stvoriť najprv sentientné entity v najvnútornejšom kroku a v jeho prostredí, než vzniknú a začnú existovať akékoľvek ďalšie postupné kroky a ich príslušné sentientné entity.

12. Ako bolo spomenuté predtým, každý predošlý krok sa stáva bázou a základom pre ďalší následný krok. Všetky stupne, formy, štruktúry a dynamika jedného postupného kroku odvodzujú svoj pôvod zo štruktúry a dynamiky predošlého kroku. Jestvuje Absolútna Súvzťažnosť všetkých danií predošlého kroku s ďalším postupným krokom, až po úplne posledný alebo prírodný krok. Všetko, čo sa deje v najvnútornejšom kroku, má svoj súvzťažný význam vo všetkých následných krokoch, až po posledný alebo fyzický krok. Tento súvzťažný význam je prispôbený úrovni, stupňu a jazyku každého následného kroku pri jeho postupe až do samého konca.

Pretože zahájenie každej činnosti je možné len „vnútri“ alebo v najvnútornejšom stupni a položení (v dôsledku faktu, že všetko, čo sa deje, deje sa pôvodne v najvnútornejšom a pokračuje to cez prostredné, aby to nastalo v najexternejšom alebo „vonku“), všetky činnosti a diania všetkých postupných krokov v bytí a existencii sú nemožné bez ich súvzťažného začatia v najvnútornejšom kroku.

Základy ľudskej duchovnosti

Toto vyhlásenie si vyžaduje bližšie vysvetlenie: Všetky sentientné entity sú podobou a obrazom Najvyššieho. Najvyšší je absolútne v Sebe a Sama/Sám o Sebe. Všetko, čo sa objaví, postúpi a nastane, tak činí z „vnútra“ do „vonka“. Výsledok akéhokoľvek objavenia sa, postúpenia a nastatia sa prejaví vo „vonkajšku“ „vnútra“. Teda „vonkajšok“ nemôže byť a existovať odlúčene od „vnútra“, sám osebe alebo sám od seba. „Vnútro“ sa však nemôže prejaviť odlúčené od svojho „vonkajška“. Je nevyhnutné mať „vonkajšok“, aby bol možný prenos a manifestácia „vnútra“ „vonku“. Vo „vonkajšku“ sa objavia, postúpia a prejavia a prenesú sa všetky výsledky činností a dianí „vnútra“, a tým sa stanú naozaj reálnymi. Toto je dôvod, prečo stvorenie vždy Je. Ono nebolo, ono nebude, ale vždy Je.

Z toho dôvodu možno vidieť, prečo sa Najvyšší volá Absolútny Stvoriteľ a Absolútne Stvorenie Sama/Sám Osebe a Sama/Sám od Seba. Ona/On je najvnútornejšie všetkých sentientných entít v miere a do úrovne ich vnímavosti, relatívnej k Jej/Jeho Absolútnej Prirodzenosti.

Z toho najvnútornejšieho alebo „vnútra“ sa všetko objavuje, postupuje a nastáva v tom, čo je „vonkajšok“ alebo najexternejšie, v postupných krokoch až po jeho konečný stupeň alebo úroveň najväčšieho vonkajška. Celé stvorenie sentientných entít a ich prostredí je usporiadané podľa tohto pravidla, pretože ony všetky sú vytvorené z Najvyššieho, ktorý je taký (vnútorné k vonkajšiemu). Cieľ a účel tvorenia Najvyššieho je v skutočnosti stvoriť niečo, čo môže obsahovať všetky výsledky tých najinternejších, „najvnútornejších“ Absolútnych Činností a Absolútnych Dianí v Absolútnom Zmysle, podobný túžbe stvoriť ďalšiu sentientnú entitu, ktorá sa môže rovnať vo všetkých ohľadoch Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho, aby sa mohlo objaviť, postúpiť a nastať pravé Absolútne Dávanie, Prijímanie, Zdieľanie a Opätovanie. Keďže toto je samo osebe nemožné (lebo každá sentientná entita je stvorená, a preto môže byť len relatívna k svojmu stvoreniu alebo Stvoriteľovi), je nevyhnutné stvoriť nekonečné počty a nekonečné variácie sentientných entít a ich príslušných prostredí, aby v celkovom súčte ich bytia a existencie mohli vyhovieť Absolútnym Kvalitám Najvyššieho. Preto každá sentientná entita zvlášť a každý krok postupne s jeho príslušnými sentientnými entitami a jeho príslušnými súbežnými stupňami sú stvorené ako replika, relatívna k Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho. Pretože Najvyšší je Absolútne „vnútro“ a Jej/Jeho stvorenie je Absolútny „vonkajšok“, všetky sentientné entity a ich príslušné kroky odzrkadľujú tento sled a existujú z „vnútra“ do „vonka“.

Toto platí o jednej sentientnej entite individuálne, o jednom postupnom kroku ako celku, alebo o všetkých postupných krokoch v celom ich rozsahu, so všetkými ich príslušnými súbežnými stupňami.

Z toho vyplýva nasledovný dôležitý duchovný zákon:

Každá jednotlivá sentientná entita je replika, relatívna voči Najvyššiemu. Všetky sentientné entity v rámci jedného postupného kroku a jeho príslušných súbežných stupňov, vzaté dohromady, sú jedna taká replika, relatívna voči Najvyššiemu. Všetky postupné kroky, od úplne prvého alebo najvnútornejšieho kroku, až po úplne posledný alebo najexternejší krok, so všetkými ich príslušnými súbežnými stupňami, sú jedna taká replika, relatívna voči Najvyššiemu. Absolútny Súhrnný súčet všetkých bytí a

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

existencií je teda jedna Absolútna Sentientná Replika voči Najvyššiemu, do ktorej môžu byť Absolútnym Spôsobom prenesené všetky Absolútne Činnosti a Diania v Najvyššom. Preto teda možnosť Najvyššieho Absolútne Zdieľať, Absolútne Dávať, Absolútne Prijímať a Absolútne Opätovať voči niekomu a s niekým, kto je vo svojom celkovom súhrnnom súčte tak Absolútny ako Najvyšší, lebo je presne ako Ona/On, s jediným rozdielom, že dotýčny je „vonku“ z Jej/Jeho „vnútra“. A keďže to „vonku“ sa objavuje, postupuje a nastáva z „vnútra“ Najvyššieho, Najvyšší je teraz „vnútri“ toho „vonka“ v Absolútnom Zmysle. Z toho môže byť večne zachovávaný život „vonkajška“ Absolútnou Prítomnosťou Najvyššieho v jeho „vnútri“.

Tak je vytvorená cesta pre Absolútne Opätovanie.

Podobá sa to komunikácii medzi dvoma rovnako vybavenými ľuďmi, ktorí si môžu rovným dielom opätovať všetko, čo si môžu vzájomne ponúknuť. Toto je túžba, želanie a chuť pravej lásky a múdrosti, a v Absolútnom Zmysle je to želanie a túžba Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho.

Preto sa pred Najvyšším celé Jej/Jeho stvorenie javí ako jedna dokonalá sentientná entita, s ktorou môže mať vzťah ako so seberovným, pretože, koniec koncov, je to Jeho/Jej „vonkajšok“, kde sídli Jeho/Jej „vnútro“ od večnosti do večnosti.

Kvôli tejto štruktúre sa počiatok akejkol'vek činnosti objaví v najvnútornejšom kroku, a potom postupuje cez všetky postupné kroky v bytiach a existenciách, až kým sa nestane reálnou v poslednom fyzickom alebo prírodnom kroku. Táto jej reálnosť je prenesená späť z najexternejšieho kroku cez všetky predošlé kroky až do jej najvnútornejšieho kroku, po linke súvzťažností, a tak sa formuje báza a základ pre zahájenie novej činnosti, nového diania alebo nového tvorivého úsilia. Toto nové tvorivé úsilie je potom opäť šírené/prenášané v celom rozsahu až po posledný krok, kde sa realizuje, stále tak opakujúc tento proces, s novým uvedomením si nového poučenia, novou realizáciou, novým zahájením a novým tvorivým úsilím.

Aj keď tento proces prebieha večne, jeho obsah nie je nikdy ten istý. Preto treba podľa tohto sformulovať nasledovný duchovný zákon:

Najvyšší podľa Seba a „vnútri“ Seba neustále tvorí nové veci, za účelom šírenia/prenášania ich do Svojho „vonkajška“, kde sa prostredníctvom procesu postupnosti a diskretnosti neustále realizujú a stávajú skutočnými.

A teraz, keďže toto je zákon a postup tvorenia, v jednom kompletnom časovom cykle je nevyhnutné mať sentientné entity od úplne prvého okamihu stvorenia až po jeho posledný krok. Pretože stvorenie postupuje od najvnútornejšieho po najexternejšie, jestvujú sentientné entity, ktoré nepotrebujú prejsť prírodným, fyzickým stavom, pokiaľ si to len nezvolia.

13. Stvorenie sa v jednom časovom cykle objavuje, postupuje a nastáva v postupnom poradí od najvnútornejšieho po najexternejšie. Toto isté poradie však dodržiava v procese tvorenia všetkých časových cyklov; všetky sa objavujú, postupujú a nastávajú od najvnútornejšieho cyklu smerom k najexternejšiemu, ktorý kvôli

Základy ľudskej duchovnosti

Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho nemožno dosiahnuť do večnosti. Najexternejší časový cyklus vždy nastáva, cez svoje predošlé cykly. Jeden časový cyklus sa v pojmoch ľudí planéty Zem rovná asi jednému triliónu rokov. Tento čas sa týka iba najexternejšieho stupňa alebo fyzických vesmírov.

Každý časový cyklus reprezentuje a súvzťaží s jedným duchovným stavom a procesom, ktorý je prenesený k stvoreniu v Absolútnom Zmysle. Ako vyčerpá svoju užitočnosť v rámci toho jedného časového cyklu, je použitý ako báza a základ pre vývoj vyššieho duchovného poriadku a jeho stavov a procesov. Tak vzniká a začína existovať nový časový cyklus. No, pretože je postavený na výsledkoch, činnostiach, skúsenostiach a udalostiach predošlého časového cyklu, ten predošlý cyklus je bázou a základom pre všetko, čo sa objaví, postúpi a nastane v ďalšom časovom cykle. Takže všetky sentientné entity, ktoré sa zúčastnili bytia a existencie predošlého časového cyklu, musia byť zachované do večnosti na všetkých úrovniach ich krokov, pretože z nich a zo súhrnného súčtu všetkých ich zážitkov a tvorivých snáh je vybudovaný nový časový cyklus, so všetkými jeho sentientnými entitami a ich prípadnými prostrediami.

Ako celok sa stávajú najvnútornejším stupňom nasledovného časového cyklu. To znamená, že predošlý časový cyklus ako celok sa stáva najvnútornejším stupňom nasledovného časového cyklu, z ktorého je vybudovaný jeho vlastný nový prostredný a vonkajší alebo fyzický stupeň. Teda každý časový cyklus, od najvnútornejšieho až po najexternejší, je vo vnútri každého následného časového cyklu, prostredníctvom a cez svoje postupné a súbežné súvzťažné stupne.

Keďže najvnútornejší stupeň každého postupného časového cyklu je súhrnným súčtom všetkých skúseností, poznatkov a výsledkov predošlých časových cyklov, v rámci toho nového časového cyklu je možné budovať vyšší duchovný stav a uvedomenie, ktoré sa viac a viac približuje Absolútnemu Bytiu a Absolútnej Existencii Najvyššieho. Teda, každému následnému časovému cyklu, vďaka jeho predošlým cyklom a ich výsledkom a tvorivým snahám, je umožnené dosiahnuť vyšší stupeň duchovnosti a uvedomenia, činiač ho vo všetkých ohľadoch dokonalejším, približujúcim sa viac a viac rovnakému stupňu a úrovni blízkosti a totožnosti, akú má Najvyšší.

Kvôli Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho toto tvorivé úsilie pokračuje do večnosti. Len v Absolútnych Počtoch a Absolútnych Variáciách tvorivosti môže byť Absolútna Láska a Absolútna Múdrosť Najvyššieho prenášaná v Absolútnom Zmysle. Keďže Najvyšší pôsobí v každom priestore a v každom čase bez priestoru a bez času — Najvyšší je Absolútna Bezpriestorovosť a Absolútna Bezčasovosť, a preto je večne prítomný v Absolútnom Zmysle všade a v každom čase — Ona/On vníma všetky Svoje stvorenia od večnosti a do večnosti ako objavujúce sa, postupujúce a nastávajúce tu a teraz. Vo večnom a nekonečnom súhrnnom súčte všetkých ich bytí a existencií sa Mu/Jej javia ako jedna dokonalá Absolútna Sentientná Entita, ktorej a s ktorou je schopný dávať, zdieľať, prijímať a opätovať v Absolútnom Zmysle.

Toto je jedno z najväčších tajomstiev, ako môže Absolútny Najvyšší nadväzovať vzťah so Svojím stvorením, relatívnym k Nemu/Nej, v Absolútnom Zmysle s Jej/Jeho Absolútnymi Hodnotami. Pretože každý je v každom v postupnostiach krokov a časových cyklov a keďže Najvyšší je v tom najvnútornejšom samom osebe a v ňom

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

samom, každý sa podieľa skrz ten najvnútornejší stupeň Jeho/Jej vlastnej existencie a bytia na zážitkoch všetkých ostatných, od večnosti do večnosti. Vďaka tomuto spôsobu zažívania je každý príjemcom Absolútnych Hodnôt Najvyššieho v ich Absolútnom Zmysle.

A teraz, keďže zažívanie môže pokračovať len v rade od najvnútornejšieho po najexternejšie, vo všetkých ohľadoch, do večnosti, je nutné mať sentientné entity na všetkých úrovniach a krokoch bytia a existencie a časových cyklov, od úplne prvého kroku až po úplne posledný krok v časových cykloch a v rámci každého časového cyklu v postupnom a súbežnom poradí. Zjavne, žiadne iné prostriedky by nemohli obsiahnuť možnosť participovania na Absolútnom Zdieľaní, Dávaní, Prijímaní a Opätovaní s Najvyšším v Absolútnom Zmysle a s Absolútnou Hodnotou. Z tohto opäť pramení Absolútna Hodnota každej sentientnej entity.

Takže, mnohé sentientné entity sa nikdy nepotrebujú inkarnovať do fyzického alebo prírodného stavu.

14. Každá sentientná entita v sebe nesie všetky princípy feminity a maskulinity, relatívne k ich Absolútnosti v Najvyššom. Prebieha neustála vzájomná interakcia, výmena a zjednocovanie všetkých ich príslušných princípov. Výsledkom tohto procesu je tvorivosť. Začína to na najvnútornejšom stupni a vyžaruje to do najexternejšieho stupňa, v každej sentientnej entite a v každom postupnom kroku. Výsledkom tejto interakcie, výmeny a zjednocovania je najväčšie potešenie pre všetky sentientné entity, pretože v tom zažívajú svoje stvorenie v úplnosti.

Proces interakcie, výmeny a zlučovania možno vnímať ako styk, a na najvnútornejšej úrovni — ako pohlavný styk. Kvôli jedinečnej povahe každého princípu maskulinity a feminity je možný pravý pohlavný styk medzi feminínnym a maskulínnym princípom v ich príslušných vonkajších formách mužskosti a ženskosti len vtedy, ak sú tieto formy fyzicky rozdelené. Jeden princíp sám osebe, bez druhého princípu, by nemohol viesť k tvorivému procesu, a teda by nemohol žiť. Bytie, ženský princíp, nemôže byť bez svojej existencie, mužského princípu; existencia, mužský princíp, nemôže existovať bez svojho bytia, ženského princípu. Takže oddelene, samé osebe, nie sú. Sú len jedným, vzájomne vďaka tomu druhému a skrz ten druhý.

Kvôli súvzťažným faktorom mužsko-ženských princípov, ktoré sú premietnuté prostredníctvom prijatia ženského alebo mužského tela na niektoré úrovne stvorenia, pravý pohlavný styk je možný len medzi mužom a ženou a ženou a mužom. Všetky ostatné spôsoby pohlavného styku sú neproduktívne, netvorivé, nevyvážené a nemajú súvzťažný význam. Preto nemajú žiadny univerzálny úžitok. Homosexualita ľudských bytostí planéty Zem je výsledkom ľudského duchovného, a následného emocionálneho a fyzického úpadku a nemá žiadny základ v najvnútornejších stavoch, procesoch, úrovniach, krokoch či stupňoch.

Len čo je výmena aktivít v každom princípe opätovaná, akt prijímania a akt dávania vedie ku konečnému vyvrcholeniu, ktoré súvzťažní a ktoré je bázou a základom pre vyvrcholenie a orgazmus počas pohlavného styku. Toto vyvrcholenie je výsledkom neustálej výmeny všetkých činností v ženských a mužských princípoch, aby mohlo

Základy ľudskej duchovnosti

dôjsť k tvoreniu nových ideí, nových poznatkov, nových pocitov, nových motivácií, atď., iniciujúc tým bytie a existenciu nového postupného poriadku.

Preto k tvorbe každého postupného kroku dochádza procesom interakcie, výmeny a zlučovania všetkých činností princípov feminity a maskulinity vo všetkých a medzi všetkými sentientnými entitami. Toto je pravý, univerzálny význam sexuality a pohlavného styku.

Pretože celé stvorenie ide po línii od najvnútornejšieho po najexternejšie, v postupnom poradí, zrod každého postupného kroku je nemožný bez interakcie, výmeny a zjednocovania všetkých činností princípov feminity a maskulinity predošlého kroku sentientnými entitami na každej duchovnej a prostrednej úrovni. Teda, opäť sa preukázala existencia sentientných entít, ktoré nepotrebujú prejsť prírodným, fyzickým stupňom.

Tento postup tvorenia pramení z Najvyššieho, ktorý tvorí prostredníctvom procesu Absolútnej Interakcie, Absolútnej Výmeny a Absolútneho Zjednocovania Absolútnych Činností Svojich Absolútnych Princípov Absolútnej Feminity a Absolútnej Maskulinity.

Teda, každý predošlý krok sa stáva rodičom každého následného kroku a každý následný krok je dieťaťom každého predošlého kroku. A pretože Najvyšší dáva týmto procesom zrod celému stvoreniu, Ona/On je Absolútnou Matkou a Absolútnym Otcem všetkých od večnosti do večnosti. Nejestvuje žiadny iný okrem Nej/Neho.

15. Tvorenie všetkých sentientných entít a ich budúcich prostredí sa odohráva v Absolútnej Slobode a Absolútnej Nezávislosti Najvyššieho, na základe Jeho/Jej Absolútnej Voľby. Kvôli tomuto je všetkým sentientným entitám daná voľba byť tým, čím sú a existovať takým spôsobom, akým existujú v ich vlastnom prostredí, slobodne a nezávisle. Keďže prijímajú svoje bytie a existenciu svojou voľbou, prenášajú ten postoj postupne od najvnútornejšej po najexternejšiu úroveň, stupeň a krok. Teda, od ich vlastnej slobody, nezávislosti a z toho vyplývajúcej voľby závisí všetka sloboda, nezávislosť a z toho vyplývajúca voľba každého nasledujúceho kroku. Bez tohto úsilia by žiadna nasledujúca sentientná entita nemohla byť alebo existovať v slobode a nezávislosti, vďaka svojej vlastnej voľbe. A bez takej slobody, nezávislosti a voľby by nebol žiadny život a žiadne stvorenie.

Pretože celé stvorenie sa objavuje, postupuje a nastáva v postupnosti od najvnútornejšieho po najexternejšie, najprv je nevyhnutné stvoriť slobodné, nezávislú voľbu konajúce sentientné entity v najvnútornejšom kroku, aby mohol neustály prenos tej slobody, nezávislosti a voľby z Najvyššieho plynúť a pokračovať v postupnosti až po poslednú úroveň bez akéhokoľvek prerušenia. Preto nie všetky sentientné entity potrebujú prejsť prírodným stavom.

16. Najvyšší je samotnou Svojou Prirodenosťou samotná Absolútna Prozreteľnosť. Keďže všetky Jej/Jeho činnosti sa odohrávajú v bezčasovom a bezpriestorovom položení, Ona/On je prítomný a vie všetko, čo sa deje v každom čase, v každom priestore a v každom položení, na každej úrovni a v každom postupnom kroku bytí a existencií od večnosti do večnosti. Pôsobenie Absolútnej Prozreteľnosti je vždy

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

„vnútri“ a plynie z „vnútra“ do „vonka“. Kvôli jej postupnému plynutiu sa pôsobenie súhrnného súčtu všetkých sentientných entít a ich príslušných prostredí, od večnosti do večnosti, objavuje, postupuje a nastáva vďaka a skrz každú sentientnú entitu, od najvnútornejšieho po najexternejší alebo po vonkajší krok prírodného alebo fyzického stupňa.

Keďže najvnútornejší stupeň každej sentientnej entity je konečným sídlom a miestom pre Najvyššieho, v ktorom Najvyšší sídli ako vo Svojom vlastnom, v postupnom a súbežnom poradí, ten umožňuje Jej/Jeho prítomnosť a ovládanie úplne všetkého, od večnosti do večnosti, v Absolútnom Zmysle. Takže každý následný krok je ovládaný Najvyšším pomocou a cez sentientné entity každého predošlého kroku. Prítomnosť Najvyššieho v najexternejšom stupni a kroku by nebola možná bez bytia a existencie najvnútornejšieho stupňa a kroku a ich príslušných sentientných entít. Dôvodom je, že všetko vládnutie postupuje z „vnútra“ do „vonka“, a nie z „vonka“ do „vnútra“. „Vonkajšok“ neexistuje sám osebe alebo sám od seba, ale iba z „vnútra“. Akékoľvek obídenie ktorejkoľvek úrovne alebo kroku v postupnosti by preto vyvolalo totálnu dezorganizáciu, vedúcu ku konečnému ukončeniu života.

Preto by žiadna sentientná entita najexternejšieho kroku a stupňa nemohla byť a existovať bez sentientných entít najvnútornejšieho kroku a jeho najvnútornejších stupňov a ich následníkov.

Keď už je určený dôvod, účel a cieľ stvorenia sentientných entít vo všeobecnosti, teraz je nutné považovať o špecifických dôvodoch, cieľoch a účeloch stvorenia ľudských bytostí na planéte Zem.

Kvôli plnému pochopeniu tejto záležitosti je nevyhnutné zaoberať sa najprv postupom, akým boli ľudské bytosti stvorené a objavili sa na planéte Zem.

V jednom bode, pred začiatkom času a priestoru, bolo v Absolútnom Myšlienkovom Procese Najvyššieho vnímané, že niekedy v čase a priestore, v jednom časovom cykle, bude skrz všeuniverzálne vedomie položená istá otázka a vynorenie sa tej otázky si bude vyžadovať odpoveď. Každé vynorenie sa takej otázky zahajuje proces jej objavenia sa, postúpenia a nastania, a preto akákoľvek vhodná odpoveď na túto otázku je možná len na základe príkladu. Plná realizácia tohto všetkého je možná len cez prírodný krok, aby ten zážitok mohol mať plný dopad vo všetkých duchovných svetoch, všetkých intermediárnych svetoch, vo všetkých vesmíroch, dimenziách a všetkých ich príslušných svetoch, galaxiách, slnečných sústavách a planétach, bez ohľadu na to, v ktorom časovom cykle sú.

S týmto na pamäti sa v Absolútnom Myšlienkovom Procese Najvyššieho vynorila idea, plán, projekt, z Jej/Jeho Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti. Len čo dôjde k vynoreniu sa tej idey, plánu a projektu, postupuje k svojmu nastaniu, čiže k svojej realizácii. Z toho dôvodu je stvorený vhodný čas, vhodný vesmír, vhodná galaxia, vhodná slnečná sústava a vhodná planéta a začína sa príprava tej planéty na prijatie ľudských bytostí. Je stanovená správna atmosféra na ten konkrétny účel a vytvorené vhodné prostredie. Je irelevantné, koľko miliónov či miliárd rokov treba, lebo Najvyšší pôsobí z Absolútnej Bezčasovosti a Absolútnej Bezpriestorovosti a je prítomný v

Základy ľudskej duchovnosti

každom priestore a v každom čase. Ďalším krokom tohto postupu je stvorenie a príprava vhodného prototypu alebo konštrukčného plánu, podľa ktorého môže byť stvorený patričný vonkajší stupeň alebo ľudske telo. Z tohto dôvodu je na planéte Zem zahájená evolúcia nesentientných životných foriem, aby sa mohla vyvinúť a použiť na ten účel najprimeranejšia a najlepšia možná vonkajšia forma. Tak sa objavili všemožné rastlinné a živočíšne formy. Tie nasledujú evolučnú líniu, až kým sa nevynorí živočíšna forma, ktorá sa najviac približuje podobe ľudskeho tela. Tá forma je opici podobný nesentientný tvor. Len čo je určené, že fyzická forma toho opici podobného tvora je najvhodnejšia z hľadiska inkarnovania sa ľudských bytostí, evolučná línia sa zastavuje a ďalej nepokračuje.

V tomto bode je pomocou toho prototypu — **nie z toho prototypu** — z prvkov Zeme a zo špecifických ideí najvnútornejšieho a prostredného stupňa ľudských bytostí vytvorené fyzické telo pre ľudské bytosti, aby sa v tomto prostredí pohodlne zabývali.

Toto fyzické telo sa stáva vonkajším stupňom ľudských bytostí. Pretože je z prvkov Zeme a jeho prirodzenosť je formovaná ideami najvnútornejšieho a prostredného stupňa, možno ho nazvať Ľudským Prírodným Stupňom. Je dokonalejší než ten prototyp — opici podobný tvor.

Ako z tohto vidno, neexistuje žiadny prirodzený spojovací článok medzi stvorením ľudskeho tela a akoukoľvek živočíšnou formou na Zemi, vrátane samotného prototypu, pretože ľudské telo sa nevyvinulo z opíc, ale z toho prototypu.

Toto je dôvod, prečo bola snaha vedcov nájsť tento spojovací článok márna. Nech našli či nájdú v tom zmysle čokoľvek, bude to len priblížením ľudskej formy, no nie jej pravým spojením či spojovacím článkom.

Len čo je fyzické telo pripravené, do toho tela je premietnuté nadelenie, osvetlenie Najvyššieho s ohľadom na tú konkrétnu ideu v Jeho/Jej Absolútnom Myšlienkovom Procese a objaví sa, postúpi a stane sa, plne sa uskutočnia ako inkarnácia. Tou jedinečnou projekciou sa toto nadelenie stáva najvnútornejším alebo duchovným stupňom každej ľudskej bytosti, ktorý sa volá jej duch. Tým, z toho a skrz to sa ľudská bytosť stáva skutočnou ľudskou bytosťou. Keďže ten najvnútornejší stupeň je z Najvyššieho, súc Jeho/Jej nadelením, obsahuje všetky kategórie, princípy, atribúty a odvodeniny Najvyššieho, len relatívne k Jeho/Jej Absolútnej Prírodzenosti. Pretože Najvyšší vždy je a je život Sám/Sama Osebe, ktorákoľvek z Jeho/Jej ideí tiež naveky žije a je nažive. A keďže Najvyšší je Absolútne „Ja Som“, každá idea alebo myšlienka, ktorá sa z toho „Ja Som“ vynorí, stáva sa „Ja Som“, relatívnym k tomu Absolútnemu „Ja Som“, a teda každá ľudská bytosť je sebauvedomelá sentientná entita. Preto sa tá vtelená idea ľudskej bytosti v tom špecifickom tele stáva žijúcou sentientnou entitou, pravou podobou a obrazom Najvyššieho, z ktorého sa objavila, postúpila a nastala. Z najvnútornejšieho stupňa a jeho špecifických jedinečných ideí je stvorený intermediárny alebo prostredný stupeň ľudskej bytosti, ktorý sa volá jej duševnosť alebo „duša“. Pretože jej idey sú jedinečné, špecifické a neopakovateľné, každá ľudská bytosť je stvorená jedinečným spôsobom a s jedinečným vzhladom.

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

Keďže ľudské bytosti sú takto pravým nadelením Najvyššieho, pri ich pôvodnom objavení sa na planéte Zem sa nevyvinuli ani duchovne, ani duševne, ani emocionálne, ani intelektuálne alebo fyzicky zo žiadnej inej známej nesentientnej žijúcej formy planéty Zem.

Z tohto vidieť, že teória, že ľudské bytosti sa vyvinuli z opíc, predkladaná Darwinom a jeho prívržencami, je nesprávna. Mali pravdu v predpoklade evolúcie nesentientných druhov až do bodu, kedy sa objavili ľudské bytosti. No nepochopili, že sentiencia sa nemôže vyvinúť a postúpiť evolúciou z nesentientných životných foriem. Toto je dôvod, prečo v žiadnych nesentientných formách po mnoho tisíc rokov nedochádza k žiadnym prirodzeným evolučným premenám z nižších foriem na vyššie a prečo žiadne nesentientné entity nepreukazujú žiadnu tendenciu stať sa sentientnými. (Mutácie sa ešte stále vyskytujú, no iba v rámci druhov, a nie medzi druhmi. A veľmi zaujímavé je, že k mutáciám zatiaľ dochádza len medzi takzvanými negatívnymi druhmi.) Najviac, čím sa môžu stať, je len chabým priblížením pravej sentiencie.

Sentiencia je najvnútornejším duchovným stavom s jeho prostredným stavom pre transformáciu všetkých svojich hodnôt z Najvyššieho, z ktorých je stvorený najexternejší stupeň. Pretože každý stav v sebe obsahuje tvorivé úsilie, najexternejší stav môže iniciovať svoje vlastné životné formy pomocou tej sily tvorivosti, zakorenenej v ňom z najvnútornejšieho stupňa. Avšak, nie je schopný iniciovať a vyvinúť žiadnu sentienciu, pretože najexternejší stupeň sám osebe a ako taký nemá žiadnu sentienciu, a preto nemôže žiadnu vytvoriť. Všetky jeho životné formy sú teda iba nesentientné. Tieto nesentientné formy plnia svoj úžitok a funkciu súvisiace s potrebami ľudských bytostí a s údržbou patričnej ekológie ľudského prírodného prostredia, ako to bolo pôvodne myslené.

Nuž, toto je základný postup, akým boli ľudské bytosti **pôvodne** stvorené.

Z tohto postupu možno zas a znova vidieť, že ľudské bytosti vo svojej podstate a obsahu boli, sú a vždy budú totálne, kompletne, vyslovene a absolútne duchovnými bytosťami. Majú v sebe všetky tri úrovne a stupne ako každá iná sentientná entita: najvnútornejší stupeň — ducha; prostredný stupeň — duševnosť alebo dušu; a najexternejší stupeň — telo.

Objavenie sa ľudských bytostí na planéte Zem, ako dôsledok nadelenia Najvyššieho, sa udialo asi pred 140 miliónmi rokov pozemského času. Objavili sa 4 milióny ľudí súčasne. Všetky 4 milióny pôvodných ľudí bolo androgynne. Ich fyzický zjav bol iný, než majú dnešní ľudia. Napríklad, ich priemerná výška bola asi 4,25 m a priemerná váha asi 225 kg. Pretože boli všetci plne nadelení Najvyšším, mali priamo k dispozícii všetky poznatky univerzálneho vedomia, nahromadené do tej doby v rámci toho aktuálneho časového cyklu. Všetky stupne a úrovne ich mysle boli otvorené a vzájomne prepojené; takisto aj prístup k všetkým úrovniam a krokom stvorenia, ktoré predchádzali ich krok. Preto boli v neustálom kontakte a komunikácii, od najvnútornejšieho po najexternejšie, s duchovným svetom, s intermediárnym svetom a s prírodným svetom, so všetkými ich dimenziami a paralelnými existenciami.

Základy ľudskej duchovnosti

Keďže mali k dispozícii všetko poznanie a jeho využitie, od samého prvého okamihu ich objavenia sa boli duchovne, duševne, intelektuálne, emocionálne a fyzicky plne vyvinutí. Zároveň, pretože mali prístup k všetkým poznatkom všeuniverzálneho vedomia tohto časového cyklu až do toho bodu, boli od samého začiatku nesmierne obdarení psychicky (kontrolou mysle), vedecky a technologicky. Poznali všetky zákony, ktoré riadili duchovný svet, intermediárny svet a prírodný svet. Preto boli všetci členmi duchovnej, intermediárnej, univerzálnej, galaktickej a celokozmickej rodiny. Boli v nepretržitom kontakte so všetkými galaxiami a slnečnými sústavami svojho vlastného vesmíru tak pomocou psychických a duchovných prostriedkov, ako aj technologických prostriedkov, prostredníctvom medzihviezdneho cestovania. Neboli limitovaní rýchlosťou svetla. Keďže duchovné zákony presahujú prírodné zákony, nebolo ťažké presiahnuť rýchlosť svetla. Navštevovali mnohé iné svety a aj oni boli navštevovaní mnohými inými svetmi a sentientnými entitami. Komunikovali priamo s Najvyšším pri asistovaní a slúžení Jej/ Mu pri príprave špecifických podmienok na planéte Zem, pre ktoré bola určená pred začiatku času.

Keď sa inkarnovali na planéte Zem, planéta Zem mala iné usporiadanie. Jestvoval len jeden ohromný kontinent uprostred oceánu, s nemenným, miernym, príjemným, tropickým podnebím. V tom čase neexistovali žiadne negatívne či škodlivé živočíšne formy alebo rastlinné formy. Ľudia boli dokonale zdraví a choroby či nešťastia boli neznáme. Ich priemerná dĺžka života bola asi 5 000 rokov. Počet obyvateľov bol stály a nepresiahol pôvodný počet. Nejestvovalo žiadne rozmnožovanie. Keď niekto naplnil svoje poslanie a účel pobytu na Zemi, jednoducho opustil telo a bol prepravený do intermediárneho sveta k bilancovaniu ideí a zhodnoteniu zážitkov. Po vykonaní ďalších volieb ohľadne svojho umiestnenia a postavenia v duchovnom svete sa tam dotýčný prepravil k trvalému pobytu, aby vykonával povinnosti prijaté pôvodne na planéte Zem, povinnosť udržiavať linku, spojenie a kontakt s ľuďmi na Zemi s ohľadom na plán, projekt, na ktorý sa ľudia dobrovoľne podujali v Absolútnom Stave a Absolútnom Procese Najvyššieho pred začiatkom času. Konaním tej povinnosti mohla byť udržiavaná nepretržitá celková i špecifická súvzťažnosť s ľuďmi na Zemi, na všetkých úrovniach a krokoch bytia a existencie, umožniac im pokračovať v plnení ich cieľa a účelu v rámci pôvodného plánu.

Kvôli ich jednote účelu a dispozícii všetkého poznania pôvodní ľudia Zeme hovorili jedným univerzálnym jazykom, jazykom, ktorým sa hovorí na všetkých úrovniach, krokoch a dimenziách všetkých existujúcich bytostí. Oni boli jeden národ, jeden ľud. Ich jazyk bol vnútorný a nevyužíval svoje hlasivky.

Štruktúra ich vlády bola vytvorená podľa štruktúry vlády v duchovnom svete. Pozostávala zo siedmich členov Najvyššej Rady; každý bol vybraný Najvyšším a Najvyšší vždy tej Rade predsedal. Siedmi členovia Rady si boli vzájomne rovní, i v tom, čo v tej Rade reprezentovali. Predsedom bol Najvyšší.

Každý člen reprezentoval odlišnú dôležitú činnosť ľudskeho života. Tieto činnosti boli považované za rovnocenné a nejestvovala medzi nimi žiadna rivalita, žiarlivosť či ambícia považovať sa za lepších v porovnaní s druhými členmi. Všetky negatívne emócie boli v tej dobe neznáme. Skúsenosť alebo poznanie negatívnych emócií neboli k dispozícii ani v univerzálnom vedomí. Pretože všetko, čo bolo prenášané v

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

univerzálnom vedomí v tej dobe, prišlo v Konečnom a Absolútnom Zmysle od Najvyššieho. Najvyšší, súc Absolútne Pozitívny vo všetkých ohľadoch, nemôže vytvoriť nič negatívne, dokonca ani v relatívnom zmysle. Preto také negatívne emócie neboli v tej dobe nikomu známe.

Sedem členov Vrchnej Rady reprezentovalo nasledovné oblasti ľudských činností: duchovnosť a náboženstvo; filozofiu; spoločenské vedy; všetko umenie; prírodné vedy a technológie; politológiu a právo; a ekonómiu. Rada Siedmich menovala riadiace orgány pod záštitou Najvyššieho pre všetky príslušné všeobecné oblasti ľudských činností. Každá z týchto siedmich oblastí bola riadená Radou Dvanástich, ktorá podávala správy jej Predsedovi, ktorý bol Vysokopostaveným Členom Vrchnej Rady, ktorej Predsedom bol Najvyšší. Dvanásť členov Rady svojich príslušných oblastí zodpovednosti menovalo ďalších, pre riadenie každej príslušnej oblasti činnosti v postupnom poradí.

Pretože všetky ľudské bytosti mali v tomto bode rovnaký cieľ, účel a túžbu — slúžiť Najvyššiemu pre Jej/Jeho vyšší účel, nikto sa necítil alebo sa nikdy nepovažoval za podriadeného. Všetci si boli rovní. Počas vládnutia všetci postúpili v tom či onom čase cez všetky pozície, od člena Najvyššej Rady Siedmich, až po jednoduchého výrobcu alebo pracovníka pri určených alebo zvolených činnostiach. Nič nebolo nútené, nič sa nepožadovalo, nič a nikto nebol manipulovaný. Všetci mali rovnaké príležitosti byť taký, aký kto chce.

Rotácia pozícií im poskytla veľkú a nádhernú príležitosť naučiť sa všetky aspekty vládnucej štruktúry, od najvnútornejšej až po najexternejšiu pozíciu. Toto ešte viac zjednotilo ich spoločný účel a cieľ. Neexistovali žiadne politické strany alebo systémy hlasovania a žiadne presadzovanie zákona, pretože zákon mali vrozený. Politológia a právo boli využívané na nadviazanie správnych a adekvátnych vzťahov medzi nimi, špeciálne a zvlášť s ohľadom na iné planéty, galaxie a ich príslušné sentientné entity. Pretože každá kultúra na druhých planétach bola od ich vlastnej odlišná, nadväzovali s nimi patričné vzťahy a učili sa správne formy komunikácie a správania. Každý sústavu prideliť veľvyslanca a oni prijímali veľvyslancov z každej inej sústavy.

Keď už niekto naplnil pôvodný účel svojho pobytu na planéte Zem a svoje poslanie a prešiel do duchovného sveta, okamžite bol nahradený ďalším v línii, skrz nadelenie od Najvyššieho, aby pokračoval v procese prípravy. Tento proces pokračoval až po ďalší krok vývoja, ktorým bolo rozdelenie androgynie na mužskú a ženskú fyzickú formu.

Pred tým, než pouvažujeme o potrebe tohto rozdelenia, je nutné stanoviť všeobecné dôvody, účely a ciele stvorenia ľudských bytostí na planéte Zem.

1. Úplnosť akejkoľvek skúsenosti, ktorá je iniciovaná v najvnútornejšom kroku bytia a existencie, a teda v podstate v Najvyššom, je možná len cez posledný krok cyklu, ktorý sa volá prírodný krok. Každý krok má svoj vlastný najvnútornejší, prostredný a najexternejší stupeň. Každý stupeň má sám osebe svoj vlastný najvnútornejší, prostredný a najexternejší stupeň. Tento proces, teda, že každý stupeň má svoj vlastný najvnútornejší, prostredný a najexternejší stupeň, pokračuje do večnosti. Týmto spôsobom môže Najvyšší premietnuť Svoju Absolútnu Hodnotu do Svojho stvorenia v Absolútnom Zmysle.

Základy ľudskej duchovnosti

Takže, prírodný krok — pretože je tým najexternejším bytia a existencie každého časového cyklu — má svoj vlastný najvnútornejší, prostredný a najexternejší stupeň. Zo svojho najvnútornejšieho, ktorý súvzťaží s najvnútornejším jeho predchádzajúceho stupňa v predošlom kroku, má tvorivé schopnosti a všetky ostatné kategórie. Čím viac von sa ide, tým plnšia a kompletnejšia bude skúsenosť a realizácia akejkoľvek činnosti. Teda, v najexternejšom stupni alebo v najexternejšom kroku bude realizovaná naplno. Ako postupuje späť do najvnútornejšieho stupňa najvnútornejšieho kroku, teraz môže byť využitá ako báza a základ pre iniciovanie ďalšieho tvorivého úsilia v poradi.

Planéta Zem a jej ľudia reprezentujú v hierarchii duchovnej organizácie tento najexternejší stupeň najexternejšieho kroku prírodného sveta, presne tak, ako je pokožka ľudského tela tým najexternejším. V nich sa môže prejavovať plnosť tvorivého úsilia všetkého ostatného v najplnšej a najkompletnejšej miere. Kvôli súvzťažným faktorom a vzájomnému prepojeniu všetkých krokov, úrovní, podmienok a ich stupňov majú všetky sentientné entity príležitosť zažiť túto úplnosť svojho tvorivého úsilia skrz a prostredníctvom ľudí Zeme, vďaka ich špecifickému postaveniu vo Veľkom Človeku. Ako bolo spomenuté predtým, bez takej skúsenosti by ďalšie zahajovanie nového tvorivého úsilia bolo nemožné, pretože by chýbal výsledok a dôsledok každého takeého úsilia. Kde nie je žiadny výsledok a žiadny dôsledok takeého úsilia, tam nie je motivácia pokračovať; kde nie je motivácia, objavuje sa stagnácia; kde sa objavuje stagnácia, tam je smrť.

Ľudia planéty Zem teda na základe svojej pozície boli a sú výsledkom a dôsledkom akéhokoľvek tvorivého úsilia, ktoré sa deje v najvnútornejšom kroku a v jeho najvnútornejších stupňoch a postupuje cez všetky postupné stupne a cez postupné kroky a cez všetky ich vlastné postupné stupne, až kým sa toto tvorivé úsilie neobjaví v najexternejšom stupni najexternejšieho kroku stvorenia, ktorým je planéta Zem s jej ľudskými bytosťami.

2. Každá otázka, ktorá je položená všeuniverzálnemu vedomiu a cezeň, musí byť v úplnosti zodpovedaná v jazyku súvzťažností, aby ju mohli pochopiť všetky sentientné entity vo všetkých bytiach a existenciách. Preto môže byť odpoveď daná iba prostredníctvom živého príkladu alebo zhmotnenia obsahu takej odpovede, čo sa môže udiť len v najexternejšom stupni najexternejšieho kroku stvorenia.

Pretože planéte Zem bola daná špecificky zvolená pozícia — súvzťažiť s týmto účelom v hierarchii duchovnej organizácie, a pretože ľudia Zeme dobrovoľne súhlasili, že zažijú taký konkrétny stav a proces, stali sa experimentálnou scénou, na ktorej boli odpovede na akékoľvek také otázky stvárnene prostredníctvom skutočného živého (najexternejšieho/prírodného) príkladu. Všetky súcce a existujúce sentientné entity mali takto príležitosť sledovať a dozvedieť sa skrz ľudské bytosti na tejto Zemi odpovede na všetky také otázky „in vivo“ a „in experientio“.

3. Absolútnu Lásku a Absolútnu Múdrosť Najvyššieho možno zažiť a doceniť ako Absolútnu Bezpodmienečnú Kvalitu len v stave a položení najexternejšieho stupňa najexternejšieho kroku prírodného sveta, kde sa v dôsledku povahy toho stavu a položení uskutočňuje najplnším a najhodnotnejším spôsobom. Teda, Absolútna Lásku a Absolútna Múdrosť Najvyššieho k ľudským bytosťami planéty Zem a v nich sa stala

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

vd'aka samotnej ich pozícii konečným vyjadrením jeho Absolútnej a Bezpodmienečnej Prirodzenosti.

Bez takej manifestácie by žiadne zažitie kvality Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho nebolo pre sentientné entity možné. To by podkopávalo prijatie Absolútnej Povahy kvalít Najvyššieho. Pretože všetky sentientné entity, bez výnimky, participujú na zážitkoch ľudstva Absolútnych Kvalít prirodzenosti Najvyššieho, skrz vzájomné prepojenie všetkých postupných a súbežných úrovní, krokov a stupňov, umožňuje im to byť v plnosti ich stavu, procesu, bytia a existencie. Tak sú skutočne tým, čím sú.

4. V najexternejšom stupni najexternejšieho postupného kroku, v ktorom sú ľudia Zeme, je relatívnosť k Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho v tomto časovom cykle najväčšia. Blízkosť k Najvyššiemu je na najnižšej úrovni podobnosti a stupeň rovnakosti s Najvyšším je najslabší alebo sa blíži k nule. Z tohto pramení nutnosť, aby sa v prírodnom stave Zeme manifestovala väčšia koncentrácia a zosilnenie všetkej moci a sily Najvyššieho, a teda väčšie uvedomenie si Jej/Jeho maximálnej prítomnosti. Čím väčšie uvedomenie si maximálnej prítomnosti Najvyššieho v Jej/Jeho stvorení, tým väčší úžitok a príležitosť všetkých sentientných entít pre ich vyšší duchovný rozvoj a pokrok; a čím väčší stupeň ich duchovného rozvoja a pokroku, tým bližšie sú k Najvyššiemu. Vďaka tejto väčšej blízkosti k Najvyššiemu sa stávajú viac a viac sentientnými a viac a viac sebou samými, stávajú sa teda viac a viac podobou a obrazom Najvyššieho.

Bez existencie a bytia najexternejšieho stupňa najexternejšieho kroku (ľudí planéty Zem) by taká manifestácia a jej zažitie neboli možné. Toto je teda jeden z účelov a cieľov ľudskej existencie a bytia na planéte Zem.

5. Efektívnosť, účel a cieľ Absolútnej Prozreteľnosti Najvyššieho a jej riadiacich princípov môžu všetky existujúce sentientné entity a bytosti pochopiť, poňať a plne použiť len skrz a pomocou najexternejšieho stupňa najexternejšieho kroku prírodného sveta, čiže planéty Zem a jej ľudí. Tu sa to môže odohrať v plnosti jej použiteľnosti cez všetko, čo sa deje na tej planéte.

Kvôli ich najrelatívnejšej pozícii voči Absolútnemu Stavovi si vyžadujú väčšiu mieru prozreteľnostného vládnutia skrz takzvané náhodné javy. Také zdanlivo náhodné javy sú možné len na najexternejšom stupni najexternejšieho kroku bytia a existencie. Čím plnšia je ich manifestácia v realite takých javov, tým väčšia je príležitosť pre všetky sentientné entity participovať na riadení ich vlastného života a ich vlastného sveta, prostredníctvom realizovanej múdrosti Božskej Prozreteľnosti Najvyššieho.

6. Kvôli ich najexternejšej pozícii v hierarchii duchovnej organizácie, ktorá momentálne je a existuje v tomto časovom cykle, sú ľudia planéty Zem bázou a základom pre mnohé duchovné udalosti, ktoré by sa nemohli realizovať bez nich a ich pozície. Teda, všeuniverzálne vedomie z Najvyššieho, ktoré je súhrnným súčtom všetkých živých zážitkov všetkých bytí a existencií a všetkých zákonov a podmienok a stavov všetkých postupných a súbežných krokov vo všetkých dimenziách, by bolo

Základy ľudskej duchovnosti

pripravené o určité poznatky, ktoré sú životne dôležité pre úspešné budovanie ďalšieho, vyššieho duchovného kroku a uvedomenia.

Najvyšší, vytvorením takého stavu, poskytol vo Svojej maximálnej láske a múdrosti všetkým sentientným entitám takú príležitosť pre neustále učenie sa vo všeuniverzálnom vedomí a prostredníctvom neho, z ktorého môžu všetky neustále čerpať.

7. Všetky možné zážitky ľudí planéty Zem, to je jedno aké, sa okamžite stávajú zjavnými pre všeuniverzálne vedomie v ich úplnosti. Pretože všetky sentientné entity majú prístup k takým zážitkom, nie je nutné opakovať nič takej povahy nikde inde v existencii a bytí. **Teda každý v celom stvorení sa učí vďaka ľudským zážitkom bez toho, aby sa inkarnoval na planéte Zem do ľudského fyzického tela.** Taká schopnosť chráni integritu a neprerušené pokračovanie všetkých činností a procesov, ktorým je každá sentientná entita na jej vlastnej úrovni a v jej kroku a v jej svete na základe jej slobody voľby priradená. Ak by každá sentientná entita v stvorení musela osobne zažiť každý jeden zážitok (ako to robia ľudia), duchovný, duševný alebo fyzický pokrok, rast a zdokonaľovanie sa všetkých ostatných v stvorení by neboli možné.

Keďže každý zážitok každej ľudskej bytosti v celej jeho intenzite, kvalite a miere je ako celok vložený do všeuniverzálneho vedomia, ktorákoľvek ďalšia sentientná entita môže prevziať dočasne ten zážitok za účelom učenia sa, bez potreby inkarnovať sa kvôli nemu.

Ľudia na planéte Zem mali pôvodne ten istý prístup k všeuniverzálnemu vedomiu z Najvyššieho, no stratili priamy prístup k nemu kvôli svojmu špeciálnemu stavu, ktorý im bolo dovolené vytvoriť. Prístup k nemu je teraz len nepriamy, prostredníctvom súvzťažností, symbolizmu, snov a rôznych zmenených stavov vedomia. Dôvod tohto stavu bude prediskutovaný v nasledujúcej kapitole.

8. Plnosť, miera a intenzita realizácie slobody voľby a nezávislého tvorivého úsilia všetkých sentientných entít by neboli možné bez konečnej manifestácie takej slobody voľby a nezávislosti v najexternejšom stupni najexternejšieho kroku. Len v plnosti takého stavu a procesu môžu byť všetky dôsledky takej slobodnej voľby a nezávislosti kompletne rozoznatelné, vnímané a pochopené. Keďže všetko sa plne realizuje v konečnom skúsenostnom stupni a všetky dôsledky takých skúseností sú schopné objaviť sa de facto len v najexternejšom stupni najexternejšieho kroku prírodného sveta, kde je planéta Zem a jej ľudia, bez poskytnutia ich bytia a existencie v podobe, v akej sú, by žiadna taká dôležitá a nevyhnutná skúsenosť nebola iným sentientným entitám k dispozícii. Bez takej skúsenosti by nebolo možné žiadne poznanie dôsledkov slobodnej voľby. A bez takého poznania by nebola možná žiadna voľba. Bez voľby by nebola možná žiadna sloboda a nezávislosť. A bez slobody a nezávislosti by nebol možný žiadny život, a teda žiadna sentientná entita.

Toto je teda jeden z dôvodov, účelov a cieľov ľudskej existencie.

9. Uvedomenie si krajnej dôležitosti duchovných princípov, ktoré sú základom a bázou všetkých existencií a bytí, by nebolo úplne možné bez intenzity a plnosti ich zakúsenia. Najexternejší stupeň najexternejšieho kroku je samou svojou povahou

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

najvzdialenejší od toho duchovného uvedomenia. Preto, aby sa tá krajná dôležitosť dostala do plného uvedomenia ľudí, si vyžaduje nesmierne zintenzívnenie všetkého duchovného úsilia. Prostriedky, ktorými sa to robí, majú takú vonkajšiu povahu, že sa pre duchovnosť stáva možným manifestovať sa v najmateriálnejších a najpraktickejších stvárneniach. Takýmto spôsobom môže byť tá krajná dôležitosť duchovnosti ilustrovaná aj v tých najodľahlejších materiálnych a neduchovných oblastiach ľudských činností. Každá taká činnosť, kvôli jej pôvodnému zahájeniu v najvnútornejšom — duchovnom, má vždy duchovnú súvzťažnosť. Vďaka tomuto odhalienu sa všetky sentientné entity jasne učia, že je len jedna konečná realita, z ktorej všetko pochádza — **duchovnosť**.

10. Správanie ľudí a ich myšlienkové procesy sú na základe ich pozície v najexternejšom stupni najexternejšieho postupného kroku bytia a existencie najkonkrétnejšie a reprezentované fyzickými akciami a reakciami. Táto konkrétnosť sa stáva základom a bázou, na ktorej sa môže odrážať, vyskúšať a zažívať znázornenie všetkých ideí a myšlienok predošlých krokov a ich stupňov. Teda, vďaka konkrétnosti ľudského správania a ľudských myšlienkových procesov a ich akcií a reakcií sa žiadna idea, žiadna myšlienka, žiadny znak žiadneho stupňa či kroku nikdy nestratí, ale na základe ich voľby nájde v nich svoju realizáciu. Na základe svojej realizácie sa stáva živou a funkčnou a je zahrnutá do večného vlastníctva všeuniverzálneho vedomia z Najvyššieho, za účelom duchovného poučenia, rastu a pokroku všetkých sentientných entít.

11. Pretože ľudia planéty Zem sú na základe svojej slobodnej voľby v najexternejšom stupni najexternejšieho postupného kroku stvorenia, sú vystavení rovnakému vplyvu všetkých úrovní a krokov stvorenia, vrátane najexternejšieho stupňa ich najexternejšej úrovne. Vytváranie takého vplyvu pramení z povahy každej úrovne. Čím väčší vnútorný vplyv z najvnútornejšieho, tým väčšie duchovné uvedomenie; čím väčší vplyv z najexternejšieho, tým menšie duchovné uvedomenie. Totálny vplyv najexternejšieho stupňa najexternejšej úrovne anuluje v podstate všetko duchovné uvedomenie. Vďaka takej širokej škále duchovných vplyvov a ich dôsledkov v ľudskom živote môžu všetky sentientné entity zažiť súbežne všetky úrovne, od najvnútornejšej duchovnej až po najexternejšiu, najmenej duchovnú. Toto nesmierne prispieva k ich celkovému duchovnému uvedomeniu, duchovnému rastu, pokroku a zdokonaľovaniu, bez nutnosti inkarnovať sa do takej konkrétnej skúsenostnej úrovne. Bez ľudí a ich stupňov a stavov uvedomenia by to nebolo možné. Bolo by to nesmiernym obmedzením tvorivých sentientných entít.

12. Postavenie a sloboda, aké sú opísané vyššie, poskytujú ľuďom nezvyčajný počet možných volieb a zážitkov. Celkový súhrnný súčet všetkých ľudských volieb a zážitkov je bázou, základom, na ktorom môže byť a bude postavený nasledovný vyšší duchovný rozvoj ľudstva. Toto sa zas stane bázou a základom pre celé stvorenie pre postup na jeho ďalší postupný krok duchovného vývoja, smerom k vyššiemu duchovnému uvedomeniu a k prijatiu bližšieho, vyššieho postavenia vo vzťahu k Najvyššiemu.

13. Najvyšší pred začiatkom času a priestoru predvídal, že taká pozícia ľudí, aká je opísaná vyššie, bude napokon viesť k voľbe smerom k vplyvu najexternejšieho stupňa najexternejšieho postupného kroku stvorenia. Kvôli slobode celého stvorenia je taká voľba nevyhnutná a ľudské bytosti dobrovoľne súhlasili v Absolútnom Myšlienkovom

Základy ľudskej duchovnosti

Procese Najvyššieho s takým poslaním, plne si uvedomujúc riziko a nebezpečenstvo takej voľby.

Čím viac sa niekto obracia a počúva vplyv najexternejšieho stupňa najexternejšej úrovne alebo postupného kroku, tým viac sa odvracia od duchovnosti a tým menej duchovným sa stáva.

Do tohto časového bodu neexistoval žiadny skúsenostný negatívny stav alebo proces. Najvyšší v Sebe nemôže mať žiadnu negatívnu myšlienku alebo stav, kvôli Jej/Jeho Absolútnej Prirodzenosti. Všetko, čo je Absolútne, je vždy pozitívne. Všetko, čo je pozitívne, je vždy z Absolútneho. Negatívny stav je vedľajší produkt, emanácia energie myšlienky či idey, ktorá sa objavuje z najexternejšieho stupňa najexternejšieho postupného kroku vtedy, keď ľudske bytosti dovoľia, aby boli ovplyvnené menšou duchovnosťou.

Taký vedľajší produkt nemá sám osebe žiadnu realnosť, ale je výsledkom otázky: Aké to je byť bez akejkoľvek duchovnosti?

Vedľajší produkt tej otázky má za následok negatívny stav. Taká otázka sa nikdy nemôže vynoriť z Absolútneho Položenia Najvyššieho, pretože je v rozpore s Jeho/Jej Absolútnou Duchovnou Prirodzenosťou. Plná a kompletná duchovnosť nemôže prísť na myšlienku neduchovnosti. Tá otázka je však predvídaná a na jej zodpovedanie sú poskytnuté príležitosti, aby sa mohlo uskutočniť poučenie a jej zažitie. Pri predvídaní tej otázky bol stvorený špeciálny stav a polozenie a boli hľadaní a nájdení dobrovoľníci v stave a položení ľudí planéty Zem.

14. Najvyšším duchovným dôvodom, účelom a cieľom ľudí planéty Zem je možnosť, ktorú predstavujú pre Najvyššieho vo veci Jej/Jeho vlastného vtelenia sa vo forme ľudskej bytosti v záujme uskutočnenia Jeho/Jej vlastného plánu.

Najvyšší nemôže za žiadnych okolností prísť do kontaktu s negatívnym stavom. Je to v rozpore s Jej/Jeho prirodzenosťou. Keby mal Najvyšší prísť priamo do kontaktu s negatívnym stavom, negatívny stav by okamžite zahynul, so všetkými, ktorí ho stvorili. Tým by Najvyšší zničil ľudske bytosti, v ktorých najvnútornejších stupňoch je Ona/On ako vo Svojom vlastnom. Napokon, Najvyšší je Absolútny Život. Absolútny Život nemôže zničiť žiadny život, pretože zničením života by zničil Sama/Sám Seba. Ďalšia vec je, že zničením negatívneho stavu by tá otázka, aké to je byť bez duchovnosti, nemohla byť nikdy zodpovedaná. Ona by však naďalej existovala vo všeuniverzálnom vedomí. Keď už je nejaká otázka niekde vyslovená, okamžite si nájde cestu do všeuniverzálného vedomia, kde hľadá svoju odpoveď.

Aby sa vyriešil problém negatívneho stavu, je nevyhnutné, aby s ním Najvyšší prišiel do styku, aby mohol byť patrične spútaný a využitý na konečný dobrý účel, bez ohľadu na to, aké hrozné sú alebo budú dočasné dôsledky toho stavu. Za tým účelom sú, vďaka ich dobrovoľnej slobodnej voľbe, stvorení ľudia planéty Zem a zaistené špeciálne podmienky, aby mohol Najvyšší prijať takú formu, umožňujúcu Jej/Mu, aby prišiel do úplného styku s negatívnym stavom bez toho, aby ho zničil Svojou prítomnosťou.

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

Okrem toho, prijatím konečného stupňa najexternejšieho postupného kroku Sa v skutočnosti Najvyšší stal Svojou plnosťou. Táto realita bola v Ňom/Nej len potenciálne. Tým poskytuje celému stvoreniu príležitosť, pre všetky časové cykly od večnosti do večnosti, byť v kontakte s Ňou/Ním na veľmi osobnej úrovni. Toto dáva všetkým sentientným entitám veľmi konkrétnu predstavu o tom, aké to je byť ako Najvyšší. Osobné poznanie a zažitie Najvyššieho umožňuje každej sentientnej entite, aby bola viac a viac ako Najvyšší, a teda viac a viac sama sebou.

Toto je jedným z výsledkov Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho. Toto je najvyšší duchovný dôvod, cieľ a účel existencie ľudských bytostí na planéte Zem a ich duchovných, duševných a prírodných stupňov.

Ako bolo spomenuté predtým, prví ľudia, ktorí sa vteliť na planétu Zem, boli androgýnni. Je niekoľko dôvodov, prečo bolo nutné začať existenciu ľudstva v tejto forme:

1. Celé stvorenie sa objavuje, postupuje a nastáva od najvnútornejšieho stupňa po najexternejší v postupných krokoch. Toto platí aj ohľadne každého jedného postupného kroku a jeho príslušných súbežných stupňov. Toto platí aj pre každý stupeň osobitne. Najvnútornejší stupeň akéhokoľvek prvku je reprezentáciou prirodzenosti Najvyššieho, ktorý je Absolútne Androgýnnny. Ten stupeň odráža v tom prvku Absolútnu Prítomnosť všetkých princípov v ich úplnosti. Keďže na planéte Zem máme dočinenia s najexternejším postupným stupňom najexternejšieho postupného kroku, vyžaduje sa jeho konečná a konkrétna reprezentácia. Kvôli povahe jeho postavenia v hierarchii duchovnej organizácie planéty Zem a jej obyvateľov, nebola v tej dobe žiadna iná forma uskutočniteľná. Androgýnnna forma je konkrétnou a konečnou ilustráciou a reprezentáciou stavu najvnútornejšej jednoty všetkých princípov, z ktorého všetko ostatné postupuje, aby to po svojom objavení sa nastalo.

2. Do konkrétnosti a konečnosti reprezentatívnej povahy ľudí planéty Zem je nevyhnutné zakotviť konkrétnu ideu jednoty a jednosti Najvyššieho. Od takej idey závisí výsledok celého duchovného osudu ľudstva. Aby sa ilustrovalo, že Najvyšší je jedna, a nie niekoľko Absolútnych Sentientných Entít, je nevyhnutné v konkrétnej prezentácii vytvoriť podobnú entitu, ktorá bude konečnou prírodnou replikou Najvyššieho.

Na základe konkrétnosti a konečnosti tejto skúsenosti ľudské individuálne univerzálne vedomie získava a udržuje si myšlienku tej Jedinosti. Keby ľudstvo začalo s dvomi oddelenými formami — jednou mužskou a jednou, oddelenou, ženskou — v dôsledku ich konkrétneho stavu v hierarchii duchovnej organizácie by nikdy nemohlo získať a zachovať si myšlienku jedného Najvyššieho; ale namiesto toho by sa v nich zakorenila myšlienka viac než jedného Najvyššieho. Myšlienka Najvyššieho v množnom čísle je najhroznejší a najzničujúcejší koncept pre všeuniverzálne vedomie, pretože taká myšlienka by nemohla udržať jednotu všetkých vesmírov a všetkých dimenzií v bytí a existencii. Bez ohľadu na to, čo si ľudia myslia a v čo veria navonok, vnútorne, v ich Vnútornej Mysli (v jej časti, ktorá sa volá univerzálne vedomie), v dôsledku konkrétnej reprezentácie Jedinosti Najvyššieho vo forme androgýnnnych ľudí planéty Zem, stále existuje správna myšlienka Jedného Absolútneho Najvyššieho. V

Základy ľudskej duchovnosti

tejto vnútornej myšlienke je Najvyšší neustále v ľuďoch ako vo Svojom vlastnom. Keby taká myšlienka chýbala, Najvyšší by v nich nemohol byť. Keby Najvyšší nebol v ľuďoch prítomný, nemohli by prežiť. Keby nemohli prežiť, plán Najvyššieho by sa nemohol uskutočniť. Keby sa nemohol uskutočniť, celé stvorenie by sa začalo rozpadáť.

3. V androgýnných ľuďoch jestvuje kompletne zjednotenie a integrácia všetkých princípov maskulinity a feminity a ich príslušných súvzťažných faktorov: zjednotenie a integrácia bytia a existencie, stavu a procesu, esencie a substancie, lásky a múdrosti, dobra a pravdy, vôle a rozumu, citu a myslenia, motivácie a inteligencie, sily a poznania, slobody a nezávislosti, bezprieštornosti a bezčasovosti, tepla a svetla a z toho vyplývajúcej Jedinosti všetkého pochádzajúceho z týchto princípov zjednotenia, čo je život, obsiahnutie, sebauvedomenie, myseľ, prozreteľnosť, činnosť, dynamizmus, tvorivosť, voľba, prítomnosť, vyžarovanie, atď. Zažitie takej jednoty všetkých kategórií je životne dôležité, pretože to poukazuje na jeden absolútny zdroj, ktorý nemožno rozkúskovať. Akýkoľvek pokus rozkúskovať ho poškodzuje systém a jeho samotný život. Idea takej jednoty všetkých kategórií, reprezentovaná a ilustrovaná vo forme androgýnných ľudí, by nemohla byť zakotvená do univerzálneho vedomia ľudskej Vnútornej Mysle, keby boli prví obyvatelia Zeme rozdelení do dvoch foriem, ženskej a mužskej. Konkrétosťou a konečnosťou ich reprezentácie by sa naveky sformovala a zakorenila idea, že všetko je oddelené a že žiadne zjednotenie alebo integrácia nie sú možné. Taká myšlienka separácie by viedla k nedostatku akejkoľvek motivácie. To by zničilo ľudstvo a účel, ktorému slúži vo Veľkom Pláne Najvyššieho.

4. Androgýnný stav pôvodných ľudí na Zemi umožnil konkrétnu a konečnú reprezentáciu a ilustráciu rovnosti princípov feminity a maskulinity. Toto vedie k vytvoreniu správnej idey absolútnej jednoty a rovnosti, vo všetkých ohľadoch, mužských a ženských kvalít ľudských bytostí. Táto idea je trvale zakotvená do univerzálneho vedomia ľudskej Vnútornej Mysle a je bázou, základom, na ktorom je postavený vzťah týchto dvoch princípov.

Táto idea poukazuje na fakt, že jestvuje len jeden pozitívny stav a proces v bytí a existencii, v jednej manifestácii a jej udržiavaní, a že medzi feminitou a maskulinitou je len spojitosť, nie nezhoda. Ani jedno nemožno považovať za nadradené či podriadené voči druhému. Pretože na základe zjednotenia a jednosti týchto dvoch princípov môže byť všetko ostatné. Maskulinita sama osebe, bez feminity, nie je ničím. Feminita sama osebe, bez maskulinity, nie je ničím. Kvôli ich rovnosti spolu môžu byť ničím. V tomto ohľade je mylnou predstavou považovať jeden princíp za slabší alebo za podriadený tomu druhému. Táto mylná predstava, a vďaka nej následný status žien na Zemi, bola výsledkom ľudského duchovného úpadku, ktorého dôvod bude prediskutovaný v najbližších kapitolách.

Keby boli pôvodní ľudia na Zemi stворení v oddelených formách — v mužskej a ženskej — žiadna taká idea, aká je opísaná vyššie, by nemohla byť zakotvená do ľudskej Vnútornej Mysle, a teda zachovanie života by nebolo možné.

5. Zjednotenie a začlenenie všetkých princípov maskulinity a feminity do androgýnnej formy, na základe jej konkrétnej a konečnej reprezentácie a ilustrácie v najexternejšom stupni, zakotvilo v ľudskej Vnútornej Mysli trvalú ideu správnej

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

predstavy a významu duchovného manželstva vo všeobecnosti, a zvlášť ľudského manželstva. Keďže androgýn je už ženatý/vydatá z vnútra, na základe faktu obsahovania v sebe feminity a maskulinity a na základe všetkých jeho fyzických charakteristík v zjednotenom stave, pravý význam manželstva je len duchovný, čo je jednota ľudskej mysle a všetkých jej princípov.

Táto jednota je určovaná rovnakým stupňom zdieľania a výmeny princípov v konečnom zväzku, čo môže byť zase zdieľané s niekým iným, kto je rovnako takto zjednotený. Všetko ostatné, mimo tohto, nemožno považovať za manželstvo, ale iba za pohodlie tradícií a konvencií, ktoré samé osebe nemajú žiadny základ v realite žiadneho bytia a existencie. Z toho dôvodu v súčasnosti neexistujú žiadne pravé manželstvá. Pravé manželstvo nemôže existovať, pretože je založené na nerovnosti pohlaví ako princípu jeho negatívneho stavu. Keďže feminita a maskulinita samé osebe sú vždy pozitívne a rovnocenné, v stave negatívneho pôvodu žiadny taký jav nemôže postúpiť a nastať, majú za následok nerovný vzťah. Nerovný vzťah alebo postavenie nie je vôbec žiadnym vzťahom. (Tento stav manželstva existuje už tisícky rokov).

Význam pravého manželstva je však zakorenený v ľudskej Vnútornej Mysli, faktom konkrétnej a definitívnej existencie androgýnných ľudí, cez ktorých sa taká rovnosť, jednota, integrácia a duchovnosť spodobovala a ilustrovala. V tej idei rovnosti ľudí je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom. Vďaka Jej/Jeho prítomnosti majú ľudia šancu a možnosť voľby stať sa v duchovnom zmysle tým, čím boli pôvodne pred ich duchovným úpadkom. Chýbanie takej idey by to znemožňovalo. Toto by viedlo ľudstvo ku konečnej duchovnej a fyzickej záhube.

6. Konkrétne a konečná reprezentácia a ilustrácia androgýnných ľudí planéty Zem umožnila, že v ľudskej Vnútornej Mysli mohla existovať správna idea o sexualite.

Pravý pohlavný styk je možný len prostredníctvom výmeny a zdieľania všetkých princípov feminity a maskulinity na rovnoprávnom základe. Dávanie a súbežné prijímanie úplného a rovnakého množstva zážitku spôsobuje súvzťažné vyvrcholenie alebo orgazmus, z ktorého sa rodí nové, lepšie, vyššie uvedomenie a princíp pravdy a dobra. Preto je pravý pohlavný styk možný len medzi mužom a ženou a ženou a mužom. Neexistuje žiadna vonkajšia potreba mať fyzický pohlavný styk medzi dvomi androgýnnymi bytosťami, pretože ony ho neustále zažívajú v sebe vďaka zdieľaniu, výmene a zjednocovaniu ich vlastnej feminity a maskulinity. Tento jednotlivý zážitok je potom prenesený na prípadné feminínne a maskulínne princípy druhých, prostredníctvom vnútornej duchovnej a mentálnej projekcie, čoho dôsledkom je ich vlastná fyzická reakcia. Teda, každého ženský princíp je zdieľaný s každého mužským princípom a každého mužský princíp je zdieľaný s každého ženským princípom. Žiadne zdieľanie mužských princípov s mužskými princípmi a ženských princípov so ženskými princípmi nie je mysliteľné alebo možné, pretože v androgýnovi je len jeden ženský a jeden mužský princíp na zdieľanie, a nie dva a dva. Ak by mal jeden princíp zdieľať s tým istým princípom, bolo by to zdieľanie so sebou, čo nie je vôbec žiadne zdieľanie. Preto z takých jednostranných alebo nevyvážených pokusov nemožno čerpať žiaden skutočný duchovný alebo fyzický úžitok.

Základy ľudskej duchovnosti

Prví ľudia ilustrovali a reprezentovali ľudstvu cez zakorenené konkrétne idey, že pravý pohlavný styk, so všetkými jeho duchovnými, duševnými a fyzickými konotáciami, je možný len skrz zjednotenie feminity a maskulinity, bez ohľadu na počet takých volieb. A keďže také zjednotenie si vyžaduje úplnú rovnosť zdieľania, dávania a prijímania všetkých jeho vzájomných duchovných, duševných a fyzických princípov, jeho skutočný výsledok a dopad je možný len medzi dospelými, rovnoprávnymi, duchovne zmýšľajúcimi ženami a mužmi. Teda, sexuálna žiadostivosť alebo/a pohlavný styk s akýmkoľvek iným partnerom než s partnerom s opačnými sexuálnymi, duševnými, duchovnými a dospelými fyzickými charakteristikami nie je z Jedinosti a Jednoty Pozitívneho Stavú a nemá žiadnu súvzťažnosť, a teda žiadny konečný úžitok, pretože je netvorivý a neplodný.

Keby sa pôvodní ľudia Zeme inkarnovali v rozdelených formách, mužskej a ženskej, taká idea zjednocovania by u nich nebola možná, kvôli konkrétnosti a konečnosti ich reprezentácie, a nemohlo by dôjsť k žiadnemu skutočnému zdieľaniu. To by zabránilo realizácii hlavných princípov života, čo by viedlo k zániku samotného života.

7. Výsledkom pravého pohlavného styku v jeho duchovnej, duševnej a fyzickej konotácii je vyššie sebauvedomenie a zdroj nového, lepšieho chápania absolútnosti vzťahu feminity a maskulinity. Také idey sú pravými deťmi takého pohlavného styku. Toto je dôvod, prečo na základe takých vzťahov v androgýnných ľuďoch nie sú počaté žiadne fyzické deti. V tej dobe pokračovalo tvorenie nových členov ľudskej spoločnosti prostredníctvom priameho tvorivého úsilia Najvyššieho, skrz Jej/Jeho priame nadelenie. Noví členovia boli stворení z ideí, ktoré sa rodia vďaka takým vzťahom.

Teda, je nesprávne a mylné domnievať sa, že pravým účelom sexuality a pohlavného styku je plodenie fyzických detí alebo druhov. Najvyšší môže stvoríť deti z kameňov, ak je to potrebné. Skutočným účelom pohlavného styku je neustála snaha o Absolútne Zjednotenie všetkých duchovných, duševných a fyzických kategórií a princípov feminity a maskulinity a ich odvodenín. Dôsledkom tohto je neustály zdroj nových ideí väčšej, lepšej a silnejšej jednoty duchovného ja, primeranejšie chápanie a predstava o sebe, čo dostáva jedinca bližšie a bližšie k podobe a obrazu Najvyššieho. V Najvyššom je Absolútna Jednota a Jedinosť Jej/Jeho Absolútnej Feminity a Absolútnej Maskulinity, ku ktorým sa všetko ostatné približuje.

Na druhej strane, neustálou snahou všetkých sentientných entít je byť viac a viac ako Najvyšší, skrz také prostriedky ako pohlavný styk (ak sa to robí len za takým účelom) mužov so ženami a žien s mužmi. V celkovom súhrnnom súčte takých snáh všetkých sentientných entít je dávanie, zdieľanie, prijímanie a opätovanie Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho umožnené v Absolútnom Zmysle. Pretože Najvyšší je v takej snahe alebo v tak motivovanom pohlavnom styku ako vo Svojom vlastnom, On/Ona sa neustále miluje so všetkými Svojimi sentientnými entitami. Týmto činom je v celom stvorení nepretržite, od večnosti do večnosti, zachované tvorivé úsilie a snaha.

Keďže androgýnni ľudia svojím príkladom zobrazili a reprezentovali pravý účel sexuality, mohla byť zachovaná pravá idea sexuality a použitá vo Vnútornej Mysli ľudských bytostí. Keby sa inkarnovali v oddelených formách, konkrétnosť takej

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

inkarnácie by viedla ľudí k viere v dva oddelené účely existovania a nemohla by sa objaviť a uskutočniť žiadna túžba po spojení a zrode nových duchovných ideí. Toto by im neposkytovalo žiadnu motiváciu k rastu, pokroku a zdokonaľovaniu sa alebo k zlepšovaniu ich vnímania a predstavy o sebe. Toto by vytvorilo stav stagnácie, vedúci ku konečnej smrti.

8. Kompletnosť a zjednotenie všetkých princípov feminity a maskulinity v androgynnej forme v jej konkrétnej a konečnej manifestácii reprezentuje ideu úplnosti sentientných entít. Skutočný a zmysluplný vzťah jednej sentientnej entity k druhej je možný len na základe úplnosti. Nemožno nadväzovať vzťah len čiastočne alebo na základe oddelených princípov, pretože zapojené je do toho aj všetko ostatné. Kvôli vzájomnej prepojenosti a jednote všetkých princípov, ak vo vzťahu chýba jeden princíp, chýbajú všetky a žiadny vzťah nenastane. Je veľmi dôležité mať túto ideu v univerzálnom vedomí ľudskej Vnútornej Mysle, pretože na tomto je založený celý koncept konkrétnej formy vzťahu, postojov a vyjadrenia všetkého v stvorení. Androgýnna forma reprezentuje a ilustruje v konkrétnej a konečnej forme taký konkrétny druh vzťahu, postojov a vyjadrení. Ilustruje tiež konkrétne, že Najvyšší, na ktorého podobu a obraz je sentientná entita stvorená, má vzťah k celému Svojmu stvoreniu z Absolútnej Úplnosti Svojho Absolútneho Stavú a Absolútneho Procesu. Toto zas motivuje všetky sentientné entity k snahe o plnosť ich prejavu, konkrétnej formy vzťahu a postojov. Bez takej idey by nejestvovala žiadna motivácia k snahe po tej úplnosti, a teda žiadna potreba byť viac a viac sám/sama sebou. Táto idea je bázou a základom, ktorý vedie každú sentientnú bytosť k tomu, aby bola viac a viac sama sebou.

9. Konkrétne zjednotenie princípov feminity a maskulinity, ktoré sa objavilo vo forme androgýna na planéte Zem, vedie k založeniu ďalšej dôležitej konkrétnej idey. Všetky nové idey, ktoré sa rodia ako výsledok duchovného, duševného a fyzického pohlavného styku v tom Jednom, majú len jeden zdroj pôvodu, a nie dva oddelené zdroje. Preto nejestvuje žiadna jedna oddelená matka a jeden oddelený otec, ale materstvo a otcovstvo je výsledkom Absolútneho Zjednotenia všetkých princípov feminity a maskulinity z Najvyššieho, v ktorom sú v Absolútnom Stave a v Absolútnom Procese. Teda, Najvyšší je pre celé Jej/Jeho stvorenie jediná pravá Matka a Otec v Jednom, a nik iný nie je a nejestvuje.

Oddelené prvotné objavenie sa dvoch ľudských foriem v konkrétnosti ich ideí na planéte Zem by viedlo k vytvoreniu lživej idey, že jestvujú dvaja oddelení Absolútni Najvyšší, jeden muž a jedna žena. Taká idea by viedla k zmätku a rozdeleniu jednoty všetkého, dôsledkom čoho by bol zánik všetkého života.

10. Objavenie sa najvnútornejšieho stupňa v konkrétnej a konečnej androgynnej forme vedie k stvoreniu najvnútornejšieho stupňa ľudskej mysle, ktorý sa volá Vnútorná Myseľ. Vnútorná Myseľ v dôsledku povahy toho stupňa obsahuje všetky idey a skúsenosti všetkých stavov a procesov bytia a existencie predošlých krokov v ich úplnosti a celistvosti. Nič nechýba. Stalo sa nevyhnutným, mať taký stupeň v ľudskej mysli, pretože inak by nebola možná náprava dôsledkov ľudského duchovného úpadku. Kvôli postaveniu ľudstva v hierarchii duchovnej organizácie je taká náprava možná len na základe príkladu. Všetky príklady celkovej duchovnosti, zjednotenia, jedinstva, tvorivosti a všetkého ostatného sú im k dispozícii vďaka faktu, že to kompletne zažili a

Základy ľudskej duchovnosti

manifestovali svojou existenciou a bytím prví androgýnni ľudia. Všetky také zážitky boli natrvalo zakorenené a vtlačené do Vnútornej Mysle všetkých ľudí od začiatku ich bytia a existencie. Oni sa stali príkladom možnosti takej skúsenosti a základom pre vzbudenie túžby po návrate späť k pravej duchovnosti.

Možno teda vidieť, že Najvyšší postupoval s vyšším cieľom na mysli, keď vtelil ľudí na planéte Zem do androgýnnej formy.

11. Završenie konečného poslania a úlohy, ktoré má ľudstvo vďaka svojej najexternejšej pozícii, by nebolo možné bez takej konkrétnej a konečnej reprezentácie a ilustrácie, aké možno nájsť v úplnom súhrne všetkých princípov v androgýnných ľuďoch. Kvôli zachovaniu tej skúsenosti v ľudskej Vnútornej Mysli jestvuje neustále spojenie všetkých systémov, úrovní, dimenzií, svetov a všetkých predošlých krokov existencie a bytia s ľudskou súbežnou skúsenosťou. Teda, tou skúsenosťou je daná odpoveď na tú pôvodnú otázku vo všeuniverzálnom rozsahu cez všetky dimenzie. Bez takého spojenia by nikto nemohol mať z tejto skúsenosti žiaden úžitok.

Kvôli reprezentatívnej prirodzenosti androgýna ako najvnútornejšieho stupňa ľudstva majú ľudia tejto Zeme zas neustálu slobodu voľby zahájiť komunikáciu s univerzalitou toho všetkého, ak sa tak rozhodnú. Tak možno vidieť a realizovať vzájomný osov takého stavu. Toto je báza a základ pre možnosť opätovne nastoliť pravú duchovnosť v ľudstve.

12. Vykonať prípravu na také poslanie ľudstva možno len z najvnútornejšej úrovne a stupňa úplnosti, skrz postupné odvracanie sa od takej úplnosti. V dôsledku tohto faktu nie je žiadne odvracanie sa možné samo osebe a samo od seba, pretože to by potom malo svoje vlastné bytie a existenciu, čo by z neho robilo plnosť, namiesto odvracania sa od plnosti. Takže, negatívny stav musí byť odvrátením sa od pozitívneho stavu, pretože žiadny negatívny stav neexistuje. Plnosť pravého duchovného stavu a procesu, ktorý je reprezentovaný a ilustrovaný v konkrétnej forme androgýna, je jediná pozitívna realita. Všetko ostatné sa od nej odvracia, stávajúc sa menej a menej duchovným. Na planéte Zem bolo teda nutné začať s plnosťou duchovného stavu, aby mohlo nasledovať postupné odstúpenie smerom k menšej duchovnosti, aby mohla byť objavená odpoveď na tú špecifickú otázku.

Nemožno tvrdiť, že žiadny Najvyšší neexistuje, pokiaľ Ona/On skutočne neexistuje. Žiadna idea neexistencie by sa nemohla vynoriť, pokiaľ neexistuje idea takej existencie. Žiadna nerealita nie je možná bez pravej reality. Negácia zo stavu negácie nie je možná, pretože ten neexistuje. Čo neexistuje, to nemožno negovať. Preto akýkoľvek negatívny stav a jeho zlo je nepretržitým dôkazom a pripomienkou, že pozitívny a dobrý existuje. Každý ateista, ktorý popiera existenciu Najvyššieho, neustále tým popieraním opätovne potvrdzuje existenciu Najvyššieho. Nemožno popierať čosi, ba dokonca ani mať predstavu popierania, ak to čosi neexistuje. Teda, každý negatívny, zlý stav napokon slúži dobrému účelu. Toto je jedno z ospravedlnení, prečo Najvyšší toleruje zlý stav.

13. Vznik všetkých činností a diania sa vždy deje v najvnútornejšom stave a v procese bytia a existencie. Každá činnosť či dianie musí vznikáť v plnosti všetkých dostupných alternatív. Bez tejto podmienky nie sú možné žiadne činnosti, diania a

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

voľby. Konkrétne a konečná reprezentácia a ilustrácia takej podmienky je v inkarnovaných androgýnných ľuďoch Zeme. Toto postavenie, ako najvnútornejší stupeň ľudstva, umožňuje vznik a realizáciu všetkého tvorivého úsilia v ľudstve. Pretože súčasne postavenie ľudstva v hierarchii duchovnej organizácie je najexternejšie z najexternejšieho, bez takej androgýnnej skúsenosti (vďaka a cez jej súvzťažné faktory úplnosti a najväčšej vnútrajškovosti) by žiadna činnosť, žiadna skúsenosť a žiadna realizácia plánov Najvyššieho nebola možná. Bez toho by nebolo možné žiadne poučenie. Bez poučenia by nebol možný žiadny pokrok. Bez pokroku by nebol možný žiadny život.

14. Neustála manifestácia prítomnosti Najvyššieho sa vo všetkom objavuje, postupuje a nastáva v postupných krokoch, od najvnútornejšieho kroku a jeho súbežných stupňov, až po najexternejší krok a jeho súbežné stupne. Ako bolo spomenuté predtým, každý krok má svoj vlastný najvnútornejší, prostredný a najexternejší stupeň. Najvnútornejšie z každého stupňa súvzťaží a nesie všetko z najvnútornejšieho každého jednotlivého kroku, čo zas súvzťaží s najvnútornejším Absolútnym Stupňom Najvyššieho. Teda, Najvyšší vie byť prítomný v najvnútornejšom každého stupňa, nech by bol akokoľvek externý, ako vo Svojom vlastnom. Toto umožňuje Jej/Jeho neustálu prítomnosť v každej ľudskej bytosti, nech je tá ľudská bytosť akokoľvek negatívna či zlá. Keďže najvnútornejší stupeň každého je vybudovaný z pôvodného stavu a polohy prvých androgýnných ľudí na Zemi, bez ich existencie by žiadna osoba na Zemi nebola vybavená takým stupňom. Bez takého stupňa by nejestvovalo žiadne miesto na prebývanie Najvyššieho. Bez takého prebývania by nikto na Zemi nemohol mať žiaden život.

Z toho najvnútornejšieho duchovného stupňa, v ktorom je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom, každý žije, myslí, chce, uvažuje, volí si, koná a správa sa. Preto možno bez akéhokoľvek tieňa pochybnosti povedať, že človek žije, dýcha, myslí, chce, uvažuje, volí si, koná, správa sa, atď., z Najvyššieho a vďaka Nemu/Nej. Popieranie tohto faktu slúži len ako dôkaz, že je to tak.

Prítomnosť Najvyššieho v každom je zdrojom, bázou a základom, z ktorého môže Najvyšší iniciovať akokoľvek nutné zmeny, aby sa ľudia mohli navrátiť k svojim vlastným pravým duchovným ja.

Toto sú dôvody, účely a ciele, prečo bolo nevyhnutné začať ľudstvo s inkarnáciou androgýnných ľudí na planéte Zem.

Ďalším krokom pri príprave na poslanie ľudstva bola nutnosť rozdeliť ľudí na dve oddelené fyzické formy — mužskú a ženskú. Jestvuje na to niekoľko dôvodov.

1. Prvým stavom ľudstva je stav vnútra alebo najvnútornejších stupňov, reprezentovaný, ilustrovaný a manifestovaný úplnou jednotou, integráciou a jednosťou všetkých duchovných, duševných a fyzických princípov, pomocou a skrz ich príslušné stupne. Pretože ľudstvo v rámci postupnosti krokov a v rámci všeobecného časového cyklu súvzťaží s najexternejším stupňom najexternejšieho kroku, všetka realizácia ideí musí mať konečnú a konkrétnu formu. Teda, taká duchovná, duševná a fyzická jednota, integrácia a jednosť sa objavuje vo vonkajšej forme ľudí, čiže v androgýnnej forme.

Základy ľudskej duchovnosti

Kvôli jej postaveniu a reprezentovaniu najvnútornejšieho duchovného stupňa ľudstva, ktorý je zdrojom, jadrom a centrom všetkých ďalších postúpení a nastaní, tento stav a polozenie je stavom a položením kompletnej duchovnosti. Žiadna iná situácia tu nie je možná. Kompletnosť duchovnosti je nevyhnutná, aby z nej mohol byť budovaný nasledovný stupeň v poradí a v jeho stavoch a procesoch. Nič nemôže byť budované alebo pochádzať zo žiadneho iného stavu alebo procesu. Toto je hlavným a jedným z najdôležitejších zákonov princípov stvorenia, bytia a existencie: všetko, čo je, všetko, čo existuje samo osebe a samo od seba, je na základe takého bytia a existovania absolútne duchovné. Pretože je to samo od seba a samo osebe, je to v Absolútnom Seba-Uvedomení; preto je to v Najvyššom. Najvyšší, súc a existujúci v Absolútnom Zmysle, je teda centrom, jadrom, zárodkom, z ktorého sa objavuje, postupuje a nastáva všetko ostatné. Keďže Ona/On je bezčasový a bezpriestorový a je Absolútna Čistá Myšlienka a Absolútne Čisté Vedomie v Absolútnom Uvedomení Absolútneho „Ja Som“, Ona/On je Absolútna Duchovnosť. Z toho teda vyplýva vyhlásenie, že každý najvnútornejší stupeň súvzťaží s najvnútornejšou Absolútnou Prirodzenosťou Najvyššieho a je k Nej/Nemu iba relatívny.

Táto súvzťažnosť je platná v každom stave, procese, úrovni, kroku alebo stupni, lebo ony všetky sú stavané na tomto princípe: od najvnútornejšieho po najexternejší, teda od stavu, ktorý súvzťaží s kompletnou duchovnosťou, po najexternejší stav tej duchovnosti. Teda, kompletná a úplná duchovnosť bola manifestovaná v prvom stave a procese ľudstva, reprezentovanom a ilustrovanom úplnou androgýnnou fyzickou formou. V stave a procese úplnej a kompletnej duchovnosti nie je možná žiadna iná priama skúsenosť úplnosti, jednoty, integrácie a jednosti duchovnosti. Ona nemôže byť svojím vlastným prostredným, prechodným stavom, a ešte menej môže byť svojím vlastným najexternejším neduchovným stupňom.

No, keďže otázka o neduchovnosti môže vyvstať v podstate len z neduchovného stavu najexternejšieho stupňa, a odpoveď na tú otázku teda musí byť daná a zobrazená príkladom v tomto jednotlivom stupni, najvnútornejší stupeň sám osebe a sám od seba nemôže poskytnúť vhodné podmienky na jej realizáciu. To by bolo v rozpore s jeho povahou, pretože on je kompletne a úplne duchovný.

Preto musí byť z najvnútornejšieho alebo z duchovného predošlého kroku a stupňa vybudovaný ďalší krok a stupeň. Keďže je nemožné vybudovať najexternejší stupeň bezprostredne a priamo z najvnútornejšieho stavu, najprv musí byť na prechodné účely vybudovaný prostredný stupeň — najprv musí byť vytvorený spojovací článok. Medzi najvnútornejším a najexternejším stupňom nie je kvôli ich povahe a postaveniu možný žiadny priamy kontakt. Ani jeden z týchto stupňov však nemôže existovať bez toho druhého. Život a stav existencie najexternejšieho stupňa plne pochádza a je založený na najvnútornejšom duchovnom stupni, kde je zahajované všetko bez výnimky. Manifestácia, realizácia a konkretizácia všetkého zahajovania sa odohráva v najexternejšom stupni. V tej manifestácii je realizácia a konkretizácia najvnútornejšieho stupňa ako vo svojom vlastnom. Z toho dôvodu je z najvnútornejšieho stupňa vybudovaný prostredný stupeň.

Funkciou prostredného/intermediárneho stupňa je premostiť, spojiť, preniesť a transformovať pomocou súvzťažných prostriedkov všetky zahájenia najvnútornejšieho

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

stupňa do najexternejšieho stupňa a všetky realizácie, manifestácie a konkretizácie z najexternejšieho stupňa do najvnútornejšieho stupňa. Tak je cyklus krokov a ich štruktúra završená a stáva sa pravou realitou.

A teraz, kvôli vybudovaniu intermediárneho kroku je nevyhnutné separovať a rozdeliť fyzickú alebo prírodnú reprezentáciu takej konečnej a kompletnej duchovnej jednoty, integrácie a jednosti, akú zobrazuje jednosť feminity a maskulinity a všetkých ich princípov a odvodenín v androgynnej fyzickej forme prvých ľudí planéty Zem.

Takže, druhý krok pri príprave na poslanie ľudí na Zemi je krok k prostrednému duchovno-prírodnému stupňu, ktorý bol reprezentovaný, ilustrovaný a konkretizovaný fyzickým rozdelením androgynnej ľudskej formy do dvoch rozdielnych fyzických foriem — mužskej a ženskej.

Keďže prostredný stupeň je most, spojovací článok a bod prenosu a transformácie, musí v sebe obsahovať rovnaké množstvo z obsahu tak duchovného alebo najvnútornejšieho stupňa, ako aj neduchovného alebo najexternejšieho stupňa. Inak by nebolo medzi nimi možné žiadne spojenie, premostenie alebo komunikácia. Z toho dôvodu sa to volá duchovno-prírodný stupeň.

Tento druhý krok je začiatkom ústupu od úplnej a kompletnej duchovnosti, reprezentovanej prvými ľuďmi.

2. V stave a procese duchovnej kompletnosti a úplnosti nie je možné žiadne vymazanie spomienok z vedomia.

Keďže toto je stav a proces zahajovania, bez vedomých spomienok na zahájenie ideí, myšlienok a postupov by žiadna idea, myšlienka a postup nemali žiadny dopad alebo úžitok. Teda, prví ľudia planéty Zem, pred rozdelením ich fyzického tela, plne poznali a chápali účel, dôvody a cieľ svojho poslania na planéte Zem a jej budúci osud, so všetkými dôsledkami a výsledkami toho poslania. Najvnútornejší stupeň, ktorý reprezentovali, nepôsobí v rámci kategórií časopriestorového kontinua. Preto pred nimi nebolo nič skryté.

Toto položenie bolo z hľadiska základného plánu a misie nevýhodou. Dôvod je jasný: plné vedomé poznanie plánu a jeho kompletných výsledkov by bolo prekážkou pre pravosť a reálnosť skúsenosti; bolo by to ako hra — „tvárme sa, že...“. Taká hra by nemohla byť skutočným učebným procesom a chýbala by jej autenticnosť. S takým postojom by nemohla byť nastolená situácia skutočného, pravého stavu a procesu kompletnej neduchovnosti a dôsledky a výsledky takej situácie by sa nemohli stať naozaj funkčnými.

Dobrá analógiu tohto možno nájsť vo výskumnej metodológii sociológov, zvlášť v psychologických laboratóriách. Všetky také metodológie sú úplne nanič, bez ohľadu na to, do akej miery ich vášniví prívrženci tvrdia opak, pretože všetko, čo sa tam deje, je umelo vytvorené a subjekty, ktoré dobrovoľne súhlasia s takými experimentmi, neustále vedome vedia a pamätajú si dobrovoľnosť toho. Nezáleží na tom, že nevedia, s čím dobrovoľne súhlasia (aj keď v súčasnosti sa považuje za neetické neinformovať

Základy ľudskej duchovnosti

dobrovoľníkov o povahe experimentov aspoň vo všeobecnej rovine), pretože vedomé poznanie a spomienka na dobrovoľnosť kompletne a úplne skresľuje výsledok takého experimentovania. Umelý výtvor môže poskytnúť len umelý výtvor alebo umelé odpovede. Koniec koncov, všetky subjekty vedia, že sa im nemôže stať nič zlé či škodlivé. Také vedomé poznanie úplne diskredituje platnosť, užitočnosť a akékoľvek praktické využitie takého experimentovania. Len úplné vymazanie vedomých spomienok na také podnikanie môže viesť k autenticite toho zážitku a ku konečnému autentickému poučeniu všetkých zúčastnených. Za takého autentického poučenia možno získať všeobecné závery univerzálnej platnosti.

A teraz, keďže také vymazanie nie je možné v najvnútornejšom stave a stupni, je nevyhnutné zaviesť druhý stupeň, separovaním a rozdelením ľudskej fyzickej formy, v ktorej sa také vymazanie do určitej miery môže uskutočniť. Počas prvého kroku tvorenia druhého stupňa je kvôli jeho blízkosti k najvnútornejšiemu stupňu úplné vymazanie vedomej pamäti ešte stále nemožné. Takže, v tomto stave je prítomná len všeobecná idea takého poslania, bez akýchkoľvek špecifik alebo výsledkov takého počinu. Avšak, pretože všetky operácie sa musia odohrať za kompletnej slobody voľby a dobrovoľnosti, pred rozdelením a pred začiatkom vymazávania vedomých spomienok bol každý požiadaný, aby zvážil a rozvážil si veľmi starostlivo všetky dôsledky a výsledky takej voľby, spolu s jej zmysluplosťou a užitočnosťou, kým učiní konečné rozhodnutie v tejto veci.

Len tí ľudia sú použítí na taký experiment, vtedy i teraz, ktorí s tým skutočne, kompletne a totálne, zo svojej vlastnej slobodnej voľby dobrovoľne súhlasia a ktorí, tiež na základe takej voľby, dobrovoľne súhlasia s vymazaním vedomej pamäti. Žiadny iný typ ľudí by nemohol priniesť požadovaný výsledok.

Len čo sa to urobí, môže sa začať postupné vymazávanie vedomej pamäti.

3. V stave a procese kompletnej a úplnej duchovnosti, reprezentovanej prvými androgýnnymi ľuďmi Zeme, jediným zreteľom a motiváciou pre všetky činnosti bol vzájomný ošoh, spoločné dobro a bezpodmienečné zdieľanie. Žiadne iné veci neboli mysliteľné na takej úrovni, pretože táto úroveň odvodzuje všetok svoj život z Najvyššieho a súvzťahuje s Najvyšším, ktorý je Absolútna Bezpodmienečná láska. Koncept „svojho vlastného“ je nemysliteľný v takom stave jednoty, integrácie a jednosti. S takým totálne prevládajúcim postojom bolo nemožné budovať čokoľvek, čo nešlo tento účel duchovnosti.

Aby sa objavil kontrast k takému stavu zdieľania, a za účelom toho poslania, došlo k nutnosti vytvoriť nový stav, v ktorom by bolo možné prísť na myšlienku a zažiť myšlienku „svojho vlastného“.

Len čo je niečo z niekoho vyňaté von a oddelené od toho niekoho, objektívne sa to stáva tomu niekomu vlastným a začína sa vyvíjať pocit patrenia a vlastníctva. Po prvýkrát sa objavuje pojem „to je moje, a nikoho iného“.

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

Bez rozdelenia maskulinity a feminity vo forme konkrétnych fyzických tiel by sa taká myšlienka nikdy nemohla objaviť. A bez takej myšlienky by nebolo možné zažiť neduchovný stav a jeho hroznú dôsledky a nedošlo by k žiadnemu poučeniu.

4. Všetko, čo sa objaví, postúpi a nastane v stave jednoty, integrácie a jednosti kompletneho duchovného stavu a procesu, je súbežným výsledkom všetkých princípov pôsobiacich spolu. Takže, keď napríklad niekto niečo chce, súčasne o tom uvažuje. Na všetko, čo cíti, na to myslí, a naopak. V takej situácii nie je možné žiadne myslenie oddelene a v rozpore s chcením. Jedinec je svojou vlastnou vôľou a rozumom. Teda, pre takých ľudí je vyslovene nemožné robiť alebo mať rád niečo na základe predstierania, keď to hlboko v sebe nemajú radi. V stave kompletnej duchovnosti je nemysliteľná dokonca aj predstava takej možnosti.

Avšak, za účelom ilustrácie a demonštrácie stavu neduchovnosti je nevyhnutné utvoriť taký stav. Preto, kvôli konkrétosti reprezentácie najexternejšieho stupňa najexternejšieho postupného kroku, možno taký stav utvoriť len pomocou konkrétnych a fyzických prostriedkov — to znamená, fyzickým rozdelením ľudí do dvoch foriem: jedna forma súc formou vôle, reprezentovaná feminitou so všetkými jej princípmi; druhá forma súc formou rozumu, reprezentovaná maskulinitou so všetkými jej princípmi. Také rozdelenie je nutným predpokladom pre utvorenie zdanlivo neduchovného myslenia, chcenia, konania, cítenia, atď., ktoré je na základe samotnej svojej povahy rozporuplné.

Zjednotenie je vždy duchovné. Čokoľvek, čo sa odvracia od stavu zjednotenia, je neduchovné, a preto protichodné.

Tak bola utvorená báza pre zažitie hrozných dôsledkov neduchovnosti.

5. V stave a procese úplnej duchovnosti nie je možná žiadna negácia takej duchovnosti. Jedinec nemôže dosť dobre negovať svoje vlastné bytie a existenciu. Preto je idea neduchovnosti v takom stave nemysliteľná. Bez takej idey by nebolo možné zažiť žiadne jej dôsledky. Avšak, vďaka existencii dvoch foriem jedného človeka v oddelených modalitách alebo telách sa táto protichodnosť môže stať mysliteľnou. Keďže jeden jedinec môže nadviazať vzťah s iným jedincom ako s niekým zjavne iným, môže začať robiť rozdiely a odôvodňovať si také robenie rozdielov do tej miery, že príde na myšlienku úplnej negácie akejkoľvek duchovnosti. Ak robí rozdiely medzi duchovnosťou a neduchovnosťou, môže si odôvodniť, ak chce, že žiadna duchovnosť neexistuje. Z tejto pozície sa naskytuje možnosť úplného negovania duchovnosti.

Taký myšlienkový proces je nemožný v stave a procese úplného zjednotenia, integrácie a jednosti maskulinity a feminity a všetkých ich princípov, ktoré sú v stave úplnej duchovnosti.

Kvôli demonštrácii hrozných dôsledkov a výsledkov takej negácie je nevyhnutné vytvoriť priaznivé podmienky pre zvolenie si negácie všetkej duchovnosti.

6. V stave kompletnej duchovnosti, reprezentovanej a ilustrovanej prvými androgýnnymi ľuďmi Zeme, je nepredstaviteľné mať myšlienku popretia Absolútneho Bytia a Absolútnej Existencie Najvyššieho. Kým je v ľudských mysliach udržiavaná ako

Základy ľudskej duchovnosti

prvoradá myšlienka Absolútneho Bytia a Absolútnej Existencie, nie je možné žiadne odstúpenie od Najvyššieho a nemôže dôjsť k žiadnej strate duchovnosti.

Je teda vytvorený stav, v ktorom na základe rozdelenia jednej ľudskej formy na dve môže prísť na um myšlienka „svojho vlastného“. Z tejto myšlienky možno získať odôvodnený postoj a vieru, že zdanlivo všetko ostatné je jedincove vlastné. To nevedie ku konečnému popretiu Absolútneho Bytia a Absolútnej Existencie Najvyššieho. Prijatie Najvyššieho vylučuje koncept „svojho vlastného“. Ako sa jedinec objavuje, postupuje a nastáva z Najvyššieho, nutne patrí Najvyššiemu a všetko, čo jedinec má, nikdy nie je jeho/jej vlastné, ale Stvoriteľovo. Majúc také duchovné uvedomenie, ak jedinec popiera bytie a existenciu Najvyššieho, popiera svoje vlastné bytie a existenciu, čo je vyslovená nemožnosť.

7. V podmienkach kompletnej duchovnosti a v najvnútornejšom stave a procese, reprezentovanom najvnútornejším stupňom androgýnnych ľuďí Zeme, nebola možná žiadna predstava samofúbnosti v záujme svojho vlastného ja. V úplnej duchovnosti je láska k Najvyššiemu z lásky Najvyššieho a láska k druhým z lásky k sebe samotným životom jedincovho bytia a existencie. Toto je plný princíp pravej duchovnosti. Za tohto predpokladu nie je mysliteľná žiadna iná predstava. Za takého predpokladu nie je možné odstúpenie od duchovnosti. Preto bolo pomocou rozdelenia nutné vytvoriť odlišný stav, v ktorom by mohol byť v záujme Veľkého Plánu a Poslania vymyslený koncept „svojho vlastného“, a všetko ostatné odmietnuté. Tak mohol byť zažitý neduchovný stav a mohlo dôjsť k poučeniu o tom, aké to je byť bez duchovnosti, a teda bez Najvyššieho. Teda, v neduchovnom stave, len čo je umožnené „svojmu vlastnému“ byť zdanlivo skutočným, láska k Najvyššiemu a k druhým pramení len zo „svojho vlastného“ a v záujme svojho vlastného. Je to asi takto: „Mám ťa rád“, pretože mám rád seba, a nie „Mám rád seba, aby som mohol mať rád teba“. Dopad takého rozdielu je jasný: taká láska („Mám ťa rád, pretože mám rád seba“) nie je vôbec láska, ale negácia pravej lásky, teda úplná pohroma. Kde nie je žiadny pravý život, tam nie je žiadna pravá duchovnosť; kde nie je žiadna pravá duchovnosť, tam nie je žiadny pravý život.

8. V podmienkach kompletnej duchovnosti prvých androgýnnych ľuďí planéty Zem boli všetky voľby prítomné len potenciálne, prostredníctvom uvedomenia, že jedinec v tom stave nie je natrvalo uzamknutý. Myšlienka zvolenia si čohosi menej duchovného bola pre nich nepredstaviteľná, pretože oni si už zvolili ten stav pred začiatkom času v Absolútnom Myšlienkovom Procese a v Absolútnej Vôli Najvyššieho. Preto by také podmienky nemohli byť využité na vývoj niečoho protikladného k ich prirodzenosti.

Bolo treba utvoriť nové podmienky, aby sa ľuďom dala konkrétna príležitosť voľby odmietnuť akúkoľvek duchovnosť, nejakú duchovnosť, alebo všetku duchovnosť. Toto sa urobilo pomocou fyzického rozdelenia ľudskej formy na dve rozdielne ľudské formy. Tento akt umožnil vynorenie sa idey, na základe zažitia konkrétnej odlišnosti, že sú uskutočniteľné celkom rozdielne možnosti (iné než jediný totálny a kompletný duchovný stav a proces). Napokon, priame konkrétne zažitie rozdelenia do dvoch rozličných ľudských foriem, ženskej a mužskej, hovorilo hlasnejšie než slová. Odtiaľ bola teda iniciovaná možnosť dovoliť duchovný pokles, za účelom poučenia sa prostredníctvom svojej vlastnej slobody voľby.

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

9. Povaha kompletnej duchovnosti má v sebe neoddeliteľne zakorenenú úplnosť jej poznania, relatívneho k Absolútnemu Poznaniu Najvyššieho. Pretože tento stav je stavom „vnútra“, každý jeden zdroj poznania je „vnútri“, je teda úplne duchovný. Preto sa jedinec vždy obracia na tú duchovnosť, to znamená na Najvyššieho, ktorý je centrom toho „vnútra“.

Ak sa jedinec obracia pre akékoľvek poznanie na duchovnosť, musí byť stále duchovný, kvôli neustálemu potvrdzovaniu, že všetka pravda a všetko dobro je v takej duchovnosti a z duchovnosti. Preto z takého rozpoloženia nemôže pochádzať žiadna predstava menšej duchovnosti. Keďže toto bol stav prvých ľudí Zeme, v konkrétnej a reálnej fyzickej manifestácii tohto stavu, bolo nevyhnutné rozdeliť androgýnnu formu do dvoch rozdielnych foriem — mužskej a ženskej — aby mohlo dôjsť k iniciovaniu ideí úpadku a negativity.

A teraz, len čo je jedincovi niečo odňaté, odstránené je aj poznanie toho niečoho. Aby jedinec získal to poznanie, teraz sa musí pozeráť „von“, namiesto „dnu“. Postupne sa vytvára návyk hľadať všetky odpovede „vonku“, v takzvanej prírodnej realite, kde nejestvujú žiadne skutočné odpovede. Tak je vytvorený základ pre všetky chybné a lživé závery o duchovnosti a o Najvyššom — o všetkom v tejto veci. Toto je začiatok konca!

Keďže pravá duchovnosť a Najvyšší sú vždy „vnútri“, odkiaľ je iniciovaná vôbec možnosť akéhokoľvek „vonkajška“, nemožno ich vidieť alebo pochopiť prostriedkami a nástrojmi „vonkajška“, pretože duchovnosť a Najvyšší nie sú z „vonkajška“. Z tohto pramení popieranie duchovnosti a existencie Najvyššieho. Toto sa zas stáva základom pre zodpovedanie otázky, aké to je byť bez duchovnosti. Taký stav postupne vedie k nulovému poznaniu duchovnosti a k nulovému poznaniu Najvyššieho, teda k ateizmu.

10. V stave kompletnej a úplnej duchovnosti sa nachádza esencia a substancia „Ja Som“, relatívneho k Absolútnemu „Ja Som“ Najvyššieho. Toto je základ pre neustále celkové sebauvedomenie bytia a existencie. Keďže také „Ja Som“ je možné iba relatívne voči Absolútnemu „Ja Som“, všetky dôsledky toho záveru sú jasné. Vedie to k celkovej duchovnosti všetkých bytí a existencií. Okrem toho to potvrdzuje, že „viem, kto som“. Z takého stavu nemožno vyvodiť žiadne iné závery. Nemožno získať či zažiť nič iné. Akákoľvek túžba zažiť odlišný stav by sa rovnala popretiu „Ja Som“, a teda popretiu pravého sebauvedomenia. Taký bol stav a situácia s prvými androgýnnymi ľuďmi planéty Zem.

Kvôli zažitiu inej skúsenosti za účelom naplnenia Veľkého Plánu a Veľkého Poslania ľudstva bolo nevyhnutné rozdeliť fyzickú formu na dve formy — mužskú a ženskú — aby bolo možné položiť otázku: „Kto som?“

Treba si neustále pamätať, že tieto veci sa udiali v najexternejšom stupni najexternejšieho kroku v celom bytí a existencii, určenom umiestnením a pozíciou planéty Zem v hierarchii duchovnej organizácie toho časového cyklu. Toto umiestnenie a pozícia si vyžadovali, aby sa všetko odohrávalo v konkrétne ilustrovanej forme. Taká požiadavka nebola uskutočniteľná v žiadnych iných predošliých krokoch alebo predošliých stupňoch, pretože pre ne objavenie sa oddelenej feminínnej a maskulínnej formy znamenalo len rozlíšiteľnosť princípov lásky a múdrosti, ktoré sú vždy v úplnej

Základy ľudskej duchovnosti

jednote. Preto by pre ne žiadna otázka „Kto som?“ nemala žiadny zmysel. Jediný spôsob, ako to mohli zažiť, bolo skrz výsledky a dôsledky takých otázok s použitím ľudí Zeme, ktorí uskutočnili túto špecifickú úlohu.

Len čo dochádza k tomu rozdeleniu, dochádza k strate celistvého zažívania sa ako jednoty, jedinstvi a integrácie. Táto strata bola nevyhnutná, aby sa mohli ľudia na Zemi dostať na nevyhnutné miesto a pozíciu reprezentácie v konkrétnej forme a zjave. Táto strata vedie k pochybnostiam ohľadne svojej vlastnej sebaidentity. Len čo chýba plnosť seba/ja — čo bolo spôsobené tým rozdelením — jedinec nemôže nikdy získať úplnú istotu ohľadne svojho vlastného ja, až kým zas nedôjde k opätovnému zjednoteniu. Toto zas vedie k pochybnostiam o existencii kohokoľvek iného. Pretože ja si môže plne uvedomiť „Ja Som“ len relatívne k Najvyššiemu, to uvedomenie je nevyhnutne založené na kompletnej duchovnosti. Akékoľvek pochybnosti o sebe vedú k menšej a menšej duchovnosti, až kým nie je výsledkom úplné popretie duchovnosti a Najvyššieho.

No kvôli onomu nepopierateľnému faktu, že dotyčný žije napriek faktu, že „neviem, kto som“, dotyčný musí nutne usúdiť, že jeho/jej život pochádza z prírody a že je to iba náhodný jav. Nepripúšťa či nepožaduje sa teda žiadna duchovnosť. Teraz možno plne zažiť dôsledok a výsledok takých záverov a odpoveď na pôvodnú otázku môže byť zodpovedaná konkrétnymi príkladmi.

11. Imanentným stavom kompletnej a úplnej duchovnosti je kompletná a úplná sloboda a nezávislosť. Najvnútornejším rozpoložením v hierarchii duchovnej organizácie je stav a proces slobody a nezávislosti. Čím bližšie sa jedinec nachádza k tomu centru, tým je slobodnejší a nezávislejší. A takisto, čím je jedinec slobodnejší a nezávislejší, tým je duchovnejší; a naopak: čím je duchovnejší, tým je slobodnejší a nezávislejší.

Prví androgýnni ľudia na planéte Zem reprezentovali tento najvnútornejší stav a proces. Nuž, tým nechce nikto povedať, že všetky sentientné entity musia byť androgýnne, aby boli duchovné, slobodné a nezávislé. Môžu mať akúkoľvek formu. Jednota, integrácia a jednosť ich princípov feminity a maskulinity nie je porušená ich oddelenosťou, pretože majú úplné duchovné uvedomenie a skúsenosť. Preto, ak sa objavia v oddelených formách maskulinity a feminity, pre nich to neznamená oddelenie tých princípov, ako je to u ľudí na Zemi, ale namiesto toho to znamená prejav rovnosti a vzájomnosti ich stavov a rozpoložení.

S ľuďmi tejto Zeme je situácia iná. Kvôli ich umiestneniu a pozícii v hierarchii duchovnej organizácie, pretože sú najexternejším stupňom najexternejšieho kroku, všetko, čo sa tu deje, musí sa konkrétne a fyzicky zobrazit', prejaviť a vyjadriť. Toto platí o všetkom vo všetkých ohľadoch. Preto v konkrétnom prípade Zeme bolo nevyhnutné začať s ľudstvom vo forme zjednotenia, integrácie a jedinstvi všetkých princípov vo fyzickom zjave androgýna. Inak by idea takej jednoty, integrácie a jedinstvi nemohla byť vytvorená a zakorenená v jeho Vnútornej Mysli. Tak by v ľudstve nemohli byť nikdy zakotvené žiadne idey duchovnosti, slobody a nezávislosti, čo by viedlo k totálnej záhube a zlyhaniu účelu ich stvorenia. Vďaka tým ideám, zakoreneným v ich Vnútornej Mysli, môžu byť vedení späť k duchovnosti, kde boli predtým, ak si to želajú.

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

Takže, nakoľko prví ľudia boli v takej duchovnosti, slobode a nezávislosti, boli kompletne a úplne slobodní a nezávislí. No, kvôli tomuto stavu nemohla byť počatá myšlienka menšej slobody, menšej nezávislosti, a teda menšej duchovnosti a nemohlo dôjsť k ústupu od duchovnosti za účelom Veľkého Plánu.

Preto bolo nevyhnutné vytvoriť odlišný stav, v ktorom by taká myšlienka mohla byť vymyslená.

Ľudská fyzická forma bola rozdelená do dvoch oddelených foriem — mužskej a ženskej. Toto umožnilo vytvorenie myšlienky menšej slobody a menšej nezávislosti, pretože teraz sa stali do istej miery vzájomne závislými čo do ich feminity a maskulinity, a napĺňanie ich príslušných potrieb sa nemohlo uskutočniť bez ich vzájomnosti. Uvedenie si takého stavu je ústupom od kompletnej a úplnej duchovnosti a napokon vedie k popretiu akejkoľvek duchovnosti. Tak sa stali možnými otroctvo, majetníctvo, žiarlivosť, sebecko a všetky ostatné také veci, v ktorých nie je vôbec žiadna duchovnosť.

12. S takou kompletnou a úplnou slobodou a nezávislosťou, aká je opísaná vyššie, je spojená totálna sloboda prejavu sexuality. Schopnosť zdieľať, dávať, prijímať a opätovať všetkým tým, ktorí majú opačné pohlavné znaky a ich súvzťažiacie duchovné, duševné a fyzické princípy, za účelom obohatenia a pozdvihnutia svojej vlastnej duchovnosti i duchovnosti všetkých ostatných, je znakom totálnej, kompletnej a zrelej duchovnosti. Jeden zdieľa so všetkými a všetci zdieľajú s jedným. V tejto konotácii „jeden“ znamená jeden maskulínny so všetkými feminínnymi princípmi, alebo jeden feminínny princíp so všetkými ostatnými maskulínnymi princípmi. V skutočnej duchovnej konotácii žiadna iná situácia nie je možná, pretože Jeden Najvyšší zdieľa s celým stvorením sentientných entít, tak ako všetky sentientné entity zdieľajú s Jedným Najvyšším.

V takom sexuálnom zdieľaní, s takým úmyslom, je duchovnosť a Najvyšší ako vo svojom vlastnom.

Táto situácia bola reprezentovaná prvými androgýnnymi ľuďmi Zeme, v ktorých všetky maskulínne princípy boli v neustálom zdieľaní so všetkými feminínnymi princípmi a feminínne princípy boli v neustálom zdieľaní so všetkými maskulínnymi princípmi. Nejestvovalo tam žiadne vylúčenie či preferovanie jedného princípu pred druhým. Také vylúčenie bolo nemysliteľné v plnosti a kompletnosti duchovného stavu a procesu, v ktorých boli.

Akékoľvek také vylúčenie a prednosť by viedli k menšej a menšej duchovnosti. Keďže menšia duchovnosť bola pre nich neuskutočniteľná, aby sa pokročilo s plánom, nastala nevyhnutnosť oddeliť ich fyzické formy do mužskej a ženskej formy, aby sa zahájil proces vylučovania a prednosti a aby sa porušila rovnosť princíпов. Toto umožnilo experimentálnu manifestáciu neduchovného stavu. Zároveň to viedlo k uvaleniu obmedzení a limít na ten typ ľudského sexuálneho prejavu, ktorý pramení z totálnej a kompletnej duchovnej slobody a nezávislosti. Tak sa mohlo vyvinúť majetníctvo, zlé úmysly, žiarlivosť a separovanie sa od zdieľania svojej sexuality s mnohými členmi s opačnými pohlavnými črtami, brániac tak sebe a druhým v obohatení

Základy ľudskej duchovnosti

a pozdvihovaní svojho života a svojej duchovnosti. Také stavy nemajú v sebe vôbec žiadnu duchovnosť.

13. V duchovnej úplnosti a kompletnosti najvnútornejšieho stupňa, reprezentovaného androgýnnymi ľuďmi planéty Zem, jestvuje kompletná jednota a jedinosť všetkých princípov feminity a maskulinity. Je jeden, tak ako je Najvyšší Jeden. Preto medzi prvými ľuďmi neexistovali žiadne formálne manželstvá, lebo ich stav bol sám osebe prejavom duchovného manželstva všetkých feminínných princípov so všetkými maskulínnymi princípmi a všetkých maskulínných princípov so všetkými feminínnymi princípmi. V tomto zmysle bol každý v manželstve s každým. Toto je jediný možný výsledok kompletnej a úplnej duchovnosti, lebo všetci sú z Najvyššieho a Najvyšší je vo všetkých. V tomto zmysle, opäť, jeden je za/pre všetkých a všetci sú za/pre jedného. V súhrnnom účinku kompletnosti takého duchovného manželstva možno zažiť a zdieľať vo všetkých ohľadoch Absolútnu Jednotu Absolútnej Maskulinity a Absolútnej Feminity Najvyššieho.

Akýkoľvek menší stupeň zdieľania by duchovne obmedzoval a viedol by k menšej duchovnosti. Taká predstava bola úplne cudzia najvnútornejšiemu stupňu duchovnosti, reprezentovanému prvými ľuďmi. Preto, aby sa pokročilo s plánom, bolo nevyhnutné rozdeliť ich fyzickú formu na dve oddelené formy — mužskú a ženskú — aby sa získala odlišná perspektíva, perspektíva menšej duchovnosti.

Cez také rozdelenie sa postupne stráca kompletné a úplné zažívanie seba a väčšie duchovné uvedomenie začína pohasínať. Toto vedie k nutnosti vyhľadávania vonkajších manželských zväzkov, aby mohla pokračovať tvorba nových ideí. V kompletnom a úplnom duchovnom stave nie je taký zväzok nutný, pretože pre ten stav je imanentný a vďaka tej imanencii sa môžu nové myšlienky rodiť neustále. Akékoľvek iné prostriedky tvorby alebo reprodukcie sa vzdávajú duchovnosti.

14. V stave a procese úplnej a kompletnej duchovnosti — čo je jedinosť mužských a ženských princípov — nemôže byť daný v dôsledku takého spojenia zrod žiadnym negatívnym ideám; teda, žiadne deti sa nemôžu rodiť neduchovnými prostriedkami. Uskutočiteľné sú len duchovné prostriedky: zrodom nových ideí v dôsledku takého spojenia a sexuálnej výmeny je idea väčšej duchovnosti z Najvyššieho. Táto idea je využitá Najvyšším pre Jej/Jeho Nadelenie. V okamihu svojho nadelenia sa tá idea stáva sentientnou entitou, zrodenu tak z toho spojenia. Pretože také spojenie vytvára len veľmi duchovné sentientné entity, nemôže sa v jeho rámci uskutočniť žiadny menší duchovný stupeň. A, samozrejme, jeho výsledkom nemôže byť žiadna negatívna idea, a teda žiadna negatívna pseudo-sentientná entita.

Preto bolo nevyhnutné rozdeliť pôvodnú formu na dve formy, aby sa poskytla príležitosť zažiť menší stupeň duchovnosti, čo by umožnilo tvorbu menej duchovných ideí, končiac tvorbou negatívnych ideí a negatívnych pseudo-sentientných entít.

Keďže zrod negatívnych ideí je nemožný v stave úplnej duchovnosti, lebo všetky idey zrodené v tomto stave sú úplne duchovné, na vznik negatívnych ideí je nutné vytvoriť odlišné, neduchovné prostriedky, ktoré by napokon viedli k nutnosti zrodu ľudí fyzickými prostriedkami. Vďaka ľuďom narodeným takými prostriedkami môžu byť

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

vytvárané negatívne a zlé idey a celému stvoreniu môžu byť zobrazené ich hrozné a zničujúce dôsledky a výsledky. Všetko, čo sa nezrodí z Najvyššieho, čisto duchovnými prostriedkami, nemá v sebe žiadnu duchovnú realitu.

15. V úplnosti a kompletnosti duchovného stavu a duchovného procesu najvnútornejšieho stupňa, reprezentovaného prvými androgýnnymi ľuďmi planéty Zem, sa všetko rodilo len na základe nadelenia z Najvyššieho. Totiž, len čo niekto splnil svoje poslanie a opustil planétu Zem, bol nahradený skrz nové nadelenie z Najvyššieho, pri ktorom boli na taký účel využité idey, zrodené na základe zjednotenia a výmeny princípov feminity a maskulinity tej osoby. A keďže oživenie a uskutočnenie takých ideí v ľudských životných formách bolo/je možné len vďaka nadeleniu Najvyššieho, nikdy sa neuvažovalo či nebolo možné nárokovať si žiadne rodičovstvo. Každý vedel, že Pravá Matka a Pravý Otec každého môže byť len Najvyšší. Toto je výsledok každého duchovného stavu. Teda, v konečnom zmysle sa všetko živé rodí len z Najvyššieho.

V dôsledku úplnej jednoty a jednosti všetkých princípov feminity a maskulinity Najvyššieho a prvých ľudí nebol z toho stavu možný žiadny zrod negatívnych ideí. Preto ani Najvyšší, ani prví ľudia Zeme nemohli byť pôvodcami alebo sa stať rodičmi niečoho zle mysleného. Preto, za takých okolností, nemohlo dôjsť k žiadnej menej duchovnej skúsenosti.

Tu možno vnímať paradox: ak je Najvyšší jedinou Matkou a jediným Otcom všetkých sentientných entít a ak sentientné entity planéty Zem vytvorili negatívny stav vo Vesmíre, potom v podstate Najvyšší vytvoril ten negatívny stav.

Toto je v rozpore s vyhlásením, že žiadny pozitívny stav nemôže vytvárať žiadne negatívne idey.

Rozpor a paradox je len zdanlivý: jediný princíp, ktorý reálne je a existuje, je pozitívny princíp — Najvyšší. Akékoľvek popretie toho princípu je neprincípom, ktorý nemá žiadny základ sám osebe a ako taký. Existuje len preto, lebo pozitívny je. Nie je spôsobený pozitívnym. Vo svojej podstate a obsahu je to ilúzia, zrodená z krajne-prírodného stavu ľudstva v jeho najexternejšom stupni najexternejšieho kroku, kde sa také idey môžu stať realitou. No, pretože taký stav nie je princíp sám osebe, ale len vedľajší produkt oddelenia sa od pravého princípu, čiže od duchovnosti, nemá žiadnu spojitosť s Najvyšším. Najvyšší nemôže byť považovaný za jeho matku či otca. Avšak, každá idea a jej uskutočnenie musí niekde vzniknúť, čiže musí mať nejakú matku a otca. Pretože pochádza z vyjadrenia nezávislosti neduchovnej existencie, môže sa zrodiť len vďaka prírodnému pseudo-spojeniu dvoch oddelených pseudo-princípov pseudo-feminity a pseudo-maskulinity a ich pseudo-jednosti.

Aby sa taká pseudo-matka a pseudo-otec mohli objaviť, za predvídanie takej situácie Najvyšším, bolo nutné rozdeliť pôvodnú fyzickú formu ľudí planéty Zem na dve oddelené formy. Toto poskytuje ideu menšieho duchovného uvedomenia, ktorá napokon vedie k negácii duchovnosti a všetkých jej princípov a atribútov. Pretože to vedie ešte aj k negácii pravej feminity a maskulinity a všetkých ich princípov, tie sú nahradené pseudo-feminitou a pseudo-maskulinitou tradičných a konvenčných vzťahov a manželstiev — čo bolo/je napodobeninou pravého duchovného manželstva. Toto

Základy ľudskej duchovnosti

vytvorilo možnosť pseudo-matky a pseudo-otca, ktorí dávajú zrod všetkým negatívnym stavom a ideám.

Ide tu o nasledovné: menšia duchovnosť je ústupom od úplnej duchovnosti. Každá duchovnosť vôbec je z prítomnosti Najvyššieho. Ako pokračuje vzdľaovanie sa od duchovnosti, v jednom bode nastáva situácia, v ktorej nie je žiadna duchovnosť. A kde nie je žiadna duchovnosť, tam nie je žiadny Najvyšší. A kde nie je žiadny Najvyšší, tam nie je žiadny skutočný život. Žiadna duchovnosť znamená negáciu duchovnosti. Žiadna duchovnosť môže existovať v takom stave ustupujúcej duchovnosti, v ktorom kradne, zmocňuje sa životného princípu a živí sa ním za účelom jeho negovania; a takto je stvorený pseudo-život so všetkými svojimi pseudo-princípami. Nuž, len čo sa tento stav objaví a postúpi, aby nastal, robí tak pomocou ukradnutého princípu života z Najvyššieho (ten stav nemôže vytvoriť nič sám zo seba) a začína dávať zrod všemožným negatívnym pseudo-stavom a pseudo-ideám. Z tohto pramení vyhlásenie, že z pravej duchovnosti a z Najvyššieho nemôže pochádzať nič negatívne.

Toto je jeden z dôvodov, prečo bolo nutné to rozdelenie — aby mohlo dôjsť k takému zobrazeniu a poučeniu za účelom zodpovedania tej pôvodnej otázky.

16. Duchovná úplnosť a kompletnosť najvnútornejšieho stupňa, reprezentovaná prvými androgýnnymi ľuďmi Zeme, nemohla byť pokúšaná, pretože myšlienka pochybností neexistovala. Kvôli kompletnosti tohto stavu nebolo možné počať žiadne pochybnosti. Kde nie je žiadna pochybnosť, tam sa nemôžu manifestovať žiadne pokúšajúce otázky či správanie. Akákoľvek pochybnosť pramení zo stavu menšieho duchovného stupňa, ktorý je náchylný na pokušenie.

Aby sa inicioval taký stav za účelom Veľkého Plánu, bolo nutné rozdeliť ľudskú fyzickú formu na dve formy — mužskú a ženskú — aby sa z toho rozdelenia princípov mohla vynoriť pochybnosť a aby mohlo dôjsť k pokušeniu. V stave menšieho stupňa duchovnosti vždy jestvuje pokušenie, lebo zažitie niečoho iného než úplnej duchovnosti sa stáva rozpoložením pochybnosti o takom stave. Jedinú úplnú istotu možno nájsť v kompletnej duchovnosti. Čokoľvek menšie umožňuje pochybnosti.

17. Za účelom zvečňovania negatívnych stavov a pseudo-stavov a všetkých ich pseudo-princípov až do doby, než sa mohla naplniť ich užitočnosť pre Veľký Plán a než sa všetky sentientné entity naučili kompletnú lekciu nad akýkoľvek tieň pochybnosti, stalo sa nutným dovoliť a vytvoriť v duchovnom svete nový duchovný pseudo-stav. Keďže z čistého duchovného stavu je to nemožné, stalo sa nevyhnutným vytvoriť špeciálne rozpoloženie, v ktorom by sa to mohlo udiť.

Prví ľudia planéty Zem v ich pôvodnej forme nemohli iniciovať taký proces, pretože by to bolo v rozpore so samotnou ich prirodzenosťou. Z toho dôvodu dobrovoľne súhlasili s tým, že budú rozdelení, aby mohol začať pokles duchovnosti a aby mohla nastať situácia, v ktorej by neexistovala žiadna duchovnosť. Z takých neduchovných stavov sa mohli zrodiť pseudo-idey a negatívne stavy. Pretože sa zrodili vďaka duchovným princípom, ukradnutým a privlastneným z duchovnosti a jej negáciou (negovanie si vyžaduje moc a mať moc si vyžaduje život), každá taká pseudo-idea je prestúpená pseudo-životom a stáva sa realitou. Len čo ožije, aj keď len vďaka

I. Duchovný úpadok – 2. Kapitola

ukradnutému životu, produkuje všemožné stavy, procesy a podmienky, ktoré zas neustále negujú všetky pozitívne stavy, procesy, presvedčenia a duchovnosť.

Udržiavanie takého rozpoloženia je nemožné vďaka a pomocou prírodných prostriedkov. Koniec koncov, život je vždy duchovný, či už ukradnutý, alebo nie. Prírodné prostriedky nemajú žiadny život samé osebe a ako také. Vyhasli by a poslanie by nemohlo byť dokončené. Aby mohli byť neustále živé a motivované zotrvať až do určeného času, bol vytvorený nový pseudo-duchovný stav pre takých ľudí z pseudo-života (ktorý mali vďaka ukradnutému princípu skutočného života). Toto bol negatívny duchovný svet, zvaný peklo. Tento nový stav bol schopný zvečňovať negatívne podmienky na planéte Zem tak dlho, ako bolo nutné a dovolené.

Teda, peklá boli/sú vytvárané ľuďmi a z ľudských pseudo-ideí, ktoré boli/sú popieraním duchovnosti a existencie a bytia Najvyššieho. Peklá boli/sú vytvárané a udržiavané vďaka ukradnutým a uzurpovaným princípom tvorby života. Najvyšší dovolil, aby sa to stalo, aby tak došlo k univerzálnemu poučeniu a aby boli zodpovedané všetky otázky úplne vyčerpávajúco a k spokojnosti každého, vo všetkých bytiach a existenciách, naveky.

Takže, dokonca aj peklá v konečnom zmysle slúžia, na ich veľké roztrpčenie, v celom stvorení dobrej veci. Toto je jeden zo spôsobov, ako Najvyšší napokon všetko mení v prospech duchovnej veci.

Nuž, keďže všetky duchovné stavy a podmienky sú bezčasovej, bezpriestorovej povahy, je irelevantné a bezvýznamné, koľko miliárd či miliardy rokov (v zmysle ľudského pozemského času) treba na taký proces. Dôležité je, aby sa kompletne manifestoval a realizoval plný úžitok takej skúsenosti pre celé stvorenie až dovtedy, kým sa neskončí jej účel. Potom ten proces skončí a bude odstránený.

Ak by sa neuskutočnilo pôvodné rozdelenie prvých androgýnných ľudí planéty Zem do dvoch foriem, nemohla by byť vytvorená žiadna taká situácia a nemohlo by dôjsť k žiadnemu skutočnému poučeniu; teda, ona otázka by zostala nezodpovedaná. Taká situácia by bola pre celé stvorenie neznesiteľná.

Na záver tejto kapitoly si treba zas a znova uvedomiť dôležitosť vyhlásenia, že všetka pravda je dynamická a že Absolútnej Pravde o akejkoľvek situácii sa tí, ktorí sú v prírodnom stave, môžu len priblížiť. Z toho dôvodu existuje vyššie chápanie vyššie uvedených vyhlásení, ktoré súčasný duchovný stav ľudstva ešte nie je pripravený pochopiť či pojať. Aby sa také vyššie poňatie a chápanie mohlo stať realitou v budúcom duchovnom pokroku ľudí, je nevyhnutné opísať, zjaviť a pochopiť, čo sa udialo. To pripraví ľudstvo na ďalší dôležitý krok v jeho duchovnom znovuprebúdzaní.

TRETIA KAPITOLA

Začiatok a dôvody ľudského duchovného úpadku.

Aby bola táto záležitosť správne pochopená, je nevyhnutné mať určitú predstavu o procese, akým došlo k počiatočnému rozdeleniu jednej ľudskej formy na dve fyzické formy muža a ženy.

Bolo by omylom predpokladať, že pôvodní androgýnni ľudia boli fyzicky rozdelení na dve polovice. Toto sa nemohlo stať, pretože oni boli v ich duchovnom stave úplní a kompletní; rozdeliť ich doslovne by znamenalo ich smrť. A tiež by to vytvorilo taký duchovný zmätok, že by to udusilo samotný ich život. Nieкто, kto je na základe svojej pôvodnej voľby kompletné a úplne duchovný, nemôže mať menej duchovnosti, než si zvolil. Čokoľvek menšie než úplnosť a kompletnosť by neznamenalो vôbec nič. A toto je duchovná smrť.

Z toho dôvodu bolo to rozdelenie iniciované úplne iným spôsobom. Kompletnosť a úplnosť duchovnosti akéhokoľvek človeka je vždy relatívna k Absolútnej Duchovnosti Najvyššieho. Taký blízky vzťah obsahuje ideu čohosi, čo nie je celkom rovnaké ako Najvyšší. No to „nie celkom rovnaké“ je pre toho konkrétneho jedinca všetka jeho duchovnosť. Zároveň je tam tá idea princípu feminity a princípu maskulinity, ktorá vo vnútri tvorí jedno. K tejto idei je pridaná idea poslania a prípravy ľudstva a planéty Zem na také poslanie. Z kombinácie týchto troch ideí — idey relatívností všetkého k Najvyššiemu, idey princíпов feminity a maskulinity a idey poslania a prípravy — sa objavuje skrz ich spojenie a výmenu nová idea. Táto nová idea je túžba, želanie, myšlienka začať s plánom. Akáokoľvek idea sentientnej entity, objavujúca sa z akéhokoľvek takého spojenia, má na základe jej princíпов tendenciu uskutočniť sa a stať sa reálnou.

Preto, aby sa následne začalo a pokročilo s plánom, len čo sa nejaká idea objaví, Najvyšší ju použije na účel jej obdarenia a tá idea je oživená do sentientnej bytosti, v ktorej sa tá idea konkretizuje.

Prví ľudia sa stali prototypmi pre vytvorenie nového fyzického tela pre takú ideu. Pretože každá sentientná entita v sebe obsahuje ideu feminity a maskulinity ako dvoch zjednotených princíпов, a pretože tie princíпы sú len relatívne voči ich Absolútnej Prirodzenosti v Najvyššom, z nich je vytvorená oddelená fyzická forma muža a ženy a nadená duchom života z Najvyššieho.

Teda, pokiaľ išlo o prvých ľudí, po tom, čo vybudovali a pripravili všetko pre taký krok, jednoducho odložili svoje fyzické telo, navrátiac ho do jeho pôvodných prvkov, a v duchovnom svete sformovali špeciálnu spoločnosť, kde naveky udržiavajú neustálu duchovnú väzbu s ľuďmi planéty Zem, v súlade s Veľkým Plánom.

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

Druhí ľudia sa teda stali prvými ľuďmi vo fyzickej forme muža a ženy. Pretože sa objavili, postúpili a nastali z kombinácie tých dvoch ideí a nadelením z Najvyššieho, vo svojom prvotnom štádiu sa len jemne líšili v duchovnosti a duševnosti od svojich prototypov. Prvý krok pri vytváraní takej zmeny môže byť len fyzický, aby sa náhlým odlišením duchovnosti a duševnosti neustratilo nadväzovanie postupnosti.

Toto umožňuje zachovanie všetkého poznania a výsledkov prvých ľudí. Nič nechýba. Jediná chýbajúca skúsenosť je fyzická skúsenosť fyzickej jednoty princípov feminity a maskulinity. Toto sa kompenzuje vyhľadávaním fyzického kontaktu s opačnými pohlavnými fyzickými charakteristikami v podobe pohlavného styku, ktorý sa stáva jedným z hlavných zdrojov, vďaka ktorému a pomocou ktorého je možné kompletne a úplne duchovné uvedomenie a skúsenosť.

No, pretože účel a úmysel takeého styku je **totálne duchovný** — dávať, prijímať, zdieľať a opätovať túto úplnosť a kompletnosť duchovného stavu — nikdy nie je obmedzený iba na jednu ženu a jedného muža, alebo jedného muža a jednu ženu. Také obmedzenie by ochudobnilo sentientné entity o schopnosť dávať, prijímať, zdieľať a opätovať s takým množstvom ďalších entít, s akým je to len možné a zbavilo by ten vzťah akejkolvek duchovnosti. Účelom je dávať a zdieľať so všetkými a opätovať a prijímať od všetkých. Len v takom neobmedzenom a bezpodmienečnom postoji môže byť pravá duchovnosť ako vo svojom vlastnom. Jedinec nepatrí len jednému jedincovi; také patrenie by viedlo k majetníctvu, exkluzivite a odmietnutiu všetkých. Preto jedinec patrí všetkým a všetci patria jemu/jej.

Úmyslom takeého pohlavného styku je, samozrejme, vždy získanie väčšej kompletnosti a úplnosti duchovného uvedomenia. Preto je to z Najvyššieho. Všetko ostatné v tomto ohľade nie je z Najvyššieho, aj keď to Ona/On dovoľuje, za účelom vyššie spomenutého poučenia.

Keďže v tej dobe toto bol skutočný účel sexuality, deti sa nerodili fyzickými prostriedkami, ani neexistovala formálna inštitúcia manželstva. V druhom štádiu existencie ľudstva, reprezentovanom druhou skupinou ľudí, ktorí vznikli a začali existovať po odchode prvých ľudí, títo noví ľudia boli naďalej tvorení priamym nadelením z Najvyššieho, ktorý/ktorá tvorivo využíva všetky nové duchovné idey, ktoré sa rodia v dôsledku duchovného, duševného, sexuálneho a fyzického spojenia mužov so ženami a žien s mužmi. To, či sa nové nadelenie alebo bytosť objavila v mužskej fyzickej forme, alebo v ženskej fyzickej forme, záviselo od obsahu, kvality a účelu tej novonarodenej idey.

Keďže nadelenie z Najvyššieho nemôže byť samo osebe oddelené od tých princípov — pretože za takeého oddelenia by nič nemohlo žiť — akákoľvek fyzická forma, bez ohľadu na jej zjav, je nadelená kompletným súborom takých princípov, iba relatívnych k ich Absolútnej Povahe v Najvyššom. Preto každá mužská fyzická forma a ženská fyzická forma obsahuje v sebe všetky charakteristiky feminity a maskulinity, s jediným rozdielom, že nimi zvolená fyzická forma je špecifickejšia oproti tej druhej, to znamená, že poskytuje ich duchovnosti, pocitom, myšlienkam a skutkom výraznejšiu alebo väčšiu perspektívu.

Základy ľudskej duchovnosti

Špecifickosť lásky, dobroty, vôle a motivácie sa môže objaviť, medziiným, ako nežnosť, jemnosť, láskavosť, poddajnosť, atď., všetko fyzicky zodpovedajúce ženskej fyzickej forme. Na druhej strane, špecifickosť múdrosti, pravdy, rozumu, myslenia, atď., sa objavuje, medziiným, ako sila, vytrvalosť, rozhodnosť, presadzovanie, atď., všetko fyzicky zodpovedajúce mužskej fyzickej forme. No je úplne nesprávne domnievať sa, že iba ženy môžu byť jemné, láskavé, nežné, poddajné a milujúce a že iba muž môže byť silný, rozhodný, vytrvalý, dôrazný, atď. Také charakteristiky sa v tejto konotácii prednostne objavujú v najexternejšom stupni najexternejšieho postupného kroku v týchto jednotlivých fyzických formách. No vo vnútri týchto jednotlivých fyzických foriem sú vždy prítomné a prejavujú sa všetky ostatné princípy, bez ohľadu na to, či má dotyčný mužské alebo ženské telo. Preto, v pravom zmysle, medzi mužmi a ženami nikdy nebol, nikdy nie je a nikdy nebude v žiadnom ohľade žiadny rozdiel, až na tento vonkajší fyzický zjav. Žiadny nemôže byť, kvôli pôvodnému nadeleniu z Najvyššieho, ktoré nemožno rozdeliť, ak má prežiť. Rozdeliť to nadelenie znamená rozdeliť Najvyššieho, a toto je nemožné. Ak by to bolo možné, celé stvorenie by sa rozpadlo a dezintegrovalo.

Toto poznanie ohľadne nadelenia je súčasťou plného uvedomenia druhých ľudí, a preto u nich a v nich nemohla byť alebo existovať žiadna predstava, myšlienka alebo túžba robiť akékoľvek rozdiely.

Táto nová vrstva ľudí bola naďalej tvorená procesom priameho nadelenia z Najvyššieho, s tvorivým využitím nových ideí, zrodených z duchovného, duševného, pohlavného a fyzického styku mužskej populácie so ženskou populáciou a ženskej populácie s mužskou populáciou; boli tvorení s plným poznaním všetkého, čo do toho momentu existovalo. Nerodili sa žiadni neznalí ľudia. Učenie sa v tomto štádiu života neprebiehalo od ničoho k niečomu, ako je to u súčasných ľudí, ale od všetkého k väčšiemu poznaniu. Každý si slobodne vyberal oblasť činnosti, v ktorej túžil vyniknúť a čo najviac prispieť, čo prispieva aj k jej neustálemu zdokonaľovaniu a k prospechu celého ľudstva a všetkých sentientných entít po celom Vesmíre a všetkých dimenziách.

Štruktúra, účel a použitie vlády boli v podstate rovnaké ako u prvých ľudí. Pokračovali v priamej komunikácii s Najvyšším, duchovným svetom, intermediárnym duchovno-prírodným svetom a so všetkými vesmírmi, galaxiami a planétami všetkých dimenzií. Mali veľmi vyspelé technológie, medzihviezdne cestovanie a nezvyčajné nadprirodzené sily. Neexistovalo žiadne formálne náboženstvo či bohoslužba, pretože na základe ich totálnej úplnosti a na základe priamej komunikácie s Najvyšším bol ich životný štýl jednou neustálou bohoslužbou a jedným celistvým náboženstvom. Zásady takého náboženstva sú založené na úplne zrejmej a jednoduchej pravde: Najvyšší je Absolútne Bytie a Absolútna Existencia Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti a všetkých Absolútnych Princípov „Ja Som“, z Ktorého/Ktorej sa objavuje, postupuje a nastáva všetko ostatné. Najvyšší je samotným zdrojom života každého. Uznanie, prijatie a využitie tejto pravdy z lásky a múdrosti, so všetkými jej dôsledkami a výsledkami, je pravé náboženstvo a bohoslužba. Taká úroveň uvedomenia a praktizovania je skutočnou duchovnosťou. Všetko ostatné je nezmyselné a zbytočné.

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

Tento typ náboženstva a bohoslužby existuje neustále po všetky časy a po celom stvorení, s výnimkou planéty Zem, kde bol zabudnutý v dôsledku zažitého ľudského duchovného úpadku.

Životný štýl, štruktúra tejto druhej vrstvy spoločnosti a jej vlády vo forme siedmich členov Vrchnej Rady a následných vládnych orgánov, týkajúcich sa siedmich oblastí ľudského života, pokračovali niekoľko miliónov rokov.

Fyzická štruktúra druhých ľudí bola trochu iná než u prvých ľudí, tým, že neboli tak vysokí alebo ťažkí a dĺžka ich života bola asi dvetisíc rokov. Neexistovali žiadne fyzické, duševné či duchovné poruchy, choroby, nešťastia či nehody. Keďže v nich ani vo všeuniverzálnom vedomí neboli prítomné žiadne idey takých negatívnych udalostí alebo možností, nič také sa nemohlo objaviť, postúpiť a nastať.

Po mnohých generáciách pôvodná idea účelu ich poslania vybledla a stala sa nejasnou. Charakter najexternejšieho stupňa najexternejšieho kroku je taký, že ak v ňom niekto zostane prídlho, ten začne vymazávať, procesom absorpcie, pôvodnú vedomú spomienku na onen účel.

V dôsledku toho je k existencii pripravená ďalšia várka ľudstva.

Uplynulo niekoľko miliónov rokov. Prírodovedci z tej éry prevzali kontrolu nad všetkou technológiou a vývojom prírody. Kvôli ich neustálemu zaoberaniu sa výlučne zákonmi, myšlienkami a ideami ohľadne prírody v prírodnom stupni, v jednom časovom bode nastolili jednoduchú, prirodzenú otázku, „Čo sa stane, ak sa niekto pokúsi vysvetliť všetok pôvod života prírodnými procesmi, bez spojitosti s akýmkoľvek neprírodnými alebo duchovnými príčinami? Aký bude ľudský život bez akejkoľvek duchovnosti?“

Taká otázka je zrejším výsledkom výlučne najexternejšieho kroku stvorenia, ktorým je prírodný krok. V rámci toho kroku je jeho najexternejší prírodný stupeň schopný vyvolať takú otázku. Preto je tá otázka výsledkom povahy najexternejšieho stupňa najexternejšieho kroku, z „vonka“ do „vnútra“. Keďže tá otázka je z „vonka“, odpoveď na ňu sa musí zobrazit' takisto z „vonka“. Inak by stratila svoj zmysel.

Taká otázka je nutným dôsledkom akéhokoľvek prírodného stupňa, kdekoľvek vo Vesmíre, v dôsledku faktu, že jeho pozícia je najodľahlejšia od úplnej a kompletnej duchovnosti najvnútornejšieho kroku. V prírodnom kroku je duchovnosť v jej najoslabenejšom **najväčšom vonkajšku**.

Ak sa niekto neustále zaoberá takým najväčším vonkajškom, na základe povahy ním/ňou zvolenej viery bude mať sklon získať návyk pozerat' sa na všetko z pozície toho najväčšieho vonkajška. Od takého stanoviska je už len krôčik k položeniu vyššie uvedenej otázky.

Len čo je tá otázka položená, len čo sa tá idea objaví z nejakej sentientnej entity, to je jedno z akej prírodnej dimenzie, má tendenciu na základe všeobecného princípu duchovnosti naplnit' sa a uskutočniť. Inými slovami, musí byt' zodpovedaná.

Základy ľudskej duchovnosti

To, že taká otázka bude položená v nejakom čase a na určitom mieste, Najvyšší pred začiatkom času a priestoru predvídal a vypracoval Veľký Plán na zodpovedanie takej otázky na tej istej úrovni a stupni, kde vznikla.

Keďže taká otázka mohla vzniknúť v ktoromkoľvek kúte fyzického vesmíru, v ktorejkoľvek fyzickej dimenzii, aby sa vyhlo poruchám a nepokojom prírodného stavu, bol vybraný a bola zameraná pozornosť na čas, miesto a situáciu, kde by taká otázka nielen mohla byť položená, ale aj mohla byť explicitne a doslovne zodpovedaná. Keďže to bude doslovná otázka, môže byť daná len doslovná odpoveď. Prírodný stav by nemohol chápať žiadny iný spôsob odpovede.

Keď už boli také miesto, čas a situácia vybrané počas tvorenia hmoty, z ktorej bol stvorený fyzický vesmír, Najvyšší do hmoty vstúpil príslub zodpovedania tej otázky. Toto vstúpenie bráni objaveniu sa takej otázky niekde inde než na vopred pripravenom mieste, a tak je zachovaná rovnováha vo fyzických vesmíroch.

Treba si pamätať, že kvôli prepojenosti všetkých sústav, dimenzií, svetov a vesmírov, ako bolo uvedené na predošlých stranách, stačí, aby sa na takú otázku a jej odpoveď zameralo len na jednom malom mieste a v jednom konkrétnom čase, majú však plný dopad na všetko a všetkých ostatných v bytí a existencii.

Zvoleným miestom bola planéta Zem, a doba, kedy bola tá otázka položená, bola asi pred 30 miliónmi rokov pozemského času.

Položením tej otázky sa začala ďalšia fáza ľudských duchovných dejín a začala sa ďalšia fáza Veľkého Plánu Najvyššieho.

Prírodovedci, ktorí položili tú otázku, dobre chápali obsah a dôsledky takej otázky.

Had v Biblii reprezentuje taký vonkajší prírodný krok, z ktorého a pomocou ktorého je tá otázka položená. Pretože prírodovedci sa zaoberajú predovšetkým prírodnými zákonmi, zisťovanými prírodnými nástrojmi, navrhnutými tak, aby sa prispôsobili zmyslovým orgánom ľudskeho fyzického tela, tá otázka je iniciovaná v konglomeráte ľudských zmyslových fyzických výstupov a vstupov. Žiadna iná úroveň ľudskej mysle by nemohla iniciovať takú otázku, pretože tá už má tú odpoveď na základe faktu, že je žijúcou a mysliacou entitou. Avšak, oživené zmyslové orgány, na základe obmedzenosti ich celkovej fyzickej skúsenosti, s veľmi malou duchovnosťou samou osebe, môžu a budú iniciovať takú otázku. Len čo je taká otázka iniciovaná, stúpa k vnútornej úrovni, kde je duchovnosť. Nuž, duchovnosť sama osebe pozná odpoveď, so všetkými dôsledkami a výsledkami takej situácie. No všetko, čo duchovnosť odpovie, zostupuje na zmyslovú úroveň najexternejšieho prírodného stupňa a manifestuje sa to tam prostriedkami dostupnými pre konkrétnosť zobrazovania toho stupňa. Jednoducho sa to stane. Tá úroveň a stupeň nemôže chápať žiadny iný spôsob odpovede. Len čo je daná odpoveď v jej vlastnom jazyku — v jazyku stania sa, v jazyku udalostí a v jazyku konkrétnych zážitkov — jej obsah a význam ide vo forme spätnej väzby na všetky ostatné úrovne. Ako vystupuje postupne nahor, je preložená do jazyka každej úrovne a každého kroku. Teda, každý vie a chápe, čo sa deje a každý sa môže poučiť z takej skúsenosti.

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

Nuž, ako si pamätáme z Biblie, had adresuje svoju otázku žene, alebo aby sme boli presnejší, ženskému princípu bytia. Jedným zo ženským princípov bytia je láska k svojmu poznaniu. Na úrovni najexternejšieho stupňa najexternejšieho kroku je taká láska láskou k skúmaniu a objavovaniu nových vecí. Len čo táto zmyslová, najmenej duchovná oblasť ľudskeho bytia, reprezentovaná hadom, položí tú otázku, automaticky je smerovaná do tej časti ľudskej mysle, ktorá túži skúmať a objavovať. V duchovnom zmysle toto je ženský princíp. Preto je v biblickom zmysle tá otázka adresovaná žene. Na základe povahy svojej lásky skúmať a objavovať, nemá ten princíp žiadnu inú voľbu, než tú otázku prijať. V biblickom zmysle je to znázornené vzatím ovocia a jeho jedením, považujúc to za príjemné (akýkoľvek výskum a objav je myslí príjemný), a dávaním ho mužovi, čiže procesu uvažovania, k potvrdeniu a odôvodneniu nutnosti konať.

Teraz vzniká vzájomná dohoda: tá otázka je zaujímavá, hodná preskúmania; počas jej zodpovedania možno z nej získať veľa úžitku a nového poznania. Láska a potreba vedieť — ženský princíp, a poznanie alebo získavanie poznania a bytie v tom poznaní — mužský princíp, a, samozrejme, samotná otázka — najexternejšie z oboch princípov v ich zmyslovom konglomeráte, tvoria veľmi pekný základ, na ktorom možno vybudovať novú metodológiu a získať nové poznanie. Úmysel je dobrý, no je iniciovaný z nesprávnej oblasti a zo zlého smeru. Kvôli pozícii tej oblasti, z ktorej prichádza tá otázka, aby bola zodpovedaná na jej úrovni, všetko ostatné v ľudskej mysli sa musí obrátiť na tú oblasť. Tak nastal hlavný prvý krok začiatku ľudskeho duchovného úpadku, ktorý obrátil všetku ľudskú pozornosť k bezprostrednosti zmyslovej skúsenosti a k robeniu záverov založených na nej, namiesto na duchovnosti. A toto sa rovná otočeniu sa chrbtom k duchovnosti, čo je fakticky otočenie sa chrbtom k Najvyššiemu, ktorý je v tej duchovnosti ako vo Svojom vlastnom.

Prvým krokom k zodpovedaniu tejto otázky, ktorú položili prírodovedci, bolo zatajiť ju pred ostatnými. Oni vedeli zo svojej duchovnej úrovne, aký rozvrat tá otázka spôsobí. Teda, majúci nesmierne psychické schopnosti, ostatným znemožnili uvedomenie si zdroja tej otázky. Nemohli znemožniť poznanie takej otázky, lebo len čo je vyslovená, stáva sa večným vlastníctvom všeuniverzálneho vedomia z Najvyššieho a zosníma si ju každý vo všetkých svetoch a ich dimenziách. No boli schopní zatajiť ju pred svojimi vlastnými ľuďmi. Najvyšší to dovolil, aby tá otázka dostala šancu byť zodpovedaná.

Zatajenie zdroja tej otázky vedie k totálne novej skúsenosti, ktorá predtým neexistovala — k podvodu. Toto je ďalší krok k pseudo-stvoreniu negatívneho stavu. Poznanie tej novej skúsenosti a úspech pri zatajovaní sú všetkými zmyslovými konglomerátmi výstupov a vstupov ľudskej mysle zažívané ako príjemné, kvôli ich novosti. Teda, uskutočnili čosi, čo nikdy predtým neexistovalo. Toto všetko je v Biblii vykreslené opísaním zistenia nahoty. Rajska Záhrada pred Pádom opisuje stav, štruktúru a proces ľudstva pred duchovným úpadkom. (K Pádu došlo asi pred 30 miliónmi rokov pozemského času.)

Len čo bola tá otázka sformulovaná, ďalší krok pozostával z nájdenia vhodného významu, správneho nástroja na jej zodpovedanie.

Základy ľudskej duchovnosti

Na ten účel bol navrhnutý a uskutočnený experiment.

Aby sa uskutočnil tento experiment, vedci sa oddelili od všetkých ostatných — prvé zažitie separácie — pod zámienkou veľkého prekvapenia a veľkého vedeckého objavu. Využili svoje veľké presvedčovacie schopnosti, aby presvedčili všetkých ostatných o užitočnosti takej separácie a experimentu. Tak ľudská spoločnosť po prvýkrát vo svojich dejinách zažila separáciu, ktorá viedla k ďalšiemu duchovnému úpadku ľudstva.

V tomto bode zostávalo všetko v tej spoločnosti rovnaké. Nedochádzalo k žiadnym zjavným zmenám. Noví ľudia boli naďalej tvorení priamym nadelením z Najvyššieho, ako bolo opísané vyššie.

Toto bolo cieľom prvého veľkého experimentu pre zodpovedanie tej otázky. Tým experimentom bolo vytvorenie ľudskej bytosti neduchovnými prostriedkami, a nie pomocou a skrz nadelenie z Najvyššieho. Keďže mali k dispozícii všetko súde a existujúce poznanie a keďže boli majstrami genetického inžinierstva, rozhodli sa vytvoriť ľudskú bytosť pomocou prírodného procesu. Boli si vedomí faktu, že každá ľudská bunka je nositeľom toho nadelenia z Najvyššieho, pretože vďaka nemu žije. Preto každá žijúca ľudská bunka bude v sebe niesť potenciálne všetky nevyhnutné princípy Najvyššieho, relatívne k celej jednej ľudskej sentientnej entite, a skrz toto relatívne k Najvyššiemu. Relatívne len k relatívnemu voči Absolútnemu predstavuje oveľa menej duchovnosti než len relatívne k Absolútnemu. Toto je ďalší gigantický krok pri opúšťaní duchovnosti.

Nuž, ak sa vezme jedna žijúca ľudská bunka, v ktorej sú zachované všetky princípy života z Najvyššieho, a ak sa skombinuje s ďalšou žijúcou ľudskou bunkou, výsledkom takej kombinácie môže byť žijúca ľudská entita, ktorá bude vlastniť všetky princípy, atribúty a ich odvodeniny, aby žila a vyvíjala sa.

Prírodovedci pokračovali tým, že vzali jednu ľudskú ženskú bunku a skombinovali ju s jednou mužskou bunkou. Špeciálnou genetickou manipuláciou potlačili fyzický vývoj mužských alebo ženských charakteristík. Toto potlačenie im umožnilo určiť, ktoré charakteristiky budú dominantné. Tak mali možnosť voľby vytvoriť muža, alebo ženu.

Toto je forma biklonovania. Rozdiel medzi týmto typom biklonovania a typom, ktorý berie do úvahy súčasná genetika, je v použití dvoch buniek — jednej ženskej a jednej mužskej — zatiaľ čo súčasnou koncepciou je klonovanie z jednej bunky. Tá druhá metodológia vytvára presný duplikát originálu, tá prvá, vďaka špeciálnej genetickej manipulácii, vytvára jedinečnú, neopakovateľnú ľudskú entitu, akoby vzišla z priameho nadelenia z Najvyššieho.

Treba si pamätať, že tí prírodovedci mali neobmedzené poznanie, s ktorým bolo vykonanie takého experimentu nielen zvládnuteľné, ale aj možné. Poznanie, ktoré existuje v tomto ohľade v súčasnosti, je neporovnateľne menšie.

Tak bola stvorená prvá ľudská bytosť inými prostriedkami než duchovnými. Úspech takého snaženia viedol k ďalšiemu duchovnému úpadku.

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

Keďže také tvorenie sa realizuje pomocou prírodných nástrojov a prostriedkov, napriek tomu však stále z duchovných princípov (koniec koncov, využili ten životný princíp duchovnosti, ktorý je v každej bunke), možno to považovať za tvorenie nepriamym nadelením z Najvyššieho. Nech je taký proces akokoľvek dokonalý, keďže používa neduchovné prostriedky, duchovný najvútornejší stupeň každej žijúcej bunky, v ktorom je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom, nemožno duplikovať v jeho celkovej a plnej sile, kvalite a prejave. Taká duplikácia je možná len priamym nadelením z Najvyššieho a len duchovnými postupmi, ktoré nie sú dostupné prírodným nástrojom.

Preto ľudskej bytosti, stvorenej procesom takého dvojbunkového klonovania alebo biklonovania, chýbala určitá sila a kvalita nadelenej originálnej živej bunky, pokiaľ ide o jej duchovné nadelenie. Namiesto toho, pretože boli použité prírodné nástroje, boli zdôraznené a nadsadené jej fyzické a duševné aspekty, aby sa kompenzovalo chýbanie kompletného a úplného priameho duchovného nadelenia.

Tak sa uskutočnil ďalší gigantický krok k ústupu od duchovnosti.

Súc úspešní vo svojom úsilí, vedci začali spochybňovať nutnosť priameho nadelenia z Najvyššieho pri snahe tvoriť ľudí. Rozhodli sa, že teraz sa môžu postarať o také veci sami, neobťažujúc Najvyššieho.

Len čo sa zakorení taká pochybnosť, otvára dvierka Pandorinej skrinky — pokušeniu urobiť viac podobného a pokušeniu byť samostatnejší, bez obracania sa na Najvyššieho. Toto viedlo k väčšej separácii od druhých ľudí, zvlášť od tých, ktorí mali na starosti duchovné a filozofické záležitosti. Taká postupná separácia sa v jednom bode ľudských dejín môže stať základom pre stvorenie separovanej spoločnosti, ktorá je odtrhnutá od pôvodného zriadenia a ktorá povedie napokon k stvoreniu odlišného národa, s odlišným účelom života na mysli. Tento účel nebude mať za základ duchovné záujmy, ale len vedecký výskum a experimentovanie, vedúce k väčšej a väčšej separácii od duchovnosti.

Títo noví ľudia, ktorí majú dovolené vzniknúť takými vedeckými prostriedkami, z dôvodu faktu, že sú tvorení zo živých ľudských buniek, obsahujú v sebe všetko nevyhnutné duchovné nadelenie k tomu, aby boli naďalej duchovní. Koniec koncov, každá bunka žije vďaka tomu nadeleniu. Princíp života, ktorým je Najvyšší a ktorý je z Najvyššieho, v sebe obsahuje všetko, čo je nevyhnutné pre takú duchovnosť. Rozdielom tu je, že v tak stvorených bytostiach už viac nie je dôraz kladený na duchovnosť. Duchovnosť sa stáva menej dôležitou vecou. Namiesto toho je dôraz kladený na duševnosť, ovládanie mysle a fyzický rozvoj, ktoré pramena z duchovnosti, ktoré sa však teraz môžu stať nezávislými od jej princípov.

Ešte stále existuje uznanie, že život je z duchovnosti a je duchovnosť samotná. No to sa považuje za samozrejmé, a preto sa hľadajú iné spôsoby života, aby sa dokázalo, že existujú iné možnosti, než je samotná duchovnosť a že možno iné vysvetlenia sú rovnako uskutočniteľné ako duchovné. Také závery vedú napokon k zintenzívnieniu vedeckého skúmania takých možností. Len čo sa v myšlienkovom procese objaví idea pochybností, tá vedie ďalej a ďalej od duchovnosti a neustále hľadá dôkaz a ospravedlnenie svojej existencie. Tak vzniká predpojaté myslenie. Také idey sa stávajú

Základy ľudskej duchovnosti

základom, ktorý napokon ľudí prinúti vyhľadávať a prijímať len tie závery, ktoré dokážu jeho platnosť. Duchovné princípy, ktoré majú sklon ho vyvrátiť, začínajú byť prehliadané. Od prehliadania k výsmechu a potom k úplnému odmietnutiu duchovných princíпов je malý krôčik.

Najvyšší dovoľuje, aby sa to stalo kvôli Veľkému Plánu. Okrem toho, keďže v takej situácii je zachovaný životný princíp, s ním je zachovaná aj sloboda voľby a nezávislosť. Teda, predtým, než sú ľudia tvorení touto v podstate neduchovnou metodológiou, ich idey sú opýtané prostredníctvom Absolútneho Myšlienkového Procesu Najvyššieho, či súhlasia svojou vlastnou voľbou, že budú súčasťou takej počiny a či slobodne prijímajú všetky dôsledky a následky takej voľby. Sú im prezentované a ukázané voľby a dôsledky všetkých ostatných alternatív, v bezčasovom a bezpriestorovom položení Najvyššieho, s nutnosťou vymazať také voľby a ich dôsledky a následky z vedomej pamäti. Je im vysvetlená nutnosť takej postupu a je im kompletne a úplne ukázaný účel a cieľ Veľkého Plánu.

Po tom, ako mali čas zvážiť a posúdiť všetky im dostupné alternatívy a urobiť zo svojej duchovnej slobody rozhodnutia, môžu sa rozhodnúť buď sa zadržať v Absolútnom Bytí a Existencii Najvyššieho, alebo prijať tú úlohu, vediač, že určitú dobu — a počas ich pozemského života vôbec — im nebude dostupná žiadna vedomá spomienka alebo vedomé chápanie takej voľby a jej dôsledkov a následkov.

Ak sa zadržia, tie dve bunky spojené dohromady nebudú rásť, ale fyzicky odumrú. Ak prijmú svoje poslanie za tých podmienok, tie bunky začnú rásť a vyvinie sa z nich úplne živá, funkčná a inteligentná ľudská bytosť, so všetkými tromi stupňami v sebe — duchovným, duševným a fyzickým. Jedinou chýbajúcou skúsenosťou je skúsenosť priameho nadelenia z Najvyššieho. Majú však novú skúsenosť — nepriame nadelenie z Najvyššieho, z ktorej môžu, ak chcú, usúdiť, že ich život je priamym výsledkom Absolútneho Bytia a Absolútnej Existencie Najvyššieho, lebo inak by živé bunky, z ktorých vznikli, nemali v sebe žiadny život a boli by iba mŕtvymi prírodnými prvkami, ktoré nemôžu vytvoriť žiadnu žijúcu sentientnú či nesentientnú entitu.

V priebehu dejín ľudstva, ako stará generácia prešla do duchovného sveta, postupne všetci ľudia planéty Zem vznikali touto novou metódou — nepriamym nadelením z Najvyššieho, pomocou prírodných nástrojov, vynájdených vedcami na ten účel.

Nová, biklonovaná generácia mala kompletne taký pôvod. Všetko, čo im chýbalo, pokiaľ ide o priamu skúsenosť priameho duchovného nadelenia a všetkých jeho duchovných, duševných a fyzických dôsledkov, ich učili ich stvoritelia, ktorí ešte stále vlastnili tú priamu skúsenosť. Po prvýkrát teda existoval stav určitej obmedzenej ignorancie. Predtým bol každý na základe priameho nadelenia z Najvyššieho v plnosti toho stavu a poznania. A teraz, pretože tá priama skúsenosť chýbala, nevedelo sa o nej a musel to učiť niekto z vonka, kto mal takú skúsenosť. Za tým účelom bola zaznamenaná, aby sa zachovala pre potomkov, ktorí nebudú mať takú priamu skúsenosť. Taká snaha je prvým krokom k výslednému budovaniu ľudských tradícií a konvencií. Každá nepriama skúsenosť priamej skúsenosti druhých je predmetom skreslení a odlišných subjektívnych vnímaní, chápaní a interpretácií, ktoré vedú k

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

rozdielu názorov. Jednota, jednosť a harmónia takej spoločnosti sa začína postupne rozpadat'.

Toto je ďalší gigantický krok smerom k duchovnému úpadku. Nová generácia, ktorá priamo pramenila z ľudí, ktorí boli priamym nadelením z Najvyššieho, sa príliš nelíši od svojich predkov, pretože má z prvej ruky k dispozícii všetky informácie, ktoré mali ich predkovia. Toto nechávalo veľmi malý priestor pre pochybnosti alebo nesúhlas, či polemiky. Pravidlá a ich interpretácie sú dané buď živým príkladom, alebo záznamovými prostriedkami.

Preto sa navonok veľmi málo líšia v ich životnom štýle a štruktúre ich vlády od predošlej generácie. Všetko pokračuje dobre a hladko. Avšak, semeno budúceho zlomu v nich už bolo zasiate v dôsledku spôsobu ich príchodu na tento svet, s ktorým súhlasili.

Priama komunikácia so všetkými dimenziami a duchovným svetom ešte stále existuje, no priama bezprostredná komunikácia s Najvyšším začína pohasínať. Keďže entity tejto generácie nie sú priamym nadelením z Najvyššieho, nemajú veľkú túžbu komunikovať s Najvyšším priamo. Namiesto toho často komunikujú s Najvyšším nepriamo, skrz a prostredníctvom svojich duchovných radcov, pridelených im Najvyšším na ten účel, a pomocou súvzťažností, ktoré sa naučili od tých, ktorí boli stvorení priamym nadelením z Najvyššieho. Keďže im akosi chýba kompletná a úplná priama duchovná skúsenosť, je kompenzovaná budovaním a vytváraním náhradných prostriedkov takej skúsenosti z prírodných a mentálnych znázornení. Takže, rôzne atribúty, princípy a kategórie Najvyššieho sú im znázorňované určitými mentálnymi dispozíciami a črtami a umeleckými a rôznymi inými prírodnými vyobrazeniami. Budované sú fyzické znázornenia, aby reprezentovali každú takú duchovnú kategóriu Najvyššieho. Oni dobre chápu, že tieto znázornenia nemajú v sebe žiadny život, ale že slúžia len na účel reprezentácie — uviesť do ich duchovného chápania väčšiu intenzitu a sprostredkovanie toho, čo im priamo chýba.

Od takej nepriamej reprezentácie duchovnosti v procese ľudstva je len krok k tomu, aby ľudstvo vnímalo také fyzické reprezentácie rôznych atribútov a kategórií a princípov Jedného Najvyššieho ako niekoľko bohov, či mnoho bohov; aby pri ďalšej špirále v línii ľudských dejín vnímalo všetky prírodné reprezentácie ako bohov samotných; a pri ešte ďalšej špirále dejín ich vnímalo ako vôbec žiadnych bohov — preto, neexistuje žiadny boh alebo Najvyšší. Toto napokon končí v domnienke, že nejestvuje žiadna duchovnosť a že jediný existujúci boh je samotná príroda. Toto je nevyhnutný výsledok takejto procesu.

Ak je jedinec priamym nadelením z Najvyššieho, netúži po žiadnom sprostredkovaní, lebo to je menšia duchovnosť. Na základe samotnej povahy priamosti toho nadelenia je jedinec vždy v prítomnosti Najvyššieho. No taká prítomnosť sama osebe vylučuje menšiu duchovnosť.

Aby sa zodpovedala pôvodná otázka, bolo nutné dovoliť stvorenie generácie nepriamym nadelením neduchovnými nástrojmi, v ktorej je menšia duchovnosť uskutočniteľná. Akákoľvek menšia duchovnosť si vyžaduje sprostredkovanie voči úplnej duchovnosti.

Základy ľudskej duchovnosti

Toto bol vtedy dôležitý rozdiel medzi novou generáciou a ich predchodcami. Ich predchodcovia mali ešte stále predstavu, že všetko, čo urobili, bolo s dobrým úmyslom a v prospech ľudstva. V tom bode ešte nejstvovala žiadna zlomyseľná motivácia — odvracať sa od duchovnosti, alebo privolať katastrofu na ľudstvo svojimi experimentmi.

Preto starostlivo zaznamenávali pre svoje potomstvo a učili svoje deti všetkým duchovným prostriedkom, o ktorých deti nevedeli z dôvodu ich nepriameho nadelenia. Ako stará generácia prešla do duchovného sveta, na základe voľby sa stali duchovnými radcami pre novú generáciu a udržiavali neustále slobodnú otvorenú komunikáciu z duchovného do prírodného sveta a naopak.

Ľudia stворení takými prostriedkami ešte stále prichádzali na svet s väčšinou poznania a schopností svojich stvoriteľov, až na neznalosť, vyplývajúcu zo spôsobu, akým boli vytvorení. No ich neznalosť je kompenzovaná učením ich stvoriteľov a súvzťahnosťami. Táto situácia po prvýkrát vytvorila novú skúsenosť a nový vzťah.

Odvtedy majú ľudia len nepriame nadelenie Najvyšším a Najvyšší je preto len nepriamym Rodičom. Priamymi rodičmi sú teraz dvaja ľudia, z ktorých sú použité tie dve bunky. Pretože tým dvom ľuďom je určené učiť túto novú bytosť, ktorá bola stvorená z nich samých, vznikajú nové pocity — na jednej strane pocity náležania, vlastníctva, materstva a otcovstva, a na druhej strane pocity závislosti, obdivu a rešpektu k tým dvom ľuďom, ktorí sú tej bytosti vlastní a ktorí sú len pre tú bytosť samú. Tak vzniká prvé štádium vzťahu rodič-dieťa. V tom prvom štádiu však boli tie vzťahy a pocity úplne iné, než je súčasná forma rodičovstva. Boli skôr ako vzťah učiteľ-žiak, s určitým uvedomením si výlučného náležania, čo sa napokon stalo základom, na ktorom sa taký vzťah vyvíjal ďalej počas dejín ľudstva.

Pocitu náležania v tom bode chýbala sila intímnosti a výlučnosti. Bolo tam len všeobecné uvedomenie, že jedinec vzišiel zo živých buniek tých dvoch ľudí, a z nikoho iného. Asi v rovnakom čase ľudia začali získavať všeobecné uvedomenie, že dieťa vzniklo z nich, a z nikoho iného.

Nuž, ako sa taký pocit a uvedomenie viac a viac prehľbuje, napokon končí založením tradícií a konvencií vzťahu rodič-dieťa, ktorý zas vedie k založeniu inštitúcie manželstva a rodiny. Takej inštitúcii, samozrejme, chýba akákoľvek duchovnosť, lebo si ju prisvojuje a kradne ju Tomu, komu môže výlučne patriť — Najvyššiemu — ktorý je jedinou Matkou a jediným Otcom celého stvorenia. Teda, Najvyšší začal byť nahrádzaný postupne všetkými tými tradíciami, konvenciami a ľudskými inštitúciami, až kým v jednom časovom bode žiadny Najvyšší už nebol potrebný.

Nová generácia nezašla až tak ďaleko, kvôli ich bezprostrednej skúsenosti s tými, ktorí boli priamym nadelením z Najvyššieho. Pokračovali v hromadení a zaznamenávaní všetkých poznatkov, ktoré mali, ktoré dostali od svojich učiteľov.

No v jednom bode sa celá stará generácia presunula zo Zeme a vznikla a začala existovať nová generácia. Nemali žiadny priamy fyzický živý kontakt so svojimi predchodcami. Jedinými hmatateľnými kontaktmi boli záznamy a založené tradície, ktoré dodržiavali, spolu s poznaním súvzťahností.

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

Avšak, oni všetci zhromažďovali poznanie a pokračovali v tvorbe ďalších ľudí tými istými prostriedkami — pomocou genetického inžinierstva. Všetko nazhromaždené poznanie bolo geneticky prenesené na každú novobiklonovanú osobu. Nejestvovala tam žiadna duševná a vedecká nevedomosť. Duchovná nevedomosť bola kompenzovaná učeniami tradícií, poznaním súvzťažností a komunikáciou s duchovnými radcami. Avšak, väčší dôraz bol kladený na duševné schopnosti a prírodné vedy. Ľudia sa začali viac a viac spoliehať na vedy a menej a menej na duchovné tradície a svojich duchovných radcov. Pretože mali slobodu voľby, nič im nemohlo byť či nebolo vnucované či nariadované. Najvyšší nepôsobí na základe sily a vnucovania. Jedinec musí požiadať, aby niečo dostal. Nikomu nie je dané nič, ak o to nepožiadá; inak by to bolo nariadovanie a vnucovanie.

Preto, ako brali menej a menej do úvahy svoje duchovné princípy, a namiesto toho brali viac a viac do úvahy prírodné vedecké úrovne, postupne, časom, behom svojich dlhých dejín stratili akýkoľvek rešpekt a potrebu duchovnosti. Toto viedlo postupne, časom, k zatvoreniu dverí k najvnútornejšiemu duchovnému stupňu. Najvnútornejší duchovný stupeň bol ponechaný, inak by nežili, no už viac nebol žiadaný o radu či braný do úvahy. Všetky konzultácie a obohacovanie potom prichádzalo z „vonka“, a nie z „vnútra“. A keďže žiadne odpovede z „vonka“ v skutočnosti neexistujú, museli byť vymyslené, sfalšované a ospravedlnené rozumovými prostriedkami ukradnutými z duchovných princíпов. To, čo niekto ukradne, mu/jej nepatrí, ale patrí to tomu, komu to bolo ukradnuté. Teda, aby jedinec ospravedlnil takú krádež, musí obviňovať toho, komu to bolo ukradnuté. Toto obviňovanie napokon vedie k nenávisti.

Tak sa začal vyvíjať pocit nenávisti k čomukoľvek duchovnému, od ktorého závisel ich život.

Keďže oni sami od seba nemohli vytvárať život ako taký, ale len z Najvyššieho, všetko museli kradnúť z princíпов Najvyššieho. Tie princípy existujú v nich, pretože žijú. Život môže byť len z Najvyššieho, pretože Najvyšší je Sama/Sám Absolútny Život. Využili tie princípy, aby biklonovali nových ľudí. Postupne, ako tvorili novú generáciu, geneticky vštepili nenávisť k všetkému duchovnému. Avšak, všetky duchovné schopnosti, ktoré mali k dispozícii, použili k tomu, aby zničili duchovnosť a dokázali, že sú schopní vytvárať, udržiavať a pokračovať v živote bez Najvyššieho. Pretože napokon začali Najvyššieho nenávidieť, začali ešte aj žiarliť na Jej/Jeho moc a chceli všetku moc pre seba, aby mohli byť absolútnymi vládcami Zeme, a napokon celého stvorenia.

Prešlo mnoho miliónov rokov, kým klesli na túto úroveň. Počas tých mnohých miliónov rokov bolo nahromadeného a sprístupneného pre nich viac a viac poznania. V jednom bode takého vývoja vymysleli plán na kompletne zničenie Najvyššieho a všetkej duchovnosti a na produkciu nového špeciálneho stavu, ktorý by neobsahoval žiadnu pravú duchovnosť. No, pretože vedeli, že bez duchovnosti je život nemožný, vynasli pseudo-duchovný princíp, ktorý ukradli z pravého duchovného princípu, na ktorom plánovali vybudovať nasledovnú spoločnosť.

Proces biklonovania pokračoval ako predtým. Fyzický vzhľad ľudí, aj keď bol odlišný od tých, ktorí boli stvorení priamym nadelením z Najvyššieho, mal ešte stále podobu obrov s dĺžkou života cez 1000 rokov. Všetko poznanie všetkých princíпов bolo

Základy ľudskej duchovnosti

ešte stále k dispozícii. Ľudia boli ešte stále mentálne tvorení takým spôsobom, aby mali jednotný účel, no rozdielny cieľ. Preto sa vonkajšia štruktúra spoločnosti nezmenila. Zatiaľ bola zachovaná a vštepená do novo biklonovaných ľudí cez genetickú manipuláciu. Oni potrebovali túto ukradnutú jednotu, aby uspeli so svojím plánom. Bez nej by neuspeli. Preto ju udržiavali v platnosti pomocou genetickej manipulácie, aby novobiklonovaní ľudia nemali žiadnu túžbu a sklon k zmene tej štruktúry. Toto slúžilo jedinému účelu — pokúsiť sa zničiť a poraziť Najvyššieho nástrojmi a prostriedkami, ktoré Jej/Mu ukradli. Toto si vyžadovalo zaangažovanie všetkých prostriedkov všetkých stupňov — duchovných, duševných i fyzických. Len súbežný útok na všetkých úrovniach mohol priniesť želaný výsledok.

Tak časom a postupne vznikla plnosť negatívneho stavu. Ten vyvrcholil a usadil sa plne a kompletne na planéte Zem asi pred tromi miliónmi rokov. Do toho času bol tento plán dobre vymyslený.

Ale nie všetci obyvatelia na Zemi sa podieľali na tomto pláne. Mnohí nesúhlasili a nabádali k návratu späť k pôvodnému pozitívnemu stavu duchovnosti. Títo ľudia si vytvárali svojich vlastných ľudí na svoju podporu. Napriek tomu bolo dovolené, aby negatívny stav prevládol, za účelom Veľkého Plánu Najvyššieho. Preto všetci tí ľudia s dobrými úmyslami opustili planétu Zem a usadili sa na špeciálne stvorených planétach po celom Vesmíre, kde pokračovali v ich vlastnom pozitívnom vývoji smerom k väčšej duchovnosti. Všetko ich poznanie, veda, technológia a prírodné nástroje sú ešte stále využívané len na jediný účel — dosiahnuť väčšiu duchovnosť v prospech celého stvorenia Najvyššieho a vo vzájomný prospech ich vlastných životov. Na planéte Zem sa naučili trpkú lekciu, ako aj aké sú dôsledky založenia negatívneho stavu, a zo svojho vlastného slobodného rozhodnutia odmietli podieľať sa na jeho realizácii.

Ďalším dôvodom, prečo im bolo dovolené opustiť planétu Zem a usadiť sa na iných planétach fyzického vesmíru, namiesto toho, aby prešli do duchovného sveta, bol budúci prospech ľudstva na Zemi.

Toto poskytol Najvyšší, predvídajúc, čo sa má udiat' s planétou Zem a s jej ľuďmi. Títo ľudia s dobrými úmyslami sa mali stať strážcami Zeme vo fyzických formách, aby chránili Zem, aby zabránili ľuďom Zeme v kompletnej sebadeštrukcii a aby napomáhali svojím neviditeľným a nebadaným vplyvom určitým duchovným trendom, ktoré sa napokon objavia v ľuďoch a povedú ich v smere návratu k pôvodnej duchovnosti.

Potom, ako títo ľudia odišli, zvyšnej spoločnosti bolo dovolené, aby pokračovala so svojím plánom.

Nuž, treba si pamätať, že účelom tohto plánu je, po prvé, že na tvorbu života netreba Najvyššieho; po druhé, dokázať, že život môže byť zahájený a vytváraný čisto prírodnými a neduchovnými prostriedkami; po tretie, zničiť Najvyššieho a prevziať všetku Jej/Jeho moc. Posledný bod tohto plánu sa stáva najväčšou mániou zvyšnej spoločnosti.

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

Keďže v nich bolo zachované všetko poznanie všetkých metodík, boli si vedomí existujúcich duchovných, duševných a fyzických procesov a využívali ich na ten účel. Rozhodli sa vytvoriť veľký podvod, ktorý by primäl ľudí uveriť ich plánu.

Ten podvod, samozrejme, nemohol byť účinný s ich vlastnými ľuďmi, lebo tí poznali pravdu. Preto sa rozhodli vyvinúť úplne novú, geneticky zmanipulovanú formu ľudskej bytosti, ktorá by sa od nich úplne líšila.

Teda, keďže účel bol negatívny, realizoval sa prostredníctvom pseudo-tvorivosti alebo ukradnutých tvorivých princípov Najvyššieho. Pseudo-tvorivosť nemôže samostatne vyvinúť nič nové, lebo je ukradnutá; preto pseudo-tvorí len na základe podobnosti. Pozorovaním života zvierat a vediac, že evolučný vývoj sa zastavil v momente, kedy boli stvorené pôvodné ľudske bytosti priamym nadelením z Najvyššieho, rozhodli sa použiť zvierací život ako prototyp pre stvorenie novej rasy ľudí. Vedeli, že najvyššia úroveň živočíchov na evolučnej stupnici, cicavce, plodí svoje mláďatá párením sa a že vajíčka sa vyvíjajú v samici, na čo sa z matkinho lona rodí živočíšne mláďa. Tento proces mohli ľahko napodobiť vo veci novej rasy ľudí. Preto vytvorili genetickou manipuláciou muža a ženu, s reprodukčnými procesmi podobnými vtedy existujúcim cicavcom. Vytvorili ženské orgány takým spôsobom, že každá žena mohla v sebe počať a vyvinúť vo svojej maternici plod.

Nebolo už viac nutné pokračovať v reprodukcii ľudí procesom biklonovania. Proces biklonovania mal v sebe ešte stále praveľa duchovnosti. A tiež, keby sa ten proces zachoval, nebolo by možné vymyslieť alebo vytvoriť žiadne prirodzené spojenie medzi ľuďmi a zvieratami.

Aby sa dokázalo, že ľudia sa vyvinuli rovnakým spôsobom ako zvieratá a že sa musia starať o svoje mláďatá rovnakým spôsobom a učiť ich všetko od samého prvého okamihu ich narodenia, bolo nevyhnutné vytvoriť tú rasu alebo generáciu v úplne nevedomom stave, s potlačením všetkého poznania duchovnosti ich pravého pôvodu a akejkoľvek technológie alebo vedy.

Preto vytvorili jaskynného človeka a niekoľko druhov opíc, podobajúcich sa tomu jaskynnému človeku, aby bolo možné prehlásiť, že človek je len prirodzeným pokračovaním opíc v procese evolúcie druhov a že do toho procesu nebola zapojená žiadna duchovnosť.

No museli v človeku zachovať schopnosť učiť sa. V žiadnom prípade nemohli odstrániť tú schopnosť, ak mal ich plán vyjsť. Jedným z problémov bolo uvedenie jaskynného človeka v jednom bode na prijateľnú úroveň civilizovaného stavu, ktorý by umožňoval vývoj vedy a technológie a všetkých ostatných oblastí ľudských činností, aby sa mohlo dokázať, že taký vývoj nepochádza z duchovnosti, ale z prírody. Teda, podľa pseudo-tvorcov sú také schopnosti len vedľajším produktom prirodzeného evolučného vývoja.

Vediac, že budúci vedci ľudstva budú hľadať odpovede ohľadne zdroja svojho pôvodu a stvorenia, vytvorili tento podvod a nasadili také myšlienky do krehkej mysle svojho výtvoru.

Základy ľudskej duchovnosti

Musela však byť zachovaná schopnosť učiť sa, aby sa naučili pseudo-logiku prirodzenej evolúcie. Keďže všetko poznanie, ktoré vlastnili pseudo-tvorcovia, tu bolo potlačené prostredníctvom genetickej manipulácie, učenie sa muselo odohrávať z „vonka“, namiesto z „vnútra“. „Vonkajšie“ učenie prebieha prostredníctvom pozorovaní udalostí, ktoré sa odohrávajú v prírodnom stupni a vo fyzickom tele, pomocou analógie a zhromažďovania skúseností, a z toho robiac zovšeobecnenia univerzálnej aplikovateľnosti. Keďže všetky závery sa robia na základe pozorovaní a zažívaní vonkajších prírodných udalostí, je ľahké dospieť k názoru, že život pochádza z prírody. V takom závere, samozrejme, niet žiadnej duchovnosti.

No zachovanie potrebných učebných schopností novej rasy ľudí znamenalo potenciálnu trhlinu v grandióznom pláne alebo podvode vytvorenom pseudo-tvorcami. Schopnosť učiť sa je čisto, kompletne a úplne duchovná črta a v nej sú zachované bez výnimky všetky princípy života a duchovnosti; Najvyšší je v nich teda ako vo Svojom vlastnom. Preto tento princíp predstavoval najnútornejší duchovný stupeň novovytvoreného jaskynného človeka, z ktorého vzniká špecifická duševnosť, ktorá môže rôzne ovplyvňovať pseudo-vedecké závery, ktoré robia ľudia o živote a o jeho pôvode. (Poznámka: Zvieracie učenie sa odráža univerzálne duchovné princípy, pretože súvzťahí s rôznymi duchovnými sklonmi. Také súvzťahnosti umožňujú obmedzené neduchovné učenie sa u zvierat. No, pretože možnosť takého učenia sa pramení úplne z jeho súvzťahností, samo osebe je nepredstaviteľné. Preto je možné len vďaka existencii duchovnosti všeobecne.)

Schopnosť učiť sa je prostriedok, skrz ktorý Najvyšší neustále poskytuje ľuďom možnosť voľby vrátiť sa do ich pôvodného stavu duchovnosti.

Toto je dôvod, prečo Najvyšší dovolil, aby sa ľudia vyvíjali alebo vyvinuli takým spôsobom a aby sa rodili v úplnej nevedomosti, s úplne zablokovaným duchovným a duševným stupňom. A toto je slabina celého toho podvodu, ktorý bol zosnovaný zlobou negatívneho stavu pseudo-tvorcov. Oni si túto slabinu uvedomovali, no bol to jediný spôsob, ako mohli postupovať. Z tohto opäť vidno, že pseudo-tvorcovia nemohli samostatne vyvinúť nič nové, ale že všetko, čo použili, bolo ukradnuté z tvorivých princíпов Najvyššieho. Oni to vedia a to ich robí ešte nenávisťnejšími, nepriateľskejšími, krutejšími a zúrivejšími pri ich snahe ovládnuť stvorenie a zničiť Najvyššieho.

Pri tejto slabine ide o to, že nakoľko takto vytvorení ľudia sú vytvorení a potom narodení do nevedomosti, nevedia ani o negatívnych stavoch. Tak je vytvorený základ pre boje o duše, ktoré sa odohrávajú medzi duchovnými princípmi a pseudo-tvorcami. Nevedomosť znamená, že jedinec môže prijať a zvoliť si, čo len chce. Táto schopnosť vybrať si, čiže sloboda a nezávislosť ľudí pri vykonávaní takých volieb, je plne zachovaná. A taká schopnosť je čisto duchovná. V nej je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom. Takže, ďalší kladný bod v prospech budúceho duchovného znovuzrodenia ľudstva a ďalšia trhlina v tom podvode.

Pseudo-tvorcovia si plne uvedomovali tieto trhliny a okamžite po stvorení jaskynného človeka a vytvorení toho podvodu, so zameraním sa na budúci ľudských vedcov, prišli vo svojom pláne k druhému kroku, ešte trífalejšiemu, než bol prvý.

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

Neustále si uvedomovali, že každá sentientná entita je držaná pri živote len duchovnými princípmi. Tento ukradnutý princíp použili, aby vytvorili jaskynného človeka. Vzhľadom k tomuto neustálemu duchovnému prítoku jaskynný človek môže nielen žiť, ale aj byť ovplyvňovaný vo svojom celkovom vývoji. Pseudo-tvorcovia tiež vedeli, že všetko, čo sa deje, je vždy pôvodne iniciované v duchovnom stave. Preto veľmi dobre vedeli, že keby ich úsilie skončilo vytvorením jaskynného človeka a vytvorením toho podvodu ohľadne spojenia medzi človekom a opicou, napokon by ten boj prehrali, lebo duchovný princíp má tendenciu získať prevahu na základe samotného charakteru jeho postavenia v strede stvorenia a na základe prítomnosti Najvyššieho v ňom. Preto, ako by jedinec rástol od nevedomosti k poznaniu, nevyhnutne by rástol od žiadnej duchovnosti k plnej duchovnosti. Toto je normálny stav vecí pre všetko, čo je vytvorené podľa duchovných princípov. A keďže ten princíp je základom stvorenia jaskynného človeka a jeho potomstva, každého by viedol priamo k plnej duchovnosti. Nebola by žiadna iná cesta.

Z toho dôvodu sa pseudo-tvorcovia rozhodli založiť špeciálny pseudo-duchovný stav v duchovnom svete, odkiaľ mohli ovplyvňovať a riadiť pomocou pseudo-duchovných prostriedkov výtvor svojho pseudo-tvorivého úsilia.

Ďalším účelom založenia takého stavu je, že, vášnivo nenávidiac Najvyššieho a celé Jej/Jeho stvorenie, nie sú a nemôžu byť v tom istom stave ako Jej/Jeho stvorenie alebo ako Najvyšší. Z neho by nemohli vymyslieť alebo urobiť nič škodlivé, pretože to bol stav lásky a múdrosti, jediný duchovný stav tej doby. Tak si pre seba založili iný stav, oddelený od všetkých ostatných duchovných stavov, ktorým sa odlišili od Najvyššieho a pomocou ktorého mohli uplatňovať vplyv na ľudí Zeme, ktorých vytvorili do nevedomosti ohľadne všetkých stavov.

Tak sa v duchovnom svete objavil nový stav, stav negácií a opakov všetkého skutočne duchovného. Od tej doby bol duchovný svet rozdelený na tri časti: nebesia — stav dobra a pravdy, lásky a múdrosti; intermediárny/prostredný stav — stav prechodu, bilancovania a volieb; a peklá — stav negatív, zlé a lži. Kvôli ich duchovnej povahe všetky tri stavy teraz mohli a môžu uplatňovať rovnaký vplyv na ľudí na Zemi. A kvôli nevedomému stavu ľudí môžu byť títo vedení k voľbám ktoréhokolvek stavu, v ktorom sa cítia najpohodlnejšie a s ktorým sa chcú stotožniť.

Po vytvorení jaskynného človeka a opíc, so všetkými ich atribútmi, a po založení zlého pseudo-duchovného stavu v duchovnom svete, všetci pseudo-tvorcovia s pomocou ich psychických a magických síl, ktoré mali k dispozícii, opustili svoje fyzické telá a dostali sa do pekiel, stvorených nimi samotnými, aby pokračovali ďalším krokom svojho plánu. Starostlivo zničili svoje fyzické telá, aby nebolo možné nájsť žiadny dôkaz ich existencie na Zemi. Budúci vedci ľudstva mohli preto jedine usúdiť, že život na Zemi vznikol prirodzenou evolučnou cestou a že ľudské bytosti neboli stvorené nadelením z Najvyššieho.

Z pekiel, pomocou duchovných schopností a mágie, ktoré ovládali vďaka všetkému svojmu poznaniu, nahromadenému počas 137 miliónov rokov, zničili takmer všetky dôkazy svojej civilizácie, technológie, kultúry a poznania. Vymotali na planéte Zem početné desivé takzvané prírodné pohromy, katastrofy a kataklizmy, ktoré rozdelili

Základy ľudskej duchovnosti

pôvodný jeden pozemský kontinent na niekoľko oddelených kontinentov, zničiac všetky stopy možného dôkazu o akomkoľvek inom než evolučnom, neduchovnom pôvode života. Vytvoreného jaskynného človeka a vytvorené opice umiestnili na rozličné kontinenty a vo všetkých ohľadoch začali uplatňovať vplyv na vývoj jaskynného človeka.

A tak bola zavŕšená prvá časť dejín ľudstva a chystalo sa zahájenie druhej časti. Poznanie všetkých týchto udalostí bolo starostlivo vymazané z vedomého uvedomenia ľudstva, za účelom naplnenia pôvodného plánu Najvyššieho, a tiež za účelom poskytnutia šance plánu vynájdennému negatívnym stavom pseudo-tvorcov. Teda, doteraz bolo nemožné zistiť akékoľvek dokázateľné spojenie ľudstva s akýmkoľvek iným vývojom než s neduchovným evolučným, až teraz, pomocou tejto knihy.

Tak sa objavili dôkazy na doloženie neduchovného evolučného vývoja — dôkladne vymazané pomocou prírodných udalostí — aby mohli budúcim vedcom slúžiť ako základ pre vývoj ich nesprávnych teórií ohľadne pôvodu života a ľudí. Keďže v súčasnosti vedci zakladajú všetky svoje dôkazy na pozorovateľných údajoch a faktoch udalostí vo vonkajšom prírodnom stupni, nemožno nájsť alebo zmerať žiadne duchovné závery, aby sa zmenili akékoľvek také prírodnostupňové závery. Súčasní vedci sa teda chytili do pasce, nastavenej im pseudo-tvorcami pred 3 – 4 miliónmi rokov, a ešte stále veria podvodu, ktorý im bol tak presvedčivo prezentovaný.

Všetko, čo vychádza z podvodu, vedie k ďalšiemu podvodu. Všetky závery založené na akomkoľvek podvode nie sú, samozrejme, ničím iným než čírou lžou. No, pretože sú tak prefikane založené na pozorovateľných faktoch, sú vedeckou mienkou považované za pravdu.

A toto bolo úmyslom zlého negatívneho stavu: považovať lož za definitívnu pravdu a definitívnu pravdu za lož. Teda, akákoľvek duchovná realita alebo vysvetlenie sú pre prírodovedeckú mienku neskutočné, a preto nemožné. Naopak, akákoľvek nereálna prírodná situácia a jej fakty sú skutočné a jediné možné pre prírodovedeckú mienku.

Len čo sa pseudo-tvorcovia usadili v ich vlastnom pekle, prikrčili k ich pôvodnému plánu.

Najprv vytvorili v peklách, pomocou ich mágie a poznania súvzťažností, všemožné monštrá, kreatúry, démonov, satanov a diablov, aby mali svoje vlastné posádky a služobníkov, pomáhajúcich im s ich podvodom. Pri svojom pseudo-tvorivom úsilí napodobovali stvorenie Najvyššieho. Pretože Najvyšší má Svoje vlastné stvorenie a sentientné entity dobra a pravdy, pseudo-tvorcovia naproti tomu vytvorili opaky takých pozitívnych tvorivých snáh. Je tu povedané „pseudo-tvorivé úsilie“ pseudo-tvorcov. Dôvodom tohto termínu je, že účelom skutočného tvorivého úsilia je priniesť celému stvoreniu väčšie šťastie, pohodu, poznanie a duchovné uvedomenie. Avšak, účelom pseudo-tvorcov a ich pseudo-stvorenia je zničiť celé stvorenie Najvyššieho, vrátane Najvyššieho. Takže všetko, čo je „stvorené“ v peklách, je „stvorené“ len preto, aby to ničilo. Preto je to „pseudo-stvorenie“, nech je to akokoľvek sofistikované. Problémom je, že žiadne pseudo-stvorenie nemá nič vlastné. Všetko je to ukradnuté z pravého

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

stvorenia, a teda Najvyššiemu. Ako bolo spomenuté predtým, pseudo-tvorcovia fungovali vďaka ukradnutým duchovným princípom.

Keďže poznajú dôležitosť duchovných princípov pre ich vlastné prežitie a pre úspech ich plánu, a keďže ich túžbou bolo nahradiť Najvyššieho a prevziať Jej/Jeho miesto, bolo pre nich nevyhnutné pseudo-stvoriť pseudo-duchovnosť a pseudo-náboženstvo, pomocou ktorých by mohli držať svoje pseudo-stvorenie v duchovnej slepote a nevedomosti, aby im zabránili, aby si začali byť vedomí pravej duchovnosti a aby ju prípadne neprijali.

Boli si vedomí vrodenej duchovnej potreby ľudí. Tie potreby nemohli vykoreniť žiadnou genetickou manipuláciou, lebo inak by ľudia nemohli žiť. Tým, že ponechali v ľuďoch ten princíp učenia sa nedotknutý, ponechali v ľuďoch aj večnú vrodenu túžbu a snahu po duchovnosti. Taký cieľ nemožno v ľudskej mysli nikdy vymazať žiadnou genetickou alebo inou manipuláciou, lebo jednoducho človek žije, a život je z duchovnosti.

Princípom tu je: Život je sám osebe a ako taký kompletne a úplne duchovný jav. V ňom je Najvyšší, ktorý je Absolútny Život Sama/Sám Osebe a Sama/Sám od Seba, ako vo Svojom vlastnom. Kým jedinec žije (bez ohľadu na to, v akom stupni alebo kroku, alebo dimenzii existencie, bytia — či už v duchovnej, prostrednej, prírodnej, alebo v pekle), je v duchovnosti. Rozdiel je iba vo veci postoja voči tej duchovnosti. Jedinec sa jej môže otočiť chrbtom, alebo tvárou. Ak je k nej otočený tvárou, stáva sa duchovnejším a duchovnejším a jeho/jej duchovný stupeň sa viac a viac otvára. Ak sa jej však obráti chrbtom, stáva sa neduchovnejším a neduchovnejším a jeho/jej duchovný stupeň viac a viac mizne, až kým si ho úplne neuzavrie, a jeho uzavretím sa dotýčaný stáva skutočne podobný zvieratú, bez akéhokoľvek duchovného zmyslu. Je úplne jedno, či má taká osoba veľkú reputáciu, či je navonok inteligentná, geniálna a úspešná, lebo tieto atribúty sú odvodené len z prírodného stupňa, a preto nemajú žiadnu večnú hodnotu.

Toto všetko pseudo-tvorcovia vedia a pokúšajú sa využiť toto poznanie vo svoj prospech.

Uvedomujú si, že ľudia potrebujú boha. Uvedomujú si aj to, že aj oni potrebujú Boha. No, pretože nechcú uznať pravého Najvyššieho za jediného Boha, musia spomedzi seba určiť svojho vlastného boha. Takému bohu pripisujú všetky princípy a atribúty Najvyššieho a uctievať toho boha. Rovnaký systém viery vstúpajú do svojho pseudo-stvorenia na Zemi, a tak vytvárajú nové pseudo-náboženstvo.

No, pretože oni všetci chcú byť bohmi, neustále bojujú jeden proti druhému, triešťa sa, rozdeľujú sa na skupiny, atď.; neustále určujú nového boha a vstúpajú do neho silu všemocného. Toto vedie k vývoju taktiky podvodu, presviedčania, prefikanosti, skresľovania, ztročovania a všetkých stupňov negatívnych sklonov. Všetky sú prenesené a vštepené do nevedomosti ľudí Zeme vo forme nejakého náboženstva. A keďže vždy prídu s nejakým novým bohom a s nejakými novými náboženskými myšlienkami, sú zdrojom mnohých náboženských systémov viery medzi ľuďmi Zeme, hlásajúc, že len ich náboženstvo je pravdivé a pravé. Držia sa ho a strnulo, dogmaticky,

Základy ľudskej duchovnosti

fanaticky a slepo na ňom lipnú a opovrhujú všetkým a každým odlišným do tej miery, že sa sústavne vzájomne zabíjajú a kynozia v mene svojho novopseudo-stvoreného boha. Ľudské bytosti, samozrejme, nechcú akceptovať, že to, čo robia, je v mene alebo zo sympatie k diablovej, a nie v mene pravého Najvyššieho, ktorý by nikdy nestvoril rozličné náboženstvá či čokoľvek protikladné.

A tak neduchovný stav končí totálnym šialenstvom, prejavujúcim sa tak pestro celými ľudskými dejinami počas posledných 3 – 4 miliónov rokov.

Také náboženstvá, vytvorené a vymyslené v pseudo-duchovnom stave pekiel, sú šírené k ľuďom na Zemi, aby im bránili v pravej duchovnosti a aby súčasne uspokojili ich potrebu, túžbu a pátranie po duchovnosti, ktorá je imanentná každej žijúcej sentientnej entite.

Avšak, tento krok predstavuje ďalšie nebezpečenstvo pre ich plán, a teda pre nich osobne. Nech sú náboženstvo alebo duchovnosť akokoľvek falošné a skreslené, prostredníctvom samotných ich princípov vždy obsahujú nejaké zrnká pravdy, ktoré sú pre ich plán zhubné. Toto je zachovávané vďaka starostlivému naplánovaniu Absolútnou Prozreteľnosťou Najvyššieho, aby také zrnká pravdy mohli byť použité na privedenie ľudí späť k pravej duchovnosti, ak si tak zvolia v niektorom bode ich dejín.

Najzhubnejšou pravdou pre pseudo-tvorcov, obsiahnutou v každom takom systéme, je nutnosť pripustiť, že jestvuje čosi viac než len prírodný stav. Preto musia hlásať, že jestvuje vyšší poriadok voči prírodnému stupňu. A tu je ten háčik. Keďže ľudské myslenie a vykonávanie volieb nemožno zničiť — inak by museli zničiť seba samých — môžu za rozhodnúť buď tomuto všetkému veriť, alebo tomu všetkému neveriť. A v tejto schopnosti je prítomnosť pravej duchovnosti, v ktorej je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom.

Aby pseudo-tvorcovia podkopali túto pravú duchovnosť a zotročili ľudské myslenie a voľbu, navodzujú v ľuďoch mnoho negatívnych myšlienok a pocitov, ako napríklad strach, vinu, hrôzu a des, utrpenie, bolesť, ohnivé muky v pekle; a potom sľúbia každému úľavu od takých stavov pod podmienkou, že bude verne, strnulo, dogmaticky, bez akéhokoľvek rozmýšľania, v slepej viere nasledovať výlučne ich učenia a náboženské systémy. Len slepým nasledovaním budú zachránení pred pekelným osudom. Teraz sa pseudo-tvorcovia ľuďom javia ako spasitelia. (V skutočnosti pseudo-spasitelia.)

Aby svoju moc prejavili intenzívnejšie, začínajú si uzurpovať všetky pozitívne kategórie tým, že ich kradnú Najvyššiemu, zmeniac ich na negatívne a vyhlasujú ich za jediný zdroj života. Keďže všetko pozitívne myslenie a chcenie je v nich zmenené na základe ich voľby na negatívne, všetky ich myšlienky a sklony sa stávajú výlučne negatívnymi. Všetky také negatívne myšlienky neustále premietajú do univerzálneho vedomia a do tých, ktorí sú ochotní prijať ich myšlienky a uskutočniť a realizovať ich v prírodnom stave. Keďže nikto iný, okrem ich vlastného pseudo-stvorenia na planéte Zem, nie je ochotný prijať také myšlienky (koniec koncov, to bol účel vytvorenia ich takým spôsobom), táto planéta a jej ľudia sa stávajú javiskom, bojiskom, na ktoré sú také myšlienky premietané a kde sa konkretizujú.

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

Pretože tieto myšlienky vyjadrujú pocity nenávisti, zúrivosti, hnevu, skazy, nepriateľstva, agresie a všemožnej zloby, so všetkými ich predstaviteľnými i nepredstaviteľnými dôsledkami a následkami, objavujú sa vo forme všemožných divokých zvierat a tvorov, všemožných jedovatých a škodlivých rastlín, jedovateho a škodlivého hmyzu a všemožných choroboplodných zárodkov a vírusov. V ľuďoch sa objavujú buď ako duševné, alebo ako fyzické choroby, všemožné neduhy, všemožné nehody a nešťastia, vojny, pohromy, komploty, prevraty, všemožné zločiny, všemožné prírodné katastrofy a mnohé ďalšie negatívne prejavy. Ak nejaká osoba myslí a udržia si nejakú negatívnu myšlienku alebo pocit, tie sa stávajú súčasťou tej osoby. Toto je pravdou doslovne. Princípom tu je: každá idea, či už pozitívna alebo negatívna, len čo je vyslovená alebo pomenovaná, má tendenciu realizovať sa v prírodnej realite alebo v prírodnom stupni cez svoju konkrétnu manifestáciu a ilustráciu. Každá idea vytvorená v peklách je negatívna a pomocou duchovného poznania súvzťažností a silou mysle pseudo-tvorcov je premietnutá do prírodného stupňa planéty Zem a do ľudských myslí a života, a vďaka spoločnému úsiliu nich všetkých nadobudne aktuálnu podobu, bytie, alebo začne fungovať.

Teda, človek môže rozpoznať a vnímať, ak chce, že všetky agresie, vojny, nepriateľstvo, krutosť, zločiny a všetky ostatné ukrutnosti medzi ľuďmi a v prírode, všetky divoké zvieratá, jedovatá vegetácia a rastliny a všetky choroby, neduhy, nehody a všemožné nešťastia, duševné či fyzické, existujúce a súce na planéte Zem, boli vytvorené v peklách, prijaté ľuďmi Zeme z ich slobodnej vôle, a tým faktom sa skutočne objavili, postúpili a stali sa. A toto je skutočný výsledok neduchovnosti a pseudo-duchovnosti. Pseudo-duchovnosť nie je v podstate vôbec žiadna duchovnosť, pretože všetko v nej je ukradnuté z pravej duchovnosti, zmenené v opaky a prekrútené.

Aby pseudo-tvorcovia túto vec ešte viac zamotali, pokračovali tým, že postavili ľudí navzájom proti sebe, vytvorením odlišných národov a národností, odlišných rás s odlišnými, často diametrálne opačnými názormi, kultúrami, náboženstvami a jazykmi. Založili skostnatené inštitúcie, tradície a konvencie, ktoré by nedovolili nič nové, aby u ľudí nemohlo vzniknúť žiadne pravé duchovné uvedomenie. Vytvorili všemožné zákony, zvyky, normy a pravidlá, aby tak boli ľudia úplne obmedzení, ohraničení v ich slobode prejavu a voľby, a teda príliš ustráchaní a previnili na to, aby konali, verili, mysleli alebo správali sa v rozpore s takými ustanovizňami a úradmi, pod hrozbou postihu odmietnutia, vylúčenia alebo krutého trestu, či dokonca popravy alebo uväznenia.

Kompletne a totálne skreslili a prekrútili význam duchovného manželstva, zavedením formálnej inštitúcie manželstva, založenej na pohodlí, závislosti, podriadení sa a na všemožných náboženských, spoločenských a morálnych obmedzeniach. Vnukli ľuďom potrebu vytvárať špeciálne kódexy, pravidlá a predpisy o tom, ako by mala inštitúcia manželstva fungovať, ako by mali byť vychovávané deti a aká je rola sexuality v ľudskom živote. Najobľudnejšie skreslenie a útoky boli vynájdené proti pravému významu ľudskej sexuality. Pre nich sa stala špeciálnym cieľom, aby podkopali jej pravý účel, miesto a funkciu v ľudskom živote. Vedeli veľmi dobre, aké veľké dôsledky má sexualita v ľudskom duchovnom vývoji a sebaupínaní. Boli si vedomí, že sexualita súvzťahuje s jednou z najvyšších duchovných hodnôt, že v sexuálnom spojení muža a ženy jestvuje neustále potvrdzovanie univerzálnej lásky a v nej je večne prítomný Najvyšší.

Základy ľudskej duchovnosti

Dôvodom, prečo naplánovali taký starostlivý a ničomný plán, zničiť pravý duchovný význam pohlavného styku, bolo, že by to bola najľahšia cesta, ako ovplyvňovať ľudské duchovné uvedomenie tak pozitívnym, ako aj negatívnym spôsobom. Keby ponechali sexualitu jej vlastnému vývoju, alebo keby nevyňaložili také prefikvané snahy na prekrútenie jej pravej funkcie a účelu v ľudskom živote, ľudská sexualita by potom bola najzraniteľnejšou oblasťou, pomocou a prostredníctvom ktorej by ich plán zničiť duchovnosť úplne zlyhal.

Z toho dôvodu zasadili a vstúpili do ľudských myslí najskreslenejšie a najobludnejšie spôsoby chápania sexuality, manželstva a štruktúry rodiny, aby to využili ako prostriedok na zotročenie ľudí v najstrašnejších stavoch viny, sebadeštrukcie, deštrukcie druhých, sexuálnych perverzností a/alebo sexuálnej absencie.

Toto všetko sa robí v mene náboženstva alebo v mene ochrany spoločnosti, s tým významom, že sexuálne pocity a sexualita sú vynálezom diabla, a teda sú proti Najvyššiemu. Nuž, toto je presný opak skutočnej pravdy. No to je spôsob, ako fungujú, vezmú skutočnú pravdu a zmenia ju na jej opak. Toto sa robí so všetkými ľudskými hodnotami bez výnimky. Samozrejme, najpresvedčivejší argument v prospech platnosti takých prekrútení je, keď sa to robí v mene náboženstva, duchovnosti a Najvyššieho. Toto je skutočné nebezpečenstvo, ktoré bolo/je schopné zotročiť väčšinu ľudí, obzvlášť za starých čias, keď boli zámerne držaní v stave nevedomosti, strachu, viny a úzkosti ohľadne takých pocitov a činov.

No, pretože tento útok je namierený proti spojeniu, integrite a jednotnosti feminínych a maskulínych princípov — koniec koncov, v tomto spojení je pravá duchovnosť a prítomnosť Najvyššieho — bolo nevyhnutné zvrátiť a zničiť pravý význam takého spojenia a nahradiť ho kompletne a úplne iným vzťahom medzi tými princípmi a ich predstaviteľmi.

Preto bol iniciovaný dôkladný plán na elimináciu rovnosti pohlaví a uvedenie žien do podriadeného a nižšieho postavenia. Je zaujímavé všimnúť si tu, že útok je smerovaný zväčša proti ženskému postaveniu. Aj keď u niektorých kmeňov boli pokusy zriadiť matriarchát, a tak podkopať postavenie mužov, to smerovanie v ich plánoch nikdy správne nefungovalo.

Treba chápať, že pseudo-tvorcovia boli majstrami vedy súvzťažností a konečného duchovného významu takých súvzťažností a ich tvorivých dôsledkov. Preto si uvedomovali skutočnú súvzťažnosť princípu feminity, reprezentovaného ženskými charakteristikami v ich pôvodnom nadelení od Najvyššieho. Veľmi dobre vedeli, že feminita je esencia, bytie, stav, láska, vôľa, motivácia, pocity, intuícia, potencia, sloboda a teplo. Bez feminity by existencia, proces, substancia, múdrosť, rozum, myslenie, inteligencia, poznanie, nezávislosť a svetlo — teda maskulíny princíp, nemal žiadny reálny život. Keďže feminíne princípy sú centrom a jadrom akejkoľvek manifestácie, je nevyhnutné napadnúť ich postavenie, aby bol zatemnený a/alebo udusený pravý duchovný význam života. Kvôli dosiahnutiu takého skreslenia sa stalo nevyhnutným napadnúť postavenie ženy v prírodnom stave, podkopávajúc tým dôležitosť všetkých tých princípov, ktoré tvoria samotný život všetkých manifestácií stvorenia.

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

Preto bola do ľudskej mysle vštepená myšlienka, že feminínny princíp — a teda ženskosť, je podriadený a menej dôležitý a menej hodnotný než maskulínny princíp — teda mužskosť.

Dôsledok takých skreslení naďalej otriasa integritou ľudstva dokonca i v súčasnosti. Sexualita, ženskosť, manželstvo a všetky súvisiace veci sú najskostnatenejšími, najzúrivejšími odolávajúcimi konceptmi v moderných konvenčných a tradičných zriadeniach, ktoré zotrávajú pri svojich starých, zavedených a totálne prekrútených zvyklostiach takmer bez akejkoľvek zmeny. No bez zmeny týchto zvyklostí nie je možný žiadny návrat k pravej duchovnosti — kvôli súvzťažným faktorom, ktoré s tým súvisia. Súčasný pokus niektorých ľudí, mať takzvaný voľný sexuálny život, pramení z celkového negatívneho stavu sexuality, založeného na psychologickom fenoméne zvanom formovanie reakcií následkom viny, vnútenej im náboženskými a/alebo spoločenskými tradíciami a konvenciami. Je to forma obrany, a nie výsledok skutočného duchovného chápania sexuality.

Tak ľudstvo postupne stratilo všetku predstavu pravej duchovnosti. Tá bola nahradená buď totálnym popieraním existencie akejkoľvek duchovnosti, alebo pseudo-duchovnosťou, prejavujúcou sa v početných konvenciách a tradíciách náboženských, spoločenských, kultúrnych, manželských a podobných moderných inštitúcií, ktoré vymysleli pseudo-tvorcovia za účelom udusenía pravej duchovnosti a nahradenia Najvyššieho po celom stvorení.

Počas tohto obdobia dejín ľudstva Absolútna Prozreteľnosť Najvyššieho pokračuje v práci sotva postrehnuteľnými, nepriamymi i priamymi spôsobmi, aby využila každú situáciu ako pripomienku existencie pravej duchovnosti. Ako bolo spomenuté predtým, v počítačnom pláne pseudo-tvorcov bolo niekoľko trhlín a slabých miest, ktoré boli jednoducho nevyhnutné, ak sa mal vôbec nejaký taký plán uskutočniť. Jednou trhlinou bolo, že schopnosť učenia sa novej generácie musela byť zachovaná. Ďalšou bolo, že individuálny ľudský vývoj bolo nutné začať od nulového poznania alebo od nevedomosti v detstve, k poznaniu a inteligencii v dospelosti. Takú situáciu využíval/využíva Najvyšší na nastolenie a udržiavanie princípu rovnováhy, pomocou ktorého sú ľudia udržiavaní v slobode voľby.

Učenie sa, sloboda, voľby a všetky súvisiace veci sú čisto duchovné princípy, v ktorých je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom. Z nich môže Najvyšší neustále poskytovať odlišné alternatívy, viac a vyššie, než sú tie, ktoré ľuďom poskytujú ich pseudo-tvorcovia. Teda, pri každej pekelnej alternatíve sa okamžite objaví alternatíva k nej opačná. Vďaka tomuto vyvažujúcemu princípu si teraz ľudia môžu zvoliť nie to, čo chcú po nich pseudo-tvorcovia, ale to, čo chcú sami.

Za účelom zachovania tejto rovnováhy, a teda duchovnej slobody ľudí, Najvyšší poskytuje množstvo prostriedkov.

Počas dejín ľudstva boli napísané rôzne takzvané Sväté Knihy, v ktorých boli obsiahnuté zrnká pravých duchovných právd. Dobrým príkladom je kresťanská Biblia. Na Zem boli poslaní mnohí proroci, duchovní učitelia a duchovní vodcovia, aby naučili ľudí nové stránky pravej duchovnosti. Títo proroci a duchovní vodcovia sa objavovali v

Základy ľudskej duchovnosti

rôznych národoch, na rôznych miestach a v rôznych časoch. Ich poslaním bolo vštepiť a zachovať zrnká duchovných právd vo všetkých ľudských tradíciách, konvenciách a náboženstvách. Z toho dôvodu museli stavať na pôde, ktorá bola k dispozícii, a prispôbiť sa jazyku a spôsobom tradícií a konvencií. Pretože ľudstvo chápalo a chápe duchovnosť úplne externe, čo je pseudo-duchovnosťou, jediný spôsob, ako vštepiť pravú duchovnosť, boli tie isté externé prostriedky. Preto používali proroci jazyk a kultúru ľudí, ku ktorým boli poslaní, a do svojich spisov zašifrovali pravé a hlbšie duchovné významy. Použili teda zákon súvzťažností, vediač, že pomocou každého takého slova, opisujúceho prírodné udalosti, veci a miesta, možno nevedomým častiam ľudskej Vnútornej Mysle tlmočiť nejaký hlboko skrytý duchovný význam, ktorý napokon povedie k spochybneniu pseudo-duchovných ľudských hodnôt. Z dôvodu tejto vonkajšej povahy tlmočenia skrytého duchovného významu museli ovládať navonok viditeľné sily, aby presvedčili ľudí o svojom pravom poslaní. Za takých okolností nemohli ľuďom pripomínať skutočný duchovný stav vecí žiadne iné prostriedky než nadprirodzené javy, ktoré mohli tí proroci a vodcovia predvádzať ľuďom, ktorí boli držaní vo vonkajšom stave naturalistickej náboženskej slepoty.

Preto museli fungovať na princípe zázakov. Tento princíp nemá v sebe žiadnu duchovnú hodnotu, pretože má tendenciu vnucovať ľuďom vieru v niečo, o čo sa bezpodmienečne nezaujímajú. Nič, čo je vnucované, nemôže byť zachované, teda si to nemôžu privlastniť. Skutočná hodnota zázakov je v spustení vnútorných duchovných procesov, ktoré môžu napokon pripraviť každého, kto má záujem byť prístupný svojmu vlastnému procesu uvažovania, aby začal spochybňovať hodnotu aj takých zázakov, aj zavedených názorov pseudo-duchovnosti alebo pseudo-vedy, či už toho alebo onoho.

Takže, ako sa postupne opätovne otvára jedincov vnútorný alebo duchovný stupeň, on svojimi vlastnými procesmi vníma pravú duchovnú realitu, ktorá si nevyžaduje žiadny dôkaz alebo zázraky, lebo jednoducho je. Dospieť k takémuto záveru je však veľký krok pre tých, ktorých duchovný stupeň je uzavretý po toľké tisícky, či dokonca milióny rokov. Preto musí byť proces otvárania postupný a po malých krokoch, aby neohrozil samotný život duchovnosti. Úplné odhalenie kompletnej pravdy niekomu, kto je duchovne slepý, by sa rovnalo spáleniu na popol.

Zázraky a nadprirodzené schopnosti, prejavované všetkými prorokmi, Ježišom Kristom, Swedenborgom a ostatnými duchovnými vodcami, vrátane niektorých súčasných vodcov, sú všetko súčasťou takého nevyhnutného vývoja v ľudskom duchovnom znovuprebudení. Sú to povrchné nástroje, používané len preto, lebo neboli k dispozícii žiadne iné prostriedky, na základe faktu, že všetko ostatné bolo zničené alebo zakázané z nejakých nevyhnutných duchovných dôvodov. Zázraky nie sú samé osebe duchovné. Sú len prírodnými nástrojmi na demonštráciu duchovnej moci a na naznačenie, že duchovné zákony presahujú prírodné zákony. Z hľadiska pravej duchovnej slobody im nemožno pripisovať žiadnu inú hodnotu.

Pravý duchovný význam možno získať len vnútornými prostriedkami, keď jedinec vojde do svojho vnútra a hľadá odpovede na svoje otázky, vnímajúc pravdivosť odpovedí bez akejkoľvek potreby byť presvedčený silou zázakov (ak sú také zázraky použité na ten účel).

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

Použitie zázrakov ako duchovných prostriedkov pre odstránenie problémov v ľudskom živote však môže byť pozitívne a prospešné na mnohých úrovniach, za predpokladu, že také prostriedky nie sú použité na to, aby niekoho nútili, aby buď v zázraky veril, alebo na nich zakladal svoj duchovný vývoj.

Pre vskutku duchovných ľudí sú zázraky a spirituálne prostriedky len vonkajším potvrdením niečoho, o existencii čoho vždy vedeli bez akéhokoľvek potvrzovania. V takom postoji je pravá múdrosť.

Z toho dôvodu ani zázraky, ani paranormálne schopnosti samé osebe a samé od seba nemôžu dokázať nič. Problém je, že pseudo-tvorcovia ovládali tie isté sily, na základe ich nesmierneho poznania a dômyselnosti, ktoré mali milióny rokov. Preto mohli predvídať toľko zázrakov a nadprirodzeného uzdravovania ako tí, ktorí prichádzali z dobra. Taká situácia viedla k ešte väčšiemu duchovnému úpadku ľudstva. Falošní proroci a falošní duchovní vodcovia budú schopní dokázať tými istými vonkajšími prostriedkami „pravdivosť“ svojich vlastných učení, ktoré pochádzajú z pekiel pod maskou „nebeských“ doktrín.

Cez ich schopnosť vnášať zmätok bola v duchovnom svete postupne vyvolaná nerovnováha. Ako tá nerovnováha pokračovala, hrozila úplným zánikom akejkolvek duchovnosti na Zemi. Zánik duchovnosti vedie k úplnému ukončeniu života.

Tento výsledok bol jedným z cieľov pseudo-tvorcov. Úplným zničením života na Zemi mohli demonštrovať, že Najvyšší je bezmocný a nemôže proti nim nič urobiť. Preto sú mocnejší než Najvyšší. A ak sú mocnejší, potom oni sú skutočnými vládcami celého stvorenia.

Nuž, pri sledovaní tohto cieľa uspeli na jednej úrovni tým, že vtrhli do intermediárneho sveta duchovnej dimenzie. Pevne sa v tom svete zabývali a pokračovali ďalším krokom svojho plánu. Z pozície dosiahnutej v intermediárnom svete zahájili priamy útok na tie stavy a oblasti nebies, ktoré boli v tesnej blízkosti k intermediárnemu svetu.

Tak vytvorili veľmi nebezpečnú situáciu. Keby uspeli v ovládnutí tých oblastí nebies, potom by celé stvorenie zahynulo, pretože všetko ostatné je postavené na princípoch nebies.

Treba si pamätať, čo bolo o tomto povedané predtým. Nebesia — prapôvodný duchovný svet — reprezentujú ako celok najvnútornejší stupeň stvorenia, z ktorého stvorenie čerpá všetok svoj život, bytie a existenciu. Bez najvnútornejšieho stupňa nie je žiadne stvorenie, žiadny život, žiadne bytie, žiadne existovanie, žiadne objavovanie sa, žiadne postupovanie a žiadne nastávanie. Preto taký útok ohrozil samotný princíp života a celé stvorenie. Nikto v stvorení nemohol zastaviť taký útok. Jediný, kto s tým mohol niečo urobiť, bol Najvyšší. Ale Najvyšší, súc v Absolútnom Pozitívnom Stave a Procese, nemohol priamo urobiť nič, lebo akékoľvek také úsilie by vyslovene pseudo-tvorcov bez stopy zničilo. Absolútna Láska a Múdrosť neobsahuje predstavu ničenia, ale len zachovania, pokračovania a spasenia. Preto začalo byť nevyhnutné, aby Najvyšší

Základy ľudskej duchovnosti

pokračoval Svojím ďalším krokom Svojho Veľkého Plánu, vymysleného pred začiatkom času a priestoru.

Aby sa dostal do kontaktu so zlým, negatívnym stavom za účelom jeho kontroly, Najvyšší musel podstúpiť priamu inkarnáciu do tretieho stupňa alebo do prírodného fyzického sveta, kde boli také negatívne stavy a procesy zahájené. Keďže planéta Zem bola naprojektovaná pre vyššie opísaný experiment, bolo nutné inkarnovať sa na planétu Zem. Teda, inkarnácia Najvyššieho prebiehala nasledovne. Najprv bolo nevyhnutné vytvoriť vhodné fyzické telo. Priame stvorenie takého fyzického tela duchovnými procesmi Najvyššieho nemohlo byť účinné, pretože by neobsahovalo nič z negatívneho stavu. Tým by zlyhal účel celého plánu. Okrem toho, také telo by nemohlo prežiť v negatívnom stave. Bolo by okamžite zničené nesmiernym útokom všetkých negatívnych stavov dohromady.

Preto muselo byť telo pre Najvyššieho počaté prírodnými prostriedkami cez prírodných ľudí. Len touto cestou mohlo potenciálne zdediť všetky dôsledky negatívnych stavov, a cezeň ako cez nejakého prostredníka mohol Najvyšší prísť do kontaktu so zlom a byť ním pokúšaný. Princípom tu je, že negatívny stav a jeho zlo možno poraziť len skrz vystavenie sa mu, teda, súc ním pokúšaný. Nejestvuje žiadna iná možná cesta, ako premôcť taký stav. Ak niekto nie je niečomu vystavený a nie je tým pokúšaný, nevie, čo to je alebo ako to poraziť a presiahnuť; preto to nemôže poraziť a presiahnuť. Ak s tým nemôže bojovať, bude tým zničený. Keďže toto je univerzálny princíp vo všetkých ohľadoch a keďže Najvyšší je v samotných Princípoch, musí sa riadiť tým istým princípom, lebo Najvyšší je fakticky nimi.

Nuž, kresťanská cirkev z výkladu Biblie usúdila, že Najvyšší bol počatý nepoškvrneným spôsobom. To znamená, že podľa cirkvi nedošlo k žiadnemu pohlavnému styku so žiadnym mužom a že Mária bola panna, keď počala Najvyššieho. No toto rozprávanie je skreslením toho, čo sa skutočne stalo. Bolo dovolené, aby toto skreslenie pretrvalo až do súčasnosti, kvôli vonkajším pomerom moderných cirkví, ktoré ešte stále požadujú takzvané zázračné vysvetlenie takého počatia.

V skutočnosti však ľudské telo pre Najvyššieho mohlo byť vytvorené len vonkajšími prostriedkami, inak by nemohlo splniť svoju funkciu. Tu bolo absolútne nevyhnutné dodržiavať všetky prirodzené kroky počatia a vývoja takého tela, inak by bol celý účel inkarnovania sa Najvyššieho úplne stratený. Také telo by nemohlo prežiť útok pekiel na seba skrz pokúšanie.

Avšak, len čo to telo dozrelo do bodu jeho pripravenosti narodiť sa, Najvyšší doň vošiel prostredníctvom prispôbenej úrovne Svojho ducha. Muselo dôjsť k prispôbeniu sa stavu toho tela, aby to telo mohlo prežiť takú intenzívnu prítomnosť. Inými slovami, toto bola takzvaná situácia „priameho vstupu“. Keďže v duševnosti a duchovnosti toho tela nebolo nič dedičnej povahy ani zo strany matky, ani zo strany otca toho tela, v tom zmysle to bolo vskutku nepoškvrnené počatie.

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

Duševnosť a duchovnosť toho tela bola úplne, kompletne a absolútne z Najvyššieho. Preto vošiel Najvyšší pod menom Ježiš Kristus do prírodného stavu skrz prirodzene počaté telo.

Ježiš Kristus sa objavil vo forme muža, z dôvodu predsudku, existujúceho v tom čase na planéte Zem ohľadne postavenia žien. Bolo nutné, aby Sa etabloval v postavení autority, ktorá bola prijateľná pre ľudí tej doby. Inak by Ju/Ho nikto nepočúval. Avšak, prijatím mena Ježiš Kristus boli do neho zahrnuté plne a rovnako oba princípy; meno Ježiš, súvzťažiacie s láskou a dobrom, reprezentuje ženský princíp, a meno Kristus, súvzťažiacie s múdrosťou a pravdou, reprezentuje mužský princíp. Oba princípy museli byť v Ježišovi Kristovi plne prítomné, ak malo dôjsť ku kompletnému pokúšaniu všetkých princíпов.

V tejto kondícii a v tomto stave mohol byť teraz Najvyšší pokúšaný a spoznať povahu ziel a všetkých negatívnych stavov, bojom s nimi a presiahnutím ich v Sebe i mimo Seba.

Počas pokúšania Ona/On porazil všetky zlá a lži. Je nutné pamätať si, že pseudo-tvorcovia vedeli veľmi dobre, kto je Ježiš Kristus, a preto Ju/Ho napadli so všetkou mocou ziel a lží, nahromadených počas miliónov rokov ich existencie. Nič nechýbalo. Tak mohol Najvyšší prísť do styku s každým jedným detailom všetkých ziel a lží, ktoré existovali od ich prvého počatia ľuďmi. Keďže také zlá a lži sú vytvárané vždy z toho istého zdroja, Ježiš Kristus bol v styku aj so všetkými zlami a lžami, ktoré mali existovať vo všetkých časoch po Jeho/Jej odchode z planéty Zem.

Ako je známe, posledným pokúšením na Zemi bolo pre Ježiša Krista pokúšenie na kríži. Keďže tam bol pokúšaný fyzickou smrťou, vynálezom pekiel, umožnilo Jej/Mu to zostúpiť po Jeho smrti do pekiel, bez ich zničenia, a podriaďiť si peklá, dostanúc ich pod Svoju úplnú kontrolu a obrátiac ten proces správnym smerom, čiže k duchovnosti.

Aby to urobil, bolo nutné zhromaždiť všetkých pseudo-tvorcov zo všetkých miest, kde sa zdržiavali a ukrývali, a vybudovať špeciálny stav a rozpoloženie, ktoré sa stalo špeciálnym peklom, známym len Najvyššiemu, aby ich dostal do toho stavu a izoloval ich, aby už viac nemohli mať žiadne spojenie so žiadnou sentientnou entitou nikde inde, vrátane sentientných entít z planéty Zem. Dovtedy mali priamy prístup na Zem a inkarnovali sa do ľudskej populácie vo forme ľudských tiel alebo formou posadnutí, napríklad ako démoni a zlí duchovia, ktorých za tým účelom vytvorili.

Odvtedy úplne všetok vplyv, kontakty alebo spojenia z toho jednotlivého stavu či pekiel, kde sú umiestnení pseudo-tvorcovia, boli prerušené. Dôvod, prečo to bolo nevyhnutné, bol ten, že vlastnili nesmierne poznanie, paranormálne schopnosti a duchovné sily, ktoré nahromadili a zozbierali počas 140 miliónov rokov. Na tomto stáli, vymýšľajúc všetky typy prefikovaných pseudo-vynálezov, využívajúc nové tvorivé snahy Najvyššieho a Jej/Jeho ľudí, ktoré neustále vchádzali do života, kradnúc z nich a vymýšľajúc nové ničivé útoky proti každému takému tvoreniu. Keby toto pokračovalo, akékoľvek pravé tvorivé úsilie by bolo nimi podkopané a využívané na budovanie sofistikovanejších, efektívnejších a úspešnejších prostriedkov ničenia. To by viedlo k

Základy ľudskej duchovnosti

nevyhnutnosti anulovania tvorivosti. Anulovať tvorivosť znamená zastaviť život. Tak by všetko zahynulo.

V tomto je pravý význam inkarnácie Najvyššieho na planétu Zem. Účelom tejto inkarnácie nebola len záchrana ľudí na Zemi, ale aj záchrana všetkých dimenzií, všetkých svetov, všetkých vesmírov, všetkých stavov a každej jednej sentientnej entity buď v prírodnom, alebo v duchovnom bytí a existencii.

Po zhromaždení všetkých pseudo-tvorcov, spolu s ich démonmi a zlými duchmi, Najvyšší stvoril pre nich špeciálny stav, kde im je dovolené zostať tak dlho, ako chcú, dokonca do večnosti, ak to bude nutné. Ten stav je mimo dosahu akejkoľvek sentientnej entity. Najvyšší oddelil všetkých ostatných ľudských duchov od ich pseudo-stvoriteľov a stvoril pre nich odlišný stav, kde nemajú žiadny kontakt s pseudo-tvorcami. Všetci ľudia sú v tomto novourčenom stave zo svojej vlastnej slobody voľby, od posledných troch či štyroch miliónov rokov až do súčasnosti. Avšak, tento nový stav nebol uzavretý a bolo dovolené udržiavať kontakt so Zemou, kvôli slobode voľby ľudí.

Treba mať na pamäti, že ľudia Zeme sa dovtedy vo väčšine prípadov stotožňovali so všetkými zlami a ľžami a všemožnými negatívnymi ideami svojich pseudo-stvoriteľov. Cez to stotožnenie sa tie idey stali láskou ich životov. Všetko, čo sa stane láskou jedincovho života, stáva sa jeho/jej životom. Vziasť mu to, znamená smrť. Nemožno dovoliť, aby sa to stalo, pretože v schopnosti každého žiť, voliť si, učiť sa, uvažovať a rozhodovať sa je Najvyšší. Preto, kvôli zachovaniu ľudských životov, bolo nevyhnutné ponechať kontakt s tými stavmi pekla, ktoré boli tvorené z ľudí sveta od doby počiatku pôvodného podvodu pseudo-tvorcov.

Okamžité kompletne uzavretie zdroja identít a lások ľudského života, to je jedno, či sú pozitívne alebo negatívne, znamená udusiť ich a pripraviť ich o ich vlastnú duchovnú atmosféru, ktorá vyživuje aj ich fyzický život.

Proces duchovného znovuzrodenia musí byť veľmi pomalý, opatrný a slobodný, aby boli dokončené všetky nutné kroky, zintenzívnením a vynesením na povrch chápania a zažitia všetkých negatívnych stavov každého človeka a ich ziel a ľží. Na základe rozpoznaní myšlienky, pocitu alebo činu ako zlého, falošného a zhubného sa ľudia začínajú od neho odvracať. V miere, v akej sa od neho odvrátia, v tej istej miere Najvyšší otvorí ich duchovný stupeň, kde je Ona/On a odkiaľ sa môžu dozvedieť o pravej duchovnej realite.

Takže potom, ako Ježiš Kristus dokončil Svoje poslanie, bolo dovolené, aby stav vecí na planéte Zem pokračoval svojím vlastným smerom, s tým rozdielom, že nebolo možné uplatňovať žiadny priamy vplyv najzničujúcejšieho stavu pekiel pseudo-tvorcov na ľudí. Všetkým ľuďom bola a je preto daná väčšia sloboda a schopnosť v nejakom bode svojho vývoja dospieť k skutočnému uvedomeniu si, čo sa naozaj stalo a prečo, a začať cestu návratu k duchovnému pokroku, pre ktorý boli pôvodne stvorení.

Zablokovaním vplyvu pseudo-tvorcov a uvedením všetkých pekiel pod Svoju kontrolu Najvyšší ukončil nadvládu a neobmedzené panovanie pekiel nad ľudstvom. Teraz, skrz Absolútnu Prozreteľnosť, Najvyšší predvída a zodpovedajúcim spôsobom

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

zabezpečuje výsledky alebo dôsledky slobodných volieb ľudí. Najvyšší neustále moderuje, upravuje a vyvažuje všetky voľby a alternatívy na oboch stranách. Preto môže byť budovaný primeraný základ pre konečnú kompletnú elimináciu akýchkoľvek negatívnych vplyvov pekiel na ľudstvo a všeuniverzálne vedomie. Najvyšší tým, že to všetko robí, úplne zrušil pôvodný plán pseudo-tvorcov a ich snahu zmenil na veľké duchovné poučenie pre všetkých. Výsledok tohto poučenia pre ľudstvo sa má práve začať a naplniť. Táto kniha je súčasťou toho kroku.

Ako bolo spomenuté predtým, po tom, čo Ježiš Kristus opustil Zem, bolo dovolené, aby vznikli nové skreslenia, pseudo-náboženstvá a vek temna. Bolo to nevyhnutné, aby sa mohla do krajnosti prejavíť povaha negatívnych stavov, spojených s tými, ktorí prišli po pseudo-tvorcoch. Nič nemožno úplne eliminovať, kým sa to neodhalí a plne neukáže. Takže druhým krokom v snahe priviesť ľudstvo späť k duchovnosti bolo dovoliť nahromadenie všetkých negatívnych stavov, ktoré boli vytvorené ľuďmi a ich peklami od doby ich vzniku, v dôsledku kanadského žartíku, ktorý zosnovali pseudo-tvorcovia. Taká snaha sa nemohla uskutočniť, kým inkarnácia Najvyššieho na planétu Zem neukončila vplyv pseudo-tvorcov na celé stvorenie a kontakt s ním. No len čo sa to zrealizovalo, mohla sa začať druhá fáza.

Všetkým peklám, ktoré boli sformované od doby návštevy a odchodu Ježiša Krista, bolo dovolené uplatniť ich vplyv na ľudstvo za účelom vystupňovania všetkých ich ziel a lží, aby sa napokon dosiahlo ich odhalenie a odstránenie.

Kvôli povahe ľudí tento proces trvá dlho z hľadiska prírodného pozemského času. Tento proces už teraz prebieha asi 2 tisíc rokov a dospieva do konca.

Prvá veľká rana do základov toho negatívneho stavu a jeho ziel a lží a zvestovanie začiatku nového veku prišli vo forme zjavenia, ktoré poskytol Najvyšší cez Emanuela Swedenborga v polovici 18. storočia.

Aj keď Swedenborga a jeho monumentálne koncepcie ľudstvo Zeme príliš nepozná, sú obsiahnuté vo všeuniverzálnom vedomí z Najvyššieho. Celé stvorenie má k nim prístup a vďaka nim vyššie úrovne pripravujú ľudstvo a celé stvorenie počas posledných 200 rokov na Nový Vek. Nie je dôležité, že Swedenborgove koncepcie nie sú zoširoka prijímané na vedomej úrovni ľudí. Cez všeuniverzálne vedomie ovplyvňujú ľudskú Vnútornú Mysel' neustále bez vedomého uvedomenia. Svojou neustálou prítomnosťou vo Vnútornej Mysli spúšťajú potrebné idey a alternatívy pre ľudí na zváženie a zvolenie si, aby ich pripravili na to, čo má prísť.

V Swedenborgových koncepciách je niekoľko hlavných bodov, ktoré pripravujú a posilňujú ľudstvo, aby natrvalo skoncovalo so všetkými mŕtvymi pseudo-duchovnými systémami a všetkými monštruóznymi a hroznými konvenciami a tradíciami ľudí, ktoré umelo udržiavajú pri živote celé hory skreslení a stagnujúcich nahromadení.

1. Koncepcia, že je len jeden Boh (používajúc Swedenborgov termín) a že rozdelenie Boha na niekoľko Bohov, ako v polyteizme, alebo na troch Bohov, ako v kresťanstve, je ohavnosť, zosnovaná a vynájdená v peklách, aby zničila pravú duchovnosť. Dôležitosť mať koncepciu jedného Najvyššieho bola prediskutovaná v tejto knihe predtým.

Základy ľudskej duchovnosti

2. Kresťanská Biblia a ďalšie sväté knihy boli štruktúrované na spôsob celého stvorenia a univerzálnych stupňov — od najvnútornejšieho po najexternejší. Preto obsahujú vnútorný zmysel, prostredný/duševný zmysel a doslovný zmysel, prispôsobený chápaniu celého stvorenia. Nie všetky knihy Biblie a ostatné takzvané „sväté knihy“ obsahujú ten zmysel, a preto sú skresleniami. Najvyšší dovolil, aby boli zahrnuté v Biblii kvôli slobodnej voľbe ľudí a kvôli konečnému odhaleniu, ako sú skreslenia, zlá a ľži schopné vziať na seba podobu úplnej svätosti, zvädzajúc tak ľudí.

3. Všetky existujúce náboženstvá ľudstva obsahujú dôležité zrnká pravdy, ktoré sú univerzálne aplikovateľné. Nimi a skrz ne môže byť spasený každý, kto žije podľa ich zásad, bez ohľadu na jeho/jej náboženstvo či vierovyznanie.

4. Zahájenie všetkých udalostí v ľudskom živote, nezáleží na tom, aké sú bezvýznamné alebo akú majú povahu, je vždy v duchovnom stave vecí, a teda v duchovnom svete. Okrem toho, každá osoba je svojím duchovným stupňom — či si to už vedome uvedomuje alebo nie — aj v duchovnom svete a prírodnom svete. Takže, každý je obyvateľom všetkých dimenzií súbežne. (Nie sme telá s duchmi; sme duchovia s telami.)

5. Sentientný život nie je obmedzený len na planétu Zem, ale každá planéta vo vesmíre je obývaná sentientnými entitami, bez ohľadu na to, či sú alebo nie sú rozoznateľné ľudskými fyzickými zmyslami a ich fyzickými prírodnými nástrojmi.

6. Dejiny človeka sa nezačali z jednej osoby v podobe Adama a jeho manželky Evy. Ale bola to rasa ľudí nepredstaviteľného poznania, múdrosti, lásky a duchovnosti, vykreslených v súvzťažnostiach Rajskej Záhrady a spomínaných ako ľudia Zlatého Veku. Z nich pochádzali ľudia takzvaného Strieborného Veku a Bronzového Veku, atď., až kým nevznikol súčasný typ ľudí.

7. Druhý príchod Ježiša Krista nie je príchodom doslovne na oblakoch s trúbami, ale je to postúpenie každého na vyššie duchovné uvedomenie a otvorenie jeho/jej vnútorného duchovného stupňa a otvorenie vnútorného a intermediárneho zmyslu Biblie. Preto je Posledný Súd subjektívnou, vnútornou a individuálnou vecou. Z toho dôvodu sa môže odohrať len v Duchovnom Svete, teda v stave vnútra.

8. Skutočný význam manželstva a sexuality je v duchovnom zväzku lásky a múdrosti a dobra a pravdy; sexualita a manželské zväzky sa nekončia ľudskou fyzickou smrťou; namiesto toho v duchovnom svete získajú svoj pravý význam, úplnosť a kompletnosť.

Týchto osem bodov Swedenborgovho zjavenia vyvolalo proces, ktorý vedie ku konečnému odstráneniu pseudo-duchovnosti a k začiatku ukončovania vplyvu pekiel na ľudstvo.

Kvôli jeho prechodnému postaveniu Swedenborgova interpretácia niektorých týchto bodov ešte stále obsahovala tradičné a konvenčné myslenie. Toto bolo nevyhnutné kvôli príprave a kvôli zlepšeniu prechodu od starého k novému, ku ktorému má dôjsť.

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

Potom, ako pseudo-tvorcovia vytvorili jaskynného človeka, odišli a väčšina stôp ich tunajšieho pobytu bola dôkladne vymazaná. Planéta Zem bola potom uzavretá a vylúčená z Galaktickej a Vesmírnej Rodiny v prírodnom vesmíre. Neboli dovolené žiadne priame kontakty s inými, nepozemskými bytosťami, aby sa nikto nič nedozvedel o pôvodnom pláne. Len predošlým potomkom ľudí Zeme, ktorí dávno opustili Zem, bolo dovolené držať stráž nad vývojom ľudstva, bez akéhokoľvek zasahovania do záležitostí ľudstva. Urobilo sa to preto, aby sa nemohol prejaviť žiadny priamy vplyv na ľudský vývoj. Toto umožnilo uskutočnenie pôvodného plánu.

Jedným zo spôsobov, ako poprieť akýkoľvek vzťah medzi súčasnými ľuďmi a ich predchodcami, ak by sa mimovoľne dostali do ich pozornosti nejakej známky ich existencie, bolo vytvorenie odlišného fyzického tela pre nich. Pôvodne pseudo-stvorené a existujúce ľudské bytosti boli menšie a vážili menej, ich dĺžka života je značne kratšia. Ženské telá sú stavané tak, aby boli slabšie a krehkejšie, aby boli ženy učené fyzicky závislými na silnejšom mužovi. Spočiatku nebol žiadny rozdiel vo fyzickej kondícii, výdrži a sile ženského alebo mužského tela. Boli dva dôvody, prečo bola dĺžka života ľudí skrátaná: jeden vychádzal z pseudo-tvorcov. Oni potrebovali rýchlu fluktuáciu ľudí prichádzajúcich do duchovného sveta a do ich stavu, aby zaľudnili čo najrýchlejšie svoje novovytvorené peklá. Potrebovali svoju vlastnú osádku a otrokov zo Zeme, aby pokračovali v hromadení väčšej moci svojej zloby a ľži, aby mohol byť útok na všetky duchovné hodnoty efektívnejší. Druhý dôvod vychádzal z milosrdenstva Najvyššieho: dovoliť skrátiť ľudský život, aby bieda a utrpenie ľudského fyzického života v prírodnom svete boli skrátané, a namiesto toho predĺžiť ich životy v intermediárnom svete, za účelom mať väčšiu príležitosť a viac času na vykonanie lepších volieb ohľadne ich budúcnosti.

Predtým bolo poukázané, že bolo dovolené, aby na nejaký čas boli vymazané všetky vedomé spomienky ľudí ohľadne Veľkého Plánu Najvyššieho a ohľadne podvodu pseudo-tvorcov. Bolo nevyhnutné urobiť to, aby mohol ten Plán uspieť.

No ako súčasné ľudské šialené dejiny dospievajú do konca, teraz je dovolené zjaviť určité veci o tom, čo sa skutočne stalo a prečo.

Prvý náznak tohto sa objavil v spisoch Swedenborga. Z niektorých jeho pasáží ohľadne Najstaršej Cirkvi, ako to volá on, je zrejmé, že bolo čosi viac v tom všetkom, čo mu bolo dovolené odhaliť, než si ľudia mohli predstaviť alebo poznať. Avšak, v jeho časoch ani Swedenborg v jeho prírodnom stave, ani ľudstvo ako celok neboli pripravení plne chápať, čo sa stalo a prečo; Swedenborg to uvádza opakovane.

No teraz dozrel čas a ľudstvo je pripravené poznať pravdu o týchto udalostiach, súvisiacu s potrebami nasledovného duchovného kroku, ktorý sa ľudstvo chystá urobiť. Táto pravda, ako bolo spomenuté vyššie veľakrát, je približná a existuje vyššie chápanie tohto všetkého. Táto pravda je zjavená v obsahu tejto knihy. Sú určité aspekty týchto udalostí, ktoré ešte nie sú pripravené k zjaveniu. Najprv je nutné získať objasnenie vo svetle momentálne zjavenej pravdy, aby mohlo ľudstvo napokon postúpiť k vyššiemu chápaniu.

Základy ľudskej duchovnosti

Vzhľadom k tomuto jasne vidno, ako ľudstvo postupne upadalo od úplnej duchovnosti k nulovej duchovnosti niektorých prírodovedcov a ich nasledovníkov a zástancov a k pseudo-duchovnosti všetkých náboženstiev a ľudských systémov a ich členov, nasledovníkov a zástancov.

V tomto bode je nutné zvážiť, prečo sa také veci udiali a prečo to Najvyšší dovolil.

Jestvuje niekoľko dôvodov týchto „prečo“.

1. Pravá duchovná, duševná a fyzická prirodzenosť každej sentientnej entity je založená na princípoch jej slobody a nezávislosti a na schopnosti vykonávať voľby ohľadne svojho Stvoriteľa. Pravá esencia a substancia duchovnej lásky, ktorá je v Najvyššom v Absolútnom Stave, má taký charakter, že si vyžaduje, aby sa každému poskytla voľba prijať tú lásku a jej Pôvodcu, alebo ju odmietnuť. Recipročný charakter pravej duchovnej lásky je jej výživou a životom.

Ak by nejakej sentientnej entite nebola daná taká voľba, neexistovala by žiadna reciprocita. Ak chýba uvedomenie si takej voľby, sentientná entita prestáva byť sentientnou entitou. Sentiencia je tvorená schopnosťou chcieť, uvažovať o svojom chcení a vykonávať voľby rôznych alternatív v súlade so svojou slobodnou vôľou. Bez takých základných zložiek by sa taká entita príliš nelíšila od zvieratá, ktoré je riadené vrodennými inštinktmí, nie voľbami. Z takej situácie by nepramenili žiadne predstavy lásky, múdrosti a voľby. Ak neexistujú také predstavy, nemohlo by sa uskutočniť žiadne sebauvedomenie. Kde nie je žiadne sebauvedomenie, tam nie je žiadne uvedomenie si žiadnych hodnôt. Preto by taký život bol nezmyselný.

Keďže základ vzťahu medzi Stvoriteľom a Jeho/Jej sentientným stvorením je založený na tých istých princípoch, podľa ktorých funguje Stvoriteľ, je nevyhnutné vstúpiť do každej sentientnej entity uvedomenie, že môže kedykoľvek zo svojej slobodnej vôle odmietnuť opätovanie alebo prijímanie čohokoľvek, čo jej je neustále ponúkané. Toto je hlavný prostriedok, pomocou ktorého si všetky sentientné entity stanovujú pojem a predstavu o sebe. Také uvedomenie, taká predstavivosť ich neustále udržiava takých, akí sú.

Myšlienka jedincovej schopnosti vzdať sa prijímania duchovnosti a neopätovať ponúkanú lásku a všetky ostatné dary Najvyššieho obsahuje v sebe potenciál pre vyvinutie sa negatívneho stavu. Najvyšší, ako bolo neustále zdôrazňované, je Absolútny Pozitívny Stav a Pozitívny Proces. V takom stave a procese nemôžu byť prítomné žiadne negatívne idey samé osebe. V pozitívnom stave je predvídaný potenciál odvodenia takých ideí pri zaujatí nejakého iného stavu. Napokon, pravá láska stavia všetko na svojich vlastných princípoch slobody, nezávislosti a voľby. Bez voľby niet žiadnej lásky. Podľa týchto princípov jeden jedinec musí inému jedincovi poskytnúť príležitosť povedať „nie“ alebo „áno“. Povedaním „áno“ sa láska znásobuje a pozitívny stav je opätovne potvrdený. Povedaním „nie“ sa láska opäť znásobuje, vďaka jej povahe rešpektovať jedincovu voľbu (len pravá láska môže tolerovať „nie“ v záujme lásky, lebo inak by to nebola láska) a pozitívny stav sa ešte viac opätovne potvrdzuje jeho negáciou.

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

V dôsledku týchto faktov nemožno Najvyššieho alebo Pozitívny Stav považovať za pôvodcu negatívneho stavu, pretože v pravom stave lásky žiadne také koncepty neexistujú. Tam je len sloboda voľby. No múdrosť tej lásky ide ešte o krok ďalej, zavedením zákona, že každá voľba nevyhnutne vedie k jej dôsledkom. Taká je samotná povaha voľby. Keby neexistovali žiadne dôsledky, neexistovali by žiadne potvrdenia takej voľby. V potvrdení takej voľby je potenciál pre vytvorenie negatívneho stavu. Schopnosť zvoliť si je ako taká princípom čistej lásky. Na nej samotnej nie je nič negatívne. Avšak potvrdenie akejkoľvek voľby sa môže naplniť len jej dôsledkami. Také dôsledky môžu obsahovať negatívne prvky, aby potvrdili, že tá voľba bola skutočne urobená. Taká schopnosť urobiť to je z Absolútnej Lásky. Len pravá láska mohla tolerovať takú situáciu. „Nie-láska“ nie je schopná tolerantnosti a núti každého, aby prijal alebo uveril tomu, čo chce ona, a nie tomu, čo chce alebo potrebuje ten druhý.

Z tohto jasne vidieť, ak človek chce, že tolerovanie negatívneho stavu je aktom čistej lásky v záujme zachovania najcennejšieho princípu všetkých sentientných entít — slobody voľby. Vďaka nej sú tým, čím sú a vďaka nej je opätovne potvrdzovaná pravá láska.

To je jeden z dôvodov, prečo je dovolené zlu prejaviť sa a prečo sa veci dejú tak, ako sa dejú na planéte Zem.

2. Aby mal niekto nejakú predstavu o dôsledkoch akejkoľvek voľby, je nevyhnutné zobrazit' ich pomocou príkladov. Než si niekto zvolí nejakú voľbu, musí poznať dôsledky takej voľby. Slepé volenie si nie je žiadnou voľbou a nemá v sebe žiadnu slobodu.

Ak by nejaká sentientná entita nepoznala dôsledky takých volieb, nemohla by si zvoliť. Keby si nemohla zvoliť, bola by ochudobnená o samotný svoj život. Preto sa musia zobrazit' všetky dôsledky akejkoľvek voľby, so všetkými ich následkami.

Je univerzálnym zákonom, že každá idea alebo každá myšlienka na základe samotnej svojej povahy v sebe obsahuje všetky svoje dôsledky a následky. Je tiež univerzálnym zákonom, že len čo sa nejaká idea alebo myšlienka objaví v akomkoľvek myšlienkovom procese, má tendenciu uskutočniť sa a realizovať sa v konkrétnej životnej forme skrz jej postupné kroky, až kým sa nestane svojím dôsledkom a následkom v prírodnom kroku a v jeho prírodnom stupni. Ilustratívna povaha takej idey sa prejavuje v realizácii jej dôsledkov a následkov na prírodnej úrovni. Len čo sa taká idea preukáže svojimi dôsledkami a výsledkami, stáva sa základom pre porovnanie medzi dvomi alebo viacerými voľbami. Teraz každá sentientná entita bude vedieť, čo si volí. Sloboda voľby je preto trvale zachovaná. Toto je jeden z dôvodov, prečo je dovolené, aby sa objavil negatívny stav.

3. Aby bolo možné vykonať voľby, musia byť k dispozícii rozličné duchovné podmienky, stupne a úrovne, z ktorých sa dá vybrať. Ak by mal Najvyšší dovoliť, aby bola a existovala len jedna duchovná úroveň alebo duchovná kondícia, nebolo by možné robiť žiadne voľby. Jedinec by bol naveky uzamknutý len v jednom položení alebo stave. Taká situácia nemôže vytvoriť žiadny pravý život alebo základ pre opätovanie alebo prijatie akejkoľvek lásky či čohokoľvek iného v tej veci.

Základy ľudskej duchovnosti

Taká situácia by bola veľmi nerozumná. Keďže Najvyšší je rovnako Absolútna Láska i Absolútna Múdrosť, v tej múdrosti dovoľuje výbery z mnohých úrovní, z mnohých stupňov a z mnohých podmienok. Rozdiely v duchovných úrovniach sa prejavujú na prírodnej úrovni ako konflikty. Povaha hmoty je taká, že čokoľvek, čo je v duchovnom stave vecí rozdielne, je vnímané v prírodnom stave konfliktným spôsobom, a podľa toho sa tam koná.

Rozdiely v duchovných úrovniach v pozitívnom stave nie sú vnímané ako konflikty, ale ako veľká príležitosť, veľká šanca naučiť sa niečo nové. Taká situácia sa na prírodnej úrovni odráža a súvzťahuje so separáciou, ktorá spôsobuje úzkosť — čiže negatívny stav.

Treba mať na pamäti, že skutočná povaha hmoty je taká, že ona nechce zmeniť svoj stav, ale chce byť neustále absorbovaná do seba, neustále sa do seba prepadávajúca. Všetko, čo tú situáciu narušuje, je vnímané ako nepríjemné a neželateľné. Avšak, pretože duchovná sloboda je založená na existencii početných duchovných úrovní a podmienok, rozdiely medzi nimi sú vnímané alebo pociťované v prírodnom stave ako rušivý faktor; odtiaľ teda negatívny stav.

Ako si spomínate, aby bol vytvorený fyzický Vesmír, bolo potrebné pohnúť ho s použitím ohromného náporu energie a sily Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho. Bez toho náporu by do večnosti zostal v rovnakom autoabsorpčnom a do seba sa prepadajúcom položení, bez akejkoľvek zmeny. Také položení by eliminovalo možnosť volieb, pretože ilustrácia dôsledkov voľby sa môže prejavovať len na prírodnej úrovni hmoty. Je jej povahou byť hmatateľná a pevná. Teda, prírodná úroveň je hmatateľnou a pevnou základňou pre takú ilustráciu. Koniec koncov, hmota, dimenzie, podmienky, kroky a všetko ostatné s nimi bolo stvorené pre sentientné entity a ich voľby, a nie naopak. Sentientné entity neboli stvorené pre ne. Prostredie existuje pre niekoho; ten niekto neexistuje pre to prostredie.

Taký výber medzi mnohými duchovnými úrovňami a podmienkami je tiež základňou pre potenciálny rast jedinca do večnosti. Keby bola len jedna úroveň a podmienky/položení, viedlo by to k stagnácii a neproduktívnosti a nemohlo by tým byť spustené a živené žiadne tvorivé úsilie. Stagnácia, neoddeliteľne spätá s existenciou iba jediného položení, by viedla k duchovnej smrti.

Sentientným entitám však musí byť daná možnosť voľby takého rastu alebo takej stagnácie. Kvôli vykonaniu volieb je nevyhnutné dovoliť ilustráciu dôsledkov oboch — pokroku a rastu, alebo stagnácie a duchovnej smrti. Princípy stagnácie je možné ilustrovať len na prírodnej úrovni hmoty. Napokon, jej povaha je stagnujúca. Skutočná duchovná úroveň nemá takú povahu. Jej povahou je neustály pokrok. Preto musí byť taká ilustrácia daná na prírodnej úrovni, kde to položení neodmysliteľne patrí k jej pomerom.

Toto je dôvod, prečo je dovolené, aby sa objavil taký negatívny stav, ako je stagnácia, so všetkými jej smrteľnými dôsledkami a následkami.

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

4. Sentientný život by nemal žiadny význam, ak by obsahoval len uniformitu. Nekonečná rozmanitosť skúseností, postavení, stavov, úrovní, dimenzií a sentientných entít dokazuje nad akýkoľvek tieň pochybnosti, že pravý význam sentientného života je v jeho potrebách a schopnostiach byť vystavený nekonečným možnostiam objavov, poučenia a zdieľania. Žiadny stav, polozenie či úroveň by nemohli poskytnúť takú príležitosť a taký význam. Okrem toho, dôsledky a výsledky takých objavov, poučení a zdieľaní, alebo vyhýbanie sa im, sa musí znázorniť príkladmi, aby bola motivovaná taká potreba a význam.

Pretože ilustratívna a hmatateľná povaha fyzickej úrovne je najlepšie a najvhodnejšie miesto pre také diania, stáva sa prirodzeným javiskom, na ktorom sa všetko odohráva.

Preto sa to všetko deje tu na Zemi v hmatateľnej forme. Keďže všetci účastníci takého stvárňovania sú takými účastníkmi zo svojej vlastnej slobody voľby, bez ohľadu na to, či si to vedome uvedomujú alebo nie, sú bez výnimky plne, kompletne a totálne zodpovední za všetko, čo sa deje v ich životoch.

5. Stav a proces bytia a existencie každej sentientnej entity je len relatívny voči Najvyššiemu, ktorý je Absolútny. Preto môže každá sentientná entita získať uvedomenie, ponímanie a predstavu o sebe len na základe porovnania. Jedinec sa porovnáva so všetkými ostatnými a všetci ostatní sa porovnávajú s ním. Preto musí byť každá sentientná entita jedinečná a neopakovateľná. V dôsledku toho musí byť každé polozenie, stav a skúsenosť takej sentientnej entity tiež jedinečné. Dve rovnaké skúsenosti a ich obsahy by boli len jedným; na základe toho by nebolo možné urobiť žiadne porovnanie. Ak niet žiadneho porovnania, nie je možné žiadne zdieľanie. Ak by nebolo možné žiadne zdieľanie, potom by nemohla existovať žiadna základňa pre lásku. Bez takej základne by nemohla existovať žiadna sloboda voľby. Bez slobody voľby by nemohla existovať žiadna sentientná entita.

Charakter takého porovnania si vyžaduje mať príležitosť zvoliť si, zažiť čokoľvek vôbec, alebo zažiť len jeden zážitok — teda nezažiť nič. No, stav nezažitia ničoho je zažitie nezažitia ničoho. Pretože je to totálne negatívny stav, má dôsledky a následky totálne negatívnej povahy.

Aby mal jedinec skutočné porovnanie všetkých zážitkov, musí mať voľbu zažiť to nezažitie. Len s takou voľbou možno skutočne porovnávať a možno nadobudnúť pravú jedinečnosť seba s jeho jedinečnými zážitkami. Kvôli spoznaniu dôsledkov a následkov takej situácie ohľadne svojho sebaaponímania a svojho života je nevyhnutné mať názornú ilustráciu toho, používajúc hmatateľné príklady. Pretože hmatateľnosť je povahou fyzického stavu, taký stav sa stáva skutočným javiskom pre toto znázornenie.

6. Kvôli relatívnej povahe sentientnej entity voči Absolútnemu Stavu Najvyššieho skutočné chápanie účelu života možno získať len na základe príkladov a zobrazení. Len v Absolútnom Stave a Absolútnom Procese možno priamo chápať čokoľvek bez akýchkoľvek zobrazení či príkladov.

Základy ľudskej duchovnosti

Aby bolo možné získať skutočné chápanie účelu celého stvorenia, je nevyhnutné zobrazit' ten účel v porovnaní s príkladmi neúčelných snáh. Bez porovnávacích stavov, ktoré nemajú žiadny účel, nemožno získať žiadnu predstavu účelnosti. Negatívny stav sám osebe nemá žiadny účel. Jeho účelom je zničiť' čokoľvek pozitívne a účelné, a to nie je žiadny účel. Taký stav, skrz jeho negatívne dôsledky a následky, živo ilustruje povahu pravého účelu života.

Pretože všetky ilustratívne a hmatateľné reprezentácie takých dôsledkov a následkov sú doménou prírodného stupňa, ten sa stáva ich prirodzeným vyjadrením.

Teda, negatívny stav so všetkými jeho zlami a ľzami slúži napokon dobrému účelu. Keďže všetci účastníci takého hazardu sú tam zo svojej vlastnej slobodnej voľby, sú plne zodpovední za všetky trápenia a muky, ktoré sú imanentné takej voľbe.

7. Pred tým, ako Najvyšší stvorí každú sentientnú entitu, je jej daná príležitosť v ideách bytia a existencie v Absolútnom Myšlienkovom Procese Najvyššieho rozhodnúť sa, či chce vzniknúť a existovať. Nikto nie je nútený urobiť také rozhodnutie pre alebo proti. Dôsledky a následky takých rozhodnutí sú v povahe tej idey. Preto sú všetky dôsledky a následky dostupné na zváženie do najmenších podrobností. Plne je prezentovaná a zvážená potreba vymazať vedomú spomienku na také rozhodnutie. Plne je pochopený, preskúmaný, prijatý alebo odmietnutý účel, cieľ a význam inkarnácie takej idey do nejakej sentientnej entity.

Aby mala sentientná entita spravodlivý a férový základ pre akékoľvek rozhodnutie, musia byť poskytnuté všetky alternatívy. Ak je len jedna alternatíva — pozitívna, nebola by to vôbec žiadna alternatíva. Za takej situácie nemožno urobiť žiadne rozhodnutie.

Z toho dôvodu je nevyhnutné dovoliť, aby sa objavila alternatíva k pozitívnemu stavu, so všetkými jej dôsledkami a následkami. Keďže taká idea nemôže prísť od Najvyššieho, je dovolené, aby sa objavila v najrelatívnejšom a najodľahlejšom stave duchovnosti — v prírodnom stave — kde môže byť splodená na základe povahy fyzicky konkrétneho a stagnujúceho rozpoloženia v tomto stave. Keďže každá taká splodená idea pochádza z myslenia, má tendenciu realizovať sa a stať sa konkrétnou v prírodnom stave. Teraz môže byť tá idea negatívneho stavu názorne ukázaná každej potenciálnej sentientnej entite, aby bolo možné učiniť' náležité rozhodnutie.

Takže prírodný stupeň, v podobe ľudí planéty Zem, sa stáva bázou, základom pre také rozhodnutia a voľby — učené s plným a kompletným uvedomením si zodpovednosti za ne všetky.

8. S prírodným stavom hmoty je spätý vzhl'ad hmatateľnosti a pevnosti. Taký vzhl'ad sa bráni akejkol'vek zmene. Je nutné mať taký vzhl'ad, aby sa ako kontrast k nemu mohla stať realitou akákoľvek zmena alebo akýkoľvek pokrok. Len porovnaním so žiadnou zmenou alebo so žiadnym pokrokom môže dôjsť k akejkol'vek zmene alebo akémukoľvek pokroku.

Vďaka pevnému a konkrétnemu vzhl'adu hmoty môže byť hmota použitá ako základ pre hmatateľné ilustrácie všetkých nevyhnutných príkladov volieb a ich dôsledkov a

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

následkov. Bez takého vzhl'adu by nemohli byť vykonané žiadne voľby, a preto by nemohla existovať žiadna sentientná entita.

Keďže celé stvorenie je relatívne k Absolútnosti Nestvoreného Najvyššieho, môže sa objaviť, postúpiť a nastať len na základe porovnania s neobjavením sa, nepostúpením a nenastaním. Konkrétne ilustrácie takých situácií sú možné len vďaka prírodnému stupňu, ktorý je konečným vyjadrením takého neobjavenia sa, nepostúpenia a nenastania. Ten nie je nažive, a preto sa fakticky nikdy nemôže objaviť, nikdy nemôže postúpiť a nikdy nemôže nastať.

Absolútnym Kontrastným Porovnaním s takým zjavom je Najvyšší, ktorý je Absolútne Nažive, a preto sa vo Svojej Absolútnej Živosti neobjavuje, nepostupuje a nenastáva. Najvyšší je Ten/Tá, Kto vždy je. Hmota je jediná vec, ktorá nikdy nie je. Nuž, také porovnanie kontrastov umožňuje akékoľvek objavenie sa, postúpenie a nastanie. Vďaka tomuto si možno vybrať medzi dvoma alternatívami: byť viac a viac nažive, väčším a väčším približovaním sa Najvyššiemu, alebo byť menej a menej nažive, väčším a väčším približovaním sa úrovni hmoty. Obe alternatívy prinášajú svoje dôsledky a následky. Tieto dôsledky a následky sú neustále zobrazované prostredníctvom živých príkladov a udalostí dejúcich sa na Zemi. Ako bolo spomenuté predtým, Zem a jej ľudia boli, na základe ich slobodnej voľby, určení, aby hrali takú rolu vo všeuniverzálite.

9. Všetky trápenia, utrpenie, skazy, pohromy, katastrofy, vojny, nenávisť, agresia, nepriateľstvo, choroby, neduhy, nešťastia, zločiny, zvrhlosti a všetky ostatné zlé a negatívne veci, ktoré zažívajú ľudia na Zemi zo svojej vlastnej slobodnej vôle, sú pre celé stvorenie živým príkladom dôsledkov a následkov negatívnej voľby a zobrazujú, ako skutočne vyzerá peklo v prírodnej podobe. Stvorenie nemá k dispozícii zažitie pekla v jeho duchovnej forme, kvôli jeho spojeniu len so Zemou a s jej ľuďmi a kvôli jeho súvzťažným faktorom a vzťahom.

Nič v pseudo-duchovnom pekle nemôže súvzťažiť s ničím v pravom duchovnom svete, a preto celé zvyšné stvorenie nemôže pochopiť jeho skutočný význam. Tak sa z toho nemožno nič naučiť.

Avšak, peklá sú obývané vďaka ľuďom a ľuďmi Zeme (z ich slobodnej vôle) a všetko, čo je zosnované v duchovnom stave negatívnosti, má svoju okamžitú konkretizáciu na prírodnej úrovni na Zemi. Vďaka takým konkrétnym ilustráciám súvzťažností pekelných pseudo-vynálezov, ktoré nemajú žiadnu hmatateľnosť a význam pre ostatných mimo toho stavu, sa pravý význam pekla stáva jasným pre každého v stvorení. Tak je daný príklad. Toto umožňuje každému vykonať patričné voľby a vybrať si patričné alternatívy v súlade so svojou slobodou a nezávislosťou.

10. Jedným z princípov života je, že všetko, čo jedinec miluje, sa stáva jeho/jej životom. Teda, láska jedincovho života je samotným životom toho jedinca. Taký princíp je platný v jeho Absolútnom Zmysle. Keby to nebolo tak, nikomu by nemohol byť privlastnený žiadny život a situácia života by nemohla byť zažívaná ako niečo skutočné.

Základy ľudskej duchovnosti

V tomto vyhlásení je paradox, dilema: aby existoval negatívny stav, je nutné realizovať jeho bytie tým, že bude milovaný. Nič nemôže skutočne existovať bez svojej lásky. Preto musí byť jedinec zamilovaný do svojej vlastnej voľby života, ak má tá voľba vôbec existovať. Ilúzia akéhokoľvek zážitku nie je vôbec žiadnym zážitkom, ale iba sebaklamom.

Aby sa dal zažiť negatívny stav za účelom voľby, musí byť skutočný, a nie iluzórny alebo iba zdanlivý. Z toho dôvodu musí byť milovaný a udržiavaný. Len taká situácia môže spôsobiť skutočné poučenie. Jedinec sa neučí podľa klamných predstáv o niečom. Jediné, čo sa naučí z nejakej klamnej predstavy o niečom, je to, čo neexistuje. Preto tam niet žiadneho poučenia.

Z tohto vidno klamlivosť niektorých učení existujúcich na Zemi, že zlo, peklá a všetky negatívne stavy sú len ilúziou. Aký grandiózny sebaklamný spôsob neexistencie! Popieranie reality zla a pekiel je samotným vynálezom a želaním pseudo-tvorcov a ich pekiel, aby sa to nemohlo dostať do ľudskej pozornosti a uvedomenia a aby sa ľudia nezaoberali myšlienkami alebo pocitmi, týkajúcimi sa čohokoľvek zlého a ľživého. Toto, samozrejme, je diabolská metóda, ako zakoreniť zlo a lož do ich životov.

Aby mohol byť v konkrétnej forme daný skutočný ilustratívny príklad takej lásky k zlu, aby tak bolo možné vidieť jej dôsledky a následky, bolo nevyhnutné dovoliť, aby tá láska k zlu bola tiež skutočná. Inak by nebolo možné čerpať z toho žiaden ošoh. Ilúzia lásky k zlu nemá žiadne zjavné dôsledky a následky, ktoré by mohol niekto vidieť. Z takej situácie by nebolo možné uplatniť slobodu voľby a neboli by viditeľné žiadne alternatívy.

Keďže všetky konkrétne ilustrácie a príklady sú možné len v prírodnom stave, odohrávajú sa v prírodnom stupni, reprezentovanom planétou Zem a jej ľuďmi, vďaka slobodnej voľbe ich postavenia v hierarchii duchovnej organizácie.

11. Hierarchia duchovnej organizácie je taká, že všetky skúsenosti v rámci jej štruktúry, nech vyzerajú akokoľvek negatívne alebo pozitívne, sú v nej obsiahnuté takým spôsobom, že všetky napokon slúžia dobrému účelu a posilňujú tú štruktúru.

Ľudia planéty Zem si počas celých svojich minulých dejín a budúcich dejín volili a budú voliť zo svojej slobodnej vôle, že obsadia v tejto hierarchii pozíciu, ktorá umožňovala a bude umožňovať, aby sa všetky idey, alternatívy a voľby toho usporiadania zobrazovali živými príkladmi v hmatateľnosti a pevnosti ich reprezentácie.

Táto voľba je reprezentovaná a je jej dovolené pretrvávajúť dovtedy, kým si kto želá. Aby mohla pretrvávajúť naveky, pokiaľ by sa niekto rozhodol pokračovať v láske k svojmu zlu naveky, bolo/je nevyhnutné dovoliť existenciu pekiel, kde je taká večná existencia možná. Toto neznamená, že niekto musí zotrvať v tej láske naveky. Tie voľby a alternatívy sú stále prítomné dokonca i v peklách a jedinec môže zmeniť svoju lásku kedykoľvek, kedy chce, vďaka svojej slobode voľby. Toto len znamená, že jedinec tam môže zostať naveky a že nie je nútený zmeniť sa.

I. Duchovný úpadok – 3. Kapitola

Je nevyhnutné neustále mať na pamäti také ilustrácie a príklady, aby nebola žiadnej sentientnej entite daná myšlienka, že je nútená zmeniť sa, ani myšlienka nutnosti zostať v akomkoľvek stave naveky. Obe myšlienky by ohrozovali samotný život každej sentientnej entity.

Ludia Zeme, ich životný štýl a ich peklá v duchovnom svete sú živým príkladom a dôkazom existencie tej štruktúry. Tá neustále poskytuje istotu a bezpečnosť pre každého voľbu, alternatívy a možnosti zmeny akejkoľvek situácie. Nič nie je trvalé, len na základe jedincovej vlastnej voľby. Taká je pravá prirodzenosť Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho.

12. Kompletnosť a úplnosť bytia a existencie tohto jednotlivého časového cyklu a to, čo reprezentuje v celkovom súhrne všetkého času od večnosti do večnosti, by nebolo uskutočniteľné bez existujúcich podmienok na Zemi. Priama inkarnácia Najvyššieho v Jej/Jeho úplnosti do tela Ježiša Krista, a menej úplná a priama do niektorých ďalších duchovných vodcov na Zemi, umožnila celému stvoreniu získať konkrétnu ilustráciu toho, ako skutočne funguje koncept bezpodmienečnej Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti.

Bez tejto inkarnácie by žiadna taká predstava nemohla byť viditeľná a pochopená. Bez nej by nebolo možné vytvoriť žiadny základ pre určenie svojho vlastného sebaopímania a blízkosti k Najvyššiemu. A to by viedlo k prázdnej predstave o tom, aké to je byť ako Najvyšší. Taká situácia by odstránila akúkoľvek motiváciu zo stvorenia snažiť sa o bezpodmienečnú lásku a múdrosť.

Nadobudnutím ľudskej prírodnej formy na planéte Zem sa Najvyšší stal zistiteľným, viditeľným, prístupným, dotknuteľným, možným milovania, atď. V Jeho/Jej predošlom stave to nemohla dosiahnuť žiadna sentientná entita, pretože tomu stavu chýbalo konkrétne spojenie s Jej/Jeho stvorením cez prírodnú, pevnú prirodzenosť. Z toho dôvodu bolo nutné vytvoriť najprv špeciálny stav a položenie, cez ktoré by mohlo byť také spojenie nadviazané.

Keby nebolo dovolené, aby existoval negatívny stav na planéte Zem, nevznikla by pre Najvyššieho žiadna nutnosť inkarnovať sa sem.

Bez toho by sa účel, cieľ a význam súčasného časového cyklu úplne stratil. Spojenie, zabezpečené inkarnáciou Ježiša Krista, by nebolo nadviazané a celé stvorenie by napokon zahynulo.

Toto je hlbšia, vyššia a mystickejšia odpoveď na otázku, prečo existuje taká situácia na planéte Zem. Treba sa na to pozerat' z hľadiska tejto vyššej perspektívy, namiesto pozerania sa na to z úrovne ľudskej vedomej mysle, aby to malo plný dopad.

13. Celé stvorenie od večnosti do večnosti bolo, je a bude schopné profitovať z takých skúseností, bez nutnosti opakovať tie isté zážitky niekde inde alebo v nejakom budúcom časovom cykle. Svojou prítomnosťou vo všeuniverzálnom vedomí z Najvyššieho to bude vždy k dispozícii ako celok pre poučenie, porovnanie, zažitie a pre voľbu. Nikdy sa to nemôže stratiť. Teraz sú prítomné všetky alternatívy, a postúpenie z

Základy ľudskej duchovnosti

jednej duchovnej úrovne a kroku tohto časového cyklu a v rámci tohto časového cyklu môže pokračovať, ako bolo plánované. Začiatok nasledovného kroku v dejinách ľudstva môže byť a bude zahájený okamžite.

Nutnosť takých skúseností, aké reprezentujú dejiny ľudstva z hľadiska jeho večnej hodnoty, plne ospravedľňuje tolerantnosť a voľnosť od Najvyššieho. Toto je obzvlášť pravda, odkedy nebol nikto nútený zúčastniť sa na tejto zlobe, kým si to nezvolil svojou vlastnou slobodnou voľbou.

Tak, ako je to so všetkým, čo bolo zjavené predtým, existuje vyššie chápanie odpovede na otázku „prečo“, ktorá je tu prezentovaná len v trinástich bodoch. V tomto čase však ľudstvo ešte nie je pripravené plne porozumieť jeho významu. Pre **túto dobu** a **tento jednotlivý krok** sú prezentované chápanie a náhľady, zjavené v tejto knihe, najvhodnejšie a najsprávnejšie.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Dôsledky a dopad ľudského duchovného úpadku na vývoj ľudstva ako celku.

Kvôli správne mu pochopeniu a poňatiu všetkých dôsledkov a dopadov ľudského duchovného úpadku na vývoj ľudstva ako celku je nutné najprv stanoviť a definovať skutočnú prirodzenosť a princípy **pôvodného** a **pravého** ľudstva.

Je dôležité uvedomiť si, že stvorenie ľudstva ako celku sa objavilo, postúpilo a nastalo z Najvyššieho. Pretože všetko, čo sa objavuje, postupuje a nastáva z Najvyššieho, nesie a obsahuje v sebe všetky kategórie, princípy, atribúty Najvyššieho a ich odvodeniny, ľudstvo ako celok alebo zlúčené dohromady je tým odrazom, obrazom a podobou Najvyššieho, v jeho postavení iba relatívnom k Absolútnej Najvyššiemu. Preto sa ľudstvo ako celok v tomto zmysle javí pred Najvyšším ako jedna sentientná entita, iba relatívna k Absolútnej Sentientnej Entite, ktorou je Najvyšší.

Ľudstvo, ako jedna sentientná entita, bolo výsledkom a dôsledkom konečného tvorivého úsilia Najvyššieho, za účelom naplnenia ho všetkými princípmi, kategóriami, atribútmi a ich odvodeninami, obsiahnutými v Absolútnom Zmysle v Najvyššom. Také naplnenie vytvorilo základ pre zdieľanie a opätovanie Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho, na všetkých úrovniach, dimenziách, krokoch a stupňoch všetkých bytí a existencií, od toho najvnútornejšieho až po najexternejšie. Toto tvorivé úsilie sa nakoniec prejavuje konkrétnym, uskutočneným a pevným spôsobom v prírodnom kroku a v jeho stupňoch, kde bolo založené a udržiavané ľudstvo ako schránka pre to naplnenie.

Z tejto stručnej prípravnej úvahy pramenia nasledovné princípy rýdzeho, pôvodného a pravého ľudstva:

1. Prirodzenosť pravého ľudstva pochádzala len z Absolútnej Prirodzenosti svojho Stvoriteľa. Keďže Najvyšší, ktorý je Stvoriteľom ľudstva, je Absolútna Sentientná Entita, ktorá predstavuje Absolútnu Duchovnosť, ako bola definovaná predtým, pravou prirodzenosťou ľudstva bola tým úplná sentiencia, len relatívna k Absolútnej Najvyššiemu, ktorá predstavuje samotnú jeho duchovnosť. Preto možno usúdiť, že ľudstvo ako celok, od najvnútornejšieho až po najexternejšie svojho bytia a existencie, bolo a je totálne, kompletne a úplne duchovný stav a duchovný proces. Od tejto duchovnosti závisel samotný život ľudstva.

Čím väčší bol stupeň duchovnosti ľudstva, tým bolo ľudstvo bližšie Najvyššiemu. Čím bolo bližšie Najvyššiemu, tým viac sa ľudstvo stávalo pravým a rýdzim ľudstvom. Čím menší stupeň blízkosti, tým menší stupeň pravosti ľudstva.

2. Duchovný stav a duchovný proces pravého ľudstva určoval jeho funkciu a chod. Všetky funkcie a činnosti ľudstva v konečnom zmysle slúžili celkovo a výhradne na

Základy ľudskej duchovnosti

udržiavanie, zachovávanie, podporu a poskytovanie základu pre neustály duchovný pokrok konkrétne všetkých jeho členov a všeobecne neho samotného.

3. Rýdze a pravé ľudstvo bolo konečnou reflexiou neustáleho Absolútneho Tvorivého Úsilia Najvyššieho. V tejto reflexii sa prejavovali všetky úrovne, kroky a stupne každého tvorivého kroku v neustálej progresii. Teda, rýdze ľudstvo bolo javiskom, na ktorom boli stvárané také kroky v stvorení v ich konkrétnej a pevnej forme. Pretože všetky také kroky tvorivého úsilia pochádzali z Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho, všetky boli Absolútnej Pozitívnej Povahy. Preto bolo rýdze a pravé ľudstvo základom a bázou, na ktorej sa realizovali a uskutočnili všetky, a to výlučne pozitívne, objavenia sa, postúpenia a nastania z Najvyššieho v konkrétosti ich manifestácie.

4. Rýdze a pravé ľudstvo bolo konečnou reflexiou a konkrétnou manifestáciou všetkých duchovných zákonov a princípov, ktoré určujú, riadia a udržiavajú všetky štruktúry v bytí a existencii. Také ľudstvo bolo zhrnutím a kompletnosťou týchto zákonov, ktoré mu umožňovali byť funkčným a tvorivým celkom. V ľudstve mali všetky duchovné zákony a princípy formu, pomocou ktorej boli spracované na skutočné skutky ich dôsledkov a následkov.

5. Rýdze a pravé ľudstvo bolo bázou a základom, na ktorom neustále nastávalo v plnosti bytie a existovanie všetkých súvzťažných faktorov predošlých postupných a súbežných krokov a stupňov. Také ľudstvo bolo pravou, konkrétnou reakciou na všetky duchovné akcie, odohrávajúce sa postupne od najnútornejšieho až po to najexternejšie prírodného kroku a jeho stupňa. Udržiavalo duchovný tok, transformujúc ho na vytváranie jedinečnej mentality/duševnosti, prostredníctvom ktorej bola ľudská duchovnosť zažívaná v nekonečnej rozmanitosti a prejavoch.

6. Duševnosť pravého a rýdneho ľudstva bola tvorená všetkými prvkami, kategóriami, princípmi, atribútmi a odvodeninami duchovného stavu a duchovného procesu, len relatívneho k Absolútnemu Stavu a Absolútnemu Procesu Najvyššieho. V tej duševnosti bol Najvyšší ako vo Svojom vlastnom.

7. Duch pravého a rýdneho ľudstva bol príjemcom a centrom, v ktorom sídlil Absolútny Duch Najvyššieho a z ktorého On/Ona riadil všetky funkcie ľudstva od najnútornejších až po najexternejšie úrovne a stupne. Z neho vznikali všetky hodnoty a systémy, pomocou ktorých ľudstvo fungovalo a bolo udržiavané vo svojom bytí a existencii. Všetky hodnoty a systémy ľudstva boli zamerané na väčšie duchovné uvedomenie a lepšie odzrkadľovanie neustáleho Absolútneho Tvorivého Úsilia Najvyššieho.

Tieto hodnoty a systémy odvodzovali svoj pôvod z Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho, a preto odzrkadľovali a niesli všetky atribúty a všetky odvodeniny tej lásky a tej múdrosti. Možno povedať, že pravé ľudstvo bolo telom, v ktorom bol duch rýdzej lásky a rýdzej múdrosti z Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho skutočne doma. Také postavenie a funkcia tvorili skutočný význam a obsah všetkých ľudských hodnôt a systémov.

I. Duchovný úpadok – 4. Kapitola

8. Pravá prirodzenosť ľudstva bola dynamická. To znamená, že všetky systémy a všetky hodnoty ľudstva boli vnímané ako neustále sa meniace, modifikujúce, pohyblivé, flexibilné, adaptabilné a upraviteľné podľa nového tvorivého duchovného prítoku, ktorý do nich vnášal vyššie, lepšie a presahujúce chápanie a fungovanie, v prospech všetkých a všetkého v stvorení. Jednou z funkcií ľudstva bolo zabezpečiť, že duchovný tok neustáleho nového tvorivého úsilia sa nikdy nepreruší zmenou ľudských hodnôt a systémov do statického stavu, čo by udusilo akýkoľvek duchovný pokrok. Rýdze a pravé ľudstvo neslúžilo skostnateľo zavedeným hodnotám a systémom, ale všetky systémy a hodnoty neustále slúžili a prispôsobovali sa ľudstvu a jeho stále sa meniacim potrebám.

9. Kolektívne vedomie pravého a rýdzeho ľudstva bolo jeho vyvažujúcim princípom, prostredníctvom ktorého sa mohla jednota, jedinosť a harmónia skutočne prejavovať len rôznorodosťou, individuálnymi odlišnosťami a nekonečnou rozmanitosťou jedinečných zážitkov všetkých ľudí. Preto jednou z hlavných funkcií ľudstva bola maximálna ochrana a stráženie ľudskej individuálnej slobody a nezávislosti a poskytovanie vhodných duchovných, duševných a fyzických prostredí pre ľudské tvorivé úsilie, slobodu voľby, neustály rast, seberealizáciu a vlastné uplatnenie.

Ľudstvo bolo schopné vytvárať neustále príležitosti pre všetkých, aby boli tým, čím boli vo svojej esencii a substancii, plne akceptujúci a rešpektujúci a uznávajúci každého odlišnosť a jedinečnosť. Na tejto jedinečnosti a odlišnosti bola vybudovaná pravá duchovná prirodzenosť ľudstva. To bolo jeho skutočnou dušou. Konformita, priemernosť, uniformita, masovosť a všetky ostatné podobné prejavy boli v pôvodnom ľudstve neznáme faktory.

10. V rýdzom a pravom ľudstve boli všetky udalosti, diania a konania hodnotené, stanovované a posudzované podľa súvzťažných faktorov ich duchovných príčin a pôvodu. Zákon súvzťažností bol preto bázou a základom, na ktorom boli postavené a z ktorého boli odvodené všetky ostatné pravidlá, nariadenia, princípy a zákony.

Tento zákon predpokladá Absolútny Stav a Absolútny Proces so všetkými jeho Absolútnymi Kategóriami, Princípami a Odvodeninami, ktoré sú povahovo Absolútne Duchovné. Ich Absolútne Pôsobenie viedlo k nekonečnému počtu a nekonečnej rozmanitosti objavení sa, postúpení a nastaní mnohých postupných úrovní, krokov, dimenzií a ich súbežných stupňov, kde sa tieto prejavovali špecifickosťou svojej prirodzenosti na každej príslušnej úrovni, kroku, dimenzii a stupni.

Každý pravý duchovný princíp a jeho esencia a substancia v Najvyššom mali svoj špecifický prejav a predvedenie na každej postupnej úrovni a kroku, zhodné s účelom a povahou, pre ktoré boli taká úroveň a krok vybudované. Taká úroveň a krok boli, samozrejme, vybudované z toho pravého duchovného princípu a boli prejavom duchovného zákona, že Absolútne sa udržiava nekonečnými variáciami a nekonečnými počtami bytí a existencií, relatívnymi k Absolútnemu Bytiu a Existencii. Toto určuje nekonečné špecifiká, pomocou a prostredníctvom ktorých sa prejavuje a prezentuje každý rýdzy, esenciálny a substanciálny duchovný princíp.

Základy ľudskej duchovnosti

Teda, každú špecifickú udalosť, dianie, akciu či jav možno pochopiť len podľa ich pravého, esenciálneho a substanciálneho Pôvodcu/Tvorcu. Akýkoľvek iný zdroj ich interpretácie by viedol k skresleniu faktov a k vytváraniu následných ľživých záverov. Taká situácia je nezlučiteľná s pravou a rýdzou prirodzenosťou ľudstva.

11. Táto štruktúra pravého a rýdzeho ľudstva bola založená na princípoch stvorenia každej sentientnej entity. Skladala sa z najvnútornejšieho stupňa, prostredného stupňa a najexternejšieho stupňa. Najvnútornejší stupeň ľudstva bol jeho duchom, prostredný stupeň bol jeho dušou a najexternejší stupeň bol jeho telom. Život akéhokoľvek ľudstva je určený kvalitou jeho ducha, úrovňou priblíženia sa jeho duchovného postavenia k Najvyššiemu a veľkosťou podobnosti s Najvyšším. Toto zas určuje kvalitu duševnosti ľudstva, jeho stabilitu, stálosť a vyrovnanosť a presnosť jeho schopnosti pretvoriť duchovné princípy do ním prejavenej duševnosti. Také pretvorenie vedie k vytvoreniu vonkajšej štruktúry ľudstva, reprezentovanej jeho najexternejším alebo prírodným stupňom.

Teda, v takej štruktúre sa všetko objavuje, postupuje a nastáva z najvnútornejšieho stupňa postupne, až kým sa to neuskutoční a nerealizuje, skrz pretvorenie v prostrednom stupni, do konkrétnej reprezentácie vo vonkajšom alebo najexternejšom stupni, cez ktorý sú vytvorené spôsoby činností, reakcií a správani ľudstva.

Keďže najvnútornejší stupeň je tvorený z duchovných princíпов, všetko ostatné v ľudskej štruktúre má duchovnú konotáciu a možno to skutočne pochopiť len v zmysle duchovnosti.

Teda, pravé ľudstvo je stelesneným vtelením samotnej duchovnosti, v ktorej je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom.

12. Prítomnosť Najvyššieho v duchovnej štruktúre rýdzeho a pravého ľudstva bola zdrojom a základom jeho života, dajúc mu účel a ciele jeho bytia a existencie. Jedným z účelov a cieľov takého ľudstva bolo pojať súhrnný súčet všetkých jedinečných zážitkov a prejavov celkového množstva činností všetkých ľudí, tvoriacich ľudstvo. Také zážitky a prejavy tvorili skutočnú formu, ktorou a cez ktorú sa Absolútna Prítomnosť Najvyššieho prejavovala v každom jedincovi zvlášť a v ľudstve všeobecne. Zároveň ľudstvo tvorilo jedinečný konglomerát zjednotenej celistvosti, čo mu poskytlo priamy prístup k opätovaniu a zdieľaniu všetkého, čo mali, medzi sebou navzájom, a v konečnom zmysle s Najvyšším.

To zas umožnilo každému jednému zachovať si individualitu svojej vlastnej skúsenosti a prejavu, a súčasne mu to umožňovalo skrz ten konglomerát byť v skúsenosti a prejave kohokoľvek druhého, bez toho, aby sa musel vzdať svojej vlastnej individuality alebo sa stať niekým iným. Pravé a rýdže ľudstvo slúžilo tomuto účelu.

13. Motivačnými faktormi fungovania pravého a rýdzeho ľudstva bolo to, aby boli nástrojmi, schránkami v rukách Najvyššieho, na prenos dokonalejšieho a väčšieho stupňa Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti, než by to bolo možné cez a prostredníctvom jednotlivého jedinca. Súhrnný súčet všetkých prenosov všetkých jedincov, ktorí tvorili ľudstvo, sa viac bližil Absolútnemu Prijímaniu takej lásky a

I. Duchovný úpadok – 4. Kapitola

múdrosti. Kvôli tejto dôležitej funkcii ľudstva bol úplne každý schopný zažiť a zdieľať, cez tento súhrnný súčet reprezentovaný ľudstvom, oveľa väčší stupeň Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho, než keby mal byť ten jedinec obmedzený len na svoje vlastné možnosti a schopnosti vo veci takého prenosu.

V dôsledku tejto dispozície sa každý stával viac a viac sebou samým, pretože čím viac prijímania a prenosu lásky a múdrosti Najvyššieho, tým viac a viac sa jedinec stával sám sebou. Čím viac a viac sa stával sám sebou, tým viac a viac si uvedomoval prítomnosť Najvyššieho. Čím viac si uvedomoval prítomnosť Najvyššieho, tým viac života a žitia mal z tej prítomnosti.

14. Funkcia pravého a rýdzeho ľudstva bola vždy určovaná podľa užitočnosti služieb, ktoré poskytovalo svojim jednotlivcom. Cieľom bolo vždy optimálne blaho každého člena ľudstva. V takom ľudstve existoval dokonalý súlad medzi blahom jeho každého člena a jeho vlastným celkovým blahom. Akékoľvek ignorovanie blaha jednotlivca by viedlo k morálnemu opotrebeniu ľudstva. Skutočný úžitok sa vykonával len s ohľadom na každého, a nie na nejaký abstraktný zástup, v ktorom by bol jedinec ignorovaný a obetovaný v prospech toho abstraktu.

15. Akékoľvek vonkajšie inštitúcie a zriadenia pravého a rýdzeho ľudstva boli len na udržiavanie príjemného, pohodlného a funkčného prostredia, v ktorom každý našiel nástroje a prostriedky pre svoje vlastné duchovné, duševné, emocionálne, intelektuálne, sexuálne a fyzické prejavenie sa podľa svojich vlastných jedinečných potrieb. Také inštitúcie a zriadenia skutočne slúžili ľuďom. Užitočnosť ich existencie bola vždy určovaná tým, ako zabezpečovali každého blahobyť.

16. Pravé a rýdže ľudstvo je nástrojom a schránkou v rukách Najvyššieho na realizáciu väčšieho stupňa celkového univerzálneho poznania a jeho špecifickej aplikácie, než by bolo možné realizovať v jednom jedincovi. Teda, každý jednotlivcovi mal na základe tejto konkrétnej funkcie ľudstva prístup k úplne všetkým dostupným poznatkom všetkých, čo tvorili celé ľudstvo. Každému bola poskytnutá príležitosť pre nepretržité tvorivé úsilie, neustály rast a zdokonaľovanie všetkých hodnôt a systémov, dostupných celkovému ľudskému fungovaniu. Ľudstvo sa teda stalo nevyčerateľným zdrojom poznania pre každého, kto si prial využiť ho pre svoj vlastný pokrok, zdokonaľovanie a rast. Čím bol jedinec lepší, tým bol znalejší a tým lepšie a užitočnejšie bolo celé ľudstvo. Taká vzájomná interakcia spôsobovala väčšie prijímanie Absolútnej Prítomnosti Najvyššieho. To zas viedlo k väčšiemu duchovnému uvedomeniu a šťastiu každého jednotlivca.

17. Sebauvedomenie pravého a rýdzeho ľudstva bolo vždy určované a založené na prijatí faktu, že ľudstvo nebolo samoučelné alebo svojim jediným cieľom. Jeho účelom bolo zväčšenie/umocnenie všetkého, čo sa objavilo, postúpilo a nastalo z Najvyššieho, aby to bolo každému jednotlivcovi neustále k dispozícii v oveľa väčšej miere a rozsahu, než by mohol vnímať či mať ten jeden jednotlivec samostatne. Také zväčšenie/umocnenie sa stáva bázou, základom pre neustály duchovný pokrok každej jednej osoby. Bez takého umocnenia by boli zdroje, dostupné jedincovi, vyčerpané z dôvodu relatívnosti jeho stavu. To by viedlo k duchovnej a celkovej duševnej stagnácii a konečnej smrti. Pretože v súhrnnom súčte všetkého, čo celkovo reprezentuje ľudstvo,

Základy ľudskej duchovnosti

sídlí Absolútne Najvyššieho cez a prostredníctvom ľudskeho umocňovania, jedincovi sa nikdy nemôžu minúť príležitosti na voľby, rast, tvorivosť a produktívnosť, ktoré udržiavajú jeho život. Toto je ďalší skutočný účel a cieľ funkcie ľudstva.

18. Právě a rýdze ľudstvo, v jeho celkovej funkcii, ako jednota, jedinosť a harmónia prejavu nekonečných počtov a nekonečných rozmanitostí všetkých zážitkov a prejavení sa všetkých jeho členov, bolo ako príklad činnosti Absolútnej Božskej Prozreteľnosti Najvyššieho, ktorý je Absolútne Jeden. Preto bol akýkoľvek správny vzťah založený na báze jeden voči jednému. Mnohí boli rozšírením Absolútne Jedného. Toto bol dôvod, prečo ľudstvo samo osebe nebolo účelom a cieľom stvorenia, lebo na takom základe nemožno nadviazať s Najvyšším žiadny vzťah. Jedinec nadväzoval vzťah na základe svojej vlastnej slobody voľby. Duchovné či iné výsledky a schopnosti ľudstva ako celku neboli udelené žiadnemu jednotlivému jedincovi, pokiaľ ten jedinec neprispel zo svojej vlastnej slobody voľby k celkovým výsledkom ľudstva. Len jednotlivci hodnotili a boli hodnotení. Ľudstvo ako také nemôže hodnotiť alebo byť hodnotené. Ono bolo hodnotené a hodnotilo cez a prostredníctvom svojich jednotlivcov, z ktorých pozostávalo za vyššie spomenutými účelmi a dôvodmi.

Toto bol teda pravý a skutočný význam vytvorenia ľudstva predtým, ako pseudo-tvorcovia iniciovali ľudský duchovný úpadok. Taká bola štruktúra pôvodného ľudstva na planéte Zem až do bodu zvratu, kedy začal postupný ústup od duchovnosti.

Keď už dochádza k popretiu základných princípov duchovnosti, ktoré sú za celým stvorením, celý význam, funkcia a účel ľudstva ako celku sa mení. Postupná strata potreby uznať fakt, že všetko pochádza z duchovných princípov Najvyššieho, vedie k úplne nenormálnemu vývoju a fungovaniu ľudstva ako celku.

Je jasné, že ak je duchovný zdroj — ten základ a tá báza, na ktorých je vybudovaný skutočný význam ľudstva — ignorovaný alebo prekrútený, alebo považovaný len za dôsledok náhodného fungovania hmoty, nič vo funkcii a činnosti takeého ľudstva nie je pravé a originálne a všetky výtvary a výsledky takých fungovaní a činností sú úplným opakom toho, čo je alebo bolo pravé ľudstvo.

Preto potom, ako pseudo-tvorcovia uspeli s vytvorením toho podvodu, uviedli do chodu nové pseudo-ľudstvo, s pravidlami, predpismi, zákonmi a princípmi vývoja, ktoré by kompletne a úplne skreslili, prekrútili a napokon zničili akúkoľvek pravú a rýdzu funkciu a význam, pre ktoré je a existuje ľudstvo.

Bolo nevyhnutné, aby boli pseudo-tvorcovia dôslední vo svojom úsilí dokázať, že ľudstvo by mohlo byť a že by mohlo fungovať bez akejkoľvek duchovnosti, alebo v skreslenej a prekrútenej duchovnosti.

Každé ľudstvo, ktoré ochudobňuje a/alebo popiera svoj skutočne duchovný pôvod, účel a funkciu, stráca samotný zmysel pravého ľudstva. Takže stráca základ a právo byť a volať sa ľudstvom.

I. Duchovný úpadok – 4. Kapitola

Z toho dôvodu, len čo boli duchovné princípy ignorované vo vývoji ľudstva, nemohlo byť už viac považované za ľudstvo, ale len za úchylku, skreslenie a deformáciu pravého ľudstva. Také ľudstvo sa v skutočnosti stalo pseudo-ľudstvom.

V tomto zmysle je chybou volať momentálne existujúce ľudstvo na planéte Zem menom „ľudstvo“. Namiesto toho by sa malo od onoho podvodu s jaskynným človekom volať pseudo-ľudstvo.

Pseudo-tvorivé úsilie pseudo-tvorcov bolo vždy odvodeninou ukradnutých princípov pravého tvorivého úsilia Najvyššieho. Keďže pseudo-tvorcovia nemohli sami osebe vytvoriť nič nové, museli napodobovať pravé tvorivé úsilie Najvyššieho. No, pretože bolo nemožné vytvoriť čokoľvek pozitívne a dobré z negatívneho a zlého úmyslu, všetko, čo sa za takým účelom napodobilo, mohlo byť len úchylkou, prekrútením, deformáciou a skreslením pôvodného a rýdzeho zdroja.

Tak bolo dovolené, aby na Zemi vzniklo skreslené, úchylné, prekrútené, zdeformované ľudstvo — ktoré možno volať pseudo-ľudstvo — ako výsledok Veľkého Plánu, aby bola zodpovedaná oná pôvodná otázka.

Nuž, v pseudo-ľudstve sú všetky pôvodné princípy, pravidlá, zákony, ciele a účely existencie tlmené, potlačené, dusené alebo menené na opaky alebo negatíva. Preto všetko, čo vzniká v takom pseudo-rozpoložení, napriek faktu, že to obsahuje zrnká právd a napriek faktu, že to vyzerá dobre a pozitívne, je kompletne a úplne postavené na nesprávnych princípoch a vytvorené z nesprávnych dôvodov a účelov, a preto to v konečnom zmysle nie je platné.

Je povedané, že v pseudo-stvorení sú obsiahnuté zrnká právd. Toto treba chápať v nasledovnom zmysle. Pretože akékoľvek pseudo-stvorenie je napodobeninou ukradnutých pravých tvorivých princípov Najvyššieho, musí obsahovať pôvodné idey, podľa ktorých došlo k tomu napodobeniu. Tie pôvodné idey tvorili zrnká právd, ktoré akákoľvek taká situácia obsahuje v dôsledku toho napodobenia. Negatívny stav nemôže byť a existovať sám osebe, bez svojho pozitívneho náprotivku. Pozitívny stav je však realita sama osebe a sama od seba, a preto jeho existencia nezávisí od negatívneho. Vo fakte, že existencia a bytie negatívneho, so všetkými jeho funkciami, kompletne a totálne závisí od pozitívneho, stávajúc sa tak neustálym opätovným potvrdením pozitívneho, je samotné zrnko pravdy, ktoré je čistým duchovným faktorom.

Ako bolo spomenuté predtým, také zrnká právd sú nevyhnutne obsiahnuté vo všetkom, v dôsledku práve spomenutého princípu, ktorý je základným zákonom Absolútnej Prozreteľnosti Najvyššieho. Najvyšší ho používa neustále, aby viedol pseudo-ľudstvo k rýdzej a pravej forme, v ktorej má ono svoj pôvod — k pravému a rýdzemu ľudstvu. Taká je prirodzenosť Absolútnej Prozreteľnosti Najvyššieho, že môže a skutočne využíva všetko negatívne na to, aby to napokon slúžilo dobrému účelu v prospech ľudstva. Toto je zákon Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho.

Teda, len čo je pseudo-ľudstvo zriadené, funguje, pôsobí a rozvíja sa na pseudo-princípoch popierania všetkého pravého, pôvodného a vskutku duchovného.

Základy ľudskej duchovnosti

Toto zas vedie k nasledovným dôsledkom a dopadom na jeho celkový vývoj:

1. Pravá duchovná štruktúra ľudskej prirodzenosti je buď popieraná, alebo potláčaná a uzavretá, takže je tam malý alebo žiadny prístup k jej najvnútornejšiemu stupňu, ktorý tvorí jej ducha. Teda, duch takého pseudo-ľudstva je úplne stratený, alebo je prekrútený na pseudo-ducha, ktorý kŕmi celú dušu a telo pseudo-ľudstva falošnými princípmi, opačnými k pravým duchovným princípom. Predstava Najvyššieho je vypudená z takého pseudo-ducha, alebo je nahradená falošnou predstavou nejakého nevýrazného, hmlistého a odlúčeného čohosi alebo kohosi, čo/kto nemôže mať žiadnu hmatateľnosť alebo konkrétny súvzťažný význam. Toto napokon vedie k vytvoreniu ateizmu, materializmu, panteizmu a k množstvu neduchovných náboženstiev.

Taká situácia si vyžaduje uzavretie priameho prístupu k najvnútornejšiemu stupňu, aby nemohol byť použitý ako zdroj vzniku ťaživejších a neustále ničivejších situácií, podmienok a udalostí, ktoré by viedli ku kompletnej deštrukcii a smrti všetkých členov pseudo-ľudstva.

Treba mať na pamäti, že najvnútornejší duchovný stupeň obsahuje obrovské poznanie všetkých súvzťažností, z ktorého môže byť vytvorená alebo zosnímaná akákoľvek predstaviteľná situácia a prekrútená, pokiaľ taká snaha neobsahuje dobrý úmysel. Našťastie, so zlým alebo negatívnym úmyslom je neoddeliteľne späté, že sa odvracia preč alebo prehliada najvnútornejší stupeň ako neexistujúci alebo bezvýznamný. Ako však členovia pseudo-ľudstva začali byť „sofistikovanejší“ a pseudo-inteligentnejší vo svojich snahách, mali tendenciu v jednom bode nájsť si svoju cestu späť do najvnútornejšieho duchovného stupňa, za účelom napojiť sa na to poznanie. No, pretože to urobili s maximálne negatívnym úmyslom, nezískali z neho nič rýdze alebo pravé, iba projekcie svojich vlastných očakávaní, ktoré boli skreslením pravej reality.

S povahou najvnútornejšieho duchovného stupňa je neoddeliteľne späté, že ho možno otvoriť a dostať sa k nemu len na základe dobrého úmyslu. Dobrý úmysel je kľúčom k pravej duchovnosti. Ako získať alebo z čoho je ten kľúč, závisí od definície dobrého úmyslu.

Dobrý úmysel možno v tomto prípade definovať ako túžbu, želanie a vôľu učiť sa, aby bol človek lepšou ľudskou bytosťou; aby bol duchovnejší a viac uznával a prijímal fakt, že celé stvorenie sa objavuje, postupuje a nastáva z Najvyššieho a z Jeho/Jej Absolútnych Princípov; a aby slúžil, zdieľal a opätovoľ sám seba s celým stvorením, aby mohlo byť nastolené spoločné dobro a spoločný úžitok; teda, aby bol vedený Najvyšším.

Taký úmysel postupne opätovne otvára najvnútornejší duchovný stupeň v rozsahu jedincových potrieb v procese jeho duchovného pokroku. Toto pravidlo je, samozrejme, aplikovateľné na ľudstvo ako celok, pretože ľudstvo vyzerá pred Najvyšším ako jedna sentientná entita.

Nuž, takýto úmysel je nepredstaviteľný u pseudo-ľudstva, pretože to nebolo založené na pozitívnych a pravých duchovných princípoch, ale na ich prekrúteniach. Preto sú v takej pseudo-spoločnosti v konečnom zmysle možné len negatívne úmysly.

I. Duchovný úpadok – 4. Kapitola

Akýkoľvek negatívny úmysel samotnou svojou povahou zatvára dvere a prístup k najvnútornejšiemu duchovnému stupňu.

No, pretože pseudo-tvorcovia si uvedomovali dôležitosť a nutnosť prežitia toho stupňa, imitujú ho koncipovaním alebo vytvorením myšlienky sily alebo autority, centrálne umiestnenej, ktorá je hypoteticky pôvodcom všetkého a je zodpovedná za všetko. Avšak, aby taká myšlienka nevedla u členov pseudo-ľudstva k uznaniu a prijatiu Najvyššieho, ľudským mysliam boli vnuknuté rozmanité prístupy, definície, interpretácie a chápanie, často vzájomne si oponujúce, aby im bránili v odhalení skutočnej pravdy. Taká situácia viac a viac zahmlieva a vnáša zmätok do predstavy o pravej duchovnosti a pravom účele a funkcii ľudstva.

2. Keďže všetky duchovné hodnoty možno spoznať a pochopiť len z vnútra, čiže z najvnútornejšieho duchovného stupňa, uzavretím alebo skreslením toho stupňa vzniká odlišný súbor hodnôt, odporujúci duchovnosti. Len čo je najvnútornejší stupeň uzavretý, jedinec sa už viac neobracia dnu alebo do „vnútra“, kde tkvejú všetky pravé princípy života a jeho významy a účely, ale namiesto toho sa obracia von, do „vonka“, kde nemôžu byť iniciované alebo správne pochopené žiadne skutočné hodnoty. Najexternejší alebo vonkajší stupeň sa tak stáva zdrojom a účelom života členov tej pseudo-spoločnosti. No, pretože v takom stupni nemožno počať žiadny skutočný život, je v ňom a z neho postulovaný umelý život, ktorý má dočasné trvanie. Dočasná povaha takého pseudo-života vedie k závislosti a lipnutiu na jeho umelých a dočasných pseudo-hodnotách a tie sa stávajú predmetom posadnutosti členov pseudo-ľudstva.

Tak sú všetky hodnoty života vložené do toho, čo je odvodené z vonkajšieho alebo prírodného stupňa — do materiálnych, pozemských, svetských, fyzických a telesných vecí, statkov a potešení, ktoré majú samé osebe malú alebo žiadnu duchovnú hodnotu.

No, pretože také hodnoty nie sú trvalé alebo stále, účelom je vlastniť ich viac a viac. Toto vedie k ilúzii ich večných hodnôt.

Potreba byť lepšou spoločnosťou, lepším ľudstvom alebo lepšou ľudskou bytosťou je nahradená potrebou mať viac a viac materiálnych statkov, viac a lepších fyzických a telesných pôžitkov a všemožného bohatstva. Všetko je hodnotené podľa kvantity a množstva takého bohatstva a pôžitkov v živote.

Táto situácia napokon vedie k lipnutiu na dĺžke života na Zemi, lebo „srdce človeka je tam, kde je jeho materiálny majetok“. Akejkol'vek možnosti existencie iných hodnôt v živote sa starostlivo vyhýba, považujúc ju za neurčitú a nejasnú, nehmatateľnú, alebo sa úplne popiera. Len pod neustálym zachovávaním materiálnych statkov a materiálneho, fyzického a telesného blahobytu a pôžitkov si možno predstaviť nesmrteľnosť. Každý teda túži po tom, aby na tejto Zemi po sebe zanechal svoje meno, skrz také materiálne, fyzické a telesné snahy a pôžitky, aby zachoval ilúziu svojej materiálnej a fyzickej nesmrteľnosti.

3. Pseudo-duchovný obsah pseudo-ľudstva je zameraný na vonkajšok a podporuje vonkajšok ako jedinú skutočnú a možnú realitu. Vonkajšok nahrádza vnútro, kde je Najvyšší. Preto je pojem Boh buď úplne ignorovaný, alebo je stotožňovaný s vonkajšími

Základy ľudskej duchovnosti

hodnotami. Boh je v tejto konotácii iba výsledok alebo dôsledok vonkajška, no nie jeho Tvorca. Taký Boh, samozrejme, je pseudo-boh, ktorý je uctievaný a hodnotený pomocou a cez materiálne, neduchovné prostriedky. Vo svojej skutočnej podstate a obsahu je toto uctievaním hmoty a prírody a všetkých materiálnych a nestálych odvodenín. Teda, pseudo-život pseudo-ľudstva je vo svojej podstate a obsahu mŕtvou pseudo-duchovnosťou.

4. Keďže všetky hodnoty takého pseudo-ľudstva sú presunuté z vnútra do vonka, vnútorný subjektívny obsah ľudského života je podceňovaný a nie je považovaný za taký dôležitý ako vonkajšie postavenie, rola a maska, podľa ktorých sa hodnotí každý jedinec.

Duchovné blaho jedinca už viac nie je účelom takého pseudo-ľudstva. Namiesto toho sa pseudo-ľudstvo stáva samoúčelným a majúcim za cieľ svoju sebazáchovu a neustále trvanie, bez ohľadu na kohokoľvek či čokoľvek iné. Teraz je jednotlivce obetovaný onomu abstraktu, hmlistému „celku“, ktorý nemá sám osebe žiadny účel alebo realnosť. Jedinec už viac nie je považovaný za celok sám osebe a spoločnosť už viac nie je považovaná za súhrnný súčet mnohých celkov, ale namiesto toho je jedinec považovaný iba za nahraditeľnú a obetnú časť toho celku, s nulovou hodnotou ako taký a sám osebe. Toto napokon vedie k úplnému ignorovaniu a neúcte voči životu jednotlivca.

5. V pseudo-duchovnej koncepcii pseudo-ľudstva neexistuje žiadna myšlienka pravej jednoty, jednosti a harmónie individuálnych celkov. Popretie pravých duchovných princípov, ktoré tvoria takú jednotu, jednosť a harmóniu ako odraz večnej prítomnosti Najvyššieho, vedie len k vonkajšiemu potvrdeniu takých princípov. No, keďže ich manifestácia v realite a v konkrétnom živote ľudstva je možná len na základe vnútorného potvrdenia ich existencie, menia sa na opaky. Namiesto jednoty je výsledkom úplné oddelenie a separácia; namiesto jednosti je výsledkom roztrieštenie a rozpad; a namiesto harmónie je výsledkom nesúlad.

Také pseudo-princípy nevyhnutne vedú k vývoju akéhosi pseudo-ľudstva, ktoré je nezmieriteľne rozdelené na mnohé rasy, mnohé národy, mnohé frakcie, mnohé politické systémy a mnohé náboženstvá, všetky súc v neustálej vzájomnej opozícii. Ich zdanlivé zjednotenie možno udržať len silou, nátlakom, hrozbou, korupciou alebo podplácaním.

Zjednocujúci princíp možno nájsť len v akceptovaní pravých duchovných princípov. No, pretože účelom takého pseudo-ľudstva je dokázať možnosť existencie neduchovného pseudo-ľudstva, žiadna taká jednota nie je zistiteľná, možná, uskutočniteľná, ba ani želateľná. Preto sú také rozdelenia, štiepenia sa, frakcie, manipulácie a iné negatívne reakcie nevyhnutnými dôsledkami a výsledkami štruktúry pseudo-ľudstva.

6. V pseudo-duchovnej štruktúre pseudo-ľudstva, ktorá predpokladá nutnosť existencie mnohých rás, národov, skupín, frakcií, politických systémov, vlád, štátov a náboženstiev, je neodmysliteľne prítomný dôsledok vývoja špeciálnych zriadení, inštitúcií a byrokracie, ktoré slúžia na zachovanie a zvečňovanie svojich vlastných štruktúr. Všetko a každý, kto nie je v súlade s politikou takých zriadení a inštitúcií, je

I. Duchovný úpadok – 4. Kapitola

vylúčený a obetovaný. Zriadenia a inštitúcie sa stávajú samoučelnými a samoudržiavajúcimi sa, pohlcujúc akúkoľvek potrebu rozlíšiť individuálne hodnoty alebo dôstojnosť. Pri takej štruktúre inštitúcie a zriadenia neslúžia žiadnemu jednotlivcovi, ale každý jednotlivec je špeciálne zosnovanými okolnosťami nútený slúžiť tým inštitúciám a zriadeniam a stať sa inštitucionalizovaným a závislým na nich. Táto myšlienka je starostlivo vštepená do členov pseudo-ľudstva, aby nemohli bez takej štruktúry prežiť. Aby sa dokázala pravdivosť takej myšlienky, je zavedený, podporovaný a zvečňovaný životný štýl s vylúčením čohokoľvek, čo by viedlo jeho členov k viere, že je možné, aby prežili mimo toho životného štýlu. Toto vedie k strnulému pridržaniu sa, zvečňovaniu a podpore tej štruktúry, až kým sa nestane všemocnou autoritou, nahrádzajúcou akékoľvek individuálne duchovné potreby. Tak sa stáva konformita, uniformita a držanie sa svojho životného štýlu žiaducim pravidlom a samonapájajúcim sa odmenovým systémom samým osebe. Tá štruktúra sa stáva pseudo-bohom, ktorý je uctievaný s oddaným fanatizmom, dogmatizmom a slepotou.

7. Keďže štruktúra pseudo-ľudstva je postavená na hodnotách opačných k pravej duchovnosti, všetky jej princípy sú pseudo-princípami, ktoré odvodzujú svoj pôvod z nenávisť, agresie, bláznovstva, sebeckta a vlastnej výnimočnosti tej štruktúry. Celé dejiny takeého pseudo-ľudstva sú teda nevyhnutne dejinami krvavých vojen, agresie, dobývania a všetkých ostatných bláznivých a ničivých činov, ktoré sú prirodzenými dôsledkami chýbania pravej duchovnosti.

Bláznovstvo tejto situácie je znásobované a zväčšované faktom, že najväčšími hrdinami takeého pseudo-ľudstva sú tí, ktorí zabijú viac, podrobia si viac, zničia viac a vedú viac vojen pre slávu svojho národa a svoju vlastnú. Stávajú sa príkladmi a idolmi, s ktorými sa treba stotožniť a nasledovať ich.

8. Intolerancia, arogancia, hrubosť, agresia, vlastná výnimočnosť a všetky ostatné negatívne prejavy, ktoré sprevádzajú život pseudo-ľudstva, vytvárajú veľmi nezvyčajné a jedinečné postavenie planéty Zem a jej obyvateľov v galaktickej a celovesmírnej rodine. Na Zem sa pozerá ako na chorú, rakovinovú a šialenú bunku, ktorá je neustálou hrozbou pre blaho celého stvorenia. Je tolerovaná len kvôli ponaučeniu, ktoré prináša taký príklad a ktorej je dovolené demonštrovať sa ako odpoveď na onú pôvodnú otázku.

Z toho dôvodu sú Zem a jej obyvatelia starostlivo strážení a zneprístupnení, aby sa nemohol šíriť jed, kontaminácia a infekcia ich chorôb, ktoré sú dôsledkom neduchovného a pseudo-duchovného smerovania, ktoré nabrala táto planéta. Táto planéta je mnohé milióny rokov, takpovediac, v karanténe a bude v nej dovedy, kým nedôjde k plnému poučeniu a kým tu nebude opätovne nastolený pôvodný duchovný význam a funkcia ľudstva. Ak by také úsilie z toho či onoho dôvodu zlyhalo, potom by bolo nevyhnutné odstrániť tú rakovinovú bunku a jej zápal, po tom, ako účel tohto stavu splní svoj cieľ. Toto je len vzdialená možnosť, alebo jedna z možností, ktoré sú k dispozícii na zastavenie šírenia sa tej smrteľnej infekcie. V súčasnosti je vynakladané maximálne úsilie zastaviť ďalšie šírenie tohto stavu a zahájiť liečbu a návrat k pôvodnému a pravému duchovnému stavu a procesu.

9. Pseudo-štruktúra pseudo-ľudstva, prejavujúca sa v jeho početných rasách, národoch, politických systémoch, rozdeleniach, skupinách, frakciách a hromade pseudo-

Základy ľudskej duchovnosti

náboženstiev, si vyžaduje vyvinutie niečoho presvedčivého a veľkolepého na zvečňovanie, udržiavanie, pokračovanie a zachovávanie jej príslušných rozdelení do večnosti. Toto si vyžaduje vyvinutie tradícií a konvencií, aby slúžili tomu účelu. Také tradície a konvencie v rámci rôznych systémov vedú k zoskupeniu určitých štýlov, pravidiel, predpisov, smerníc a zvykov, ktoré tvoria špecifickú kultúru. Každá kultúra sa potom stáva nástrojom, zbraňou, ktorá núti, aby boli všetky tradície a konvencie obdivované, uctievané a neustále udržiavané, bez prijatia čohokoľvek nového alebo mimo množiny tej kultúry.

Odvtedy všetko pochádza a je budované pomocou a podľa pravidiel tých konvencií a tradícií, posilňujúc kultúrne obyčaje a rozdiely, ktoré dusia, skresľujú, prekrúcajú, odstraňujú a zavrhujú čokoľvek vskutku duchovné.

Pravá duchovnosť si pri svojej dynamickej povahe vyžaduje neustály duchovný pokrok, pohyblivosť a zmenu. Keď je taká duchovnosť ľudstvu znemožňovaná alebo odopieraná, vedie to k vývoju pseudo-duchovnosti a je formované pseudo-ľudstvo, podľa princípov opačných k pravej duchovnosti: stagnácie, nehybnosti, úpadku, konvencií, tradícií a uctievania kultúr, ktoré zachovávajú všetko staré a dusia všetko nové.

Našťastie, prirodzeným smerovaním každého stvorenia je progresívny vývoj duchovného obsahu do večnosti. Pseudo-ľudstvo nabralo neprirodzené smerovanie, ktoré musí byť neustále nútené zachovávať si svoj status quo. Z toho dôvodu, kvôli tomuto prirodzenému plynutiu dokonca aj v skostnateľo tradičnej a konvenčnej kultúre poskytuje Absolútna Božská Prozreteľnosť Najvyššieho príležitosti na prelomenie stagnujúcich nahromadení a k dispozícii začína byť prijatie niečoho nového, aby to obnovilo proces pokroku.

Avšak, kvôli prijatým konvenciám a tradíciám ľudských kultúr, všetko, čo z nich pramení alebo všetko, čo je na nich postavené, je postavené a pramení z falošných a skreslených predpokladov, lebo všetky konvencie a tradície sú na základe samotnej ich povahy zastarané a bránia akémukoľvek pravému duchovnému pokroku.

Preto nemôže človek nikdy dospieť k žiadnym rozumným záverom o pravom význame života a duchovnosti, pokiaľ svoje závery zakladá na takých tradíciách a konvenciách akejkokoľvek kultúry.

Je hrubou duchovnou chybou domnievať sa, že skutočné chápanie a vysvetlenie takých hodnôt je možné len v rámci takých kultúr a ich konvencií a tradícií. V skutočnosti je pravdou opak: aby človek dospel k akýmukoľvek rozumným a pravdivým záverom o živote, duchovnosti, Vesmíre a Najvyššom, musí kompletne, totálne a absolútne ignorovať úplne všetky konvencie a tradície. Je nutné pamätať si, že konvencie a tradície vytvorili pseudo-tvorcovia, aby znemožňovali a dusili skutočnú pravdu, ktorá je vždy dynamická. Preto teda iba v presiahnutí všetkých tradícií a konvencií, so všetkými ich kultúrami, sa môže objaviť a byť pochopený pravý význam života a duchovnosti.

10. Štruktúra pseudo-ľudstva je postavená v podstate na dvoch pseudo-princípoch:

I. Duchovný úpadok – 4. Kapitola

Prvý pseudo-princíp hovorí, že v stvorení nie je nič duchovné. Stvorenie a život sú len výsledkom náhody, bez toho, aby im dala vznik akákoľvek „vnútorná“ alebo „vonkajšia“ zvláštna nezávislá sila.

Druhý princíp, ktorý protirečí prvému, stanovuje pseudo-duchovnosť: ten priznáva a hlása existenciu nejakej zvláštnej sily, ktorá dáva životný podnet a pôvod celému stvoreniu a životu, no opisuje, interpretuje a chápe tú silu zámerne skresleným spôsobom a pripisuje ju nesprávnej osobe či osobám.

Oba pseudo-princípy vytvorili pseudo-tvorcovia v peklách a vštepili ich do pseudo-ľudstva, aby odvrátili jeho členov od pravej duchovnosti.

Svojou podstatou a obsahom oba pseudo-princípy dosahujú rovnaký cieľ: jeden popiera akéhokoľvek Stvoriteľa, druhý ustanovuje pseudo-stvoriteľa alebo pseudo-stvoriteľov, ktorí nie sú pravým Stvoriteľom. Uznanie a uctievanie pseudo-stvoriteľa alebo pseudo-stvoriteľov, ktorí sú relatívni a stvorení a nemajú Absolútne Tvorivé Schopnosti, je rovnako neduchovné, ako popieranie existencie akéhokoľvek Stvoriteľa vôbec. Všetko, čo je relatívne a stvorené, neobsahuje v sebe žiadnu duchovnosť. Duchovnosť možno do toho vštepiť len uznaním tej relativity stvorenosti voči Absolútnemu Najvyššiemu a z Neho/Nej.

Uctievanie nesprávnej bytosti alebo vyznávanie skreslenej duchovnosti nerobí človeka duchovným.

Preto akékoľvek existujúce koncepcie, názory, systémy viery alebo náboženské doktríny sú, bez akejkoľvek výnimky, vo svojej podstate a obsahu skutočne materialistické a neobsahujú v sebe žiadnu duchovnosť.

Pretože všetky náboženské doktríny sú postavené na skreslenej duchovnosti tradícií a konvencií, všetky predsa len obsahujú zrnká právd, na základe faktu, že skresľujú pôvodné, pravé duchovné idey. Skresliť možno len to, čo je samo osebe pravdivé a pravé. Skreslenie skreslenia nie je žiadnym skreslením, ale potvrdením toho skreslenia.

Aby sa človek dostal k tým zrnkám právd, obsiahnutým v týchto skresleniach, musí najprv odstrániť všetky skreslenia. Vtedy a len vtedy môžu tie zrnká pravdy vyplávať na povrch a byť použité na budovanie a vývoj pravého duchovného náboženstva a pravého a rýdzeho ľudstva. Táto kniha je najnovším krokom, a nemôže vysvetliť všetko.

11. Štruktúra pseudo-ľudstva, prejavujúca sa v početných rozdeleniach, rasách, národoch, politických systémoch, frakciách, skupinách a hromade neduchovných náboženstiev a systémov viery, nadobúda vrodennú tendenciu, skrz všetky také spomenuté rozdelenia, vyhlasovať svoju nadradenosť voči všetkému a všetkým ostatným. Len skrz také vyhlásenie a uvažovanie sú tieto rozdelenia schopné udržať sa.

Kvôli tomuto postoju medzi nimi od počiatku pseudo-ľudstva zúri nepretržitý boj o nadvládu, panovanie, výlučnosť a špeciálne, privilegované postavenie.

Táto situácia zodpovedá priamo štruktúre, ktorá existuje v peklách. Tá bola vnesená do pseudo-ľudstva na planéte Zem, aby zničila pravú duchovnosť, ktorá neobsahuje

Základy ľudskej duchovnosti

žiadnu predstavu nadradenosti, podriadenosti, výlučnosti alebo zvláštneho privilegovaného stavu. Všetko, čo je dobré, je dobré, a pretože je to dobré, je to vhodné, a preto je to správne. Toto je pravda. Všetko dobro je z lásky, všetka pravda je z múdrosti a všetka múdrosť je z lásky a pravdy. Všetky rovnako pochádzajú z Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho. Preto nemôže byť žiadna z nich žiadnej druhej nadradená alebo podriadená, lebo všetky sú rovnako z toho istého Absolútneho Zdroja.

No, pretože pseudo-ľudstvo je postavené na opakoch a skresleniach pravých duchovných princípov, musí neustále vytvárať podradné stavy, ktoré bojujú o nadradenosť a výhradné postavenie, dokonca do bodu zotročovania, presadzovania, potláčania, utláčania, prenasledovania a odstraňovania všetkého, čo im neslúži alebo neuznáva ich pseudo-nadradenosť.

12. Účelom a cieľom vytvorenia pseudo-ľudstva je zničenie a odstránenie akéhokoľvek pravého ľudstva, aby nedošlo k žiadnemu nárastu/pribúdaniu Absolútnych Duchovných Princípov Najvyššieho. Každý člen pseudo-ľudstva je teda nútený buď sa spoliehať na svoje vlastné vnútorné zdroje (ktoré nie sú zväčšované celkovým súhrnným súčtom pozitívnych skúseností a prejavov všetkých členov), alebo sa musí prispôsobiť a pridržiavať sa len skreslení a lži, ktoré sú neustále vytvárané za tým účelom konvenciami a tradíciami každej danej kultúry a/alebo pseudo-náboženstva. V tej prvej situácii sa človek stáva izolovaným a vydedencom. V tej druhej situácii sú jeho/jej vnútorné zdroje udusené vnútenými a obmedzenými tradičnými a konvenčnými interpretáciami všetkých udalostí a diania.

13. Štruktúra pseudo-ľudstva, ktorá je postavená na princípoch odporujúcich skutočnému ľudstvu, si vyžaduje, aby všetci jeho členovia boli závislí a obmedzení v rámci tej štruktúry. Vývoj pravého ľudstva je postavený na slobode a nezávislosti jej jednotlivých členov. Na druhej strane, pseudo-ľudstvo sa môže vyvíjať len vďaka obmedzeniam, striktným zákazom, reštrikciám, potláčaniu, utláčaniu a odoberaniu slobody a nezávislosti. Nuž, prirodzený, a teda správny vývoj individuálneho života je možný len na základe slobody a nezávislosti, pretože toto je zákon imanentný pravej duchovnosti. Akékoľvek reštrikcie a potláčania takého vývoja vedú k vzniku ťažkej viny, strachu a úzkosti, čo má za následok masovú neurózu a masovú psychózu.

Pseudo-ľudstvo svojím vytváraním všemožných reštrikcií, tabu, obmedzení, atď., odopiera svojim členom ich základnú, podstatnú a zásadnú potrebu vlastného rozvoja. Taká potreba je v rozpore s deštruktívnym účelom a cieľom pseudo-ľudstva. Preto sú do duševnosti ľudí vštepené pocity viny, aby akékoľvek odchylenie sa od pravidiel vytvorených pseudo-ľudstvom aktivovalo tú vštepenú vinu, vedúc k úzkosti, strachu a potrebe byť potrestaný.

Teda, všetky pseudo-princípy pseudo-ľudstva sú založené na šialenstve a bláznovstve prekrútených duchovných princípov.

14. Ako bolo spomenuté predtým, pôvodným účelom, tvoriacim základ založenia pseudo-ľudstva, bolo dokázať, že pravé duchovné princípy pre fungovanie akejkoľvek spoločnosti sú nielen zastarané, ale zbytočné a hlúpe. Taký účel vedie k úplnej separácii

I. Duchovný úpadok – 4. Kapitola

pseudo-ľudstva od priameho uvedomenia si priameho prístupu a priamej komunikácie s inými dimenziami a s inými duchovnými svetmi a ich obyvateľmi.

Pseudo-tvorcovia vynaložili zvláštne úsilie, aby zničili akékoľvek mosty, ktoré spájali ľudstvo a každého jednotlivca s duchovným svetom a s jeho obyvateľmi.

Jedným prístupom/postojom bolo vstúpiť myšlienky, zvlášť prírodovedcom a materialistickým filozofom, že neexistuje žiadny duchovný svet a že život a všetko ostatné je obmedzené len na fungovanie a proces hmoty a jej prvkov. Tak dochádza k popretiu akéhokoľvek iného stavu a procesu, než je ten, ktorý sa nachádza v prírodnom alebo materiálnom stupni stvorenia.

Druhým prístupom, ako zničiť mosty, bolo stvoriť všemožné pseudo-náboženstvá, ktoré v podstate vyznávajú a priznávajú existenciu duchovného sveta a večného života, no zakazujú akúkoľvek priamu komunikáciu alebo kontakt s akýmikoľvek duchmi, pod hrozbou večného zatratenia v pekle.

Oba spôsoby v podstate vedú k pochybnostiam o existencii takých svetov a vnútorne spôsobujú, že ľudia ich popierajú alebo ich považujú za niečo bezvýznamné, nekonkrétne, na čo je zbytočné myslieť alebo sa tým zaoberať. Tento postoj odníma uvedomenie si životnej dôležitosti — pre duchovné blaho ľudstva a všetkých jeho členov — byť priamymi prostriedkami v neustálom kontakte a komunikácii s duchovným svetom, lebo to je najvnútornejší stupeň, a preto samotný život prírodného sveta. V prírodnom svete sa manifestujú a konkretizujú všetky súvzťažné faktory duchovného stavu vecí. Popieraním tohto faktu pseudo-ľudstvo postupne napĺňa svoj účel vyčerpania a zničenia vo svojich členoch predstavy o pravej duchovnosti alebo o akejkkoľvek duchovnosti.

15. Ďalším krokom vo vývoji pseudo-ľudstva, ako dôsledok zničenia mostov do duchovného sveta, bolo porušiť, prekrútiť alebo ignorovať zákon súvzťažností, na ktorom je postavené a udržiavané v poriadku a vo vnútornej a vonkajšej komunikácii celé stvorenie. Tento zákon hovorí, že všetky príčiny a princípy sú iniciované v najvnútornejšom stupni stvorenia, ktorý je prvým alebo najvnútornejším stupňom duchovného sveta, s jeho sférou okamžite sa objavujúcou, postupujúcou a nastávajúcou z Najvyššieho. Z toho stupňa, a skrz súvzťažné faktory všetkých rýdzich ideí, činností a emanácií, ktoré sú iniciované v tom centre, čiže z Najvyššieho, sa objavujú, postupujú a nastávajú všetky ďalšie postupné a súbežné kroky a stupne stvorenia. Preto všetko, čo sa objavuje, postupuje a stáva sa ideou alebo snahou v duchovnom najvnútornejšom kroku a jeho stupni, sa prejavuje na všetkých úrovniach, krokoch a stupňoch až po najkrajnejšiu postupnú úroveň, krok a stupeň v prírodnom svete. Také idey a snahy sa objavujú vo forme, tvare a obsahu, ktoré sú zhodné s povahou každej postupnej a súbežnej úrovne, kroku a stupňa, až kým sa nestanú úplne konkrétnymi a pevnými v prírodnom stupni vo forme jeho prvkov alebo v konkrétnom správaní a skutkoch ľudských bytostí.

Nuž, zničením mostov sa pseudo-ľudstvo odstrihlo od prenášania týchto súvzťažných faktorov správnym a vhodným prúdením. Správne a vhodné prúdenie je podstatné pre prežitie zdravého ľudstva, pretože neustále prináša nové a čerstvé tvorivé

Základy ľudskej duchovnosti

idey k realizácii a manifestácii. Len čo je to prúdeň akýmkoľvek spôsobom prerušené, zmenené alebo skreslené, životný podporný systém ľudstva je udusený, vedúc tak napokon k zániku pravého života.

Teda, pseudo-stvoritelia pseudo-ľudstva si vždy uvedomovali túto situáciu a dôležitosť neustáleho prúdeň súvzťahných faktorov z najvnútornejšieho stupňa pre prežitie ľudstva. Aby zaistili, že v dôsledku takého prerušenia ich plán nezlyhá, vytvorili v duchovnom svete, ako bolo spomenuté predtým, pseudo-najvnútornejší stupeň vo forme pekiel, kde sú zachytávané, prekrúcané, skresľované všetky rýdze súvzťahnosti a ich tok a prenášané v tejto novej forme do pseudo-ľudstva, aby bol zachovaný pseudo-život súvzťahností.

Treba mať na pamäti, že také prekrútené a skreslené súvzťahnosti obsahujú zrnká právd, ktoré umožňujú udržiavanie a zachovávanie života kdekoľvek a za akýchkoľvek podmienok. Ako bolo spomenuté predtým, prekrútiť a skresliť možno len to, čo je skutočné a čo má pravý život samo osebe a samo od seba. Nič iné nemožno prekrútiť alebo skresliť. Týmto spôsobom je napríklad dobro zmenené na zlo a pravda na lož. No, pretože zlo a lož môžu žiť a udržiavať sa len vďaka existencii dobra a pravdy, akékoľvek vstúpenie zla a ľži do pseudo-ľudstva a jeho systémov udržuje pseudo-život, z toho dôvodu, že tam musí byť prítomná idea dobra a pravdy, aby bola pochopená prirodzenosť zla a ľži. Teda, láska k zlu a ľži sa stáva samotným životom pseudo-ľudstva. Princípom je tu láska, a to je pravý a správny duchovný princíp. Z lásky vzniká život a láskou je aj udržiavaný a zachovávaný. Pravý život je v láske k Najvyššiemu. Preto všetko, čo kto miluje, sa stáva jeho/jej životom. Ak niekto nemiluje Najvyššieho, musí milovať niekoho či niečo iné, aby prežil. Toto je súvzťahný faktor stvorenia, lebo láska je jedným z Absolútnych Princípov Najvyššieho a súvzťaží so životom a všetkými jeho atribútmi a odvodeninami. Preto, aby jedinec bol a žil, je nevyhnutné byť do niečoho alebo niekoho zamilovaný.

Pseudo-tvorcovia použili tento zákon súvzťahnosti, aby vytvorili stav a proces, ktorý je opakom pravého princípu lásky a múdrosti — peklo, kde sú neustále vytvárané zlá a ľži, za účelom náhrady lásky k dobru a k pravde, teda k Najvyššiemu, láskou k zlu a ľži, teda k sebe samým. Taká láska je potom vstúpená pseudo-ľudstvu a je schopná zachovávať a udržiavať jeho prežitie. Také skreslenia a prekrútenia sa realizujú neustále, spolu so všetkými súvzťahnými faktormi duchovného sveta.

16. Prerušenie, skreslenie a prekrútenie pravého duchovného prúdeň z najvnútornejšieho duchovného stupňa a zničenie mostov do duchovného sveta, spolu s ignorovaním zákonov súvzťahností, vedú k vyvinutiu pseudo-ľudstva, ktoré napokon popiera existenciu alebo platnosť akýchkoľvek duchovných zákonov, ktoré zjavne presahujú úplne všetky prírodné zákony a zákony fungovania hmoty. Teda, fyzikálne zákony a zákony hmoty, ako ich pozorujú a opisujú prírodné nástroje, sú považované za bázu a základ pre vysvetlenie akýchkoľvek javov. Stávajú sa samovysvetliteľnými. Také vysvetlenie všetkých javov vedie k nepravdivým, chybným a skresleným záverom o nich a všetkých členov pseudo-ľudstva to dostáva do stavu neustálej ilúzie reality. Teda, to, čo je reálne, je považované za ilúziu, a ilúzia je považovaná za realitu.

I. Duchovný úpadok – 4. Kapitola

Len čo sa prestanú akékoľvek javy vysvetľovať na základe duchovných zákonov, kompletne a úplne sa prehliada a stratí samotná podstata a obsah takých javov a tie javy sú opisované a chápané v takom zmysle, ktorý vôbec nijako reálne nesúvisí s ich povahou.

Z toho dôvodu je život pseudo-l'udstva založený na veľkolepej ilúzii a skresleniach pravej reality, takže sa nemôže volať pravý život, ale len ilúzia alebo pseudo-život.

17. Ignorovanie a/alebo popieranie a skresľovanie pravého významu duchovnosti a jej života, ktorý je v internom, najvnútornejšom stupni, vedie k objaveniu sa neustáleho zdôrazňovania vonkajších väzieb a vonkajších vymožeností všetkých systémov pseudo-l'udstva. Odmietaním vnútorných duchovných princípov vo svojich systémoch mení pseudo-l'udstvo všetky systémy na pseudo-systémy. S takými pseudo-systémami je neodmysliteľne spätá potreba zakladať akýkoľvek vzťah výlučne na vonkajších požiadavkách, konvenciách a tradíciách, bez akejkoľvek skutočnej vnútornej náklonnosti.

Skutočná náklonnosť môže vzniknúť len zo srdca, čiže z najvnútornejšieho stupňa. Vonkajšie väzby a vzťahy nemôžu vytvoriť, udržiavať alebo zachovávať žiadne trvalé vzťahy, pretože sú bez vnútorného života. Pravý život každého vzťahu môže vzniknúť len v duchovných, vnútorných faktoroch. Popieranie alebo ignorovanie takých faktorov odčerpáva pravý život a toto vedie v takých vzťahoch k povrchnosti, prchavosti a rozčarovaniu. Preto nemajú žiadne hodnoty, väzby a vzťahy pseudo-l'udstva žiadny hlbší význam, ani nemôžu slúžiť ako skutočný základ pre zdieľanie, opätovanie alebo tvorbu akýchkoľvek nových tvorivých ideí. Ak niekto zdieľa a opätuje len povrchný, plytký vonkajšok, bez zapojenia čohokoľvek iného, fakticky nezdieľa či neopätuje nič. V takom prípade nemôžu existovať v pseudo-l'udstve žiadne skutočné vzťahy a väzby.

18. Ako bolo uvedené predtým, pseudo-tvorcovia zriadili v duchovnom svete zvláštny pseudo-duchovný stav a proces, zvaný peklá, za účelom konečného zničenia všetkej duchovnosti a Najvyššieho. Jedným z prostriedkov na také zničenie je dôsledné prevracanie všetkých existujúcich princípov, takže pôvodný cieľ a účel sa stáva iba prostriedkom a pôvodné prostriedky na dosiahnutie cieľov a účelov sa stávajú v podstate cieľom a účelom. V takej štruktúre je všetko postavené na hlavu.

Taká je štruktúra pseudo-l'udstva, vytvorená pseudo-tvorcami z ich pseudo-duchovného stavu a procesu. Všetko, čo nemá samo osebe a samo od seba význam, účel, cieľ a hodnotu, sa stáva skutočným významom, účelom, cieľom a hodnotou a je považované za maximálny úspech pseudo-l'udstva, a naopak: skutočný význam, účel, cieľ a hodnota sú znetvorené, zneužitú, nesprávne použité, úplne popreté, alebo sú použité len ako prostriedky, bez akéhokoľvek cieľa.

Klasickým príkladom tohto je ignorovanie večného duchovného života, ktorý je účelom, cieľom a hodnotou samou osebe, ktorý dáva skutočný význam ľudskému životu; namiesto toho je úplne všetko vkladané do materiálnych, pozemských, svetských, dočasných, pomínutelných a povrchných vecí, ktoré nemajú samé osebe žiadnu hodnotu alebo význam. Nuž, tieto bezcenné a nezmyselné veci sa stávajú účelom

Základy ľudskej duchovnosti

a cieľom samé osebe, namiesto toho, aby boli prostriedkami na dosiahnutie väčšieho duchovného uvedomenia.

19. Keďže pravá prirodzenosť pseudo-ľudstva je egocentrická a sebecká, bez akéhokoľvek ohľadu na čokoľvek iné, všetko, čo existuje, musí slúžiť tejto egocentrickej a sebeckej povahe. Toto napokon vedie k vzniku úplného ignorovania všetkých a všetkého existujúceho. Nie je venovaný žiadny zreteľ rozvoju chápania účelu, cieľa a funkcie ničoho, čo existuje, ak to len neslúži konečným sebeckým a egocentrickým potrebám pseudo-ľudstva. Preto sú prírodné prostredie členov pseudo-ľudstva a jeho zdroje považované za nepriateľské a nevlúdne a sú bezohľadne vyťažované, bez akéhokoľvek ohľadu na ich funkciu alebo na ekológiu. Tak je zákonosť rozvoja prírody a jej zdrojov narušená, či dokonca úplne zmenená, vedúc napokon k vytvoreniu nepriateľského a nevlúdneho prostredia (samonaplňajúce sa proctvo), ktoré prináša ľuďom mnohé katastrofy, pohromy a takzvané nehody obrovských rozmerov a nezvyčajnej povahy.

20. Keďže všetky motivačné faktory pseudo-ľudstva ohľadne všetkých jeho činností a tvorby sú určované jeho sebeckou a egocentrickou prirodzenosťou, v takých činnostiach a tvorbe nie je žiadny základný ohľad na prospech celého ľudstva, na spoločné dobro a úžitok, alebo na univerzálne princípy. Všetko, čo je vytvorené, je vytvorené prostredníctvom nesprávnej motivácie, napriek faktu, že by to mohlo mnohým prospieť. Prospech mnohých však nie je cieľom alebo účelom takej tvorby, ale iba prostriedkom pre sebecké a egocentrické motivačné faktory. Taký postoj vstúpili do mysle pseudo-ľudstva jeho pseudo-stvoritelia, ako súčasť plánu kompletne zničiť duchovnosť.

Ak človek robí niečo s ohľadom na spoločné dobro, stáva sa duchovnejším a duchovnejším. No ak robí niečo vo svojom vlastnom záujme, a princípy spoločného dobra využíva pre svoje vlastné sebecké motivácie a účely, stáva sa neduchovnejším a neduchovnejším, kým nedosiahne bod, kedy miluje len seba a nenávidí každého alebo všetko ostatné, ak to len neslúži na živenie tej sebeckosti. Taká samolúboosť a nenávisť vedie ku konečnému zničeniu duchovnosti všeobecne, a zvlášť k zničeniu vlastného života, čo je konečným cieľom pseudo-ľudstva a čo spríkladňuje konkrétnu odpoveď na otázku, aké to je byť bez akejkokoľvek duchovnosti.

21. V pseudo-ľudstve je všetko prevrátené, prekrútené a skreslené, čo vedie k vyvinutiu a vytvoreniu sebauvedomenia, založeného na miere odstúpenia od pravej duchovnosti. Čím väčšie odstúpenie od duchovnosti, tým viac sebauvedomenia pseudo-ľudstva. Také sebauvedomenie, samozrejme, nie je skutočným sebauvedomením, ale pseudo-sebauvedomením. Skutočné sebauvedomenie je postavené na uvedomení si prítomnosti Najvyššieho a každý stav uvedomenia vedie k väčšej duchovnosti a rozvoju pravého ja. V pseudo-sebauvedomení je však všetko hodnotené a oceňované podľa faktu, ako málo duchovnosti to obsahuje. Čím menej duchovnosti, tým väčšia hodnota a cena, a naopak: čím viac duchovnosti, tým je to bezcennejšie.

22. V pseudo-sebauvedomení pseudo-ľudstva neexistuje žiadne miesto pre skutočné duchovné hodnoty života alebo pre samotný život. Toto vedie k vytvoreniu postoja pseudo-ľudstva, ktorý má za následok aroganciu, hrubosť, chvastanie sa, megalomániu,

I. Duchovný úpadok – 4. Kapitola

velikášstvo a farizejstvo. Také postojte nevyhnutne vedú k fabrikácii, ospravedlňovaniu a používaniu prostriedkov hromadného ničenia a zasahovania do prirodzeného vývoja na Zemi. Ak sa necení pravý život, ale namiesto toho je uctievaný pseudo-život, potom všetko, čo je z pravého života, je otrava, narušanie a pliaga pre pseudo-život, a preto to treba zničiť. Taký je výsledok neduchovnej a/alebo pseudo-duchovnej štruktúry pseudo-ludstva. Keby bolo ponechané na seba, výsledkom toho by bolo totálne a definitívne zničenie všetkého života, vrátane jeho vlastného pseudo-života.

23. Prirodzeným trendom skutočného života je neustály duchovný pokrok každého a všetko slúži tomuto účelu. Taký trend je nepredstaviteľný v štruktúre pseudo-ludstva. Pretože tá štruktúra je postavená na opakoch k takému trendu, všetky snahy pseudo-ludstva sú zamerané na konečné spomalenie ľudského vývoja vo všetkých sférach života a na propagáciu vzdelaného ignorantstva, ktoré vypudzuje a zatvára pravý zdroj rýdzeho poznania a základ skutočného pokroku — duchovnosť. Táto tendencia nutne vedie k vývoju pseudo-vedy, pseudo-vzdelávania a pseudo-náboženstva, ktoré držia ľudí v úplnej temnote a slepote tým, že vyfabrikované pseudo-fakty prezentujú ako skutočné fakty, a skutočné fakty ako pseudo-fakty. Taká situácia zaisťuje, že sa na povrch neprederie žiadna pravá duchovnosť, pretože jedinec musí závisieť a načúvať takým falzifikáciám.

24. A na záver, aby pseudo-tvorcovia držali pseudo-ludí vo väčšej a hlbšej temnote a slepote, neustále propagujú používanie monštruózných a veľkolepých ohavností vo forme pseudo-duchovných náboženstiev, doktrín, vierovyznaní a rituálov, ktoré predstierajú, že slúžia a uctievať Najvyššieho, ktoré však v skutočnosti rafinovane a prefíkane odvádajú od Najvyššieho a od pravej duchovnosti. Na základe vnuknutia pocitu viny, strachu z trestu a večného zatratenia zavádzali a odvádali ľudí od pravého zdroja lásky a múdrosti a udusili pravú duchovnosť, ktorá je vždy založená na slobode, nezávislosti, láske, múdrosti a Absolútnom Milosrdenstve.

Také ohavnosti sú jedným z najsofistikovanejších nástrojov pseudo-tvorcov, vyfabrikovaných nimi v peklách a vťepených pseudo-ludstvu, aby mohol uspieť ich plán zničiť pravú a skutočnú duchovnosť.

Nuž, zo všetkého, čo bolo povedané v týchto 24 bodoch, môže človek vidieť, ak chce, predstavy o tom, k čomu vedie odstúpenie od pravej duchovnosti a aké sú dôsledky a následky takého duchovného úpadku na vývoj ľudstva ako celku. Toto je celková odpoveď, prostredníctvom živého príkladu, na prapôvodnú otázku, aké to je, byť a existovať bez duchovnosti.

Samozrejme, ako predtým, treba si pamätať, že táto kniha je len priblížením skutočnej pravdy. Toto je vyšší krok k pochopeniu skutočnej povahy týchto udalostí. To, čo je tu zjavené, je zjavené s ohľadom na súčasné potreby ľudstva z hľadiska jeho návratu k skutočnému duchovnému pokroku. Akékoľvek priblíženie pravdy nie je celá pravda sama osebe. Preto existuje vyššie vysvetlenie a chápanie tohto všetkého, než je to, ktoré je prezentované v tejto knihe. Je však dôležité uvedomiť si, že vyššie chápanie nemožno získať, kým nie sú najprv prijaté prezentované chápanie a vysvetlenia týchto faktov.

PIATA KAPITOLA

Dôsledky a dopad ľudského duchovného úpadku na špecifické oblasti ľudského života, ľudských činností, ľudských systémov a ľudských vzťahov.

Len čo bol povolený duchovný úpadok a stal sa životným štýlom, viedol k vývoju pseudo-ľudstva; od toho bodu ovplyvňoval, určoval a definoval do najmenších podrobností všetky oblasti ľudského života.

Všeobecný a globálny opis takého úpadku je úvodom k špecifickým oblastiam, pretože to je bázou a základom, na ktorom sa prejavovala/prejavuje a z ktorej pozostávala/pozostáva všetka špecifickosť takého úpadku.

Okrem všeobecných a globálnych následkov a dôsledkov takého úpadku si každá špecifická oblasť ľudského života vytvára svoje vlastné špecifické rysy, črty a postoje, ktoré vedú k ich špecifickým dôsledkom a následkom ako výsledok takého úpadku.

Preto je nutné pokračovať opisom výsledkov takého duchovného úpadku v špecifických oblastiach ľudského života, činností, systémov a vzťahov.

1. Každá sentientná entita, každý krok, každá úroveň a dimenzia a ich stupne a všetci obyvatelia Vesmíru sú hodnotení podľa ich pozície, postoja a vzťahu k ich Stvoriteľovi — k Najvyššiemu. Toto je najdôležitejší určujúci činiteľ duchovného stavu a procesu každého a všetkého. Preto je poňatie Najvyššieho, ktorého sa pridrižiava ľudstvo, rozhodujúcim a ústredným konceptom v chápaní skutočnej duchovnej povahy každej spoločnosti a jej členov.

Ľudská spoločnosť nie je výnimkou. Predtým bolo spomenuté, že súčasná prirodzenosť a štruktúra ľudských bytostí a ich formovanie sú výsledkom pseudo-tvorivého úsilia pseudo-tvorcov — s cieľom odstrániť a zničiť akúkoľvek pravú duchovnosť — a ich vytvorenia odlišnej duchovnosti, ktorou je pseudo-duchovnosť.

Keďže pseudo-tvorcovia si uvedomujú kritickú dôležitosť získania základného konceptu a základnej predstavy o Najvyššom, to je prvým cieľom ich prekrúcania a skresľovania.

Je niekoľko spôsobov, ako to možno dosiahnuť. Po prvé, našepká sa myšlienka ohľadne možnosti, že žiadny Najvyšší neexistuje. Preto sú príroda a hmota jediným zdrojom života. Po druhé, vytvorí sa myšlienka o mnohých Bohoch s rôznymi funkciami, alebo o troch Bohoch, ako je to v niektorých kresťanských náboženstvách. Taká myšlienka svojou podstatou a obsahom napokon vedie k popretiu akéhokoľvek Boha. Po tretie, našepká sa myšlienka o abstraktnom, vzdialenom a odlúčenom Bohu vo forme akéhosi nejasného univerzálneho princípu, ktorý obsahuje predstavu Jedinosti, no bez akéhokoľvek konceptu vzťahu alebo príslušnosti. Táto predstava svojou podstatou a obsahom takisto vedie ku konečnému popretiu akéhokoľvek Boha. Po štvrté, našepká

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

sa myšlienka, že akékoľvek chápanie takého konceptu je možné len z externého alebo vonkajšieho stupňa, pretože len tam môže byť uskutočniteľný a hmatateľný pre ľudské vonkajšie zmysly.

Skutočné chápanie Najvyššieho je vždy vnútorným duchovným stavom a procesom, v najvnútornejšom stupni „vnútra“, z ktorého možno získať najvhodnejšiu predstavu o Najvyššom.

Ale celý životný štýl pseudo-ľudstva je zamenený a prenesený z vnútra na vonkajšiu, externú úroveň a stupeň, ktoré sú považované za jediný základ a zdroj pre robenie akýchkoľvek záverov alebo tvorbu akýchkoľvek ideí. Z takej pozície je potom vytvorené súčasné falošné poňatie Najvyššieho.

Toto poňatie je podivnou kombináciou pravých vlastností Najvyššieho, ktoré sú chápané v zmysle vonkajšieho stupňa, a aplikácie jeho princípov prostredníctvom podobnosti s ľudskými činnosťami, myšlienkami, pocitmi, emóciami a subjektívnymi projekciami a očakávaniami ohľadne toho, aký by mal Najvyšší byť, čo by mal Najvyšší robiť a ako by sa mal Najvyšší správať.

Z tohto je jasné, že také poňatie Najvyššieho obsahuje všetky vlastnosti ľudí, ktoré sú výsledkom pseudo-tvorivého úsilia pseudo-tvorcov. Keďže také vlastnosti sú prekrútením a skreslením originálnych vlastností, v akomkoľvek ľudskom poňaní Najvyššieho je toho málo pôvodného a pravdivého.

Je tam však pripustenie a názor, že Najvyšší je Absolútna Láska a Absolútna Múdrosť a všetky ostatné Absolútne Kategórie. No poňatie takej lásky a múdrosti je určené ľudským spôsobom myslenia ohľadne povahy takej lásky a takej múdrosti a jej činnosti. Výsledkom týchto projekcií a očakávaní je smiešna rozporuplnosť v ľudskom poňaní Najvyššieho. Ten istý Najvyšší, ktorý je považovaný za Absolútnu Lásku a Absolútnu Múdrosť, je súčasne zlostný, nepriateľský, krutý, žiarlivý, ničiaci, trestajúci, zlý, odsudzujúci ľudí do pekla, a je tam mnoho ďalších ohavností, ktoré možno vyčítať z ľudských vzťahov, postojov a správania. Také poňatie vedie k ďalšiemu ohavnému záveru: že Najvyšší musí konať, správať sa, cítiť a myslieť, ako Mu to nariaďujú a prikazujú cirkvi alebo náboženstvám. Ony určujú, čo je pre Najvyššieho dôležité a čo nedôležité urobiť, povedať, alebo nerobiť, alebo nepovedať.

Také chápanie a predstavy o Najvyššom, samozrejme, nemajú nič spoločné so skutočným Najvyšším.

Tak si ľudia vytvorili svojho vlastného „Boha“, na svoju podobu a obraz, prisudzujúc tomu „Bohu“ svoje vlastné črty, pocity, emócie, požiadavky, manipulácie, očakávania a všetky ostatné pseudo-ľudské pseudo-hodnoty, zabúdajúc, že pôvodne boli všetky sentientné entity stvorené na podobu a obraz Najvyššieho. Toto vedie k vzniku systému viery, ktorý núti každého prijať takého „Boha“ alebo „Bohov“ za jedinú realitu. Keďže taký „Boh“ je výsledkom ľudskej tvorby, neexistuje. Preto sú vo svojej podstate a jadre všetky predstavy o Najvyššom a uctievanie tých predstáv, ktoré v súčasnosti existujú na planéte Zem, modlárstvom. Také predstavy sú čistými skresleniami pravdy.

Základy ľudskej duchovnosti

Toto bol úcel a cieľ pseudo-tvorcov — zničiť akékoľvek pravdivé poňatie Najvyššieho v ľudskej mysli.

Nuž, v dôsledku takých skreslených predstáv boli vyvinuté súbory pravidiel, predpisov, interpretácií, obradov, rituálov a postupov, ktoré diktovali, ako by mal byť Najvyšší ponímaný, vnímaný a chápaný. Také súbory pravidiel zas viedli k zavádzaniu tradícií a konvencií, ktoré sa stali jediným platným kritériom pre formulovanie predstavy o Najvyššom. Akékoľvek iné kritérium bolo/je považované za kacírstvo.

Ako akékoľvek iné poňatie, dokonca aj pseudo-ľudské, skreslené poňatie Najvyššieho, obsahuje v sebe zrnká pravdy. Negáciou, prekrútením a skreslením pravdivého poňatia Najvyššieho sa skutočne potvrdzuje, čo Najvyšší nie je.

2. Z ustanoveného chápania Najvyššieho odvodzuje koncept duchovnosti vo všeobecnosti svoj význam, obsah a aplikovanie. Ako bolo predtým poukázané veľaokrát, pravý význam akéhokoľvek tvorenia, fungovania alebo činnosti možno pochopiť len podľa pravej duchovnosti. Právě duchovné princípy sú centrom, životom a významom každého takého úsilia alebo existencie. Pretože vo filozofickom zmysle to je „vnútro“ akéhokoľvek „vonkajška“, možno to pochopiť a môže to pochádzať len z toho „vnútra“.

Všetky ľudské hodnoty sú však v konečnom zmysle, v dôsledku ich prevrátenia a nahradenia, odvodené z externého alebo vonkajšieho prírodného stupňa. Z toho dôvodu je aj chápanie a umiestnenie duchovnosti odvodené z toho „vonka“. Vo „vonkajšku“ nie je, odlúčene od „vnútra“, žiadna pravá duchovnosť, lebo duchovnosť dáva vznik akýmkoľvek ďalším postupným krokom a ich vonkajším stupňom — čiže „vonkajšku“. Teda, čokoľvek prírodné je dôsledkom, výsledkom a následkom duchovného stavu „vnútra“.

No, pretože v pseudo-ľudstve je všetko, takpovediac, hore nohami, duchovnosť je buď považovaná za výsledok, následok a dôsledok externého, vonkajšieho stupňa — čiže „vonkajška“ — alebo je úplne popieraná, prekrúcaná, skresľovaná alebo nepravdivo definovaná.

Pretože dôraz je kladený na vonkajšie hodnoty duchovnosti, len vonkajšie hodnoty duchovnosti sú považované za opravdivú duchovnosť, namiesto pravej duchovnosti samotnej a ako takej. Taký prístup a postoj ohľadne duchovnosti vedie k zavádzaniu všemožných vonkajších obradov, rituálov, požiadaviek, reštrikcií, súborov pravidiel a predpisov, ktoré sú považované za pravú duchovnosť. Keďže všetky tieto vonkajšie pravidlá, rituály, obrady, obmedzenia, atď., majú vonkajší charakter, nie je v nich mysliteľná žiadna pravá duchovnosť.

Zavedenie takých postupov vedie k vytvoreniu tradícií a konvencií, ktoré definujú, ako by mala byť duchovnosť ponímaná, chápaná, vnímaná a praktizovaná. Všetko, čo sa odchyľuje od takých tradícií a konvencií, je považované za kacírské a je odsudzované a zavrhané.

A teraz, povaha pravej duchovnosti je dynamická. Možno ju ponímať len cez progresívne kroky, cez ktoré sa stáva viac a viac viditeľnou a viac a viac sa skutočne

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

približuje Najvyššiemu. Preto akékoľvek tradičné a konvenčné chápanie duchovnosti je chápaním žiadnej duchovnosti, pretože je založené na nemenných a strnulých pravidlách a súboroch predpisov, ktoré nedovolia žiadny pokrok. Taká situácia je v rozpore s pravou duchovnosťou; dusí pravú duchovnosť a napokon vedie k duchovnej smrti.

Pretože ľudia sú vo vonkajšku duchovnosti, kde nie je sama osebe a ako taká žiadna duchovnosť, projektujú si všetky svoje vlastné vonkajšie predstavy, myšlienky, postoje, požiadavky, manipulácie, obmedzenia a očakávania ohľadne povahy duchovnosti. Namiesto toho, aby poňatie o nej získavali z nej, predpisujú jej svoje vlastné projekcie a subjektívne očakávania z pozície svojho externého alebo vonkajšieho stanoviska.

Opäť, v takomto stanovisku sú obsiahnuté zrnká právd. Negáciou, odmietaním, prekrúcaním a skresľovaním pravej duchovnosti potvrdzujú to, čo pravá duchovnosť nie je.

3. Osvojený a ustanovený koncept Najvyššieho a duchovnosti určuje obsah, povahu a funkciu náboženstva v danej spoločnosti. Skutočným účelom náboženstva v jeho rýdzej forme je zdôrazňovať vnútorné uznanie faktu, že všetko sa objavuje, postupuje a nastáva len z jedného zdroja — z Najvyššieho, a že vytvorenie náležitých a správnych stanovísk, vzťahov a postojov voči Najvyššiemu je to, čo tvorí skutočný život každej žijúcej sentientnej entity a jej duchovnosť. Keďže také vytvorenie je v pravom zmysle možné len z najvnútornejšieho duchovného stupňa každej sentientnej entity a vďaka vnútornému spoznaniu nutnosti urobiť to v slobodnom a nezávislom duchu, z pravého náboženstva nemôžu prísť žiadne vonkajšie tlaky, požiadavky, predpisy, rituály alebo obrady. Pravé náboženstvo má na mysli jediný cieľ — spoločné duchovné dobro všetkých. Také spoločné duchovné dobro všetkých je vždy určované podľa vnútorných úmyslov vonkajšieho správania a činností každého. Ak niekoho úmysel pramení z túžby po väčšom a väčšom duchovnom pokroku a žití života, ktorý sa viac a viac približuje Najvyššiemu a všetkým Jej/Jeho Absolútnym Kategóriám a Princípom, taký jedinec je vo svojom pravom duchovnom náboženstve.

Spoločné duchovné dobro takého úsilia a úmyslu pramení z faktu, že čím sa niekto stáva duchovnejším, tým viac sa stáva sám sebou; a čím viac sa stáva sám sebou, tým väčší a kvalitnejší je jej/jeho príspevok v prospech všetkých.

Ide o to, že snaha byť duchovnejší je vrodená túžba byť v záujme všetkých pre všetkých užitočnejší. Toto robí jedinca skutočne samým sebou, a teda skutočne duchovným.

Toto rozhodnutie sa môže udiť len vo vnútri jedinca, bez akéhokoľvek vonkajšieho vplyvu. Vonkajšie vplývajúce na to, aby bol človek duchovný, nepramení z jeho/jej slobody voľby, ale z očakávania určitého správania, bez akéhokoľvek ohľadu na vnútornú motiváciu.

Pôvodne neexistovalo žiadne vonkajšie náboženstvo, aké pozná pseudo-ľudstvo dnes. Pôvodne bolo poznanie duchovných princípov vstúpené do každého ducha a mysle, s vedomím, že tie princípy nemusia dodržiavať, ak nechce. S takým poznaním a

Základy ľudskej duchovnosti

slobodou voľby bolo vštepené aj poznanie dôsledkov každej voľby. Toto je vlastne pravé duchovné náboženstvo.

No také chápanie náboženstva pseudo-tvorcovia z ľudskej mysle kompletne vymazali.

Ako bolo spomenuté predtým, v súčasnosti existujúce ľudske bytosti sú výsledkom podvodu, vyfabrikovaného pseudo-tvorcami za účelom zničenia duchovnosti. Pri takom fabrikovaní dochádza k vytlačeniu a zvráteniu všetkých princípov. Z toho dôvodu je všetok dôraz kladený na vonkajšie hodnoty, ktoré definujú, ustanovujú a ovplyvňujú fungovanie akéhokoľvek moderného náboženstva. V tomto zmysle slova sa náboženstvo už viac nestáva vnútornou vecou alebo individuálnou voľbou a vecou svedomia, ale iba vecou dodržiavania určitých predpisov, pravidiel, obradov, rituálov a vonkajších životných štýlov, ktoré nie sú vôbec odvodené z vnútra, teda z duchovnosti.

Vo svojej pravej podstate a obsahu také náboženstvo nemá v sebe nič z duchovnosti.

Keďže obsah takého náboženstva je vytvorený podľa vonkajších pozícií a požiadaviek, ignoruje akékoľvek individuálne potreby. Namiesto toho umelo konštruje stereotyp alebo štandard, ktorý je prenášaný na každého a ktorým je každému vymývaný mozog ohľadne toho, aké by to náboženstvo malo byť a aká by mala byť jeho funkcia. Také náboženstvo zavádza stereotyp Boha, stereotyp duchovnosti, stereotyp vierovyznaní a stereotyp životného štýlu. Keďže všetky stereotypy sú len projekcie vonkajších očakávaní a požiadaviek rôznych situácií a projekcie tých, ktorí ich vytvárajú, mnohé náboženstvá vznikajú a existujú v súlade s požiadavkami takých situácií. Chýbanie duchovnosti v takých situáciách ich ochudobňuje o zjednocujúci princíp. Zjednocujúci princíp je životom pravej duchovnosti. Preto sú skupiny voči sebe vzájomne intolerantné, dogmatické a fanatické v ich pokrytectve a pseudo-výlučnosti. Pretože príslušníci pseudo-ľudstva sú vďaka ich pseudo-prirodzenosti zameraní na vonkajšie hodnoty, majú tendenciu zoskupovať sa okolo každej danej situácie, ktorá je určená potrebou ísť za falošnými hodnotami. Také zoskupenie vedie k budovaniu veľkolepých tradícií a konvencií pre ich špecifické kultúry, ktoré zas určujú obsah, účel, fungovanie a význam každého náboženstva.

A teraz, v skutočnom zmysle v takých situáciách náboženstvo neučí ľudí nič nové, ale len zvečňuje tradičný a konvenčný prístup k poňatiu Najvyššieho a duchovnosti. Tu nie je a nemôže byť kladený dôraz na individuálnu, vnútornú zodpovednosť za nadviazanie skutočného vzťahu so svojím Stvoriteľom, ale dôraz je kladený na dodržiavanie tradícií a konvencií bez akejkoľvek zmeny. Keďže pravá duchovnosť je mysliteľná len v rámci vnútornej slobody voľby a nezávislosti jedincov, nič, čo ignoruje taký zreteľ, nemôže obsahovať žiadnu duchovnosť.

Preto všetky existujúce náboženstvá na planéte Zem, bez akejkoľvek výnimky, vo svojej pravej podstate a obsahu nemajú vôbec žiadnu duchovnosť, a z toho dôvodu sú napokon zbytočné.

Nanešťastie, sú nielen zbytočné, ale aj nesmierne nebezpečné, pretože zvečňovaním tradícií a konvencií sa všemožne pokúšajú udusiť všetko tvorivé, nové a dynamické.

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

Toto úsilie napokon vedie k duchovnej smrti a to môže mať dokonca za následok fyzické zničenie ľudstva. Treba si pamätať, že každá kontraproduktívna duchovná akcia má svoju kontraproduktívnu fyzickú alebo hmotnú reakciu. Toto je zákon súvzťažností.

Také zničenie duchovnosti bolo pôvodným účelom, kvôli ktorému pseudo-tvorcovia vyfabrikovali pseudo-ľudstvo.

No v každej náboženskej doktríne sú zrnká právd, pretože ony všetky zdôrazňujú duchovné princípy. Dôraz na takých princípoch je správny, no ich definícia, ich obsah, ich chápanie a ich aplikácia sú prekrútené, sfalšované a skreslené. Toto pomáha človeku uvedomiť si jasne, čo nie je pravé náboženstvo.

4. Také prijatie a chápanie náboženstva vedie k vytvoreniu veľmi zvláštneho životného štýlu, ktorý sa vyžaduje od všetkých členov príslušných náboženstiev. Keďže v každej spoločnosti je dôraz kladený na vonkajšie hodnoty náboženstva, životný štýl je určovaný týmito vonkajšími požiadavkami, predpismi, stereotypmi a očakávaniami. Tu na Zemi je dôležité vonkajšie správanie, vonkajšie hranie rolí a samonaplňajúce sa prorocké takých stereotypov. Pretože taký životný štýl je určený napokon konvenciami a tradíciami vonkajších kultúr, duchovný život je videný a chápaný ako početné tabu, reštrikcie, zákazy a obmedzenia, ktoré sú v podstate tiež vonkajšej povahy.

Za takej situácie je životný štýl presne určený, krok za krokom. Treba byť len určité jedlá a len v určité dni, obliekať sa určitým spôsobom, robiť len určité veci, hovoriť len určité slová, mať len určité pocity, mať len určité želania, mať len určité túžby, mať len určité myšlienky, vykonávať len určité cvičenia, dýchať len určitým spôsobom, zvažovať len určité veci, atď. Zoznam takých predpisov môže byť nekonečný.

Nuž, toto všetko je zjavne len vonkajšej povahy. No také veci sú považované za čosi, čo má skutočnú duchovnú hodnotu, a pokiaľ ich človek nedodržiava, nie je považovaný za religiózneho alebo duchovného.

Duchovnosť a religiozita sú tu dávané do rovnosti s dodržiavaním vonkajších pravidiel. Každé existujúce náboženstvo na planéte Zem má také požiadavky. Ich nedodržiavanie vedie k vylúčeniu a odsúdeniu na večné muky.

Nuž, v takých požiadavkách a zákazoch nie je vôbec žiadna duchovnosť. V skutočnosti taká situácia vedie k zničeniu tej trochy duchovnosti, ktorú by jedinec mohol mať, lebo núti jedinca byť neustále zaneprázdnený vonkajším správaním a pravidlami, ktoré ho odvádzajú od vnútornej duchovnosti.

Najväčšou chybou takých požiadaviek všetkých náboženstiev, vrátane cvičení jogy, je viera, že dodržiavanie takých pravidiel vedie k väčšiemu duchovnému uvedomeniu a k pravému duchovnému náboženstvu. Klam tejto situácie je v domnienke, že fyzické polohy, dýchanie, cvičenia, požívanie jedla a tekutín, verbálne modlitby a meditácie, vylúčenie telesných rozkoší, alebo potláčanie telesných túžob, pocitov a potrieb je absolútne nevyhnutné, aby sa dosiahlo vyššie duchovné uvedomenie.

Aký namáhavý a ťažký spôsob, ako byť duchovný!

Základy ľudskej duchovnosti

Samozrejme, duchovnosť nemožno získať vďaka takým vonkajším praktikám. Pokiaľ nie sú do takej snahy začlenené všetky úrovne, stupne a kroky ľudskej mysle, nemôže sa udiť nič vskutku duchovné. Všetko, čo sa počas takých praktík udeje, je zvyčajne skreslením alebo projekciou túžobného prania a subjektívnych očakávaní. To je potom považované za pravú duchovnosť.

Aby bol jedinec vskutku duchovný, nemusí vykonávať žiadne rituály, zdržiavať sa jedenia a pitia, vykonávať určité cvičenia, pripravovať sa o fyzické rozkoše, tráviť hodiny v lotosovej pozícii či v akejkoľvek inej pozícii, alebo mrhať drahocenným časom na verbálne modlitby. Byť vskutku duchovný, znamená tešiť sa zo všetkých týchto vecí podľa svojich najlepších potrieb, s uznaním, že sú len súvzťažnými faktormi duchovného stavu vecí, v ktorých je duchovnosť zažívaná od najvnútornejšieho po to najexternejšie prírodného stupňa v jej konkrétnej a zmyslovej forme. Preto sa také tešenie sa stáva prostriedkom, pomocou ktorého sa dosahuje väčšie duchovné uvedomenie.

Tu ide o zväzanie postoja a úmyslu v pozadí takých rozkoší. Ak sú prostriedkami potešenia zo súvzťažných faktorov duchovnosti — koniec koncov, jedlo, nápoje a fyzické rozkoše sú súvzťažnosťami duchovných ideí — potom také aktivity sú svojou podstatou a obsahom duchovné. No, ak sa stávajú cieľom života, potom pripravujú jedinca o akúkoľvek duchovnosť.

To isté platí o úmyselných reštrikciách, obmedzeniach alebo zriekaní sa takých rozkoší. Takým konaním jedinec porušuje zákon súvzťažností a ničí most k duchovnosti. Problémom tu je, že duchovné činnosti vznikajú v najvnútornejšom stupni; postupne postupujú k najkrajnejšiemu stupňu, kde sa uskutočňujú v súvzťažných formách fyzických a zmyslových javov, pričom medzi mnohé z nich patria fyzické rozkoše, požívanie jedla a pitia.

Ak sú také fyzické aktivity obmedzované, limitované, či dokonca zanechávané, ak je telo ignorované, potom tam nie je miesto pre realizáciu tých duchovných aktivít. Strácajú svoju konkrétnu bázu. Preto nemožno v najexternejšom stupni reagovať na žiadny duchovný čin, opäťovať ho či ho stvárať. Teda, z takej situácie nemožno čerpať žiadny duchovný úžitok a takými prostriedkami alebo takým životným štýlom nemožno získať žiadnu pravú duchovnosť.

Z hľadiska tohto chápania takých praktík je jasné, že nielen že nevedú k duchovnosti, ale sú nesmierne nebezpečné, pretože ničia základy, na ktorých sa prejavuje pravá duchovnosť.

V takých životných štýloch, aké diktujú konvencie a tradície náboženských dogiem, sú však obsiahnuté zrnká právd. Tieto pravdy zdôrazňujú, že fyzické rozkoše a materiálne veci by nemali byť účelom a cieľom života a že v nich samých osebe nie je žiadna duchovnosť. S týmto uvedomením je však ten problém, že vedie k opačnému extrému — k popretiu pravých duchovných hodnôt v takých činnostiach. Niet tam žiadneho uznania, že také činnosti sú dôležitými a nevyhnutnými prostriedkami, ktorými možno získať väčšie duchovné uvedomenie, pretože sú výsledkom a dôsledkom duchovného tvorivého úsilia Najvyššieho, prejavujúceho sa v najkrajnejšom stupni

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

prírodného a fyzického tela. Len v zjednocujúcom princípe toho všetkého sa môže duchovnosť vyvíjať a napredovať.

5. Z takého všeobecného životného štýlu, aký je určený konvenciami a tradíciami, pramení vytvorenie stereotypu ohľadne toho, ako by mal Boží muž/žena alebo Svätý Muž/Žena vyzerat', byť, správať sa a fungovať. V takých stereotypoch je zabudovaný súbor pravidiel, smerníc, očakávaní a projekcií. Tie určujú a definujú, kto je svätý a kto nie je. Také určovanie je zjavne založené na vonkajších formách hrania predpísaných rolí Svätého Muža/Ženy, bez akéhokoľvek ohľadu na vnútorný stav vecí.

Od Božieho muža či ženy sa očakáva, že má určité schopnosti, určitý vonkajší výzor a určité správanie, ktoré ho/ju odlišujú od všetkých ostatných. Musí mať určitý predpísaný životný štýl v odlúčení, musí sa vzdať telesných a sexuálnych rozkoší, musí nosiť určitý typ odevu, musí jesť určitý typ stravy a musí vykonávať určité typy činností, očakávané na základe konvenčných a tradičných predpisov.

S takými stereotypmi je ten problém, že ľudia veria v ich realnosť a považujú ich za znak pravej duchovnosti a svätosti. Zvečňovanie takých stereotypov je podporované členmi, ktorí sa pripájajú k takým „duchovným“ organizáciám za účelom byť duchovní. Vážne veria, že žitím podľa tých očakávaní a prijatím toho typu životného štýlu, správajúc sa a fungujúc podľa predpísaných rolí, dosiahnu väčšie duchovné uvedomenie. Tak sa stávajú samonaplňajúcim sa proroctvom, ktoré ich a druhých ľudí vedie k viere, že také sú vonkajšie znaky pravej duchovnosti.

Stereotypy sú udržiavané a starostlivo zachovávané všetkými ľuďmi, ktorí sa vzdávajú toho, čo volajú svetské a telesné a sexuálne rozkoše, a ktorí sa sami izolujú v mužských a ženských kláštoroch, stávajú sa mníchmi a mníškami, alebo pustovníkmi, ktorí odchádzajú do pustiny alebo odľahlých hôr a lokalít, kde môžu praktizovať svoju vonkajšiu „svätosť“, veriac, že takým životným štýlom slúžia ľudstvu, tým že demonštrujú svoju predstavu pravej duchovnosti.

Všetko toto sú vonkajšie alebo externé znaky, ktoré odvodzujú svoj pôvod nie z vnútra, kde je pravá duchovnosť, ale z vonkajších očakávaní ľudí, zhlukujúcich sa okolo konvencií a tradícií, ktoré nemajú samé osebe žiadnu duchovnosť jednoducho preto, že sú odvodené z vonkajších hodnôt.

Také stereotypy Svätého Muža alebo Ženy sú v skutočnosti ohavnosťou pre tvorivého ducha, pretože popierajú prítomnosť Najvyššieho v plnosti Jeho/Jej stvorenia a značia, že nič, čo cíti a po čom túži telo, nemá duchovný pôvod a netýka sa to nijakým spôsobom duchovnosti. Toto vedie k nevyhnutnému záveru, že Najvyšší nevedel, čo robí, keď tvoril prírodný svet, fyzické telo a jeho potreby a rozkoše. Tak bol život pripísaný samotnému telu, akoby telo a hmota samé osebe alebo samostatne mohli dať vznik pocitom, túžbam a znakom života. A pretože podľa takého myslenia telesný život neobsahuje žiadnu prítomnosť Najvyššieho, všetko, čo z neho pochádza, je hriechne, zlé, ohavné a odvádza to od duchovnosti. Preto jediný spôsob, ako dosiahnuť akúkoľvek duchovnosť, je vzdať sa a zrieknuť sa všetkých alebo väčšiny telesných, svetských, pozemských, materiálnych túžob a rozkoší a izolovať sa v mužskom alebo ženskom kláštore, alebo sa stať iným, než sú všetci ostatní.

Základy ľudskej duchovnosti

Také situácie, samozrejme, nemôžu viesť k žiadnej pravej duchovnosti. Namiesto toho nastoľujú stagnujúci stav, vedúci k fabrikácii pseudo-duchovnosti, ktorá úplne nahrádza pravú duchovnosť. Ak niekto nevidí nič iné iba pseudo-duchovnosť, ktorá je definovaná očakávaniami konvencií a tradícií a ich predpísanými stereotypmi, nevyhnutne je vedený k viere, že toto je pravá duchovnosť a že žiadna iná cesta neexistuje.

Taký systém viery je do ľudskej mysle vštepovaný do tej miery, že vylučuje všetko odlišné.

Budovanie takých stereotypov je veľmi nebezpečný čin, lebo spôsobuje, že ľudia veria, že iba vyvolení môžu byť vskutku duchovní. Priemerná ľudská bytosť nemôže byť vskutku duchovná, pretože nie je schopná vzdať sa všetkých prirodzených túžob a rozkoší. Preto je úplne zbytočné sa o to pokúšať. „Nech sa za mňa modlia, a snáď vďaka ich zásluhám a modlitbám budem spasený/á“ — taký je nevyhnutný vnútorný záver, prameniacy z tejto situácie.

Klamlivosť tejto situácie je v tvrdení, že pravá duchovnosť nie je možná, pokiaľ sa jedinec neobmedzí alebo sa nevzdá čiastočne či úplne väčšiny fyzických, sexuálnych, prirodzených a svetských rozkoší a túžob. Avšak, v skutočnom zmysle pravej duchovnosti je pravdou opak. V takých rozkošiach a túžbach je neustála prítomnosť duchovnosti. Akékoľvek túžby a rozkoše sú prejavom duchovného stavu vecí v najvnútornejšom stupni.

Telo, hmota a všetky ich prvky nemajú samé osebe a samé od seba žiadny život, a teda žiadne rozkoše či túžby. Ich rozkoše a túžby sú premietnuté do nich prostredníctvom súvzťažných duchovných faktorov najvnútornejšieho stupňa, kde sídli Najvyšší. Preto sú výsledkom a dôsledkom pravej duchovnosti, ktorá sa neustále usiluje prejavíť sa na všetkých úrovniach stvorenia, naplňajúc a zdieľajúc so sentientnými entitami svoju prítomnosť skrz a pomocou ich špecifických vyjadrovacích schopností.

Je duchovnou ohavnosťou tvrdiť, že fyzické túžby a rozkoše sú neduchovné. To by znamenalo, že Najvyšší je krutý a mučí ľudí tak, že do nich vštepi také túžby a rozkoše, veľmi tým človeku sťažiac, ak nie znemožniac, aby bol duchovný.

Toto je lživá predstava, vyfabrikovaná pseudo-tvorcami a potom vnuknutá pseudoľudstvu za účelom zničenia pravej duchovnosti. Nanešťastie, táto predstava je prijímaná, podporovaná a zvečňovaná hromadou mníchov, mníšok, „svätých“ mužov/žien, kňazov a ďalších, ktorí veria v jej platnosť bez ohľadu na svoj úmysel.

V skutočnosti však; byť alebo stať sa vskutku duchovným je najľahší a najprirodzenejší proces. Je imanentný a vrodenný každej duchovnej bytosti. Netreba sa ničoho vzdávať. Naopak, človek také túžby, rozkoše a potreby uznáva za dary lásky a múdrosti Najvyššieho, za účelom použiť ich, vyjadriť ich, tešiť sa im a zdieľať ich s toľkými, s koľkými je to len možné, s úmyslom urobiť druhým radosť a obšťať ich. Takým konaním a za takým účelom a s takým úmyslom sa človek skutočne stáva duchovným. Také rozkoše, túžby a potreby sa preto stávajú jedným z mnohých nástrojov, pomocou ktorých možno zdieľať seba s druhými a slúžiť každého potrebám.

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

Pokiaľ sa na ne nazerá ako na nástroje na vyjadrenie, dávanie, prijímanie, zdieľanie a opätovanie lásky a múdrosti Najvyššieho a seba, sú užitočné, a tým sú veľmi duchovné. Duchovnosť a Najvyšší sú v nich teda ako vo svojom vlastnom. K duchovnému úpadku dochádza len vtedy, keď sa taký účel týchto túžob a rozkoší popiera a keď sa ten nástroj zmení na konečný cieľ života.

Nuž, vo vskutku duchovnej konotácii sa naozaj svätá osoba alebo osoby Božie nijako nelíšia od kohokoľvek iného. Taká osoba sa plne teší zo života vo všetkých jeho aspektoch — duchovnom, duševnom i fyzickom. Jediný rozdiel je, že taká osoba plne uznáva, poznáva, prijíma a vyznáva, že všetko, čo má, je darom Najvyššieho a prejavom Jeho/Jej bezpodmienečnej lásky a múdrosti. Preto to nie je jeho/jej, ale je mu/jej to dané za účelom radosti, potešenia, rozkoše a šťastia, aby to opätoval/a a zdieľal/a s každým, kto je ochotný sa na tom podieľať. Taká osoba je vďačná a uznanlivá, cítiac neustálu vďačnosť za všetky také dary a využívajúc ich rozvážne, múdro a vhodne. Taká osoba rozoznáva pravé duchovné hodnoty takých darov, pretože jej/mu neustále pripomínajú ich duchovný pôvod a súvzťažnosti s ich duchovnými stavmi a významami. Jednoducho, sú to cenné nástroje na dosiahnutie väčšej duchovnosti. Toto znamená byť vskutku Boží muž a Božia žena.

6. Ako bolo spomenuté predtým, pseudo-tvorcovia podľa ich pôvodného plánu vyfabrikovali rozličné skupiny ľudí prostredníctvom genetickej manipulácie. Anatomia, stavba mozgu, fyziológia, neurofyziológia a všetky ostatné súvisiace funkcie ľudského tela boli výrazne zmenené. Jedným z hlavných cieľov takej fabrikácie bolo zmeniť význam a účel femininých princípov, reprezentovaných ženami. Dôvodom takeého zaoberania sa stavbou ženy a jej drastickej zmeny bol životne dôležitý význam jej súvzťažnosti. Feminita súvzťahuje s láskou, a teda so životom. Preto bolo nevyhnutné nejako zmeniť tento význam, aby sa uspelo so zničením duchovnosti. Z toho dôvodu bola žena predmetom rozsiahlej zmeny výzoru jej tela, ktoré bolo štruktúrované takým spôsobom, aby vyzeralo podradnejšie než mužove.

Pseudo-ľudstvo bolo doslovne štruktúrované takým spôsobom, aby robilo úplne všetky závery na základe vonkajška alebo vonkajších hodnôt. Len taká štruktúra mohla dosiahnuť akýkoľvek úpadok duchovnosti. Keby bol dôraz kladený na vnútorné hodnoty, nebol by možný žiadny úpadok a konečné zničenie duchovnosti, pretože vnútorný stupeň je duchovnosť samotná.

Vediac, že všetko v takej spoločnosti bude posudzované podľa vonkajšieho vzhľadu, najlepší spôsob, ako zmeniť význam súvzťažnosti feminity s láskou a životom, bolo zmeniť ženský vonkajší alebo telesný výzor a funkciu. Ženské telo bolo vo všeobecnosti urobené slabším, menším a zraniteľnejším než mužské. Táto situácia viedla k vzniku komplexu nadradenosti verzus podriadenosti a spôsobila, že sa ženy stali závislými na mužoch.

Pseudo-tvorcovia vypracovali celú škálu špeciálnych pravidiel, predpisov, očakávaní, vzorcov a upevnenia správania, ktoré viedli k zavedeniu zvláštnych pravidiel pre mužov a pre ženy v ich vzájomných vzťahoch. Tak boli vytvorené, udržiavané, zvečňované a posilňované tradície, konvencie a ich kultúry a tie regulovali všetky vzťahy mužov a žien. Muži sa stali dominantným faktorom v spoločnosti, získavajú

Základy ľudskej duchovnosti

tým privilegiá a zvláštne postavenia, spolu s poverami, zaujatosťou a predsudkami. Princíp lásky a života bol v takej forme potlačený, utmený a hľadelo sa naň s nevdôľou. Na druhej strane, princíp agresívnosti, hrubej sily, arogancie a ambicióznosti, reprezentovaný mužmi, bol zdôrazňovaný, podporovaný a obdivovaný. Táto situácia pokračovala do takej krajnosti, že u niektorých národov a podľa niektorých náboženských dogiem byť ženou je menej, než byť zvieraťom.

Také zdôrazňovanie vedie k dominancii jedného princípu nad druhým — čo je nebezpečná situácia, pretože vo vyvažujúcich faktoroch oboch je jednota, jednosť a harmónia života, spolu s tvorivosťou, ktorá predstavuje pravú duchovnosť.

Tak je v ľudskej mysli chápanie Najvyššieho, reprezentované jednotou princípov feminity a maskulinity, skreslené a namiesto neho je do nej vštepená Jeho/Jej skreslená verzia. Táto skreslená verzia vedie ku konečnému popretiu pravého Najvyššieho, a tým k zničeniu pravej duchovnosti. Toto je účel, kvôli ktorému pseudo-tvorcovia vyfabrikovali pseudo-ľudstvo.

7. Aby sa upevnila táto situácia a zdôraznil význam vonkajších zväzkov a podriadenosti jedného princípu voči druhému, bolo nutné vynájsť inštitút manželstva a rodiny, ktorý by úspešne zvečňovali tento ohavný stav. Štruktúra takeho inštitútu je vonkajším stvárnením toho, ako ďaleko môže zájsť neduchovný princíp pri zotročovaní ľudí vierou v svätosť vonkajšieho manželstva a rodiny. Stáva sa posvätnou inštitúciou, ktorú treba všemožne podporovať, strážiť a brániť.

Keďže všetky princípy pseudo-ľudstva sú odvodené z vonkajších hodnôt, z nich sú stanovené pravidlá, smernice, očakávania a požiadavky obmedzujúc funkcie manželstva a rodiny a účel, ktorému slúžia. Teda, koncepcia manželstva a rodiny nevychádza z duchovných princípov najvnútornejšieho stupňa, ale z konvencií, požiadaviek, príkazov a očakávaní spoločnosti. Takto je zaistené jej večné zachovanie. V pravej podstate a jadre v takej spoločnosti nie sú možné žiadne iné zretele. Duchovné reprezentácie takých zväzkov a aktov sú ignorované alebo vyznávané iba verbálne, bez toho, aby ich niekto bral vážne.

Z toho dôvodu sú všetky manželské a rodinné zväzky v takej spoločnosti vonkajšej, neduchovnej povahy a nemajú samé osebe žiadny význam. Preto v skutočnom zmysle na planéte Zem nie sú žiadne manželstvá, ale iba praktické zväzky a zotročenie kvôli zvečňovaniu neduchovného stavu pseudo-ľudstva. Takými zväzkami sa živí neduchovnosť. To je dôvod, prečo sú v danej spoločnosti také nesmierne obmedzenia, reštrikcie, požiadavky, predpisy a projekcie ohľadne manželského a rodinného života, ktoré často vedú ľudí k šialenstvu a k vzájomnému fyzickému a duševnému zabíjaniu.

S inštitúciami rodiny a manželstva pseudo-ľudstva je ten problém, že boli vynájdené za jediným účelom a dôvodom: zachovávať, zvečňovať a udržiavať život pseudo-ľudstva a všetky jeho ohavné tradície, konvencie a kultúry. Ľudské mysle boli vymyté a bola do nich vštepená nesprávna myšlienka, že každú spoločnosť a duchovnosť možno udržať len takými inštitúciami, takže to považovali za jediný možný zdroj prežitia. Preto sa také inštitúcie stávajú náboženskými a kultúrnymi baštami a sú strážené s dogmatizmom, zúrivosťou a šialenosťou divokého strážneho psa.

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

Keďže existencia takých inštitúcií je motivovaná vonkajšími hodnotami a nesprávnymi dôvodmi, je zbytočná a nebezpečná, pretože bola sfalšovaná v peklách. Podporovanie takých inštitúcií vedie k podporovaniu neduchovnosti a má za následok zničenie pravej duchovnosti.

Skutočný duchovný význam manželstva nemá nič spoločné s verejnými či vonkajšími hodnotami. Toto je súkromná vec vnútra, ktorá je čisto subjektívna, individuálna a intímna. Je ovládaná len vnútornými potrebami zjednotiť všetky princípy života, reprezentované maskulinitou a feminitou. Je to stav a proces výmeny, zdieľania a zlúčenia tých princípov za účelom získania väčšieho duchovného uvedomenia a spojenia s Najvyšším, ktorý je prítomný v takom spojení ako vo Svojom vlastnom, čo vedie k tomu, že sa jedinec stáva viac a viac sebou samým. Len čo je nastolené také spojenie, neobmedzuje sa len na svoje vlastné udržanie a zahľadanie do seba, ale je vyžarované, zdieľané a dávané mnohým ďalším. V takom spojení je účel vždy duchovný — konečná jednota jednosti a harmónie lásky a múdrosti, dobra a pravdy, feminity a maskulinity, so všetkými ich vlastnosťami a odvodeninami. Toto je vnútorný stav a proces, ktorý sa prejavuje na externej alebo vonkajšej úrovni vo forme fyzickej príťažlivosti muža k žene a ženy k mužovi a v ich túžbe po fyzickom spojení a zdieľaní všetkých rozkoší a blažeností, vyplývajúcich z takého spojenia. Tieto rozkoše a blaženosti sú považované za nástroje a vyjadrenia pravého duchovného stavu vecí, s ktorým súvzťažia. Také uvažovanie o vzťahu muža a ženy je vskutku duchovné a tvorí základ, na ktorom sa môže pravé duchovné manželstvo stať realitou a prosperovať.

Pravé duchovné manželstvo nemôže byť obmedzené, limitované a viazané žiadnymi konvenciami a tradíciami, pretože obmedzenia iniciujú a zvečňujú stavy stagnácie, ktoré netúžia po žiadnej zmene. V stagnácii niet žiadnej duchovnosti. Na druhej strane, v pravom duchovnom manželstve je neustála snaha o zmenu, duchovný pokrok a väčšie priblíženie sa pravej realite Najvyššieho.

Nuž, myšlienka pseudo-manželstiev a pseudo-rodín, ktorá bola vymývaním mozgov natlačená do ľudskej mysle, je tak silná, že takmer každý na Zemi verí, že akákoľvek zmena v štruktúre inštitútu manželstva a rodiny, alebo úplné odstránenie tohto inštitútu by mohlo viesť k úplnému skončeniu existencie ľudstva. No, v skutočnosti je pravdou opak. Úzkostlivé pridržanie sa tohto typu inštitúcií, ktoré boli vyfabrikované pseudo-tvorcami, vedie napokon k zničeniu ľudstva a duchovnosti, ako možno vidieť podľa súčasného stavu vecí na Zemi. Samozrejme, toto je konečným cieľom pseudo-tvorcov — zničiť akúkoľvek duchovnosť.

Aby sa dodala väčšia dôveryhodnosť manželským rodinným inštitúciám a ich funkciám, všetky náboženské dogmy a doktríny vyvinuli falošný systém viery, tvrdiaci, že také inštitúcie sú posvätné a sväté, a preto ich nemožno zrušiť alebo zmeniť. Teraz sa okolo takých systémov viery kopia konvencie za konvenciami, tradície za tradíciami, pravidlá za pravidlami, očakávania za očakávaniami a požiadavky za požiadavkami, aby nútili mužov a ženy do vzájomných zväzkov, ktoré môžu viesť k ich biede, utrpeniu, vine, strachu, úzkostiam a všetkým ostatným šialenostiam a obmedzeniam, ktoré dusia všetok duchovný život, pod maskou duchovnosti a v mene Najvyššieho. Toto je najhoršia ohavnosť takých inštitúcií — vedúca k odpovedi na otázku, aké to je, byť bez duchovnosti.

Základy ľudskej duchovnosti

Nuž, v takých inštitúciách sú zrnká právd. Tie poukazujú na fakt, že jestvuje konečné spojenie a zjednotenie feminity a maskulinity. No, chápanie, popis, vysvetlenie a praktizovanie toho je čistým skreslením, prekrútením a skomolením. Hodnotou toho je, že to poskytuje príklad toho, čo pravé manželstvo a rodina nie je.

8. Koncept sexuality a pohlavnej lásky je špeciálnym cieľom skreslenia, prekrútenia a skomolenia pseudo-tvorcami. Dôvod takého zaoberania sa touto vecou spočíva v nesmiernej duchovnej dôležitosti a v konotácii, akú má sexualita. Je konečným vyjadrením jednoty, jedinstva a harmónie všetkých duchovných princípov, ktoré sú úplne a kompletne vymieňané a opätované. Také zjednotenie má za následok najnádhernejšie a najpríjemnejšie vyvrcholenie, ktoré dáva zrod úplne novej duchovnej ideí, ktorá sa stáva základom pre prejavovanie sa nepretržitého tvorivého úsilia všetkých sentientných entít. Toto ich vedie k vyššiemu duchovnému uvedomeniu, presahujúcemu všetko predošlé, a to vedie k nastoleniu vyššieho duchovného stavu a procesu, stavajúc ich do tesnejšej blízkosti Najvyššieho.

Cez toto zjednotenie a pomocou neho sa stávajú viac sami sebou, a preto viac živými. Toto je skutočný význam sexuality aj na fyzickej úrovni, pretože jej účelom je konkrétna a zmyslová manifestácia tohto princípu v najkrajnejšom stupni.

A teraz, také poňatie sexuality je pre pseudo-tvorcov netolerovateľné, pretože nemôže viesť k odstráneniu duchovnosti, ale namiesto toho vedie k jej potvrdeniu.

Preto vyfabrikovali úplne skreslený náhľad na sexualitu a vštepili ten náhľad ľuďom, ktorých vytvorili, aby mohli podkopať samotný tvorivý princíp, s ktorým sexualita súvzťahuje a ktorý reprezentuje; tak sa akákoľvek tvorivosť zastavuje.

V tejto vyfabrikovanej konotácii je sexualita považovaná za niečo nečisté, oplzlé, zmyselné a telesne ohavné, čo slúži len dvom účelom: jednému pozitívnemu (pseudo-pozitívnemu) — na rozmnožovanie druhov, čo podporuje nepretržitý život pseudo-ľudstva; a jednému negatívnemu — viesť ľudí do ohňa pekelných žiadostivosti, a tým do večného zatratenia.

Nuž, toto vedie k zavádzaniu všemožných reštrikcií, obmedzení, očakávaní, projekcií, stereotypov, pravidiel a smerníc, ktoré sú uvaľované na ľudský sexuálny prejav. Do ľudských myslí je starostlivo vštepuvaná a neustále udržiavaná vina ohľadne takých pocitov.

Kvôli tejto konotácii je pohlavný styk dovolený len za účelom rozmnožovania sa v rámci manželských zväzkov, alebo je tolerovateľný len vtedy, ak k nemu dôjde medzi manželom a manželkou (pseudo-manželom a pseudo-manželkou). Akýkoľvek iný prejav sexuality je zakázaný, netolerovateľný a v niektorých spoločnostiach trestateľný fyzickými a právnymi prostriedkami.

Toto ponímanie sexuality vytvára veľmi zvláštne tradície, konvencie a techniky, ktoré treba dodržiavať a riadiť sa nimi pod hrozbou večného trestu v peklách, alebo právneho postihu zákonmi vyfabrikovanými na ten účel.

1. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

V takej situácii je človek nútený pristupovať k pohlavnému styku so strachom a obavami. Toto vedie k sexuálnym blokom, ktoré bránia človeku v sexuálnom, a teda v duchovnom vývoji a zabíjajú skutočný tvorivý význam sexuality.

Dilemou tejto situácie je, že sexuálne pocity sú veľmi prirodzené a normálne. Nič nemôže odstrániť ich prítomnosť. Tak či tak sa musia vyjadriť. Dôvodom tohto je význam súvzťažnosti sexuality pre zjednotenie a výmenu všetkých duchovných princípov za účelom vyvrcholenia, ktoré vedie k zrodu vyšších duchovných ideí. Toto je základný princíp života, vštepovaný do všetkých sentientných entít, nech boli akokoľvek geneticky zmanipulované.

Treba mať na pamäti, že pri takej manipulácii použili pseudo-tvorcovia pôvodné živé bunky pravých ľudí, aby vyfabrikovali pseudo-ľudí. V tých bunkách sú večne zachované všetky duchovné princípy. Pomocou nich je život možný a dosiahnuteľný. Teda, sexualitu museli pseudo-tvorcovia — ako taký zjednocujúci princíp — ponechať. No jej konotácia, účel a význam boli skreslené, prekrútené a skomolené a pre mnohých ľudí sa stala prostriedkom strachu a hrôzy.

Kvôli normálnosti a prirodzenosti sexuálnych pocitov, ktoré sú vrodené a imanentné fungovaniu ľudského života a faktu, že ľudia sú nažive, tieto pocity sú večne prítomné vo všetkých ľudských činnostiach. No kvôli ideám, vštepovým pseudo-tvorcami, sú také pocity a s nimi súvisiace činnosti považované za nenormálne, neprirodzené, hriešne, choré a za čosi, za čo sa treba hanbiť alebo pred čím sa treba schovávať. Ako vidno, pseudo-tvorcovia sú veľmi dôslední v obracaní všetkého naruby. Tento postoj vedie k podivným pocitom ohľadne ľudského tela a nahoty. Namiesto akceptovania prirodzenosti a normálnosti nahoty fyzického tela, ktoré je stvorením Najvyššieho, je jedinec nútený skrývať ho, hanbiť sa zaň, byť naň háklivý a v konečnom zmysle ním opovrhovať. Taký postoj sa stáva ideálnym základom pre vznik mnohých fyzických chorôb a porúch, pretože telo proti takému postoju protestuje objavením sa všemožných fyzických symptómov.

Na druhej strane, takými skreslenými úvahami sú členovia pseudo-ľudstva nútení vypestovať si všemožné sexuálne úchyľky, deviácie, odopierania, sebaklamy, podvody, previnenia, úzkosti a obavy, ktoré sa stávajú začarovaným kruhom a perpetuum mobile sebadeštrukcie a deštrukcie druhých. A presne toto chceli pseudo-tvorcovia dosiahnuť.

Aby bola dodaná pravdivosť takému chápaniu sexuality, všetky náboženské dogmy a systémy viery sú zapojené do hlásania duchovnej potreby uplatňovať sexuálne obmedzenia, obmedzovať pohlavný styk výlučne na účel rozmnožovania, alebo dovoliť pohlavný styk len s jedným manželským sexuálnym partnerom, schválenými spôsobmi a fyzickými pozíciami. Všetko ostatné je považované za cudzoložné, smilné a za neodpušiteľný hriech, privádzajúci jedinca do večného zatratenia pekelného ohňa.

S takým postojom k sexualite sa pravý duchovný význam sexuality navždy stráca.

Je chybou stáročí považovať za účel a cieľ sexuality len rozmnožovanie. Pôvodným zámerom sexuality nebolo nikdy rozmnožovanie fyzického potomstva alebo rodenie detí. Sú lepšie spôsoby, ako tvoriť deti, než je fyzické rodenie. Sexualita bola stvorená

Základy ľudskej duchovnosti

za účelom maximálneho zdieľania a vyjadrenia univerzálnej lásky Najvyššieho, lásky všeobecne, a kvôli rozkoši, potešeniu a šťastiu všetkých. Vo vyššom zmysle bola sexualita stvorená za účelom poskytnúť ľuďom nástroj, prostredníctvom a pomocou ktorého môžu dať zrod novým tvorivým a jedinečným ideám, ktoré sa môžu prejavíť fyzickým a konkrétnym uskutočnením sa a realizáciou na úrovni prírodného alebo najexternejšieho stupňa.

V takej konotácii tohto vyššieho zmyslu sexuálna skúsenosť a prejav nie sú obmedzené len na jedného partnera, ale sú k dispozícii všetkým, ktorí si zo svojej slobodnej vôle želajú deliť sa o to tvorivé úsilie za tým špecifickým účelom. Obmedzenie pohlavného styku len na jedného partnera je vynálezom pekiel, aby obmedzili ľudí v ich tvorivom úsilí a aby v nich zabili ich skutočný smäd po vyššej duchovnosti. Také obmedzenia vedú k objaveniu sa majetníctva, žiarlivosti, výlučnosti, sebeckta a otroctva. Toto nie sú nevyhnutné predpoklady lásky, ale nenávisti a pekla. Na nich nemôže byť stavaná žiadna duchovnosť a žiadna pravá tvorivosť.

Cieľom pseudo-tvorcov bolo doviest' pseudo-ľudstvo k takému postoju ohľadne sexuality, aby zničili všetku duchovnosť.

9. Ako bolo spomenuté predtým, v pôvodnom stave pravého ľudstva pohlavný styk nemal za následok fyzické rodenie sa detí. Akékoľvek jedinečné duchovné idey, ktoré boli výsledkom pohlavného styku, Najvyšší využil na priame nadelenie konkrétnym životom vo forme novej ľudskej bytosti. Toto bol prapôvodný alebo úplne prvý stav vecí. V druhom štádiu došlo k ústupu od takého priameho nadelenia, ktoré bolo nahradené špeciálnym typom biklonovania. Štruktúra, jedinečnosť a špecifičnosť jedinca, stvoreného takou metódou, bola ešte stále určovaná jedinečnými novými ideami, ktoré boli výsledkom vyvrcholenia, prameniaceho z pohlavného styku.

Také idey boli jednoducho využité na stvorenie nového jedinca. V tomto zmysle deti prichádzali na tento svet úplne iným spôsobom, než prichádzajú teraz. Boli iné, než sú súčasné deti. Predovšetkým, zdedili hneď úplné poznanie, ktoré existovalo do tej doby v stvorení.

V prvom štádiu ľudstva, keď fungovalo priame nadelenie Najvyššieho, deti boli úplne dospelé od samotného okamihu ich objavenia sa. V druhom štádiu, keď bol používaný zvláštny typ biklonovania, ich telá sa vyvíjali až do bodu skorej mladosti, a došlo k precitnutiu, s plným dostupným poznaním všetkého, čo bolo nevyhnutné pre naplnenie účelu a cieľa života novoprichádzajúcej osoby.

V oboch situáciách v dôsledku tohto faktu tí ľudia vlastnili úplné poznanie, týkajúce sa ich špecifických funkcií, a aj všeobecné poznanie všetkých ostatných funkcií. Kvôli tomuto mimovoľne poznali všetky alebo maximum duchovných princípov. U ľudí stvorených v druhom štádiu existovala malá odchýlka, kde nebola k dispozícii žiadna skúsenosť priameho nadelenia Najvyšším. No dokonca aj poznanie tohto mali okamžite k dispozícii.

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

Keby pokračovali také metódy tvorenia ľudí, nedošlo by k žiadnemu duchovnému úpadku, pretože každý bol prirodzene duchovný na základe takej metodológie narodenia sa.

Nuž, za takejto situácie nebolo potrebné žiadne formálne vzdelávanie, pretože každý dedil úplné poznanie, a následne pridával a prispieval k tomu poznaniu svojim a vďaka svojmu vlastnému duchovnému tvorivému úsiliu, vstúpenému do každého Najvyšším.

Takú situáciu, samozrejme, pseudo-tvorcovia nemohli tolerovať, lebo by viedla k väčšej a väčšej duchovnosti, namiesto toho, aby znižovala mieru duchovnosti do bodu jej úplného zániku.

Z toho dôvodu pseudo-tvorcovia vymysleli plán pre nový proces, akým mali ľudské bytosti prichádzať na tento svet. Ako bolo zdôraznené predtým, genetickou manipuláciou vyfabrikovali pseudo-mužov a pseudo-ženy. Ako prototyp použili opici podobného zvieracieho tvora, aby zmenili štruktúru ženského tela takým spôsobom, aby mu umožnili počať a fyzicky porodiť dieťa presne tým istým spôsobom ako to robil opici podobný zvierací tvor.

Takou zmenou sa dosiahlo niekoľko vecí: A) mohol sa vybudovať inštitút rodiny a manželstva, ktorý by zvečňoval existenciu pseudo-ľudstva, až kým by sa nemohlo uskutočniť úplné zničenie duchovnosti; B) mohlo sa stať realitou rodenie sa každej ľudskej bytosti do nulového vedomého poznania alebo do obmedzeného vedomého poznania; bolo nevyhnutné, aby ľudia nemali k dispozícii od samotného okamihu svojho narodenia žiadne vedomé poznanie duchovnosti, aby mohli byť do nich vstúpené neduchovné idey; C) nutnosť budovať tradície a konvencie pre vychovávanie a vzdelávanie detí spôsobmi, ktoré by zvečňovali existenciu pseudo-ľudstva, čo viedlo k vytvoreniu celého vzdelávacieho systému; D) vznik pocitov závislosti na vonkajších faktoroch a vonkajších prostrediach druhých ľudí a podrobovanie sa im; E) zavádzanie inštitúcií majúcich vonkajšiu fyzickú právomoc, a kultúr s pravidlami, smernicami a predpismi, ktoré bolo treba dodržiavať. Toto napokon viedlo k zakladaniu štátov a vlád na presadzovanie tej právomoci a kultúry pomocou zákonov, špeciálne navrhnutých na ten účel.

Ako vidno, dopad, dôsledok a výsledok takej zmeny ľudského reprodukčného procesu je ďalekosiahly. Všetko je zamerané na jediný cieľ: konečné zničenie duchovnosti. Všetko bez výnimky slúžilo tomu účelu.

Hlavná zbraň, ktorú vyprodukovala taká zmena, je rodenie sa do vedomej nevzdelanosti. V takej situácii sa dieťa rodí s uzavretým vnútorným duchovným stupňom, čiastočne otvoreným prostredným stupňom a s úplne otvoreným prírodným alebo vonkajším stupňom; tak je jedinec od samého prvého okamihu svojho narodenia sa nútený hľadať odpovede na všetky otázky vonku. Zaoberanie sa vonkajším svetom sa stáva nutným dôsledkom.

Toto je reálna zbraň pre úplné odrádzanie ľudí od uvažovania o ich duchovnom pôvode, ktorý je v najvnútornejšom stupni. Narodenie sa s otvoreným duchovným stupňom nemôže zo samotnej svojej povahy byť narodením sa do nevedomosti. Ale

Základy ľudskej duchovnosti

narodenie sa s uzavretým duchovným stupňom a plne otvoreným prírodným stupňom musí byť narodenie sa do nevedomosti, pretože v prírodnom alebo vonkajšom stupni nie je žiadne poznanie, okrem prítoku z najvnútornejšieho alebo duchovného stupňa. Taká nevedomosť poskytuje priaznivú pôdu, do ktorej môžu — a aj to robia — učitelia zasadiť akékoľvek semená, aké sa rozhodnú.

Len čo musí byť všetko poznanie vsadené z vonka do vnútra, a nie naopak, možno vynájsť všemožné fabrikácie, idey, myšlienky a názory a vštepiť ich a vymývaním mozgov ich dostať do ľudí pomocou učebných metód. Za takým účelom sú zakladané školy a vzdelávacie systémy, v ktorých sa taký proces stáva realitou. Vyučujú sa len tie idey, ktoré sú zhodné s diktátmi tej jednotlivej spoločnosti, s jej tradíciami, konvenciami, pravidlami, normami, kultúrami, prijatými náboženskými dogmami a systémami viery, spolu so všetkým ostatným, čo si želá a čo požaduje ten konkrétny úrad a zriadenie.

Taká situácia je úrodnou pôdou pre zahájenie akejkoľvek duchovnej odchýlky alebo ďalšieho žiadaného úpadku.

Aby pseudo-tvorcovia zaistili neustále zvečňovanie tejto situácie, vštepiť do svojho pseudo-stvorenia zvieracie pocity materstva, otcovstva, rodinných väzieb, detstva a všetky ostatné zvieracie inštinkty, aby boli ľudia držaní vo viere, že také pocity sú prirodzenými a normálnymi stavmi ľudskeho polozenia. Všetky systémy, a najmä všetky náboženské systémy, sú zapojené do privlastňovania, vštepovania, podporovania a zachovávanía takých ideí, spôsobujúc, že ľudia veria, že také pocity majú duchovnú hodnotu.

No z pravého duchovného hľadiska nie sú také pocity ani prirodzené, ani normálne a nemajú v sebe žiadnu duchovnú hodnotu. Toto nie je pravý ľudský spôsob života, ale zvierací spôsob života. Pseudo-tvorcovia doslovne pripodobili ľudí k zvieratám, vzali zo zvierat všetky také inštinkty a upraveným spôsobom ich vštepiť do svojho pseudo-stvorenia, čiže do súčasných ľudí planéty Zem.

V pravej duchovnej konotácii princíp materstva a otcovstva odráža Jedinosť Najvyššieho a Jeho/Jej Absolútne Tvorivé Úsilie, ktoré je prenesené na všetky sentientné entity. Materstvo a otcovstvo je výsledkom tvorby nových špeciálnych duchovných ideí, ktoré sa rodia počas výmeny všetkých duchovných princípov feminity a maskulinity, prejavujúcej sa na fyzickej úrovni v pohlavnom styku a orgazme. V takej konotácii sa jedinec stáva z Najvyššieho matkou a otcom špeciálnych nových duchovných ideí, ktoré postupujú a stávajú sa nezávislými a slobodnými bytosťami, existujúcimi vďaka nadeleniu Najvyššieho. Nadelenie Najvyššieho a Jeho/Jej Tvorivé Úsilie, prenesené a prejavujúce sa v deťoch narodených takým spôsobom, je pravou školou, vzdelávaním a pocitom patrenia do Jednej Rodiny, do celého Stvorenia Najvyššieho, ktorý je jediná skutočná možná Matka a Otec, ktorú/ktorého si treba čtiť, a jediná skutočná autorita z jedincovej vlastnej slobodnej vôle a voľby.

Akákoľvek iná situácia než táto vedie napokon a nevyhnutne k strate a ku konečnému zničeniu všetkej duchovnosti, a teda života.

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

Nuž, v takých iných situáciách sú zrnká pravdy. Treba si neustále pamätať, že pseudo-tvorcovia vždy napodobovali pravého Stvoriteľa. Používali tie isté idey a princípy, len prekrúteným, skresleným a skomoleným spôsobom. Idey materstva/ otcovstva, vzdelávania, rodiny, autority, atď., sú v podstate duchovné idey. No spôsoby, akými sú použité, interpretované, aplikované a podporované, sú neduchovné, vedúc k zániku duchovného života. Pravdou je, že také termíny reprezentujú určité duchovné kvality Najvyššieho, s ktorými súvzťahia v prírodnom svete. Avšak, v ich prekrútenej, skreslenej a skomolenej forme slúžia tomu, aby ukázali a učili, akými skutočná rodina, skutočná autorita, skutočné vzdelávanie, skutočná matka, otec a deti nie sú.

10. Ako súčasť vyššie opísaného vzdelávacieho stavu pseudo-tvorcovia vyvinuli celý systém filozofií a metafyziky a špeciálny spôsob chápania stvorenia za účelom vnesenia protirečivých ideí do ľudských myslí, ktoré by ich viedli ku konečnému popretiu akejkoľvek filozofie.

Problémom takých filozofií je, že nemajú priamy prístup k najvnútornejšiemu duchovnému stupňu, z ktorého by také filozofie mali vychádzať. Ako bolo spomenuté vyššie, ten stupeň bol doslovne uzavretý. Je k nemu len nepriamy prístup, podľa vonkajšieho pozorovania, teda z „vonka“ do „vnútra“. Keďže „vonkajšok“ sám osebe nemá žiadny zjednocujúci princíp, ako má „vnútro“, rôzne pohľady, názory a predstavy sú vytvárané na základe osobných pocitov, interpretácií a chápania pôvodu života, významu života, koncepcie poznania, štruktúry Vesmíru, atď. Také názory sú zabudované do celých filozofických, metafyzických a epistemologických systémov, ktoré sa učia ľudia po celom svete.

V dôsledku ich pôvodu a vonkajška všetky ich vysvetlenia vychádzajú z toho vonkajška, a preto sú skreslením pravej reality. Vonkajškovosť tej situácie sa nezlepšuje faktom, že sa zameriavajú na vnútrajšok. Vonkajšie chápanie a vysvetlenie vnútra bude vždy vonkajšie, nech sa jedinec akokoľvek obracia na svoje vnútro. K tomu obracaniu sa dochádza vždy z vonka. Taká situácia nemôže prinášať skutočnú pravdu, ale iba skreslenia.

Nuž, takúto situáciu zámerne zosnovali pseudo-tvorcovia, pretože si boli vedomí nebezpečenstva, ktoré môže tá filozofia predstavovať na základe faktu jej povahy — skúmať zmysel života, princíp poznania a všetky ostatné duchovné a vnútorné veci.

Toto je jeden z dôvodov, prečo pseudo-tvorcovia vnútorný stupeň starostlivo uzavreli a neprístupnili pre priame spôsoby. Také uzatvorenie núti filozofiu vytvárať dohady, ktoré môžu, ale aj nemusia viesť k objaveniu skutočnej pravdy.

Takým uzatvorením je do ľudskej mysle vnesená pochybnosť o akýchkoľvek filozofických záveroch. Pochybnosť sama osebe podkopáva plné akceptovanie akéhokoľvek záveru alebo situácie ako definitívnu pravdu. Taká pochybnosť sa znásobuje faktom, že existuje veľa protichodných filozofických a metafyzických systémov, pričom všetky hlásajú, že majú skutočnú pravdu. Nuž, dve protichodné myšlienky nemôžu byť rovnako pravdivé. No, ktorá je skutočná a ktorá je falošná? Taká otázka môže napokon viesť k odmietnutiu oboch.

Základy ľudskej duchovnosti

Také situácie môžu a budú viesť k ignorovaniu akýchkoľvek filozofických záverov, nech by boli akokoľvek pravdivé. A toto je pasca pseudo-tvorcov: viesť ľudí k pochybnostiam úplne o všetkom. Vďaka takému stavu pochybnosti je ľahšie dosiahnuť zničenie duchovnosti.

11. Ďalším cieľom, ktorý chcú pseudo-tvorcovia dôsledne zničiť, je koncept etiky a morálky. Je nevyhnutné vybudovať odlišnú, neduchovnú etiku a morálku a definovať koncept dobra, pravdy, zla a ľži takým spôsobom, aby bol zbavený akéhokoľvek pravdivého duchovného významu. Toto sa dosiahne zavedením tradícií a konvencií, s ich prísnyimi pravidlami, zákonmi a predpismi, ktoré určujú, čo je dobré, čo je zlé, čo je správne a čo nie je správne.

V takých systémoch nepramení určovanie týchto pojmov z najnútornejšieho duchovného stupňa jedincových potrieb, ale zo zvonka nanútených tradícií a konvencií, ktoré zvečňujú stagnujúce a prežité pravidlá, zákony, požiadavky a projekcie.

Tak stráca dobro a pravda svoj pravý význam, a ako dobro a pravda je videné to, čo prispieva k zvečňovaniu, zachovávaní a podporovaniu tradícií, konvencií a ich kultúr. V rámci takej koncepcie je všetko dobré a správne, ak to slúži zachovávaní daného stavu. V takom zachovávaní nie je žiadny pokrok, a preto žiadna duchovnosť. Skutočná pravda je vždy dynamická, a preto neustále porušuje všetky tradície a konvencie. V dynamickej povahe pravdy je jej dobro. Všetko, čo spôsobuje pokrok k vyššiemu duchovnému uvedomeniu a lepšiemu duchovnému životu, je dobré, a preto je to pravda. Lepší duchovný život znamená väčšiu individuálnu slobodu a nezávislosť, väčšie príležitosti na sebarealizáciu a sebaujadrenie, väčší prejav individuálneho tvorivého úsilia, väčšie zvládnutie svojho vlastného života a väčšie priblíženie sa pravdivému poňatiu a predstave o sebe. Taký život je vskutku duchovný, a preto skutočne vedie k väčšiemu duchovnému uvedomeniu. Dynamická povaha takého procesu je zrejmá. Všetko, čo blokuje taký proces, je reakčné, neetické a nemorálne.

No v chápaní etiky a morálky pseudo-ľudstva je všetko naopak. Preto je pravá etika a morálka považovaná za nemorálnu a neetickú, lebo podkopáva závislosť na konvenciách a tradíciách. Na také podkopávanie sa pozerá ako na fatálnu hrozbu pre zachovanie pseudo-života pseudo-ľudstva, a preto musí vyzerať zle a ľživo.

V dôsledku dynamickej povahy duchovnosti nemožno v stagnujúcom položení tradícií a konvencií nájsť žiadnu duchovnosť, takže pridŕžanie sa ich je najrýchlejší a najlepší možný spôsob, ako zničiť akékoľvek možné duchovné znovuprebudenie.

Dobrym príkladom takej pseudo-morálky a pseudo-etiky je situácia so sexuálnou výchovou v školách v Spojených štátoch. Pozitívna a vo svojej podstate skutočne duchovná snaha zaviesť sexuálnu výchovu do školského systému je podkopávaná, blokována a zúrivo napádaná takzvanou „morálnou“ väčšinou. Morálna väčšina je, samozrejme, zarytý bojovník za zachovanie všetkého starého, tradičného, konvenčného a pseudo-náboženského, v čom neexistuje žiadne správne chápanie ľudskej sexuality. Už aj vyslovenie slova „sex“ sa považuje za nemorálne, neetické a nebezpečné. Členovia morálnej väčšiny nechcú dovoliť, aby sa ich deti učili pravdivé fakty o sexuálnom živote, pretože by to zničilo ich vlastnú ilúziu o morálke a etike. Pod maskou

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

morálky tlačia systém do presného opaku — do ohavnosti morálky. Preto by sa mali volať „nemorálna väčšina“.

Avšak, pokrytectvo, prekrúcanie, skresľovanie a komolenie skutočnej morálky a etiky pseudo-ludstvom je tak veľké, že sami seba považujú za vysoko morálnych a etických. Toto je jedným z vážnych dôsledkov ľudského duchovného úpadku.

12. Chápanie pravej ľudskej prirodzenosti je základným kameňom, na ktorom je postavený duchovný rozvoj a pokrok ľudstva. Ak niekto dospeje k správne mu chápaniu ľudskej prirodzenosti, dospeje k pochopeniu, čo to vlastne je pravá duchovnosť. Také pochopenie je hrozbou pre plán pseudo-tvorcov. Ako súčasť ich pseudo-tvorivého úsilia v procese fabrikácie pseudo-ľudí bolo nevyhnutné potlačiť akékoľvek také poznanie a presadzovať nevzdelaných/neznalých ľudí, ktorí by nemali žiadne skutočné poňatie o ľudskej prirodzenosti — z jej vnútorného alebo duchovného smeru. Uzavretím najvnútornejšieho stupňa, z ktorého možno také poznanie bezpečne získať, pseudo-tvorcovia uzavreli možnosť vybudovať pravú duchovnú psychológiu a spoločenskú vedu. Namiesto toho, otvorením najexternejšieho alebo prírodného stupňa, vyfabrikovali základ, na ktorom boli vyvinuté takzvaná vedecká psychológia a spoločenské vedy.

Taká psychológia a spoločenské vedy ignorujú väčšinu duchovných konceptov, alebo ich vnímajú skresleným spôsobom cez okuliare tradícií a konvencií. Keďže dôraz je tu kladený len na pozorovanie a opis vonkajšieho stupňa, pravá ľudská prirodzenosť uniká ich uvažovaniu. Vonkajší stupeň samotný je považovaný za pravú ľudskú prirodzenosť. Všetky definície, kategórie, princípy a správanie sú odvodené z toho stupňa. Vonkajší stupeň ľudskej mysle je rozdelený a ďalej členený na mnoho úrovní a rozmerov, a z toho je postulovaná koncepcia ľudskej mysle a ľudskej osobnosti. Teda, vonkajší stupeň je v takej koncepcii považovaný aj za vnútorný, aj za prostredný. Všetko je na povrchu. Nižšie vrstvy povrchu sú považované za hlavný počiatok, príčinu, vyjadrenie a určujúce činitele ľudského správania a ľudskej duševnosti.

Na takom prístupe sú vybudované psychologické tradície a konvencie, ktoré zvečňujú tento stav vecí. Akýkoľvek pokus prelomiť to alebo priznať existenciu čohosi ďalšieho, než akceptujú ony, je odmietnutý, odsúdený a zavrhnutý. Také pokusy sú považované za známky duševnej choroby alebo za živú fantáziu, bez akéhokoľvek základu v realite — pričom realita sa dáva do rovnosti s pozorovateľným vonkajším stupňom ľudskej mysle.

Taká psychológia však nie je skutočnou psychológiou, lebo sa vôbec nezaoberá chápaním a opisom pravej ľudskej prirodzenosti a z nej vychádzajúceho ľudského správania, ako to bolo myslené. Vo vonkajšom stupni ľudskej mysle nejestvuje žiadna ľudská prirodzenosť. Vonkajší stupeň, manifestujúci sa v telesných, nervových a mozgových funkciách a v ich odpovedajúcich mentálnych reakciách, je len mechanizmom, cez ktorý také prirodzenosť funguje. Ten mechanizmus a jeho reakcie nie sú to isté ako ľudská prirodzenosť. Ľudská prirodzenosť presahuje vo všetkých ohľadoch čokoľvek, čo je reprezentované vo vonkajšom stupni a vonkajším stupňom.

Kvôli pochopeniu pravej ľudskej prirodzenosti musí byť otvorený vnútorný stupeň. V ňom je pôvod, príčinný a určujúci faktor jedinečnej prirodzenosti ľudskej mysle,

Základy ľudskej duchovnosti

prejavujúcej sa v nekonečnej rozmanitosti jej nositeľov. Vnútroňým stupňom je duchovný stupeň, kde je Najvyšší ako vo svojom vlastnom. Z toho dôvodu, ak majú psychológia a spoločenské vedy niekedy správne chápať ľudskú prirodzenosť, musia sa kompletne, totálne a úplne vzdať svojich súčasných praktík a metodológií a ich vlastného dogmatického zaoberania sa vonkajšími faktormi a obrátiť sa na zavedenie nástrojov a metodológií pre začínanie z vnútrajška, z „vnútra“, do vonka alebo „von“. Zatiaľ bolo všetko ich úsilie zamerané zlým smerom — z „vonka“ do „vnútra“. Keďže pri takom obrátenom smerovaní je „vnútro“ uzavreté, žiadne „vnútro“ nemožno objaviť. Toto vedie k nevyhnutnému záveru, že žiadne „vnútro“ neexistuje. Preto nemá žiadna duchovnosť žiadnu reálnosť v existencii a pravá ľudská prirodzenosť nemôže pochádzať zo žiadnej duchovnosti. Teda, moderná empirická psychológia a spoločenské vedy nahrávajú priamo do rúk pseudo-tvorcom, tým, že ľudí neustále odvádzajú od duchovnosti. Koniec koncov, to je dôvod, prečo pseudo-tvorcovia, medzi mnohým iným, nanútili uzavretie najvnútornejšieho stupňa a všetkým psychologickým a spoločenským vedám nasadili klapky na oči.

13. Jednou z najväčších hrozieb pre pseudo-tvorivé úsilie pseudo-tvorcov je prirodzená a normálna tendencia ľudských bytostí byť slobodný a nezávislý. Táto tendencia pochádza z Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho, ktorý je Absolútna Sloboda a Absolútna Nezávislosť. V nej pravá duchovnosť prosperuje a neustále napreduje. Preto je jednou z hlavných snáh pseudo-tvorcov akýmkoľvek prostriedkami podkopávať, blokovať a obmedzovať takú slobodu a nezávislosť. Ako súčasť toho úsilia je z organizačnej štruktúry duchovného sveta ukradnutá určitá idea. Je to idea vládnutia. Účel, obsah a funkcia takej idey sú, samozrejme, prekrútené, skreslené a skomolené. V takej forme je potom vsadená do štruktúry pseudo-ľudstva.

Budované sú tradície, konvencie a kultúry. V nich sú vštepené ich rozdielne interpretácie a chápania. Také rozdiely vedú k tvorbe politických strán a vládnej byrokracie, k tvorbe rôznych politických štátov, systémov a mnohých iných vecí. Každý z nich si vytvára svoje vlastné chápanie a interpretáciu tradícií a konvencií. Na zaistenie bezpečnosti a kvôli udržiavaniu takých systémov sú napísané zákony na ich ochranu a vzniká celý právny systém na interpretáciu tých zákonov. Len čo sú zákony napísané a interpretované, je nevyhnutné ich presadzovať. Toto vedie k zakladaniu bezpečnostných zložiek, policajných útvarov a väzenských útvarov, kde sú držaní takzvaní narušitelia zákona.

V ich konečnom zmysle všetky také inštitúcie a politika slúžia jedinému účelu — zachovávať a zvečňovať samotný systém. Bez ohľadu na politickú interpretáciu takého systému, všetky konvencie a tradície takého systému sú starostlivo strážené a ochraňované.

Kvôli takému úžitkovému účelu žiadny systém nemá vôbec žiadny duchovný zreteľ. Taký zreteľ je veľmi často využitý na posilnenie politiky samotného systému.

Nuž, také zložené, komplexné a komplikované systémy potláčajú, utláčajú a obmedzujú všetko nové, odlišné a ohrozujúce ten systém. Veria, že majú legitímne právo robiť to, pretože najvyšším cieľom života je zachovanie samotného systému. Taká štruktúra je vynikajúcim nástrojom na zničenie, alebo aspoň obmedzenie akejkoľvek

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

ľudskej slobody a nezávislosti, tým, že robí všetkých ľudí závislými na systéme v zmysle ich prežitia. Nedávajúc ľuďom žiadnu inú voľbu, než poslúchať systém (ak ľudia chcú blahobyť), zbavujú ľudské bytosti ich najcennejšej hodnoty — práva byť slobodnými a nezávislými od akéhokoľvek systému. Taká závislosť je, samozrejme, prekážkou pre duchovný rozvoj a pokrok. To je to, čo chceli pseudo-tvorcovia dosiahnuť.

14. Umiestnenie a uvedenie pseudo-ľudstva na vonkajšiu úroveň a stupeň hmoty a uzatvorenie najvnútornejšieho duchovného stupňa vedie k nutnosti vysvetľovať všetky udalosti na základe ich vonkajšej manifestácie. Z toho dôvodu je v takej spoločnosti tendencia nadobúdať veľmi podivný postoj k prírodným vedám.

Vo vekoch temna, keď dominovala nejasnosť, dogmatizmus a fanatizmus vonkajšieho falošného náboženstva, akýkoľvek vedecký výskum, ktorý viedol k zamietnutiu zavedených dogiem, bol zakázaný a prenasledovaný. Preto bola v tých dobách tendencia upáliť každého, kto prišiel s niečím novým a odlišným. Len tie vedy boli podporované, ktoré znovupotvrzovali zavedené dogmy.

Na druhej strane, v modernej dobe sú závery učinené prírodovedcami v dôsledku ich výskumov a experimentov vo vonkajšom stupni — teda všetky prírodné zákony a javy — mnohými považované za definitívnu pravdu a realitu. Taký postoj vedie k vytváraniu zvláštnych vedeckých tradícií a konvencií, čo zas obmedzuje prírodné vedy v ich progresívnom rozvoji. V tomto zmysle nie je žiadny rozdiel medzi vedeckým vysvetlením sveta a pseudo-duchovným. Obe sú tradičné a konvenčné.

Tradičnosť a konvenčnosť všetkých prírodných vied spočíva v zaoberaní sa vonkajším svetom a jeho rôznymi prvkami v ich rôznych kombináciách a formách. Z tohto pochádza tendencia vysvetľovať Vesmír a život v zmysle a ako fenomén hmoty a jej mechanických, fyzikálnych, chemických, biologických a matematických zákonov.

Také vysvetlenie sa týka najkrajnejšej úrovne, kde neexistuje žiadny skutočný život a žiadne skutočné zákony samé osebe a samé od seba. Keďže ten, kto je totálne vonkajší, nemôže vidieť žiadnu duchovnosť v takých udalostiach a javoch samotných, je vedený k popieraniu existencie akejkolvek duchovnosti vôbec.

Právym duchovným účelom prírodných vied by malo byť skúmanie súvzťažností všetkých prírodných udalostí a fenoménov s duchovnou ríšou a ako môžu také súvzťažnosti plne vysvetliť pravú prirodzenosť stvorenia a života na všetkých jeho úrovniach, dimenziách a stupňoch.

Nuž, taký účel vedeckého bádania je pre pseudo-tvorcov nepredstaviteľný, pretože by neustále viedol všetkých vedcov k väčšej a väčšej duchovnosti. A toto je fakticky skutočná duchovná hodnota všetkých prírodných vied. Taká situácia je neželateľná a netolerovateľná, a preto si vyžaduje zmenu prístupu a metodológie. Toto sa urobilo uzavretím duchovného stupňa, oddelením planéty Zem od akýchkoľvek iných zdrojov, než je pozorovanie prírodných javov, a vštepením myšlienky do ľudskej mysle, že jediná predstaviteľná realita je realita vonkajšieho sveta, ktorá je jediným zdrojom, ktorý dáva vznik, vytvára a udržuje život.

Základy ľudskej duchovnosti

Toto je veľký vedecký podvod, ktorý je zvečňovaný a živený tradičným a konvenčným prístupom, používaným prírodnými vedami. Tento podvod sa odráža v definícii toho, čo je to vlastne skutočná veda. Obsah takej definície je postavený na vonkajšom potvrdzovaní pozorovateľných javov zmyslovými prostriedkami. Keďže zmyslové nástroje sú z vonkajšieho stupňa, nemôžu zaznamenať nič iné, než čo sa objaví v tom stupni. A keďže vnútorný stupeň je udržiavaný uzavretý a nedostupný pre priame a zmyslové prostriedky, jeho existencia je buď spochybňovaná, alebo úplne popieraná. V dôsledku týchto dobrovoľných obmedzení sú možné len úplne falošné alebo skreslené závery prírodovedcov ohľadne života, Vesmíru a všetkých jeho javov a štruktúr.

15. Zaoberanie sa pseudo-ľudstva vonkajšími hodnotami vytvára divný a paradoxný postoj k otázke ľudskeho života a smrti. Na jednej strane, keďže vnútorným a skutočne duchovným veciam, ktoré tvoria skutočný život, je prikladaná malá alebo žiadna hodnota, ľudský život má sám osebe malý význam. Poľahky môže byť obetovaný pre zachovanie, zvečňovanie a udržiavanie ľudských monštruózných tradícií, konvencií, kultúr a všetkých ich systémov. Dôležitý tu nie je individuálny ľudský život, ale obrana systémov, ktoré sú považované za poskytovateľov, podporovateľov a udržiavateľov života všeobecne. Tento abstraktný život systému je kladený na piedestál a je uctievaný vo forme mnohých miliárd obetí ľudských individuálnych životov, ktoré sú oslavované a obdivované. Ničivé vojny a akty násilia a agresie, ktoré zabíjajú ľudí ako muchy, sú príkladom takého postoja.

Na druhej strane, keďže život je odvodzovaný a prisudzovaný len prírode a fyzickému telu, ľudia zúfalo lipnú na živote v tele a vzniká u nich strašný strach zo smrti, neoblomne sa pokúšajú udržať si, predĺžiť a zachovať život za každú cenu. Nechcú priznať, že v tele a v prírode nie je žiadny pravý život, a tiež nechcú priznať, že život je v nich prítomný len vďaka najvnútornejšiemu stupňu, kde je Najvyšší. Preto je pre nich prakticky nemožné uveriť, že likvidácia tela a hmoty neznamenaá likvidáciu individuálneho života, pretože ten je kompletne, totálne a absolútne nezávislý od akýchkoľvek prírodných javov hmoty a jej prvkov. **Skutočný život je duchovný život a ten nemožno zničiť.**

Také myšlienky sú, samozrejme, pre pseudo-tvorcov neprijateľné a netolerovateľné. Preto vŕšepujú do ľudských myslí tento paradoxný postoj k životu, obmedzujúc jeho význam na abstraktný život systému a na jeho závislosť na hmote a fyzickom tele. Zaoberanie sa takým pseudo-životom je bezpečný spôsob, ako brániť ľudom v pravej duchovnosti.

K ďalšiemu skresleniu, ktoré je vŕšepované do ľudských myslí, dochádza cez náboženské ohavnosti, ktoré diktujú ľudom zvláštny životný štýl, ktorý treba viesť, aby si zaslúžili vstup do akéhosi hmlistého večného života. Nie je sformulovaná žiadna detailná koncepcia povahy večného života. Keďže také diktáty sú založené na strachu, vine, treste a zámernej hmlistosti štýlu večného života, ľudia sa začínajú ešte viac obávať umierania a pravého života a ešte zarytejšie lipnú na fyzickom živote svojich tiel. Z hľadiska tohto faktu sú náboženské ohavnosti v ich konečnom zmysle rovnako materialistické, prekrútené a nebezpečné ako všetky ostatné. Neexistuje v nich žiadna skutočná duchovná hodnota. Jediné zrunko pravdy, ktoré je k dispozícii vďaka takým

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

zreteľom, je tvrdenie alebo nádej, že jestvuje akýsi život po smrti. Ale vysvetlenie, interpretovanie a chápanie toho, ako taký život funguje alebo ako ho dosiahnuť, je úplne skreslené, zvrátené a skomolené, čo vedie k stanoveniu poznania toho, čo **nie** je pravý večný duchovný život.

16. Životný štýl pseudo-l'udstva je naskrz postavený na nasledovaní, udržiavaní a zvečňovaní tradícií, konvencií a kultúrnych zvykov. Čokoľvek nové je prijímané s neochotou, pomaly a podozrievavo a trvá dlho, kým sa to začlení. Len čo je to začlenené, stáva sa to súčasťou tých tradícií a konvencií a stráca to svoj progresívny prvok. V každom novom kroku je pôvodný koncept individuality a individuálnych odlišností modifikovaný, skreslený a prekrútený. Tradície, konvencie a kultúry vedú k stereotypnému vývoju jedinca, od ktorého sa očakáva, že bude myslieť, cítiť, chcieť, konať, fungovať a správať sa určitými spôsobmi, predpísanými tým stereotypom.

V tomto zmysle je individualita nahradená hraním rolí, konformitou a uniformitou. Akékoľvek odchýlky od takých požiadaviek a nárokov sú považované za neželateľné, nenormálne, patologické a nebezpečné, a preto ich treba kontrolovať, blokovať a dusiť v ich prejavochoch.

Ludia, ktorí sú odlišní, nezvyčajní a nekonformní podľa zavedených štandardov, sú považovaní za podivínov, individualistov a za negatívny jav v živote takej spoločnosti.

Všetko, čo je odlišné od takých štandardov a stereotypov, je hrozbou pre samotný život konvencií a tradícií, na ktorých je postavené pseudo-l'udstvo.

Z toho dôvodu sú pravá individualita a individuálne odlišnosti v tichosti i otvorene utlačané, potláčané a znechucované všetkými priamymi i sotva postrehnuteľnými prostriedkami.

Prejav a funkcia individuality a individuálnych odlišností sú pre pseudo-tvorcov netolerovateľné, pretože vedú k objaveniu pravých duchovných princípov v ich pozadí. Absolútne Tvorivé Úsilie Najvyššieho sa prejavuje v nekonečnej rozmanitosti a v nekonečných počtoch jedinečných jedincov a ich individuálnych odlišností, ktorých celkový súčet sa stáva pôdou, na ktorej je možné, dosiahnuteľné a na ktorej dochádza k Absolútnemu Zdieľaniu Absolútnych Princípov Najvyššieho. Preto je pravá duchovnosť založená na tej individualite a individuálnych odlišnostiach.

Aby sa podkopala a zmenšil význam takého konceptu, pseudo-tvorcovia museli viesť svoje pseudo-stvorenie vo forme pseudo-l'udstva k budovaniu všemožných spoločenských, kultúrnych, náboženských a ďalších konvencií a tradícií, ktoré by na základe ich požadovania konformity brzdili, blokovali a znechucovali rozvoj, prejav a funkciu takej individuality. Len čo v takom snažení uspeli, otvorila sa cesta k menšej a menšej duchovnosti, až kým nezostala žiadna, alebo jej zostalo iba trochu. Monštruóznosť konvencií a tradícií sa pokúša pohltiť individualitu so zúrivosťou večne hladného zvera.

17. V takom položení a s takým úmyslom je nevyhnutné presne definovať základ, na ktorom sa môžu uskutočňovať ľudské vzťahy. Také vzťahy nie je odvolené stavať na

Základy ľudskej duchovnosti

individuálnych podobnostiach, ktoré vedú k väčšiemu duchovnému uvedomeniu, ale na vonkajších vymoženostiach a požiadavkách. Keďže pseudo-ľudstvo je otočené smerom von, k povrchu najexternejšieho stupňa existencie, všetky jeho hodnoty sú založené a posudzované na tom povrchu. Ľudské vzťahy nie sú žiadnou výnimkou z toho pravidla. Sú určované vonkajšími, vnútenými konvenciami, tradíciami a kultúrami a ich pravidlami, smernicami a predpismi. Sú zavedené stereotypy takých vzťahov, podľa ktorých je každý jeden jedinec nútený formovať svoje vzťahy. Jestvujú určité očakávania, projekcie, požiadavky, obrady a rituály, ktoré určujú a diktujú formu, postup, obsah a nadväzovanie takých vzťahov.

V takej situácii ľudia začínajú hodnotiť svoje vzťahy nie podľa vnútornej duchovnej bázy, ale podľa vonkajších, materiálnych, spoločenských a politických úspechov jedincov, ktorí sa prispôbujú očakávaným štandardom. Toto vedie k skupinovému odlišovaniu ľudí, ktoré rozdeľuje spoločnosť na rôzne zoskupenia, triedy a frakcie, ktoré si vytvárajú svoje vlastné pravidlá, smernice, tradície a konvencie, podľa ktorých sa členovia takej triedy majú správať a zachovávať ich. Také odlišovanie, keďže je vnucované prostredníctvom vonkajších hodnôt materiálnych, spoločenských a politických postavení, vedie k vytváraniu exkluzivity podľa postavenia a roly, čo zas vedie k moci a nadvláde. Toto je úrodná pôda pre vyhladenie všetkej duchovnosti.

V takom usporiadaní sa objavujú nepriateľské, nenávisťné a paranoidné pocity jednej triedy alebo zoskupenia voči akejkoľvek inej triede alebo zoskupeniu a zúri neustály boj o dominantné postavenie. Tieto zoskupenia a triedy začínajú bojovať o svoje takzvané práva a o dominanciu svojich vlastných rigidných tradícií, konvencií a životných štýlov, ktoré sa svojou podstatou a obsahom nijako nelíšia od akýchkoľvek iných takzvaných privilegovaných zoskupení. Zásadným sa pre ne nestáva obsah, ale vonkajšie postavenie a moc. Privilegované skupiny dneška sa môžu stať utláčanými skupinami zajtrajška, a naopak. Dochádza len k zmene postavenia, nie k výmene skutočných hodnôt. Utláčané skupiny, len čo sa stanú privilegovanými triedami, ovládnu a prevezmú také hodnoty a zvečňujú ich rovnako efektívne a dôsledne ako triedy, čo boli pri moci predtým.

Nuž, na takých základoch sú budované vzťahy pseudo-ľudstva. Toto je doslovná fabrikácia pseudo-tvorcov, aby mohli byť pravé duchovné hodnoty — láska, tolerancia, pochopenie, spolupráca, trpezlivosť, úcta, akceptovanie a sloboda voľby, udusené a nahradené ich opakmi — nenávisťou, netoleranciou, zámerným nepochopením, nespôlpracou, neúctou, netrpezlivosťou, odmietaním a zotročením konformitou tradícií a konvencií, ktoré zabíjajú pravú duchovnosť.

18. V takom usporiadaní sa musí všetko napokon usilovať o jeden cieľ: zvečňovať, udržiavať a pokračovať v zachovávaní a raste pseudo-ľudských systémov, vďaka ktorým nielen že to všetko môže prežiť, ale aj expandovať, najlepšie do večnosti.

Aby sa dosiahol tento cieľ, podporovaný je postupný rozvoj technológie. Technológia je v tejto konotácii použitá ako nástroj na dokázanie členom pseudo-ľudstva, že jej účelom je neustále zlepšovanie ich životných podmienok. Technológia sa zaoberá vonkajšími javmi a ich praktickou užitočnosťou; avšak skvalitnenie životných podmienok sa obmedzuje len na prírodné a fyzické blaho. Ľudia sú zotročení ideami,

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

myšlienkami, túžbami a tendenciami mať väčšie a väčšie fyzické a materiálne vymoženosti, ktoré samé osebe a ako také nemajú žiadnu skutočnú duchovnú hodnotu. V tomto ohľade sa stávajú účelom ľudského života, odvracajúc tým ľudí od duchovnosti.

Skutočným účelom technológie by mal byť dôraz na spríjemnenie fyzického života, aby sa odstránili materiálne starosti a obavy o fyzické prežitie. Tak by bolo možné tráviť viac času skúmaním duchovných hodnôt a väčšie úsilie by sa mohlo vynaložiť na duchovný, duševný a emočný rast, zdokonaľovanie sa a napredovanie.

V tejto konotácii technológia slúži konečnému duchovnému účelu a pomáha ľuďom byť duchovnejšími, a teda viac samými sebou.

Samozrejme, taká konotácia duchovnosti je pre pseudo-tvorcov neznesiteľná. Použitie technológie je prekrútené, skreslené a skomolené. Je využívaná na zotročenie ľudí do závislosti na materiálnych, svetských a pozemských veciach a na obranu ľudských konvenčných a tradičných systémov. Keďže taká obrana je považovaná zriadenými štátmi a systémami za najväčšiu cnosť a hodnotu ľudského života, technológia je využívaná na produkciu ničivých zbraní na zahubenie každého či všetkého, čo odporuje alebo ohrozuje ten systém. Z tohto vyplýva nevyhnutný záver, že väčšina používanej technológie má za účel ničenie.

Nuž, také použitie technológie z nej odstraňuje akúkoľvek duchovnú konotáciu. Ľudia si k nej začínajú vytvárať divoký vzťah. Na jednej strane milujú jej výsledok, pretože im poskytuje množstvo prírodných, environmentálnych a fyzických výdobytkov, ktoré si cenia a na ktorých sa stávajú závislými. Na druhej strane ju nenávidia, pretože sa môže stať zdrojom ich záhuby. Taký vzťah anuluje ešte viac predstavu, že technológia má nejakú schopnosť poznať svoju veľkú potenciálnu duchovnú hodnotu.

Udržiava sa, žíví sa a podporuje sa politická kontroverznosť ohľadne používania technológie, aby z nej nebolo možné získať žiadne duchovné hodnoty. Toto platí obzvlášť ohľadne vývoja jadrových zbraní, mierového využitia jadrovej energie a ciest do vesmíru.

Dôsledky, dopad a následky jadrovej technológie a ciest do vesmíru môžu mať nepredstaviteľné rozmery tak v pozitívnom, ako aj v negatívnom smere. Pozitívny dôsledok je duchovný. Na jednej strane by viedol ľudstvo k uvedomeniu si existencie čistej energie, ktorej zdroj je nehmotný; na druhej strane by napokon viedol k objaveniu Vesmíru a jeho obyvateľov, ktoré ďaleko presahujú akékoľvek fyzické vysvetlenie. Také využitie jadrovej technológie a ciest do vesmíru pseudo-tvorcovia maria, pretože by to napokon ľudí mnohými cestami priviedlo späť k duchovnosti. Z toho dôvodu sú zdôrazňované a využívané ich negatívne aspekty, ktoré odporujú všetkým duchovným princípom — nebezpečná radiácia, hromadné ničenie a vyhladzovanie, kontaminácia, vojenské využitie a ďalšie podobné využitie.

Z tohto vidno, ako môže byť chápanie čohokoľvek využité buď na objavenie, podporu, vývoj a realizáciu duchovnosti, alebo na neduchovnosť. V životnom štýle

Základy ľudskej duchovnosti

pseudo-ľudstva je všetko zameriavané, na základe účelu jeho počiatočného podvodu, na zničenie duchovnosti a umelé udržiavanie neduchovnosti. Je uvedené „umelé udržiavanie“. Dôvodom toho je, že neduchovnosť alebo skreslená duchovnosť nemá v sebe žiadny život. Jej prirodzeným smerovaním je jej vymieranie. Len pomocou takého umelého udržiavania je schopná prežiť. Živí sa pravými duchovnými princípmi, používajúc ich prekrúteným, skresleným a skomoleným spôsobom.

19. Aby boli členovia pseudo-ľudstva držaní v závislosti na jeho systémoch a naviazaní na materiálne, pozemské a svetské veci, boli vyvinuté špeciálne tradície, konvencie a kultúry, ktoré určovali jeho ekonomickú štruktúru. V tejto konotácii ekonomika spoločnosti slúži na zvečňovanie, udržiavanie a podporu všetkých konvencií a tradícií, ktorých sú ľudia otrokmi. Je z nich vyvinutý životný štýl, ktorý vedie k potrebe žiť sa materiálne a spoločensky. Je vyvinutý a zriadený systém zamestnaní, príjmu, peňažných štandardov a zdaňovania, aby držal ľudí neustále viazaných na ten životný štýl, ktorý tvorí základ pseudo-ľudstva.

Vyfabrikované sú vonkajšie, materiálne, prestížne pozície na udržiavanie ľudí v zaobaraní sa udalosťami najexternejšieho stupňa a všemožnými, umelo z neho vytvorenými atrakciami. Jednou z najdôležitejších potrieb sa stáva postavenie, určované vlastnením vonkajších statkov, majetku a peňazí. Všetko sa hodnotí a určuje podľa neho. Všetko sa točí okolo takého vlastníctva a okolo prostriedkov ďalšieho hromadenia. Taký postoj vedie ľudí k menšej a menšej duchovnosti, až kým sa táto nestáva najmenej dôležitou hodnotou ľudskeho života.

Zložitost', spleťnosť a nejasnosť ekonomických systémov prispieva k nestabilite ľudských systémov. To zas vedie k väčším potrebám a k túžbam mať viac takých statkov ako prostriedkov na ochranu proti tejto nestabilite. Nenásytnosť, dočasnosť a nestabilita materiálnych hodnôt, spolu s inštitucionálnymi a vládnyimi excesmi, vedie k neustálym inflačným tendenciám, ktoré zvečňujú toto snaženie — mať viac a lepšie, aby sa tým porazila inflácia. Také snaženie, pomocou všetkých faktorov, vedie k presnému opaku — ďalšej inflácii a menšej stabilite. Ak sú duchovné hodnoty nahradené materiálnymi hodnotami, nikdy nemožno dosiahnuť stabilitu života, pretože v povahe najexternejšieho stupňa nie je nič stabilné. Treba mať na pamäti, že stabilita najexternejšieho stupňa je udržiavaná prítomnosťou duchovných princípov. Bez nej sa najexternejší stupeň rozpadá, prepádajúc sa do seba a pohlcujúc sám seba. Ak z neho niekto odstráni stabilizačný princíp, nezostane v ňom nič stabilné.

Z toho dôvodu je dôležité uvedomiť si, že všetky systémy vonkajších alebo najexternejších stupňov môžu len zastupovať duchovnú manifestáciu, ktorá je interná alebo „vnútorná“. Pokiaľ slúžia tomuto účelu, sú užitočné, stabilné a hodnotné. V takej službe je ich skutočná duchovnosť. Len čo sa však stávajú samotným účelom, strácajú všetku svoju duchovnú hodnotu a stávajú sa ničivou, negatívnou silou, ktorá napokon vedie k zničeniu všetkej stability a duchovnosti.

Taký negatívny, stagnujúci stav je presne to, čo si želali pseudo-tvorcovia. Z toho dôvodu vstúpili do pseudo-ľudstva postoj, ktorý by ho viedol k tomu, aby všetky svoje priority vkladalo do vonkajších, materiálnych, pozemských, svetských vecí, ktoré nemajú žiadnu cenu samé osebe a ako také. Keďže konečným cieľom a zámerom

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

pseudo-tvorcov je zničiť celé stvorenie a Najvyššieho, všetky systémy, ktoré vyvinulo pseudo-l'udstvo na základe takej filozofie, vedú pri ich konečnej aplikácii k ničeniu.

V takejto konotácii ekonomika nie je vylúčená. Nestabilnosť ekonomiky môže mať drvivý, ničivý dopad na ľudský život. Ovplyvnené sú všetky stránky života na každej úrovni.

Aby sa situácia skomplikovala ešte viac a aby to viedlo k urýchleniu sebadeštrukcie, vyvinutý je spleťtý, zložitý a mätúci systém zdaňovania ľudských príjmov a majetku. Zavedenie zdanenia sa deje, samozrejme, pod maskou podpory systémov, ktoré údajne chránia život a bezpečnosť jeho členov. V skutočnosti sa tu nechráni život a bezpečnosť ľudí, ale ohavné zvečňovanie samotného systému, pomocou a prostredníctvom jeho tradícií a konvencií. Zdaňovanie slúži na zotročenie ľudí systémom. Z toho dôvodu vyvíja početné pravidlá, zákony, smernice a predpisy, ktoré s konečnou platnosťou určujú a obmedzujú ľudské zárobky a vlastníctvo a obmedzujú ich produktívne stimuly.

V takých stimuloch je hlboký duchovný význam, ktorý je pre pseudo-tvorcov hrozbou. Produktívne stimuly ľudí sú odrazom súvzťažného duchovného tvorivého úsilia, ktoré je princípom duchovného života. Keď ľudia vidia výsledky takých stimulov, podľa zákona sa ten stimul sám stáva odmenou, bez ohľadu na jeho materiálny dôsledok. Jedinec začína vidieť veľký potenciál a užitočnosť takých stimulov pre spoločné dobro. Taká úvaha je čisto duchovná a môže viesť k objaveniu duchovných princípov. Toto je pre pseudo-tvorcov nebezpečná situácia. Preto sú zriaďované vyššie, spleťtějšíe a mnohonásobné zdaňovacie systémy, aby ľudí udržiavali v neustálom zaoberaní sa ich finančnými potrebami a aby zabránili vzniku skutočne produktívnych stimulov. V takých systémoch sú povolené odpočty z daní vo forme investícií. No tie sú vo svojej podstate a obsahu dovolené iba preto, lebo také investície sú investíciami do systému, a preto slúžia zvečňovaniu a udržiavaniu systému samotného.

No také odpočítateľné výdavky slúžia aj ďalšiemu účelu: vedú ľudí ku klamaniu, podvádzaniu a zapájaniu sa do kriminálnej činnosti, využívanej buď na vyhnutie sa zdaneniu, alebo na uplatnenie si fiktívnych odpočtov. Také praktiky, samozrejme, plnia cieľ pseudo-tvorcov. Zabíjajú dve muchy jednou ranou. Odpočty kvôli investíciám a obchodu podporujú, zvečňujú a udržiavajú život systému. Účelom systému, samozrejme, je v konečnom zmysle zničiť akúkoľvek duchovnosť a stvorenie pravého Stvoriteľa. Okrem toho, podnet klamať, podvádzat' a porušovať zákon odvracia ľudí od duchovnosti. Robí ich nečestnými. Neustále sa cítia byť nečestní a previnilí. V nečestnosti a vine nie je zjavne žiadna duchovnosť.

Nuž, v ekonomických systémoch a zdanení sú určité zrnká právd. Jedným je vzájomná podpora a zdieľanie svojich výsledkov s druhými skrz ich materiálne výstupy. Keď sa niekto podieľa na budovaní spoločnosti, toto môže slúžiť duchovnému účelu: poskytovať väčšie prípadné príležitosti, poskytovať najlepšie možné prostredie pre všetkých a pre jedincovu sebarealizáciu a sebauplatnenie a pre uplatnenie celkového tvorivého úsilia jedincovho jedinečného prejavu a pohnútky slúžiť napokon spoločnému dobru a úžitku pre všetkých. V takom zmysle je vhodné a správne prispieť takému systému časťou svojho príjmu, pretože poskytuje také príležitosti a prostredie. V tomto ohľade, nech jedinec prispeje čímkoľvek do systému, je to napokon investícia do

Základy ľudskej duchovnosti

jeho/jej vlastnej tvorivosti a produktívnosti, ktorá sa vracia vo forme takého poskytnutia. Vzájomný osov takého usporiadania je zrejmý. Toto je skutočná duchovná konotácia takej situácie. Akékoľvek iné úvahy sú reakčné, dusivé a zhubné pre ľudské stimuly a tvorivé úsilie.

Z prebiehajúcej diskusie vyvstáva otázka: Akou sumou je z duchovného hľadiska rozumné prispieť vo forme dane do systému? Odpoveď na túto otázku možno jednoducho nájsť v súvzťažných duchovných faktoroch jeho členov a ich kvality. Duchovná, a teda ekonomicky správna je iba 10 percentná rovná, celková daň na aktuálny hrubý príjem. Taká rovná, celková daň vylučuje akékoľvek odpočty alebo viacnásobné zdanenie. Ak niekto zarobí jeden dolár alebo miliardu dolárov, duchovne je povinný zdieľať 10 % takého príjmu so systémom, ktorý slúži na to, aby poskytol každému stimuly a tvorivosť. Také zdieľanie sa však musí obmedzovať len na celkový aktuálny hrubý príjem, pretože inak vznikajú pocity nespravodlivosti, útlaku a represie.

Jeden z duchovných významov desiatky súvzťaží s duchovným princípom zdieľania. Každý jedinec zdieľa časť, ktorá predstavuje celú jeho realitu, v ktorej sídli Najvyšší. Číslo 10 je priama odvodenina čísla 1. To znamená, že je jeden a len Jeden, vďaka ktorému a z ktorého všetko existuje a je. Ten Jeden sa má zdieľať. Akékoľvek iné číslo by porušovalo tento princíp súvzťaznosti a viedlo by ku skresleniu, prekrúteniu a skomoleniu duchovnej pravdy. To by viedlo k väčšej nerovnováhe v celom systéme a malo by to za následok zánik akejkoľvek duchovnosti. Viac než 10 % by viedlo k duchovnému záveru, že je viac než Jeden; a menej než 10 % by znamenalo, že niet nikoho na zdieľanie.

Pseudo-tvorcovia, samozrejme, poznali význam desiatky, a preto do systému pseudo-ľudí zaviedli potrebu porušovať tento princíp. Jeho porušovanie vedie k následkom na všetkých úrovniach a funkciách ľudských systémov, vrátane ekonomiky a zdaňovania.

Z duchovného hľadiska nie je správne žiadne iné zdanenie než to zdanenie celkového aktuálneho hrubého príjmu; inak to vedie k podvodu, únikom, klamaniu a kriminálnej činnosti, čo ničí ľudský život a duchovnosť.

Zloba, zmätok, zložitosť, smiešnosť a bláznivosť takého zdaňovania je stelesňovaná systémami, ktoré existujú v Európe a v Spojených štátoch. Sú to viacnásobné systémy, ktoré dokonca zdaňujú príjmy z úspor, darov a dedičstva, ktoré už boli zdanené vtedy, keď boli zarobené. Nespravodlivosť a nebezpečnosť takého zdaňovania možno doložiť mnohými príkladmi zo životného štýlu v týchto krajinách. V takých systémoch prekvitajú ohavné syndikáty a organizované zločinecké aktivity. V iných krajinách, alebo v komunistickom bloku nie je situácia lepšia. V komunistickom bloku si vláda jednoducho vezme od ľudí, čo chce, bez ohľadu na investície či čokoľvek iné.

Taká je situácia v každom ekonomickom systéme, ktorý je postavený na iných než duchovných hodnotách. Toto je jedným z výsledkov a dôsledkov ľudského duchovného úpadku, zahájeného a manifestovaného pseudo-tvorcami.

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

20. Tvorivé snahy ľudských bytostí je ťažké potlačiť alebo udusiť. Je to samotný princíp života a má čisto duchovnú konotáciu. Potreba tvoriť odráža vo svojej podstate a obsahu všadeprítomnosť Najvyššieho, ktorý je Absolútna Tvorivosť Sám/Sama Osebe. Slovo „tvorivosť“ znamená progresívny stav. Všetko, čo sa vyvíja a napreduje, vedie k väčšej duchovnosti. Jedným z mnohých spôsobov, ako tvorivé úsilie ľudských bytostí nachádza svoje vyjadrenie, je tvorivé a aplikované umenie, ako je napríklad literatúra, poézia, hudba, výtvarné umenie, sochárstvo, keramika, atď. Všetky odrážajú ľudskú túžbu po sebaujadrení a zdieľaní. Táto potreba pramení z čisto duchovných princípov najvnútornejšieho stupňa.

Toto je hrozbou pre plán pseudo-tvorcov, pretože ľudia od umenia najúpornejšie odolávajú tomu, aby sa poddali a nechali sa donútiť, aby nasledovali tradície a konvencie ľudských systémov, ktoré dusia duchovnosť.

Nuž, ako bolo spomenuté predtým, skutočné tvorivé úsilie vzniklo v najvnútornejšom stupni. Preto môže byť vďaka uzatvoreniu toho stupňa do ľudských mysli vnesený skreslený, prekrútený a skomolený názor na chápanie umenia, voľného času a športu. Taký názor je zameraný na vonkajšie hodnoty. Keďže vonkajší fyzický, telesný stupeň je považovaný za pôvodcu, nositeľa a podporovateľa ľudského života, všetky odpovede na otázky o živote sa musia hľadať v tom stupni, kde sú skreslené, prekrútené a skomolené názory na duchovnosť. Akýkoľvek pokus presiahnuť taký názor je odmietnutý a v niektorých krajinách, obzvlášť v komunistických krajinách, ľudia, ktorí vyjadria názory líšiace sa od konvenčných a tradičných názorov na systém, sú väznení, považovaní za šialencov, alebo zatváraní do psychiatrických liečební, kde sú pod liekmi a kde im je vymývaný mozog, aby prijali stagnujúce hodnoty toho systému.

No dokonca aj v takých netradičných a nekonvenčných prístupoch, aké možno nájsť v umení, je tendencia zavádzať tradície a konvencie a vytvárať kultúry, na ktoré sa každý obracia ohľadne odpovedí. Toto je nevyhnutný výsledok uzatvorenia najvnútornejšieho duchovného stupňa. Také umenie je nútené zaoberať sa vonkajšími formami a prejavmi života, kde vlastne žiadny pravý život neexistuje. Duchovná konotácia takého života je na základe takých názorov buď skreslená, alebo úplne popieraná. Poézia, hudba, výtvarné umenie, sochárstvo, atď., to všetko slúži kultu radovania sa zo života, ktorý môže vzniknúť len v hmote a jej prvkoch. Ak je zvažovaný duchovný aspekt, čo často je, je odvodzovaný z interpretácie a chápania tradičného, konvenčného a kultúrneho prístupu. V tomto zmysle slúži umenie, paradoxne ešte viac než čokoľvek iné, zvečňovaniu, udržiavaniu a podporovaniu života tradícií, konvencií a kultúr. Umelci ich budujú, vnášajú do nich život a zvečňujú ich uctievaním starého a tvorením nového z toho starého. Teraz sú v takom „novom“ zachované všetky staré koncepcie, pretože to „nové“ kladie ešte väčší dôraz na vonkajšie hodnoty života v jeho podpovrchovom prejave. S týmto „novým“ je ten problém, že sa podpovrch/rub vonkajška považuje za najvnútornejší duchovný stupeň, ktorý dáva vznik životu. Toto skreslenie je zachovaním starého chápania v tom „novom“. Novosť tej situácie je teda iluzórna. Zmysel alebo význam je hľadaný a prisudzovaný niečomu, čo je nezmyselné. Harmónia sa odvodzuje z nesúladu, úmernosť z neúmernosti, poriadok z neporiadku, život z nie-životu, atď.

Základy ľudskej duchovnosti

Ďalšími prostriedkami na zamestnávajúce ľuďa a pútanie ich pozornosti telesnými, vonkajšími činnosťami je objavenie sa rôznych druhov športov. Dôležitosť takých činností, zdôrazňovaných v pseudo-ľudských spoločnostiach, je udivujúca a dosahuje bláznivé rozmery. Výkonní športovci sú oslavovaní ako hrdinovia, ktorých treba nasledovať a stotožňovať sa s nimi. Ľudské hodnoty sú tu vkladané do niečoho, čo má malú alebo nemá žiadnu duchovnú hodnotu. Namiesto toho, aby boli športy považované za jeden z vyvažujúcich faktorov ľudských činností, za prostriedky na udržiavanie správnej fyzickej kondície za účelom väčšieho duchovného a duševného fungovania, taká fyzická kondícia a športy sa stávajú hlavným cieľom v ľudskom živote. Táto zaujatosť nimi napokon oberá ľuďa o množstvo voľného času, aby mali k dispozícii málo alebo aby nemali žiadny čas na svoj duchovný rozvoj. Taká je hrozba a dôsledok ľudského duchovného úpadku. V tejto konotácii aj umenie, aj športy slúžia tomuto úpadku.

Zaoberanie sa vonkajšími, fyzickými, materiálnymi, svetskými a pozemskými vecami určuje a definuje obsah ľudského voľného času. Pramení z tradičného a konvenčného prístupu stereotypov, očakávaní, požiadaviek a projekcií. Voľný čas neslúži jeho duchovnej funkcii — tešiť sa zo života, nerobiť si starosti a baviť sa, aby mohol človek lepšie pracovať, byť lepší a šíriť radosť a zábavu po celý svoj život. Namiesto toho je to únik z nudy, stresu, tlaku a obáv o život a o prácu, ku ktorej sa človek musí vracieť a ktorou je zotročený. Tak začína jedinec pracovať vo voľne, namiesto toho, aby mal voľno na zábavu, na osvieženie, aby bol produktívnejší a tvorivejší a aby našiel uspokojenie v dosahovaní väčšieho úžitku.

Ako vidno zas a znova, v takej spoločnosti je všetko hore nohami. Prostriedok sa stáva cieľom a cieľ sa stáva prostriedkom. Také prevrátenie je tak pôvodcom, ako aj výsledkom ľudského duchovného úpadku. Bolo umelo vnesené do pseudo-ľudstva jeho pseudo-stvoriteľmi.

21. Nezáleží na tom, do akej miery boli pravé duchovné princípy skreslené, prekrútené, skomolené a zmenené pseudo-tvorcami na falošné duchovné princípy, musia sa brať do úvahy a používať v ich pôvodnej forme. Každá živá ľudská bunka, ktorá bola použitá na fabrikáciu pseudo-ľuďa, ešte stále v sebe obsahuje všetky tie princípy v ich pôvodnej forme. Nič ich nemôže zničiť alebo prekrútiť. K skresleniu, prekrúteniu a skomoleniu môže dôjsť len na prostrednej úrovni alebo stupni ľudskej mysle, kde sa uskutočňuje a realizuje transformácia tých princíпов za účelom vytvorenia ľudskej duševnosti.

No, ako bolo spomenuté predtým, skresliť možno len to, čo je pravé a pôvodné. Z toho dôvodu je ľudský záujem o všetko, čo presahuje ich vlastnú fyzickú, telesnú existenciu v tomto svete, veľmi ťažké udusiť. Je vždy tam a je poskytovaný samotnou prítomnosťou Najvyššieho v takých princíпов. To Božská Prozreteľnosť pôsobí cez taký záujem, aby pripomínala ľuďom možnosti iných realít, než je fyzický alebo materiálny život.

Pseudo-tvorcovia si uvedomujú tento záujem, a preto sa neustále snažia zmanipulovať ho vo svoj prospech.

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

Jedným spôsobom manipulácie sú náboženské dogmy, ktoré diktujú určité spôsoby viery, chápania a reagovania na akékoľvek nadprirodzené javy. Tie dogmy vo väčšine prípadov považujú také javy za javy pochádzajúce zo zla, a preto sú tabu. Dogma hlása, že ľudia by sa im mali vyhýbať a popierať, že majú duchovný úžitok. Každá príslušná cirkev učí, že jej koncepcia je jediná prijateľná.

Ďalším spôsobom manipulácie takého záujmu je vynachádzanie všemožných okultných a magických praktík rozporuplnej povahy, ako je napríklad prekrúcanie parapsychologických, astrologických a špiritistických praktík, komunikácia s duchmi, veštenie, atď. Tieto praktiky vedú ľudí zvláštnym spôsobom k tomu, aby interpretovali a verili v duchovnosť a v nadprirodzeno, v E.S.P. (Extra Sensory Perception – mimozmyslové vnímanie — pozn. prekl.) a v podobné javy. Na takých praktikách budujú hory rituálov, obradov, postupov a metodológií, ktoré vedú k tvorbe tradícií a konvencií, aby napokon udusili pravú duchovnosť.

A teraz, v takých praktikách je mnoho zriek právd, pretože, koniec koncov, všetky zdôrazňujú pravé duchovné princípy. Na ich praktizovaní nie je nič zlé, pokiaľ slúžia pravému účelu — doviest' ľudí k vyššiemu pravdivému duchovnému uvedomeniu. No ich vysvetlenie, chápanie, interpretácia a použitie pseudo-tvorcami je vo väčšine prípadov v rozpore s ich pravým duchovným účelom a hodnotou. Takto pseudo-tvorcovia zmanipulovali ten záujem, aby slúžil ich vlastnému zámeru — zničiť duchovnosť alebo spájať ju len s praktikami pseudo-duchovného stavu pekiel.

Tretím spôsobom manipulovania takých záujmov je použitie zavedených vedeckých princípov, ktoré sú stelesnením vzdelanej ignorancie, na popieranie akejkoľvek platnosti a/alebo pravdivosti parapsychológie, E.S.P., alebo čohokoľvek nadprirodzeného. Tieto sú pokladané za výplod ľudskej fantázie, za ilúzie alebo za halucinácie, alebo za výsledok pomätenej mysle, túžobného želanja, alebo duševnej patológie.

Všetky tri metódy manipulácie dosahujú ten istý účel. Odvádzajú ľudí od pravej duchovnosti. A toto je cieľom pseudo-tvorcov.

22. Jeden z najzničujúcejších dôsledkov a výsledkov ľudského duchovného úpadku možno vidieť a cítiť v praktikách lekárskej vedy a alternatívnej medicíny, ktoré prevládali až do nedávna.

Také praktiky boli stelesnením materialistického, vonkajšieho a povrchného prístupu k hlboko zakoreneným problémom pseudo-ľudí.

Filozofiou tu je zakladať všetko na vonkajšom stupni. Život a všetky jeho atribúty sú plne odvodzované z telesných funkcií, ako je napríklad mozog a nervová sústava. V mnohých prípadoch sa také funkcie dávajú do rovnosti so životom, a akýkoľvek iný život alebo úroveň života sú považované za nemožné.

Pretože v takej koncepcii je telo považované za tvorcu všetkého, liečba akýchkoľvek fyzických porúch je možná len skrz a prostredníctvom tela, čiže vonkajšími prostriedkami, ako sú tabletky, diéty, operácie, fyzické terapie a podobné prostriedky. Až donedávna neboli brané do úvahy žiadne duchovné, ba dokonca ani

Základy ľudskej duchovnosti

duševné faktory, ktoré by hrali nejakú rolu pri takých poruchách. Dokonca aj duševné choroby sú považované buď za dôsledok biochemickej nerovnováhy tela alebo samotného mozgu, alebo za výsledok konštelácie prostredia, rodinného života a výchovy — všetko vonkajších príčin. V takých definíciách nie je obsiahnuté nič vskutku duchovné alebo vskutku duševné.

Táto metodológia a filozofia medicíny a alternatívneho lekárstva bola starostlivo navrhnutá pseudo-tvorcami a vštepená do ľudských myslí. Konkrétne choroba a jej hmatateľné vyliečenie takzvanými prírodnými prostriedkami vyvracia akúkoľvek duchovnú príčinu. Činy hovoria hlasnejšie než slová. Samozrejme, také závery majú zničujúci dopad na ľudské zdravie a ľudský život, pretože to robí ľudí závislými na hromade lekárskeho predpisov na lieky a podobné prostriedky, ktoré úplne ignorujú celú osobnosť a ľudskú myseľ, ktorá pozostáva z ducha, duše a tela. To zatvára cestu k duchovnosti, kde je skutočná liečba, a ignoruje to, čo prvotne vytvára a podporuje všetky choroby.

Teda, medicína a alternatívne lekárstvo sú najvernejšími a najpresvedčivejšími služobníkmi v rukách pseudo-tvorcov pri ich pokuse zničiť pravú duchovnosť.

Medicína a alternatívne lekárstvo si budujú svoje vlastné tradície a konvencie, ktoré starostlivo chránia pred akýmkoľvek inými zreteľmi alebo filozofiami, ktoré by mohli viesť k objaveniu pravej medicíny a alternatívneho lekárstva, ktoré čerpajú pravé nástroje liečby z duchovných princípov.

Jedna grandiózna lož lekárskej filozofie spočíva v akceptovaní postulátu, ktorý činí život závislým na tele a mozgových funkciách. Ďalšia lož je, že smrťou tela a jeho rozkladom prestáva existovať všetok život. Keby bolo telo schopné produkovať život, nemohlo by nikdy zomrieť, pretože život je život a na základe svojej povahy nemôže byť zničený, lebo svoj pôvod odvodzuje z Absolútneho Života Najvyššieho.

Všetko Absolútne, so všetkými svojimi odvođeninami, vždy je, a neobsahuje žiadny stav nebytia. Preto, len čo sú odvođeniny Absolútneho Života zavedené vo forme sentientných entít, ich individualitu, manifestáciu, proces a neustále nastávanie nemožno zastaviť zánikom existencie ich vonkajšej formy.

Fyzické telo, zložené z prvkov hmoty, je len povrchová forma, ktorá je dočasným príbytkom života v prírodnom alebo najkrajnejšom stupni na určitý tvorivý účel. Len čo sa ten účel naplní, telo zastará a navráti sa do svojho pôvodného stavu — prvkov hmoty, pochádzajúcich z chemického a materiálneho zloženia tej planéty.

Nuž, v takom tele nie je možný žiadny vznik, existencia alebo tvorba žiadnej choroby. Ono nie je nikdy živé samo od seba. Všetko, čo sa v ňom deje buď pozitívnym, alebo negatívnym spôsobom, je výsledkom fungovania zákona súvzťažností, ktorý riadi stav a proces interakcie všetkých sfér, úrovní a dimenzií každej danej ľudskej bytosti alebo akejkoľvek sentientnej entity. V negatívnom prípade dochádza k porušeniu a nedodržaniu správnej funkcie toho zákona, čo sa prejavuje v tele symptómami choroby, ktorá súvzťahuje s takým porušením alebo nedodržaním.

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

Akákoľvek medicína alebo alternatívne lekárstvo, ktoré by vzali do úvahy toto, by, samozrejme, neustále viedli ľudí k väčšej duchovnosti, a následne k lepšiemu zdraviu. Taká situácia je pre pseudo-tvorcov nežiaduca, takže skresľujú, prekrúcajú a komolia skutočný význam a metodológiu medicíny a všetkých alternatívnych liečebných metód, aby boli ľudia odvádzaní od svojej duchovnosti.

23. Jednou z hlavných metodológií, nástrojov a prostriedkov nielen duchovnej medicíny a alternatívneho lekárstva, ale aj na premostenie a vzájomné prepojenie všetkých úrovní, dimenzií a stupňov ľudskej mysle, je hypnóza/autohypnóza, a zvlášť duchovná hypnóza a duchovná autohypnóza.

Hypnóza/autohypnóza hrá zvláštnu rolu v duchovnom uvedomení ľudí. Je jedným z hlavných spojovacích článkov tak v rámci multidimenzionálnej prirodzenosti jednotlivca, ako aj medzi všetkými ostatnými dimenziami, svetmi a úrovňami. Hypnóza/autohypnóza je imanentným stavom ľudskej mysle, ktorý je odrazom všadeprítomnosti Najvyššieho. Vo svojej podstate a jadre je to akýsi ochranca pravej duchovnosti a prostriedok na znovuobjavenie svojho ja vo všetkých jeho dimenziách, sférach, úrovniach a aspektoch.

Táto základná funkcia hypnózy/autohypnózy zabezpečuje, že vnútorné, duchovné zákony ľudskej existencie sa neustále prejavujú vo vonkajšom svete a sú k dispozícii všetkým ľuďom na preskúmanie. Tento zákon bol nedávno zdôraznený ako princíp vlády mysle nad hmotou. Vedie k záveru, že myseľ a jej zákony presahujú všetky zákony hmoty.

Také chápanie roly hypnózy/autohypnózy je nesmierne nebezpečné z hľadiska pseudo-tvorcov, pretože vedie ľudí k väčšej duchovnosti, a nie preč od nej.

Z toho dôvodu je chápanie hypnózy/autohypnózy terčom veľmi starostlivého skresľovania, prekrúcania a komolenia.

Je niekoľko spôsobov, ako to robiť:

Po prvé: Vytvárať všemožné povery, predpojatost' a predsudky ohľadne hypnózy/autohypnózy, aby boli ľudia vedení k viere, že zabíja slobodnú vôľu, že robí ľudí závislými a slabomyseľnými, že ich zotročuje, aby páchali všemožné ohavnosti, že ich núti k činom, ktoré sú v rozpore s ich morálnymi hodnotami, a že ich núti poddávať sa vonkajšej moci hypnotizéra. Nuž, v skutočnom význame koncepcie hypnózy/autohypnózy je pravdou presný opak. No a o toto v celej tejto hre ide: obrátiť všetko naruby alebo hore nohami.

Po druhé: Oslabiť duchovnú rolu hypnózy/autohypnózy prehlásením, že je to vynález diabla, výsledok čiernej mágie a jej pekelných zvädzaní, metodológia na posadnutie ľudí a ich duší a na zvedenie ľudí z cesty od Najvyššieho, končiac vo večnom zatratení v peklách. Opäť, v skutočnom význame pravej hypnózy/autohypnózy je pravdou presný opak.

Základy ľudskej duchovnosti

Po tretie: Podkopávať funkciu a duchovný význam hypnózy/autohypnózy prehlásením, že je to len výsledok hrania rolí, definovaných spoločenskými situáciami, charakteristikami požiadaviek, očakávaniami situácie, čistou predstavivosťou, podmieneným reflexom, alebo výsledok sugescií. V takých definíciách je kladený veľký dôraz na vonkajšie faktory, ktoré si uzurpujú úplne všetku duchovnú konotáciu hypnózy/autohypnózy a nabádajú k viere, že nič také ako skutočná hypnóza alebo autohypnóza neexistuje.

Po štvrté: Podkopávať a zastierať skutočný duchovný význam hypnózy/autohypnózy, tým, že je považovaná len za doplnok niektorých iných vonkajších prostriedkov, bez ktorých hypnóza/autohypnóza nemôže byť užitočná a účinná. Toto bráni ľuďom v nazeraní do seba, kde existuje skutočná duchovnosť.

Po piate: Znižovať účinky hypnózy/autohypnózy a blokovat' duchovné uvedomenie, ktoré je vytvárané takými zážitkami, obmedzujúc ju len na ľahšie stupne a prehlasujúc, že hlbšia hypnóza môže byť škodlivá, nebezpečná a nežiaduca pre jedincovu duševnú rovnováhu, vedúc k ničivým, nezvratným duševným následkom. Samozrejme, k žiadnej takej situácii nedochádza dokonca ani po zažití najhlbšieho plenárneho stavu hypnózy. Opak je pravdou, lebo čím hlbšie jedinec ide, tým väčšiu rovnováhu nachádza a tým väčšie duchovné uvedomenie dosahuje.

Po šieste: Skresľovať pravý význam a funkciu hypnózy/autohypnózy prehlasovaním, že je to kúra a liek na všetko. Také bezhlavé aplikovanie hypnózy/autohypnózy vedie k mnohým sklamaniam a k jej konečnému zanechaniu, čo potom ochudobňuje ľudí o použitie tohto dôležitého nástroja pre ich duchovné uvedomenie, celkové blaho, napredovanie, zdokonaľovanie sa a rast.

Ako vidno, je veľa spôsobov, ako môže byť a ako je skresľovaný pravý duchovný význam a použitie hypnózy/autohypnózy. Také skreslenia a odsudzovania vedú ľudí k spochybňovaniu celého konceptu hypnózy/autohypnózy. A presne toto chcú pseudo-tvorcovia — pripraviť svoje pseudo-stvorenie o čokoľvek, čo ho môže priviesť späť k pravej duchovnosti.

24. Jedným z dôsledkov a následkov budovania, udržiavania, zvečňovania a rozširovania dominancie tradícií, konvencií a kultúr je nutnosť ich obrany a ochrany. V samotnej povahe akýchkoľvek tradícií, konvencií a kultúr je intolerancia ku každému alebo ku všetkému odlišnému a cudziemu.

Taká situácia je odrazom stavu vecí pseudo-duchovného sveta pseudo-tvorcov — pekiel.

Stále si treba pamätať, že pseudo-tvorcovia napodobili skutočného Stvoriteľa. Skutočný Stvoriteľ — Najvyšší — tvorí sentientné entity na Svoju podobu a obraz. Preto aj pseudo-tvorcovia vyfabrikovali pseudo-tvorov a pseudo-ľudí na svoju vlastnú podobu a obraz. Pretože prekrútili, skreslili a skomolili pôvodné pravé princípy stvorenia, ich fabrikácia plne odráža negatívny úmysel ich ľstivého a skazeného srdca.

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

Jedným z princípov pravého Stvoriteľa, pomocou ktorého sa stvorenie objavuje, postupuje a nastáva, je zjednotenie celého stvorenia, v jeho nekonečnej rozmanitosti, do jednoty, jednosti a harmónie. Také zjednotenie odráža princípy lásky a múdrosti. Vo vykonštruovanom úsilí pseudo-tvorcov, ktoré je opakom tohto princípu, musí byť všetko popretfhané, nejednotné, rozobraté, rozštiepené, rozdelené, nesúzvučné a rozporné. Jednota nekonečnej rozmanitosti je nahradená konformitou, stereotypmi a uniformitou tradícií a konvencií. Pretože základným princípom, podľa ktorého môže fungovať taká fabrikácia, je netolerantnosť, v pseudo-duchovnom svete pseudo-tvorcov, ktorým je peklo, zúria neustále vojny, boje a revolúcie.

Také situácie a podmienky sú premietané do celého pseudo-stvorenia, a zvlášť do pseudo-l'udstva na Zemi, ktoré vyšlo z prirodzenosti pseudo-tvorcov. Hlavnou použitou metodológiou je vnucovanie pravidiel, smerníc, životných štýlov a predpisov vo veci tradícií, konvencií a kultúry ich výtvorom. Potreba brániť, vnucovať a šíriť ich vlastné názory, idey a životný štýl po celom svete je určovaná presvedčením, že len oni môžu mať pravdu.

V základnej prirodzenosti pseudo-tvorcov je potreba podrobiť si celé stvorenie a nahradiť pravého Stvoriteľa sebou. Táto potreba sa odráža v boji pseudo-l'udstva — v každom národe, štáte, skupine alebo frakcii — o nadvládu, expanziu a nastolenie svojej vlastnej absolútnej vlády.

Boje o moc nevyhnutne vedú k budovaniu monštruózných vojenských systémov, s drvivými, ničivými zbraňami. Vojny, puče, revolúcie, terorizmus, agresia, ultimáta, požiadavky, hrozby a napäté situácie sa stávajú súčasťou každodenných udalostí v živote takých spoločností. Všetky také aktivity sú ospravedlňované potrebou a právom chrániť a brániť zvečňovanie ľudských systémov v rámci každého národa, štátu, skupiny alebo frakcie, majú svoje vlastné tradície a konvencie.

Vojenský systém sa stáva jedným z najdôležitejších, ak nie najdôležitejším segmentom a riadiacou silou v pozadí všetkých takých zriadení. Buduje si svoje vlastné rigidné pravidlá, smernice, tradície a konvencie a potrebuje a vyžaduje si ich totálne a slepé dodržiavanie.

Nuž, pretože hodnoty všetkých takých systémov tradícií a konvencií sú vonkajšie, neduchovné a stagnujúce, vojenské a podobné organizácie chránia, vnucujú a bránia všetko reakčné, stagnujúce a zastarané.

Revolúcie sú chybné považované za jeden z prostriedkov na odstránenie všetkého tradičného, konvenčného a stagnujúceho; vo svojej podstate, jadre a činoch však ešte zúrivejšie nasledujú príklad budovania, expanzie, ochrany a obrany svojich vlastných tradícií a konvencií. Namiesto toho, aby sa stali silou na odstránenie starých tradícií a konvencií, obnovujú ničujúci dogmatizmus, fanatizmus a slepotu, ktoré ešte zúrivejšie zvečňujú všetko staré.

Také situácie nemajú v sebe nič duchovné; v skutočnosti bránia ľuďom v duchovnosti tým, že ich nútia uveriť v svätosť tradícií a konvencií alebo v revolučné, dogmatické a fanatické myšlienky.

Základy ľudskej duchovnosti

25. Aby sa zaistilo neustále zvečňovanie vojen, agresie, intolerancie, nenávisť a nejednotnosti v položení pseudo-ľudstva, sú na Zemi vyvinuté a realizované koncepcie nacionalizmu, rasizmu a menšín. Je to najlepšie možné palivo pre napájanie Molocha skazy, vynájdeného v peklách pseudo-tvorcami za účelom odstránenia všetkej duchovnosti a Najvyššieho. Taká negatívna alebo rozvratná situácia nemôže udržať žiadny zjednocujúci princíp. Tu je rozmanitosť stvorenia skreslená zhlukovaním ľudí okolo jednej idey alebo témy, ktorá vedie nevyhnutne k separácii od každého, kto má odlišnú ideu alebo tému. Taká separácia zas vedie k postupnému vytváraniu rôznych skupín ľudí, ktorí sa začínajú rôzniť názorovo od druhých skupín a potom pokračujú vo svojej postupnej separácii do bodu úplného odcudzenia sa. Toto spôsobuje aj geografickú separáciu, ktorá napokon vedie k vzniku rás, národov a kmeňov úplne opačných hodnôt. Také postavenie opačných hodnôt vytvára stav netolerantnosti, výlučnosti a farizejstva každej skupiny, jej ideí a jej životného štýlu.

Každá iná rasa alebo národ sa tak automaticky stávajú podradnými alebo neželateľnými a treba si ich podrobiť a prinútiť prijať životný štýl nadradenej rasy či národa. No keďže každá ďalšia rasa alebo národ má v podstate rovnaký postoj ku všetkým ostatným, veriac, že ich vlastným osudom je dominovať a vládnuť ostatným, taká situácia nevyhnutne vedie k nenávisť, intolerancii, agresii, vojnám a krviprelievaniu. Dejiny ľudstva na Zemi sú dejinami takého krviprelievania a hovoria samé za seba.

V takých snahách nie je možná žiadna skutočná duchovnosť, pretože v skutočnej duchovnosti jestvuje zjednocujúci princíp celého stvorenia, všetkých názorov a ideí a všetkých rás a národov. Na pravú a duchovnú rozmanitosť ideí, názorov, národov a rás je pozerané ako na projekciu ich súvzťaženia s rôznymi aspektmi Najvyššieho. Keďže je len jeden Najvyšší, jestvuje len jedna idea, s nekonečnou rozmanitosťou svojich prejavov a manifestácií. Toto je skutočný duchovný význam takej rozmanitosti.

Samozrejme, taká idea je pre pseudo-tvorcov netolerovateľná. Preto ju prekrúcajú, skresľujú a ohavia tým, že vnášajú do ľudských myslí pohľad, že rôzne aspekty Jedného nie sú jedným, ale že sú separované a nezávislé, každý majúci svoje vlastné právo byť vládcom a jediným. Toto vedie k fabrikácii rôznych náboženstiev, ktoré vnímajú, interpretujú, chápu a ponímajú len ten jeden separovaný aspekt ako svojho boha. Keďže rôzne kultúry, národy a rasy si osvojujú rôzne aspekty, objavujú sa rôzni bohovia, ktorí sú pre každého v tej kultúre považovaní za jediného pravého. Pretože každá kultúra verí, že jej boh je ten správny, a všetci ostatní bohovia sú falošní, objavuje sa „spasiteľský komplex“, ktorý ich núti pokúsiť sa spasiť ostatných, dokonca i pomocou krviprelievania a totálnej skazy v mene toho boha. Opäť, dejiny pseudo-ľudstva sú plné takých príkladov.

Toto je cieľom pseudo-tvorcov: zničiť akúkoľvek predstavu duchovného zjednotenia a predstavu Najvyššieho, vedúc k zániku akejkoľvek duchovnosti.

26. V každom pseudo-systéme, kultúre, konvencii a tradícii je vždy kladený dôraz na vonkajšie hodnoty. Len duch a mentalita takého systému sú považované za jeho vnútorný faktor. No duch a mentalita nemajú žiadny duchovný pôvod, pretože zvečňujú

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

existenciu stagnujúcich nakopení a hromád skreslení. Duch a mentalita sú artefakty, vybudované z vonkajších prvkov samotného systému.

Potrebná, požadovaná a vnucovaná je lojálnosť, oddanosť a obetovanie sa systému. Všetko musí slúžiť tomu systému. Z toho dôvodu sa objavuje pocit patrenia, ktorý vedie k zakladaniu kolektívnych hodnôt, ktoré vylučujú súkromie, intimitu, individualizmus a rozdiely. Taký kolektivismus slúži cieľu potláčať, udusiť a utláčať všetko, čo nemá kolektívnu hodnotu pre tú kultúru alebo skupinu. Toto je jeden spôsob eliminácie, alebo aspoň oslabovania pocitovania svojho ja, v ktorom sídlia duchovné princípy. „Jedinec nie je nič, kolektív je všetko“, je výsledkom takej filozofie. Toto je krédo komunistických krajín.

Na druhej strane, dochádza k vzniku ilúzie patrenia tomu ja vo forme vlastníctva. Vlastníctvo nie je v objavení, potvrdení a vyjadrení pravých kvalít ja, ale vo vlastníení materiálnych vecí a majetku. Všetky hodnoty sú vložené do takého neduchovného vlastníctva. Toto je krédo takzvaných kapitalistických krajín. Materiálne vlastníctvo vedie k vzniku práva chrániť a brániť, čo má človek vo vonkajšku, čiže vlastníctvo materiálnych vecí a majetku. Celý význam života spočíva v takom vlastníctve a jeho ochrane. Z toho vzniká pocit falošného súkromia a potreby jeho ochrany.

Oba extrémny takých postojov si vytvárajú svoje vlastné tradície, konvencie a životné štýly, ktoré vedú k strate duchovnosti. Len čo je pozornosť odvrátená od faktu, že vlastníenie ja a jeho atribútov, aspektov a prejavov sú najcennejšími faktormi ľudského života, zablokuje sa cesta k duchovnosti.

Taká pozícia je jedným z výsledkov a dôsledkov ľudského duchovného úpadku, zahájeného pseudo-tvorcami.

27. S takými prekrútenými, skreslenými a skomolenými koncepciami a štýlmi života možno budovať prekrútené, skreslené a skomolené koncepcie a predstavy o sebe. Pseudo-tvorcovia si veľmi dobre uvedomujú dôležitosť pozitívneho ponímania a predstavy o sebe pre ľudský duchovný vývoj. Na takom ponímaní a predstave o sebe stojí a padá celý koncept pravej duchovnosti.

Z toho dôvodu sú všetky snahy venované skresľovaniu, prekrúcaniu a komoleniu pravého sebaoponovania a sebaopredstavy.

Pozornosť ľudí je odvádzaná od ich vlastného vnútra, kde sídli ich ja a kde vládne duchovnosť. Budované sú konvencie, tradície a kultúry s ich vonkajšími stereotypmi, požiadavkami, predpismi, postaveniami, funkciami, maskami a hraním rolí. Od každého sa očakáva, požaduje a prikazuje sa mu, aby nebol sám sebou, ale aby dodržiaval príkazy takých očakávaní a stereotypov. Jedinec je nútený vnímať sa nie skrz zrak svojho vnútorného ja, ale skrz zrak vonkajších očakávaní, štandardov a stereotypov. Jedinec je považovaný za jeho/jej rolu, postavenie, masku a miesto v rámci tých očakávaní, štandardov a stereotypov. Jedinec si začína myslieť, že je fakticky tou rolou, tou maskou a tým predpisom, bez toho, aby bol niečím iným. Také stotožnenie sa so svojou maskou a rolou vedie k popretiu, alebo aspoň k ignorovaniu skutočného ja, kde je pravá duchovnosť. Odvádza to teda preč od duchovnosti. Ako správne poukázal Carl

Základy ľudskej duchovnosti

Gustav Jung, toto je nebezpečná situácia, ktorá má za následok duševnú nerovnováhu, vedúcu k všemožným duchovným, duševným, emocionálnym, intelektuálnym, sexuálnym a fyzickým poruchám.

A teraz, v takom modeli pseudo-tvorcovia dosahujú dva ciele: 1) nahradenie pravého ja umelým ja, vybudovaným na očakávaníach, rolách, maskách, stereotypoch, postaveniach a požiadavkách vonkajška, kde neexistuje žiadna duchovnosť; a 2) vedenie ľudí k šialenstvu a k prijatiu všemožných chorôb, ktoré by mohli napokon zničiť ich i stvorenia pravého Stvoriteľa.

Potreba byť sám/sama sebou je imanentnou potrebou jedinečnej ľudskej bytosti a jeho/jej existencie. Pomocou nej je udržiavaný jedincov život a získavaný osobný význam. Existuje stály vnútorný tlak byť sám/sama sebou. Ak sa niekto stále viac a viac stáva sám/sama sebou, tlak sa uvoľňuje a získava sa skutočné ponímanie a predstava o sebe. Toto vedie k väčšej duchovnosti, pretože v takom uvedomení je objavená prítomnosť Najvyššieho a nájdený zdroj neobmedzenej a bezpodmienečnej lásky a múdrosti. Taký zdroj sa stáva nekonečnou a večnou hodnotou pre neustále stávanie sa samým/samou sebou a bližším Najvyššiemu. Väčšie priblíženie sa Najvyššiemu ho/ju zas činiť ešte viac samým/samou sebou. Toto vedie k vyššiemu duchovnému uvedomeniu a k objaveniu skutočného významu a funkcie svojho života.

Avšak, ak sa tlak byť sám/sama sebou neuvoľní, a namiesto toho je vybudované a počúva sa umelé ja, výsledkom je ohromné vnútorné napätie a všetka rovnováha ľudskeho života je narušená. Také napätie a nerovnováha sa prejavuje skreslenou, nepravdivou seba predstavou a seba ponímaním, čo vedie k vzniku všemožných šialených, patologických a perverzných správaní a symptómov, ktoré zabijajú skutočný zmysel a význam ľudskeho života.

Toto je výsledok ľudskeho duchovného úpadku, vyfabrikovaného pseudo-tvorcami.

28. Nahradenie vnútorných hodnôt ja vonkajšími, umelými a neskutočnými maskami, rolami a stereotypmi vedie k vzniku potrieb nahradiť duchovné faktory neduchovnými. Potreba duchovných faktorov je tam vždy. Tú nemožno odstrániť, kvôli jej neoddeliteľnosti od samotného života. No možno ju prekrútiť, skresliť a skomolieť, jej imitovaním a nahradením fyzickými rozkošami, s ktorými súvisia. Láska, múdrosť, rešpekt, akceptovanie, zdieľanie a opätovanie sú vždy prítomné. To sú vždy duchovné hodnoty; preto sú nebezpečné pre plán pseudo-tvorcov. Z toho dôvodu sú premieňané na ich súvisiace fyzické faktory, ktoré sa stávajú samotnými účelmi a cieľmi, namiesto toho, aby boli prostriedkami k väčšiemu duchovnému uvedomeniu.

Takže, hlavnou kratochvíľou väčšiny ľudí sa na jednej strane stáva vyhľadávanie života telesnej rozkoše, alebo, na druhej strane, úplné odmietanie alebo zdržanlivosť od rozkoší.

Jedlo, pitie, fajčivo a drogy sa stávajú hlavným faktorom ľudskeho života. Jedlo a kŕmenie sa nahrádzajú lásku a dobro; pitie a drogy nahrádzajú múdrosť a pravdu. Súčasne sú používané na sebatrestanie, vyplývajúce z pocitov viny z toho, že človek nie je taký, aký by mal byť, alebo sú používané na bezpečnosť a ochranu.

I. Duchovný úpadok – 5. Kapitola

Intenzívne ľudské zaobranie sa jedlom, pitím, fajčivom a drogami v oboch smeroch (či už je to v snahe abstinovať, alebo ich nadmerne užívať) vedie ľudí kvôli jeho vonkajším hodnotám k sebadeštrukcii a k deštrukcii duchovnosti. Otroctvo a závislosť na požívaní jedla, pitia, tabakových výrobkov a drog vytláča tvorivé myslenie, ktoré by napokon viedlo k slobode, nezávislosti, objaveniu seba a k duchovnému uvedomeniu.

Kvôli dôležitým duchovným dôsledkom a súvzťažnostiam jedenia a pitia môže byť jedlo a nápoje použité mnohými spôsobmi na zničenie pravých duchovných hodnôt ľudského života. Starostlivosť o telo súvzťahuje so starostlivosťou o ducha, teda so starostlivosťou o seba/ja. Jedlom ducha je dávanie a zdieľanie lásky a dobra a nápojom ducha je získavanie a zdieľanie múdrosti a pravdy. Ak niekto odmieta alebo blokuje duchovné hodnoty svojej existencie v duchu, je nútený zaoberať sa telom a vonkajšími vecami.

Nuž, také odmietanie prisudzuje pôvod života telu a hmote, kde neexistuje žiadny život sám osebe. Ak sa všetok život rovná telesnému životu, potom sa musia všetky potreby všetkých aspektov vymeniť za náhradu, pseudo-život. Keďže nerealita nemôže nikdy nahradiť realitu, hlad, smäd a túžba po fyzických pôžitkoch sa stávajú neutišiteľnými a neuhasiteľnými. Tak sa ľudia stávajú závislými na jedle, pití, fajčive alebo drogách. Taká závislosť vedie nakoniec k fyzickej záhube.

Len čo sú odstránené vyvažujúce faktory všetkých úrovní, dimenzií a stupňov ľudskej mysle, nevyhnutným sa stáva utrpenie a bieda celej ľudskej mysle. Vyvažujúcim faktorom je samotná duchovnosť, ktorá tvorí centrum ľudskej existencie, kde je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom. Na druhej strane, v prípadoch, kde sa ľudia sami obmedzujú znižovaním alebo otupovaním svojho pôžitku z vhodného jedla, pitia a ostatných fyzických pôžitkov, dochádza k porušeniu zákona súvzťažností, ako bolo zdôraznené vyššie, čo vedie k zablokovaniu pravej duchovnosti.

Zvláštna situácia je s tabakovými výrobkami a nelegálnymi drogami. Spôsob, akým ich ľudia užívajú, nemá žiadnu pozitívnu duchovnú hodnotu v rámci žiadnej duchovnej súvzťažnosti. Jedinec potrebuje zjesť určité množstvo jedla, aby udržal svoje telo nažive; potrebuje vypíť určité množstvo tekutiny z toho istého dôvodu. Toto je pravá duchovná súvzťažnosť — jedinec je držaný nažive láskou (**duchovná potrava**), ktorá je pravým životom, a múdrosťou (**duchovný nápoj**), ktorá je pravou formou života. U fajčenia alebo drogovej závislosti (alkoholizmus je tu považovaný za drogovú závislosť) neexistuje žiadna taká súvzťažnosť. Jedinec nemusí fajčiť alebo užívať drogy, aby bol nažive. Opak je pravdou; fajčením a užívaním drog skracať dĺžku svojho života vo svojom tele. Z toho dôvodu je akt fajčenia a užívania drog pseudo-súvzťažnosťou, vynájdenou pseudo-tvorcami v peklách, aby otupili, zotročili a napokon zničili ľudské mysle, odvádzaním ľudí od duchovnosti a získavaním ich pre svoj vlastný pseudo-duchovný stav pekla, ktorý za tým účelom vyfabrikovali.

Také sú teda následky a dôsledky ľudského duchovného úpadku pre špecifické oblasti ľudského života, ľudských činností, ľudských systémov a ľudských vzťahov.

Základy ľudskej duchovnosti

A tak je otázka, aké to je byť bez duchovnosti, zodpovedaná životným štýlom ľudskej šialenosti a bláznivosti. Konkrétne činy hovoria samé za seba. Dúfajme, že už dochádza k poučeniu.

Tak ako je to s ostatnými vyhláseniami a diskusiami predošlých kapitol, opäť je nutné zdôrazniť, že jestvuje vyššie a hlbšie chápanie všetkých týchto faktorov, ktoré presahuje tie, ktoré sú tu prezentované. Nemožno ho však poňať a pochopiť bez tohto medzikroku, zjaveného v tejto knihe. Všetko je zjavované v postupných krokoch. Taký nový krok sa teraz buduje. Ten nahrádza akékoľvek predošlé koncepcie a chápania, ktoré existujú od počiatku času až doteraz.

ŠIESTA KAPITOLA

Hlboká kríza všetkých ľudských systémov, hodnôt, tradícií, konvencií a kultúr. Koniec ľudskej éry.

Štruktúra a dynamika celého stvorenia odvodzuje svoje princípy, zákony a život zo Stvoriteľa. Pretože sa objavujú, postupujú a nastávajú z Absolútneho Tvorivého Úsilia Absolútneho Najvyššieho, obsahujú v sebe všetky princípy, kategórie, vlastnosti a odvodeniny svojho Stvoriteľa v relatívnom stave a relatívnom procese. Tento stav a proces je len relatívny k Absolútnemu Stavu a Absolútnemu Procesu Absolútneho Najvyššieho. Taký vzťah medzi Stvoriteľom a Jeho/Jej stvorením určuje duchovný princíp všetkých bytí a existencií.

Tento princíp hovorí, že normálnym a prirodzeným smerovaním vývoja a pokroku celého stvorenia je jeho progresívne plynutie smerom k väčšiemu a väčšiemu približovaniu sa k Absolútnemu Stavu a Absolútnemu Procesu Absolútneho Najvyššieho. V takom približovaní sa je princíp stávania sa. Jedinec sa stáva viac a viac samým sebou, tým že si viac a viac uvedomuje väčšiu a väčšiu blízkosť k tomu, čo Absolútne Je.

Takže, v nasledovaní, uskutočňovaní a realizácii všetkých princípov, kategórií, vlastností a odvodenín z Absolútnosti Najvyššieho jedinec nachádza skutočný význam svojho života. Taký význam vedie k pravej duchovnosti a k náležitému, správne, normálnemu a prirodzenému smerovaniu v plynutí alebo toku jeho/jej života.

Toto je normálny a prirodzený stav vecí. Toto je pravý duchovný princíp, ktorý je vlastný, imanentný a vrozený celému stvoreniu. Plynutie má vždy jeden smer — väčšie približovanie sa Absolútnemu Pozitívnemu Stavu a Absolútnemu Pozitívnemu Procesu Absolútneho Najvyššieho. V takej pozitívnej tendencii je báza a základ pre rast, pokrok a zdokonaľovanie sa všetkých sentientných entít do večnosti.

Akékoľvek narušenie toho plynutia alebo smerovania je neprirodzené, nenormálne a negatívne.

Zámerom a cieľom pseudo-tvorcov bolo také plynutie narušiť a nasmerovať nesprávnym smerom. Aby to urobili, pristúpili k vyvinutiu plánu, ktorý viedol k fabrikácii pseudo-ľudstva, v ktorom by sa také narušenie mohlo prejaviť a uskutočniť. To viedlo ľudí k budovaniu, vyvíjaniu, zavádzaniu a zvečňovaniu všemožných ľudských systémov, konvencií, tradícií a kultúr, ktoré umožňujú také zvrátenie univerzálneho poriadku. Tak bol vyvinutý opozičný faktor. Ten sa stavia proti prirodzenému a normálnemu plynutiu stvorenia a vytvára protitok alebo prúd. Namiesto toho, aby viedol k väčšej a väčšej duchovnosti, založenej na väčšom a väčšom približovaní sa Najvyššiemu, vedie k menšej a menšej duchovnosti, až kým teoreticky nezostane žiadna duchovnosť.

Základy ľudskej duchovnosti

Je uvedené, že „teoreticky nezostane žiadna duchovnosť“. Dôvod tohto je nasledovný: normálnou a prirodzenou tendenciou pravého života je neustále sa približovať Absolútnemu Stav a Absolútnemu Procesu. Taký stav a proces nemožno kvôli jeho Absolútnej Povahe nikdy dosiahnuť v Absolútnom Zmysle. Inak by jedinec vždy bol, a neobjavoval by sa, nepostupoval a nenastával. Z toho dôvodu by každý opozičný faktor k tomuto trendu bol opozičný voči tomu istému princípu — približovaniu sa k nulovej duchovnosti. Keďže nejestvuje žiadny taký stav alebo proces, v ktorom neexistuje absolútne žiadna duchovnosť, jedinec by sa do večnosti mohol približovať k niečomu, čo nemožno nikdy dosiahnuť v Absolútnom Zmysle. Preto teda slovo „teoreticky“.

Ten opozičný faktor takého protitoku vždy obsahuje tendenciu navrátiť sa k svojmu pôvodnému, normálnemu a prirodzenému plynutiu. Dôvodom tohto je, že všetko, čo je nenormálne a neprirodzené, je skreslením, prekrútením a skomolením normálnosti a prirodzenosti. Nech sa niečo akokoľvek skreslí, prekrúti a skomolí, robí sa to s vecou, ktorá je v skutočnosti normálna a prirodzená. Preto tá normálnosť a prirodzenosť zostáva neustále v tej nenormálnosti a neprirodzenosti.

Bez takej normálnosti a prirodzenosti by nebolo možné vymyslieť a zaviesť žiadnu nenormálnosť a neprirodzenosť a tie by nemohli začať protipôsobiť. Treba si uvedomiť, že všetok život, sila a energia nenormálnosti a neprirodzenosti pramení z normálnosti a prirodzenosti.

Nuž, jestvuje princíp, ktorý pseudo-tvorcovia podcenili. Majúc v sebe to, čo je normálne a prirodzené, všetko nenormálne a neprirodzené by bolo neustále, bez prestania, tlačené, nútené a vedené k návratu k svojej normálnosti a prirodzenosti. Taký je zákon všetkých duchovných princípov.

Tu si treba zas a znova pamätať, že pseudo-tvorcovia nemôžu samostatne vytvoriť nič nové, pretože im chýba Absolútnosť bytia a existencie. Všetko, čo je stvorené, môže byť stvorené len z takého Absolútneho Položenia, ktoré je samo osebe nestvorené. Jediné, čo môže každý vo svojom tvorivom úsilí urobiť, je odvodzovať ho z takého Absolútneho Položenia. Takže pseudo-tvorcovia nemali žiadnu inú voľbu, než použiť stavebné bloky, ktoré mali k dispozícii vo forme stvoreného sentientného života. S použitím živých buniek svojho vlastného druhu vyfabrikovali ľudskú rasu, do ktorej implantovali sklon k opačnému smerovaniu a opačnému plynutiu, opačným smerom, od duchovnosti. Tak vyfabrikovali typickú a špecifickú ľudskú éru.

No ako bolo spomenuté predtým veľakrát, v takých živých bunkách musia byť ponechané a zachované všetky rýdze a prapôvodné princípy Najvyššieho. Inak by v nich neexistoval žiadny život; teda, odumreli by. V tých rýdzich a prapôvodných princípoch neustále pôsobí vyššie spomenutý duchovný zákon. Jeho imanentným rozpoložením je — plynúť normálnym a prirodzeným smerom k väčšej a väčšej duchovnosti, čiže k väčšiemu a väčšiemu približovaniu sa Najvyššiemu. Vďaka tomu princípu by čokoľvek neprirodzené a nenormálne bolo neustále tlačené a nútené navrátiť sa k svojmu rýdzemu a prapôvodnému, normálnemu a prirodzenému plynutiu. Toto je jednoducho podmienka života.

I. Duchovný úpadok – 6. Kapitola

Aby mohlo byť také neprirodzené a nenormálne polozenie zachované, boli vynájdené prostriedky na jeho umelo nanútené opačné smerovanie. Také prostriedky mali formu falošných a skreslených náboženstiev a pseudo-duchovnosti; konvencií, tradícií, kultúr a ľudských systémov, ktoré mali jediný konečný cieľ — zastaviť, zvrátiť prirodzené a normálne plynutie života a udržiavať opačný, nenormálny a neprirodzený trend. V takých systémoch existuje neustály tlak, napätie a stres, bez ohľadu na to, ako dobre slúžia svojmu účelu. Vždy, keď niekto oponuje čomusi, čo plynie prirodzene, musí vynaložiť značný výkon, energiu, silu a tlak, aby bol schopný odkloniť alebo obrátiť to plynutie. Taký stav je stavom tlakov, napätí a stresov. Na základe povahy svojej neprirodzenosti navodzuje stav neustálej krízy, ktorá existuje vo všetkých ľudských systémoch.

Je jedno, ako pozitívne vyzerajú niektoré výsledky ľudských systémov a ako veľmi sa zdá, že slúžia dobru ľudstva, napokon podporujú ten kritický stav neustálej krízy ľudských systémov.

Kvôli zvládnutiu a vyriešeniu takého stavu krízy muselo byť vymyslených viac nástrojov tej istej povahy a nahromadených viac tradícií, pravidiel, smerníc a predpisov, ktoré do určitej miery dočasne odvrátili tú krízu, ktoré ju však v skutočnosti napokon zhoršili, umocnili a prehĺbili.

Taký stav krízy je vrozený a neoddeliteľný od povahy opozičných faktorov, ktoré sa prejavujú vo všetkých ľudských systémoch. Ako sa tlaky, napätia a stresy viac a viac hromadia, nastáva kríza a spôsobuje zlyhanie a kolaps systému. Smerovanie takej krízy je „progresívne“ v opačnom zmysle. Kríza sa progresívne zväčšuje a zhoršuje.

Zvečňovanie takého stavu krízy je zaistené protiduchovnou povahou ľudských systémov, ktoré sa snažia prežiť rigidným lipnutím a závislosťou na tradíciách a konvenciách a kultúrach a ich náboženstvách. Také tendencie sú tak silné, že keď vymierajú generácie za generáciami a idú do medzislvetá, pokračujú vo svojom úsilí ešte zúrivejšie. Urputnosť takých tendencií je ešte väčšia, pretože v novom stave v duchovnom svete majú k dispozícii sofistikovanejšie nástroje na pokračovanie v ich kontraproduktívnom úsilí. Budujú si svoje vlastné umelé spoločnosti a kultúry, ktoré pôsobia spätne na pseudo-ľudstvo na Zemi, dávajúc mu čerstvý podnet k pokračovaniu v jeho neduchovnom, kontraproduktívnom, nenormálnom a neprirodzenom úsilí. Ním sa živí a ním sú živení, pretože z ľudí planéty Zem sú získavaní noví členovia, aby sa pripojili k ich stavu; tak je zvečňovaný, udržiavaný a zachovávaný daný stav. Toto živenie sa je vzájomné, lebo ľudia na Zemi sú kŕmení novými ideami, novými myšlienkami a novými vynálezmi väčších skreslení, prekrútení a skomolení pravej duchovnosti, a zároveň oni kŕmia tvorcov takých ideí ich uskutočňovaním a realizáciou v prírodnom stave, a potom pridávaním sa k nim v ich vlastnom pseudo-duchovnom stave v intermediárnom svete.

No pretože v rámci takých systémov na základe vyššie spomenutého princípu jestvuje vždy tlak alebo silný vplyv vrátiť sa k normálnemu a prirodzenému plynutiu, tie sú neustále v kríze a v procese zlyhávania. Veci sa zvyčajne nevyvíjajú tak dobre, ako sa naplánuje alebo očakáva. Normálny a prirodzený beh udalostí má svoje vlastné

Základy ľudskej duchovnosti

presvedčivé prostriedky a nástroje na to, aby každého vrátil späť do normálneho a prirodzeného stavu. Toto je pôsobenie zákona Absolútnej Prozreteľnosti Najvyššieho.

Ľuďom je počas celých ich dejín neustále mnohými prostriedkami pripomínaná ich pravá, pôvodná duchovná prirodzenosť. Sú zapisované myšlienky prorokov, veľkých duchovných zakladateľov, Božích mužov a žien a sväté knihy ako napríklad Biblia, aby im pripomínali ich pravú, prapôvodnú duchovnú prirodzenosť. Neustále sú poskytované alternatívy, dávané príklady, dochádza k navštíveniam, je znovuprebúdzané vnútorné svedomie jednotlivcov a v záujme takého účelu neustále pôsobia mnohé ďalšie podobné veci. Ony všetky prispievajú viac a viac k prehĺbovaniu krízy všetkých ľudských systémov.

Bez ohľadu na to, do akej miery sú také pozitívne snahy a idey svätých kníh skresľované, prekrúcané, komolené, pošpinené, kontaminované a nesprávne interpretované, ešte stále v sebe obsahujú a uchovávajú zrnká skutočných duchovných právd. Také pravdy spôsobujú, že sa kríza prehĺbuje ešte viac, tým že oponujú ich skresleným hodnotám.

Keď sa situácia v takých spoločnostiach v duchovnom svete vyvinie do takého kritického bodu, že jej pokračovanie je na základe hĺbky tej krízy hrozbou pre celé stvorenie, tie spoločnosti sa náhle a kompletne zrútiť, končiac veľkolepým kolapsom. Po tom sú ich členovia oddelení a umiestnení do ich príslušného pseudo-duchovného pekla, kde pokračujú medzi sebou v ich životom štýle dovtedy, dokedy si želajú, alebo dokedy odmietajú počúvať svoj vnútorný hlas, ktorý sa neustále pokúša priviesť ich späť k prirodzenému a normálnemu smerovaniu.

Nuž, také kolapsy tých spoločností vo svete duchov alebo v medzislve sú tým, čo sa myslí pod pojmom Posledný Súd. Súvzťažné faktory takých navštívení a posledných súdov sa pre ľudí na planéte Zem prejavujú vojnami, prírodnými pohromami, katastrofami, holokaustmi a kataklizmami a regresívno-progresívnymi trendmi ľudského vývoja, od stavu osvietenia k Dobám Temna, k duchovnému znovuprebudeniu, ktorému predchádza totálny kolaps všetkých ľudských systémov.

Regresívno-progresívny trend znamená, že jestvuje menej a menej duchovnosti, až kým nenastane Doba Temna; tá spúšťa trend k hľbokej kríze všetkých ľudských systémov. Aby sa zachránili, vyvíjajú sa sofistikovanejšie, zložitejšie a trvalejšie systémy (samozrejme, za tým istým účelom), s lepšou technológiou. Taký vývoj vedie k hľbšej kríze. Táto nová kríza vedie opäť k vývoju sofistikovanejších systémov a technológií, za tým istým účelom. To vedie k hľbším a hľbším krízam, neustále pokračujúc v tom smere. Toto je to, čo sa volá regresívno-progresívny trend. Jasne ho možno vidieť na príkladoch vojen v ľudských dejinách. Najprv je vojna v lokálnom zmysle, ktorá vedie k pár stovkám obetí, potom dochádza k expanzii a stovky obetí sa menia na tisíce obetí, až kým nevypuknú globálne svetové vojny, ktoré zabíjajú mnoho miliónov ľudí. To isté platí ohľadne prírodných katastrof a katakliziem. Sú častejšie a ničivejšie v ich divokosti, majú za následok väčší dopad na ľudský život a jeho stav. Ďalším príkladom je miznutie kultúr a národov z povrchu zemskeho, len aby boli nahradené väčšími kultúrami a väčšími národmi, majúcimi väčšie tradície a väčšie konvencie a väčšie kultúry, atď., kým sa nedosiahne bod, kedy má deštruktívna sila

I. Duchovný úpadok – 6. Kapitola

hlbokej krízy všetkých ľudských systémov také rozmery, že vážne hrozí úplný a totálny zánik všetkého života na planéte Zem, vrátane samotnej Zeme. Keď nastáva taká situácia, signalizuje koniec ľudskej éry. Znamená to, že došlo k poučeniu, že otázka, aké to je byť bez duchovnosti, bola zodpovedaná živým príkladom a že užitočnosť takej situácie naplnila svoj účel a už ju viac netreba znášať.

Potom môže znovu začať návrat k predošlému, normálnemu a prirodzenému stavu duchovnosti. Len čo sú odstránené antagonistické, umelé sily ľudských systémov, prirodzene a ľahko sa obnoví normálne a prirodzené smerovanie duchovného pokroku, pretože mu už nič neodporuje.

Taká je situácia na planéte Zem v súčasnosti. Doteraz nemali nikdy ľudské systémy k dispozícii nič, čo by behom pár sekúnd či pár minút mohlo zničiť všetok život na Zemi, vrátane samotnej Zeme.

Taká hlboká a definitívna kríza všetkých ľudských systémov a ich nevyhnutný veľkolepý rozpad a kolaps sa prejavuje nasledovnými znakmi:

1. Postupné vyčerpanie prírodných zdrojov, od ktorých závisí ekonomika ľudských systémov. Také vyčerpanie môže viesť k úplnej paralýze ekonomiky.

Táto situácia vedie vo svete k podivnej politickej situácii: národy, ktoré ešte stále vlastnia niektoré z týchto zdrojov, sú schopné učiniť iné národy, s vyčerpanými zdrojmi alebo bez akýchkoľvek zdrojov, závislými na svojich diktátoch, vydieraní a manipuláciách. Svoje zdroje využívajú na vytváranie kríz a na vnútenie svojej politiky druhým. Politická nerovnováha, ktorá z toho plynie, vedie k vytváraniu chronického napätia, hrozieb, podozrenia a nebezpečenstva vojen, ktoré by skončili zánikom sveta. Národy, ktoré sú závislé od takých zdrojov iných národov, najmä superveľmoci, nemajú inú voľbu, než napadnúť a vynútiť si násilím, hrozbami a manipuláciami dodávku takých zdrojov. Toto sa deje na základe faktu, že dostupnosť takých zdrojov je nevyhnutná pre ich prežitie.

Vyčerpanie prírodných zdrojov je výsledkom hlúposti a bláznivosti ľudského systému, ktorý neberie žiadny ohľad na plánovanie a distribúciu takých zdrojov prirodzene sa vyvíjajúcimi trendmi. Ľudská nenásytnosť a hlad po tom, aby vlastnili viac, užívali viac a míňali viac je bezhraničná, bezohľadná a zničujúca. Taký je výsledok a dôsledok neduchovného alebo pseudo-duchovného stavu ľudí, ktorý ich dostal do pozície kompletnej a úplnej závislosti na hodnotách vonkajšieho alebo najkrajnejšieho stupňa, čo nie sú vôbec žiadne hodnoty.

Len čo je vyvažujúci faktor života zakázaný a nie je mu dovolené prejaviť sa, výsledkom je nadmerné využívanie toho, čo je považované za skutočný zdroj a pôvod života — prírody. Nadmerné využívanie prírody sa zvyčajne riadi zákonom geometrickej postupnosti a je urýchľované neustálym tlakom, násilím a stresom na ostatných úrovniach ľudskej existencie. Pretože ostatné úrovne ľudského života sú buď podceňované, alebo úplne ignorované, taký tlak, násilie a stres je považovaný za výsledok nedostatočnej starostlivosti o vonkajšok a prírodnú úroveň. Takže, nadmerné využívanie sa ešte viac zintenzívni. Také zintenzívnenie, samozrejme, vedie len k

Základy ľudskej duchovnosti

väčšiemu tlaku, násiliu a stresu, čo zas vedie k neustálemu znásobovaniu nadmerného využívania a k ďalším krízam a ďalšiemu nadmernému využívaniu. Tak je zaistené bludné zvečňovanie tohto kruhu, až kým sa jedného dňa všetky prírodné zdroje nevyčerpajú alebo nestanú nedostupnými. A toto je koniec ľudských systémov.

2. Pri takom bezhlavom nadmernom využívaní a zneužívaní prírodných zdrojov a vkladaní ľudských hodnôt do vlastnenia vonkajších vecí a majetku je len krôčik k zničeniu ľudského životného prostredia. Znečistenie a kontaminácia prostredia dosahuje nezvyčajné rozmery. Ľudské prirodzené prostredie sa stáva nebezpečným a nezdravým. Ekológia prírodného prostredia, ktorá podporuje jeho zdravý a vyvážený stav, je narušená. Toto vedie k likvidácii rôznych druhov, ktoré sú životne dôležitou súčasťou tej ekológie na udržiavanie rovnováhy v prírode.

Nárast znečistenia, otrava a kontaminácia prostredia, v spojení s narušením ekologickej rovnováhy, vedie k stavu, ktorý je neúnosný pre udržanie, zachovanie a pokračovanie ľudského života na planéte Zem. Toto len prehľbuje hlbokú krízu všetkých ľudských systémov, urýchľujúc proces totálneho a konečného rozpadu a veľkolepého kolapsu.

3. Závislosť, lipnutie a túžba po väčšom množstve vonkajších vecí, majetku a vlastníctva, bez akéhokoľvek ohľadu na kohokoľvek či čokoľvek iné, spolu s prírodnými a politickými katastrofami a manipuláciami nastoľuje veľkú nerovnováhu vo vrstvách ľudských systémov. Zjavnými sa stávajú dva extrémny: a) koncentrácia materiálneho bohatstva a nadbytku v rukách pár jedincov alebo dostupných len pár národom, a b) chronický stav nezvyčajnej chudoby, hladu a nedostatok základných prostriedkov na jednoduché prežitie. Také podmienky znásobujú a posilňujú tlak, násilie a stres, ktoré vedú k ešte hlbšej kríze u takých ľudských systémov, ktoré úplne zabudli čo i len vziať do úvahy správny vyvažujúci princíp pravého života. Také nevzatie do úvahy nakoniec vedie k zlyhaniu a kolapsu celého systému.

4. V snahe zachovávať, zvečňovať a udržiavať ľudské systémy a ich tradície, konvencie a kultúry, spolu s potrebou brániť ich pred agresormi a vydieračmi, sú vynachádzané a vyvíjané dômyselnejšie a dômyselnejšie vojenské zariadenia a zbrane, schopné hromadného ničenia. Keďže je tu neustála potreba prekabátiť nepriateľa a mať lepšie zbrane, je nevyhnutné zaangažovať viac ľudí a obetovať viac ekonomických zdrojov vynachádzaniu a vyvíjaniu lepších, účinnejších a ničivejších zbraní. Nepriateľ, samozrejme, nespí a má tendenciu vyvíjať a vynachádzať ešte účinnejšie a ničivejšie zbrane. Tieto úporné preteky — vybabrať s nepriateľom — sú nekonečné. Vyžadujú si ešte viac úsilia a obetovanie väčších a väčších ľudských a iných zdrojov na nastolenie vojenskej prevahy nad nepriateľom. Také preteky vedú k vynachádzaniu a vyvíjaniu takých ničivých prostriedkov skazy, že stlačenie jedného tlačidla na počítači môže behom pár minút či sekúnd zmeniť celú Zem na vznášajúce sa peklo takých rozmerov, že na Zemi zostane len zopár stôp života. Mohli by nastať holokausty a kataklizmy s takými dôsledkami, aké si ľudská myseľ nedokáže predstaviť.

5. Jedným z pôvodných účelov tohto pseudo-systému, ako bolo poukázané predtým, bolo zničiť duchovnosť. Ako súčasť takého úsilia vznikli materialistické, ateistické filozofie. Tie viedli k nastoleniu komunistických a podobných totalitných systémov, s

I. Duchovný úpadok – 6. Kapitola

najprísnejšími a najrigidnejšími možnými pravidlami, smernicami, tradíciami a konvenciami. Celá filozofia takých systémov je založená na zdôrazňovaní materialistických vonkajších hodnôt, čo si vyžaduje podrobenie si a zabratie vlastníctva celého sveta. Nedávne roky boli svedkami nezvyčajnej expanzie a posilňovania týchto systémov po celom svete. Bezohľadnosť, preľkanosť, agresívnosť, machiavelizmus, machinácie, manipulácie, terorizmus, potýčky, fanatizmus, dogmatizmus, slepota, násilnosť, brutalita a odolnosť týchto systémov majú ohromné rozmery. Nič ich zjavne nemôže zastaviť pred takou expanziou. Také systémy sú priamou inkarnáciou zlých a temných síl pekiel tesne pred konečným rozpadom a kolapsom ľudských systémov pri pokuse prevalcovať čokoľvek duchovné a nastoliť vládu úplnej duchovnej temnoty.

6. Prirodzené hromadenie sa neustálych kríz v neprirodzenom a nenormálnom stave ľudských systémov a potreba ich prevencie a vyriešenia vedie k neustálym inflačným tendenciám všetkých materiálnych hodnôt a snáh. Vyčerpanie prírodných zdrojov; väčšia potreba míňať, aby sa zakryla vnútorná neistota, obavy a strach z budúcnosti; potreba väčšej obrany a vyvíjania účinnejších vojenských zariadení; disproporcia v rozdelení bohatstva; sklamanie zo schopnosti systémov poskytnúť nevyhnutnú bezpečnosť a istotu; potreba zvečňovať daný stav systémov; a mnohé ďalšie veci vedú nevyhnutne k menšej a menšej hodnote menových prostriedkov na zabezpečenie materiálnej bezpečnosti a istoty. Takže, za viac peňazí sa kúpi menej, čo vedie k potrebe zarábať viac a viac, aby sa udržal životný štýl zavedený v predošlom menej inflačnom stave. Toto zhoršuje infláciu do takej absurdnej miery, že výsledkom je úplný ekonomický rozklad a kolaps. Peniaze majú malú alebo nemajú žiadnu hodnotu. Toto je nevyhnutný dôsledok, keď ľudia vkladajú svoju nádej a istotu do vecí tak pomínutelných, nedôležitých a bezcenných, ako sú materiálne veci a vlastníctvo.

7. Ako tlak, násilie a stres rastú a kríza sa viac a viac prehľbuje a upevňuje, objavuje sa viac a viac prostriedkov na zvládanie tej krízy. Toto vedie k vzniku početných a nezvyčajných kultov, siekt, náboženských a spiritualistických úchyľiek a spôsobov kontroly mysle, ktoré ponúkajú vyriešenie všetkých ľudských problémov. Všetky hlásajú, že majú prostriedky na vyvedenie ľudí z ich biedy. Extrémny prípad takého vývoja je vznik kultu uctievačov diabla a satana, ktorý sa otvorene spája s negatívnym stavom pekla a s pseudo-tvorcami. Diabol a satani sú vyhlasovaní za skutočných stvoriteľov a za skutočné vyriešenie problémov sa považuje otvorené popretie pravého Stvoriteľa a výlučné uctievanie pseudo-tvorcov, ktorí v skutočnosti vyfabrikovali objavenie sa pseudo-ľudstva.

Všetky kulty, sekty, náboženské a spiritualistické úchyľky a spôsoby kontroly mysle tým, že sú postavené na svojej výlučnosti a pravidlách, smerniciach a predpisoch, budujú ďalší súbor tradícií, konvencií a politiky, s prípadnými kultúrami, ktoré budú len zhoršovať, prehľbovať a urýchľovať konečný finálny rozpad a veľkolepý kolaps ľudských systémov.

Nuž, v takých inštitúciách sú zrnká právd. Všetky majú tendenciu rozvíjať uvedomenie si nejakého druhu duchovných alebo myšľových faktorov, o ktorých sa domnievajú, že sú jediné, ktoré môžu dosiahnuť vyriešenie tej krízy. Zintenzívnenie takého uvedomenia je výsledkom duchovného tlaku normálneho plynutia, aby sa všetko nenormálne vrátilo do svojho normálneho stavu. Preto, čím väčšia je kríza ľudských

Základy ľudskej duchovnosti

systémov, tým väčšie je uvedomenie si takých duchovných potrieb. Toto vedie k nutnému prekvitaniu kultov a spôsobov kontroly mysle a nových náboženstiev a duchovných trendov, ktoré zintenzívňujú také uvedomenie. S týmito organizáciami je však ten problém, že využívajú tradičný a konvenčný prístup tým, že fabrikujú svoje vlastné vonkajšie rituály, obrady, pokriky, zaklínadlá, pravidlá, smernice, obmedzenia, ohraničenia, očakávania, atď., ktoré sa svojou podstatou a obsahom nijako nelíšia od tých, čo existovali predtým. Zmenia názvy, no ponechajú rovnaký obsah a metodológiu. Taký prístup je, samozrejme, pseudo-duchovný. No také sú príznaky blížiaceho sa súdneho dňa, kedy všetky ľudské systémy naveky skolabujú.

8. Paralelne so vznikom týchto kultov, siekt, náboženských a spiritualistických trendov a spôsobov kontroly mysle, ktoré majú v mnohých prípadoch pozitívnu hodnotu, na základe ich hľadania väčšieho duchovného uvedomenia (aj keď skresleného), zlé a temné sily pseudo-tvorcov zintenzívňujú svoju prácu a uplatňujú svoj vlastný negatívny vplyv na ľudí planéty Zem, aby také úsilie udusili. Toto len zhoršuje a zintenzívňuje krízu.

Taký negatívny vplyv sa prejavuje vo výskyte a zintenzívnení nezvyčajných a bizarných zločinov, vražd, samovražd, duševných chorôb, sexuálnych perversností a komplikovaných a nebezpečných fyzických chorôb. Taký výskyt je súčasťou akcelerácie odlišovania síl negatívneho stavu od pozitívneho stavu, pri príprave na skutočný konečný stret, pri ktorom všetky ľudské systémy skolabujú a prestanú existovať.

Súčasťou snahy zamestnať ľudské mysle týmito udalosťami a brániť im v duchovnom uvedomení je nezvyčajné zaoberanie sa oznamovacích prostriedkov týmito negatívnymi udalosťami. Filmy, hry, televízia, noviny, atď., sú zaplnené opismi násilných činov, zločinov, agresie, katastrof, vojen a podobnými témami, ktoré uberajú ľuďom čas a odvracajú ich pozornosť od iných, dôležitejších vecí. Zaoberanie sa takými témami je nebezpečné v tom, že spúšťa a posilňuje potrebu ľudí počínať si, správať sa, konať a riešiť problémy rovnakým násilným spôsobom. Také znázorňovanie dôsledkov, bez ohľadu na to, či je to pomocou príkladu „dobrých“ chlapcov, alebo „zlých“ chlapcov, je v rozpore a protiklade k duchovným prostriedkom riešenia problémov. A ak sú nejakou náhodou znázorňované duchovné prostriedky, zvyčajne sú zobrazované s použitím negatívnych, temných síl, čiernej mágie alebo síl pochybného či nejasného pôvodu.

Toto všetko zvečňuje, znásobuje a urýchľuje približovanie sa konečného rozpadu a kolapsu všetkých ľudských systémov.

9. Povaha pseudo-ľudského systému, pretože je neprirodzená, patologická a nenormálna, vytvára a vyžaruje neustále atmosféru všemožných negatívnych, násilných, nenávisných, zúrivých, skreslených, prekrútených a skomolených myšlienok, ideí a túžob. Na základe duchovného princípu manifestácie, ktorý hovorí, že každá myšlienka, idea či túžba akejkoľvek žijúcej sentientnej entity má tendenciu uskutočniť sa a realizovať sa v konkrétosti svojho výskytu, sa také negatívne pojmy stávajú realitou aj na úrovni prírodného stupňa. Tu nachádzajú svoj konkrétny život.

I. Duchovný úpadok – 6. Kapitola

Z toho dôvodu také koncepty negatívne ovplyvňujú prírodné prostredie planéty Zem, ktorá reprezentuje tento vonkajší alebo najkrajnejší stupeň. Napríklad, násilie je násilie bez ohľadu na to, ako k nemu dochádza — skrz násilný čin jednej osoby alebo národa voči druhému, alebo skrz búrlivé prírodné podmienky, ktoré vedú k drastickým zmenám klímy a poveternostných podmienok, k zosilneniu nezvyčajných katastrof, pohrôm, epidémií, zemetrasení, požiarov, snehových búrok, krutých zím, tornád, hurikánov, období horúčav, sucha, morových pohrôm, záplav, nehôd a k mnohým ďalším búrlivým javom. Na planéte Zem niet dňa či týždňa, ktorý by prebehol bez toho, aby bol narušený jednou z takých udalostí.

Ich zosilnenie a častosť ich výskytu poukazujú na to, že dochádza k prehlbovaniu intenzívnej krízy ľudských systémov, spôsobujúc také reakcie prírody.

Ak človek žije v harmónii so sebou, žije v harmónii s prírodou. Príroda odráža navonok tento vnútorný stav ľudských vecí. Čím je tam viac disharmónie, tým je príroda búrlivejšia a nestálejšia. A naopak — čím je v ľudstve viac duchovnej harmónie, tým je príroda stabilnejšia, zákonnejšia a pokojnejšia.

Preto sú drastické zmeny a zintenzívnenie týchto javov v prirodzených prírodných udalostiach dobrým indikátorom hlbokej krízy všetkých ľudských systémov a ich nevyhnutného kolapsu v blízkej budúcnosti.

10. Ako je väčšina ľudí nútená neustále bojovať o prežitie, držiac sa nažive a zarábajúc si na živobytie, sú nútení, stresovaní a manipulovaní, aby šli opačným smerom, než je ich pravá duchovná prirodzenosť. Postupne začínajú byť nespokojní s dočasnými pôžitkami, nájdenými vo vlastní materiálnych vecí a majetku a vo všetkých ľudských systémoch s ich tradíciami, konvenciami a kultúrami vonkajších hodnôt. Toto vedie mnohých k horúčkovitému hľadaniu skutočného významu ľudského života. Ľudí začínajú sužovať otázky existenciálnej hodnoty. Nič už viac nedáva zmysel. Existenciálne obavy, strach, znechutenie a depresie sa stávajú životným štýlom a dávajú zrod filozofii, ktorá ich považuje za nevyhnutnú podmienku života, ak nie za jeho prapôvod.

Nebezpečenstvo tohto prístupu je v zdôrazňovaní toho, že také pocity ako obavy, strach, depresie, znechutenie, atď., sú vskutku existenčne hodnotné, a preto sú napokon pozitívnej povahy. Ľudia nahrádzajú skutočnú filozofiu duchovnosti pseudo-filozofiou existencializmu, ktorá sa snaží čerpať duchovné hodnoty z niečoho, čo bolo vyfabrikované, navodené a vštepené do ľudstva negatívnymi stavmi pekiel, aby to udusilo pravú duchovnosť, ktorá nemôže splodiť také negatívne idey, myšlienky a podmienky. Všetky také existenciálne pseudo-hodnoty prostredníctvom ich zosilnenia v ľudských myšliach vedú k väčšej kríze v ľudských systémoch a urýchľujú ich rozpad a kolaps. V tom zmysle také existenciálne pseudo-hodnoty majú pozitívne aspekty, pretože všetko, čo urýchľuje taký kolaps, pomáha ukončiť čosi patologické, neprirodzené a nenormálne, čo je morom a rakovinou pre všetko zdravé, normálne a prirodzené.

11. Nezvyčajný, gigantický skok vo vývoji technológie za posledných pár desaťročí je v drastickom kontraste so spoločenským a duševným vývojom ľudských systémov,

Základy ľudskej duchovnosti

ktorý ďaleko zaostáva. Toto ešte viac prispieva k už aj tak neznesiteľnému napätiu, tlaku a stresu.

Ďalšia komplikácia spočíva v samotnej technológii. Vplyvom zložitosti svojej povahy vedie k vývoju extrémnej miery špecializácie a odcudzenia sa rôznych zložiek systémov, čo zas vedie k väčšej hrozbe rozpadu a chaosu. Keďže také systémy sú veľmi zložité a vzájomne závislé, rozpad jednej zložky môže paralyzovať funkciu celého systému. Ďalším nebezpečným aspektom takej situácie je, že kvôli samotnej zložitosti a nespočetnému množstvu služieb, ktoré poskytuje ľuďom, ich činí extrémne závislými a bezmocnými v prípade kolapsu. Ako sa systém stáva zložitejším a závislejšim na svojich zložkách, je väčšia možnosť jeho kolapsu s následným väčším dopadom na blahobyt všetkých ľudí. Toto ešte viac zosilňuje hlbokú krízu všetkých ľudských systémov a urýchľuje ich konečný kolaps.

12. Ako vidno, neprirodzenosť a nenormálnosť opozičných faktorov ľudských systémov voči prirodzenému a normálnemu progresívnemu plynutiu duchovnosti vedie k nárastu tlakov, stresov a napätí vo všetkých oblastiach ľudských činností a v samotnom ich bytí a existencii. Nie je tam nič, čo by neprispievalo neustále k takej kríze. V takej situácii ľudia začínajú hľadať prostriedky, ako sa vyhnúť celej dileme. Vďaka tomuto vzniká tendencia unikáť pred rastúcimi tlakmi, stresmi, napätiami a zložitou systémom do sveta fantázie, snívania a ilúzií pomocou mechanických a chemických prostriedkov, ako sú napríklad drogy, alkohol, jedlo a ďalšie fyzické prostriedky, ktoré môžu pozmeňovať vedomie a jeho funkcie. Taká tendencia je jedným z konečných znamení blížiaceho sa rozpadu a kolapsu všetkých ľudských systémov.

13. Toto všetko vedie v vzniku apatie, ľahostajnosti a straty akéhokoľvek záujmu o prosperitu a blaho ostatných jedincov. Napríklad, ľudia môžu byť svedkami zločinov, vražd, ľúpežných prepadnutí, atď., nič však nepovedia a mnohí sa buď odvrátia od takej scény, alebo ju pozorujú bez akéhokoľvek záujmu.

Taká situácia je znamením úplného vyčerpania akéhokoľvek duchovného uvedomenia. A toto je neslávny koniec všetkých ľudských systémov. Len čo človek stratí všetok záujem a nastane u neho/nej apatia a ľahostajnosť k svojmu vlastnému blahu a blahu svojich vlastných blízkych, stratí sa všetok zmysel života a na ničom už viac nezáleží. Potom už nezostáva nič, čo by podnecovalo zvečňovanie, udržiavanie, živenie a zachovávanie všetkých ľudských systémov.

Tak nastáva koniec ľudskej éry.

Ľudská éra je charakterizovaná špecifickosťou, nezvyčajnosťou a výnimočnosťou jej miesta a postavenia v stvorení. Nikde inde v celom stvorení, od večnosti do večnosti, neexistoval taký stav. Je charakterizovaný svojím neprirodzeným, nenormálnym, patologickým a nereálnym plynutím, ktoré neustále odporuje normálnemu, prirodzenému a reálnemu plynutiu života. Kvôli takému postaveniu ho možno považovať za umelý, nanútený, vyfabrikovaný a za pseudo-život, ktorý sám osebe nemá žiadnu reálnosť.

Je niekoľko pojmov, ktoré môžu opísať typickú ľudskú éru:

I. Duchovný úpadok – 6. Kapitola

Po prvé, skreslenie, prekrútenie a skomolenie konceptu duchovnosti a Najvyššieho. Duchovnosť a Najvyšší sú opísaní v zmysle projekcií, introjekcií, očakávaní, stereotypov, požiadaviek a predpisov vonkajších túžob ľudí, ktorí vkladajú svoje hodnoty do materiálnych vecí. Tie, takpovediac, materializujú duchovnosť a „poľudšťujú“ Najvyššieho. Slovo „poľudšťujú“ tu je použité v zmysle postavenia, ktoré má ľudská éra v stvorení — negácie akéhokoľvek zjednocujúceho duchovného princípu, ktorý zdôrazňuje prirodzené plynutie života.

Toto vedie k roztriešteniu všetkých princípov života. Taká situácia vedie k vzniku mnohých náboženstiev a duchovných názorov, ktoré sú veľmi často vzájomne protirečivé. Vedie aj k budovaniu konvencií, tradícií a kultúr, ktoré odporujú akémukoľvek progresívnemu plynutiu. Ich povahou je stagnácia a sebazvečňovanie. Toto je úplný opak pravého života. Pseudo-život sa teda objavuje ako typický charakteristický znak ľudskej éry.

Po druhé, vznikajú, vyvíjajú sa, rozrastajú sa a mnohí prijímajú koncepcie materializmu, ateizmu, agnosticizmu a panteizmu, ktoré popierajú akúkoľvek duchovnosť ako východiskový princíp.

Také filozofie a názory sú typické len pre ľudskú éru. Nikde inde vo Vesmíre sa také pojmy nevyvinuli.

Po tretie, dochádza k uzatvoreniu prístupu k najvnútornejšej úrovni a stupňu seba/ja a k zničeniu všetkých mostov a priamych spojení s duchovným svetom a s ostatnými dimenziami, miestami a úrovňami Vesmíru a celého stvorenia, spolu so skončením priamej komunikácie s duchmi, anjelmi a ďalšími sentientnými entitami v duchovnom svete. Toto je opäť typický stav a známka ľudskej éry, ktorá neexistuje nikde inde. Inde sú dvere do všetkých dimenzií, úrovni a oblastí pre všetky sentientné entity neustále otvorené; len na Zemi boli dvere až donedávna kvôli ľudskej ére zatvorené.

Po štvrté, dochádza k odvodzovaniu života a jeho funkcií z činností najkrajnejšieho alebo prírodného stupňa, čiže z hmoty, robiac život závislým na hmote. Život je tu považovaný za produkt vývoja a evolúcie prvkov hmoty, ktorý sa objavil, postúpil a nastal náhodným spôsobom. Život je považovaný za náhodnú udalosť hmoty, objaviaci sa iba čírou náhodou. Toto je veľmi typický charakteristický znak ľudskej éry.

Po piate, dochádza k separácii, vymedzeniu, izolácii a odcudzeniu sa ľudí celému zvyšnému stvoreniu a k fabrikácii stavu zla vo forme pekla, so všetkými jeho dôsledkami a následkami, aké sa prejavujú prostredníctvom fungovania, kríz, stagnácie a rozkladu všetkých ľudských systémov. Toto je veľmi typický charakteristický znak ľudskej éry. Pred začiatkom ľudskej éry neexistoval v duchovnom svete žiadny negatívny stav ani peklo, ani žiadny jeho prejav v prírodnom svete.

Toto sú teda typické charakteristické znaky ľudskej éry, ktorá teraz dospieva do konca. Všetky také typické znaky a charakteristické črty budú odstránené ako nereálne a vznikne nové ľudstvo, s pravými duchovnými konceptmi, plynúc normálnym a prirodzeným smerom neustáleho duchovného pokroku.

SIEDMA KAPITOLA

Súčasný stav záležitostí v ľudskom rozpoložení a v ľudskej duchovnosti. Príprava na Nový vek.

Charakteristickými znakmi súčasného rozpoloženia ľudstva je mnohonásobné zintenzívnenie a znásobenie všetkého, čo bolo opísané v predošlej kapitole.

Všetky ľudské systémy sú v stave neustáleho zlyhávania, krízy a rozpadu. Úspechy vedy, technológie, medicíny a iných oblastí ľudského snaženia, ktoré sa pyšia svojou užitočnosťou a prospechom pre ľudstvo, sú v skutočnosti iluzórne a pominuteľné, iba dočasnej povahy. Vo svojom konečnom zmysle prispievajú k celkovej kritickej situácii, ktorá v súčasnosti nadobúda nezvyčajné rozmery.

Nič, čo slúži podpore, zvečňovaniu, udržiavaniu a zachovávaniu existujúcej štruktúry, povahy a životného štýlu ľudskej éry, nemožno v konečnom zmysle považovať za progresívne a užitočné, bez ohľadu na dobré úmysly, ktoré v tom môžu byť. Také dobré úmysly vychádzajú zo zlých predpokladov a sú iniciované za prijatých, tradičných, konvenčných a kultúrnych spôsobov myslenia, cítenia a postojov.

To isté platí ohľadne všetkých v súčasnosti existujúcich duchovných a náboženských trendov a vierovyznaní. Koncepcia ľudskej duchovnosti je frakcionárska, rozpoltená, rozdelená, protichodná a chybné definovaná. Svoj pôvod čerpá z cirkvi a od „duchovných“ vodcov, fungujúcich na nesprávnych predpokladoch, podľa vonkajšej pozície a usporiadania. Dôraz je na vonkajších prostriedkoch. Nezáleží na tom, nakoľko niektorí členovia príslušných duchovných a náboženských trendov zdôrazňujú vnútornú hodnotu duchovnosti a najvnútornejšiu prítomnosť Najvyššieho, ich interpretácia, chápanie a definícia takých hodnôt a tej prítomnosti je skreslená metodológiou a praktickým rámcom, ako by sa to malo dosiahnuť.

Nástroje majú len vonkajšiu hodnotu: slovné modlitby; fyzické cvičenia; postenie sa alebo vzdanie sa určitých typov jedla; odopieranie si fyzických rozkoší; obmedzovanie a zákaz určitých prirodzených činností; pridrievanie sa určitého vonkajšieho výzoru; odoberanie sa do odlúčenosti, do mužských a ženských kláštorov; rituály, obrady, atď.; tento zoznam môže byť nekonečný. Existuje falošná viera, že také praktiky otvoria dvere k pravej duchovnosti. Toto je otváranie dverí z vonkajška, z „vonka“ — čo je vyslovená nemožnosť, pretože tie dvere sú zavreté, zamknuté a poistené zástrčkou z vnútrajška, z „vnútra“, a nie je tam žiadna rukoväť, kľúč či prístup k nim z vonkajška, z „vonka“.

Také praktiky vedú napokon k skreslenej duchovnosti, čo v súčasnosti len negatívne prispieva k celkovému kritickému rozpoloženiu všetkých ľudských systémov.

Nuž, týmto nechceme povedať, že rôzni jedinci — ktorí veria v poctivosti svojho srdca, že také praktiky sú užitočné a prinesú im väčšie duchovné uvedomenie —

I. Duchovný úpadok – 7. Kapitola

nemôžu uspieť. Ale, oni neuspeli kvôli tým praktikám (také praktiky sú samé osebe zbytočné), ale pre poctivú túžbu a prahunie po pravej duchovnosti. Poctivosť ich túžby sa prejavuje ochotou ich slobodnej voľby, z ich slobodnej vôle, vzdať sa určitých vecí, aby dosiahli duchovné uvedomenie. Také túžby a prahunia sú vnútornej, čisto duchovnej hodnoty a môžu im byť pripísané a privlastnené. Takí ľudia, keď prichádzajú do duchovného sveta a je im prezentovaná pravá realita, radi a bez prílišného váhania alebo ťažkostí sa vzdávajú všetkých svojich skreslených pohľadov na duchovnosť a prostriedkov na jej dosiahnutie a prijímajú s otvoreným srdcom a myslou skutočnú pravdu. Ich vnútorná láska k pravde umožňuje také prijatie bez ohľadu na ich skreslené a falošné vierovyznania počas ich pozemského života.

Tu si však treba uvedomiť, že nie individuálna motivácia, ale všeobecný trend takých pseudo-duchovných praktík ich robí negatívnymi a odráža celkovú zúfalú a kritickú situáciu súčasných ľudských systémov. Také všeobecné trendy majú negatívny pôvod, sú nasadené pseudo-tvorcami a musia kompletne zaniknúť, ak sa má pravá duchovnosť navrátiť k svojej náležitej funkcii a smerovaniu.

Okrem všetkého, čo bolo o ľudských systémoch povedané v predošlej kapitole, sú niektoré špecifické body, ktoré by bolo osožné zvážiť pri hodnotení a analýze súčasného stavu vecí, aký existuje v ľudstve a ľudskej duchovnosti. Väčšina týchto bodov má praktickú, svetskú hodnotu. Treba však mať na pamäti, že sú súvzťažnými faktormi a odrazmi duchovného stavu. Všetko, čo sa deje v ľudskom živote, je vždy výsledkom a súvzťažnosťou duchovného stavu vecí, ktorý spôsobuje objavenie sa takých udalostí a rozpoložení. Preto sú dobrými celkovými indikátormi súčasného rozpoloženia, aké existuje v ľudskej duchovnosti a v jej pozemských, svetských, politických, ekonomických a spoločenských prejavoch.

1. Súčasnú štruktúru politických systémov a svetových vlád možno v podstate charakterizovať podvodmi, manipuláciami, tajnostkárstvom, pokrytectvom, škandálmi, nepoctivosťou a korupciou. Ľuďom je málokedy povedaná celá pravda o akejkolvek situácii. Dostáva sa im skreslení, poloprávd a lží. Toto všetko sa robí údajne v ich prospech, ako tvrdia vládne orgány. Také vládne orgány už dávno prežili svoju užitočnosť a stali sa sebaudržiavúcimi sa inštitúciami, ktoré slúžia účelu prospechárskeho zisku a korupčnej motivácie, pod maskou služby ľuďom. Zadržávajú a nechávajú si pre seba dôležité informácie a zistenia rôznych objavov, aby ich mohli použiť na manipuláciu a v záujme svojej vlastnej osobnej nadvlády a zisku. Toto možno ilustrovať rôznymi skresleniami a chýbaním pravdivých informácií o výsledkoch vesmírnych letov, pristáti na mesiaci, rôznych výskumných projektov, o vyšetrovaní UFO a o mnohom inom.

2. Štruktúra dočasných vládnych organizácií je tak egocentrická a samoúčelná, že všetko, čo neslúži posilňovaniu a podpore jej postavenia, je považované za životnú hrozbu. Toto vedie k nesmiernemu úsiliu ovládať ľudské správanie a ľudskú myseľ a využívať a uplatňovať a vykonávať nadvládu nad všetkými ľuďmi. Z toho dôvodu sú zakladané a podporované tajné vládne organizácie a výskum, aby našli najlepší možný spôsob ovládania, pozmeňovania a modifikácie ľudského správania takým spôsobom, aby slúžilo len vládnym cieľom. Toto vedie k vývoju všemožných techník na zmeny správania, drog na kontrolu mysle, metód na vymývanie mozgov, elektronických,

Základy ľudskej duchovnosti

magnetických, chemických, fyzikálnych a iných prostriedkov na dosiahnutie takého cieľa. Všetky tieto prostriedky sa používajú experimentálne na ľuďoch, veľmi často bez ich vedomého uvedomenia.

3. Ako súčasť takých experimentov a ako dôsledok potreby otestovať nové strategické vojenské taktiky a zbrane sú za takým účelom zinscenované mnohé vojny, revolúcie, incidenty a teroristické aktivity a podporované v rôznych častiach sveta. Sú umelo vnucované s využitím lokálnych, ekonomických, politických a psychologických ťažkostí, aby mali ľudia pocit, že bojujú za lepšie životy. Neuvedomujú si však, že sú len pokusnými morčatami vo veľkolepých projektoch veľmocí na otestovanie novo vyvinutých taktík, zbraní a prostriedkov kontroly a ničenia.

4. Taká situácia si, samozrejme, vyžaduje zakladanie určitých agentúr/orgánov, ktoré sa zaoberajú falšovaním zverejňovaných udalostí a ktoré vytvárajú propagandu, aby skreslili, zmanipulovali a ovplyvnili realitu. Klamú, dezinformujú a udržiavajú ľudí v neustálom napätí, v súlade s vládnu politiku prijatou za tým účelom.

5. Chýbanie duchovného zjednocujúceho princípu, ktorý je založený na láske, vzájomnej úcte, akceptovaní, tolerantnosti a oceňovaní odlišností, vedie k vytváraniu extrémnych postojov v spoločnosti, čo je politicky podporované, zvečňované a využívané vládnymi organizáciami. Celá spoločnosť je delená na politické strany, v ktorých vidno frakcie, delenia, rozbroje a extrémne názory. Na jednej strane je extrémny liberalizmus a radikalizmus; na druhej strane je extrémny konzervativizmus a zachovávanie daného stavu. Uprostred je umiernený trend, pokúšajúci sa preklenúť tieto extrémny.

Taká situácia vedie k neustálemu napätiu, sporom, bojom, obvineniam, podozreniam a vzájomným podvodom a sebaklamom. Oba extrémny používajú tie isté metódy a majú ten istý cieľ — moc a kontrolu nad ľuďmi a nad sebou navzájom. Podobné extrémny existujú vo všetkých ľudských systémoch, vrátane náboženských siekt a cirkví. Všetko sú to deti tých istých pseudo-tvorcov, a preto odrážajú tieto vrodené ťažké, kritické a negatívne aspekty, ktorých výsledkom sú také extrémny, frakcie, delenia a rozkoly.

6. Také správanie, činy, pôsobenia a manipulácie, aké sú opísané vyššie, si vyžadujú prostriedky na ospravedlnenie a odôvodnenie. Toto vedie k vzniku pokryteckej spoločenskej, politickej a náboženskej morálky, ktorá je zhlukom formovania, projekcie, introjekcie a odmietania spiatočníctva. Navonok môžu vodcovia konať a správať sa pohoršene ohľadne čohokoľvek nemorálneho, ako to definuje ich chápanie morálky alebo etiky, no vnútorne a potajme cítia túžbu robiť presne to isté.

7. Za základnú jednotku spoločenskej, politickej a vládnej štruktúry sa považuje pevná a spoľahlivá rodinná zložka. Avšak, neustále napätie, tlaky, stres a kríza všetkých ľudských systémov sa nielen odráža, no v skutočnosti začína s rozpadom rodinných zložiek, sexuálnych vzťahov a starostlivosti o deti.

Celá rodinná štruktúra, ako bolo spomenuté predtým, bola postavená na úplne mylných, prekrútených, skreslených a skomolených koncepciách, vnesených do pseudo-

I. Duchovný úpadok – 7. Kapitola

ľudstva pseudo-tvorcami. Ak niekto buduje niečo na mylných predpokladoch, napokon skončí totálnym kolapsom. Nešťastie, bieda, násilie, sexuálna ignorancia a z nej prameniace sexuálne zvrátenosti, zneužívanie a zlé zaobchádzanie v rodinných vzťahoch sú každodenným javom. Štatistiky jasne a zreteľne ukazujú, že najvyššie percento vrážd, útokov, zneužívania, sexuálneho zneužívania detí a ostatných ohavností je páchaných členmi a na členoch rodiny. Toto je dobrý príklad toho, ako bol koncept rodiny, detí a sexualita a účel manželského zväzku kompletne skreslený, prekrútený a skomolený od samého začiatku jej založenia.

8. Analýza všetkých ľudských systémov jasne ukazuje, že sú vytvárané, udržiavané a zvečňované podľa princípov, ktoré možno definovať ako kontradikčné, nestabilné a neisté. Vzhľadom k tomu sú hrozbou pre ľudí a pre Zem. Také kontradikčné, nestabilné a neisté podmienky sa odrážajú vo všetkých politických, ekonomických, spoločenských a náboženských systémoch. V žiadnom ľudskom systéme nie je nič, na čo by sa dalo spoľahnúť.

9. Len čo vládne a politické organizácie strácajú svoju pravú perspektívu a účel a stávajú sa egocentrickými a zameranými na seba, všetky ich hodnoty sú vkladané do tej egocentrickej sebazamerania. Taký výsledok vedie k podivnému postojovi a jednaniu s členmi spoločnosti. Abstraktný idol vo forme vlády potrebuje, aby sa mu slúžilo, aby bol uctievaný a aby sa mu obetovalo. Individuálne ľudské práva sú porušované a individuálna ľudská dôstojnosť ignorovaná. Treba podporovať, pracovať pre, uctievať, dávať a obetovať sa tomu idolu. Toto je forma svetského náboženstva.

10. Ten idol potrebuje neustálu útechu, potravu a nápoj vo forme obetí, ktoré oberajú ľudí o viac a viac ich slobody, nezávislosti a schopnosti seberealizácie a svojho uplatnenia. Pretože všetka moc je vkladaná do takého idolu, táto môže byť použitá na vnucovanie jeho monštruóznej a brutálnej politiky presne tým ľuďom, ktorí mu tú moc dali. Keďže táto politika slúži egocentrickej, sebazameraniu a sebaaprežitiu toho idolu, je skrz-naskrz kompletným, úplným a krajným porušením všetkých pravých duchovných, spoločenských, duševných a prírodných zákonov.

11. Od takých hrubých a monštruózných porušení je len krok k sprofanovaniu ľudského života a jeho princípov. Ľudský život je teraz považovaný iba za mäso, veličinu, ktoré treba zaklať na bitútku ľudských systémov, tradícií, konvencií, kultúr a ich obranných systémov. Neberie sa žiadny ohľad na obsah, účel, cieľ a skutočnú hodnotu takého života a jeho princípu. Jediné dôležité potreby sú potreby idolu, ktorý treba zachovávať a uctievať všemožnými prostriedkami. Nie je až tak dôležité, či také prostriedky znesväcujú život a jeho princípy. Lebo, čo je vôbec život? Ak je život považovaný len za výsledok náhodnej výmeny alebo kombinácie nejakých fyzických atómov, molekúl alebo chemických vzorcov, odvodených z prvkov hmoty, tak nie je skutočne ničím a sám osebe nemá žiadnu cenu. Koho zaujíma taký život?

Taký je skutočný výsledok a dôsledok ľudského duchovného úpadku, ktorý je v súčasnosti mnohonásobne silnejší.

12. Také chápania, pocity a postoje k životu a o živote spochybňujú akékoľvek možné duchovné princípy, ktoré by mohli byť zo života alebo v živote.

Základy ľudskej duchovnosti

Ak nejestvuje žiadny konečný inteligentný, sentientný a milujúci zdroj života, potom nejestvuje žiadna konečná pravá autorita života. Tento záver vedie u mnohých ľudí k zaujatiu postoja charakterizovaného nerešpektovaním, prehliadaním a nedostatkom duševného ohľadu na akúkoľvek konečnú autoritu alebo Najvyššieho. Neexistuje žiadny zákon, ktorý by sa nemal či nesmel porušiť či prestúpiť. Jediný spôsob, ako ľudia za takých podmienok dodržiavajú zákony, je zo strachu, pod nátlakom, vnucovaním a pod hrozbou straty ich fyzickej slobody. Taká situácia si vyžaduje viac moci a väčšie spoliehanie sa na zákon zabezpečujúce orgány. Ale, samozrejme, také orgány sú obsadené ľuďmi náchylnými k tým istým pocitom.

Tí zas nadobúdajú tú istú neúctu, ľahostajnosť a nedostatok ohľadu voči zákonom, a tak si robia svoje vlastné zákony, podľa koncepcií a interpretácií, ktoré sú v súlade s ich vlastnými egocentrickými a sebeckými potrebami.

S takými postojmi nebude veľa ľudí odradených od porušovania zákona, odôvodňujúc to tým, že neexistujú žiadne zákony, ktoré by bolo možné porušovať; preto je všetko dovolené. Vezenia sú pre takých ľudí domovom, ktorý len posilňuje ich protispoločenský postoj a ospravedľňuje ich aktivity a správanie.

13. Moderná doba je svedkom výskytu početných samozvaných guru, samozvaných duchovných vodcov, falošných prorokov, antikristov a pseudo-spasiteľov ľudstva.

Väčšina z nich prosperuje vďaka ľudskej biede a utrpeniu, v podstate využívajú také podmienky pre svoj osobný materiálny, duševný, politický alebo náboženský profit.

Každý, kto využíva ľudskú biedu, utrpenie a nešťastie pre akýkoľvek osobný profit, nech by to bol ktokoľvek a nech by vyzeral akokoľvek dobre, môže byť považovaný za antikrista. Dôvodom je, že taká osoba nevychádza z pravdy — pravého významu slova „Kristus“. Vychádza z pseudo-ja, ktoré baží po moci, nadvláde a dominancii nad ľuďmi. Toto je stav podvodu, lži a sebaklamy, ktorý je v protiklade k pravde — čiže ku Kristovi. Preto sú všetci takí ľudia antikristi. Baženie po duchovnej moci nadvlády nad ľuďmi vychádza z pseudo-duchovného stavu pekla v duchovnom svete. Veľmi často je taká osoba prefikaná, sofistikovaná, povýšenecká, presvedčivá, násilná a velickáška a prichádza pod mnohými menami Najvyššieho. Kvôli svojmu pekelnému pôvodu má určitú moc, známu obyvateľom pekiel ohľadne používania zákonov súvzťažností, umožňujúcu týmto vodcom vykonávať určité takzvané zázračné skutky. Toto sa robí výlučne za účelom pomýliť, zviest' z cesty a podviesť ľudí, aby prijali ich duchovné vodcovstvo. Mnohé také osoby sú priamymi inkarnáciami negatívnych duchov za týmto špecifickým účelom.

14. Len čo všetky snahy zachovať, udržať a zvečňovať ľudské systémy zlyhávajú, každý sa pokúša nájsť niekoho alebo niečo, koho/čo by obvinil. Jediniec sa potom vzdáva zodpovednosti a odmieta ju prevziať za svoje rozhodnutia a voľby a verí v osud a v nevyhnutnosť následkov, bez ohľadu na svoje skutky. Toto je pohodlný spôsob, ako sa vyhnúť priznaniu, že každý je zodpovedný za všetko, čo sa mu/jej deje a že každý sa tiež podieľa na zodpovednosti za všetko, čo sa deje vo svete kvôli jeho/jej ľahostajnosti, egoizmu a ignorovaniu duchovných hodnôt a princípov.

I. Duchovný úpadok – 7. Kapitola

No taká je ľudská prirodzenosť, viniť niekoho alebo niečo za také situácie. Keďže ani v osobnom živote, ani v živote celej spoločnosti nie je v takých situáciách preberaná osobná zodpovednosť, nájde a potrestá sa obeť baránok. V medziľudských vzťahoch sa takým obeť baránkom stáva niekto, kto je slabší, zraniteľnejší alebo má iné názory, postoje a životný štýl. V spoločenských vzťahoch sa takým obeť baránkom stávajú menšiny a druhé národy. V duchovných vzťahoch sa takým obeť baránkom stáva Boh. Boh je vinený za všetko, čo sa deje. Keďže skutočného Boha — Najvyššieho — nemožno viniť za nič, pseudo-ľudstvo si fabrikuje iného boha. Do takého boha sú vložené všetky vlastnosti, črty a charakteristické rysy ľudí a stáva sa terčom uctievania (čire modlárstvo, keďže ten boh neexistuje) aj terčom robenia si z neho obeť baránka. Taká je v súčasnosti situácia s mnohými ľuďmi.

15. Ďalším extrémom, ktorý sa objavuje v zmätku kolabujúcich ľudských systémov, je potreba nasledovať niečo či niekoho, bez premýšľania či prevzatia zodpovednosti. Najlepšie je urobiť to skrz totálnu poslušnosť, slepú vieru a nasledovanie pseudo-princípov a ich fabrikátorov, ktorí vyhlasujú, že sa môžu o všetko postarať a poskytnúť riešenia. Ľudia potom žijú v ilúzii, že si nemusia robiť starosti, myslieť či prísť s odpoveďami alebo riešeniami, pretože sa spoliehajú na fabrikátorov a veria, že pseudo-boh, o ktorom si myslia, že je skutočný Boh, ich ochráni. Toto všetko je v rozpore so skutočnými duchovnými princípmi a ich poslami/nositeľmi. **Skutočné duchovné princípy zdôrazňujú, že jedinec je vždy zodpovedný za svoj život; že má slobodu voľby a právo zvoliť si akékoľvek alternatívy, aké chce. Každá alternatíva má svoje vlastné dôsledky, ktoré sa vytvárajú na základe jej zvolenia. Preto je jedinec plne zodpovedný za akúkoľvek situáciu vo svojom živote. Najvyšší tvorí ľudí v slobode a nezávislosti, zo slobody a nezávislosti a pre slobodu a nezávislosť a do slobody a nezávislosti.** Najvyšší im dáva všetko potrebné pre učinenie správnych rozhodnutí, učinenie správnych volieb a vybratie si správnych alternatív. Toto je možné, len ak je jedinec zodpovedný. V takej duchovnej koncepcii nie je tolerovateľná žiadna slepá viera, poslušnosť alebo vedenie niekým iným.

Také pravé duchovné princípy sú, samozrejme, ignorované, ich poslov nik nepočúva a sú považovaní za falošných a nevhodných. Kto chce prevziať nejakú časť zodpovednosti za chaos, ktorý spôsobila ľudská éra?

Všetky vyššie uvedené špecifické situácie v súčasnom stave všetkých ľudských systémov a v ľudskej duchovnosti sú vo svojej konečnej a definitívnej fáze. V takej fáze sa nutne objavujú nové prvky, ktoré pomáhajú vymazať a odstrániť systémy ľudskej éry a súčasne zvestujú a pripravujú začiatok Nového veku.

V súčasnosti existuje niekoľko takých prvkov a javov:

1. Ako ľudská éra dospieva do konca, je nutné zozbierať, sústrediť a oddeliť všetky negatívne a zlé prvky od všetkých zrní právd, existujúcich v ľudských systémoch. Také zrná pravdy nemôžu byť zničené, kvôli ich večným duchovným hodnotám. Taký proces vedie k väčšiemu a zreteľnejšiemu odlíšaniu všetkých negatív od všetkých pozitív. Všetky negatíva a všetky pozitíva vychádzajú na povrch a nie sú už viac ukryté, utajené, zamaskované alebo prekryté všemožnými pseudo-pozitívnymi, dobročinnými koncepciami.

Základy ľudskej duchovnosti

Aby mohlo dôjsť k takému vyjdeniu na povrch a zreteľnému odlišeniu a oddeleniu, je potrebný nejaký vonkajší vplyv, ktorý funguje ako katalyzátor konečného stretu. Katalyzátor sa objavuje vo forme zintenzívnenia inkarnácie tak pozitívnych, ako aj negatívnych sentientných entít a ich takzvaných „vstúpení“ z iných dimenzií na planétu Zem. Tie entity sú vybavené nástrojmi na svižné a efektívne uskutočnenie takého procesu. Prichádzajú v ľudskej forme, pretože využívajú ľudské telá, tvorené v ženskom lone prirodzenými fyzickými procesmi, no prenášajú a vstúpajú do nej svoju vlastnú duševnosť a ducha. Od počatia ovplyvňujú vývoj toho tela pri príprave na „vstúpenie“ do neho. Keď je to telo sformované a pripravené vyjsť z matkinho lona, „vojdú“ doň so svojou duševnosťou a duchom.

V súčasnosti majú mnohí ľudia na planéte Zem taký pôvod. Svojím životom a aktivitami realizujú a uskutočňujú — buď pozitívnymi, alebo negatívnymi spôsobmi — nevyhnutné separovanie, odlišenie, stotožnenie sa, zintenzívnenie, vyplávanie na povrch a zozbieranie všetkých negatívnych javov na jednej strane, a všetkých pozitívnych javov na druhej strane.

2. Aby sa taký proces mohol uskutočniť bez akéhokoľvek rušenia, duchovný svet a všetky jeho dimenzie sú uvedené do väčšej blízkosti k prírodnému svetu. Toto sa robí za účelom zintenzívnenia prírodných súvzťažných javov duchovného stavu vecí ľudskej éry. Väčšia blízkosť duchovného sveta k prírodnému svetu má za následok úplnú duchovnú kontrolu nad všetkými udalosťami a javmi prírody. Takto môžu byť prírodné udalosti a javy regulované takým spôsobom, aby boli zladené s ich súvzťažnými duchovnými a duševnými udalosťami, udržiavajúc ich všetky v synchronizácii. Pretože duchovný svet v súčasnosti obsahuje vo svojej štruktúre negatívny stav zvaný peklo, taká blízkosť k prírodnému svetu spúšťa, zintenzívňuje a iniciuje negatívne aj pozitívne prvky v rovnakej miere. Tak je zachovaná rovnováha všetkých prvkov a sloboda voľby ľudí nie je porušená.

3. Väčšia blízkosť duchovného sveta k prírodnému svetu vedie k opätovnému otvoreniu dverí a k obnoveniu mostu pre priamy styk medzi obyvateľmi týchto svetov. Tiež opätovne otvára najvnútornejší stupeň a po prvýkrát po dlhom období nie je už viac blokován prístup k jedincovým duchovným radcom a ku komunikácii s nimi. Jedinec môže byť teraz opäť slobodne, ak si to želá, v styku so všetkými úrovňami svojho ja, duchovného sveta a so svojimi duchovnými radcami. Toto pomáha vo vyššie opísanom procese. V dôsledku takého otvorenia sa mnohí ľudia dostávajú do kontaktu so svojimi duchovnými radcami a k ľuďom planéty Zem sú rôznymi duchmi a kanálmi prenášané mnohé posolstvá. Avšak, kvôli rovnováhe, slobode voľby a konečnej separácii také posolstvá a prenosy nutne prichádzajú z oboch zdrojov — negatívneho i pozitívneho. Preto treba byť nesmierne opatrný pri hodnotení pravdivosti a skutočného zdroja takých posolstiev.

4. Väčšia blízkosť duchovného sveta k prírodnému svetu a prítomnosť medzi ľuďmi špeciálnych agentov z oboch strán vytvára priaznivé podmienky pre rozvoj cítenia pravej duchovnej reality, alebo, v negatívnej situácii, pre väčšie a ohavnejšie skreslenia a praktiky. Toto vedie k objavovaniu sa nových duchovných trendov v cirkvách, ktoré prekonávajú tradičné, konvenčné a dogmatické prístupy k duchovnosti a pripravujú cestu pre otvorenie dverí k najvnútornejšiemu ja. Na negatívnej strane možno vidieť

I. Duchovný úpadok – 7. Kapitola

objavovanie sa nových dogmatických, fanatických, autoritárskych trendov, ktoré uplatňujú na ľuďoch kontrolu mysle, nútiac ich k slepej poslušnosti a životnému štýlu, ktorý úplne zabíja slobodu voľby, a tým práve duchovné princípy.

5. Ako súčasť tejto prípravy na Nový vek a odstránenie, elimináciu a vymazanie ľudskej éry Najvyšší poskytuje nové zjavenie. Toto zjavenie po prvýkrát poskytuje „dôverné informácie“ ohľadom toho, prečo bolo dovolené, aby sa toto všetko udialo. Do určitej miery je zjavený obsah Veľkého Plánu, opísaná je experimentálna fáza dejín ľudstva, vysvetlený je proces a dôvody ľudského duchovného úpadku, do ľudskej pozornosti je uvedený dobrovoľný charakter účasti na takom experimente a prezentované sú nové možnosti voľby. Také zjavenie prichádza po krokoch. V minulosti bolo niekoľkým ľuďom poskytnuté zjavenie o určitých veciach, ktoré pripravili cestu pre súčasné zjavenie. Najvýznamnejšie a najdôležitejšie zjavenie bolo poskytnuté, ako bolo zdôraznené predtým, cez Emanuela Swedenborga. Ďalšie zjavenie je poskytnuté skrz túto knihu, ktoré sa má použiť pri budovaní Novej éry a pri odstraňovaní všetkého patriaceho do špecifickej ľudskej éry.

6. Keďže všetky udalosti, ktoré sa odohrávajú v prírodnom svete, sú v konečnom zmysle výsledkom a následkom stavu vecí v duchovnom svete, zjavne všetko, čo sa tu deje, je súvzťažnosťou udalostí v tamtom svete.

Ako bolo spomenuté predtým, ľudia, ktorí prešli do Duchovného sveta po svojej fyzickej smrti na Zemi, pokračovali v budovaní, udržiavaní, zachovávaní a zvečňovaní všetkých špecifických znakov a životných štýlov tej typickej ľudskej éry. Toto pokračovalo po mnoho tisíc rokov. Pravidelne boli niektoré také negatívne spoločnosti schopné naplniť svoj účel, a keď ohrozovali existenciu súvzťažných pozitívnych stavov, privodili na seba svoj vlastný súd, končiaci holokaustom, rozvratom, chaosom a kataklizmou, ktoré úplne zničili ich pseudo-svet, dostanúc ich do špeciálneho stavu pekla, súvzťažiaceho so špecifickosťou ich zloby.

V súčasnosti, ako predzvesť konca ľudskej éry, práve teraz dochádza k takému chaosu, holokaustu, otrasu a kataklizme v jednej duchovnej dimenzii, spojenej s planétou Zem, kde sú zhromaždení všetci ľudia od Posledného Súdu, ktorý sa odohral v jednej oblasti sveta duchov v čase Swedenborgovho zjavenia. Súčasná situácia je však iná. Zahŕňa celú jednu dimenziu a všetky peklá spojené s tou dimenziou, ktoré uplatňovali vplyv na tú dimenziu a kŕmili ju ideami zlé a lži. Celú túto dimenziu tvoria všetci tí, ktorí žili na planéte Zem od doby príchodu Pána a ktorí sa z nejakého dôvodu nezúčastnili Posledného Súdu, ktorého svedkom bol a ktorý opísal Swedenborg. Zahŕnuté sú do toho všetky sféry, všetky úrovne a všetci obyvatelia v nich a v ich príslušných peklách. Tentoraz je do toho zapojený každý bez výnimky, pretože účelom je ukončiť ľudskú éru.

Aby sa ukončila ľudská éra, najprv je nutné vyniesť súd a odstrániť každého a všetko v duchovnom svete, kto/čo vytvára, podporuje, živí, vyvoláva a zvečňuje tú ľudskú éru za účelom zničiť duchovnosť a pravý poriadok stvorenia. Žiadnu ľudskú éru nemožno skončiť bez toho, aby sa najprv neodstránil zdroj tej rakoviny. Inak by prepukla znovu, s ešte väčšou zúrivosťou a krutosťou. Keďže všetko v prírodnom svete a v rozpoložení ľudstva je spôsobené stavmi a procesmi v duchovnom svete, koniec

Základy ľudskej duchovnosti

ľudskej éry musí začať v duchovnom svete. Jej korene, jej pôvod a všetka jej potrava je v duchovnom svete.

Toto je dôvod, prečo teraz v duchovnom svete prebieha prevrat, holokaust, kataklizma a Posledný Súd. Pretože to zahŕňa aj všetky peklá, s výnimkou tých, ktoré trvalo uzavrel Sám/Sama Najvyšší, peklá sa zúčastňujú tohto procesu a práve teraz prebieha krutá duchovná vojna, ktorá využíva všetky duchovné prostriedky, zbrane a taktiky takého ohromného rozsahu, že sú pre ľudskú myseľ vo fyzickom tele nepochopiteľné. V tejto vojne budú nakoniec negatívne sily izolované a už viac nebudú schopné uplatňovať žiadny vplyv na ľudí planéty Zem. Keďže nezostane nič, čo by živilo pseudo-ľudské systémy, všetky skolabujú, typická ľudská éra sa skončí a vznikne Nový vek. Tieto udalosti sa zaväzujú s dokončením a vydaním tejto knihy. Teraz prebiehajú prípravy na konečný kolaps a na skončenie všetkých ľudských systémov a ľudskej éry.

7. V prírode sa všetko zosúladzuje v záujme ukončenia ľudskej éry. Pretože planéta Zem je súčasťou slnečnej sústavy, dôležitosť takého konca sa odráža v postavení planét tej slnečnej sústavy. Spájajú sa sily, ktoré sa budú podieľať na tomto konci. Jenou z týchto síl je takzvaný Jupiterov efekt/úkaz. Tento úkaz sa má práve začať. Avšak, jeho dôsledky, následky, dopad a rozsah a časť Zeme a/alebo ľudí na nej, ktorí budú ovplyvnení týmto javom, sa nezjavuje. Toto je vec Absolútnej Prozreteľnosti Najvyššieho, ktorý Jediný/Jediná pozná jeho účinky a rozsah skazy, ktorú ľudia na seba privolajú svojimi konečnými voľbami na tejto planéte. Je veľa predpovedí ohľadne tohto úkazu. Treba si však dať pozor a nebrať také predpovede príliš vážne. Všetky môžu obsahovať nejaké prvky pravdy, no skutočný efekt a jeho rozsah nikto nepozná. Všetko to závisí od volieb, ktoré v súčasnosti robia ľudia a ich vlády. Také voľby napokon určia rozsah, intenzitu, výsledok a dopad Jupiterovho efektu/úkazu na planétu Zem a na ľudský život.

8. Keďže do konca ľudskej éry sú zapojené všetky sféry, úrovne a dimenzie, kolaps ľudských politických systémov vedie k nevyhnutnosti násilnej konfrontácie veľmocí planéty Zem. Táto konfrontácia bude jedným zo súvzťažných účinkov vojny, ktorá momentálne zúri v jednej z duchovných dimenzií, spojenej s planétou Zem a s jej príslušnými peklami. Nezvyčajné prostriedky a zbrane, používané vo vojnách tej dimenzie, zodpovedajú neobyčajne ničivým a deštruktívnym zbraniam, prostriedkom a taktikám, dostupným veľmociam pre vedenie budúcich globálnych vojen ľudstva.

V tomto bode však nie je jasné, či bude použitie jadrových zariadení dovolené v globálnom meradle. Ich lokálne použitie však nie je vylúčené. Akýkoľvek pokus použiť ich globálne by mohol pravdepodobne byť zvrátený vonkajšími silami, ktoré nemajú pôvod na planéte Zem. Ak by nejaká veľmoc vypustila také zariadenia a vyslala ich na nepriateľské územie, možno budú deaktivované, alebo sa niektoré môžu vrátiť odosielateľom, vybuchnúť vo vymedzených miestnych oblastiach, aby tí dostali lekciu.

Také alternatívy sú dostupné týmto vonkajším silám. Použitie nukleárných zariadení v globálnom meradle by mohlo spôsobiť také ničivé následky (nespočítateľné žiadnym dostupným vedeckým poznáním) pre celú slnečnú sústavu a jej galaxiu, že sa to stáva vecou celej galaktickej rodiny; zásah za účelom zabrániť takému javu by teda

I. Duchovný úpadok – 7. Kapitola

naplánovali a vykonali vonkajšie sily. Taká udalosť by už viac nebola len vecou ľudí. Použitie nukleárných zariadení v globálnom meradle však nie je úplne vylúčené.

Ešte raz, rozsah, dopad, následok, dôsledky a výsledky takej konfrontácie závisia od volieb, ktoré sú momentálne vykonávané. Možno len povedať, že všetky ostatné prostriedky ničenia, ktoré spôsobujú len lokálne pozemské dôsledky, by bolo dovolené použiť v plnej miere. Sofistikovanosť takých prostriedkov a zbraní (s výnimkou nukleárných zariadení, ktoré vyvolávajú univerzálne dôsledky) a ich ničivá a deštruktívna sila môže byť nevypočítateľná. Toto všetko pomôže pri Poslednom Súde pseudo-ľudstva a pri ukončení ľudskej éry raz a navždy.

9. V tomto procese odlišovania, separácie a vychádzania na povrch všetkých negatívnych a pozitívnych prvkov sme svedkami zvláštnej situácie v ľudských systémoch, zvlášť v oblastiach náboženských systémov a viery. Členovia väčšiny vierovyznaní a cirkví nadobúdajú tendenciu vyhľadávať spoločný základ, spájať sa a vynakladať snahu vzájomne sa tolerovať a spolupracovať. V súčasnosti je kladený dôraz na podobnosť a spoločné veci, namiesto rozdielov, ako to bolo v minulosti. Opäť, tento trend vidno v oboch smeroch — pozitívnom i negatívnom. Negatívna strana tiež spája svoje vlastné negatívne sily tým, že sa pokúša prekonať svoje rozdiely a spojiť sa dohromady do jednej formácie pre konečný útok na pozitívne sily. Tieto trendy sú súčasťou prípravy na konečný stret a na začiatok novej éry pravej duchovnosti.

Taká je teda súčasná situácia, rozpoloženie a stav vecí ľudí a ľudskej duchovnosti. Toto je stav a rozpoloženie hlbokej temnoty tesne pred náhlym svitáním.

A týmto sa dejiny ľudskej éry, ktorá tu bola označená ako pseudo-ľudstvo, končia a pseudo-tvorivé úsilie pseudo-tvorcov natrvalo zaniká a kolabuje.

Také sú dôsledky a následky ľudskeho duchovného úpadku. Len čo ľudská éra naplní svoj účel a poslúži svojmu úžitku vo Veľkom Pláne, stane sa prežitou a neproduktívnou, opotrebujúc sa vďaka svojmu vlastnému rozhodovaniu, neprirodzenosti a nenormálnosti. Keď úplne skončí, môže sa začať Nová éra duchovného znovuprebudenia.

Tu je opäť namieste varovanie. Všetko, čo je zjavené, je zjavené pre ďalší prichádzajúci krok v ľudskom duchovnom znovuprebudení. Preto je jasné, že musí existovať chápanie celej situácie, ktoré toto všetko presahuje. Také chápanie je v tejto dobe predčasné a bolo by nepredstaviteľné bez súčasného vysvetlenia, interpretácie a chápania celej tejto koncepcie.

DRUHÁ ČASŤ

Duchovné znovuprebudenie

PRVÁ KAPITOLA

Chápanie pravej ľudskej prirodzenosti.

Kvôli pochopeniu a nasledovaniu procesu duchovného znovuprebudenia ľudí planéty Zem je najprv nevyhnutné pochopiť pravú ľudskú prirodzenosť.

Ako bolo spomenuté v prvej časti tejto knihy, počas mnohých miliónov rokov bolo chápanie ľudskej prirodzenosti skresľované, prekrúcané a komolené, za účelom odvádzania ľudí od duchovnosti. Tento skreslený pohľad naďalej zamoruje ľudskú myseľ, zaslepujúc ju ľžami vedeckých záverov, ktoré definujú pôvod ľudského života podľa iného zdroja, než je jej pravý zdroj.

Podvodnosť takých záverov je neustále posilňovaná a presviedčaním vnucovaná ľuďom prostredníctvom vášnivých argumentov o tom, kedy sa začal individuálny ľudský život a kedy sa končí. V súčasnosti sú zvažované dve také záležitosti, právo na život a prerušenie tehotenstva, a právo zomrieť a odobrať umierajúcemu takzvaný životný podporný systém.

Obe tieto záležitosti sú založené na úplne a totálne nesprávnych predpokladoch.

Neustále možno počuť dve frázy: začiatok života a koniec života. Neustále sa opakujú, vytvárajúc v ľuďoch dojem a pevné presvedčenie, že život sa skutočne začína kdesi v jednom bode a končí niekde v nejakom inom bode.

Nesprávnosť a ohavnosť takých vyhlásení vedie k mnohým reštrikciám, predpokladom, očakávaniam, diktátom a kontroverziám, ktoré iba prispievajú k všeobecnému zmätku a slepote a ku kritickému stavu všetkých ľudských systémov.

Vyhlásenia ako tieto zvyknú viesť k viere, že ľudský individuálny život je kompletne, totálne a úplne závislý od funkcií fyzického tela a mozgu. Funkcia orgánov ľudského tela a jeho mozgu sa dáva do rovnosti so životom. Keď dôjde k zastaveniu takej funkcie a telo už viac nereaguje, potom sa život skončil. Preto život nie je ničím iným než telesnými funkciami. Toto je najväčšia, ohavná lož, ktorej sa ľudská veda, mnohé náboženstvá a zákon držia ako pravdy a prostredníctvom ktorej ovplyvňujú mysle druhých. Smiešnosť tejto situácie možno ilustrovať zákonmi, ktoré sú písané na základe takých záverov. Ešte smiešnejšie sú kontroverzie okolo záležitosti potratu a práva zomrieť.

II. Duchovné znovuprebudenie – 1. Kapitola

Kiežby títo ľudia chceli vidieť a pochopiť, že život nie je závislý od telesných a mozgových funkcií, že z nich nepochádza a nemá nič spoločné s týmito funkciami samými osebe; že život je v tele, no telo nie je v živote; potom by boli všetky také veci zbytočné a bezvýznamné a vôbec by prestali byť problémami.

Individuálny život a individuálne ľudské telo slúžia určitej individuálnej funkcii. Keď tá funkcia naplní svoj účel, telo už viac nie je potrebné. Taká funkcia je kvôli jej individuálnej povahe výsledkom slobodnej voľby každého jedinca zúčastniť sa jej z určitých dôvodov v rámci toho tela. Telo sa stáva špecifickým prostredím, v ktorom sa uskutočňuje taká funkcia. Pretože život je k tomu telu pripojený, život ani nezačína, ani nekončí so skončením funkcie telesných orgánov a mozgu. Funkcia mozgu a všetkých telesných orgánov je výsledkom prítomnosti toho špecifického života v tom špecifickom tele, a nie naopak, ako sa domnievajú vedci, lekári, zákonodarcovia a mnohí náboženský vodcovia. Pretože taký život sa môže prejaviť len vďaka ideii slobodnej voľby, každý jeden jedinec je zodpovedný za to, kedy, kde a za akých okolností sa také prejavovanie sa života vo fyzickom tele uskutoční. Preto dotýčny jedinec určuje, kedy byť splodený do tela a kedy to telo opustiť.

Život jedinca, pred jeho zhmotnením sa vo fyzickom tele, je v jeho ideii, ktorá sídli od večnosti v Najvyššom, ktorý je Absolútny Život Absolútneho „JA SOM“. Jeho život pokračuje po jeho odchode z fyzického tela v ďalšej zvolenej dimenzii alebo stave.

Pretože život pochádza z jeho Absolútneho Zdroja a prejavuje sa v nekonečnej rozmanitosti a v nekonečných počtoch jedincov, nemôže byť obmedzený len na jeden konkrétny interval, ako je napríklad interval telesného života. Kvôli Absolútnej Prirodzenosti svojho pôvodu život vždy je. To, čo sa objavuje, postupuje a nastáva, nie je život, ktorý vždy je (len Najvyšší vždy je), ale iba individuálna manifestácia života vo formách jedinečných a neopakovateľných projekcií. No pretože všetko, čo sa objavuje, postupuje a nastáva, tak robí z Absolútneho „JA SOM“, večne to pokračuje v nastávaní, aby sa to priblížilo Absolútnemu „JA SOM“. Preto, len čo dôjde k takému individuálnemu prejavu života, nikdy nemôže prestať nastávať a trvať ďalej, bez ohľadu na svoju vonkajšiu formu.

Z toho vidno márnosť a smiešnosť všetkých tých, ktorí bojujú za právo plodu na život, a preto sú proti potratu, a tých, ktorí chcú udržiavať telo nažive pomocou umelých prostriedkov. Ako bolo uvedené vyššie, toto je vecou individuálnej voľby. Nikto iný nemôže alebo nesmie diktovať alebo predpisovať zákony na reguláciu takých vecí, ako sú osobný individuálny život a voľby; to je medzi dotýčnym jedincom a Najvyšším. Život sa nezačína počatím, ale ideou tej špecifickej manifestácie života v Absolútnom Myšlienkovom Procese Najvyššieho. Ak jestvuje potreba — z nejakých duchovných dôvodov, známych len Najvyššiemu a ideii toho jedinca — mať skúsenosť plodu a jeho potratu, potom je vhodné a správne, aby sa taký akt uskutočnil. Takým aktom nie je zničený žiadny život. Len bol na základe voľby tej idey zastavený jeho individuálny prejav vo fyzickom tele. V takej situácii je absurdné hovoriť o práve plodu na život, pretože ten žije naveky, bez ohľadu na telesnú manifestáciu.

A teraz, taká idea vyhľadáva synchrónnu situáciu s párom, ktorý si kvôli svojmu vlastnému účelu a potrebám zvolil, že bude — prostredníctvom svojho vlastného

Základy ľudskej duchovnosti

individuálne sa manifestujúceho života — v takej synchrónnosti s tou ideou. Preto je celé usporiadanie výsledkom takej synchrónnosti a voľby zúčastniť sa jej tak zo strany samotnej tej idey, ako aj páru alebo ženy, ktorá sa rozhodla ten plod potrať. Kvôli takému usporiadaniu je to výlučne vecou tých, ktorí sa toho zúčastňujú. Akékoľvek zasahovanie z vonka je narušáním ich slobody voľby a je arogantným, bezohľadným a bezcitným porušením ich ľudských individuálnych práv. Nemôžu byť napísané žiadne morálne, spoločenské, právne alebo náboženské zákony, ktoré by zakazovali také rozhodnutie. Také zákony a požiadavky sa pokúšajú vziať individuálnemu životu príležitosť učiť sa a zažiť taký proces, ako je napríklad potreba z duchovných dôvodov zažiť potrat, ktorý hrá nejakú dôležitú rolu pre tých, ktorí sa ho zúčastňujú. Dôležitosť takého poučenia a zážitku má duchovné dôsledky, ktoré ďaleko prevyšujú akékoľvek chápanie ľudskej mysle počas jej obmedzenia v telesnom období jej života.

Preto by také záležitosti ako potrat a právo žiť nikdy nemali byť verejnou vecou. To je úplne na rozhodnutí dotýčajúcich jedincov a na ich svedomí. Nikomu by nemalo byť dovolené vynášať žiadne morálne, spoločenské, právne či náboženské sudy nad takými vecami.

A to isté platí ohľadne práva zomrieť. Nikto nikdy nezomiera. Také niečo ako smrť neexistuje. Človek iba opúšťa svoje vlastné telo. Umelé prostriedky, ktoré nútia ten život zostať v tele, porušujú voľbu a rozhodnutia jedinca. Iba nútia jedinca ducha držať stráž nad tým telom, namiesto toho, aby pokračoval v dôležitej práci v inej dimenzii, po ktorej dychtí. Z toho dôvodu, keď je jasné, že v tom tele už viac nie sú prítomné žiadne známky života, telo by sa nemalo nútiť do fungovania. Všetky umelé prostriedky takého násilia by sa mali odpojiť a tomu telu by sa malo dovoliť, aby sa uberalo svojím vlastným prirodzeným smerom. Toto dovoľuje väčšiu slobodu voľby individuálnemu duchu — ktorý obsahuje skutočný život a skutočnú individualitu — pokiaľ ide o to, či je nutné vrátiť sa do tela a reaktivovať jeho funkcie, alebo je čas nadobro ho opustiť.

Taký je skutočný duchovný dôsledok a význam týchto dvoch vecí.

Pravú ľudskú prirodzenosť nemožno nikdy pochopiť, ak sa odvodzuje z mozgových a telesných funkcií. Také odvodzovanie vedie iba k mylným predstavám, nesprávnym definíciám a záverom, ktoré nemajú žiadnu platnosť v pravej realite.

Kvôli správne pochopeniu pravej ľudskej prirodzenosti je nutné pochopiť proces stvorenia.

Ako bolo uvedené v druhej kapitole prvej časti tejto knihy, stvorenie sa objavuje, postupuje a nastáva z nestvoreného zdroja, ktorý — svojou Absolútnou Esenciou a Absolútnou Substanciou, Absolútnym Bytím a Absolútnou Existenciou — je Absolútny Život Sám Osebe a Sám od Seba. Funkciou takého Absolútneho Života je Absolútny Stav a Absolútny Proces v jeho Absolútnej Láske a Absolútnej Múdrosti, čo tvorí Absolútnu „JA SOM“. Nie je nič, len Absolútna „JA SOM“. Keďže nie je nič, len Absolútna „JA SOM“, všetko, čo existuje, existuje na základe procesu objavenia sa, postúpenia a nastania z Absolútneho „JA SOM“.

II. Duchovné znovuprebudenie – 1. Kapitola

Po prvé, jestvuje idea (verbum — slovo) každého takého objavenia sa, postúpenia a nastania. Po druhé, jestvuje manifestácia takej idey. Akákoľvek idea v Absolútnom „JA SOM“ na základe Absolútnej Prirodzenosti toho „JA SOM“ má tendenciu byť. Pretože vznikla z „JA SOM“ a pretože nič okrem „JA SOM“ nie je, tá idea odráža všetky princípy, kategórie, vlastnosti, odvodeniny, dôsledky a následky toho „JA SOM“. Pretože tá idea je založená a postavená na Absolútnom „JA SOM“, inklinuje k svojmu vlastnému „JA SOM“, relatívnemu k Absolútnemu „JA SOM“. Keďže Absolútne „JA SOM“ je Absolútne Vedomie a Absolútne Seba-Uvedomenie, každá taká idea bude mať tendenciu tiež byť vedomá a seba-uviedomelá, relatívne k svojmu Absolútnemu Zdroju.

Teda, každá taká idea je nadelená všetkým v tom Absolútnom, relatívnym len k tomu Absolútnemu. V tom zmysle je stvorenie v podstate nadelením. Celé stvorenie sa preto uskutočňuje nadelením z Najvyššieho, ktorý je to Absolútne „JA SOM“.

Keď sa nejaká idea nejakej sentientnej entity objaví v Absolútnom Myšlienkovom Procese Najvyššieho, na základe samotnej prirodzenosti svojho stavu a procesu inklinuje k svojmu postúpeniu, a napokon skutočne nastane. Taká idea je nadelená všetkým, čo má Najvyšší, spôsobom relatívnym k Nemu/Nej. Môže to byť len relatívnym spôsobom, pretože prenos a nadelenie Absolútneho v jeho úplnosti do niečoho, čo sa musí najprv objaviť, potom postúpiť a potom nakoniec nastať, je nemožné. Dôvodom tohto je, že Absolútne je nestvorené, pretože to vždy je. Prirodzenosťou nestvorenosti je jej Absolútnosť. Preto nič, čo je stvorené, nemôže byť samo osebe Absolútne, ale môže to len obsahovať všetky Absolútne Princípy relatívnym spôsobom.

V relativite takého druhu je Absolútna Prítomnosť, pretože tá je z Absolútneho. V Absolútnom však neexistuje žiadna relativita. Toto je dôvod, prečo nemožno žiadne stvorené stavy a procesy považovať za Najvyššieho — ako veria niektoré panteistické a podobné filozofie — lebo tie sa objavujú, postupujú a nastávajú z Najvyššieho. Z toho dôvodu Najvyšší, aj keď je v nich, ich vo všetkých ohľadoch Svojou Absolútnou Prirodzenosťou presahuje.

Nuž, keďže nič iné než Najvyšší nie je, nemožno si predstaviť či vnímať žiadny iný zdroj alebo formu, ktorá by mohla iniciovať život relatívny k Jedinému Absolútnemu Životu. Pretože jestvuje len jeden Absolútny Zdroj a jedna Absolútna Forma takého života, čiže samotný Absolútny Život Absolútneho „JA SOM“, všetko, čo je stvorené nadelením z Najvyššieho, je stvorené na podobu a obraz Najvyššieho.

Preto teda vyhlásenie v Biblii, že „človek bol stvorený na podobu a obraz Boží“.

Z tohto potom pramení pravdivé chápanie ľudskej prirodzenosti, ktorej opis nasleduje.

Ako bolo uvedené v prvej a druhej kapitole prvej časti tejto knihy, v celom stvorení existujú stupne postupnosti a diskretnosti, ktoré odrážajú prirodzenosť Najvyššieho. Prvý stupeň sa volá najvnútornejší stupeň. Toto je duch Najvyššieho. Je to stav a proces princíпов, kategórií, ideí, myšlienok a všetkých ich odvodenín v ich najčistejšom a Absolútnom Bytí a Existencii. Z nich je stvorený najvnútornejší stupeň každej

Základy ľudskej duchovnosti

sentientnej entity. Najvnútornejší stupeň je duch sentientnej entity, ktorý v sebe obsahuje všetky princípy, kategórie, idey, myšlienky a všetky ich odvodeniny v ich najčistejšom relatívnom stave a procese, bytí a existencii, relatívnych k ich Absolútnej Hodnote z Najvyššieho. Toto je centrum všetkého v sentientnej entite, podobne, ako jestvuje Absolútne Centrum všetkého v Najvyššom. Z tohto stupňa, ako neustále vyžaruje svoj vlastný stav a proces všetkých princípov, je vytvorený prostredný stupeň. Akákoľvek idea najvnútornejšieho stupňa v dôsledku svojej živosti a svojho „Ja-stva“ postupuje k svojej aktualizácii. Proces aktualizácie je procesom postúpenia, ktorý objavenie sa tej idey transformuje do jej vlastnej duševnosti. Taká transformovaná idea sa stáva prostredným stupňom sentientnej entity. Z toho stupňa sa vytvára tretí alebo najkrajnejší stupeň. Len čo sa tá idea aktualizuje vo svojej duševnosti — v druhom stupni — je pripravená zrealizovať sa/uskutočniť sa v konkrétnej forme. Taká forma je nastaním tej idey. Teda, proces realizácie je procesom stania sa tej idey, ktorá sa objavila v centre, postúpila k aktualizácii a teraz sa objavuje v konkrétnej forme. Taká forma, nazvaná telom sentientnej entity, nie je nutne vybudovaná len z prvkov hmoty. Je vybudovaná v prvkov toho prostredia, ktoré si daná sentientná entita zvolí pre svoje konkrétne uskutočnenie sa. Treba mať na pamäti, že hmota samotná netvorí celý najkrajnejší stupeň; hmota je iba vedľajší produkt, najkrajnejšia vrstva tretieho alebo najkrajnejšieho stupňa.

Proces tohto usporiadania vedie k stanoveniu nasledovných charakteristík pravej ľudskej prirodzenosti:

1. Podoba a obraz Najvyššieho je prototyp, na ktorom je postavená pravá ľudská prirodzenosť. Podoba predstavuje všetky princípy, kategórie a stavy, ktoré možno zahrnúť pod pojem feminita. Obraz predstavuje všetky princípy, kategórie a procesy, ktoré možno zahrnúť pod pojem maskulinita. Súhrnne tvoria princíp sentiencie, ktorý obsahuje všetko, čo čini možným ten stav a ten proces „JA SOM“. Sentiencia je samotná myseľ, ktorou a skrz ktorú je vytvorená pravá ľudská prirodzenosť.

Teda, podoba a obraz Najvyššieho sú premietnuté, rozšírené a nadelené do obsahu a formy, odlišnej od ich Absolútneho Zdroja, a do takého obsahu a formy sú prenesené všetky vlastnosti, črty a charakteristiky, ktoré robia ľudskú bytosť pravou ľudskou bytosťou. Preto je pravá ľudská prirodzenosť predĺžením, procesom, stavom, projekciou a odrazom Najvyššieho, v stave relatívnom k Absolútnemu Stavovi Najvyššieho.

2. Podoba Najvyššieho, ktorá je prenesená do pravej ľudskej prirodzenosti, tvorí jej bytie. Z neho sa každý objavuje. Aby sa objavil v pravom zmysle, je nevyhnutné uznať stav takého objavenia sa v bytí tej podoby. Toto uznanie ustanovuje skutočný význam jedincovho bytia.

Obraz Najvyššieho, ktorý je prenesený do pravej ľudskej prirodzenosti, tvorí jej existenciu. Z nej každý postupuje. Aby postúpil v pravom zmysle, je nevyhnutné uznať proces takého postúpenia v existencii toho obrazu. Toto uznanie ustanovuje skutočný význam jedincovej existencie. Spojenie skutočného významu bytia a existencie ustanovuje bázu a základ pre to, aby sa jedinec stal tým, čím naozaj je.

II. Duchovné znovuprebudenie – 1. Kapitola

3. Nadelenie bytím ustanovuje konkrétny stav pravej ľudskej prirodzenosti. V tom stave sú všetky špecifické kategórie a princípy, prenesené z Absolútneho Stavú v ich relatívnej kondícii. Týmto stavom jedinec získava pocit priestoru svojho vlastného bytia. Nadelenie existenciou ustanovuje konkrétny proces pravej ľudskej prirodzenosti. V tom procese sú všetky špecifické kategórie a princípy, prenesené z Absolútneho Procesu v ich relatívnej kondícii. Týmto procesom jedinec získava pocit subjektívneho času svojej existencie.

4. Stav pravej ľudskej prirodzenosti tvorí jej esenciu. Esencia je základom jedincovho bytia, čo zahŕňa všetko, týkajúce sa podoby Najvyššieho. Proces pravej ľudskej prirodzenosti tvorí jej substanciu. Toto je pravá forma, ktorou a z ktorej sa prejavuje jedincova existencia. Je to forma obrazu Najvyššieho, ktorá je substanciou jedincovej existencie.

5. Len čo je vybudovaná esencia pravej ľudskej prirodzenosti, ďalším krokom je jej oživenie. Také oživenie sa uskutočňuje projekciou Absolútnej Lásky, spôsobom relatívnym k esencii Absolútneho Bytia Najvyššieho. Projekcia tej lásky vnáša do pravej ľudskej prirodzenosti pocit bytia nažive. Tak sa láska stáva pravým zdrojom jej života. Len čo je vytvorená substanciu pravej ľudskej prirodzenosti, ďalším krokom je jej osvietenie. Také osvietenie sa uskutočňuje manifestovaním sa Absolútnej Múdrosti, spôsobom relatívnym k substancii Absolútnej Existencie Najvyššieho. Manifestovanie sa tej múdrosti vnáša do pravej ľudskej prirodzenosti pocit pochopenia vecí. Tak sa múdrosť stáva pravou formou jej životného procesu.

6. Stav lásky pravej ľudskej prirodzenosti dáva vznik jej vôli byť. Láska chce byť preto, aby dávala a prijímala, zdieľala a opätovala. To je jej pravá prirodzenosť. Také chcenie tvorí vôľu pravej ľudskej prirodzenosti. Je to jej tvorivý princíp. Ňou a skrz ňu tvorí stavy a podmienky pre vyjadrenie takej lásky.

Proces múdrosti pravej ľudskej prirodzenosti vytvára jej rozumové procesy. Je to jej rozum a racionalita. Pramení z pocitu existencie za účelom vnímania. Múdrosť chce vnímať, aby mala správnu formu pre lásku, aby milovala múdro a primerane. To je pravá prirodzenosť múdrosti. Je to jej stimulujúci princíp. Dáva podnet k vnímaniu, aby nastolila proces, ktorým a skrz ktorý je všetko existujúce regulované a uvádzané do poriadku, dodávajúc tomu skutočnú harmóniu a krásu.

7. Vôľa byť vedie k vštepeniu pocitu špecifickosti jedincovho života. Vôľa je zdrojom, z ktorého je do pravej ľudskej prirodzenosti vštepený pocit svojho vlastného individuálneho života. Tak začína mať jedinec pocit svojho vlastného života. Z jeho rozumového procesu jedinec získava schopnosť chápať svoj život; to tvorí základ, na ktorom dochádza k vzniku všeobecného chápania.

8. Pociť svojho vlastného života poskytuje pravej ľudskej prirodzenosti základ, ktorý iniciuje objavenie sa motivácie. Vďaka nej je jedinec motivovaný byť. Taká motivácia vedie k vytvoreniu všeobecných motivačných faktorov v pravej ľudskej prirodzenosti.

Len čo je nastolená schopnosť chápať svoj vlastný život, s jeho všeobecným faktorom chápania, dáva to popud k objaveniu sa inteligencie pravej ľudskej

Základy ľudskej duchovnosti

prírodnosti. Inteligencia je rozpoznávacím a rozlišujúcim faktorom pravej ľudskej prírodnosti, ktorý umožňuje jej usporiadanie sa, adaptovanie sa, flexibilitu a mobilitu.

9. Faktory všeobecnej motivácie pravej ľudskej prírodnosti iniciujú objavenie sa pocitov a emócií pravej ľudskej prírodnosti. Tvoria centrum jedincovho vlastného bytia v sebe, z ktorého vyžaruje charakter a nálada jedincovho života.

Z inteligencie pravej ľudskej prírodnosti je zahájené myslenie alebo jej myšlienkový proces, ktorý jej umožňuje zvažovať a určovať smerovanie jej existencie.

10. Nálada a charakter pocitov a emócií pravej ľudskej prírodnosti jej dodáva uvedomenie si jejencie/sily, ktorá jej umožňuje uplatniť sa a oceniť sa.

Z myšlienkového procesu pravej ľudskej prírodnosti je získaný pocit vedomostí, čo vedie k vytvoreniu pamäti takých vedomostí, ktoré môžu byť využité v čase a priestore v súlade s požiadavkou jedincovho života. Vytvorenie takej pamäti dáva zdroj všeobecnému procesu pamäti pravej ľudskej prírodnosti vo forme pamätania si, zabúdania, uchovávanía a opätovného vyhľadávania. Všeobecné vedomosti sa formujú do zoskupení ideí, pojmov, symbolov a obrazov, ktoré dávajú pravej ľudskej prírodnosti schopnosť abstraktného myslenia.

11. Z uvedomenia si svojejencie/sily sa vytvára pocit identity. Jedinec patrí sebe. Z vedomostí a ich spomienok, ideí, pojmov, obrazov a symbolov vzniká pocit „Ja-stva“. „Ja“ som ten, kto vie, pamätá si, predstavuje si, myslí a vníma.

12. Sebaidentita vedie k uvedomeniu si svojej slobody. Len v slobode svojho bytia dáva identita nejaký zmysel a stáva sa esenciou a stavom pravej ľudskej prírodnosti. Zo získaného pocitu „Ja-stva“ dochádza k procesu nezávislosti pravej ľudskej prírodnosti.

Je to pravá substancia a existencia jedincovho života, ktorá tvorí možnosť akéhokoľvek zmysluplného procesu „Ja“.

13. Sloboda jedincovho bytia a esencie v jeho/jej stave iniciuje vytvorenie pravého sebauvedomenia. Pomocou a prostredníctvom tej slobody si jedinec začína uvedomovať svoje bytie a svoju esenciu ako faktický, skutočný, skúsenostný a reálny stav.

Nezávislosť jedincovej existencie a substancie v jeho/jej procese vedie k vytvoreniu jeho/jej sebaopätovania. Teraz môže vnímať svoju vlastnú existenciu a substanciu ako faktický, skutočný, skúsenostný a reálny proces.

14. Len čo sa plne získa sebauvedomenie, je umožnené vytvorenie postoja k sebe. Jedinec teraz môže získať určitý postoj k sebe, ktorý mu/jej dodáva pocit bytia niekým v nejakom stave. Na druhej strane, sebaopätovanie vedie k procesu vnímania seba, ktorý mu/jej umožňuje vnímať sa v nepretržitom trvaní svojej existencie.

15. Postoj k sebe produkuje nutné aktivity jedincovho bytia, skrz ktoré sa jedinec realizuje v konkrétnosti svojho stavu. Sebavnímanie dáva zdroj nevyhnutnému správaniu jedincovej existencie, skrz ktoré sa jedinec realizuje v realite svojho procesu.

II. Duchovné znovuprebudenie – 1. Kapitola

Teda, aktivity a správanie sa pravej ľudskej prirodzenosti sú určované vnútornými stavmi a procesmi, ktoré zas určujú výber vhodného prostredia, ktoré slúži ako spúšťačie zariadenie pre zavedené modely činností a spôsoby správania sa jedincovho vlastného ja. Tak si jedinec vytvára svoje vlastné prostredie, v ktorom môže sprítomňovať svoje aktivity a realizovať svoje správanie.

16. Vybudované sebauvedomenie a vytvorené sebavnímanie dávajú zrod schopnosti odlíšiť subjekt od objektu a rozlíšiť vnútorný a vonkajší vesmír. Jedinec si začína uvedomovať svoje postavenie, miesto a situáciu ako subjekt, vzhľadom k postaveniu, miestu a situácii niečoho alebo niekoho iného, čo/kto sa stáva objektom.

17. Toto vedie k výraznému odlíšaniu „ja“ od „ty“, čo stanovuje hranice „ja“ a jeho vlastného osobného prostredia, priestoru a času a chráni „ja“ pred zasahovaním a vyrušovaním od všetkého mimo tých hraníc.

18. Nuž, taká situácia vedie k vzniku rôznych potrieb jedincovho bytia, stavu a esencie, ktoré treba uspokojiť, aby sa udržiavalo jedincovo nepretržité bezpečné, náležité, správne a príjemné fungovanie. Toto zas vedie k vzniku túžob po procese existencie a jej substancie, ktoré môžu poskytnúť všetky príležitosti pre uspokojenie takých zásadne dôležitých potrieb.

19. Zo vzniknutých potrieb dochádza k zrodu želania byť v najlepšom možnom stave pre najlepšie možné bytie. Z ustanovených túžob jedinec získava záujem o proces svojej existencie a jej bezpečné a príjemné trvanie.

20. Toto dáva zrod dôležitej schopnosti vykonávať voľby medzi mnohými alternatívami, dostupnými pre zachovávanie správneho stavu bytia a jeho esencie. Taká schopnosť voľby predstavuje rozhodovací proces, pomocou ktorého jedinec dospieva k záveru, akú voľbu by mal uskutočniť a aké dôsledky takej voľby by sa mali zňašať.

21. Len čo je v jedincovom bytí uvedomenie si voľby a v jeho/jej existencii je proces rozhodovania, toto vedie k nastoleniu životne dôležitého stavu celej pravej ľudskej prirodzenosti — k vzniku úmyslov. Úmysly určujú kvalitu ľudského duševna a jeho volieb a rozhodnutí. Ony tvoria skutočný základ, na ktorom sa odohráva prisvojovanie dôsledkov a následkov jedincových aktivít a správania. Ony vytvárajú a vedú k spojitosti/súvislosti. Úmysel dodáva obsah, význam a účel spojitosti/súvislosti.

22. Úmysly a spojitosť/súvislosť dávajú vznik budovaniu vonkajších postojov a pozícií, aké jedinec zaujíma ohľadne seba a druhých, ako aj života, Vesmíru, Najvyššieho a všetkých súvisiacich vecí. Vonkajšie postoje sú zo stavu bytia a jeho esencie, ako je vnímané s ohľadom na akýkoľvek iný stav bytia a jeho esenciu, zatiaľ čo pozície sú z procesu existencie a jej substancie, ako sú formované s ohľadom na akýkoľvek iný proces existencie a jej substanciu.

23. Taký rámec umožňuje vznik rôznych duchovných, duševných, emočných, intelektuálnych, sexuálnych a fyzických orgánov za účelom vysielania a prijímania informácií o stave a procese jedincovho bytia a existencie. Na mechanistickej úrovni sa to objavuje vo forme interakcie podnetov a reakcií.

Základy ľudskej duchovnosti

Keďže vytvorenie a zavedenie takého rámca je výsledkom najvnútornejších, vnútorných a subjektívnych stavov a procesov, k ich vzniku nemôže dôjsť v samotnom prostredí, ako tvrdí dogmatická a behaviorálna pseudo-psychológia súčasnosti.

V tomto zmysle je prostredie iba predĺžením, konkrétnou manifestáciou a „objektivizáciou“ vnútorných stavov a procesov ľudskej mysle, ktoré je zvolené kvôli špecifickým reakciám v súlade s podnetmi vybraných vnútorných aspektov úmyslov a spojitosti/súvislosti „Ja“. V tomto zmysle prostredie samotné nemôže byť nikdy skutočným zdrojom podnetov pre reakciu ľudskej mysle, pretože tie podnety tam boli premietnuté za účelom spustenia typov reakcií, ktoré sú zvolené v úmyslovom a vzťahovom procese bytia a existencie toho „Ja“. Takže „Ja“ — alebo pravá ľudska prirodzenosť — je pôvodcom tak skutočných podnetov, ako aj skutočných reakcií. Prostredie slúži len ako prostriedok, stvorený za tým účelom ľudskou myslou v Absolútnej Mysli Najvyššieho, aby umožnilo odohranie sa takých akcií a správania v ich vonkajšej reaktívnej forme. Samo osebe prostredie nie je ani zdrojom, ani nevytvára, nespôsobuje, ani neudržiava také aktivity a správania sa.

24. Tento stav a proces vysielania a prijímania prispieva k vytvoreniu hodnotenia a úsudku. Jedinec potrebuje zhodnotiť najvhodnejšiu formu a obsah vysielania a potrebuje sa naučiť posudzovať úroveň a otvorenosť svojho prijímania a reakcie.

25. Schopnosť náležite hodnotiť a správne posudzovať dáva vznik spoľahnutiu sa na svoje vlastné hodnotenie a dáva vznik dôvere vo svoj vlastný úsudok. Také spoľahnutie sa, dôvera, viera a presvedčenie majú ďalekosiahle dôsledky pre celú ľudskú prirodzenosť vo všeobecnom zmysle, pretože nedostatok týchto dôležitých kvalít podkopáva jej optimálne fungovanie a pôsobenie.

26. S nastolením správnej úrovne spoľahnutia sa, dôvery, viery a presvedčenia o sebe je jedinec schopný pokročiť — porovnávať seba so všetkými ostatnými a všetkých ostatných so sebou. Toto vedie k vytvoreniu uvedomenia si rovnakosti. Porovnanie svojho ja s ostatnými vedie k objaveniu spoločnej pôdy, spoločných črt, spoločných záujmov, spoločných úmyslov, atď., s niekým iným buď čiastočne, alebo úplne. Tak si jedinec vytvára pocit podobnosti a prináležania k jednému spoločnému bytiu a existencii.

27. Schopnosť porovnávať vedie súčasne k objaveniu a nastoleniu hlbokého pocitu a vnímania jedinečnosti a odlišnosti od kohokoľvek a čohokoľvek iného. Nikto iný nie je presne ako „Ja“.

Také odlišovanie ustanovuje rozumne koncipované pravidlo, sformulované niektorými modernými sociálnymi psychológmi, ktoré hovorí, že jedinec je v niektorých aspektoch podobný všetkým ostatným, v niektorých aspektoch je podobný niektorým iným, a napokon, v niektorých aspektoch nie je podobný nikomu inému.

28. Taký objav a uvedomenie si odlišností a rovnakostí vedie k nadobudnutiu tolerantnosti a akceptovania. Jedinec sa učí potrebe tolerovať rozmanitosť kvalít ľudských prejavov a existencií; a akceptovať odlišnosti, ktoré existujú medzi všetkými ľuďmi.

II. Duchovné znovuprebudenie – 1. Kapitola

29. Stav jedincovho bytia a esencie vedie k vzniku stability svojho ja. Proces jedincovej existencie a jej substancie vedie k potrebe neustálej progresívnej zmeny. Tak sa stabilita a zmena stávajú hlavnými motivačnými faktormi v pravej ľudskej prirodzenosti a pre ľudské aktivity a správanie. Tieto faktory sú veľmi dôležité pre pochopenie pravej ľudskej prirodzenosti. Následkom jej stability a zmeny môže jedinec kedykoľvek zmeniť — pokiaľ ide o stav jeho/jej bytia a proces jeho/jej existencie — čokoľvek, čo potrebuje alebo cíti túžbu zmeniť, v súlade so svojimi voľbami a rozhodnutiami. Stabilita pravej ľudskej prirodzenosti je stelesnená v jej schopnosti zmeniť sa. Toto je imanentný stav pravej ľudskej prirodzenosti.

30. Toto vedie k záveru, že pravá ľudská prirodzenosť je tak stála vo svojom bytí a esencii, ako aj dynamická vo svojej existencii a substancii. Stálosť a dynamizmus dodávajú ľudskej prirodzenosti energiu, vitalitu a silu byť a existovať.

31. Sloboda ľudskej prirodzenosti v stave jej bytia a esencie jej dáva pocit zodpovednosti za seba, svoje rozhodnutia a následky. Jedinec je kompletne, totálne a plne zodpovedný za svoj život a jeho výsledok, pretože má slobodu a všetky nástroje ducha, duše a tela — jednu myseľ — aby učinil to bytie plne aktívnym, funkčným a hodným šťastia, lásky a dobrej vôle.

Nezávislosť ľudskej prirodzenosti v procese jej existencie a substancie v nej vyvoláva zmysel pre povinnosť neustále, náležite a hladko plynúť a trvať. V takej nezávislosti má jedinec všetko, čo je potrebné pre múdry, rozumný, racionálny, hlbavý, znalý a vyvážený proces svojej existencie a substancie.

32. Pretože jedinec sa objavuje, postupuje a nastáva z Toho/Tej, kto vždy je bez objavenia sa, postúpenia a nastania, aby jedincovo bytie a existencia neustále nastávali, sú mu/jej udelené plné práva a privilégiá pre také bytie a existenciu. Hlavnými právami takého bytia a existencie sú právo byť sám/sama sebou, robiť voľby a niesť následky volieb; právo milovať a túžiť, byť šťastný, spokojný a uspokojený; právo na radosť, potešenie, rozkoš a zábavu; právo odmietnuť všetky pozitívne kvality, ktoré má jedinec z Najvyššieho; a právo odmietnuť akceptovanie Najvyššieho. Hlavnými privilégiami takého bytia a existencie sú: privilégium byť múdry, vedieť, chápať; privilégium byť rozumný a racionálny, myslieť slobodne, ako si kto želá; privilégium rozhodovať sa; a privilégium byť inteligentný, alebo byť blázon.

33. Všetky také zodpovednosti, povinnosti, práva a privilégiá, spolu s dostupnosťou všetkého, čo tvorí pravú ľudskú prirodzenosť, dávajú do jedincových rúk jeho/jej vlastný pocit rozhodovania a osudu. Takže, jedinec sa rozhoduje zo svojho vlastného stavu bytia, z jeho esencie, a z procesu existencie a jej substancie, ktoré má od Najvyššieho, aký má osud v každom danom čase, mieste, stave, položení, dimenzii, úrovni, svete, vesmíre, stupni, atď.

Preto, v takej konotácii pravej ľudskej prirodzenosti, je jedinec plne, totálne, kompletne a celkom zodpovedný za všetko, čo sa deje alebo nedeje v jeho/jej živote. Každý vlastní pravú ľudskú prirodzenosť v zvolenej miere a stupni jej individuálnej manifestácie. Všetky príležitosti, nástroje, prostriedky a prostredia sú neustále k dispozícii pre akýkoľvek typ aktualizácie a realizácie pravej ľudskej prirodzenosti.

Základy ľudskej duchovnosti

Spôsob takej aktualizácie a realizácie je možný v nekonečných variáciách a nekonečných počtoch.

Nuž, pravá ľudska prirodzenosť, vo všetkých jej kategóriách, princípoch, vlastnostiach, odvodeninách, charakteristikách, črtách — a ich schopnosť manifestácie — je naveky zakorenená vo forme potenciálov v každej živej bunke. Ľudská bunka je vonkajším fyzickým nositeľom, schránkou a nádobou takých potenciálov. Také potenciály nemožno nikdy zničiť alebo pozmeniť žiadnymi prostriedkami. Toto je zákon života, ktorý vznikol v Absolútnom Zákone Absolútneho Života Absolútnej Božskej Prozreteľnosti Najvyššieho. Tento zákon možno nazvať zákonom lásky a múdrosti. Keď ľudske fyzické bunky naplnia svoju funkciu vo fyzickom prejave ich formy, uvoľnia všetky tie potenciály a tým potenciálom je poskytnutá nová schránka, nádoba alebo nosič, z prvkov, stavov, podmienok a procesov, ktoré si zvolia pre svoju večnú progresívnu manifestáciu v nejakej inej dimenzii alebo úrovni bytia a existencie.

Pri takom usporiadaní nemôže nič zasahovať do samotných potenciálov. Jediné, do čoho možno zasahovať alebo to pozmeniť, sú spôsoby, smerovanie a prostriedky ohľadne toho, ako sa budú prejavovať zo svojho najvnútornejšieho stavu a procesu do vonkajších postupných a súbežných krokov na úrovni ich transformovania sa do duševnosti a ich konkretizácie v ľudskom tele a v ľudskom správaní.

Toto bola situácia, ktorú pseudo-tvorcovia využili na fabrikáciu pseudo-ľudí. Skreslili, prekrútili, kontaminovali, znečistili a skomolili neustály progresívny duchovný tok všetkých tých potenciálov na úrovni ich premeny na duševnosť a pozmenili ich prejavenie sa v konkrétosti ich reprezentácie v ľudskom správaní, postojoch, úmysloch a voľbách. Tak vytvorili protiprúd, pohybujúci sa opačným smerom voči neustálemu, napredujúcemu a vpred plynúcemu toku duchovného pokroku, určovanému tými potenciálmi, ktoré tvoria pravú ľudskú prirodzenosť. Taká situácia, o akej sme diskutovali predtým, vedie k neustálemu napätiu, tlaku a stresu vo všetkých ľudských systémoch a v samotnej pravej ľudskej prirodzenosti. Toto má za následok všemožné poruchy, krízy, zlyhania a kolapsy a ich súvzťažné duchovné, duševné, emocionálne, intelektuálne, sexuálne a fyzické choroby, nákazy, symptómy, nešťastia, nehody, atď.

No kvôli neprirodzenosti a nenormálnosti takých kontraproduktívnych stavov a procesov a kvôli neustálemu trendu tých potenciálov — ktoré tvoria pravú ľudskú prirodzenosť — vrátiť sa k normálnemu, prirodzenému, vpred smerujúcemu a dopredu plynúcemu duchovnému toku, v jednom bode v čase a priestore taká kontraproduktívnosť kompletne zlyhá a natrvalo skolabuje. Na základe toho zlyhania a kolapsu sa potenciály pravej ľudskej prirodzenosti navrátia k svojmu prirodzenému a normálnemu plynutiu a postúpia na všetky úrovne, kroky a stupne ich prejavu a opätovne bude nastolená vláda pravej ľudskej prirodzenosti.

Tak za začne duchovné znovuprebudenie individuálnych ľudských bytostí.

Kvôli lepšiemu pochopeniu takeho procesu bude osožné najprv si opísať štruktúru ľudskej mysle a jej dynamiku. To poskytne základ, na ktorom môže duchovné znovuprebudenie pokročiť k svojmu duchovnému napredovaniu.

DRUHÁ KAPITOLA

Štruktúra ľudskej mysle.

Štruktúra ľudskej mysle čerpá svoj pôvod zo štruktúry Absolútnej Mysle Najvyššieho. Je tiež odrazom štruktúry celého stvorenia, ktorá bola zostavená podľa štruktúry Najvyššieho. Takže, štruktúra ľudskej mysle je dokonalou súvzťažnosťou všetkých duchovných, prostredných a fyzických vesmírov, so všetkými ich dimenziami, úrovňami, podmienkami, stavmi a procesmi.

Teda, všetko, čo je, je v multidimenzionálnom režime svojho bytia. Všetko, čo existuje, existuje v postupných a súbežných krokoch svojej existencie. Prostredníctvom multidimenzionálneho spôsobu svojho bytia a postupných a súbežných krokov svojej existencie sa to stáva svojou celkovou manifestáciou v konkrétnosti svojho objavenia sa.

Preto všetko v stvorení v sebe obsahuje tri postupné a súbežné kroky alebo stupne, prostredníctvom ktorých je to tým, čím to vo svojej úplnosti je.

Prvý stupeň možno nazvať najvnútornejším stupňom. Tento stupeň sa skladá zo všetkých princípov, kategórií, atribútov a ich odvodenín celého stvorenia, bez výnimky. Tu sú obsiahnuté v ich najčistejšej kondícii. Všetko, čo sa objavuje, objavuje sa v tomto, prostredníctvom tohto a z tohto stupňa. Toto je duch celého stvorenia.

Druhý stupeň možno nazvať prostredným stupňom. Tento stupeň sa skladá zo všetkých účinkov, ktoré sú spôsobované všetkými princípmi najvnútornejšieho stupňa, kedy majú tieto princípy najčistejšie účinky. Všetko, čo sa objavuje v najvnútornejšom stupni, sa zobrazuje v postupnostiach svojej transformácie v prostrednom stupni. Takže, všetko v stvorení postupuje vnútri prostredného stupňa, prostredníctvom neho a z neho. Toto je mentalita/duševnosť celého stvorenia.

Tretí stupeň možno nazvať najexternejším stupňom. Tento stupeň sa skladá zo všetkých výsledkov, následkov a dôsledkov účinkov prostredného stupňa, následkom príčin princípov najvnútornejšieho stupňa. Teda všetko, čo sa objavuje v najvnútornejšom stupni, skrz postúpenie toho a transformáciu v prostredných stupňoch, sa prejavuje a realizuje v najexternejšom stupni. Tu dosahujú tieto princípy ich najčistejšie výsledky, dôsledky a následky. Takže, všetko v stvorení nastáva vnútri najexternejšieho stupňa, prostredníctvom neho a z neho. Toto možno nazvať telom stvorenia.

Taká je základná štruktúra celého stvorenia. Každý stupeň má v sebe svoje vlastné tri postupné a súbežné stupne, ktoré sú nevyhnutné pre jeho vlastnú autonómnú funkciu. Všetky postupné a súbežné stupne obsahujú v sebe zas ďalšie úrovne troch postupných a súbežných stupňov — ďalej a ďalej, donekonečna. Toto je odrazom Absolútneho Stavú a Absolútneho Procesu Najvyššieho, ktorý sa odráža v takom usporiadaní v celom Svojom stvorení. Všetky stupne sú teda vzájomne postupné a súbežné, a zároveň sú v sebe vzájomne spojité. To, že každý postupný a súbežný stupeň má svoj vlastný spojitý

Základy ľudskej duchovnosti

stupeň, znamená univerzálnosť jeho obsahu. Obsahuje všetky javy, od najvšeobecnejšieho uvedomenia si svojej manifestácie až po jeho najdetailnejšie rozpoloženie.

Vzťah medzi rôznymi stupňami a vo vnútri ich vlastných úrovní je určovaný zákonom súvzťažností. Tento zákon možno plne ilustrovať na nasledovnom príklade:

Láska je základný princíp najvnútornejšieho stupňa v jej najčistejšom položení a stave z Najvyššieho. Charakterom svojho stavu a polożenia vyvoláva v prostrednom stupni svoje vlastné postúpenie vo forme dobra tej lásky. Láska je dobrá. Láska sa stáva dobrom na prostrednej úrovni. Také uvedomenie vedie k transformácii lásky skrz dobro na túžbu/vôľu po dobre tej lásky. Jedinec začína túžiť po dobre, z tej lásky k dobru. Láska vždy miluje dobro a dobro vždy chce lásku. Túžba/vôľa chce dobro pre svoju lásku. Taká láska, pretransformovaná skrz jej dobro do túžby/vôle, vyvoláva prostredníctvom tej túžby/vôle aktivity a správanie, ktoré vedú ku konkretizácii tej lásky v najexternejšom stupni. Také aktivity a správanie posilňujú túžbu/vôľu po dobre tej lásky.

Možno teda povedať, že láska súvzťaží s dobrom, dobro súvzťaží s túžbou/vôľou a túžba/vôľa súvzťaží s činmi. Preto sú činy konečnými súvzťažnosťami lásky. V činoch láska spočíva ako vo svojom vlastnom. Činy sú konkrétne prejavom lásky skrz túžbu/vôľu dobra tej lásky.

Tento zákon súvzťažností možno analogicky aplikovať na ktorýkoľvek ďalší princíp, ktorý tvorí štruktúru stvorenia, a preto štruktúru ľudskej mysle.

Z týchto všeobecných stručných úvah možno postulovať nasledovnú štruktúru ľudskej mysle:

Celá ľudská myseľ pozostáva z troch zreteľne odlišných, postupných a súbežných úrovní, pričom každá v sebe obsahuje tri postupné a súbežné, zreteľne odlišné stupne s ich vlastnými spojitými stupňami.

Prvá úroveň ľudskej mysle súvzťaží s najvnútornejším stupňom stvorenia a tvorí duchovnú úroveň jej štruktúry. Prvá úroveň ľudskej mysle teda súvzťaží s najvnútornejšou úrovňou duchovného sveta, z ktorej sa objavuje, postupuje a nastáva a v ktorej neustále sídli a pôsobí. Túto úroveň možno na opisné účely nazvať **Vnútorná, Interná alebo Duchovná Myseľ** každej ľudskej bytosti. Svojou prirodzenosťou obsahuje v sebe všetky princípy, kategórie, vlastnosti a ich odvodeniny v ich čistom položení a stave. Kvôli takému postaveniu je Vnútorná Myseľ samotným centrom každej ľudskej bytosti a jeho/jej existencie. Je to stav neustáleho objavovania sa.

Táto prvá úroveň v sebe obsahuje svoje vlastné tri postupné a súbežné stupne, od najvnútornejšieho stupňa najvnútornejšej úrovne až po najexternejší stupeň najvnútornejšej úrovne ľudskej mysle.

Najvnútornejší stupeň najvnútornejšej úrovne ľudskej mysle tvorí samotné centrum centra, principiálne jadro všetkých princípov, kategórií a vlastností samotného života. V

II. Duchovné znovuprebudenie – 2. Kapitola

ňom Najvyšší neustále sídli v samotnej Svojej esenciálnej a substanciálnej prítomnosti. Tá prítomnosť neustále vyžaruje život, ktorý nadeľuje celú štruktúru ľudskej mysle všetkým, čo má, a tiež svojím oživovaním. Na opisné účely ju možno nazvať **Nad-Ja**. Nad-Ja je súhrnom, celkom a úplnosťou koncentrovaného života, ktoré odzrkadľuje prirodzenosť všetkých sentientných entít a je pôvodcom každého tvorivého úsilia ľudského života. Súvzťazi s najvnútornejším stupňom Najvyššieho, vyžarovaním z ktorého bol stvorený celý duchovný svet a Nad-Ja.

Nad-Ja, vďaka charakteru svojho aktívneho a dynamického stavu a štruktúry, vyžaruje zo seba sféru, skrz ktorú, v ktorej, pomocou ktorej a z ktorej je vytváraný druhý, prostredný stupeň najvnútornejšej úrovne ľudskej mysle.

Prostredný stupeň súvzťazi s druhou sférou, ktorá vyžaruje z Najvyššieho a skrz ktorú je stvorený celý intermediárny svet. Kvôli takému postaveniu možno tento stupeň na opisné účely nazývať **Univerzálne Vedomie**. To v sebe obsahuje konštrukčný plán celého súcna a existujúceho stvorenia.

Na základe prirodzenosti jeho vlastnej aktívnej a dynamickej štruktúry tento druhý stupeň vyžaruje svoju vlastnú sféru, z ktorej je vytvorený tretí alebo najexternejší stupeň v poradí. Tento tretí stupeň tvorí stav a proces uvedomenia Nad-Ja a Univerzálneho Vedomia v jeho multidimenzionálnej modalite. Z toho dôvodu ho možno nazvať **Vyššie Seba-Uvedomenie**. Súvzťazi s treťou sférou, ktorá vyžaruje z Najvyššieho, z ktorej je stvorený prírodný svet. Preto je tento stupeň nastaním stavu a procesu objavenia sa a postúpenia ľudskej mysle smerom k jej konečnému dôsledku, následku a výsledku.

Celú najvnútornejšiu úroveň ľudskej mysle alebo Vnútornú Mysleľ možno ponímať ako objavenie sa celkovej ľudskej mysle. Tento stav objavenia sa je ako celok aktívny a dynamický stav. Preto svojou aktívnosťou a dynamizmom vyžaruje sféru, pomocou ktorej, skrz ktorú a z ktorej postupuje do stvorenia druhej úrovne ľudskej mysle, ktorú možno na opisné účely nazvať **Intermediárna alebo Prostredná Mysleľ**. Táto mysleľ je výsledkom objavenia sa Vnútornej Mysle alebo najvnútornejšej úrovne, ktorá svojou dynamickou a aktívnou povahou postupuje k svojmu nastaniu. Aby mohla nastať, najprv musí stvoriť úroveň, v ktorej môže zahájiť transformáciu všetkých svojich princípov na nástroje duševnosti, ktoré umožnia celé jej nastanie. Taká je štruktúra celej prostrednej úrovne, ktorá sa prispôsobuje všetkým princípom Vnútornej Mysle a transformuje ich procesom súvzťažností na účinky všetkých stavov a procesov, ktoré sa objavili v predošlej, najvnútornejšej úrovni.

Intermediárna alebo prostredná mysleľ je členená do svojich vlastných troch postupných a súbežných stupňov, od najvnútornejšieho po najkrajnejší, pričom každý má svoj vlastný spojený stupeň.

Najvnútornejší stupeň prostrednej úrovne ľudskej mysle tvorí centrum pre postupovanie Nad-Ja, s ktorým súvzťazi. Ako sa Nad-Ja objaví, dá sa do postupovania k tvorbe **Ja**, kde sa odohrávajú všetky účinky jeho princípov. Ja je v tejto konotácii sprostredkovateľom a transformovateľom všetkého, čo sa objaví v Nad-Ja za účelom svojho nastania pri realizácii svojich výsledkov.

Základy ľudskej duchovnosti

Svojou aktívnou a dynamickou prirodzenosťou Ja neustále vyžaruje svoju vlastnú sféru, z ktorej je vybudovaný prostredný stupeň prostrednej úrovne ľudskej mysle. Ten súvzťah s Univerzálnym Vedomím, z ktorého sa stáva útvarom, do ktorého môže postupovať objavenie sa univerzálnych javov za účelom ich transformácie na špecifickosť ľudskeho vedomia, ktoré sídli v jednotlivej ľudskej mysli. Z toho dôvodu ho možno na popisné účely nazvať **Transpersonálna Duševnosť/Mentalita ľudskej mysle**, pretože transformuje a uspôsobuje všetko, čo je dostupné v Univerzálnom Vedomí, na špecifickosť zážitkov ľudstva na Zemi. Zobrazuje všetko vedomie celého ľudstva a všetkých jeho jedincov, od momentu ich stvorenia až do súčasnosti.

Svojím aktívnym a dynamickým stavom vyžaruje svoju vlastnú sféru, z ktorej je vytvorený tretí alebo najexternejší stupeň prostrednej úrovne. Tento stupeň je priamou súvzťažnosťou najexternejšieho stupňa najvnútornejšej úrovne ľudskej mysle, teda Vyššieho Seba-Uvedomenia. Objavenie sa Vyššieho Seba-Uvedomenia postupuje k svojmu nastaniu, skrz proces transformácie na špecifikum, ktoré možno na opisné účely nazvať **Fenomenálna Duševnosť/Mentalita**. Fenomenálna Duševnosť je charakterizovaná obsahovaním skúseností, ktoré sú charakteristické pre špecifickú líniu v hierarchii duchovnej organizácie, ktorú každý nasleduje zo svojej vlastnej voľby. Vyššie Seba-Uvedomenie svojím postúpením umožňuje vytvorenie Fenomenálnej Duševnosti, ktorá je veľmi špecifická pre nasledovanú líniu zvoleného osudu a úlohy každého jedinca, od momentu jej objavenia sa a počas jej postupovania, neustáleho nastávania, udržiavania a trvania.

Celú intermediárnu alebo prostrednú myseľ možno preto vnímať ako postupovanie celkovej ľudskej mysle. Toto je aktívny a dynamický proces, ktorý vyžaruje svoju vlastnú sféru, pomocou ktorej, skrz ktorú a z ktorej sa realizuje v budovaní tretej úrovne ľudskej mysle, ktorú možno na opisné účely nazvať **Najexternejšia úroveň ľudskej mysle alebo Vonkajšia, najkrajnejšia myseľ**.

Táto myseľ je výsledkom postúpení prostrednej alebo intermediárnej mysle, ktorá je pokračovaním objavenia sa aktívneho a dynamického stavu najvnútornejšej mysle, v ktorej sa všetko, čo sa objavuje a postupuje, stáva realizovaným a uskutočneným.

Aby to objavenie sa a tie postúpenia boli v stave a procese stania sa, je nevyhnutné stvoriť špeciálny stupeň, ktorý by umožnil takú manifestáciu v konkrétnosti jej realizácie.

Najkrajnejšia alebo vonkajšia myseľ je členená do svojich vlastných troch postupných a súběžných stupňov, pričom každý má svoje vlastné spojité stupne.

Najvnútornejší stupeň najkrajnejšej úrovne ľudskej mysle je centrom pre nastanie Nad-Ja, ktoré postúpilo do svojej transformácie vo forme Ja, s ktorým súvzťahuje. Tento stupeň je postupnou súvzťažnosťou s predošlými najvnútornejšími stupňami na ich príslušných úrovniach. V ňom vnútorné úrovne nachádzajú svoje vyjadrenie a konečnú manifestáciu v celej najexternejšej úrovni ľudskej mysle, ktorá je stavaná na vnímanie koncepcie celkového bytia a existencie z oboch predchádzajúcich úrovní, ako aj na prispôbenie sa vonkajšiemu svetu a zvolenému prostrediu.

II. Duchovné znovuprebudenie – 2. Kapitola

Kvôli takej funkcii najvnútornejší stupeň najkrajnejšej úrovne ľudskej mysle možno na opisné účely nazvať „Ja“-kost’/„Ja“-stvo. V ňom sa špecifickosť multidimenzionálnej univerzality Nad-Ja a celková všezahrňujúca ľudská prirodzenosť Ja stávajú jedinečnou a neopakovateľnou manifestáciou ich konkrétneho individualizovaného prejavu a výsledku.

Kvôli svojej dynamickej a aktívnej prirodzenosti „Ja“-kost’/„Ja“-stvo vyžaruje svoju vlastnú sféru, z ktorej, ktorou a skrz ktorú je vybudovaný druhý, prostredný stupeň najexternejšej ľudskej mysle, ktorý postupne súvzťaží s prostredným stupňom prostrednej úrovne ľudskej mysle a s prostredným stupňom najvnútornejšej úrovne ľudskej mysle. V tomto konkrétnom stupni sa zameriava na — a manifestuje sa v konkrétnosti svojich prejavov a výsledkov — objavenie sa Univerzálneho Vedomia skrz jeho transformáciu v Transpersonálnej Duševnosti. Všeuniverzálne vedomie, v ohromnosti svojho obsahu, a celá Transpersonálna Duševnosť vo všeobsahujúcich zážitkoch ľudstva, sa individualizujú do uvedomovania si zážitkov, ktoré majú jedinečnú a špecifickú povahu. Tu sa manifestuje špecifickosť univerzality a špecifickosť všeobecnosti Transpersonálnej Duševnosti. Kvôli takej funkcii tento druhý, prostredný stupeň najkrajnejšej úrovne ľudskej mysle možno na opisné účely nazvať **Individuálne Uvedomenie/Vedomie**. Je to schránka, nádoba, uskutočňovateľ a realizátor všetkých objaví sa Univerzálneho Vedomia a jeho postúpení do transformácie Transpersonálnej Duševnosti.

Svojou dynamickou a aktívnou prirodzenosťou vyžaruje svoju vlastnú sféru, v ktorej, pomocou ktorej, skrz ktorú a z ktorej je vybudovaný najkrajnejší stupeň najexternejšej úrovne ľudskej mysle. Tento stupeň je výsledkom postupných súvzťazností s Fenomenálnou Duševnosťou a skrz ňu s Vyšším Seba-Uvedomením. Objavenie sa Vyššieho Seba-Uvedomenia a jeho postúpenie do transformácie Fenomenálnej Duševnosti sa koncentruje a sústreďuje do ich osobných zážitkov, prejavov a manifestácií. Teraz sa všetky stávajú konkrétnymi v takej schránke, nádobe alebo sfére, ktorá v celistvosti a súhrne zahŕňa všetky predošlé stupne a úrovne.

Tento stupeň sa stáva bázou a základom, na ktorom všetky objavenia sa najvnútornejšej úrovne ľudskej mysle a všetky jej postúpenia a transformácie prostrednej úrovne ľudskej mysle, spolu s ich manifestáciou v dvoch predošliých stupňoch najkrajnejšej úrovne ľudskej mysle môžu byť funkčné a možno si ich predstaviť a môžu sa uskutočniť a realizovať s ohľadom na vonkajší svet. Tento svet sa stáva ich špecificky zvoleným prostredím. Kvôli takej povahe a funkcii najkrajnejší stupeň najexternejšej úrovne ľudskej mysle možno na opisné účely nazvať **Osobné Vedomie**. V ňom všetko spočíva a uskutočňuje a realizuje sa. Preto je uzavreté vo svojich vlastných hraniciach, z ktorých interaguje s vonkajším svetom a so svojím špecificky zvoleným prostredím, za účelom neustáleho uskutočňovania sa a realizácie súhrne celej ľudskej mysle vo vonkajšom svete.

Celú najexternejšiu úroveň a jej stupne možno chápať ako nastanie celej ľudskej mysle.

Taká je základná štruktúra ľudskej mysle. Z tohto možno pochopiť, ak človek chce, úplnú, kompletnú a celkovú duchovnosť obsahu a formovania štruktúry ľudskej mysle.

Základy ľudskej duchovnosti

V jej stave, procese, esencii, substancii, bytí, existencii, objavovaní sa, postupovaní a nastávaní nie je nič, čo by nemalo duchovný charakter a pôvod.

Akakoľvek iná koncepcia, chápanie, vysvetlenie alebo vnímanie štruktúry ľudskej mysle by boli a sú v zásadnom protiklade k pravej ľudskej prirodzenosti.

Tým však nechceme povedať, že nejestvuje nejaké presahujúce chápanie takej štruktúry. S istotou možno uviesť, že jestvuje presahujúce chápanie štruktúry ľudskej mysle. No všetko, čo presahuje tu prezentované chápanie, by nutne malo vyšší duchovný charakter. Preto by to len opätovne potvrdzovalo a stavalo na tom, čo je teraz zjavené o duchovnom charaktere ľudskej mysle.

Toto chápanie je nutným krokom v procese eliminácie, odstraňovania a očisťovania všetkých koncepcií ľudskej mysle, ktoré boli vytvorené konvenčnými, tradičnými, dogmatickými a jednostrannými prístupmi takzvanej vedeckej a behaviorálnej psychológie.

Také úsilie je súčasťou duchovného znovuprebudenia pre začiatok Nového veku.

TRETIA KAPITOLA

Dynamika ľudskej mysle. Budovanie novej duchovnej psychológie a duchovných spoločenských vied.

Dynamika ľudskej mysle je odvodená z chápania pravej ľudskej prirodzenosti a štruktúry ľudskej mysle. Je dôležité poznať rôzne spôsoby, ako funguje ľudská myseľ, aby človek chápal a predstavil si pravý duchovný charakter jej obsahu a jej činností. Také poznanie sa stáva dôležitým kľúčom, s ktorým a pomocou ktorého možno zahájiť duchovné znovuprebudenie jednotlivcov a budovať skutočnú duchovnú psychológiu a duchovné spoločenské vedy.

Dynamika ľudskej mysle je odrazom, projekciou, predĺžením a procesom Absolútnej Dynamiky Absolútnej Mysle Najvyššieho.

Vo všeobecnom zmysle možno štruktúru ľudskej mysle ponímať ako stav, esenciu a bytie, relatívne k Absolútnemu Stavu, Esencii a Bytiu Najvyššieho. Na druhej strane, dynamiku ľudskej mysle možno vo všeobecnom zmysle ponímať ako proces, substanciu a existenciu, relatívne k Absolútnemu Procesu, Substancii a Existencii Najvyššieho. To prvé tvorí podobu Najvyššieho; to druhé tvorí obraz Najvyššieho. Spolu tvoria jednu kompletnú myseľ, ktorá robí z ľudskej bytosti to, čím ľudská bytosť skutočne je. Preto možno povedať, že myseľ je skutočne tým, čo robí z ľudskej bytosti ľudskú bytosť.

Každá činnosť, pohyb a proces je zahájený ideou takej činnosti, pohybu a procesu. Tá idea je stavom, esenciou a bytím jej činnosti, pohybu a procesu.

Najprv je idea — verbum — slovo/sloveso. Evanjelium svätého Jána začína výrokom, „Na počiatku bolo Slovo“. Slovo znamená ideu. Ideu akejkoľvek činnosti, pohybu a procesu možno ponímať pre ne ako počiatok života. Tá idea je zdrojom energie, ktorý napája činnosť, pohyb a proces a dáva im ich schopnosť byť činné, pohybovať sa a postupovať. Idea je preto vždy živá. Ona tam vždy je. Jej odstránenie by zastavilo všetku činnosť, pohyb a proces. Obsah takej idey sa vždy prejavuje, uskutočňuje a realizuje v jej činnosti, pohybe a procese. Bez prejavovania sa, uskutočnenia a realizácie tej idey by bola tá idea iba prázdnu predstavou. Na druhej strane, bez tej idey by nebola možná žiadna činnosť, pohyb a proces. Preto možno samotnú tú ideu ponímať ako životný princíp všetkého, čo je činné, čo sa pohybuje a postupuje. Činnosť, pohyb a proces samé osebe možno ponímať ako formu manifestácie tej idey. Vzťah tej idey a jej formy nemá lineárnu povahu — že najprv je tá idea a potom je jej forma, ale nelineárnu — čiže, objavujú sa, postupujú a nastávajú súčasne, súbežne a nespojito/diskrétno. Nie je to plynulý, postupný proces, ale diskretný, súbežný.

Spojitosť a postupnosť možno ponímať len vo vzťahu ku každému stupňu v rámci neho samotného, a v štruktúre hierarchickej organizácie stvorenia vo vzťahu k pozícii niekoho druhého. Ony nasledujú v pozícii za sebou, no vo svojom bytí a existencii sú diskretné a súbežné.

Základy ľudskej duchovnosti

Synchrónnosť ich bytia a existencie je nutnou podmienkou. Inak by tá idea alebo princíp neboli schopné zachovať si svoj obsah. Zachovanie akejkoľvek idey alebo princípu je možné len prostredníctvom formy jeho zachovania. Taká forma musí byť preto synchrónna so svojou ideou alebo princípom, a naopak. No pri vnímaní ich príslušnej vzájomnej pozície ich treba ponímať ako postupnosť prvého a druhého — čiže forma nasleduje po svojej idei alebo princípe, lebo najprv musí byť idea formy, než môže byť počatá forma. Teda, v tomto zmysle idea predchádza svoju formu a forma nasleduje po svojej idei.

Preto vzťah medzi ideou a formou a skutočnou realitou je synchrónny, súbežný a diskretný, a súčasne je spojený, postupný a lineárny. Také chápanie je vyšším chápaním voči chápaniu, ktoré bolo práve formulované vyššie.

Medzi ideou a jej formou je intervenujúca premenná (premenná, o ktorej existencii sa vie, ale nemožno s ňou manipulovať alebo ju merať – pozn. prekl.) ktorú možno ponímať ako proces transformácie a prechodu idey do svojej formy. Táto intervenujúca premenná je vytváraná svojou ideou vo veci procesu transformácie do nastávania. Kvôli jej medzil'ahlej pozícii medzi tou ideou a jej formou v sebe obsahuje tak kvalitu a obsah samotnej idey, ako aj kvalitu a obsah formy tej idey. Avšak, taký obsah a kvalita sú tam obsiahnuté v transformovanom stave. Pretože intervenujúca premenná nie je ani samotná idea, ani vlastná forma tej idey, je to nutne niečo, čo je medzi „bytím ideou“, a bytím formou tej idey. Je to proces prechodu a transformácie „idey“ do svojej formy, kde prebieha zvažovanie, príprava, sprostredkovanie a postrčenie k nastávaniu.

Kvôli tejto povahe intervenujúcej premennej je táto synchrónna, súbežná a diskretná k idei i jej forme; súčasne je k nim spojená, postupná a lineárna. Nastupuje po idei a predchádza jej formu.

Vyššie uvedený opis možno ponímať ako základ pre pochopenie dynamiky ľudskej mysle.

Najvnútornejšie tri úrovne ľudskej mysle, zvané Vnútorná Mysle, sú centrom ľudskej mysle, ktoré v sebe obsahuje všetky idey, myšlienky, kategórie, princípy, vlastnosti stvorenia a všetky ich odvodeniny. Nič tam nechýba. Vnútorná Mysle musí obsahovať všetko súčasne a existujúce, lebo je súvzťažnosťou idey stvorenia. Preto je to samotná idea ľudskej mysle v jej úplnosti. Bez takej idey by ľudská mysle nemohla byť. Idea ľudskej mysle je teda samotným životom ľudskej mysle.

Ale Vnútorná Mysle, pretože je ideou ľudskej mysle a pretože je súvzťažnosťou idey stvorenia, je, pokiaľ ide o jej bytie a existenciu, relatívna, pretože je objavením sa nejakej idey. Fakticky je to idea tej idey. Aby sa nejaká idea objavila, musí mať nejaký stav, v ktorom môže vzniknúť. Taký stav musí mať Absolútnu Prirodzenosť a byť bez počiatku. Nemôže vzniknúť, lebo inak by bol relatívny k niečomu. Relatívne k niečomu relatívnemu nie je uskutočniteľné, pretože relatívne je možné len k niečomu, čo je Absolútne. Relatívne nemôže produkovať stav, ku ktorému to môže byť relatívne, ale nejaký stav môže produkovať svoje relatívne vďaka svojej Absolútnej Prirodzenosti. Preto nič nie je samo od seba, len Absolútne „JA SOM“. To Absolútne „JA SOM“ je Absolútnym Stavom, ktorý môže dávať vznik všetkým ideám relatívnym ku Sebe.

II. Duchovné znovuprebudenie – 3. Kapitola

Najvnútornejším stavom takého Absolútneho „JA SOM“ je Absolútna Idea jeho vlastného Absolútneho Bytia a Absolútnej Existencie. Kvôli Absolútnej Idei Absolútneho „JA SOM“ je taký stav nutne stavom Absolútneho Seba-Uvedomenia, ktorý tvorí Absolútnu Sentientnú Entitu. Pretože nič nie je samo od seba a samo osebe, jedine Absolútna Sentientná Entita, všetko ostatné nutne pochádza z Nej. Táto Absolútna Sentientná Entita sa v tejto knihe volá Najvyšší.

Objavenie sa tej idey ľudskej mysle v Absolútnej Vnútornej Mysli Najvyššieho produkuje stav, ktorý je len relatívny k Absolútnemu Stavovi Najvyššieho. Ten stav možno ponímať ako schránku všetkých ideí stvorenia, relatívnych k Absolútnemu Stvoriteľovi. Aby sa také idey neustále objavovali, je nevyhnutné stvoriť špeciálne vnemové centrum, ktoré bude obsahovať niečo objavujúce sa, z ktorého sa môžu uskutočňovať všetky objavenia sa. Každé objavenie sa môže pochádzať len z niečoho, čo sa neobjavuje. Objavenie sa z objavenia sa nie je vôbec žiadnym objavením sa. Taký proces nevedie k ničomu.

Všetko relatívne možno udržiavať len tým, k čomu je to relatívne. Jediné, k čomu to môže byť relatívne, je Absolútne, ktoré nie je relatívne k ničomu. Relatívne k relatívnemu nie je vôbec žiadnou relativitou. Také niečo sa nedeje.

Takže, aby Vnútorná Mysel zabezpečovala neustále objavovanie sa nejakej idey, potrebuje v sebe obsahovať nejaké úplné centrum, aby poskytovalo neustále objavovanie sa všetkých nutných ideí stvorenia, ktoré budú nepretržite udržiavať život ľudskej mysle.

Dôvod, prečo je nutné, aby sa také idey neustále objavovali vo Vnútornej Mysli, je ten, že ony dodávajú život do všetkých systémov ľudskej mysle, vymýšľaním, produkovaním a udržiavaním ich príslušných ideí. Bez idey života neexistuje žiadny život. No, pretože ľudská myseľ je sama objavením sa nejakej idey, ona nemôže vyprodukovať žiadnu ideu sama osebe a sama od seba. Také produkovanie sa uskutočňuje len v Absolútnom Stave, čiže v Najvyššom.

Aby neustále dochádzalo k takej produkcii, je vymyslená/koncipovaná prítomnosť Absolútneho v relatívnom. Všetko, čo sa objaví z Absolútneho, aj keď to nemôže kvôli svojmu objaveniu sa byť Absolútne, je predĺžením a procesom toho Absolútneho. Preto je v tom Absolútne ako vo Svojom Vlastnom. Keďže sa idea ľudskej mysle objavila v Absolútnej Mysli Najvyššieho, ľudská myseľ je prostredníctvom Vnútornej Mysle schránkou večnej prítomnosti Najvyššieho. Tá večná prítomnosť Najvyššieho je samotným životom Vnútornej Mysle a z nej, pomocou nej a skrz ňu je samotným životom celej ľudskej mysle. Z toho dôvodu možno Vnútornú Mysel skutočne volať duchovnou myseľou, ktorá dáva život celej ľudskej mysli.

Prítomnosť Najvyššieho vo Vnútornej Mysli teda umožňuje neustály výskyt, produkciu, vynáranie sa, vyživovanie, udržiavanie a objavovanie sa všetkých ideí stvorenia a ľudskej mysle, z ktorých môže ľudská myseľ žiť. A pretože každá ľudská bytosť je ľudskou bytosťou len vďaka svojej mysli, každá ľudská bytosť môže žiť len vďaka faktu takých objavení sa z prítomnosti Najvyššieho vo Vnútornej Mysli. Preto je Vnútorná Mysel ľudskej mysle fakticky samotným duchom každého človeka a

Základy ľudskej duchovnosti

pomocou svojich duchovných princípov iniciuje, vytvára, produkuje, zachováva a udržiava všetok život každého, či už si to dotýčný chce priznať, alebo nie.

Čo sa myslí tým, „pomocou duchovných princípov“? Ten termín znamená, že život Vnútornej Mysle, a teda celej mysle, a teda život každej sentientnej entity alebo ľudskej bytosti je možný len vďaka neustálej prítomnosti Najvyššieho v tej mysli. Toto je jej pravý duchovný princíp. Kvôli takej prítomnosti všetko, čo je vyprodukované vo Vnútornej Mysli, je vždy dobré, lebo to pochádza zo stavu lásky a procesu múdrosti, ktoré neobsahujú žiadne idey negatívnych stavov, v žiadnej forme.

Taká je teda všeobecná povaha dynamiky Vnútornej Mysle.

Existuje určitá špecifická dynamika Vnútornej Mysle, o ktorej treba považovať. Týka sa funkcie jej rôznych stupňov.

Ako bolo spomenuté vyššie, aby sa zaistila neustála produkcia ideí na zachovanie života ľudskej mysle, najprv bolo nutné stvoriť miesto, ktoré by mohlo pojať prítomnosť Najvyššieho kvôli neustálemu prúdeniu a vyžarovaniu života do všetkých systémov ľudskej mysle. Za tým účelom bol zriadený najvnútornejší stupeň Vnútornej Mysle. Volá sa Nad-Ja. Funkcia Nad-Ja odpovedá Absolútnemu „JA SOM“ Najvyššieho. Bytie a existencia nie sú možné bez stavu a procesu „Ja Som“. Nuž, nikto nemôže byť „JA SOM“ sám od seba, pokiaľ nie je Absolútnym „JA SOM“. Vyhlásiť, že „Ja Som“, znamená večnosť a nekonečnosť. Neznamená to, že „Ja Som Bol“, alebo že „Ja Budem“, ale znamená to jednoducho, že „Ja Vždy Som“. V takej koncepcii nie je žiadny čas či priestor.

Dilemou tejto situácie je fakt, že nikto nemôže byť či existovať bez stavu a procesu „Ja Som“. Z toho dôvodu je vo Vnútornej Mysli vybudovaný špeciálny stav a proces z toho Absolútneho „JA SOM“, ktorý môže pojať jeho prítomnosť takým spôsobom, že sa môže udiť stav a proces „Ja Som“ relatívny len voči tomu Absolútnemu Stav a Procesu Absolútneho „JA SOM“. Vďaka takej relatívnej pozícii a prítomnosti Absolútneho teraz možno počať stav a proces „Ja Som“ a skutočne z neho nastať.

Taká výmena stavov a procesov Absolútneho „JA SOM“ s relatívnym k tomu Absolútnemu „JA SOM“ sa volá Nad-Ja, pretože ono poníma svoju relativitu k Absolútnemu. Také ponímanie mu skutočne umožňuje byť a existovať. Preto je a existuje vskutku len z bytia a existencie Absolútneho „JA SOM“; a toto je pravý duchovný princíp ľudskej mysle a ľudskeho života.

Teda, pod špecifickou dynamikou Nad-Ja sa rozumie neustále generovanie stavov a procesov, ktoré majú vzťah k Najvyššiemu, z Neho/Nej, podľa Neho/Nej, v Ňom/Nej a skrz Neho/Ňu, ktorý je v tom Nad-Ja večne prítomný. Také generovanie jedincovi umožňuje, aby ponímal svoj vlastný stav a proces ako „Ja Som“, ktoré je kľúčové, životne dôležité a podstatné pre jeho bytie a existenciu. Bez neho by nebol možný žiadny sentientný život.

Druhý alebo prostredný stupeň Vnútornej Mysle, zvaný Univerzálne Vedomie, generuje neustále idey, poznatky, štruktúry a dynamiku celého súčeho a existujúceho

II. Duchovné znovuprebudenie – 3. Kapitola

stvorenia. Nemožno vybudovať nič špecifické, pokiaľ neexistuje nejaký všeobecný stav a proces všetkých dostupných špecifik, z ktorého možno získať žiaduci a nutný špecifický stav a proces, súvisiaci len s ich celkovým súhrnom.

Pre tento špecifický stav a proces ľudskej mysle je životne dôležité mať všetky idey, poznatky, štruktúry a dynamiku celého súceho a existujúceho stvorenia. Z nich možno porozumieť a pochopiť špecifickosť ľudskej mysle. Taktiež, všeobecné stavy a procesy všetkých dostupných špecifik sú koncentrované a sústredené v jednom konkrétnom špecifickom stave a procese, ktorý sa stáva ich sumárnou a konkrétnou manifestáciou. Cezeň a pomocou neho môžu byť prezentované všetky špecifiká stvorenia, bez akejkolvek nutnosti vzdať sa svojej vlastnej špecifickosti a stať sa tou inou špecifickosťou. Tak je zachovaná rovnováha Vesmíru.

Pretože život špecifickosti závisí od porovnávania sa so všetkým ostatným a odlíšenia sa od všetkého ostatného, je nutné mať v ľudskej mysli sféru alebo stupeň, ktorý by mal všetky také dostupné súcce a existujúce špecifickosti, s ktorými môže byť jedinec porovnávaný a od ktorých môže byť odlíšený. Takže, dynamika Univerzálneho Vedomia predstavuje život stavu a procesu špecifickej ľudskej mysle. Univerzálne Vedomie je stav a proces neustáleho generovania všetkých takých ideí v stvorení do celej ľudskej mysle. Svojou dynamikou prispieva k budovaniu jedinečnosti každej ľudskej bytosti.

Tretím alebo najkrajnejším stupňom Vnútornej Mysle je stav a proces neustáleho uvedomovania si všetkých takých ideí, myšlienok, fungovaní, stavov a procesov, ktoré sa nepretržite objavujú v Nad-Ja a v Univerzálnom Vedomí. Z toho dôvodu sa to volá Vyššie Seba-Uvedomenie. Uvedomenie Nad-Ja a uvedomenie Univerzálneho Vedomia je nesmierne podstatné pre prežitie celej Vnútornej Mysle. Stav a proces takého uvedomenia neustále generuje energiu, vitalitu, silu a podporu všetkým systémom ľudskej mysle tým, že si neustále uvedomuje všetky ich funkcie a činnosti. Tak koordinuje a reguluje všetky udalosti, diania, aktivity, stavy a procesy, ktoré sa odohrávajú v ľudskej mysli. Je si vždy, po celý čas, vedomé všetkého. Bez takého uvedomenia by nebola možná žiadna koordinácia, regulácia, poriadok a efektívne fungovanie všetkých systémov ľudskej mysle. Jednoducho by skolabovali; prestali by byť schopné prijímať, obsahovať, prenášať a zdieľať akýkoľvek život. V takom fungovaní je teda dynamika Vyššieho Seba-Uvedomenia.

Všeobecná dynamika Vnútornej Mysle, ktorou je objavenie sa všetkých nutných ideí všetkého súceho a existujúceho z Najvyššieho, sála a vyžaruje nepretržitú sféru, ktorá zaplavuje Vnútornú Mysel'. Objavenie sa musí postúpiť k svojmu nastaniu. Aby to mohlo nastať, potrebuje si vybudovať svoju formu nastania. Vďaka takej snahe je vybudovaný špeciálny stav a proces, ktorý možno nazvať pokračovaním objavenia sa, kde sa môže uskutočniť príprava, transformácia a prenos všetkých ideí, aby tie mohli nastať.

Tento špeciálny stav a proces sa volá intermediárna alebo prostredná myseľ. Tá slúži funkcii vyššie opísanej intervenujúcej premennej. Ako sa idey neustále objavujú vo Vnútornej Mysli, postupujú do prostrednej mysle. Proces postupovania je procesom

Základy ľudskej duchovnosti

prípravy, transformácie a prenosu. Tu všetko prechádza do transformácie, aby sa vyvinuli nástroje pre prenos do nastávania.

Každá idea musí vygenerovať svoj vlastný nástroj pre svoj prenos do nastania svojej vlastnej formy. Taký nástroj možno nazvať účinkom/následkom idey, ktorý produkuje jej špeciálnu duševnosť/mentalitu, vďaka ktorej a cez ktorú sa môže manifestovať vo svojich výsledkoch a dôsledkoch, čiže vo svojej forme.

Ideu si v jej čistom stave a procese nemožno predstaviť v konkrétnej forme bez jej prispôsobenia sa špecifickosti jej manifestácie. Snaha takej idey prispôbiť sa má za následok produkciu špecifickej ľudskej duševnosti, ktorá je základom, z ktorého dochádza k prenosu tej idey do nastania jej formy. Teda, na tejto úrovni je generovaná ľudská duševnosť/mentalita. Tá obsahuje všetky všeobecné idey, myšlienky, stavy a procesy, ktoré sa neustále objavujú vo Vnútornej Mysli a ktoré sú tu transformované na špecifické mentálne stavy a procesy, ktoré tvoria ľudskú duševnosť.

Preto pod dynamikou prostrednej alebo intermediárnej mysle sa rozumie generovanie, produkcia, údržba, starostlivosť a servis všetkých účinkov/následkov Vnútornej Mysle, ktoré tvoria celú ľudskú duševnosť.

Napríklad, princíp múdrosti, ktorý je obsiahnutý vo Vnútornej Mysli, sa neustále objavuje zo svojho Absolútneho Zdroja, ktorým je Absolútna Múdrost' Najvyššieho.

Ako sa objavuje, okamžite postupuje k svojej transformácii v prostrednej mysli na jej pravdu, čo dáva zrod procesu uvažovania, chápaniu, racionalite a všetkým vlastnostiam, črtám a odvodeninám takých procesov. Tu sú princípy múdrosti transformované na ich špecifickú duševnosť/mentalitu, nazvanú proces uvažovania alebo racionalita. Také procesy tomu princípu umožnia stať sa svojou konkrétnou formou vedomého myslenia v podobe reči, symbolov a iných hmatateľných i abstraktných známk jeho aktivít. Teraz sa múdrost' stala skutočnou a reálnou vo svojej opravdivej forme. Bez tej intervenujúcej premennej, ktorá transformuje ideu múdrosti na racionalitu, by sa v žiadnej forme nestalo reálnym žiadne vedomé myslenie. Bez takej reálnej formy by sa nemohla manifestovať žiadna múdrost'.

Na základe vyššie uvedeného príkladu možno analogizovať transformáciu všetkých ostatných princíпов Vnútornej Mysle v prostrednej mysli. To tiež opäť ilustruje zákon súvzťažnosti, vďaka ktorému sa taká transformácia uskutočňuje.

Sú niektoré špecifické dynamiky každého stupňa prostrednej mysle, ktoré stoja za zmienku.

Najvnútornejší stupeň prostrednej mysle, zvaný Ja, je transformáciou Nad-Ja na špecifickosť jeho stavu a procesu. Ako sa Nad-Ja objaví z Absolútneho Ja Najvyššieho, okamžite postupuje do špecifického Ja ľudskej duševnosti. Zobrazuje všetky princípy a idey Nad-Ja, transformované na špecifickosť ľudskej duševnosti. Stav a proces Ja produkuje nepretržité špecifické bytie a existenciu ľudskej duševnosti v esencii a substancii svojho vlastného špecifického „Ja Som“. Nad-Ja je všeobecný princíp, ktorý postupuje do svojho špecifického mentálneho/duševného stavu a procesu, ktorý vytvára

II. Duchovné znovuprebudenie – 3. Kapitola

procesom svojej transformácie charakteristickú ľudskú duševnosť/mentalitu špecifického ľudského Ja. Ja je následkom objavenia sa Nad-Ja, ktoré generuje špecifickú a odlišnú ľudskú mentalitu, aby umožnilo konkrétne a individualizované nastanie v jednej špecifickej ľudskej mysli.

Kvôli dosiahnutiu tohto je nutné vytvoriť stav a proces, ktorý môže umožniť transformáciu materiálu Vše-Univerzálneho Vedomia na veľmi špecifickú, ale všeobecnú Transpersonálnu Duševnosť/Mentalitu celého historického ľudstva, s ktorou môže byť jedinec porovnaný a od ktorej môže byť odlišný. Teda, druhý alebo prostredný stupeň prostrednej mysle, zvaný Transpersonálna Duševnosť, funguje ako modifikátor, transformátor a prenášač energie, ktorá je k dispozícii v Univerzálnom Vedomí, do diferencovanej duševnosti, ktorá má všetky všeobecné charakteristiky celej špecificky ľudskej duševnosti. Z takej Transpersonálnej Duševnosti môže byť vybudovaný základ pre nastanie Univerzálneho Vedomia v jeho forme konkrétnej manifestácie.

Teda, Transpersonálna Duševnosť neustále generuje pre všetky úrovne ľudskej mysle dôležité vnímanie/pocitovanie všetkých špecifických charakteristík celej ľudskej duševnosti v transpersonálnej konotácii, vďaka ktorému môže byť vybudovaná a koncipovaná špecifická, individuálna duševnosť/mentalita.

Tretí alebo najkrajnejší stupeň prostrednej mysle, zvaný Fenomenálna Duševnosť/Mentalita, je postúpením objavenia sa Vyššieho Seba-Uvedomenia. Všeobecný stav a proces Vyššieho Seba-Uvedomenia je zameraný na transformáciu všetkých jeho ideí a myšlienok na špecifické postupovanie Fenomenálnej Duševnosti. Je to diferencované uvedomenie si špeciálne zvolenej línie, zvolenej kvôli jej nasledovaniu v stvorení, ktoré umožňuje objavenie sa takej duševnosti, fenomenálnej (zmyslami poznateľnej – pozn. prekl.) len pre tú líniu. To dáva jedincovi pocit/vnímanie uvedomenia si bytia a existovania za určitým účelom a umožňuje to Vyššiemu Seba-Uvedomeniu, aby sa skrz svoju transformáciu do Fenomenálnej Duševnosti stalo uskutočnenou a konkrétnou formou svojej manifestácie.

Teda, Fenomenálna Duševnosť nepretržite generuje postupovania v ľudskej mysli, z ktorých je napokon formovaná jedinečnosť, špecifickosť a individuácia tej mysle.

Ako sa uskutočňuje dynamika prostrednej mysle a ako pokračuje neprerušným spôsobom proces transformácie, vychádza a vyžaruje z toho špeciálna sféra, ktorá zaplavuje celú prostrednú myseľ.

Z tejto sféry je vytvorená tretia alebo najkrajnejšia úroveň ľudskej mysle, zvaná vonkajšia myseľ. Vonkajšiu myseľ možno považovať za formu pretransformovanej idey Vnútornej Mysle.

Všetky objavenia sa všetkých ideí, ku ktorým neustále dochádza vo Vnútornej Mysli, sa po postúpení smerom k následkom ich transformácie do ich mentality stávajú uskutočnenými, realizovanými a konkrétne manifestovanými vo forme skutkov, fungovania, správania, výsledkov, dôsledkov a následkov. Teda, celú vonkajšiu myseľ

Základy ľudskej duchovnosti

možno nazvať nastaním všetkých objavení sa a ich postúpení. Vo vonkajšej mysli sa nič neobjaví a nič nepostúpi.

Dynamiku vonkajšej mysle možno pochopiť len podľa koncepcie nastania.

Nejaká idea ľudskej mysle a všetko, čo sa jej týka, sa vynorí v Absolútnej Mysli Najvyššieho. To vytvorí sféru, do ktorej je tá idea premietnutá. Jej premietnutím je stvorená Vnútoraná Mysel' a jej tri stupne. Tá sa stáva miestom pre objavenie sa všetkých nutných ideí ľudskej mysle. Po tom, ako sa tie idey objavujú, postupujú k svojej forme. V procese postupovania sú pretransformované na špecifickú duševnosť/mentalitu, zvanú prostredná myseľ, so všetkými jej tromi stupňami, na ktorých je budovaná báza manifestácií ideí. Taká báza funguje ako neustále nastávanie všetkých, z objavenia sa postupujúcich ideí. Kvôli svojej dynamike tá báza nemôže sama osebe počať objavenia sa a postúpenia. Ona je výsledkom/prejavom všetkých ideí, a nie ich príčinou, iniciátorom alebo pôvodcom.

Nastanie ideí sa manifestuje vo vonkajšej mysli dvoma spôsobmi. Po prvé, formovaním špecifických činností, fungovania a vzorcov správania, pomocou ktorých a cez ktoré všetky idey vyžarujú svoju energiu a svoj obsah spôsobom špecifickým pre tú samotnú ideu. Špecifickosť takého vyžarovania si vyžaduje veľmi špecifickú fyzickú formu a fyzické prostredie.

Najprv sa idea takej špecifickej formy a prostredia objaví vo Vnútornej Mysli. Jej objavenie sa sa udeje pred počiatkom času vo vnútornom stave a procese Absolútnej Mysle Najvyššieho. Len čo sa tá idea objaví, vyžaruje a sála nesmiernu duchovnú energiu, z ktorej povstáva jej duševnosť/mentalita. V mentálnej sfére tej idey je sústredená všetka jej pôvodná duchovná energia. Výsledkom takého sústredenia je mnohonásobné zintenzívnenie duchovnej energie a mentálnej energie spoločne, prostredníctvom procesu ich fúzie. Taký proces fúzie vyžaruje a vylučuje novú formu nesmiernej energie, ktorá sa manifestuje v konkrétnych špecifických prvkoch a časticiach hmoty, z ktorej je vybudované telo a jeho prostredie. Toto je druhý spôsob nastania idey vo vonkajšej mysli.

Teda, telo a jeho prostredie sa stávajú veľmi špecifickou formou, do ktorej môžu byť premietnuté všetky idey k nastaniu špecifickým spôsobom. Táto duchovná a mentálna energia sa v takej forme objaví ako celková sféra, ktorá je jedinečná, odlišná a neopakovateľná pre každú ľudskú bytosť.

Teraz má tá idea nástroj, pomocou ktorého a skrz ktorý môže fungovať a mať vzťah k vonkajšiemu svetu podľa vlastného výberu. Tým je proces nastania zavŕšený. Stav zavŕšenia je v ľudskej mysli tiež dynamickým stavom. Ten neustále poskytuje spätnú väzbu svojho zavŕšenia svojim predošlým úrovniám a krokom. Taká spätná väzba je zhodnotená a využitá pri objavení sa nových tvorivých ideí, ktoré postupujú k svojej vlastnej transformácii do ich vlastnej duševnosti/mentality, a z nej sa završujú, poskytujúc ich vlastnú spätnú väzbu, ktorá iniciuje ich vlastné hodnotenie, atď. Tak je nastolený kompletný cyklus života a nikdy nemôže byť prerušený.

II. Duchovné znovuprebudenie – 3. Kapitola

Taká je všeobecná dynamika vonkajšej mysle. Špecifické dynamiky každého stupňa vonkajšej mysle závisia od súvzťažných faktorov ich príslušných predchádzajúcich stupňov.

Teda, „Ja-kosť/Ja-stvo“, čiže najvnútornejší stupeň vonkajšej mysle, je konkrétnym stavom a procesom manifestácie Nad-Ja, pomocou a skrz Ja, ktoré sa stáva jeho realizovanou formou. Je to čosi ako telo, v ktorom možno rozoznať a predstaviť si všetky zmeny mentálnych procesov Ja a ideí Nad-Ja v najindividualizovanejšej forme jej najjedinečnejšej manifestácie. Je to sebanáležanie Nad-Ja z náležania Najvyššiemu, pomocou a cez duševnú činnosť takého náležania v Ja, ktoré sa stáva realitou „Ja-stva“. Dynamiku „Ja-stva“ vidieť v generovaní neustálych stavov a procesov vnímavosti všetkých ideí a ich duševnej činnosti, z Nad-Ja a skrz Ja, veľmi konkrétnym, sústredeným a individuálne špecifickým spôsobom.

Druhý stupeň vonkajšej mysle, zvaný Individuálne Uvedomenie/Vedomie, slúži ako nastanie a forma pre všetky idey Vyššieho/Univerzálneho Vedomia, ich duševnú činnosť v postúpeniach Transpersonálnej Duševnosti a ich úplnú manifestáciu v individuovanej špecifickosti ich bytia a existencie. Tu sa proces odlišovania/diferenciácie a individuácie završuje a stáva sa konkrétnym výsledkom vo forme jedinečného individuálneho uvedomenia, ktoré v sebe obsahuje všeuniverzalitu a jej transpersonálnu duševnú činnosť.

Tretí alebo najkrajnejší stupeň vonkajšej mysle, zvaný Osobné Vedomie, je výsledkom a dôsledkom idey Vyššieho Seba-Uvedomenia a jeho postupujúcej Fenomenálnej Duševnosti, ktorá sa teraz konkretizuje v špecifickom diferencovanom vedomom uvedomení jedincovho vlastného „Ja-stva“ a všetkých jeho stavov a procesov.

Osobné Vedomie slúži dvom funkciám: po prvé, slúži vedomému uvedomeniu si manifestovaných mentálnych stavov a procesov, ktoré neustále postupujú z objavujúcich sa ideí Vnútornej Mysle skrz prostrednú myseľ všeobecne. Teda, slúži na udržiavanie vedomého uvedomenia si svojho vlastného bytia a existencie ako subjektu. Po druhé, slúži na to, aby uviedlo do vedomého uvedomenia všetko, čo nie je súčasťou toho subjektu, ale je to mimo neho. To si vyžaduje vyrovnanie sa a jednanie s tým za účelom akomodácie vhodného prostredia pre všetky stavy a procesy, ktoré sa objavujú, postupujú a nastávajú v ich príslušných úrovniach celkovej ľudskej mysle. A toto je dynamická funkcia Osobného Uvedomenia, ktorá je konečným výsledkom a dôsledkom všetkých aktivít, funkcií, stavov a procesov ľudskej mysle.

Keď človek dôkladne preskúma hore uvedenú dynamiku ľudskej mysle, môže dospieť k dvom dôležitým záverom: po prvé, všetko, čo sa deje v ľudskej mysli, je dôsledkom a následkom ideí, ktoré sa objavujú vo Vnútornej Mysli, kde je Najvyšší neustále prítomný, aby umožnil, aby boli také objavenie sa generované bez prerušenia. Ako bolo spomenuté vyššie, toto je duchovný princíp ľudskej mysle, vďaka ktorému a skrz ktorý ju možno pochopiť. Po druhé, kvôli prítomnosti Najvyššieho vo Vnútornej Mysli tam nemôže vzniknúť nič negatívne, zlé, regresívne alebo patologické.

Pozitívny obsah Vnútornej Mysle, čo je idea lásky a múdrosti, neustále generuje sféru pozitívnych energií, ktoré vyžarujú, sálajú a prúdia všetkými smermi, aby sa

Základy ľudskej duchovnosti

prejavili v duševnej činnosti a vyústili do správania sa. Nič nemôže také prúdenie prerušiť. Taká bola pravá prirodzenosť ľudskej mysle pred tým, než ju znehodnotili, skreslili a prekrútili pseudo-tvorcovia.

Nuž, plán pseudo-tvorcov zničiť duchovné princípy ľudskej mysle nebolo nijako možné realizovať ani z vonkajšej, ani z prostrednej úrovne stvorenia. Dôvodom tohto je, že tieto úrovne nevytvárajú žiadne pôvodné idey. Ako vidno, prostredná myseľ a vonkajšia myseľ a s nimi súvzťahujúce dimenzie a svety bytia a existencie sú výsledkom pôvodných ideí najvnútornejšej mysle a s tým súvzťahujúcich najvnútornejších dimenzií a svetov. V skutočnom zmysle vznikajú všetky také idey v Absolútnom Zdroji — v Najvyššom. No z Najvyššieho alebo z najvnútornejšej úrovne a jej stupňov nemôže vzniknúť žiadna negatívna idea, kvôli ich duchovnej povahe, ktorú tvorí láska a múdrosť.

Dilemou tu je, že aby boli iniciované akékoľvek skreslenia, prekrútenia a skomoleniny, treba začať od duchovnej úrovne, pretože toto je jediná úroveň, ktorá môže uplatniť akýkoľvek vplyv na všetky ostatné úrovne — vďaka jej prirodzenosti, súc trom všetkého.

Toto je dôvod, prečo sa pseudo-tvorcovia museli etablovať najprv v duchovnom svete v stave pseudo-duchovnosti, zvanom peklá, odkiaľ mohli fabrikovať skreslenia všetkých pravdivých ideí, prúdiacich z pravého zdroja vnútorného sveta, a vyžarovať ich do prostrednej úrovne, ovplyvňujúc ich dopady, a z nich výsledky a následky takých ideí v ich konkrétnej manifestácii.

Len čo sa usadili v duchovnom svete, prišli k svojmu plánu. Nemohli urobiť nič, aby zastavili prúdenie tých pozitívnych a tvorivých ideí v ich rýdzom obsahu. No mohli modifikovať, pozmeniť a zasahovať do takých ideí, transformovať ich a potom ich prenášať, s úplne odlišnou konotáciou, než keď boli vytvorené, do vonkajšej úrovne ľudskej mysle. Tak sa objavila idea skreslenia ideí a tá bola premietnutá medzi idey a ich postúpenie k účinku/následku, aby v momente, ako sa nejaká idea chystala postúpiť k svojej transformácii, bola táto prefiltrovaná cez jej skreslený koncept. Toto malo za následok vytvorenie skreslenej mentality, ktorá zas začala produkovať skreslené dôsledky, výsledky, následky a manifestácie všetkých ideí.

Od toho momentu každá idea, ktorá sa objaví vo Vnútornej Mysli, je prefiltrovaná intervenujúcim skreslením jej obsahu a objavuje sa vo vonkajšej úrovni úplne iná, než je jej originál.

Toto je dynamika produkcie všetkých negatívnych stavov a procesov v ľudskom živote.

Kvôli zákonu súvzťažnosti je dôsledkom takej intervencie objavenie sa mentálnych, fyzických, spoločenských, emocionálnych, intelektuálnych, sexuálnych a iných porúch, spolu s chorobami, nemocami, ochoreniami, nehodami a prípadmi utrpenia, biedy a nešťastia. Taký je výsledok zmeny pravdivého obsahu ideí na ich opaky.

II. Duchovné znovuprebudenie – 3. Kapitola

Zákon súvzťažností hovorí, že všetko, čo sa objaví v duchovnom stave a procese, má nutný dôsledok, výsledok a následok na všetkých úrovniach bytia a existencie a na všetkých úrovniach ľudskej mysle. Tento zákon je platný tak pre pozitívne, ako aj pre negatívne stavy a procesy. Pretože k skresleniu ideí dochádza v stave a procese objavení sa, čiže v duchovnom svete, musí mať všetky svoje dôsledky, výsledky a následky v prírodnom svete a vo vonkajšej úrovni ľudskej mysle a ľudského života.

Aby taká situácia nevedla k úplnému zničeniu ľudského života a celého vesmíru, ľuďom bolo zablokované uvedomenie si tejto dynamiky a prístup k ostatným úrovniam bytia a existencie ľudských myslí. Tak boli zavedené nevedomé stavy a procesy ľudskej mysle. Vo svojom prvotnom stave bola ľudská myseľ kompletne a totálne, ako celok, vedomá. Toto bolo ilustrované vo vyhlásení, že ľudia sa rodili spočiatku, pred intervenciou, v plnosti všetkého dostupného poznania. Ak sa niekto rodí v plnosti všetkého dostupného poznania, rodí sa s plným vedomím. No potom boli, procesom opísaným v prvej časti tejto knihy, všetky vyššie dimenzie a úrovne pre ľudí uzavreté a väčšina ľudskej mysle bola daná do modalít nevedomia a nedostupnosti; tým bol zavedený stav ignorancie. Začala sa vláda vonkajška. Taká vláda viedla ku katastrofálnym, kritickým podmienkam všetkých ľudských systémov, opísaným v predošlých kapitolách.

Otvorenie ostatných úrovní a obnovenie prirodzeného, neskresleného toku je neustále umožňované nezničiteľnou prirodzenosťou ľudskej mysle (nezáleží na tom, ako je ten tok skreslený), čo sa prejavuje v jej vrodenej, imanentnej schopnosti vykonávať slobodné voľby. Jediniec si môže zvoliť prijatie duchovných princípov života a odvrátiť sa od toho, aby umožnil skresleniam, aby ovplyvňovali jeho život a jeho myseľ, alebo môže pokračovať v procese šírenia skreslení.

Prvým skutočným krokom odvrátenia sa od takej skreslenej transformácie a prenášania je prijatie a uvedomenie si faktu, že taká situácia, aká je opísaná v tejto knihe, skutočne existuje. Uvedomenie si a prijatie tohto faktu môže viesť k túžbe zastaviť zvrátený proces pôvodného toku a vrátiť ho k jeho rýdzemu, normálnemu a prirodzenému progresívnemu toku ideí, bez skreslení. Na základe samotnej prirodzenosti ľudskej mysle pseudo-tvorcovia nemôžu ľudí nútiť, aby prijali ich skreslenia. Jediné, čo môžu urobiť, je spustiť proces nevedomosti, opísaný predtým, v nádeji, že ako sa ľudia budú učiť, prijmú ich skreslené idey. Toto je vecou slobody voľby. Nanešťastie, pseudo-tvorcovia v mnohých prípadoch dočasne uspeli, ako vidno v celých dejinách ľudstva od dôb jaskynného človeka, tak príhodne vyfabrikovaného na taký účel pseudo-tvorcami.

Odteraz, ako sa po prvýkrát zjavuje toto nové poznanie o celom pláne pseudo-tvorcov a o Veľkom Pláne Najvyššieho, pokiaľ ide o všetky tieto udalosti, sa každý môže stať pozitívnym a aktívnym, prestať transformovať a prenášať skreslenia a vrátiť sa k svojej skutočnej a pravej prirodzenosti. Taký návrat tvorí duchovné znovuprebudenie a začiatok duchovného pokroku.

Vďaka všetkému, čo bolo doposiaľ povedané o pravej ľudskej prirodzenosti a o štruktúre a dynamike ľudskej mysle, možno vidieť, na akých falošných predpokladoch je postavená moderná psychológia a spoločenské vedy. Všetky svoje závery vyvodzujú

Základy ľudskej duchovnosti

z pozorovaní, popisov a klasifikácií vonkajších prejavov aktivít, správania a fungovania vonkajšej mysle a vonkajšieho života. Pretože výsledok takej metodológie je založený výlučne na takom postupe, jediné, s čím môžu prísť, sú skreslenia a ľži. Vo vonkajšej mysli alebo vo vonkajšom správaní neexistuje nič pôvodné a originálne. Kvôli intervencii pseudo-tvorcov pri transformácii a prenose rýdzich a pravdivých ideí, všetko, čo moderná psychológia a spoločenské vedy opisujú, musí byť nutne len opisom takých skreslení.

Z toho dôvodu je nutné smutne usúdiť, že neexistuje žiadna skutočná psychológia alebo skutočná spoločenská veda. Sú mŕtve, ako všetko ostatné, už milióny rokov.

Aby znovu ožila a znovu bola vybudovaná skutočná psychológia a spoločenské vedy, je nutné navrátiť ich späť k duchovným princípom. Musia byť postavené na nasledovných princípoch:

1. Postulovaní duchovných princípov ľudskej mysle, ako sú formulované, definované a zjavené v tejto knihe alebo v akejkoľvek inej podobnej koncepcii duchovnosti; alebo na akýchkoľvek duchovných princípoch presahujúcich tieto. Akákoľvek psychológia a spoločenské vedy, týkajúce sa ľudskej mysle, ľudskeho správania a ľudských záležitostí musia začať s takými duchovnými princípmi ako s bázou, centrom a počiatkom pre zavedenie akýchkoľvek konceptov, ideí, myšlienok, princípov, kategórií, vlastností, čŕt a všetkých ich odvodenín, z ktorých vyvodzujú závery ohľadne prirodzenosti ľudskej mysle, ľudskeho správania a ľudských záležitostí. Žiadny iný počiatočný bod nie je zrejmy, mysliteľný či akceptovateľný, pretože by viedol k falšovaniu, skresleniu, nepochopeniu a ku kontaminácii pravej povahy ľudských záležitostí.

Je povedané, že pri využití takých duchovných princípov alebo podobných princípov, alebo akýchkoľvek duchovných princípov presahujúcich tieto, sa treba riadiť definíciou, vysvetlením a opisom duchovnosti zjavenými v tejto knihe. Čokoľvek menšie alebo iné než duchovnosť by bolo návratom ku konvenčným, tradičným a znečisteným stavom, ktoré predovšetkým pochovali psychológiu a spoločenské vedy. Vyššími princípmi by vždy boli duchovné princípy, ktoré by boli progresívne svojou povahou, a preto by boli duchovnejšie než tie prezentované. Vychádzali by z väčšieho a vyššieho chápania pravej duchovnej prirodzenosti, než je prezentované v tejto knihe.

2. Odstránení akýchkoľvek materialistických, ateistických, behaviorálnych, mechanistických, panteistických alebo podobných koncepcií z psychológie a spoločenských vied, ktoré odvodzujú ľudský život, ľudskú myseľ, ľudské správanie a ľudské záležitosti z hmoty, vonkajšej prírody a z pozorovateľného vonkajšieho správania. Také koncepcie sú nanič, sú nebezpečné a pre ľudi dehumanizujúce, dávajúce ich do rovnosti s dobytkom a zvieratami. Vyzdvihovanie hmoty, prírody a vonkajšieho správania slúži účelu pseudo-tvorcov.

3. Postulovaní koncepcie Vnútornej Mysle alebo najvnútornejšej úrovne ľudskej mysle, ktorá je pôvodcom, iniciátorom, determinantom a udržiavateľom, z prítomnosti Najvyššieho v nej, všetkého v ľudskej mysli a v ľudskom živote vo všetkých ohľadoch.

II. Duchovné znovuprebudenie – 3. Kapitola

4. Postulovaní slobody a nezávislosti ľudskej mysle a ľudského ľivota, so všetkými ich právami, výsadami, povinnosťami a zავázkami, s dôrazom na fakt, že najdôležitejšou vecou ľudského ľivota je poskytnutie každej mozgnej vnútornej a vonkajšej mozgnosti, ktorá môže pomôcť každému byť plne sám/sama sebou, bez akýchkoľvek reštrikcií, obmedzení, útlaku, represie a potlačania pravej ľudskej prirodzenosti; pomáhajúc tým každému v najplnšej mozgnej sebaaktualizácii a sebarealizácii vo všetkých ohľadoch.

5. Neustálom dôraze na pozitívne duchovné hodnoty ľudskej mysle, ktoré možno vyčítať len z najvnútornejšej úrovne ľudskej mysle a skrz proces kontaktovania sa so svojou Vnútornou Mysľou, čo môže napokon viesť k odstráneniu akejkoľvek nesprávnej transformácie a prenosu všetkých ideí, ktoré sú vždy pozitívne a neustále sa objavujúce v tej Vnútornej Mysli. (Prostredná myseľ bola a je používaná pseudo-tvorcami, aby podkopali a zamotali idey prúdiace z Vnútornej Mysle.)

6. Budovaní nových duchovných metodológií a terminológií na skúmanie, pátranie, pozorovanie, popis a vysvetľovanie ľudskej mysle, ľudského správania, ľudských vzťahov, ľudského ľivota a ľudských záležitostí. Také metodológie môžu navyše obsahovať momentálne existujúce takzvané vedecké metodológie, pokiaľ sú založené na duchovných princípoch ľudskej mysle, a nie na arogantnom pokuse vysvetliť ľivot a ľudské správanie ako pochádzajúce z jeho vonkajšieho stupňa, kde v skutočnosti ľiadny ľivot samotný nikdy neexistoval.

7. Postulovaní a prijatí pravdivého duchovného faktu, že každý je napokon zodpovedný za svoj vlastný ľivot, situáciu, postavenie, udalosti a diania, na základe svojich vlastných volieb a dôsledkov takých volieb. Teda, dôraz musí byť vždy na jedinej pravej realite ľudského bytia a ľudskej existencie, ktorá tvrdí, že každý je skutočným pánom svojho ľivota a skutočným stredom svojho vlastného vesmíru z Najvyššieho. Všetko ostatné je odvodené z tohto neoddiskutovateľného základného duchovného faktu, ktorý možno ponímať ako večný duchovný zákon.

Také sú základné princípy, ktoré, pokiaľ sú brané do úvahy a akceptované, môžu viesť k vývinu pravdivej účelnej, funkčnej a prospešnej duchovnej psychológie a duchovnej spoločenskej vedy. S takými princípmi sa môže začať upratovanie a očista všetkých ľudských systémov, za účelom duchovného znovuprebudenie a zahájenia duchovného pokroku.

V tomto procese môžu zohrať duchovná psychológia a spoločenská veda veľmi dôležitú rolu. Dôležitosť tej roly vychádza z duchovného faktu, že najdôležitejšou vecou v celom stvorení je sentientná entita, teda aj ľudská bytosť, pretože v nej je prítomnosť Najvyššieho, ktorý je Absolútnou Sentientnou Entitou, a teda aj Absolútnou Pravdou a Jediným Ľlovekom. Nakoľko psychológia a spoločenská veda sa zaoberá ľudskými záležitosťami, v základoch ľudskej duchovnosti je im pridelené dôležité postavenie.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Očisťovanie a syntéza zriek pravdy existujúcich v tradíciách a konvenciách ľudských systémov.

Jeden z hlavných spôsobov, ako aktivovať duchovné znovuprebudenie ľudí, je pátranie, vyhľadávanie, rozoznávanie a uvádzanie do povedomia zriek právd, obsiahnutých vo väčšine oblastí ľudských systémov.

Je nevyhnutné prejsť týmto procesom, aby bola opätovne nastolená duchovná homogenita, ktorá existovala vo všetkých ľudských systémoch pred odchýlkou spôsobenou oným podvodom.

Jediný spôsob, ako sa pseudo-ľudstvo môže opäť stať pravým ľudstvom, je nájdenie stratených princípov homogenity, ktoré existovali vo všetkých pojmoch, ideách, doktrínach, obsahoch a aplikáciách rôznych rozdielnych ľudských systémov.

Ako bolo spomenuté predtým, väčšina ľudských systémov v sebe obsahovala a bola postavená na rýdzich a pôvodných ideách, ktoré pochádzali z ich patričnej a správnej transformácie a prenosu vo forme skutočnej pravdy.

Pseudo-tvorcovia nemohli vytvoriť zo seba žiadne nové idey, ale pri ich komplotoch, týkajúcich sa zvrhnutia vlády duchovnosti, museli použiť pôvodné idey Najvyššieho. Problémom bolo, že žiadna sentientná entita, vzhľadom k jej relativite voči Absolútnemu Najvyššiemu, nemohla vytvoriť žiadne idey sama od seba alebo sama osebe. Aby to urobila, musela by byť Absolútna. **No každý môže vytvoriť, byť pôvodcom a iniciovať akékoľvek idey z Najvyššieho, podľa Najvyššieho a skrz Najvyššieho, na základe faktu, že Najvyšší je trvale prítomný vo Vnútornej Mysli každého.** Hore uvedené je základom, ktorý bol a môže byť využitý na vzatie počiatocnej, originálnej a pravdivej idey z toho zdroja a skreslenie jej významu a funkcie, jej prekrútenie, kontaminovanie, znečistenie a skomolenie na čokoľvek, čo si kto želá na základe svojej slobody voľby.

Je nutné pamätať si, že na základe prítomnosti Najvyššieho získava každý z tej prítomnosti trvalú schopnosť uplatňovať svoje vlastné tvorivé úsilie, využívajúc pôvodné idey, vzniknuté v Absolútnom Zdroji. Taká schopnosť tvorí základ, ktorý jedincovi umožňuje vďaka faktorom jeho slobodného tvorivého úsilia formovať tú ideu akýmkoľvek spôsobom, akým si želá.

To túto schopnosť použili pseudo-tvorcovia pri ich komplete ohľadne zničenia duchovnosti. Implantovali do ľudskej mysle určité skreslené vnímania počiatocných a originálnych ideí, prostredníctvom čoho začali ľudia pretvárať tie pôvodné idey. Od takého pretvárania bol už len malý krôčik k dovŕšeniu ich prekrútenia.

II. Duchovné znovuprebudenie – 4. Kapitola

Ako však bolo zdôraznené veľakrát predtým, nech sú také idey akokoľvek prekrútené, skreslené a skomolené, vo svojom pôvodnom a originálnom stave zostávajú pravdivými ideami. Jediné, čo možno skresliť, prekrútiť a skomoliť, je to, čo je rýdže, originálne a pravdivé.

Teda, ak sa človek pozrie na všetky ľudské systémy, konvencie, tradície, kultúry a snahy, všade môže vidieť miliardy skreslení. Avšak také skreslenia sú skresleniami právd, a preto si pomocou nich mohli ľudské systémy až doteraz zachovávať nejaké znanie svojich funkcií.

Na týchto rýdzich pravdách boli postavené všetky ľudské systémy, kultúry, konvencie a tradície. Ich vybudovaním pseudo-ľudia vytvorili hory skreslení a stagnujúcich nakopení, z ktorých sa úplne vytratili akékoľvek myšlienky tých zrníek právd, ktoré umožnili také vybudovanie. Všetky tie zrnká právd sú teraz v stave dusenia sa, čo ohrozuje ich život.

Z toho dôvodu je nutné vybrať ich spod tých stagnujúcich nahromadení a kopy skreslení a očistiť ich a zbaviť ich všetkých úchyliet, aby mohli byť použité v procese duchovného znovuprebudenia a na zahájenie nového duchovného pokroku.

Len čo budú také pravdy odstránené zo všetkých ľudských systémov, tieto systémy natrvalo skolabujú, pretože v nich už viac nezostane nič, čo by ich držalo pohromade. Toto je drastický, avšak žiaduci výsledok, za výhradným účelom, aby sa mohol rýdži a pôvodný duchovný tok života navrátiť k svojmu progresívnemu a napredujúcemu smerovaniu.

Skúmanie a analýza ľudských systémov, konvencií, tradícií a kultúr vedie k nasledovnému odhaleniu zrníek právd v nich:

1. Všetky duchovné smery, náboženské doktríny, vierovyznania, sekty a skupiny, aké kedy existovali v dejinách ľudstva a existujú teraz, obsahujú v sebe zrnká čistej, rýdzej a pôvodnej pravdy. V tejto dobe sú z nich všetkých extrahované nasledovné zrnká právd:

A. Existuje Najvyššia Sentientná Entita, ktorá je Stvoriteľom všetkých bytí a existencií a všetkých sentientných entít, všade. Toto je základná pravda. Na tejto pravde sú postavené všemožné konvencie, tradície a kultúry, ktoré túto pravdu neustále skresľujú. Je pravda, že taká Najvyššia Sentientná Entita je Absolútnym Stvoriteľom všetkých a všetkého. No spôsob, akým On/Ona tvorí, funguje, interaguje, vládne, udržiava, vyživuje, jedná a tvorí všetkých a všetko, je nepochopený, skreslený, prekrútený a skomolený; rovnako aj Jej/Jeho prirodzenosť, štruktúra, dynamika a vzťah k Jej/Jeho stvoreniu; rovnako aj Jej/Jeho počet, meno, kvalita, kvantita a charakter. To všetko nie je stanovované podľa pravdivého vnímania prirodzenosti Stvoriteľa, ale podľa konvencií, tradícií, kultúr, požiadaviek, predpisov, projekcií, rituálov, pravidiel, nariadení, postupov vyznávania, obradov rôznych náboženských doktrín a vierovyznaní, atď., ktoré nemajú nič spoločné s pravou realitou tejto základnej pravdy. V jednom bode je táto pravda natoľko udusená všetkými týmito vecami, že sa kompletne stráca v hĺbkach

Základy ľudskej duchovnosti

stagnujúcich nahromadení. Toto vedie k uctievaní tradícií, konvencií a kultúr samotných, namiesto uctievania pravého Stvoriteľa.

B. Pred Najvyššou Sentientnou entitou sú si všetci rovní, pretože všetci sú Jeho/Jej deťmi. Toto je druhé zrnko pravdy. Je však predmetom nesčíselného množstva skreslení, podľa rovnakých princípov, aké sú opísané vyššie. Interpretácia, chápanie a opis pojmu rovnosť a význam detí a ich postavenie, postoj, názory, pocity a interakcie so Stvoriteľom môžu byť od systému k systému a od náboženstva k náboženstvu vzájomne úplne opačné. Také pojmy majú, samozrejme, málo spoločného so skutočnou povahou rovnosti a s pravým vzťahom.

C. Láska k Stvoriteľovi a k sebe navzájom je základným princípom života. Toto je tretie zrnko pravdy. Je stručne zhrnuté v tom, čo je známe ako Desiat' Prikázaní. Avšak, pojem láska, jej interpretácia, chápanie, praktizovanie a spôsob jej žitia, ako aj pojem Desiat' Prikázaní, sú predmetom nespočetného množstva skreslení, podľa rovnakých princípov, ako bolo opísané vyššie.

D. Život nie je obmedzený výlučne na pominuteľnosť prírodného stavu alebo stupňa, ale presahuje ho a je večný. Toto je štvrté zrnko pravdy. Opäť, vysvetlenie, chápanie, štruktúra, proces, stav, opis a poňatie takého života a jeho funkcie vo vzťahu k prírodnému alebo fyzickému životu sa líšia nespočetnými spôsobmi. Také rozdiely sú výsledkom vyššie spomenutých konvencií, tradícií a kultúr rôznych náboženských systémov viery a vierovyznaní.

Nuž, tieto štyri zrnká právd tvoria princíp duchovnej homogenity, ktorý je základom všetkých duchovných smerov, náboženských doktrín a vierovyznaní bez výnimky. Duchovná homogenita je založená na fakte, že v bytí a existencii jestvuje zjednocujúci princíp, ktorý tvorí univerzálnosť toho všetkého. Preto, ak sa niekto verne pridrižiava týchto právd s dobrým úmyslom a od srdca, nasledujúc ich a žijúc ich kvôli nim samotným, bez akejkoľvek postrannej motivácie, bez ohľadu na svoje náboženstvo či vierovyznanie, je pravou duchovnou bytosťou. Pre takú osobu sú všetky tie tradície, konvencie a kultúry hlboko vo vnútri len prostriedkami, pomocou ktorých a skrz ktoré sa dosahuje taká duchovnosť. Z toho dôvodu, nech jedinec nasleduje a verí akýmkoľvek skresleniam, kvôli základnému prijatiu a správnej duchovnej motivácii mu/jej také skreslenia a falošné vierovyznanie nemôžu byť prisúdené a sú ľahko odstránené a odhodené, len čo získa náhľad do ich skreslenej povahy. Takí ľudia sú po svojom príchode do duchovného sveta od radosti bez seba, keď sa dozvedajú skutočné pravdy, prijímajú ich celým svojím duchom, srdcom a myslou a s potešením ich uvádzajú do svojich životov.

2. Všetky filozofické a metafyzické systémy, ktoré sa objavujú počas ľudských dejín, obsahujú v sebe nejaké prvky a zrnká právd. Tieto základné prvky a zrnká právd sa teraz extrahujú.

A. Jestvuje vnútorný a vonkajší vesmír, ktorý je regulovaný určitými princípmi a zákonmi, ktoré mu dodávajú pocit reálnosti. Oba vesmíry sú vo vzájomnom vonkajšom a vnútornom vzťahu. Toto je prvé základné zrnko pravdy. No opis, chápanie, vysvetlenie a ponímanie takých vesmírov, čo sa týka ich štruktúry, dynamiky, funkcie,

II. Duchovné znovuprebudenie – 4. Kapitola

účelu a reality, sa môžu líšiť početnými spôsobmi. Preto sú na tejto pravde postavené tradície, konvencie a kultúry, so všetkými ich dôsledkami, ktoré skresľujú, prekrúcajú a zle vysvetľujú pravú realitu takých vesmírov.

B. Existujú nástroje na skúmanie zákonov a princípov, ktoré regulujú a ovládajú oba vesmíry. Tieto nástroje sú nástrojmi získavania poznania a určovania následkov, dôsledkov a platnosti takého poznania. Toto je druhé základné zrnko pravdy. No chápanie, opis, vysvetlenie a ponímanie najlepších možných nástrojov a vysvetlenia, ako je poznanie možné, dosiahnuteľné a potvrdzované, sa bude početnými spôsobmi líšiť. Výsledkom toho procesu budú skreslenia, ktoré sú sformované vo vyššie opísaných princípoch.

C. Jestvuje určitý prvý princíp, ktorý je základom akejkoľvek možnosti vysvetlenia, chápania a poznania povahy bytia a existencie alebo reality. Tento princíp je nevyhnutný pre vysvetlenie toho, ako vznikol svet a jeho štruktúra. Toto je tretie základné zrnko pravdy. Ale chápanie, vysvetlenie, opis a ponímanie povahy, štruktúry, dynamiky a účelu tohto prvého princípu a všetkých jeho dôsledkov sú predmetom početných skreslení, ktoré sú postavené na vyššie opísaných princípoch.

Nuž, objektivita, pozitívna motivácia a dobrý úmysel vo vzťahu k takému bádaniu, bez potreby dokázať svoju vlastnú pravdu, vedú k náležitým a správnym ponímaniam a záverom ohľadne vyššie spomenutých právd, bez ohľadu na skreslené názory tradícií, konvencií a kultúr.

3. Všetky etické a morálne systémy, aké existovali počas celých dejín ľudstva, obsahujú v sebe nasledovné zrnká pravdy:

A. Ľudský život a ľudská spoločnosť sú ovládané princípmi dobra a pravdy. Všetko, čo je mimo hraníc takých princípov, je ponímané ako zlé a lživé. Toto je prvé základné zrnko pravdy. No definícia, chápanie, vysvetlenie, ponímanie a požiadavky na to, čo je dobré a pravdivé, sú predmetom početných skreslení, ktoré majú pôvod v konvenciách, tradíciách a kultúrach.

B. Motivačné faktory individuálneho ľudského správania a správania spoločnosti sú určené ich koncepciami dobra a pravdy, alebo zla a lži. Toto je druhé zrnko pravdy. Ale chápanie, opis, vysvetlenie a predpisovanie takých faktorov a koncepcií sú predmetom početných skreslení, formovaných v tradíciách, konvenciách a kultúrach. Teda, jedinec sa môže stať svojim vlastným samonaplňajúcim sa prorocťom svojho dobrého či zlého správania, prijatého podľa morálnych a etických kódexov a zvykov svojej spoločnosti.

C. Správne a zmysluplné ľudské vzťahy možno vytvárať len na základe vhodných a správnych koncepcií dobra a pravdy. Toto je tretie zrnko pravdy. Avšak, definície, chápania, vysvetlenia, opisy, požiadavky a interpretácie toho, čo je to správny a zmysluplný ľudský vzťah a vhodná a správna koncepcia dobra a pravdy, sú predmetom početných skreslení, prekrútení, skomolení, projekcií, introjekcií a požiadaviek každej danej kultúry, tradície a konvencie.

Základy ľudskej duchovnosti

D. Niekde existuje ideálny stav a proces dobra a pravdy, ktorý hľadajú všetci ľudia, aby ho použili ako príklad, ktorý by nasledovali a s ktorým by sa stotožnili. Toto je štvrté základné zrnko pravdy. Ale opis, chápanie, definícia a vysvetlenie takého ideálu sú ovplyvnené početnými skresleniami, projekciami, očakávaniami, introjekciami, požiadavkami, diktátmi, stereotypmi a koncepciami kultúr, konvencií a tradícií ich príslušných spoločností.

Tieto štyri základné pravdy môžu slúžiť ako základ pre vývoj skutočného etického kódexu a morálky na riadenie ľudskeho života. Ak sa k nim pristupuje od srdca, s túžbou nastoliť ich vládu v duchu slobody a nezávislosti, bez povier, predsudkov a predpojatosti konvencií, tradícií a kultúr, dospeje sa k správne stanovisku. Nesebecká a objektívna túžba a snaha prijať a dodržiavať také pravidlá vedie automaticky k správny pocitom a koncepciám ohľadne toho, čo je skutočne dobro a čo je skutočne pravda a čo je skutočne etické a morálne. Dobrý úmysel takého úsilia je odmenený dobrom a jeho pravdou. A toto je morálne a etické; všetko ostatné možno ignorovať.

4. Psychológia a spoločenské vedy ľudských systémov boli spoiatku stavané na určitých zrnkách právd, ktoré sa z nich teraz extrahujú:

A. Ľudskí jedinci a celý ich spoločenský systém majú špecifickú mentalitu, ktorá je jadrom, zdrojom a determinantom všetkých charakteristík ľudskeho správania a ľudských záležitostí. Starí filozofi volali túto mentalitu „dušou“.

Nuž, toto je základné, fundamentálne zrnko pravdy. Avšak chápanie, vysvetlenie, opis a ponímanie povahy, štruktúry, dynamiky, účelu, pôvodu a funkcie takej mentality sú predmetom mnohých skreslení, nepochopení, dezinterpretácií a skomolení na základe prijatých konvencií, tradícií a kultúr, ktoré sú postavené na psychológii a spoločenských vedách.

B. Základným kameňom a stavebným blokom pre pochopenie pravej ľudskej prirodzenosti je koncepcia individuálnych odlišností. Jedinečnosť každého jedinca je odrazom tvorivého úsilia živého organizmu, ktorý je zdrojom nekonečných variácií jeho prejavov a manifestácií. Toto je základné, fundamentálne zrnko pravdy. No vysvetlenie, chápanie, opis a ponímanie pravej ľudskej prirodzenosti, zdroja individuálnych odlišností, zdroja života živého organizmu, to všetko odráža konvenčné, tradičné a kultúrne očakávania, projekcie, skreslenia a skomoleniny.

Tieto dve základné a fundamentálne pravdy môžu byť použité ako stavebné bloky psychológie a spoločenských vied, potom ako budú úplne ignorovať hory skreslení a stagnujúcich nahromadení, ktoré boli okolo nich vystavané.

5. Prírodné vedy, na základe podstaty ich definície, obsahujú v sebe najmenšiu mieru zrníek právd. Dôvodom tohto je, že sa zaoberajú výlučne javmi hmoty a prírodného sveta. V takých javoch samých osebe nemožno nájsť žiadnu pravdu. Mnohí vedci až donedávna nedokázali prijať fakt, že také javy sú súvzťažnými projekciami duchovných udalostí, prejavujúcich sa v reakcii hmoty. Hmota nepodnecuje k činnosti, ona len reaguje. Avšak dokonca aj v takých koncepciách, ktoré sú definované

II. Duchovné znovuprebudenie – 4. Kapitola

prírodnými vedami, je ohromné zrnko pravdy, ktoré môže byť v súčasnosti využité a extrahované, lebo odráža duchovný princíp celého bytia a existencie.

A. Nech uvažujeme o ktoromkoľvek aspekte prírody, hmoty a všetkých ich prvkov, ten odráža jeden princíp: všetko je usporiadané, zákonné, účelné, užitočné a jednoduché (úsporné). V žiadnom fungovaní žiadneho prírodného javu nie je žiadne plytvanie. Teda, toto je základná, neoddiskutovateľná pravda. Ale vysvetlenie, opis, chápanie, interpretácia, formulácia a definícia povahy, pôvodu, funkcie a účelu takého princípu sú skreslené, skomolené, prekrútené a nepochopené všetkými takzvanými vedeckými tradíciami, konvenciami, pravidlami, nariadeniami, metodológiami a nevhodnými nástrojmi.

Táto základná pravda, ktorá je najzjavnejším dôkazom činných duchovných princípov, môže byť použitá pri prestavbe všetkých vedeckých metodológií a vysvetlení, ktoré dostanú prírodné vedy na správnu úroveň v hierarchii duchovnej organizácie, kde môžu vykonávať užitočnú a prospešnú funkciu. Taká nová prírodná veda by najprv prijala postuláty duchovných princípov, čo by postupne viedlo k správne mu opisu a chápaniu zdroja všetkých prírodných javov a vyššie uvedeného princípu.

6. Konceptia všetkých umení a konceptia voľného času a športov v ich prapôvodne chápanom účele bola vyvinutá na základných, fundamentálnych pravdách, ktoré sú v súčasnosti extrahované:

A. Ľudská prirodzenosť je vo svojej podstate a obsahu tvorivej povahy, čo sa ukazuje v mnohých spôsoboch prejavu a vnímania jej bytia a existencie. Nuž, toto je pravda tkvejúca v pozadí všetkých umení a remesiel a ich činností, ktoré sú výsledkom ľudských tvorivých snáh. No chápanie, vysvetlenie, vyjadrenie, vnímanie a opis účelu, cieľa, miesta a funkcie takej prirodzenosti a jej tvorivosti sú ovplyvnené mnohými diktátmi, skresleniami, očakávaniami, projekciami a zvykmi tradícií, konvencií a kultúr, ktoré dusia a pochovávajú túto pravdu.

B. V zdravom tele je zdravý duch. Existuje neustála interakcia ducha a jeho tela, skrz ktoré duch zažíva život vo vonkajšom svete. Aby bol taký stav neustále zachovávaný a funkčný, telo musí byť udržiavané v dobrej forme a zdraví. Preto sú dôležitou súčasťou ľudského života voľný čas a športy. Sú vyvažujúcimi faktormi medzi vlastným ja a jeho prostredím.

Toto je zrnko pravdy, ktoré je v pozadí všetkých takých aktivít. Avšak chápanie, opis, vysvetlenie takých aktivít a to, čo sa očakáva od takých aktivít, a ich skutočná povaha, funkcia, účel a cieľ sú skreslené, vďaka zvykom, projekciám a predpisom konvencií, tradícií a kultúr, ktoré sú vytvárané okolo týchto právd.

Návrat k pôvodnému účelu a funkcii týchto činností je možný len zdôrazňovaním týchto právd skrz ich očistenie od všetkých takých zvykov, tradícií a konvencií.

7. Všetky politické, vládne, súdne a právne systémy, aké existovali počas celých dejín ľudstva, boli postavené pôvodne na zrnkách právd, ktoré im dávali život. Také pravdy sú teraz extrahované:

Základy ľudskej duchovnosti

A. Funkciou, účelom a cieľom akéhokoľvek takého systému je ochrana, poskytnutie a podpora práv, privilégií, povinností, záväzkov, zodpovednosti a ich individuácie v každom členovi spoločnosti.

Toto je základná duchovná pravda všetkých ľudských systémov. Avšak chápanie, definícia, opis, vysvetlenie a presadzovanie takých princípov sú skreslené, prekrútené a skomolené konvenciami, tradíciami, kultúrami, politickými stranami, atď., ktoré sú vytvorené okolo takých princípov, dusiac ich, ignorujúc ich, ubíjajúc ich a nútiac ich slúžiť skrytým úmyslom.

B. Štruktúra akýchokoľvek takých systémov je odrazom usporiadanosti, zákonnosti a organizácie v hierarchii univerzálnych zákonov, ktoré ovládajú, udržiavajú, podporujú a zachovávajú všetky jej časti vo funkčnom a prospešnom režime.

Toto je ďalšie fundamentálne zrnko pravdy, ktoré je základom všetkých ľudských politických systémov. Ale chápanie, opis, vysvetlenie a interpretácia pôvodu, povahy, účelu, cieľa, štruktúry a aplikácie takých univerzálnych zákonov sú skreslené, prekrútené a skomolené, aby vyhovovali prospechárskym potrebám, diktovaným, predpisovaným, vyjadrovaným a vnucovaným konvenciami, tradíciami a kultúrami, ktoré sú budované okolo takých zákonov a právd, dusiac ich a smerujúc ich tak, aby slúžili sebeckým cieľom.

V tejto dobe je nutné odstrániť tieto zrnká právd zo všetkých ľudských politických systémov a navrátiť ich do ich pôvodnej duchovnej funkcie, definovanej týmito pravdami.

8. Ekonomické štruktúry ľudských systémov v histórii ich vývoja obsahovali vo svojom základe zrnká právd, ktoré sú v tomto čase z nich extrahované.

A. Ľudská spoločnosť sa skladá z ľudí, ktorí majú k vzájomnej ponuke odlišné kvality. Určití ľudia majú určité kvality dostupné len im, a iní ľudia majú zas niečo iné, čo tí prví nemajú. Prospešnosť takých kvalít sa môže prejaviť len vo vzájomnom zdieľaní plodov takých kvalít, k prospechu a spoločnému dobru všetkých. Toto je pravda dobra a múdrosť lásky, ktoré sa prejavujú v ich praktickom úžitku výmeny všetkého tovaru, ktorý je produktom takých kvalít a ich činností. Len takou výmenou nadobudnú svoj význam a naplní sa úžitok ich existencie. Toto je základná a fundamentálna pravda, ktorá je v pozadí všetkých ekonomických systémov. No spôsob, cesta, obsah, hodnota, účel a cena takej výmeny sú skreslené, skomolené a prekrútené tradíciami, konvenciami a kultúrami špecifických spoločností, ktoré sú vybudované okolo takých systémov, dusiac ich skutočný význam, fungovanie a cieľ.

B. Produktivita každej ľudskej snahy a jej kvalita a kvantita sú určené motivačnými faktormi pohnútok, invencií, konštrukcií, inovácií a užitočnosti ľudského života a jeho jedinečným príspevkom, ktorý je zdieľaný všetkými skrz ich produkty. Toto je základná pravda každého zdravého ekonomického systému. No definícia, chápanie, opis, vysvetlenie a požiadavky takej produktivity a jej cena môžu byť predpisované, vnucované, požadované a obmedzené konvenciami, tradíciami a kultúrami, ktoré sú

II. Duchovné znovuprebudenie – 4. Kapitola

budované okolo takej pravdy, dusiac ju preferenciami, obmedzovaním, útlakom, manipuláciami a disproporciami pri distribúcii výsledkov takej produktivity.

Skutočne fungujúci a zdravý ekonomický systém musí opätovne nastoliť tieto základné pravdy a používať ich ako stavebné bloky pre ich prospešnú manifestáciu a funkciu.

9. Od čias najranejších ľudských dejín, kedy sa nevedomosť stala špeciálnym a špecifickým stavom ľudského života, vzdelanie a výchova hrali veľmi dôležitú rolu vo všetkých ľudských systémoch. Jestvuje niekoľko zrníek právd, z ktorých vzdelávanie a výchova odvodzujú svoje princípy. Tieto pravdy sú teraz extrahované:

A. Základnou schopnosťou a nutnosťou ľudskej prirodzenosti je schopnosť a nutnosť učiť sa. Ľudské prežitie závisí v akomkoľvek prostredí od takej schopnosti a nutnosti. Vďaka takému učeniu sa sa možno stať flexibilným, adaptabilným a vyrovnaným. Nuž, toto je základné zrno pravdy, ktoré je v pozadí celého vzdelávania a výchovy. Avšak definícia, obsah, účel, funkcia a materiál takého učenia sa môžu byť a sú skresľované, prekrúcané, komolené, nanucované, predpisované, diktované a podmieňované konvenciami, tradíciami a kultúrami príslušnej spoločnosti, ktorá obmedzuje aplikovanie tejto pravdy na svoje vlastné utilitárne účely.

B. Tento dôležitý motivačný faktor ľudského života má v sebe impulz k neustálemu rastu, pokroku a zdokonaľovaniu sa prostredníctvom procesu učenia sa, získavania poznatkov a inteligentného a rozumného aplikovania tých poznatkov v živote. Toto je druhá základná pravda, ktorá je v pozadí každého pravého vzdelávacieho systému a výchovy. No tieto motivačné faktory môžu byť prekrúcané, menené, ovplyvňované, obmedzované a blokované diktátmi, očakávaniami, predpismi, nárokmi, projekciami a požiadavkami, ktoré vyhovujú sebeckým potrebám akýchkoľvek kultúr, tradícií a konvencií príslušnej spoločnosti.

C. Ľudské učenie sa, chápanie, pokrok a tvorivé úsilie nemajú žiadne hranice. Vždy existuje priestor pre zdokonalenie akejkoľvek zručnosti, schopnosti, črty, vzorca správania, atď., do večnosti. Toto je pravá ľudská prirodzenosť, ktorá odráža prítomnosť Absolútnych Princípov Najvyššieho v každej ľudskej bytosti.

Také je tretie zrno pravdy, ktoré je obsiahnuté v každom zdravom vzdelávacom systéme a výchove. Avšak opäť, tieto bezhraničné potenciály ľudskej prirodzenosti môžu byť a neustále sú prekrúcané, manipulované, skresľované, zneužívané, nadmerne využívané a komolené nárokmi, diktátmi, predpismi, očakávaniami, projekciami a obmedzeniami všetkých konvencií, tradícií a kultúr. Výlučne tieto konvencie, atď., určujú smerovanie, kvalitu a štruktúru akéhokoľvek vzdelávania a výchovy, tak ako to vyhovuje im a ich účelom, a nie ako to vyhovuje potrebám a účelom daného jedinca.

D. Užitočnosť života každej ľudskej bytosti je určovaná podľa stupňa jeho/jej vzdelania a kvality jeho/jej výchovy za účelom jeho/jej špecifického a jedinečného prispenia k spoločnému dobru a univerzálnemu celku. V takom príspevku je skutočný význam jedincovho života. A toto je štvrté zrno pravdy, ktoré existuje vo vzdelávaní a výchove. Avšak definícia, vysvetlenie, interpretácia a chápanie toho, čo je skutočne

Základy ľudskej duchovnosti

prospešné a zmysluplné v ľudskom živote, je pokrivené, skreslené, prekrútené a skomolené požiadavkami, predpismi, príkazmi, nariadeniami a obmedzeniami konvencií, tradícií a kultúr príslušných spoločností, ktoré berú do úvahy len svoje vlastné sebecké potreby, bez ohľadu na individuálnu sebarealizáciu a sebauplatnenie.

Tieto štyri základné pravdy musia byť uvedené do centra záujmu a plne využité pri budovaní nových vzdelávacích systémov a princípov výchovy. Toto možno urobiť len odstránením skreslených ľudských systémov.

10. Pojmy sexualita, manželstvo a rodina obsahujú chvályhodné zrnká právd, ktoré sú pochované pod ohromnou horou skreslení a stagnujúcich nahromadení, ktoré úplne zahmlievajú ich skutočnú perspektívu a význam. Teraz je čas tieto pravdy vyniesť na svetlo, extrahovaním ich z tých systémov:

A. Manželstvo je odrazom, súvzťažnosťou a manifestáciou konečného zväzku univerzálnych princípov lásky a múdrosti a dobra a pravdy, za účelom výmeny a zjednotenia do jednosti všetkého, čo je reprezentované feminitou a maskulinitou v ich jedinečnom prejave. V takej jednote, jednosti a harmónii je prítomnosť Najvyššieho a potreba zdieľať výsledok takej jedinečnej jednoty so všetkými ostatnými v stvorení, ktorí sú vo svojej vlastnej jedinečnej jednote.

Toto je základná pravda pravého duchovného manželstva. Žiadne iné manželstvo neexistuje. No koncept manželstva je predmetom najväčšieho zo všetkých skomolení, prekrútení a skreslení tradíciami, konvenciami a kultúrami, ktoré dusia a ničia taký význam svojimi požiadavkami, projekciami, introjekciami, obmedzeniami, očakávaniami a predpismi.

B. Ľudská sexualita je konečným nástrojom a prostriedkom na vyjadrenie a zdieľanie — jedinečným, subjektívnym spôsobom — všetkých princípov univerzálnej lásky a múdrosti, so všetkými ich radosťami, pôžitkami a blaženosťami. Služí pre potešenie ľudského života. V takom vyjadrení, zdieľaní a potešení sa prejavuje vo svojej maximálnej plnosti ľudske tvorivé úsilie, reprezentované výmenou maskulinity a feminity prostredníctvom pohlavného styku. Toto je pravda o sexualite.

Avšak koncept sexuality je neustále prekrúcaný, skresľovaný, komolený, obmedzovaný, limitovaný a zneuct'ovaný všetkými tradíciami, konvenciami a kultúrami príslušných spoločností, ktoré požadujú, premietajú, predpisujú, prikazujú a nariaďujú pravidlá a obmedzenia pre jej vyjadrenie a funkcie, ktoré slúžia účelu prežitia tej spoločnosti.

C. Skutočným významom rodiny je reflexia, súvzťažnosť a manifestácia jednoty, jednosti a harmónie všeuniverzálnych bytí a existencií a ich príslušných sentimentných entít, ktoré sú si vzájomne blízke podľa lásky k zdieľaniu a podľa radosti zo vzájomnej spoločnosti. Taký je pravý význam rodiny.

Význam, definícia, chápanie, opis a vysvetlenie roly a účelu rodiny sú neustále skresľované, komolené a prekrúcané vyššie opísanými postupmi.

II. Duchovné znovuprebudenie – 4. Kapitola

Tieto základné, fundamentálne zrnká právd, ktoré sú obsiahnuté v ľudskom manželstve, sexualite a rodine, musia byť očistené a opätovne zavedené, aby skutočné duchovné prúdenie, čo sa týka ich fungovania, mohlo opätovne nastoliť svoje napredujúce a postupujúce smerovanie.

11. Ľudské technologické a vojenské organizácie takisto odrážajú určité podmienky a procesy, ktoré môžu obsahovať niektoré prvky právd, ktoré z nich treba v súčasnosti extrahovať:

A. Konečným cieľom stvorenia je sentientná entita, v tomto prípade ľudská bytosť. Všetko v stvorení je usporiadané takým spôsobom, aby to slúžilo tomuto cieľu. Účelom všetkých zákonov vesmírnych javov a hmoty je ich použitie a kontrola ľuďmi, aby bolo vyvinuté a nastolené najprospešnejšie, najvhodnejšie, najadekvátnejšie, najfunkčnejšie a najprijemnejšie prostredie, v ktorom by sa mohol ľudský život plne uskutočniť a realizovať, bez akéhokoľvek odkladu, prekážok, zábran či rušenia. Všetko, čo slúži takému účelu, bez ohľadu na úroveň, krok či stupeň, slúži konečnému duchovnému cieľu. Toto je prvé základné zrno pravdy, ktoré umožňuje rozvoj techniky. Taký je jej originálny a pôvodný účel a funkcia.

No počas ľudského duchovného úpadku bola táto funkcia techniky skreslená; začala byť zneužívaná, nesprávne požívaná a skresľovaná takým spôsobom, aby slúžila ako nástroj na ochranu, zvečňovanie a udržanie konvencií, tradícií a kultúr, ktoré boli vybudované okolo tejto pravdy, dusiac ju svojimi utilitárnymi potrebami.

B. Skutočnými princípmi života, ktoré sú preň imanentné a sú mu vlastné a vrozené, sú dominantnosť lásky a múdrosti a dobra a pravdy. Taká dominantnosť musí byť chránená, strážená a bránená pred všetkým, čo túži a dychtí po tom, aby jej bolo ublížené, aby bola zvrhnutá a zničená.

Toto je druhé základné zrno pravdy. Vojenské organizácie spočiatku súvzťažili s touto pravdou. Taká pravda sa volá „pravda, ktorá neustále bojuje, napádajúc zlá a lži“. Jej účelom je zachovanie pravdy.

V prirodzenom zmysle je funkciou vojska chrániť proti zlým úmyslom akéhokoľvek národa, ktorý baží po zničení slobody a nezávislosti ľudskej prirodzenosti. Toto je zrno pravdy takých funkcií vojska. Avšak chápanie, účel, cieľ, štruktúra a povaha funkcií vojska sú predmetom početných skreslení, ospravedlnení, výhovoriek, zámienok, zneužívania a nadmerného využívania, v službách konvencií, tradícií a ich kultúr, ktoré ho využívajú na svoje vlastné utilitárne, despotické, autoritárske a mocichtivé účely.

C. Najväčšou túžbou dobra a pravdy je byť zdieľané a opätované s každým po celom stvorení bez výnimky. Toto zahŕňa aj fyzický vesmír. Ďalšou funkciou dobra a pravdy je vždy byť pripravené pomôcť, podporiť, slúžiť, brániť a byť prospešné akýmkoľvek možným spôsobom. Všetko, čo prispieva k zdieľaniu, opätovaniu, pomáhaniu, bráneniu, podporovaniu, slúženiu a prospešnosti, napokon slúži tomuto duchovnému princípu. Technika a vojenské organizácie v ich pravom význame slúžia takej funkcii na úrovni fyzického sveta, im odpovedajúcimi prostriedkami. Ale interpretácia, chápanie, vysvetlenie a ponímanie takého zdieľania, opätovania a služby

Základy ľudskej duchovnosti

sú skreslené, zneužívané a využívané v utilitárnych službách konvencií, tradícií a kultúr, ktoré úplne dusia tieto zrnká právd, ktoré im dávajú ich pôvodný a pravý význam.

Ak sa majú technológia a vojsko vrátiť k ich pravej povinnosti a záväzku voči ľudstvu, musia sa vrátiť k pôvodným pravdám, ktoré boli použité pri ich vývoji.

Funkčné vojsko je nevyhnutné, kým existujú peklá, ktoré vyžarujú a premietajú na prírodnú úroveň ich idey agresie, vojny a ničenia. Niektoré národy sú väčšmi pod ich vplyvom než iné. Kvôli zaisteniu celkovej duchovnej rovnováhy, ktorá je podstatná pre ľudskú slobodu voľby, niektoré krajiny korešpondujú viac s pozitívnym duchovným stavom, a niektoré s negatívnym duchovným stavom. Krajiny, ktoré korešpondujú viac s negatívnym duchovným stavom, sú značne agresívnejšie a totalitnejšie a odhodlané vládnuť svetu. Na základe svojej povahy nenávidia pozitívne duchovné stavy a krajiny, ktoré s nimi súvzťažia. V takých situáciách sú pozitívne duchovné stavy bránené proti neustálym útokom zo strany negatívnych stavov. Tento duchovný boj priamo súvzťaží s takými výpadmi, útokmi a vojnami, aké existujú na Zemi. Blíži sa však doba, kedy všetky peklá a ich negatívne stavy budú natrvalo uzavreté a už im viac nebude dovolené uplatňovať žiadny vplyv na ľudí Zeme. Keď sa to stane a keď nastane duchovná konsolidácia a dôjde k bilancovaniu všetkých ideí, vojenské organizácie zastarajú a skončia svoju funkciu.

12. Ľudská medicína a lekárske umenie sú dôležitou súčasťou ľudského života. Ich funkcie, význam, účel a miesto v ľudskom živote sú určené zrnkami právd, ktoré sú z nich teraz extrahované:

A. Sentientný život je najvzácnejším vlastníctvom, ktoré každý má. Všetko, čo akýmkoľvek spôsobom slúži takému životu, je hodné toho, aby to bolo v najlepšom možnom stave, kondícii a forme. Ľudské telo a ľudská mentalita slúžia takému účelu. Preto si zaslúžia, aby boli udržiavané v optimálne funkčnom stave. Toto je prvé základné zrnko pravdy, ktoré je samým stredom celej lekárskej filozofie a snáh celého lekárskeho umenia. Avšak pôvod, povaha, štruktúra a dynamika takého života a jeho schránok je skreslená, prekrútená, nepochopená a obmedzená všetkými konvenciami, tradíciami a kultúrami, ktoré sú budované okolo takej pravdy, dusiac jej skutočný význam.

B. So všetkým, čo ohrozuje, ničí, podkopáva a/alebo ochromuje ľudský život a všetky jeho systémy, formy a schránky, treba bojovať, zápasíť, odstrániť to a eliminovať to z nich, aby mohol život pokračovať vo svojej úplnej a ničím nerušenej manifestácii a procese. Toto je druhé základné zrnko pravdy. No tento postup je skreslený a negatívne ovplyvnený mylne prijatými životnými filozofiami, ktoré odvodzujú svoj pôvod zo všetkých ľudských systémov a ich konvencií, tradícií a kultúr, ktoré nie sú ochotné prijať duchovné princípy života.

C. Ľudský život je jednotou, jednosťou a harmóniou ducha, duše a tela. Toto tvorí pravú ľudskú prirodzenosť, čiže jednu ľudskú myseľ, z ktorej možno čerpať chápanie ľudského života. Z toho dôvodu všetko, čo sa deje na jednej úrovni ľudskej mysle, má dopad, vplyv a dôsledky na všetkých ostatných úrovniach. Z toho dôvodu akákoľvek liečba mysle musí byť súbežnou liečbou všetkých úrovní. Toto je tretie základné zrnko

II. Duchovné znovuprebudenie – 4. Kapitola

pravdy v tomto systéme. Avšak skutočné chápanie charakteru ľudskej mysle, jej pôvodu, štruktúry, funkcie, dynamiky a interakcie jej úrovni, ich umiestnenia a princípov, sú predmetom najväznejších skreslení, znečistení, kontaminácií, prekrútení a skomolení, ktoré úplne dusia zásadnú pravdu medicíny a lekárskeho umenia. Len úplne nedávno sa dostalo do centra pozornosti opätovné oživenie tejto pravdy.

D. Ľudský život je posvätný, preto ľudské duchovné, duševné a fyzické zdravie je prioritou číslo jedna ľudstva, lebo od toho závisí hladké, náležité, efektívne, optimálne a správne fungovanie všetkých ľudských systémov. Toto je štvrté základné zrnko pravdy týchto systémov. No koncept, chápanie, vysvetlenie, interpretácia a vnímanie správnej definície ľudského života a náležitého zdravia sú predmetom početných skreslení, dezinterpretácií, nepochopení a skomolení, ktoré zamorujú medicínu a lekárske umenie, znižujúc ich účinnosť.

Ak sa majú medicína a lekárske umenie navrátiť k svojim správnym službám, musia sa oslobodiť od všetkých vplyvov svojich vlastných vyvinutých konvencií, tradícií, očakávaní, projekcií a kultúr a začať sa striktnie pridržiavať pôvodných duchovných právd, ktoré jediné sú schopné poskytnúť správnu interpretáciu významu ľudského života.

13. Parapsychológia, E.S.P. (mimozmyslové vnímanie – pozn. prekl.), okultizmus, astrológia a všetko veštenie a komunikácia s duchmi, ktoré nejako, v tej či onej forme, dokázali prežiť, a dokonca prekvitajú, napriek honu na čarodejnice, ktorý na ne uvalil stredovek a moderní vedci, obsahujú dôležité zrnká právd, ktoré sa teraz z nich extrahujú.

A. Existuje duchovná, nadprirodzená a mimozmyslová realita, ktorá presahuje a vymyká sa vo všetkých ohľadoch všetkým známym fyzickým zákonom prírody a ľudskému fyziologickému vedomiu. Táto realita je reálnejšia než tá, ktorú považujú za reálnu bežní ľudia a prírodné vedy.

Toto je dôležité základné zrnko pravdy týchto systémov. Avšak definícia, chápanie, opis, vysvetlenie a ponímanie štruktúry, funkcie, dynamiky, účelu, platnosti a povahy takých javov je predmetom početných skreslení a vplyvov všemožných osobných sklonov, predpojatostí, subjektívnych projekcií, nerealistických očakávaní, samonaplňajúcich sa prorociev a túžobných želaní. Také postoje vedú k vývoju konvencií, tradícií a kultúr rituálov, obradov, procedúr, reštrikcií a obmedzení, ktoré v nich len zahmlievajú, oslabujú a dusia pôvodné zrnko pravdy.

B. Existuje mnoho úrovni, vrstiev, sfér a dimenzií reality, ktoré sú obývané sentientnými entitami všetkých druhov. Tieto sentientné entity sú v neustálych súvzťažných postaveniach voči ľuďom planéty Zem. Taká súvzťažnosť je tak pozitívnej, ako aj negatívnej povahy. Z toho dôvodu sú ľudské bytosti multidimenzionálnymi bytosťami, ktoré sídlia súbežne v niekoľkých dimenziách, bez ohľadu na to, či si tento fakt vedome uvedomujú, alebo nie.

Toto je veľmi dôležité základné zrnko pravdy týchto systémov. Skreslenia, prekrútenia a nepochopenia tejto pravdy prichádzajú s dezinterpretáciou skutočnej

Základy ľudskej duchovnosti

funkcie, štruktúry, fungovania a postavenia v hierarchii duchovnej, kozmickej a vesmírnej organizácie takých úrovní, vrstiev, sfér a dimenzií; roly, ktorú hrajú druhé sentientné entity v ľudskom živote, a roly, ktorú hrajú ľudia v ich živote. Také skreslenia, atď., značne zmeňujú užitočnosť tejto koncepcie a dusia pôvodnú, v nej obsiahnutú duchovnú pravdu.

Len vzdanie sa všetkých kontaminácií a znečistení, opísaných vyššie, môže očistiť tieto zrnká pravdy takým spôsobom, že prospešnosť takých systémov môže byť definovaná a uvedená do správneho postavenia v službách duchovného znovuprebudenia a duchovného pokroku.

14. Pojmy vlastníctvo, kolektivismus a súkromie, ktoré sa vyvinuli počas ľudských dejín, obsahujú v sebe nejaké zrnká právd, ktoré sa teraz z nich extrahujú:

A. Každý je konečným pánom svojho života a stredom svojho vlastného vesmíru. Preto je jedinec výlučným, oprávneným a zákonným vlastníkom svojho vlastného vesmíru z Najvyššieho, ktorý patrí len jemu/jej. Toto ustanovenie pochádza z Absolútnej Prirodenosti Najvyššieho, čo je premietnuté do každej sentientnej entity, a teda do každej ľudskej bytosti.

Toto je veľmi dôležité základné zrno duchovnej pravdy. No počas dejín ľudského duchovného úpadku a budovania konvencií, tradícií a kultúr bola táto pravda pokrivená, prekrútená, skomolená a zneuctená formou vlastníctva vonkajšieho, externého, materiálneho majetku, ktorý má duchovnú súvzťažnosť, aká je opísaná vyššie. No na základe takeého jednanja sa pravý význam stratil a pravda bola udusená.

B. Jestvujú nekonečné počty a nekonečné variácie individuálnych vesmírov, ktoré, vzaté dokopy ako celok, tvoria jeden jedinečný a globálny supervesmír, ktorý patrí každému a ku ktorému patrí každý. Taký supervesmír sa Najvyššiemu javí ako jeden ucelený jedinec — veľká sentientná entita. V takej koncepcii všetko, čo kto má, patrí každému a všetko, čo má každý, patrí tomu konkrétnemu jedincovi.

Toto je základné, fundamentálne zrno pravdy takej koncepcie. Ale, tak ako koncepcia vlastníctva, aj koncepcia kolektivismu bola kompletne prekrútená, skreslená a skomolená, obrátiac jej význam na vonkajší, materiálny a fyzický majetok, ktorý nemá nikto právo vlastníť, pretože patrí celému kolektívu. Jedinec je vlastnený takým kolektívom alebo komunitou. Toto viedlo k vývoju tradícií, konvencií a kultúr, ktoré úplne udusili pôvodné zrno pravdy, ktoré tá koncepcia obsahovala.

C. Všetko, čo sa objavuje, postupuje a nastáva v živote jedinca, vždy vzniká v jeho/jej najvnútornejšom ja. Vždy je to „vnútri“, preto je to čisto subjektívne. Také „vnútro“ možno na základe povahy jeho subjektívneho obsahu pochopiť len z „vnútra“. No nikto z „vonka“ nemôže zaujať postavenie niekoho „vnútra“. To by sa rovnalo zrieknutiu sa svojho života, čo je úplnou nemožnosťou. Nuž, taká situácia vedie k objaveniu sa pojmu súkromie. Každého „vnútro“ — čiže subjektivita najvnútornejšieho stupňa — je totálne súkromné a nemožno doň preniknúť alebo ho pochopiť z „vonka“ alebo z vonkajška.

II. Duchovné znovuprebudenie – 4. Kapitola

Toto je tretia základná, fundamentálna pravda týchto koncepcií. V súčasnosti chápanie, definícia, vysvetlenie, opis a ponímanie takého stavu a procesu, ako je súkromie, sú skreslené, prekrútené a skomolené požiadavkami, projekciami, introjekciami, obmedzeniami, reštrikciami, nariadeniami a príkazmi konvencií, tradícií a kultúr, ktoré dusia pravý duchovný význam súkromia a pochovávajú skutočnú pravdu tohto pojmu.

Aby mohol byť pravý význam týchto pojmov navrátený ich pôvodnej funkcii, tieto zrnká pravdy musia byť očistené a zbavené všetkých skreslení a dezinterpretácií ľudskými systémami, aby mohli byť zahrnuté správnym spôsobom do duchovného znovuprebudenia a využité na zahájenie nového duchovného pokroku.

Všetky zrnká pravdy, ktoré sú extrahované zo všetkých ľudských systémov, sú zozbierané dohromady, aby vytvorili jeden konglomerát, ktorý je odlišný, oddelený a úplne odstránený zo zdrojov skreslení, skomolení a prekrútení. V takom útvare môžu byť zrnká pravdy zmenené na zbraň, ktorá môže efektívne a účinne bojovať so všetkými zlami a lžami, ktoré teraz bránia ľuďom v duchovnom znovuprebudení a v zahájení ich nového duchovného pokroku.

Uznanie, prijatie, vernosť týmto pravdám a ich správne používanie, so správnou motiváciou, je jedným z nástrojov, pomocou ktorých možno zahájiť otvorenie všetkých úrovní a existencií. Zároveň to vedie k hlbokým zmenám v ľudskom sebaopínaní, sebapredstave a správaní.

PIATA KAPITOLA

Otvorenie všetkých úrovní bytia a existencie a budovanie trvalého mosta medzi nimi.

Proces duchovného znovuprebudenia je procesom objavovania, pochopenia, spoznania, prijatia a aplikácie všetkých duchovných zniek právd, ktoré sú zistiteľné v ľudských systémoch. Taký proces spúšťa v každom, kto sa nachádza v tom procese, špeciálny stav, ktorý skúma, potvrdzuje a overuje platnosť týchto právd voči ich súvzťažným faktorom vo Vnútornej Mysli. Všetky také pravdy sú večne prítomné v každom v jeho/jej vlastnej Vnútornej Mysli, kde ich Najvyšší Svojou prítomnosťou udržuje neustále funkčné. Tento proces spúšťa ich všetky zladuje. Synchronizuje ich takým spôsobom, že vnútorné poznanie takých právd, zistiteľných vo vonkajších faktoroch ľudských systémov, ich spája so všetkým, čo s nimi súvzťahuje v ľudskom živote.

Toto spojenie je nutným krokom pre otvorenie všetkých úrovní bytia a existencie a pre vybudovanie trvalého mosta medzi nimi. Toto otvorenie je simultánnym procesom: v takom rozsahu, v akom sa to deje v celej ľudskej mysli, v takom istom rozsahu sa to deje so všetkým, s čím ľudská myseľ súvzťahuje. Keďže tá súvzťahuje s celou štruktúrou bytia a existencie, celé bytie a existencia sa stáva pre ňu prístupnou.

No objavenie, pochopenie, uznanie, prijatie a aplikácia všetkých takých právd v ľudských systémoch nie sú možné bez súbežnej eliminácie všetkých zdrojov ich kontaminácií, znečistení, otrávení, skreslení, prekrútení a skomolení. Taký proces je súčasne procesom odstraňovania i akceptovania: odstraňovania toho zdroja a akceptovania a aplikovania skutočnej duchovnej pravdy.

Preto prvým krokom je objavenie, pochopenie, uznanie a prijatie faktu, že všetky ľudské systémy, konvencie, tradície a kultúry sú zdrojom takých kontaminácií a skreslení. V ich momentálnej forme prežili svoju užitočnosť tým, že plne odpovedali na prapôvodnú otázku, aké to je byť bez duchovnosti; okrem toho, svojou existenciou poslúžili svojmu účelu — na základe konkrétneho príkladu sa dozvedieť odpoveď na takú otázku.

Ako bolo spomenuté predtým, aby bolo umožnené, aby sa onen podvod vôbec uskutočnil, bolo nutné uzavrieť priamy prístup k vnútorným úrovniam a dimenziám mysle a stvorenia u tých, ktorí dobrovoľne súhlasili, že sa zúčastnia na danom experimente.

Jestvuje niekoľko dôvodov takého uzavretia:

1. V stave úplného otvorenia existuje neustále uvedomovanie si dôvodov pre úplne všetky udalosti, ku ktorým dochádza. Také uvedomenie by nedovoľovalo vymazanie spomienok na také voľby. To by zas znemožnilo akékoľvek zážitky takej povahy. Ohľadne takej situácie treba byť v nevedomom stave. Preto je dovolené, aby ľudia, ktorí

II. Duchovné znovuprebudenie – 5. Kapitola

sú účastníkmi, boli pseudo-tvorcami prestavaní a prerobení takým spôsobom, aby sa rodili nevedomí.

2. Zásah pseudo-tvorcov do nepretržitého toku duchovných ideí z Vnútornej Mysle a vloženie skreslených názorov ohľadne takých ideí pred moment, než sa uskutoční proces ich transformácie, si vynútili uzavretie priameho prístupu k uvedomeniu si takej manipulácie. Uvedomenie si takej manipulácie by ohrozilo ľudskú slobodu voľby tým, že by nedovolilo uskutočnenie sa učebného procesu. Ak niekto vie o takej situácii, nemá žiadnu inú voľbu, než ju prijať a považovať ju za nutný prvok života, ktorým sa treba riadiť, začleniť ho do seba a praktizovať. Taký záver by viedol k viere, že taká manipulácia je normálnym a správnym stavom vecí, ktorý v podstate vznikol z Najvyššieho. Tento postoj by vypudil prítomnosť Najvyššieho z Vnútornej Mysle. To by viedlo k ukončeniu neustáleho objavovania sa ideí všetkých stavov a procesov a ľudská myseľ by okamžite prestala existovať. Najvyšší nemôže byť prítomný v negatívnych úsudkoch.

Nepretržité poznanie niečoho vyraduje proces učenia sa. Netreba sa učiť nič. Ak je implantované ľživé a skreslené poznanie, je prijaté ako platné a pravdivé poznanie. Jediniec nemá žiadnu inú voľbu, než sa s ním stotožniť. Ak ale nemá žiadnu vedomosť o tejto situácii, možno ho/ju učiť, že existujú skreslenia a manipulácie právd a že existujú skutočné a neskreslené pravdy. V takom procese si jedinec môže zvoliť, či prijme také skreslenia, alebo ich odmietne. Prvá situácia odníma slobodu ľudí. Druhá ju potvrdzuje. Ak je niekomu odňatá sloboda voľby, je mu/jej odňatý život, lebo v takej slobode sa získava zmysel ľudského života.

Toto je jeden z dôvodov, prečo došlo k uzavretiu všetkých úrovní ľudskej mysle. Tým mohlo byť prostredníctvom procesu učenia sa neustále poskytované a strážené zachovanie tej slobody. Do ľudí nemožno nič naliať násilím. Také násilné naliatie nemá žiadny duchovný život či hodnotu. Ak by otvorenie všetkých úrovní malo pretrvávajúť dokonca aj po zásahu pseudo-tvorcov, bola by použitá ich sila; nútené by boli skreslené idey, tým že by sa zablokovalo poznanie ich zdroja, a nemohlo by sa urobiť žiadne rozhodnutie ohľadne ich platnosti. Neboli by prijaté na základe voľby, ale nevyhnutnosti. Taká situácia vylučuje akúkoľvek slobodu, vďaka ktorej by si jedinec mohol vybudovať svoju vlastnú osobnosť. Ľudská osobnosť je zvyčajne budovaná z takých volieb. Len čo jedinec učíní voľbu zo slobodnej vôle, je mu/jej prisvojená ako jeho/jej vlastná a stáva sa integrálnou súčasťou jeho/jej životného štýlu. Tak sa jedinec stáva tým, čo si zvolí. V takej voľbe je jeho/jej samotný život.

3. Uzavretie vnútorných systémov je nevyhnutné za účelom nastolenia nevedomého stavu. Objavenie sa zla za účelom zničenia duchovnosti si vynucuje takú situáciu. V zle nie je nič dobré. Ak tam nie je žiadne dobro, nemožno tam nájsť ani žiadnu pravdu. Preto nemá zlo, vďaka samotnej svojej prirodzenosti, žiadne poznanie pravdy, ale len jej skreslení. Skreslené poznanie samo o sebe nie je žiadnym poznaním. Teda, zlo nemá žiadne skutočné poznanie. Všetko, čo je vyprodukované zlom, je vyprodukované v nevedomom stave.

Ak by mal zostať prístup ku všetkým úrovniam otvorený za situácie nastoleného stavu zla, každý by sa rodil v plnom stave skreslenej pravdy, ktorá by bola naveky

Základy ľudskej duchovnosti

považovaná za skutočnú pravdu. Za takých okolností by nikomu nebola k dispozícii žiadna voľba a stav zla by musel existovať naveky. Našťastie, stav zla produkuje len nevedomosť, ktorá automaticky uzatvára vnútorné úrovne. Toto možno využiť na nastolenie učebného procesu, ktorý je zo samotnej pravdy, ktorým a pomocou ktorého sa uskutočňuje opätovné otvorenie vnútorných systémov zo slobodnej voľby, a nie násilím alebo pod nátlakom zla a ľži.

Vzhľadom k tomu, že jedinec si niečo volí slobodne, môže sa toho kedykoľvek slobodne vzdať. Taká situácia zachováva do večnosti schopnosť každého vzdať sa zla, nech je ten jedinec akokoľvek hlboko v tom zle alebo v jeho pekle. Toto vytvára možnosť, že stav zla nemusí trvať do večnosti. To, či musí alebo nie, je vecou slobodnej voľby tých, čo sa ho slobodne zúčastňujú.

4. Za situácie nastolenej stavom zla je nevyhnutné udržiavať uzavretý akýkoľvek priamy prístup k vnútorným úrovniam a stupňom. S otvoreným prístupom by zlý úmysel niektorých ľudí využíval na deštruktívne účely všetky informácie a poznanie dostupné vo vnútorných úrovniach a stupňoch. Za takej situácie by mohlo byť všetko použité na tvorbu väčšieho množstva zlých stavov. Také použitie pôvodných ideí dobra a pravdy, ktoré sa tam nachádzajú, by viedlo k ich znesväteniu a úplnému zničeniu. Za takej krajnej situácie by Najvyšší musel opustiť Vnútnu Mysel'. Také opustenie by okamžite zastavilo akékoľvek prúdenie života v tých, ktorí by spôsobili to znesvätenie. Okrem toho, priamy prístup k ohromnému poznaniu a informáciám, ktoré sú k dispozícii vo vnútorných úrovniach, by dal ľuďom so zlým úmyslom také mocné nástroje, že by uspeli so zničením čohokoľvek dobrého a pravdivého na planéte Zem. Úplné odstránenie akéhokoľvek dobra a pravdy z ľudského života by malo za následok jeho večnú smrť.

Z toho dôvodu Absolútna Božská Prozreteľnosť Najvyššieho chráni ľudí uzavretím priameho prístupu k vnútorným úrovniam, aby tak nemohlo dôjsť k žiadnemu skutočnému znesväteniu a využitiu dobra a pravdy na zlý úmysel. Toto dáva ľuďom večnú príležitosť vzdať sa svojich zlých úmyslov. Jediné, čo môžu znesvätiť, je skreslenie skutočného dobra a skutočnej pravdy. Úspešné znesvätenie skutočného dobra a pravdy by len viac a viac posilňovalo zlé úmysly ľudí a vzalo by im príležitosť zriecť sa takých zlých úmyslov.

5. Uzatvorenie priameho prístupu k vnútorným úrovniam ľudskej mysle a k iným dimenziám dostáva ľudí planéty Zem do špeciálneho polozenia výlučného vonkajška. Nikde inde neexistuje taká situácia. Duchovný úpadok nemôže nastať za úplného prístupu ku všetkým úrovniam. Taká situácia je pre vyššie úrovne nepredstaviteľná. Otázka možnosti neduchovnosti a jej výsledky a dôsledky sa nemôžu objaviť zo žiadnej inej úrovne než z najexternejšej. Odpoveď na tú otázku sa nemôže odhrať nikde inde než na najexternejšej úrovni. Pretože najexternejšia úroveň je udržiavaná všetkými ideami a ich transformáciami z najvnútornejšej a z prostrednej úrovne a stupňov, žiadna taká odpoveď prostredníctvom príkladu sa nemôže udiat, kým nedôjde najskôr k uzavretiu priameho prístupu k tým úrovniam. Na základe odrezania takého prístupu môže stav zla začať produkovať svoje odpovede a výsledky.

II. Duchovné znovuprebudenie – 5. Kapitola

Nuž, toto sú niektoré dôvody, prečo došlo k tomu uzatvoreniu. Avšak, neustále sa hovorí, že k vnútorným úrovňam a dimenziám bol uzavretý priamy prístup. Nikde sa nepredpokladá, že bol uzavretý aj nepriamy prístup. Také kompletne a totálne uzatvorenie je nemožné. Jednoducho by to viedlo k odrezaniu celého životného podporného systému v ľudskom organizme a v ľudskej mysli. Všetko v nej by sa zastavilo. Nastala by večná smrť (nie iba prírodná smrť). Taká udalosť je nepredstaviteľná v Absolútnom Stave a Absolútnom Procese Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Absolútneho Najvyššieho.

Z toho dôvodu je neustále poskytovaný nepriamy prístup ku všetkým úrovňam. Počas pseudo-dejín ľudstva, po tom uzatvorení, vždy existovali jedinci, ktorým bolo dovolené mať zážitky priamej komunikácie s Najvyšším a s duchovným svetom. To oživovalo informácie, ktoré boli stále k dispozícii ohľadne pravej reality takých stavov. Mnoho zvláštnych ľudí, ako sú napríklad proroci, duchovní vodcovia a muži a ženy Boží/Božie, sa inkarnovali alebo boli určení, aby asistovali pri nepretržitom zachovávaní správnej duchovnej rovnováhy a aby sprístupnili ľuďom učenia o pravej duchovnosti. Kvôli takej rovnováhe mali ľudia neustále k dispozícii obidve alternatívy na výber. Samozrejme, také alternatívy a vyvažovanie si vyžadujú, aby mali reprezentácie obidvoch smerov príležitosť ovplyvňovať ľudí. Z toho dôvodu existoval rovnaký počet falošných prorokov a falošných duchovných vodcov, aby poskytli ľuďom príležitosť zvoliť si slobodne svoj smer.

Keďže väčšina ľudí nemala až donedávna žiadny priamy prístup k svojim vnútorným sféram, sú schopní rozoznať duchovné stavy vďaka tomu, že ich to učia a sú im dávané alternatívy. Také rozoznanie im umožnilo veriť a prijať všetko, čo chceli, bez priameho prístupu do duchovného sveta. Viera v také duchovné, alebo pseudo-duchovné princípy ich udržiavala v kontakte s ich príslušným duchovným stavom v duchovnom svete a so všetkými tými, ktorí vykonávali podobnú duchovnú voľbu. Viera súvzťahuje so všetkými duchovnými stavmi duchovných svetov a ich duchov, ktorí sú v dobre a pravde takej viery, alebo v jej zle a lži. Taká súvzťahnosť umožňuje neustálu interakciu medzi všetkými úrovňami a svetmi a poskytuje prírodnému svetu jeho životný podporný systém.

Ďalšia dôležitá nepriama komunikačná linka s duchovným svetom a s Vnútornou Mysľou, a teda s Najvyšším, je nadviazaná pomocou špeciálne napísaných kníh, ktoré obsahujú všetky súvzťažné duchovné faktory v slovách zvlášť použitých na taký účel. Také knihy sú napísané za priamej inšpirácie Najvyšším, aby sa mohli ľudia naučiť správnu cestu k duchovnosti.

Avšak, aby mohli splniť svoju hlavnú funkciu — udržiavanie spojenia s duchovným svetom, a v konečnom zmysle s Najvyšším, musia byť napísané takým spôsobom, aby zahŕňali a prispôbili sa štýlu a jazyku všetkých príslušných svetov, úrovní a stupňov. Preto sú písané v jazyku a podľa zákona súvzťahností. To znamená, že slová, ktoré sú použité v takých knihách, obsahujú v sebe mnohoraké významy, prispôbené chápaniu a vnímaniu všetkých príslušných svetov, ako aj všetkým úrovňam ľudskej mysle. Teda, majú doslovný alebo **vonkajší** význam, ktorý súvzťahuje s ľuďmi planéty Zem a s ich vonkajšími myšliami. Zároveň majú **interný** význam, ktorý súvzťahuje s ľuďmi prostredných svetov a s ľudskou prostrednou myšliou. A napokon, obsahujú **vnútorný**

Základy ľudskej duchovnosti

význam, ktorý súvzťazi s ľuďmi vnútorného alebo duchovného sveta a s ľudskou Vnútornou Mysľou.

Bez ohľadu na to, či si jedinec vedome uvedomuje ich mnohoraké významy, alebo nie, ak ich číta s dobrým úmyslom, spúšťa v sebe a v iných dimenziách súvzťazné odozvy, ktoré udržiavajú a zachovávajú neustále spojenie a spojitosť so všetkými úrovňami, dimenziami, sférami a duchovnými stavmi.

Najznámejším príkladom takých kníh je Biblia. Existujú aj nejaké ďalšie sväté knihy, iných náboženských vierovyznaní, spomenuté v úvode tejto knihy.

Pretože však dokonca aj v takých knihách musí byť zachovaná duchovná rovnováha a musí byť zachovaná sloboda voľby, daná ľuďom, je dovolené mať rozdielne interpretácie ich doslovného významu a zahrnúť do nich časti kníh, ktoré nemajú také súvzťaznosti. Také knihy sú predmetom početných skreslení, bez akéhokoľvek duchovného významu či dôsledku. (Toto platí aj o Biblii).

Dôležitosť, význam, objasnenie a odkrytie súvzťazností takých kníh pre duchovný prospech ľudstva bolo jasne a do hĺbky zjavené Najvyšším cez Emanuela Swedenborga. On aj oddelil tie knihy, ktoré boli napísané v súvzťaznostiach, a teda obsahujú skutočný duchovný význam, od kníh bez takého významu, čiže len s historickou hodnotou. Preto sa odporúča, aby sa čitateľ oboznámil s dielom Emanuela Swedenborga, aby plne pochopil, čo sa tu hovorí o tejto koncepcii.

Toto sú hlavné metódy, pomocou a prostredníctvom ktorých je udržiavaný otvorený prístup k internej a k duchovnej úrovni. Pretože taký prístup je dosahovaný len vonkajšími prostriedkami (čítaním, načúvaním, modlením sa a vykonávaním vonkajších úkonov), zriedka dochádza k vedomému uvedomeniu si dopadu takých prostriedkov na iné úrovne. Takými prostriedkami nemožno získať ani vedomé uvedomenie si, ani priamy vedomý kontakt s takými svetmi. Môžu spúšťať také situácie, no nezapríčiňujú ich. Vonkajšie prostriedky sú vždy len spúšťačím zariadením. Môžu spustiť myšlienkový proces ohľadne daného subjektu, o ktorom pojednávajú tieto knihy. Myšlienkový proces môže viesť k sebaskúmaniu; sebaskúmanie môže viesť k túžbe a vôli zmeniť sa; túžba a vôľa zmeniť sa môže viesť k prosbe o pomoc; prosba o pomoc môže viesť k otvoreniu dverí. Nuž, také procesy, ako je myslenie, sebaskúmanie, túžba, vôľa, zmena, prosba a otvorenie sú výlučne vnútornými procesmi a ony vedú k skutočnej zmene. Čítanie Biblie alebo podobné činnosti môžu len spustiť niečo vnútri jedinca, čo iniciuje také vnútorné procesy. Nikto sa nikdy nestal vskutku duchovným len na základe samotného čítania Biblie alebo vykonávania vonkajších predpisov náboženských rituálov. Mnohí ľudia čítajú Bibliu a modlia sa, samotnými takými aktmi sa však nestávajú duchovnejšími. Z toho dôvodu je uvedené, že také vonkajšie prostriedky duchovnosti môžu slúžiť len ako spúšťačie zariadenie duchovného uvedomenia, ktoré následne zahajuje proces duchovného znovuprebudenia, a to potom iniciuje duchovný pokrok.

Nuž, taká bola situácia až donedávna. V súčasnosti sa účel existujúceho stavu ľudstva a všetkých ľudských systémov naplnil. Všetky ľudské systémy sú kompletne, skrz-naskrz prehnité. Nezostáva v nich nič zdravé. Sú len umelo udržiavané pomocou

II. Duchovné znovuprebudenie – 5. Kapitola

svojich tradícií, konvencií a kultúr. Tieto sú v hlbokej kríze, rozpade a v procese záverečného kolapsu. Došlo k ponaučeniu, bola získaná skúsenosť a daná otázka bola zodpovedaná. Všetky nutné a relevantné informácie ohľadne tohto procesu sa teraz zjavujú v tejto knihe. Tajomstvo celej situácie vychádza na svetlo. Z toho dôvodu sa typická a špecifická ľudská éra teraz končí. S koncom starej a súčasnej ľudskej éry je uvádzaný do platnosti Nový vek, nové ľudstvo a nová duchovnosť. Ako súčasť takejto snahy a procesu je nutné postupne opätovne otvoriť priamy prístup k všetkým úrovňam, dimenziám a sféram ľudskej mysle a celého stvorenia.

Také postupné otváranie v širšom meradle už teraz prebieha asi 4 roky. Je niekoľko dôvodov, prečo je také priame otvorenie nutné:

1. Aby mohol byť na planéte Zem znovunastolený pôvodný, normálny a prirodzený chod života, je nutné najprv zhromaždiť, odlíšiť a oddeliť všetky zlá a lži na jednej strane, a zrnká právd a ich dobrá na strane druhej. Účelom takeého procesu je odhalenie — prostredníctvom vynesenia negatív do vonkajšieho uvedomenia, zintenzívniac ich vplyv, a tým zrušiac ich utajenie, prefikanú strojenosť a rôzne masky dobrých skutkov, za ktoré sa skrývali. Taký proces si vyžaduje úplné otvorenie všetkých úrovni stvorenia a ľudskej mysle. Pri zatvorenom priamom prístupe k zdroju takeého rozpoloženia by zostali utajené a zamaskované a nemohli by byť nikdy viditeľné, odhalené a pochopené, a teda odstránené. Aby sa niečo odstránilo, je nutné odhaliť to, uviesť to do plnej pozornosti, zhodnotiť to, posúdiť to a odstrániť v tom všetky negatíva, a ak je to úplne negatívne, odstrániť to celé.

2. Také usporiadanie, aké je opísané vyššie, si vyžaduje, aby bolo všetko dané do poriadku. Len vtedy, keď sú všetky aspekty náležite umiestnené a sú v správnom stave, mieste a rozpoložení, môžu byť spravodlivo zhodnotené a posúdené. Taký poriadok nemožno nastoliť, kým nie sú všetky úrovne a stupne otvorené a prístupné. Uzavretý stav, aký existoval až doteraz u ľudí planéty Zem, bol/je neusporiadaný, neprirodzený a nenormálny. Je to proti vesmírnemu a duchovnému poriadku. Jeho existencia bola dovolená len ako dočasný jav za účelom Veľkého Plánu, ktorý sa teraz završuje a naplňa. Aby mohli byť ľudia planéty Zem uvedení späť do ich normálneho, zdravého a prirodzeného rozpoloženia, všetko musí byť najprv dané do poriadku. Toto si vyžaduje úplné otvorenie všetkých úrovni bytia a existencie, v ktorých je taký poriadok neodmysliteľným faktorom. Z neusporiadaného rozpoloženia nemožno odvodiť žiadny poriadok.

3. Aby sa zaistilo, že bude taký poriadok natrvalo nastolený a že sa uskutoční odčlenenie, odlíšenie a odstránenie všetkých negatívnych, neusporiadaných rozpoložení, najprv je nutné odhaliť všetky existujúce stavy a procesy, týkajúce sa ľudí, a všetky príslušné dôvody v ich pozadí. Také odhalenie by nebolo pochopiteľné a predstaviteľné, pokiaľ by nebolo sprevádzané otvorením všetkých úrovni a stupňov, ktoré vôbec umožňuje také odhalenie. Akékoľvek pochopenie takej situácie je možné len podľa jej príčiny, a nie podľa jej následkov. Keďže príčiny všetkých udalostí, týkajúcich sa ľudskej éry, sú vo vnútri, aby sa napravila táto situácia, je nevyhnutné úplne otvoriť to vnútro ľudskej mysle a všetky s tým súvzťažiacie faktory. Len za takeého usporiadania, ktoré je plnosťou stavu, je možné odstrániť neprirodzené, nenormálne a patologické stavy záležitostí ľudstva.

Základy ľudskej duchovnosti

4. Toto vedie k nutnosti opätovne nastoliť správne postavenie, miesto, účel, funkciu a fungovanie vonkajšieho stupňa a najexternejšej úrovne, v ktorých prebýva ľudstvo. Doteraz boli tento stupeň a úroveň považované za príčinu i následok všetkých udalostí. Taká úvaha viedla k duchovnej slepote a ku kontraproduktívnosti. Akékoľvek iné možnosti boli vcelku totálne prehliadané. Je nemožné plne pochopiť akékoľvek iné príčinné alebo východiskové faktory udalostí na základe obmedzeného predpokladu, že stvorenie pozostáva len z vonkajších stupňov a úrovní. Z takej perspektívy nemožno urobiť alebo dospieť k žiadnym náležitým, správnym a pravdivým záverom. To nie je skutočnou funkciou vonkajšieho stupňa; taká funkcia mu bola nanútená pseudo-stvoriteľmi pseudo-ľudí.

Aby sa napravila táto situácia, je nutné viesť ľudí k objaveniu ďalších sfér, úrovní, stupňov a dimenzií vo svojom vnútri i mimo seba, aby mohla byť znovu obnovená náležitá funkcia a činnosť vonkajšej úrovne a stupňa. Také objavenie je nemožné z vonkajšej úrovne a stupňa a s ich pomocou. Preto je nevyhnutné otvoriť priamy prístup ku všetkým úrovniam, aby mohol byť obnovený normálny, zdravý a prirodzený duchovný tok a jeho napredujúce a postupujúce smerovanie.

5. Najprv je nevyhnutné otvoriť všetky úrovne a stupne, ak má byť zasahovanie pseudo-tvorcov na intermediálnej úrovni a stupni trvale odstránené. Ako bolo spomenuté predtým, pseudo-tvorcovia umiestnili filtre a bloky na úrovni sprostredkujúcej premennej, aby skreslili význam pritekajúcich duchovných ideí a transformovali ich na svoje skreslenia. Toto bol skrytý proces. Aby sa odstránil, musí byť úplne odkrytý, odhalený a obnažený. Také odstránenie by bolo nemožné bez otvorenia všetkých úrovní a stupňov, umožniac správne rozlíšenie toho, ako taký proces funguje. Pochopenie takého fungovania je životne dôležité, pretože len pomocou toho a skrz to možno uskutočniť jeho ukončenie. Nie je možné niečo ukončiť z vonkajšej úrovne a stupňa bytia a existencie, pretože tam nie je nič zapríčiňované. Na druhej strane, najprv treba uskutočniť také odstránenie, ak má byť zastavený proces skresľovania a ak má byť obnovená funkcia normálneho toku a transformácie. Toto možno uskutočniť len otvorením prístupu ku všetkým úrovniam a stupňom.

6. Aby sa uspelo s opätovným nastolením normálneho, zdravého a vskutku prirodzeného rozpoloženia na planéte Zem, je nutné odstaviť napájací zdroj ziel a ľží. Zlé stavy pekiel musia byť natrvalo oddelené od ľudstva a odstránené z pozície, v ktorej sú schopné uplatňovať naň vplyv. Taká akcia nie je možná, kým sa pre všetkých nestane realitou plné uvedomenie si a prijatie faktu existencie pekiel a ich zlých stavov. Ak niekto popiera takú existenciu, naďalej sa otvára ich vplyvu a do vedomia a na povrch sa nemôže dostať žiadny negatívny stav. Takže, žiadne zlo nemôže byť odstránené. Takú úlohu nemožno uskutočniť zo samotnej vonkajšej úrovne a stupňa. Z toho dôvodu musí byť otvorený úplný, priamy prístup ku všetkým úrovniam, stupňom, podmienkam a stavom, aby to mohlo viesť k ich kompletnej a trvalej separácii. Jedinec sa nemôže od niečoho separovať, ak nevidí, od čoho sa musí separovať.

7. Také otvorenie vedie k odhaleniu pravdy o pravom zdroji, pôvode a príčine ľudskej biedy a utrpenia. Ak by zostal priamy prístup ku všetkým úrovniam a stupňom zatvorený, taký zdroj, pôvod a príčina by boli pripísané nesprávnej úrovni a stupňu. To nesprávne pripísanie by viedlo k nesprávnym pokusom ich riešenia a k zmätku a

II. Duchovné znovuprebudenie – 5. Kapitola

obviňovaniu, keby také riešenia nemali účinok. Aby mohla pravá duchovná realita opätovne nastoliť svoju vládu, je nutné jasne stanoviť pravý zdroj, pôvod a príčinu všetkej ľudskej biedy a utrpenia, aby sa mohlo začať ich patričné odstraňovanie. Taký proces je možný, len keď sú úplne otvorené všetky úrovne a stupne. Odstránenie biedy a utrpenia je životne dôležité v procese duchovného znovuzrodenia. Preto je poznanie ich pôvodu a zdroja životne dôležité pre ich odstránenie. Také poznanie nemožno získať z vonkajšej úrovne a stupňa, so súčasným uzatvorením všetkých ostatných úrovní a stupňov. Preto teda nutnosť otvorenia všetkých úrovní a stupňov.

8. Na základe tohto neprirodzeného, nenormálneho, patologického a neusporiadaného smerovania, spôsobeného pseudo-tvorcami, planéta Zem a jej obyvatelia stratili svoje priame spojenie so zvyškom stvorenia. Na mnoho tisíc rokov sa ocitli odstavení a oddelení od vonkajších i vnútorných súcich a existujúcich svetov. Na základe tohto nezvyčajného postavenia boli nútení získať svoje poznanie z pozorovania vonkajších udalostí, týkajúcich sa ich vlastného fyzického prostredia a ich fyzického tela. Keďže v samotnom takom rozpoležení nie je k dispozícii žiadne skutočné poznanie, vyvodit' bolo možné len skreslené a falošné závery. Tak sa začal začarovaný, samonapájajúci sa kruh skresleného života, ktorý zvečňoval negatívny stav a slúžil ako základ pre opodstatňovanie a ospravedlňovanie jeho nevyhnutnej existencie. Toto viedlo k prijatiu nerealita ako reality a reality ako nerealita. Takú situáciu nemožno napraviť prostriedkami dostupnými len z izolovaného stavu ľudí planéty Zem. Inými slovami, nemožno ju napraviť zo samotného nesprávneho stavu. Z toho dôvodu, aby sa zahájil návrat planéty Zem do galaktickej a vesmírnej rodiny, stáva sa nutnosťou primárne otvorenie všetkých úrovní a stupňov, z ktorých možno uskutočniť nápravu danej situácie a obnovenie pôvodnej funkcie a činnosti planéty Zem.

9. Návrat k normálnemu, zdravému a prirodzenému duchovnému toku ľudstva si vyžaduje, aby bola obnovená duchovná sloboda ľudí. Keď ľudia súhlasili, že sa zúčastnia experimentu stanoveného Veľkým Plánom, zo svojej plnej slobody voľby súhlasili, že sa dočasne vzdajú svojej úplnej duchovnej slobody, aby boli schopní zažiť stav zla.

Tu je dilemou, že za skutočnej duchovnej slobody nemôže nikto zažiť taký stav. Je to v rozpore s prirodzenosťou takej slobody. Negatívny stav je stavom otroctva, reštrikcií a obmedzení. Z takého stavu nemožno vyprodukovať nič iné. Preto sa bolo treba vzdať určitého množstva duchovnej slobody, aby bol zahájený, udržiavaný a zvečňovaný negatívny stav, kým nenaplní svoj účel. Taká situácia si vyžadovala uzatvorenie priameho prístupu k ostatným úrovniam a stupňom. Za úplnej duchovnej slobody by nemohlo dôjsť k žiadnemu uzatvoreniu. Aby sa poznanie týchto faktov dostalo ľuďom do povedomia, je nevyhnutné otvoriť priamy prístup ku všetkým ostatným úrovniam a stupňom, aby mohol byť zahájený návrat k úplnej duchovnej slobode ľudí. Nie je možné nastoliť úplnú duchovnú slobodu len z vonkajšieho stavu a rozpoleženia, za súčasného uzavretia ostatných úrovní a stupňov, pretože neodmysliteľným výsledkom samotného takeho stavu a rozpoleženia, vďaka charakteru ich štruktúry, je stav a rozpoleženie obmedzení, reštrikcií a izolácie. Keďže pre duchovné znovuprebudenie a duchovný pokrok je životne dôležité, aby bola plne opätovne nastolená taká duchovná sloboda, je nevyhnutné otvoriť všetky ostatné úrovne

Základy ľudskej duchovnosti

a stupne, z ktorých možno takú slobodu spoznať, dostať sa k nej, dosiahnuť ju a získať. Bez takej slobody sa nemôže uskutočniť žiadny duchovný pokrok.

10. Duchovný pokrok sám osebe, samotnou svojou prirodzenosťou, je zároveň súbežným i postupným javom. Objavuje sa súčasne na všetkých úrovniach a stupňoch ľudskej mysle a vo všetkých jej súvzťažných faktoroch. Pokračuje v postupných krokoch k väčšiemu a väčšiemu stupňu duchovnosti. Žiadny pravý duchovný pokrok, ktorý je obmedzený len na uvedenie si jednej úrovne a stupňa, nie je možný; toto je nezmyselná situácia, ktorá vedie k duchovnému úpadku, ako potvrdzujú a dosvedčujú celé dejiny ľudstva. Z toho dôvodu, aby mohol byť zahájený duchovný pokrok, je nevyhnutné otvoriť priamy prístup ku všetkým úrovniam a stupňom ľudskej mysle a celého súcna a existujúceho stvorenia.

Len z najvnútornejších úrovní Vnútornej Mysle, kde sídli Najvyšší, môže byť neustále stimulovaný pravý duchovný pokrok. Časťou tohto úspešného duchovného pokroku je plné uvedenie si pravého zdroja jeho stimulácie. Bez takého plného uvedenia by nemohlo dôjsť k žiadnemu duchovnému pokroku.

Toto sú hlavné dôvody nutnosti takého otvorenia a toho, prečo musí predchádzať duchovnému znovuprebudeniu a duchovnému pokroku.

Existuje vyššie chápanie tohto všetkého, ktoré nie je vhodné zjaviť, lebo by to bolo predčasné. Bude zjavené na začiatku ďalšieho duchovného kroku v duchovnom pokroku ľudstva.

ŠIESTA KAPITOLA

Riziká a preventívne opatrenia v procese otvárania a budovania. Nástrahy prechodu.

Dobu medzi stavom duchovnej stagnácie a medzi zánikom starých, konvenčných, tradičných, nenormálnych, neprirodzených a neusporiadaných trendov a obnovením pravého duchovného pokroku možno nazvať dobou prechodu. Také obdobie je plné nebezpečenstiev, nástrah, obáv a starostí a vyžaduje si uvedomenie si ich všetkých a určité bezpečnostné opatrenia.

Každý starý systém, strnulé nahromadenia a idey, zavedený životný štýl, „komfortné“, zažitá situácia, atď., majú tendenciu brániť sa zmene. Nechcú odísť a vynakladajú všemožné úsilie za každú cenu si zachovať svoju vlastnú existenciu a udržať sa. Toto lipnutie na starom, a súčasné bránenie sa novému, ohrozuje ich život. Obsahuje v sebe množstvo nástrah, na základe samotnej svojej prirodzenosti a kvôli svojej tendencii udusiť čokoľvek, čo je cudzie, neznáme a neočakávané. Zdá sa, že vždy je ľahšie, bezpečnejšie, istejšie a pohodlnejšie byť v situácii, ktorá je obvyklá, známa a dobre zažitá, nech by bola akokoľvek zlá či mizerná. Toto je známa tendencia každej situácie či idey. Čím dlhšie je niečo akceptované a zvečňované, tým viac odporu to bude vynakladať proti svojmu nahradeniu. Toto isté platí aj o vzorcoch ľudského správania.

Ďalším problémom prechodného obdobia je, že si vyžaduje otvorenie plného prístupu ku všetkým úrovniam a dimenziám. To znamená, že musí byť naplno otvorená aj väčšina úrovni zlého, negatívneho stavu pekiel. Aj toto otvorenie platí oboma smermi. Ľudia môžu mať teraz prístup, ak si to želajú, do duchovného sveta, vrátane negatívneho stavu, a tiež ku všetkým duchom duchovného sveta. Zároveň všetci duchovia, vrátane tých z negatívneho stavu, majú prístup k ľuďom. Len čo sa otvoria dvere, dnu začína prúdiť záplava rôznych informácií, posolstiev a sprístupnené sú rôzne snahy a vplyvy.

Taká situácia je nutnosťou, aby došlo k náležitému skoncetrovaniu, zintenzívneniu, zhromaždeniu, diferenciacii, separácii a eliminácii negatívnych a zlých vplyvov. Ľudia planéty Zem boli vďaka svojim rôznym náklonnostiam, systémom viery a stotožneniam vždy spojení cez súvzťažnosti so všetkými súvisiacimi a príslušnými duchovnými stavmi duchovného sveta. Kvôli úspešnému a efektívnemu procesu prechodu bude teraz nutné ľudí planéty Zem skontaktovať so zodpovedajúcimi duchovnými stavmi duchovného sveta, podľa ich spôsobov života a podobnosti prirodzeností, bez ohľadu na ich dimenzie alebo úrovne. Toto sa myslí procesom zhromažďovania, koncentrovania, diferencovania a separácie. V takej situácii má jedinec jasnú predstavu, kam patrí v súlade so svojou láskou, náklonnosťou a stotožnením sa. Preto sa spochuje so sebe podobnými.

Obdobie prechodu od starého, nefungujúceho, konvenčného a tradičného životného štýlu, ktorý charakterizoval typickú, špecifickú ľudskú éru, k novému, progresívnemu a vysoko duchovnému životnému štýlu Nového veku ľudstva existuje už nejakú dobu. Jeho prvá známka a počiatkový bod sa datuje do obdobia hlbokomyseľného zjavenia,

Základy ľudskej duchovnosti

ktoré bolo prenesené cez Emanuela Swdenborga. To zjavenie možno chápať ako počiatok obdobia prechodu od starých, tradičných, stagnujúcich myšlienok Vekov Temna k myšlienkam, ideám a životu nového duchovného veku. V jeho dobe však bolo otvorenie dverí do duchovného sveta ešte stále obmedzené a zakázané. Najprv bolo nutné formulovať niektoré nové idey o duchovnosti, náboženstve a živote pravého náboženstva, aby bola vykonaná príprava na to otvorenie. Z toho dôvodu vtedy Swdenborg varoval pred komunikáciou s duchmi a s duchovným svetom. Bolo to vhodné a správne varovanie za podmienok, aké existovali v tom čase tak v duchovnom svete, ako aj na planéte Zem. V tej dobe neboli k dispozícii žiadne vhodné nástroje, zabezpečenia, postupy a správne duchovné idey pre takú komunikáciu. Majúc len staré, skreslené názory, bez akejkoľvek prítomnosti náležitých ideí v Transpersonálnej Duševnosti/Mentalite ľudstva o duchovnom svete, také otvorenie mohlo zničiť rovnováhu duchovných stavov a podmienok. Dôvodom je, že ľudstvu by to umožnilo prístup len k negatívnym a pochybným stavom a podmienkam duchovného sveta, na základe chýbania akýchkoľvek správnych ideí, ktoré by mohli spojiť ľudí s pozitívnymi stavmi. To by len umocnilo stavy zla a znásobilo existujúce negatívne rozpoloženie. Treba si pamätať, že Swdenborgova éra bola érou, ktorá sa práve chystala vyjsť z takzvaných Vekov Temna. Nebolo v nej nič, s čím by bolo možné spájať niečo zdravé. No duchovné idey, zjavené cez Sewedenborga, spomenuté v prvej časti tejto knihy, zachytili uvedomenie si Transpersonálnej Duševnosti a Fenomenálnej Duševnosti, tak ako mali a vnútorne (vo väčšine prípadov nevedome) pripravujú ľudstvo na také úplné otvorenie a záverečný stret medzi negatívnym a pozitívnym stavom. Avšak, Swdenborg naznačil v jeho konceptoch, že nutnosť opätovného objavenia prístupu do duchovného sveta a komunikácie s jeho obyvateľmi je maximálne dôležitá pre duchovný pokrok každého.

Vôbec nie je dôležité, ako veľa či málo ľudí vlastne pozná alebo číta Swdenborgove práce, kvôli faktu, že len čo sa akákoľvek idea tej povahy objaví, uchyťí sa v univerzálnom vedomí, z ktorého je prenesená k transformácii do Transpersonálnej Duševnosti a Fenomenálnej Duševnosti, aby sa prejavila v činnostiach a skutkoch ľudstva ako celku vo vonkajšom stupni a úrovni.

Teda, tento proces prechodu prebieha už viac než 225 rokov. V súčasnosti toto prechodné obdobie dospieva k svojmu vrcholu. Nasledovný krok vyústí do konečného stretu, ktorý bude viesť k odstráneniu negatívnych vplyvov a k nastoleniu plnej vlády pozitívnych stavov a procesov na planéte Zem. Keď bude nastolený taký vrchol, dôjde k otvoreniu dverí. A toto otvorenie so sebou prináša určité riziká a nebezpečenstvá, ktoré si treba uvedomovať.

Počas tohto otvárania nebude mať každá jedna ľudská bytosť planéty Zem jeho/jej vnútro otvorené súčasne. Taká situácia je zbytočná a riskantná, kvôli duchovnej ignorancii mnohých ľudí. Avšak také otvorenie sa odohráva v širokom meradle u tých ľudí, ktorí sú potrební ako duchovní vodcovia ostatných. Keď bude dostatočný počet takých ľudí, ktorí budú mať priamy prístup do duchovného sveta v oboch smeroch, tí vyvinú dostatočnú duchovnú rovnováhu pre zahájenie konečného procesu stretu. Ich uvedomenie a vplyv zahrnie tých, ktorí zostanú nevedomí, alebo tých, ktorí nedosiahli osobné priame duchovné uvedomenie si novej situácie.

II. Duchovné znovuprebudenie – 6. Kapitola

Aj keď proces prechodu, prípravy a preskupenia všetkých síl pokračuje postupne a v progresívnych krokoch, len čo bude všetko pripravené, dôjde k drastickému posunu, k náhlejšej zmene. Taký drastický posun možno prirovnať ku katastrofálnemu zemetraseniu. Minútu pred vypuknutím zemetrasenia je všetko pokojné, normálne a tiché, no o minútu zostane už len hromada trosiek a telá. Nič nie je také, ako bolo.

Počas prípravy ľudia zvyčajne začnú prijímať mnohé posolstvá z duchovného sveta. Obsah takých posolstiev je určený duchovnými náklonnosťami, stavmi, podmienkami a kvalitami vnútier na oboch stranách. Aj pozitívne, aj negatívne entity sa pripájajú k ľuďom s podobnými vnútromi a filozofiami a cez nich uplatňujú vplyv na chod udalostí, zintenzívňujú proces diferenciácie a separácie.

Pretože toto je v podstate i obsahovo duchovná bitka, so zodpovedajúcimi dôsledkami vo fyzickom svete, hlavný zdroj odporu, vzdoru a opozície voči akejkolvek zmene sa bude nachádzať v inštitúciách, ktoré majú na starosti ľudské duchovné uvedomenie. Tieto inštitúcie zahŕňajú existujúce cirkvi. Také cirkevné ustanovizne po celom svete sa stanú hlavnou zbraňou v rukách negatívnych síl na vzdorovanie zmene a držanie ľudí pri tradičnom a konvenčnom myslení a spôsoboch života. Nebezpečenstvo tejto situácie je vo fakte, že to budú robiť v mene Boha. Mnohí ľudia sú tak zvyknutí veriť cirkevným doktrínam a pravidlám, vďaka rokom slepej viery, že ich považujú za samozrejmé.

Preto sa treba mať neustále na pozore, aby človek nebol ovplyvnený tvrdeniami náboženských ustanovizní. Nuž, to neznamená, že niektorí jednotliví členovia cirkevných ustanovizní nie sú osvietení pravdou. Veľmi často sú a veľmi často v najnečakanejšom a najkonzervatívnejšom prostredí. Tým sa myslí, že cirkevné ustanovizne a horliví veriaci v tých ustanovizniach sú síce využívaní na účel udržiavania stagnácie, no toto vyhlásenie nezahŕňa všetkých členov.

Existujú niektoré ďalšie varovania pred nebezpečenstvom, rizikami a ohľadom bezpečnostných opatrení tejto doby, ktoré treba vziať do úvahy:

1. Len čo dôjde k uvedomeniu si zistenia konca ľudskej éry a všetkých tých, ktorí ju zaviedli, všetci udržiavatelia a negatívni pseudo-ľudia mnohonásobne zintenzívnia všetky svoje možnosti na zachovanie svojej nadvlády. Toto povedie k nezvyčajne divokým a brutálnym útokom, podobným útoku ranenej šelmy, prejavujúcim sa zvýšeným počtom a intenzitou negatívnych, zlých udalostí, podlosti, podvodov, sebaklamov, zákernej a presvedčivej propagandy. Taká situácia môže viesť k nebezpečenstvu prijatia niektorých z ich ideí, zvlášť tých, ktoré sú prezentované v mene Boha.

2. Nezvyčajná, hlboká duchovná temnota a šírenie zloby, ktoré budú sužovať svet počas takého prechodu, môžu viesť u mnohých k pocitom apatie, zúfalstva, beznádeje a bezmocnosti a k túžbe vzdať ten boj. Také stavy sú vnášané, podporované a znásobované všetkými negatívnymi silami. Neustále si treba uvedomovať také tendencie v sebe a včas ich zachytiť vďaka rozpomenutiu sa, že také pocity a impulzy slúžia len negatívnym silám.

Základy ľudskej duchovnosti

3. Počas tohto prechodného obdobia sa objaví nezvyčajné množstvo jasnovidckých predpovedí, presných dátumov súdneho dňa, katastrof, holokaustov a katakliziem. Také predpovede budú zavádzať ľudí a odvádzať ich pozornosť od skutočných hrozieb. Nebezpečenstvo takých presných predpovedí tkvie vo fakte, že keď sa neuskutočnia, ľudia môžu prestať veriť prvkom právd, ktoré môžu byť obsiahnuté v takých predpovediach, takže keď sa objaví skutočné nebezpečenstvo a oni budú varovaní, nebudú na tie varovania dbať. Poistkou v takej situácii je opatrnosť a individuálnosť pri prijímaní presných dátumov takých predpovedí. Ich všeobecný obsah zvyčajne bude mať istú platnosť, ktorú možno bezpečne vziať do úvahy a podľa toho konať. No nikto nevie či nemôže viesť presné dátumy, iba ak čírou náhodou. Negatívni duchovia majú pôžitok z dávania falošných dátumov jasnovidcom, s pevnou vierou, že skutočne poznajú pravdu, no toto je len podvod a sebaklam.

Také poznanie by zasahovalo do Absolútnej Božskej Prozreteľnosti Najvyššieho a narušilo by ju odňatím slobody voľby zmeniť akúkoľvek situáciu. Len čo je niečo vyrieknuté, je to každému k dispozícii cez univerzálne vedomie, bez ohľadu na to, či si to dotyčný vedome uvedomuje, alebo nie. Také uvedomenie si nevyhnutnosti a neodvratnosti situácie vedie k jej oponovaniu a dochádza k vynaloženiu všemožného úsilia nabráť opačný smer. Kvôli schopnosti ľudí zmeniť sa, sa títo skutočne menia, len čo poznajú a veria v predpoveď. No taká zmena nie je vždy v ich najlepšom záujme, pretože je v rozpore s Absolútnou Prozreteľnosťou, ktorá vie, čo je pre každého najlepšie s ohľadom na jeho/jej večný život. Toto je skutočné nebezpečenstvo takých situácií a predpovedí. Zasahovanie do Absolútnej Prozreteľnosti by viedlo k ešte väčším a katastrofálnejším dôsledkom pre jedincov večný život.

Preto sú presné predpovede možné len po vykonaní záverečných volieb a pre tú konkrétnu situáciu sa už viac nedajú zmeniť. Preto sú presné predpovede dané prakticky súčasne s danou udalosťou. No dokonca aj v takých situáciách neexistuje žiadna definitívnosť, pretože jej výsledok možno zmeniť. Konceptia definitívnosti pochádza zo zlého a negatívneho stavu, pretože v tom stave neexistuje žiadny pokrok; preň je všetko definitívne. Pre pozitívny stav to tak nie je, lebo v ňom a z neho všetko napreduje a môže to byť neustále menené s ohľadom na zlepšenie akejkoľvek situácie. Definitívnosť situácií je ohavnosťou tvorivého ducha. V Absolútnej Láske a Absolútnej Múdrosti Absolútneho Najvyššieho a vo všetkých pozitívnych stavoch a procesoch, ktoré pochádzajú z Najvyššieho, neexistuje žiadna taká stagnácia.

Ďalším nebezpečenstvom takých presných predpovedí je, že ak by boli pravdivé, boli by k dispozícii aj zlým stavom, ktoré by sa patrične pripravili, aby zvrátili čokoľvek, čo by ohrozovalo ich situáciu.

Z týchto dôvodov si treba byť vedomý, že žiadne presné predpovede udalostí nie sú možné, jedine náhodné. Avšak, približný odhad rôznych udalostí, ktoré sa budú diať, je vo všeobecnosti možný. Taký približný odhad je užitočné mať, aby bol človek pripravený na akékoľvek možnosti.

4. Prechodné obdobie, ako bolo zdôraznené vyššie, umožňuje komunikáciu so svojimi duchovnými radcami z duchovného sveta. Tento koncept duchovných radcov bol zoširoka prediskutovaný v knihe tohto istého autora, zvanej „Princípy duchovnej

II. Duchovné znovuprebudenie – 6. Kapitola

hypnózy“, na ktorú sa čitateľ, ktorý sa chce tejto veci venovať hlbšie, odkazuje (vydanú tým istým vydavateľom, ako táto kniha). Keď ľudia začínajú komunikovať s niekým z inej dimenzie, sú veľmi vzrušení a dychtia po komunikácii a majú prirodzenú tendenciu bezvýhradne veriť všetkému, čo im takí duchovia hovoria. Chybou pri takej situácii je fakt, že ľudia si myslia, že duchovní radcovia majú Absolútnu Pravdu. Ľudia si nechcú uvedomiť, že nikto v celom stvorení nemá úplnú pravdu, alebo schopnosť zdieľať Absolútnu Pravdu. Len Najvyšší má takú Absolútnu Pravdu, pretože On je Absolútna Pravda Sám/Sama Osebe. Čistá Absolútna Pravda nie je ako celok dosiahnuteľná a pochopiteľná pre niekoho, kto je relatívny, bez ohľadu na to, kto to je, dokonca aj keby bol stvorený, aby bol prvý po Najvyššom. Dokonca aj ten by bol ešte stále len objavením sa, postúpením a nastaním takej pravdy, a nie Absolútnou Pravdou samotnou.

Takže, keď ľudia počujú niečo od svojich duchovných radcov, a to nevyjde tak, ako im bolo sľúbené, bolí ich to, sú sklamaní a dotknutí a môžu sa od takej komunikácie odrezať, domnievajú sa, že to bola len ich predstava.

Ďalším nebezpečenstvom a rizikom tejto situácie je, že dychtenie po komunikácii s duchovným svetom bez znalosti zákonov, princípov, smerníc, postupov na overenie a kontrolu totožnosti takých entít môže často viesť ku kontaktu s podvodníkmi, falošnými radcami alebo negatívnymi duchmi, ktorí dychtia po tom, aby danú osobu oklamali, zviadli z cesty a zmiatli. Treba si pamätať, že keď sú už dvere otvorené, sú otvorené naplno. Toto je skutočné riziko prechodu. Človek môže začať načúvať podvodníkom a veriť, že je to pravda.

Než môže bezpečne dôjsť k akejkoľvek takej komunikácii, treba sa naučiť postupy, zákony a princípy kontaktu so svojimi duchovnými radcami alebo duchovným svetom všeobecne. Tieto postupy, princípy a zákony boli opísané vo vyššie spomenutej knihe „Princípy duchovnej hypnózy“.

5. Komunikácia s duchovnými radcami a s duchovným svetom je nutným dôsledkom otvorenia vyšších úrovní a stupňov. Ak jedinec dodržiava postupy, pravidlá, nariadenia a princípy takej komunikácie, je bezpečná, vhodná, užitočná a nutná v procese duchovného znovuprebudenie a duchovného pokroku. Nesmierne tomu procesu napomáha. Taký proces je, samozrejme, nežiaduci pre staré, tradičné a konvenčné stagnujúce ustanovizne. Ohrozuje ich základy, ktoré sú postavené na zákazoch takej komunikácie. Preto mnohé cirkevné ustanovizne a agenti síl zla brutálne napádajú také praktiky a považujú tieto kontakty za veľmi nebezpečné. Tvrdia, že také kontakty zabíjajú ľudskú slobodnú vôľu; preto sú proti Bohu a od diabla. S týmito vyhláseniami je ten problém, že sú robené v mene Boha a vnášajú do ľudí strach a pocit viny ohľadne takej komunikácie. Taká komunikácia je však životne dôležitá pre proces duchovného znovuprebudenie a duchovného pokroku, lebo pripravuje vhodnú pôdu pre multidimenzionálne spojenie, ktoré je súčasťou pravého duchovného rastu, pokroku a zdokonaľovania sa.

Treba si byť vedomý takých falošných vyhlásení a netreba byť nimi ovplyvnený. Vlastne, opak je pravdou: zakázať niekomu kontakt s jeho/jej vlastnými osobnými

Základy ľudskej duchovnosti

duchovnými radcami, ktorých určil Najvyšší za účelom duchovnej slobody a rovnováhy, znamená zničiť slobodnú vôľu a ísť proti Najvyššiemu a slúžiť diablu.

6. Zintenzívnenie zlých a negatívnych procesov, spolu so záplavou informácií prichádzajúcich z iných dimenzií v dôsledku otvorenia oných dverí, môže viesť mnohých počas prechodného obdobia do stavov zmätku, obskúrnosti, masovej hystérie, sklamaní, kontradikcií, prijímania falošných sľubov, atď. V takých situáciách človek nevie, čomu veriť. Váhanie, neistota a neschopnosť jasne vidieť vytvára stav pochybností o všetkom. Treba si byť vedomý tohto nebezpečenstva a rizika a netreba byť ovplyvnený ničím, čo zaplavuje vlastnú myseľ. Ešte raz, neustále treba uplatňovať opatrnosť, obozretnosť a rozvahu, kým sa prijme alebo uverí niečomu či niekomu.

7. Ako dochádza k zintenzívneniu a koncentrácii negatívnych stavov, všetci agenti takých stavov zintenzívňujú svoje aktivity po celom svete. Ich známkou je arogancia, hrubosť a nadutá istota, vyskytujúca sa vo svete terorizmu, revolúcií, komunizmu a v oblastiach pod ich vplyvom. Táto situácia je deprimujúca, vedúca mnohých ľudí k viere, že taká (negatívna) ideológia musí byť správna, ak je taká úspešná vo svojich snahách. Toto je skutočné nebezpečenstvo tejto situácie. Ľudia si neuvedomujú, že dočasný takého úspechu je znamením prechodného obdobia, v ktorom sú také koncepty a ideológie diferencované, oddeľované a uvádzané do plného uvedomenia ľudí za účelom ich odstránenia a záverečného stretu. Nemožno odstrániť nič, čo je skryté; najprv to musí vyjsť na povrch. Vyjsť na povrch znamená dočasne uspieť, inak by to nevyšlo na povrch.

8. Zintenzívnenie a vyjdenie na povrch znásobených negatívnych stavov vedie nutne k oslabeniu a v mnohých prípadoch k nedostatku lásky, viery, trpezlivosti, tolerantnosti a vôle chápať iných i seba. Toto je nebezpečný vedľajší účinok takého prechodného obdobia. Spôsobuje aj mnoho podráždenosti, rozčúlenia, impulzivnosti, nutkania a obsedantného typu správania, spolu s mnohými inými patologickými stavmi v duchu, duši i tele. Participovanie a/alebo utápanie sa v takých myšlienkach, pocitoch a stavoch môže u niektorých podkopať pozitívny stav a ich sebavedomie, dôveru, výdrž, húževnatosť a vytrvalosť pri zdolávaní tohto obdobia súženia a chaosu. Treba si byť neustále vedomý tohto nebezpečenstva a nepoddať sa neustálym výpadom a útokom tvorcov takých stavov.

9. Záplava nadmerného množstva informácií, posolstiev a predpovedí, ktorá charakterizuje toto prechodné obdobie, môže svojím protirečivým obsahom vyvolať falošné vedomie alebo pocit, že vo Vesmíre neexistuje žiadny zjednocujúci princíp a duchovná autorita, ktorá by to všetko vedela utriediť a dať dokopy niečo, čo by bolo spoľahlivé, solídne a pravdivé. Toto vzbudzuje pocit, že Najvyšší ľudstvo opustil. S takou dilemou dokonca aj ľudia, ktorí veria v Najvyššieho, sú príležitostne sužovaní pochybnosťami o svojej vlastnej integrite a pochybnosťami týkajúcimi sa ich viery v Pána. Toto je vážny vedľajší účinok, ktorý sprevádza prechodné obdobie, a treba si ho neustále uvedomovať a nebyť ovplyvnený takými pochybnosťami. Také pochybnosti možno považovať za znamenie konca typickej ľudskej éry.

10. Vynesenie na povrch všetkých negatívnych stavov, a tiež otvorenie prístupu k ich odpovedajúcim stavom v prírodnom a v duchovnom svete, dáva tvorcom

II. Duchovné znovuprebudenie – 6. Kapitola

negatívnych stavov nezvyčajné nástroje sofistikovanej presvedčania a majstrovstva maskovania. Sú schopní vytvoriť takú presvedčivú kamufláž pre ich falošné doktríny, že vyzerajú ako čistá pravda. Toto platí najmä vtedy, keď používajú citácie z Biblie a iných svätých kníh, aby dokázali pravdivosť svojich doktrín. Taká situácia sa demonštruje objavením sa početných kultov, skupín, siekt, spôsobov ovládania mysle a všemožných ďalších „spiritualistických“ trendov, ktoré len prispievajú k nejasnosti, zmätku a neinformovanosti o celej situácii. Treba si ich uvedomovať, aj ich sofistikovanosť a majstrovstvo, pomocou ktorých môžu pomýliť, zviest' z cesty a negatívne ovplyvniť duchovné uvedomenie jedinca.

11. Jedným z mnohých spôsobov, ako negatívne sily zla uplatňujú svoj vplyv na ľudí, je presvedčiť ich, že len staré, tradičné, konvenčné spôsoby sú bezpečné, isté a spoľahlivé. Z toho dôvodu podnecujú objavenie sa takzvanej „morálnej“ väčšiny, ktorá sa pokúša všemožne zachovávať staré zvyky, konvencie, tradície a konzervatívne viktoriánske, pseudo-náboženské životné štýly reštrikcií, obmedzení a tabu. Brutalita takých snáh je posilňovaná faktom ich takzvanej väčšiny a podporou mnohých cirkevných inštitúcií a ich prežitých doktrín. Zvyčajne majú v čele buď kňazov, alebo horlivých nasledovníkov takých doktrín. Nebezpečenstvom tejto situácie je, že vďaka výrečnosti, farizejstvu, rozhorčeniu a arogancii samozvanej väčšiny môže byť jedinec primátny k pochybnostiam o svojom vlastnom vnútornom hlase a o radách Vnútornej Mysle, ktoré môžu a ktoré skutočne vnášajú nové, čerstvé a slobodné idey a ducha do všetkých tých nehybných vôd konvencií a tradícií, ktoré sú tak horlivo bránené morálnou väčšinou.

Počas tohto prechodného obdobia si treba pamätať, že objavenie sa takých skupín, ako je „morálna“ väčšina, je znamením blížiaceho sa konca všetkých takých strnulých nahromadení a kopy skreslení.

12. Ako bolo spomenuté predtým, počas prechodného obdobia sú z duchovného sveta do prírodného sveta prenášané mnohé posolstvá, vyhlásenia a učenia. Napísané sú množstvá kníh, ktoré sú založené na takých posolstvách alebo priamych diktátoch skrz médiá.

Nebezpečenstvom takých posolstiev je, že často predsa len v sebe obsahujú zrnká právd, na základe faktu, že sú z duchovného sveta. Svojím pôsobením potvrdzujú nad akýkoľvek tieň pochybnosti existenciu duchovného sveta. Tam však v mnohých prípadoch ich prospešnosť končí. Veľmi často nie je dôležité, čo hovoria, ale fakt, že to hovoria a odkiaľ to hovoria. Nanešťastie, ľudia vnášajú zmätok do tejto situácie a vnímajú tento fakt ako priame zjavenie. Nechcú prijať fakt, že pravé zjavenie je dané a je možné len priamo od Najvyššieho. Žiadne iné zjavenie nie je možné. Akýkoľvek iný zdroj takzvaného zjavenia je pochybný, neúplný a je predmetom početných skreslení, na základe obmedzení jeho zdroja.

Prijatie takých posolstiev z rôznych zdrojov duchovného sveta predstavuje vážne nebezpečenstvo pre mnohých ľudí, ktorí si ich môžu zamieňať s pravými duchovnými princípmi, ktoré môžu prísť len priamo od Najvyššieho. Treba si pamätať toto pravidlo a nebyť ovplyvnený vôbec ničím, čo prichádza z duchovného sveta, dokonca aj keď to znie príjemne, presvedčivo a pravdivo.

Základy ľudskej duchovnosti

13. Prechodné obdobie je obdobím očakávania a strachu z neznáma. Také emócie majú v sebe nebezpečenstvo buď premietania svojich osobných želaní, prianí, osobných sklonov, odvety, pomsty, predstáv a snov, ktoré majú málo spoločné s realitou budúcnosti; alebo na druhej strane, strach z neznáma môže viesť k otáľaniu, obzerajú sa späť a blokujú svoj vlastný vnútorný hlas, ktorý na jedinca nalieha, aby sa pohol vpred. Taký strach je sprevádzaný falošnými spomienkami na falošnú bezpečnosť a istotu, prameniaca zo starých vzorcov správania a životných štýlov, ktoré lákajú jedinca vrátiť sa späť.

Treba si neustále pripomínať také nebezpečenstvá a riziká a robiť všetky bezpečnostné opatrenia, aby nebol človek ovplyvnený buď svojimi vlastnými nerealistickými očakávaniami, alebo falošným pocitom istoty a bezpečnosti starého životného štýlu.

14. Charakter tohto prechodného obdobia možno opísať slovami ako nestabilita, neustála zmena a kontradikcie. Taký charakter nutne určuje jeho vlastný trend, ktorého povahou je bezvýslednosť, vrtkavosť a nespoľahlivosť, pokiaľ ide o akékoľvek úspechy, filozofie, výsledky a vyhlásenia, ktoré sa neustále sypú na ľudí. Toto je hlavným rizikom prechodného obdobia, pretože ničomu nemožno prisúdiť pravdivosť alebo istotu, lebo všetko je v režime a má trend neustálej zmeny. Nič nie je stále; nič nie je stabilné; nič nie je spoľahlivé. Táto situácia je v rozpore s pravou ľudskou prirodzenosťou, ktorá požaduje a túži po stabilite, bezpečnosti a istote vo svojom prostredí a po spoľahlivej spätnej väzbe od neho. Takými podmienkami je vážne ohrozená jej rovnováha.

Treba si byť vedomý tohto faktu a zaujať postoj orientovaný na múdrosť, súc nepredpojatý, otvoreného srdca a neustále si uvedomujúci potrebu premenlivosti, flexibility a prispôsobivosti. V takej múdrosti je prítomnosť Najvyššieho, ktorý bude takú osobu bezpečne viesť cez riziká prechodu. Je nutné pamätať si, že počas tohto prechodu platí len jedno pravidlo: to, čo bolo vhodné a správne včera, nemusí byť vhodné a správne dnes, a to, čo je vhodné a správne dnes, nemusí byť vhodné a správne zajtra.

Toto sú hlavné nebezpečenstvá a riziká prechodného obdobia a otvorenia a budovania mosta.

Vyhnúť sa a chrániť sa pred negatívnymi silami je možné len načúvaním svojho vlastného vnútorného hlasu, kde je Najvyšší, nepovažujúc nič za trvalé či definitívne a neočakávajúc nič od ničoho či od nikoho.

Taký postoj pomôže nájsť správne a vhodné nástroje a stavebné bloky pre nový vek a pre jedincov vlastný nový život.

SIEDMA KAPITOLA

Vhodné a správne nástroje a stavebné bloky pre Nový vek. Vývoj nových metodológií ľudských systémov.

Na počiatku ľudských dejín dal ľudom ich Stvoriteľ nástroje a stavebné bloky pre ich duchovný pokrok a pre produktívne, konštruktívne, tvorivé a prospešné životy. Z nejakého dôvodu si zvolili, že svoje nástroje a materiály použijú na duchovný úpadok a na zničenie duchovnosti. Také použitie stavebných blokov a nástrojov tieto kompletne, totálne a úplne sprofanovalo, kontaminovalo, pošpinilo, otráвило, prekrútilo a skomolilo na nepoznanie od ich pôvodného obsahu a zámeru. Buď boli zmenené na opaky toho, čím skutočne boli, alebo bol ich význam, účel a cieľ skreslený, nesprávne použitý a zneužitý.

V procese tohto nového duchovného znovuprebudenia je zahájená náprava, purifikácia a očisťovanie takých nástrojov a stavebných blokov. Nastáva počiatok používania týchto nástrojov a stavebných blokov takým spôsobom a na ten účel, na aký boli poskytnuté a myslené na počiatku dejín ľudstva.

Aby sa zahájil tento proces, je nevyhnutné uviesť ich do pozornosti ľudí a zvážiť ich význam. Len čo budú vzaté do úvahy, môžu byť patrične, efektívne a účinne použité na budovanie Nového veku:

1. Najdôležitejšími nástrojmi a stavebnými blokmi pre Nový vek sú duchovné princípy, opísané, definované a zvážené v tejto knihe. Keďže každá sentientná entita, a teda každá ľudská bytosť je kompletne, totálne a úplne duchovnou bytosťou, najprv je nevyhnutné prijať taký základ, aby sa vybudovali efektívne, funkčné, estetické a adaptabilné fyzické, spoločenské a duchovné štruktúry. Byť duchovnou bytosťou znamená uznať, prijať a aplikovať so všetkými dôsledkami takých snáh, že jedinec (ako sentientná entita) sa objavil, postúpil a nastal z Najvyššieho — kto vždy je, a kto je preto Absolútne „JA SOM“. Také uznanie, prijatie a aplikovanie musí prameniť z princípov, ktoré majú Absolútnu Prirodzenosť v Najvyššom, ale relatívnu prirodzenosť voči Najvyššiemu v každej sentientnej entite a ľudskej bytosti.

Hlavnými stavebnými blokmi a nástrojmi týchto princípov je uvedomenie, že sú všetky uznané, prijaté a aplikované v úplnej slobode, nezávislosti, láske, múdrosti, добрote srdca, viere, dôvere, sebaistote a presvedčení, a s pozitívnymi, dobrými úmyslami a motiváciami. Toto sú základné stavebné bloky a nástroje Nového veku. S nimi možno stavať jedinečnú, neopakovateľnú, efektívnu, odolnú a spoľahlivú štruktúru, vďaka ktorej možno fungovať, tvoriť, rásť, postupovať a napredovať do večnosti, bezpečne, isto a zmysluplne, na základe sebaaktualizácie a sebarealizácie, bez akýchkoľvek prekážok či zábran.

Čím viac sa jedinec aktualizuje a realizuje, tým viac v sebe zažíva prítomnosť Najvyššieho. Čím viac je zažívaná prítomnosť Najvyššieho, tým viac sa jedinec stáva samým sebou. Čím viac sa stáva samým sebou, tým viac si uvedomuje druhých a tým je

Základy ľudskej duchovnosti

pre nich užitočnejší a tým viac im slúži. Čím je užitočnejší pre druhých a čím viac im slúži, tým je užitočnejší pre Najvyššieho a tým viac Mu/Jej slúži. Čím je užitočnejší pre Najvyššieho a čím viac Mu/Jej slúži, tým je užitočnejší a tým viac slúži sebe samému. Toto je dokonalý cyklus pravého života, ktorý je vybudovaný z takých duchovných blokov a nástrojov. V tom je pravý význam duchovných koncepcií a princípov ako celku.

2. Aby mal každý bez výnimky plnú a kompletnú príležitosť vybudovať taký základ a vytvoriť taký cyklus pravého života, každému bol daný nástroj a stavebný blok vo forme Vnútornej Mysle. Vnútorná Myseľ obsahuje všetky idey, myšlienky a princípy celého stvorenia z Najvyššieho, ktoré neustále prúdia z jej najvnútornejšieho stupňa, v ktorom je Najvyšší, ku všetkým úrovňam a stupňom celej ľudskej mysle a ľudskeho života. Z Najvyššieho je Vnútorná Myseľ hlavným dodávateľom všetkých takých nástrojov a stavebných blokov pre každého, kto má záujem konzultovať, byť v kontakte, venovať pozornosť a čerpať z Vnútornej Mysle také nutné prostriedky pre budovanie svojej štruktúry ako súčasti Nového veku. Jediné, čo treba urobiť, je uznať fakt existencie Vnútornej Mysle a jej funkcií a začať správne transformovať a prenášať všetko, čo je tam k dispozícii na taký účel.

Vnútorná Myseľ, na základe prítomnosti Najvyššieho v nej, je schránkou obrovského poznania, ktoré je k dispozícii každému k využitiu, ak k nemu pristupuje s dobrými úmyslami lásky a múdrosti a za účelom využívať ich na budovanie v rámci práve opísaného cyklu pravého života. Vo Vnútornej Mysli nemá nikto nič obmedzené, za predpokladu, že sa k nej pristupuje s pozitívnym úmyslom a motiváciou. Jediné obmedzenie, aké existuje, je obmedzenie, ktoré si jedinec kladie sám. No uvedomenie si pravej prirodzenosti svojej duchovnosti môže poľahky odstrániť dokonca aj také obmedzenie.

3. Dva práve opísané súbory stavebných blokov a nástrojov majú intrapersonálny charakter. Každá spoločnosť alebo ľudstvo ako celok sa skladá z jednotlivcov. Ak má spoločnosť alebo ľudstvo plniť svoju funkciu a rolu v Novom veku, je nevyhnutné, aby mali jej jednotliví členovia správnu štruktúru, formu a kondíciu, aby vybudovali nové ľudstvo. Všetko sa začína z vnútra jednotlivca. Toto je dôvod, prečo boli najprv opísané vyššie spomenuté dva súbory stavebných blokov a prečo musia mať individuálnu intrapersonálnu povahu. Taký postup a použitie blokov a nástrojov tvorí most, ktorým a po ktorom je otvorený prístup k ďalšiemu zdroju stavebných blokov a nástrojov. Len čo sú nastolené správne úmysly a motivácie pre budovanie nového ja a Nového veku, automaticky otvárajú dvere k všeuniverzálnemu vedomiu z Najvyššieho, k jedincovmu vlastnému univerzálnemu vedomiu a ku všetkým ostatným dimenziám, ktoré majú stavebné bloky a nástroje v oveľa širšej a univerzálnejšej škále. Teraz je poznanie, dostupné vo Vnútornej Mysli, znásobené, zefektívnené a mnohonásobne posilnené poznaním dostupným vo všeuniverzálnom vedomí z Najvyššieho, v univerzálnom vedomí Vnútornej Mysle a vo všetkých ostatných dimenziách. Prospešnosť takých nástrojov a stavebných blokov teraz nadobúda ohromné rozmery a nekonečné možnosti. Jediniec môže byť produktívne, radostne, príjemne, tvorivo a šťastne činný do večnosti.

4. Nastolenie správnych úmyslov a motivácií vo veci budovania vedie postupne k otvoreniu prístupu a kontaktu s ostatnými sentientnými entitami v prírodnej forme, ktoré

II. Duchovné znovuprebudenie – 7. Kapitola

sú obyvateľmi fyzického Vesmíru tak vo vlastnej galaxii planéty Zem, ako aj vo všetkých ostatných galaxiách a fyzických vesmíroch. Ich vlastné nástroje a stavebné bloky vo forme poznania, nahromadené počas miliónov, a možno dokonca miliárd rokov, sa sprístupnia ľuďom Nového veku k využitiu, aby si rozšírili svoje uvedomenie a produktívnu účelnosť v prospech úplne všetkých bez výnimky, v celom stvorení. Také poznanie povedie k vývoju nepredstaviteľných technológií, ktoré budú môcť zaistiť ľuďom najfunkčnejšie, najkomfortnejšie a najstimulujúcejšie prostredie a fyzický životný štýl, ktoré im všetkým poskytnú viac než dostatočný čas na ich pravý duchovný pokrok.

5. Ďalším zdrojom vhodných a správnych nástrojov a stavebných blokov pre Nový vek je odstránenie akýchkoľvek fyzických, duševných a duchovných hraníc a obmedzení medzi všetkými národmi, rasami a pohlaviami samotného ľudstva. Také odstránenie otvára prístup ku skúsenostiam a poznatkom, ktoré sú špecifické pre každý taký národ, rasu alebo pohlavie. Špecifickosť týchto skúseností a poznatkov je využitá ako nástroje a stavebné bloky pre budovanie ľudstva úplne a kompletne jedinečného, čo do rozmanitosti jeho prejavov, a rovnorodého, čo do účelu a cieľa jeho existencie a funkcie.

S takými nástrojmi a stavebnými blokmi nové ľudstvo následne začne s budovaním nových ľudských systémov, ktoré budú plne slúžiť duchovnému účelu jeho členov a ich života.

Aby bolo neustále zabezpečené a zaistené dodržiavanie takého duchovného účelu a aby nevzniklo žiadne nebezpečenstvo ich nesprávneho použitia či zneužitia, vyvinuté sú nasledovné nové — ale veľmi staré — metodológie, aby ich používali všetky ľudské systémy a ich členovia:

1. Jedným z najdôležitejších a hlavných prvkov každého ľudského systému je ľudská bytosť. Aby človek riadil ľudské systémy správne, účelne, funkčne a prospešne, najprv sa musí naučiť byť sám plne funkčný. Toto si vyžaduje, aby sa naučil využívať všetko, čo má, podľa svojich najlepších možností. Aby to urobil, musí byť v kontakte so všetkými aspektmi svojej mysle a osobnosti, a najmä so svojou Vnútorou Mysľou. Hlavnou metodológiou pre taký postup je duchovná hypnóza a duchovná autohypnóza. Skrz ne a pomocou nich je jedinec v neustálom, aktívnom kontakte so všetkými úrovňami a stupňami svojej mysle, ktoré môžu poskytnúť všetky odpovede na otázky ohľadne najlepších možných smerov, spôsobov a postupov, ako možno rozvinúť svoje schopnosti, dary, talenty, nástroje a život čo najproduktívnejším, najkonštruktívnejším a najtvorivejším spôsobom, podľa svojich najlepších možností. Taký objav určuje miesto, funkciu, rozsah a špecifickosť jedincovej účasti a príspevku k hladkému fungovaniu ľudských systémov.

2. Ďalšou užitočnou metodológiou, ktorá umožňuje ľudským systémom správne a bezpečné fungovanie, je použitie meditatívnych a podobných techník ich členmi. Využitie hlbokej meditácie, ako druhej po duchovnej autohypnóze, umožňuje byť v neustálom kontakte so všeuniverzálnym vedomím a so svojím vlastným univerzálnym vedomím, čo zlepšuje jedincov pocit a uvedomenie si účelnosti, prospešnosti a poriadku v univerzalite všetkého, ktorá je držaná pokope nesmiernou láskou a

Základy ľudskej duchovnosti

múdrosťou Stvoriteľa. Účasť na takej interakcii a výmene poskytuje jedincovi širšiu, hlbšiu a duchovnejšiu perspektívu jeho/jej vlastného života a činov. To zas dodáva väčší pocit prospešnosti a účelu ľudských systémov a ich produktívnych funkcií, ku ktorým môže jedinec plnšie prispieť, vnášaním do ľudských systémov všetkých skúseností, odvodených zo všeuniverzálneho vedomia a zo svojho vlastného univerzálneho vedomia.

3. V Novom veku každá ľudská bytosť neustále rastie, zdokonaľuje sa a napreduje. Taký proces je učebným procesom, ktorý si vyžaduje inštrukcie, skúsenosti a ilustrácie pomocou príkladov. Tento učebný proces je aplikovateľný na všetky ľudské systémy. Jedinec postupuje od dobrého stavu k lepšiemu stavu a potom k ďalšiemu lepšiemu, atď. Toto učenie sa je vnútorný proces, pretože každý sa učí z vnútra. Aby bolo neustále zaistené také individuálne učenie sa, Najvyšší jedincovi prideluje duchovných radcov, ktorí dobrovoľne pri takom procese pomáhajú. Tí poskytujú osobe, ktorej sú pridelení, osobné inštrukcie, posolstvá a súkromné zjavenia. Tieto posolstvá a zjavenia sa týkajú jedincovho osobného rastu a uvedomenia si najlepších možných spôsobov a nástrojov na vedenie produktívneho, prospešného, tvorivého a šťastného života. Pramenia a sú postavené na všetkom, čo kto má a čo je schopný robiť a dosiahnuť na základe svojej vlastnej voľby. Duchovní radcovia dávajú príklady, ukazujú ilustrácie a umožňujú jedincovi, aby sa podieľal na rôznych udalostiach v duchovnom svete, ktoré môžu byť prospešne uplatnené a začlenené do jeho/jej života a do ľudských systémov. Proces bytia v kontakte so svojimi duchovnými radcami je využívaný aj na nápravu akýchkoľvek možných problémov, omylov, chýb alebo nedostatkov vo svojom osobnom živote alebo vo fungovaní ľudských systémov.

4. Osobné inštrukcie, posolstvá a zjavenia sú dopĺňané špeciálnymi typmi zjavení od Najvyššieho, poskytnuté špeciálne vybraným ľuďom na ten účel. Také zjavenia majú vždy univerzálnu povahu a sú aplikovateľné na všetky ľudské systémy a ich členov všeobecne. Ako postupuje pokrok nového ľudstva, v každom danom kroku takého pokroku sú potrebné nové nahliadnutia, nové poznatky, nové nástroje, nové stavebné bloky a nové chápanie vyššieho duchovného významu. Najvyšší zjavuje skrz špeciálnych ľudí idey, pojmy, princípy, funkcie, štruktúry a dynamiku každého nového postupného kroku a tie sú potom realizované vo všetkých ľudských systémoch. Keďže takých ľudí určuje priamo Najvyšší, ktorý pozná myseľ a srdce každého, nehrozí žiadne nebezpečenstvo nesprávneho použitia, zneužitia, zatajenia alebo skreslenia takého zjavenia. Vždy je zdôraznené, že obsah takého zjavenia a jeho aplikovateľnosť sa týka len toho jednotlivého kroku, a len čo sa prežije jeho prospešnosť, príde nové zjavenie pre ďalší krok, ktoré nahradí všetko, čo bolo zjavené predtým, stavajúc na tom, naprávajúc to, alebo to odložiť nabok.

5. Jednou z hlavných metodológií ľudských systémov Nového veku je pozorovanie, zbieranie, popis, klasifikácia, overovanie a pochopenie všetkých súvzťahností a zákonov, podľa ktorých fungujú. Len pomocou poznania a chápania súvzťahností je možné získať a dať pravý význam ľudským systémom. Všetky také systémy a všetky udalosti v prírodnom fyzickom svete sú pravými súvzťahnosťami stavu záležitostí v duchovnom a intermediárnom svete. Na základe poznania, ako sa duchovný podnet týka fyzickej udalosti alebo javu, možno vďaka poznaniu súvzťahností regulovať, navigovať, ovplyvňovať, reštrukturalizovať a manipulovať akúkoľvek udalosť, kombinovaním,

II. Duchovné znovuprebudenie – 7. Kapitola

preusporiadaním, odstránením alebo pridaním určitých prvkov, ktoré by zmenili výsledok diania duchovnejším, želateľnejším a prospešnejším spôsobom či štýlom. Tento postup je univerzálne aplikovateľný na všetko v živote človeka, v živote ľudstva a vo fungovaní a v chode fyzického Vesmíru a/alebo akéhokoľvek iného vesmíru či dimenzie, bez výnimky. Teda, klasifikácia, zhromažďovanie, chápanie a použitie súvzťažností je ľahkou a rýchlou cestou k múdrosti všetkých vekov, vesmírov a dimenzií a je korunou všetkých metodológií všetkých ľudských systémov.

6. Nové ľudské systémy a ich metodológie budú vedené najmúdrejšími a najmilujúcejšími členmi ľudstva. Oni tvoria stálu radu múdrych mužov a žien, ktorí aplikujú takzvaný brainstorming a neustále objavujú najlepšie možné spôsoby pre najproduktívnejšie, najprospešnejšie a najosožnejšie fungovanie všetkých ľudských systémov v záujme spoločného dobra. Pretože sú múdri a milujúci, v procese brainstormingu využívajú všetky duchovné princípy. Zhromažďovaním všetkých ideí a myšlienok, ktoré k nim prichádzajú, vyberajú tie najužitočnejšie a najfunkčnejšie, aplikovateľné na ich príslušný ľudský systém.

Pokiaľ ide o staré metodológie vedeckého výskumu, tieto budú použité len na účel pozorovania, popisu, klasifikácie a overovania súvzťažností a ich dopadu, výsledkov a dôsledkov na ľudské systémy. Pri takom postupe sa nejedná o pokus pripísať príčinný význam samotným fyzickým alebo prírodným javom alebo ho z nich ako takých odvodzovať, alebo ho pripisovať samotnému zberu vzoriek ľudského správania a odvodzovať ho z neho samotného, pretože duchovné princípy sú skutočnou, výlučnou bázou a základom akéhokoľvek vedeckého alebo psychologického výskumu alebo bádania.

Majúc všetky tieto stavebné bloky a nástroje, a súc vybavený patričnými a správnymi metodológiami, ľudia Zeme môžu teraz bezpečne zahájiť svoj duchovný pokrok. S takými nástrojmi a metodológiami je späť neustála potreba a snaha zlepšovať, nahrádzať a vyvíjať ich, aby boli vždy prispôbené každému novému kroku v duchovnom napredovaní. Použitie starých nástrojov v novom kroku by nevyhnutne viedlo k stagnácii. V Novom veku už žiadny taký stav nie je mysliteľný.

TRETIA ČASŤ

Duchovný pokrok

PRVÁ KAPITOLA

Definícia a princípy duchovného pokroku.

V celej tejto knihe je mnohokrát zdôrazňované, že celé stvorenie sa objavilo, postúpilo a nastalo z Najvyššieho Absolútneho Ideí stvorenia. Tiež je zdôraznené, že prirodzenosť Najvyššieho je Absolútna, na základe faktu, že Najvyšší vždy je a bol nestvorený. Preto všetko, čo je stvorené, musí byť relatívne k tomu, čo je nestvorené. No pretože sa to objavuje, postupuje a nastáva z nestvoreného Absolútneho Princípu, má to rovnakú prirodzenosť, relatívnu len k nestvorenému Absolútne Princípu. V tom, kto je stvorený, sú obsiahnuté všetky princípy Jediného Absolútneho Nestvoreného. Možno zas a znova povedať, že ten, kto je stvorený, je schránkou, nádobou, predĺžením a procesom Stvoriteľa. Prirodzenosť Jediného Absolútneho Nestvoreného je nevyčerpatelná. Preto tvorivé úsilie nikdy, naveky nekončí; stále prebieha. Tým, že Jediný Absolútny preniesol alebo vložil takú prirodzenosť do svojho stvorenia, dal každému všetky príležitosti k neustálemu pokroku. V Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho nie je nič stagnujúce, vďaka jej Absolútnej Dynamickosti a Absolútnej Tvorivosti. Všetko, čo odvodzuje svoju prirodzenosť z dynamických a tvorivých princíпов, musí byť zas len dynamické a tvorivé. Nemôže to byť nehybné alebo strnulé; musí sa to neustále hýbať. Buď sa to hýbe smerom k tvorivému úsiliu — čo je neustály pokrok, alebo sa to hýbe smerom preč od tvorivého úsilia — čo je neustály úpadok. Tak či tak, pohybuje sa to. Pohyb vpred a ďalej, k vyššej a vyššej tvorivosti, je pohybom duchovného pokroku. Ten nikdy nekončí alebo neprestáva, či sa nevyčerpá, kvôli Absolútnej, Nekonečnej a Večnej Prirodzenosti Najvyššieho, ku komu sa to pohybuje a z koho a vďaka komu to má takú motiváciu.

Pohyb nadol a späť, k menšej a menšej tvorivosti, je pohybom duchovného úpadku a k definitívnej duchovnej smrti. Ten nemôže trvať naveky, pretože nevznikol a ani by nemohol vzniknúť v Absolútnej, Progresívnej, Dynamickej, Tvorivej a Aktívnej Prirodzenosti Najvyššieho, ktorá je vždy pozitívna. V skutočnosti sa začal ako izolovaný jav na planéte Zem, pomocou a skrz relatívne stavy, procesy a podmienky. Všetko, čo nepochádza z Absolútneho Stav, Procesu a Položenia, nemá potenciálnu možnosť večného pohybu. Preto to v jednom bode pomíne, prepadne sa do seba a kompletne to samo seba pohltí. Taký pohyb nemá žiadnu budúcnosť.

Teda, len čo je stanovený smer pohybu, začne sa to následne pohybovať po krokoch. Pohybuje sa to od jedného stupňa k druhému, od jednej úrovne k druhej, alebo od jednej dimenzie k druhej. Nemôže sa to pohybovať súčasne v sebe i mimo seba, zahŕňajúc

III. Duchovný pokrok – 1. Kapitola

všetky stavy, úrovne, stupne a podmienky v každom bode pohybu. Ak by mohlo, bolo by to Absolútnej Povahy, a teda nestvorené. Len Najvyšší môže byť súčasne na všetkých úrovniach, stupňoch, dimenziách, stavoch, procesoch a podmienkach, na základe faktu, že On/Ona stvoril všetko v stave bezpriestorovosti a v procese bezčasovosti. Preto je Najvyšší vo všetkých časoch a vo všetkých priestoroch, bez času a priestoru.

Každá sentientná entita, pretože sa objavila, postúpila a nastala z Absolútneho Stavu a Absolútneho Procesu Najvyššieho, pohybuje sa v postupných krokoch. Pre stvorené polozenie nie je možný žiadny iný pohyb. Dôvodom je jeho relatívna prirodzenosť. Ak je jedinec v ktoromkoľvek danom bode pokroku vnútri určitého kroku, je schopný vnímať, chápať a znieť len to, čo sa týka toho jednotlivého kroku. Ako sa pohybuje cez ten krok, získava celý obsah a kvality toho kroku v maximálnej miere svojich konkrétnych potrieb, ktoré ho vôbec priviedli do toho jednotlivého kroku. V naplnení takého predpokladu sú implantované zárodky, ktoré pripravujú jedinca na presiahnutie toho kroku, len čo je naplnená jeho užitočnosť. V každom kroku nie sú k dispozícii žiadne iné zárodky než zárodky pre ďalší krok v poradí, pretože iné by boli nepochopiteľné, nevnímateľné, a teda zbytočné pre ten krok. Ak by boli niekomu prezentované idey, ktoré ďaleko presahujú podmienky toho kroku, v ktorom sa jedinec nachádza v ktoromkoľvek danom momente pokroku, nedokázal by ich pochopiť. Preto by ich jednoducho odmietol ako nezmyselné, a z toho dôvodu by neexistovali. Z takého usporiadania nemožno mať žiadny ošoh.

Teda, toto je dôvod, prečo musí všetko od okamihu vzniku postupovať v usporiadaných krokoch vpred a ďalej, do večnosti, k svojmu Absolútnemu Stavú a Absolútnemu Procesu. A pretože, ako bolo zdôraznené v prvej časti tejto knihy, takému stavu a procesu sa možno len viac a viac približovať, no nemožno ho nikdy plne dosiahnuť, pokračuje to do večnosti a nikdy to neprestáva. Jediné, čo môže prestať, je regresívny pohyb, kvôli jeho nenormálnosti a neprirodzenosti. No ako bolo zdôraznené predtým, v okamihu, ako sa zastaví, okamžite sa obnoví jeho prirodzený a normálny predošlý pohyb a plynutie.

Z predošlých úvah možno vyvodit' nasledovnú definíciu duchovného pokroku:

Duchovný pokrok je večný proces stavu neustáleho tvorivého úsilia všetkých sentientných entít, aby sa posúvali vpred a ďalej k vyššiemu a vyššiemu, lepšiemu a lepšiemu a väčšiemu a väčšiemu priblíženiu sa k Absolútnemu Stavú a Absolútnemu Procesu Najvyššieho, so všetkými duchovnými a ostatnými dôsledkami takého približovania sa a jeho uvedomenia.

Existuje niekoľko princípov, podľa ktorých sa uskutočňuje taký duchovný pokrok:

1. Podľa všeobecného princípu približovania sa podobe a obrazu Najvyššieho. Každý začína svoje bytie a existenciu objavením sa, nastaním a postúpením v určitom bode času a priestoru, v určitej, špeciálne zvolenej blízkosti k Najvyššiemu. Taká špeciálne zvolená blízkosť určuje stupeň rovnakosti s podobou Najvyššieho a intenzitu priblíženia sa obrazu Najvyššieho. V počiatocnom bode, vo vnútri línie vývoja na každej úrovni, dimenzii, stupni alebo kroku, jestvuje na základe charakteru počiatku najmenší

Základy ľudskej duchovnosti

stupeň rovnakosti s podobou a najslabšia intenzita priblíženia sa obrazu Najvyššieho, úmerne k tomu konkrétnemu kroku, úrovni, stupňu či dimenzii. Od momentu objavenia sa je jedinec svojím vlastným tvorivým úsilím motivovaný okamžite zahájiť duchovný pokrok, s cieľom stať sa väčšou a väčšou podobou a obrazom Najvyššieho.

2. Podľa princípu sebaaktualizácie a sebarealizácie. Toto je napredovanie z vnútra a vo vnútri. V momente svojho objavenia sa, postúpenia a nastania je jedinec vybavený určitými špecifickými duchovnými, mentálnymi, emocionálnymi, intelektuálnymi a fyzickými nástrojmi, črtami, schopnosťami, charakteristikami a darmi, potrebnými pre naplnenie účelu a cieľa jeho/jej bytia a existencie. Tieto nástroje sú dané vo forme potenciálov, so schopnosťou rozvinúť ich podľa svojich najlepších možností, súvisiacich a týkajúcich sa špecificky zvoleného kroku, stupňa, úrovne alebo dimenzie existencie a zvolených aspektov ich manifestácie. V okamihu, ako jedinec začne byť a existovať, zahájí súvislý progresívny proces aktualizácie a realizácie všetkého, čo je jeho/jej súčasťou, a čo je fakticky tým jedincom, za účelom a kvôli potrebám tej špecifickej manifestácie alebo rámca zvoleného kroku a úrovne takej manifestácie. Tento proces pokračuje počas zdokonaľovania, cibrenia, zvládania, zlepšovania, pozdvihovania a obohacovania jedincových schopností, zručností, postavení, sebauvedomenia, sebaaponímania, sebaпредставы a všetkého ostatného, od bodu objavenia sa až po bod nastania skrz postúpenie.

3. Podľa princípu multidimenzionality. Toto je napredovanie od kroku ku kroku, od úrovne k úrovni a od dimenzie k dimenzii. V jednom bode sa jedinec objaví, postúpi a nastane v určitom zvolenom stupni, kroku, úrovni a dimenzii, počas určitého zvoleného časového obdobia. Od toho momentu neustále napreduje, najprv vo vnútri jedného kroku k nasledovnému kroku, potom od jednej úrovne k nasledovnej úrovni, a potom od jednej dimenzie k ďalšej dimenzii. Nikdy nemôže zostať naveky na jednom určitom bode, pokiaľ len si to nezvolí. No taká voľba nie je vo fyzickom Vesmíre k dispozícii, na základe povahy hmoty, ktorá sa neustále rúti do seba a má tendenciu pohlcovať samú seba. Voľba zahájiť duchovný pokrok vo fyzickom Vesmíre znamená, nepriamo i priamo, že jedinec si už zvolil, že nezostane v tom vesmíre, ale pôjde do inej dimenzie. Taká voľba nie je k dispozícii ani v intermediárnom svete, pretože to je svet bilancovania seba a svojich ideí, súdu a prípravy na vstup do ďalšieho zvoleného kroku, úrovne, dimenzie, atď. Opäť, voľba byť v tej dimenzii už znamená voľbu postúpiť niekde inde. Jediné miesto, ktoré si môže jedinec zvoliť k večnému pobytu, je duchovný stav nebies. No zotrvanie na týchto úrovniach znamená voľbu progresie vo vnútri tej úrovne alebo dimenzie v takzvanej kontinuálnej modalite jej funkcií. Duchovný pokrok v takom stave plynie lineárnym spôsobom. Také plynutie je schopné približovať sa väčšej a väčšej duchovnosti, pretože duchovnosť samotná plynie jednak postupným, spojitým spôsobom, a zároveň nespojitým, simultánnym alebo nelineárnym spôsobom. Oba smery sú schopné približovať sa duchovnosti do večnosti. Toto je dôvod, prečo si jedinec môže zvoliť, že zostane naveky v najnútornejšom stupni jedného duchovného stavu, pretože to nie je stagnujúce polozenie, ale plynulý, postupný pokrok.

4. Podľa princípu transcendentnosti. Keďže každá sentientná entita sa objavuje, postupuje a nastáva z Absolútnych Princípov Lásky a Múdrosti Najvyššieho, v okamihu svojho zrodu v čase a na mieste konkrétneho kroku, stupňa, úrovne či dimenzie vchádza do príslušného počiatočného a východiskového stupňa lásky a múdrosti a dobra a

III. Duchovný pokrok – 1. Kapitola

pravdy, špecifického len pre zvolené aspekty svojej manifestácie. Absolútne Hodnoty Lásky a Múdrosti a Dobra a Pravdy v relatívnych stavoch a procesoch podnecujú neustály duchovný pokrok v smere presiahnutia spoločne každého jedného okamihu milovania, dávania, prijímania, zdieľania a opätovania, získavajúc medzitým vyššie a vyššie úrovne múdrosti, poznania a pravdy. Jedinec je v stave a procese neustáleho presahovania každej nadobudnutej intenzity lásky a dobra a stupňa múdrosti a pravdy. Čím viac miluje, tým presahujúcejšie zážitky lásky získava; čím viac vie, tým presahujúcejšiu múdrosť a pravdu dosahuje v chápaní princípov lásky a múdrosti a dobra a pravdy. Preto sa v chápaní svojej vlastnej esencie a substancie viac a viac približuje Absolútnej Láске a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho.

5. Podľa princípu stotožnenia sa. Toto je napredovanie k „vnútru“. Keď sa jedinec objaví, postúpi a nastane v určitom bode času a priestoru, prichádza do počiatočného a východiskového stavu a procesu sebauvedomenia. Keďže povaha takého procesu je relatívna len k Absolútnemu Sebauvedomeniu Najvyššieho, jedinec je stimulovaný neustále napredovať k väčšiemu stupňu a intenzite sebauvedomenia. Toto vedie postupne k väčšej a väčšej miere a hĺbke stotožnenia sa so sebou samým/samou ako s jedinou realitou, pomocou ktorej a cez ktorú sa jedinec môže neustále viac a viac približovať Absolútnemu Sebauvedomeniu Najvyššieho. Preto, čím viac sa jedinec postupne stotožňuje so sebou, tým viac sa stotožňuje s Najvyšším. Čím viac sa stotožní s Najvyšším, tým väčší a progresívnejší stav a proces duchovnosti dosahuje. Tak sa jedinec neustále stáva lepšou a lepšou ľudskou bytosťou a duchovnejšou a duchovnejšou ľudskou bytosťou.

6. Podľa princípu jedinečnosti. Toto je napredovanie podľa väčšieho a väčšieho stupňa odlišenia sa a individuácie za účelom stať sa jedinečnejším a jedinečnejším, aby existoval neustále jedinečnejší proces a predĺženie Najvyššieho, prostredníctvom ktorého sa môže Absolútnosť prirodzenosti Najvyššieho prejavovať v celkovom súčte súhrnu všetkých jedinečných sententných entít. Keď sa nejaká sentientná entita objaví, postúpi a nastane v určitom bode času a priestoru, alebo v určitom stave a procese, prichádza do počiatočného a najzákladnejšieho stavu a procesu svojej vlastnej jedinečnosti. Na základe inherentného a vrodeneho tvorivého princípu sa pohybuje vpred a ďalej k postupne väčšiemu a väčšiemu svojmu odlišeniu sa a individuácii, stávajúc sa jedinečnejšou a jedinečnejšou entitou, ktorá sa približuje Absolútnej Jedinečnosti Najvyššieho čo najjedinečnejším spôsobom. Ten jedinečný spôsob môže byť zdieľaný s každým v stvorení, bez akejkoľvek potreby vzdať sa svojej vlastnej jedinečnosti kvôli zažitiu jedinečnosti niekoho iného.

7. Podľa princípu podobnosti. Toto je napredovanie pomocou dosahovania väčšej a väčšej miery podobnosti s celým sentientným stvorením. Spoločnými črtami je stále väčšie a väčšie približovanie sa Najvyššiemu v miere lásky a múdrosti a vo všetkých s nimi súvisiacich dôsledkoch. Podobnosť je určená aj spoločným úsilím všetkých byť viac a viac jedinečný, odlišný a individuovaný, za účelom zdieľania nekonečného počtu a nekonečnej rozmanitosti manifestácií Absolútneho Stavú a Absolútneho Procesu Najvyššieho. Takým spôsobom sa možno viac priblížiť Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho, ktorý je Jednotou, Jedinosťou a Harmóniou všetkých bez výnimky. Toto je samotný jeho princíp podobnosti.

Základy ľudskej duchovnosti

V jednom časovom bode, keď sa nejaká sentientná entita objaví, postúpi a nastane, prichádza do východiskového, počiatočného a najzákladnejšieho stavu a procesu podobnosti so všetkými ostatnými. Ako postupuje k stávaniu sa sebou, získava postupne viac a viac spoločnej pôdy a čít so všetkými ostatnými. Taká podobnosť je jedinečne vyjadrená cez jedincovu vlastnú subjektívnu skúsenosť, ktorá by inak nebola nikomu k dispozícii. Stvorenie by potom bolo ochudobnené o jedinečnosť tej špecifickej skúsenosti a došlo by k mareniu väčšieho a väčšieho priblíženia sa Absolútnemu Stavu a Absolútnemu Položeniu Najvyššieho. Treba si pamätať, že účasťou na nekonečnej rozmanitosti a nekonečnom počte všetkých zážitkov cez tento princíp podobnosti je jedinec schopný priblížiť sa Absolútnemu Položeniu Najvyššieho.

Ako vidno, existujú mnohé cesty, smery a spôsoby, akými a cez aké sa neustále odohráva duchovný pokrok. Vyššie opísané princípy sú plne aplikovateľné na celé sentientné stvorenie, na každého jednotlivca, ako aj na celé ľudstvo a ľudské systémy. Koniec koncov, pred Najvyšším vyzerá celé ľudstvo ako jedna ľudská bytosť alebo sentientná entita.

Pri konštruovaní nových ľudských systémov a budovaní ich dynamiky sa plne zúčtávajú duchovné princípy a princíp duchovného pokroku.

DRUHÁ KAPITOLA

Nová štruktúra ľudských systémov: Analýza tejto štruktúry.

Stará štruktúra ľudských systémov bola zvyčajne postavená na konvenciách, tradíciách a ich kultúrach, ktoré boli neustále nimi zvečňované. Také usporiadanie viedlo k vývoju pravidiel, predpisov, nariadení, kódexov a ustanovizní, ktoré boli zamerané na to, aby slúžili samotným systémom, namiesto účelu a cieľa, na ktoré boli vytvorené. Len čo sa stratí pravá perspektíva akéhokoľvek systému — perspektíva slúžiť, a ten systém začne vytvárať smernice, pravidlá a zákony, ktoré živia samotný systém, stáva sa spiatočníckym a bráni sa čomukoľvek, čo by viedlo k jeho zmene či odstráneniu. Taká situácia vytvára nevyhnutne stagnujúci, nemenný stav a nič sa v ňom nehýbe. Tak vzniká byrokracia systémov, s výhradným a hlavným účelom — zaručiť, že všetky pravidlá, smernice a nariadenia systémov budú zachované, udržané, nasledované a dodržiavané. Toto opätovne zaisťuje neustále zvečňovanie systému a okamžité udusenie alebo skreslenie a skomolenie čohokoľvek nového či odlišného. Za takých podmienok sa veci hýbu veľmi pomaly a opatrne a pokrok je dovolený len vtedy, ak poskytuje službu systému. Ak môže pokrok nejakým spôsobom poslúžiť zvečňovaniu systému, je doň zahrnutý a je ním využitý. Takže dokonca aj pokrok sa stáva spiatočníckym a iba relatívnym.

Za takej štruktúry nie je možný žiadny skutočný pokrok. Nič, čo napokon slúži na obranu a ochranu takého systému, nech je použitie metodológií akokoľvek pokročilé, nemožno považovať za progresívne, ale len za moderné. Moderné nástroje a metodológie sa využívajú na to, aby lepšie, rýchlejšie, bezpečnejšie a efektívnejšie poslúžili na obranu a udržanie pri živote starých ľudských systémov, nech by mali akúkoľvek formu.

Skutočný pokrok možno definovať len duchovne. Ten zahŕňa súčasne všetky ľudské systémy — duchovné, náboženské, duševné, spoločenské, ekonomické, politické, technologické, atď. Pravý pokrok nikdy nezvečňuje nič staré, pokiaľ to neslúži spoločnému dobru a pokiaľ to neumožňuje neustály pohyb vpred a ďalej.

Pretože stará štruktúra ľudských systémov mala taký charakter, nie je osožné zachovať ju pre novú éru nového ľudstva. Niektoré vonkajšie, formálne črty môžu pripomínať starú štruktúru, no obsah, funkcia a účel sú úplne iné.

Prvým pravidlom pri budovaní novej štruktúry ľudských systémov je zabudovať do každého systému akési bezpečnostné zariadenie, ktoré kompletne, totálne a úplne zabráni tomu systému, aby sa stal spiatočníckym a samoudržiavacím, s tendenciou k stagnácii a nehybnosti. Každý systém je považovaný za služobníka duchovného pokroku, a nie za pána situácie. Vždy, keď nejaký systém prejaví čo i najmenšiu tendenciu stať sa pánom nad ľudskými bytosťami, okamžite je prehodnotený, dôkladne je zvážená jeho prospešnosť, a ak sú tam známky jeho zastarávania, je vymazaný a nahradený progresívnejším systémom.

Základy ľudskej duchovnosti

Hlavným účelom každého ľudskeho systému je neustále slúžiť, viesť k duchovnému pokroku a k všetkým jeho duchovným princípom, ako je to definované v tejto knihe. Kvôli takému účelu slúži duchovným potrebám a všetkým súvisiacim záležitostiam každého jednotlivca spoločnosti. Súčasťou duchovných potrieb je aj potreba mať priaznivé, efektívne, funkčné, príjemné, stimulujúce a inšpirujúce fyzické prostredie, či už telesné prostredie, alebo vonkajšie prostredie. Všetko, čo slúži takému účelu, má vždy na pamäti, že také prostredie a systémy sú len prostriedkami pre vyššie duchovné ciele, a nie samotným cieľom. Len čo sa stanú samotným cieľom, strácajú celú svoju progresívnu funkciu a stávajú sa nebezpečnými pre ľudský duchovný život. Menia sa na spiatočnicu monštruóznosť, ktorá požiera všetku duchovnosť a jej život.

Avšak, pretože ľudské systémy vyvinuli ľudia, majú tendenciu odzrkadľovať ich vlastné idey, projekcie a očakávania, čo vedie k vážnemu, katastrofálnemu stavu. Preto každá prestavba ľudských systémov musí začať s prestavbou ľudskeho sebaoponovania a sebaopredstavy a ich spojitosti s Najvyšším, ktorý predstavuje pravý duchovný účel života každého.

Taká prestavba je zhodná s uvedomením si a s prijatím pravého účelu svojho života a s dodržiavaním princípov duchovného pokroku.

Kvôli zaisteniu náležitého poznania a motivácie pre dodržiavanie takých princípov sú otvorené všetky úrovne ľudskej mysle a človek má v sebe prístup ku všetkému, čo potrebuje na získanie správneho, náležitého a slobodne zvoleného sebaoponovania a sebaopredstavy. Toto uvedomenie ho/ju usmerňuje k neustálemu duchovnému pokroku. Neustále je prítomné a využívané overenie, potvrdenie, posilnenie a kontrola primeranosti sebaoponovania a sebaopredstavy a tempa a plynutia duchovného pokroku človeka, na základe faktu, že všetky informácie o tom sú neustále k dispozícii a poskytujú spätnú väzbu z jeho/jej Vnútornej Mysle na všetky ostatné úrovne. Za takej situácie je zaistené, že existuje kompletný, totálny a úplný prístup k svojej Vnútornej Mysli, ktorá definuje a dáva účel, obsah a koncepciu jedincovmu jedinečnému sebaoponovaniu a sebaopredstave.

Také usporiadanie je najlepšou zábezpekou proti tomu, aby sa akýkoľvek ľudský systém stal falošným a spiatočnicovým. Dôvodom je, že takto sú ľudské systémy budované na pravý a neskreslený obraz a podobu ľudí. Keďže tento pravý obraz a podoba ľudí odvodzuje svoj obsah a formu z Najvyššieho, ich prirodzená, normálna a správna prirodzenosť je vždy progresívna. V takej prirodzenosti sa nemôže zrodiť nič spiatočnicové či reakcionárske. Toto je najdôležitejšou prevenciou proti akémukoľvek návratu k starým modelom ľudských systémov. Ak niekto stále hľadá smerom k Najvyššiemu, postupne sa stáva podobnejším a podobnejším Najvyššiemu. A pretože Najvyšší je Absolútne Tvorivý, Dynamický, Aktívny a Progresívny, jedinec sa stáva stále viac a viac tvorivým, dynamickým, aktívnym a progresívnym, relatívnym iba k Absolútnemu Najvyššiemu.

Na takých konceptoch je potom stavaná nová štruktúra ľudských systémov.

Jestvuje niekoľko ľudských systémov v tej novej štruktúre, ktoré sú vzaté do úvahy v tejto kapitole:

III. Duchovný pokrok – 2. Kapitola

1. Nová štruktúra duchovných a náboženských systémov. Tieto systémy môžu byť zostavené len za základe vnútorného pochopenia, ktoré prichádza z Vnútornej Mysle každého jednotlivca. Taká situácia (vnútorné pochopenie) dostáva duchovné záležitosti do každého vlastnej Vnútornej Mysle, kam patria, čo určuje štruktúru jedincovej vlastnej duchovnosti a spôsobov, akými je uskutočňovaná a dosahovaná. Nemôžu byť vnútené či vstúpené žiadne externé či vonkajšie rozhodnutia, predpisy alebo požiadavky. Z toho dôvodu nová štruktúra duchovných a náboženských systémov nezahŕňa žiadne vonkajšie vyznávanie, obrady, rituály a postupy, aké sú v starej štruktúre.

Je však dôležité, aby boli akékoľvek osobné duchovné skúsenosti a spôsoby ich realizácie zdieľané, prediskutované, zvažované a začlenené v štruktúre samotného systému, za účelom jeho progresívneho plynutia.

Z toho dôvodu si každá komunita, národ a štát, v nahor smerujúcich postupných krokoch, ustanovuje duchovnú Radu Siedmich, ktorými sú duchovne najpokročilejšie, najmúdrejšie a najmilujúcejšie osoby. Tí koordinujú všetky duchovné snahy členov komunít, skupín, národov, štátov na Zemi. V takej Rade nie je nič predpisované, požadované, silené či nanucované, pokiaľ ide o to, aký má kto vzťah k Najvyššiemu a ako Ho/Ju vyznáva. Také veci sú medzi Najvyšším a Vnútornou Mysľou každého jedinca. A pretože každá osoba neustále komunikuje so svojou Vnútornou Mysľou, kde je Najvyšší, každá osoba priamo komunikuje buď s Najvyšším, alebo so špeciálnym zástupcom určeným Najvyšším na ten účel, ktorý inštruuje tú osobu o všetkých duchovných veciach v súlade s potrebami duchovnej špecifickosti toho jedinca. Taký zástupca sa zvyčajne volá najvyšší radca. Avšak, dokonca aj v takých prípadoch, kde existuje špeciálny zástupca Najvyššieho, je vždy k dispozícii priamy prístup k Najvyššiemu, ak by vyvstala potreba potvrdiť, overiť alebo podporiť jedincov pokrok.

Výsledok takých inštrukcií, zážitkov a komunikácie je pre každú osobu jedinečný a špecifický. No, pretože jeden z účelov ľudského života je obsiahnutý vo vzájomnom zdieľaní z lásky, také výsledky sú zdieľané s ostatnými a dôsledkom takeého usporiadania je vzájomný duchovný prospech. Toto zdieľanie dokonca prispieva k väčšiemu duchovnému pokroku každého. Teda, Duchovná Rada koordinuje všetky také procesy a zaisťuje, aby boli poskytnuté a stále funkčné — lokálne, národne či celosvetovo — všetky príležitosti pre zdieľanie a opätovanie. Všetky aktivity tejto Rady prebiehajú vždy pod záštitou a za predsedania Najvyššieho.

2. Nová štruktúra politických a vládnych systémov je postavená úplne na báze duchovných princípov, z ktorých tieto systémy čerpajú svoj účel a cieľ. Ich hlavnou funkciou je neustále poskytovať inšpirujúce prostredie a životný štýl pre komunity, štáty, národy a ľudstvo ako celok, čo umožňuje duchovný pokrok každého jedinca, skupiny i celého ľudstva, aby napredovali bez akýchkoľvek zábran, zasahovaní či prekážok. Koordinujú náležitú, správnu, spravodlivú a vyváženú distribúciu všetkého tovaru a nevyhnutných potrieb každodenného života ku všetkým.

Keďže existuje len jeden zjednocujúci účel a princíp všetkých členov ľudstva — duchovný pokrok v početných variáciách a množstve spôsobov, v súlade s určením každého jedinca — neexistuje žiadna separácia, hranice či limity medzi rôznymi národmi, rasami a štátmi. Jestvuje len jedno ľudstvo, rozdelené do niekoľkých regiónov

Základy ľudskej duchovnosti

za účelom adekvátnejšej a efektívnejšej koordinácie, dodávky a distribúcie všetkých nutných služieb. Za takej štruktúry nie sú mysliteľné žiadne politické strany, pretože každý je otvorený duchovnému svetu, svojej vlastnej Vnútornej Mysli a svojim vlastným duchovným radcom, ktorí každého inštruujú, radia a pomáhajú pri zaujatí najlepšieho možného smeru konania. Politické strany ako také a samé osebe sú negatívne súťaživé, exkluzívne, separatistické, egoistické, upriamené na seba a lačné po moci. Také črty sú z negatívneho stavu a nemajú žiadne miesto v novej štruktúre ľudských systémov.

Vodcovia ľudstva nie sú vyberaní na základe stranického systému, národnosti, rasy, skupinových preferencií, minority, majority či pohlavia. Do vedenia celého ľudstva je ako jedna centrálna vláda Zeme daných sedem najmúdrejších a najmilujúcejších ľudí ľudstva, ktorí sú vyberaní na ten účel samotným Najvyšším na báze miery, hĺbky a kvality ich múdrosti a lásky, aby boli prospešní v službách ľudstva v záujme samotného úžitku, bez akejkoľvek postrannej motivácie. Sedem členov Vrchnej Rady reprezentuje sedem hlavných oblastí ľudských systémov. Jeden z členov Vrchnej Rady je menovaný za predsedu Rady, zvyčajne na jeden rok. Všetci členovia sa striedajú v tomto postavení, aby v rámci každých siedmich rokov sa každý člen stal predsedom Vrchnej Rady. Všetky zasadania Rady prebiehajú pod záštitou a za predsedania Najvyššieho. Rovnaká štruktúra vlády je ustanovená vo všetkých príslušných regiónoch, odhora až po jednotlivé komunity, s náležitým zaistením spojenia a neustálej spätnej väzby pre všetky úrovne a regióny, aj smerom nahor, aj smerom nadol súčasne.

3. Nová štruktúra ľudských systémov si vyžaduje odlišnú koncepciu, chápanie, funkciu a účel rodiny, manželstva a sexuality. Stará štruktúra týchto systémov vychádzala a bola vybudovaná na požiadavkách, očakávaniach, reštrikciách a obmedzeniach, ktoré im boli nanútené príslušnými tradíciami, konvenciami a kultúrami. Tie slúžili kompletne, totálne a plne na ich zachovanie, zvečňovanie a pretrvávanie, bez akéhokoľvek ohľadu na skutočnú duchovnú konotáciu a súvzťahnosť takého zväzku alebo aktivít.

Predtým bolo povedané, že zavedenie rodiny, manželstva a s tým súvisiacich vecí bolo špecificky a starostlivo vyfabrikované pseudo-tvorcami za účelom zničenia duchovnosti. Toto bolo urobené pomocou genetického zdeformovania tak mužského, ako aj ženského fyzického zjavu nie iba v duchovných a psychologických ohľadoch, ale predovšetkým anatomicky, biologicky, chemicky, a teda fyzicky. Toto bolo nutnou podmienkou, aby bol zaistený úspech ich plánu. Takým spôsobom vytvorili ľudí na podobu a obraz zvierat, pokúšajúc sa vykoreniť akékoľvek známky obrazu a podoby Najvyššieho. Týmto sa malo dokázať, že ľudia nie sú stvorením Najvyššieho, ale sú výsledkom evolučného vývoja zo zvierat a hmoty. Toto je filozofia, základ, na ktorom je postavená rodina a manželské inštitúcie starých systémov.

Taká štruktúra nemá vo svojej podstate a obsahu nič spoločné s ničím duchovným. Preto musí byť odstránená a kompletne prebudovaná návratom k svojmu prapôvodnému významu, účelu a funkcii.

Rodenie sa detí podľa starej metodológie, ako môže vidieť každý, kto chce, je nebezpečné tak pre život matky, ako aj pre život dieťaťa; je nezdravé, krvavé, špinavé,

III. Duchovný pokrok – 2. Kapitola

bolestivé a v základe nepríjemné. V predstavách Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho neexistujú žiadne také idey. Všetko, čo je bolestivé, nebezpečné a nezdravé, je neprírodné a nenormálne a pramení to z negatívneho stavu a procesu, ktorý vôbec nevznikol z Najvyššieho. Najvyšší ho toleruje kvôli vzájomnému prospechu ľudí a kvôli prospechu celého stvorenia, pokiaľ ide o zodpovedanie počiatkovej otázky — aké to je byť bez duchovnosti.

Nová štruktúra rodinných a manželských systémov nezahŕňa také nedokonalé, neprírodné a nenormálne spôsoby rozmnožovania.

Z toho dôvodu budú otvorením prístupu do Vnútornej Mysle a do všetkých dimenzií opätovne objavené a využité skutočné, náležité, správne a vskutku duchovné spôsoby rozmnožovania sa.

Treba si pamätať, že také správne poznanie existuje vo Vnútornej Mysli, a preto je večne prítomné v každej ľudskej bytosti. Je plne využívané na budovanie nového rámca pre rodinu a manželstvo.

Prvým krokom v tomto postupe je návrat k pôvodnej anatomickej, biologickej, chemickej a fyzickej štruktúre ženy, a do určitej miery i muža. Toto sa robí pomocou špeciálnej genetickej manipulácie, ktorá sa riadi určitými zákonmi súvzťažností. Tieto zákony a spôsoby ich využitia sú jednak ďalej zjavované Najvyšším, a jednak znovunachádzané vo Vnútornej Mysli. Pomoc prichádza aj od potomstva predošlých ľudí planéty Zem, ktoré Zem opustilo v čase nástupu duchovného úpadku a ktoré je teraz opätovne spojené priamo s ľudstvom.

Po dovŕšení reštrukturalizácie sa rodenie nových členov ľudstva bude diať procesom špeciálneho biklonovania, ktoré bolo stručne opísané predtým.

Za týchto okolností sa význam a účel manželstva a sexuality úplne mení. Teraz slúži čisto na duchovný pokrok.

Každá ľudská bytosť je na inom a jedinečnom stupni špecifickej lásky a jej múdrosti a špecifickej múdrosti a jej lásky. Vždy existuje nejaká vhodná duchovná kombinácia medzi láskou a jej múdrosťou a medzi múdrosťou a jej láskou. Láska miluje svoju múdrosť a múdrosť sa stáva múdrejšou a múdrejšou vďaka svojej láske. Múdrosť lásky robí lásku intenzívnejšou, krajšou, hlbšou a zmyslupnejšou. Núti ju milovať viac a viac. Láska múdrosti robí múdrosť hlbšou, jedinečnejšou, špeciálnejšou a tvorivejšou.

V takom špeciálnom vzťahu lásky a múdrosti sa odzrkadľuje potreba ich správneho spárovania. Špeciálna kvalita lásky a jej múdrosti si vyžaduje ekvivalentne spárovanú špeciálnu kvalitu múdrosti a jej lásky. Akákoľvek iná kvalita by sa nespojila správne za účelom ich zjednotenia.

Tento vzťah dokonale odzrkadľuje skutočný význam maskulinity a feminity, alebo princíp tých, ktorí sa volajú manžel a manželka. Láska a jej múdrosť sa manifestuje pomocou princípu feminity, a múdrosť a jej láska pomocou princípu maskulinity. Presne sa hodiaca zodpovedajúca kvalita jedného voči presne sa hodiacej zodpovedajúcej

Základy ľudskej duchovnosti

kvalite druhého predstavuje vzťah manželky a manžela. Aby mohlo dôjsť k tomuto skutočnému duchovnému pokroku, je nutné a nanajvýš žiaduce, aby bol ustanovený takýto zväzok. V tom zväzku, skrz princípy výmeny a zjednotenia všetkých maskulínných princíпов so všetkými feminínnymi princípmi, a naopak, dochádza k väčšiemu priblíženiu sa Najvyššiemu. Väčším priblížením sa Najvyššiemu sa jedinec stáva viac sám sebou; tým, že sa stáva viac sám sebou, viac a viac si plní svoj vlastný účel života a stáva sa prospešnejším, zdieľaním toho jedinečného ja so všetkými ostatnými existujúcimi jedinečnými zjednoteniami.

Pravú jedinosť ja nemožno dosiahnuť bez procesu zjednotenia maskulinity a feminity prostredníctvom ich zdieľania a výmeny. Z tohto pramení nová štruktúra rodiny a manželstva. Rodina je nástroj, ktorý umožňuje také zjednotenie presne spárovaných špecifických a ekvivalentných kvalít lásky a múdrosti, ktoré k sebe vzájomne patria tak, ako do seba zapadajú dve polovice, dopĺňajú sa navzájom a tvoria jednu, úplnú ľudskú bytosť. Nepretržitý stav a proces zjednocovania tých dvoch princíпов dáva zrod novým duchovným ideám vyššej lásky a múdrosti, v záujme duchovného pokroku. Také idey sú veľmi jedinečné a sú využívané pri tvorbe novej ľudskej bytosti, premietnutím do nej špecifického a jedinečného duchovného, duševného a fyzického obsahu jej formy.

V dôsledku takého jedinečného spojenia, výmeny a zjednotenia maskulínných a feminínných princíпов tak muž, ako aj žena sa stávajú vskutku jednou úplnou a kompletnou rodinou, jednotou, ktorú možno teraz zdieľať so všetkými ostatnými jednotami v spoločnej snahe o neustály duchovný pokrok.

Pokiaľ ide o sexualitu, tá sa stáva hlavným nástrojom pre konkrétne vyjadrenie zjednotenia lásky a jej múdrosti s múdrosťou a jej láskou, čo je potom následne zdieľané a opätované s jedinečnými kvalitami lásky a múdrosti všetkých ostatných v ich všeobecnej manifestácii v jedinečných mužoch a jedinečných ženách, ktorí sa vzájomne nájdu a vymieňajú si skrz pohlavný styk rozkoš a slasť — vyjadrenie pravej lásky Najvyššieho i svojej navzájom. To im napomáha väčšmi sa sebarealizovať, čo vedie postupne k väčšiemu duchovnému pokroku.

4. Nová štruktúra vzdelávacieho a výchovného systému detí je úplne iná než stará. Ako bolo spomenuté predtým, kvôli manipulácii pseudo-tvorcov sa ľudia začali v jednom bode rodiť do vedomej nevzdelanosti. Bolo nutné učiť ich všetko od začiatku. Také usporiadanie je neúsporné, neproduktívne a netvorivé; je neprirozené, nenormálne a v rozpore s rádom. Učí ľudí z vonkajšieho stupňa alebo z vonkajška, kde existuje málo poznania. Skutočné poznanie je vo Vnútornej Mysli, ku ktorej bol priamy prístup odrezaný počas niekoľkých miliónov rokov. Taká nevzdelanosť bola vyvolaná externe, preto bola obmedzená len na vedomie a fyzickú a biologickú štruktúru ľudskej bytosti. Nezasahovala a nemohla zasahovať či pozmeňovať vnútorné úrovne ľudskej mysle. Ak by to urobila, nebolo by možné žiadne učenie sa. To, že situácia je takáto, vidno v komplikovanosti novorodencov, ktorí sú schopní vidieť veci a vnímať veci, ktoré si nikto nedokáže ani len predstaviť. No ako je dieťa učené z vonkajška, dochádza k úplnému uzatvoreniu a dieťa je odrezané od zdroja svojej Vnútornej Mysle. Dôvod takého uzatvorenia a nevzdelanosti bol vysvetlený predtým.

III. Duchovný pokrok – 2. Kapitola

Len čo sa Vnútoraná Mysel otvorí, všetko poznanie je k dispozícii a dostupné každému, kto ho túži získať a využiť na svoj duchovný pokrok. Za takých podmienok nemôže byť tolerovaná žiadna nevzdelanosť.

Proces rodenia sa s plným poznaním sa uskutočňuje pomocou nových, jedinečných ideí, ktoré sa objavujú, postupujú a nastávajú v dôsledku výmeny a zjednotenia maskulínych a feminínych princípov skrz pohlavný styk. Také idey obsahujú úplné idey svojej manifestácie, konkretizácie a realizácie; nechýba im nič. Len čo sú idey vytvorené, je v nich celé poznanie ich nastávania. Je do nich premietnuté obdarenie ducha toho špecifického života z Najvyššieho (po skontrolovaní, či si chcú slobodne zvoliť byť hmatateľné), aby mohli ožiť s plným poznaním týkajúcim sa potreby byť, existovať a napredovať.

Kvalita, rozsah a špecifickosť toho poznania sú určené špecifickosťou obsahu každej takej idey. Existuje tam vždy plnosť akéhokoľvek poznania vo všeobecnom zmysle, lebo Vnútoraná Mysel je univerzálna v jej aspektoch. Avšak, všeobecné a spoločné poznanie, ktoré je nevyhnutné pre správne fungovanie, tvorivé úsilie a voľby, je vždy obohatené a umocnené špecifickým poznaním, týkajúcim sa zvoleného životného štýlu, povolania, ciest duchovného pokroku a obsahu úžitku, ktoré si kto zvolí.

Od okamihu objavenia sa akejkoľvek takej idey v hmatateľnej forme ľudskej bytosti začne byť vrodene úplné poznanie všeobecnosti i špecifik rozširované, obohacované a postupne rozvíjané jedinečným tvorivým úsilím a príspevkom každej ľudskej bytosti, ktorá si slobodne zvolí účasť na takom vývoji. Toto je spôsob, ako jedinec začína s plným poznaním a napreduje podľa princípu duchovného pokroku k väčšiemu a väčšiemu poznaniu do večnosti.

Za takých podmienok si vzdelávacie systémy nevyžadujú špeciálne typy škôl či učiteľov, ale len koordinátorov, ktorí sa starajú o to, aby všetky novovybudované a získané poznatky, ako dodatok k vrodenej poznatkom, boli zdieľané, prenesené na všetkých a patrične rozdelené v prospech každého. Poučenie o postupoch a napredovaní prichádza vždy z Vnútornej Mysle, od duchovných radcov Najvyššieho a z výmeny všetkých novozískaných poznatkov. Koordinátormi v tomto systéme sú opäť siedmi najmúdrejší a najmilujúcejší členovia spoločnosti, ktorí vykazujú špeciálny záujem, talenty, dary a schopnosti ohľadne takej špecifickej koordinácie. Sú priamo určení Najvyšším.

5. V novej štruktúre ľudských systémov je jeden úplne nový (v skutočnosti starý a zabudnutý) systém, ktorý nebol súčasťou starej štruktúry. Za starej štruktúry bola planéta Zem izolovaná a daná do karantény, takpovediac. Donedávna nebola k dispozícii žiadna priama komunikácia, výmena alebo prístup k žiadnym iným fyzickým planétam, galaxiám, vesmírom či iným dimenziám, z dôvodov spomenutých inde v tejto knihe. Táto situácia vylúčila planétu Zem z účasti na duchovnom pokroku jej vlastnej galaxie, jej vlastného vesmíru, všetkých ostatných fyzických vesmírov a všeobecne tohto jednotlivého časového cyklu. Taká situácia je netolerovateľná, kvôli jej neprírodzenosti, nenormálnosti a úchylnosti. Bola tolerovaná len kvôli Veľkému Plánu.

Základy ľudskej duchovnosti

Avšak, aby mal pravý duchovný pokrok svoje všestranné a všedimenzionálne využitie (koniec koncov, celé stvorenie sa javí pred Najvyšším ako jedna úplná sentientná entita, ktorá neustále napreduje), všetky planéty, galaxie, vesmíry a ostatné dimenzie, so všetkými ich príslušnými obyvateľmi v konkrétnom časovom cykle, musia byť súčasťou takého úsilia. Všetko, čo je vyňaté, prekáža plnosti duchovného pokroku; niečo vždy chýba. Taká situácia nemôže byť tolerovaná naveky.

Teda, pre skutočný duchovný pokrok ľudstva ako celku je dôležité, aby existoval neustály kontakt, komunikácia a výmena všetkých výdobytkov medzi všetkými vesmírmi a dimenziami, súvisiacimi so všetkými ich špeciálnymi potrebami jednotlivo i spoločne. Tým je poskytnutý prístup pre takú výmenu tak do duchovného sveta, ako aj do všetkých miest fyzického vesmíru.

Toto vedie k ustanoveniu špeciálneho systému, ktorý koordinuje, obsadzuje personálom a formuje štruktúru úradov, ktoré hrajú špecifickú rolu v takom úsilí. Toto sa volá intergalaktická rada planéty Zem, ktorú tvorí sedem najmúdrejších a najmilujúcejších členov ľudstva, ktorí majú špeciálny záujem, dary, talenty a schopnosti na túto špecifickú prácu. Tí koordinujú, budujú a menujú špeciálnych vyslancov a úrady na zaistenie náležitej a prospešnej výmeny, osožnej pre všetkých, ku ktorej dochádza a ktorá prispieva k neustálemu duchovnému pokroku celého stvorenia.

6. Nová štruktúra pre komunikáciu a výmenu informácií, poznatkov a pôžitkov sa podstatne líši od starej. Zatiaľ čo stará štruktúra vkladala všetku svoju snahu do vývoja vonkajších prostriedkov komunikácie, nová štruktúra kladie dôraz na vnútorné prostriedky. S otvorením Vnútornej Mysle a prístupom do duchovného sveta a ostatných fyzických vesmírov je k dispozícii, možný a dosiahnuteľný rozvoj zvláštnych paranormálnych a na úrovni mysle pôsobiacich síl. Využíva sa a zdokonaľuje sa telepatia, telekinéza, teleportácia a všetky ostatné sily mysle a paranormálne sily, známe i neznáme súčasným ľuďom. Keďže vo Vnútornej Mysli žiadnej ľudskej bytosti nie sú žiadne zlé úmysly — zneužiť, nesprávne využiť či manipulovať také sily, ale len dobré úmysly — prispieť k vzájomnému duchovnému pokroku zo vzájomnej lásky, nie je mysliteľná či možná žiadna hrozba narušenia súkromia. Vnútorná Myseľ má zabudovaný bezpečnostný systém z prítomnosti Najvyššieho, ktorý bráni akejkolvek takej možnosti. Ak by sa mala objaviť čo i len najnepatrnejšia možnosť niečoho takého, Vnútorná Myseľ by sa uzavrela a zablokovala by akýkoľvek príjem alebo prenosy takej povahy.

Pretože všetky paranormálne sily, kontrola mysle a príbuzné záležitosti sú z Vnútornej Mysle, podľa nej, skrz ňu a v nej z Najvyššieho, žiadne také nebezpečenstvo sa nemôže nikdy zhmotniť, ba dokonca si ho nemožno ani predstaviť.

Nová štruktúra komunikácie a výmeny je oveľa rýchlejšia, účinnejšia a progresívnejšia. Avšak, nevylučuje niektoré staré pozitívne prvky, ako napríklad tlačný materiál, videopásky, televíziu, rozhlas, počítače, nahrávanie, atď. Tie sa neustále vyvíjajú a zdokonaľujú kvôli charakteru najkrajnejšieho alebo vonkajšieho stupňa ľudskej mysle, ktorý potrebuje také spôsoby komunikácie pre svoj vlastný duchovný rozvoj, okrem paranormálnych spôsobov. Koniec koncov, najlepšou metodológiou pre

III. Duchovný pokrok – 2. Kapitola

vonkajšiu myseľ v tomto ohľade je použitie jej vlastných dostupných nástrojov. No nikdy nenahrádzajú vyšší spôsob metakomunikácie, pretože tá je mimo ich sféry.

Aby došlo k takej metakomunikácii, v súlade so všetkými duchovnými princípmi zdieľania a výmeny, opäť je menovaná špeciálna rada, v rovnakom zložení ako ostatné, opísané vyššie, aby koordinovala všetky také postupy a výsledky komunikácie s ohľadom na vzájomný prospech.

7. Dostupnosť všetkých zdrojov poznania, ktoré prichádza z Vnútornej Mysle, prostrednej mysle a vonkajšej mysle, z duchovného sveta a z iných miest fyzického Vesmíru, dodáva odlišnú štruktúru ľudskej technológii a ekonomike. Špeciálna rada, zložená ako ostatné z najlepšie informovaných členov, koordinuje všetky také poznatky a ich najlepšie možné využitie a distribúciu v prospech celého ľudstva a celého zvyšného stvorenia. Toto vedie k vývoju vysoko efektívneho a schopného technologického a ekonomického systému, ktorý plne slúži potrebám všetkých jednotlivých členov ľudstva, ľudstvu ako celku i všetkým, ktorí sa podieľajú na jeho vývoji. Používajú sa nové zdroje energie, ktoré sú ľuďom v súčasnosti neznáme. Spolu s náležitým využitím termonukleárnej, slnečnej a fotónovej energie, využívajú sa techniky na riadenie počasia, genetickú manipuláciu, kozmické lety, ovládanie a využívanie gravitácie, a podobné techniky, ktoré napokon slúžia duchovnému pokroku celého sentientného stvorenia.

8. Toto vedie k vybudovaniu odlišnej štruktúry medicíny a alternatívneho liečiteľstva. Primárny dôraz je zameraný na prevenciu a ochranu ľudských fyzických foriem pred akýmikoľvek environmentálnymi škodami a rizikami. Toto je zvlášť dôležité, keď sa zahajuje cestovanie do prostredí nepriateľských pre fyzickú formu, ktorá je iná, než je forma vytvorená pre jej vlastné prospešné prostredie. Na ten účel sú navrhované, vyvíjané, stavané a používané špeciálne ochranné zariadenia, spolu so špeciálnymi prostriedkami na nápravu, ošetrovanie či liečenie akýchkoľvek neúmyselných nehôd. Liečebný postup kladie dôraz na použitie liečiteľských schopností a ovládania mysle. Používa sa hypnóza, autohypnóza a podobné nástroje, ako jedna z hlavných metodológií novej medicíny a alternatívneho liečiteľstva. V takých postupoch sú všestranne využívané duchovné prostriedky, pomocou využitia zákonov súvzťažností, vďaka ktorým môže byť každé prostredie vhodne manipulované a podľa potreby modifikované. Duchovná, duševná a fyzická stabilita a rovnováha a stabilita a rovnováha ich príslušných a špecifických prostredí je hlavnou starosťou novej medicíny, čím táto neustále prispieva k duchovnému pokroku každého. Tak ako všetky ostatné systémy, aj medicína a alternatívne liečiteľstvo sú koordinované radou múdrych a milujúcich členov, ktorí majú špeciálny záujem, sú talentovaní, nadaní a schopní v takých veciach.

9. Celá filozofia novej štruktúry ľudských systémov a ich morálny a etický kódex sa líšia od starého.

Existuje rada siedmich najmúdrejších a najmilujúcejších členov ľudstva, špeciálne určených Najvyšším, ktorí koordinujú a dohliadajú na to, aby základom každej takej filozofie, morálneho a etického kódexu boli správne princípy. Samotná filozofia je postavená na princípe, že existuje len jeden jediný prvý princíp. Je to Najvyšší. Z

Základy ľudskej duchovnosti

Najvyššieho odvodzuje svoj pôvod všetko ostatné. Akékoľvek ďalšie závery musia čerpať z tohto faktu. Z tohto faktu sú zrejmé a jasné následky a dôsledky pre filozofiu bytia a existencie. Všetko, čo je považované za odlišné, nemá v sebe žiadnu realitu. Kvôli Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho neexistujú žiadne obmedzenia, reštrikcie, zákazy či prekážky, pre ktoré by ľudská myseľ v akomkoľvek stave či procese existencie nemohla do večnosti rásť, zdokonaľovať sa, napredovať, tvoriť a mať poznanie. Z toho dôvodu ktokoľvek a/alebo čokoľvek, kto/čo popiera tento fakt, je neetický a nemá žiadnu morálku.

Všetky etické kódexy a morálka sú postavené na úmysloch každého jednotlivca. Všetko, čo sa urobí, získa, vytvorí, povie, cíti, chce, alebo po čom sa túži s dobrým úmyslom, za účelom väčšieho duchovného pokroku a zdieľania, je zdravé, filozofické, morálne a etické.

Hlavným faktorom pri určovaní takého úmyslu je každého vlastná komunikácia so svojou vlastnou Vnútorou Mysľou a so svojimi vlastnými duchovnými radcami, pod vedením a za prítomnosti Najvyššieho. Tam si možno neustále kontrolovať a overovať morálnosť a etiku svojich snáh a postupov. Každý, kto s takou komunikáciou, overovaním a kontrolami prestane, sa správa nemorálne a neeticky k sebe, a následne ku všetkým ostatným.

Toto sú teda hlavné črty novej štruktúry niektorých ľudských systémov. Lepšie chápanie takej štruktúry možno získať z novej dynamiky ľudských systémov, ktorá je vysvetlená v ďalšej kapitole.

Než prejdeme k úvahám o tejto téme, namieste je vážne varovné upozornenie: vyššie opísaná nová štruktúra ľudských systémov nie je výlučná, úplná či jediná možná. Existuje rozhodne a úplne iste presahujúce chápanie, ktoré bude zjavené po krokoch, ako tá štruktúra bude zavádzaná a využívaná a ako bude napredovať. Pre súčasný počítačový krok v ľudskom duchovnom pokroku je vyššie opísané chápanie zatiaľ dostatočné.

TRETIA KAPITOLA

Nová dynamika ľudských systémov: Analýza dynamiky.

Nová dynamika ľudských systémov funguje na úplne odlišných princípoch než stará. Pri starej koncepcii ľudských systémov nemožno dynamiku ponímať ako skutočnú dynamiku. Účelom a cieľom takých systémov je udržiavať, zachovávať a zvečňovať strnulé polozenie všetkých konvencií, tradícií, kultúr a ich príslušné pravidlá, nariadenia a predpisy. Preto možno povedať, že fungujú podľa pseudodynamických princípov. Lebo nič, čo je v rozpore s progresívnym plynutím duchovnosti, nemožno považovať za dynamické; je to zničujúce pre pravý účel života a jeho pokrok.

Preto možno pseudodynamiku starých ľudských systémov opísať pomocou nasledovných „princípov“:

1. „Princíp“ stagnácie: tento princíp je založený na sebazáchove, zebaudržiavaní a sebaochrane. Všetko v tom systéme je zamerané na jediný cieľ: zachovávať, nakoľko je to len možné a ako dlho je len možné, všetko staré, strulé a nehybné. Všetko, čo neplní tento účel alebo pravidlo, je nebezpečné, neželané a musí to byť odstránené. Za takého usporiadania nie sú brané do úvahy žiadne iné zretele či ohľady.

2. „Princíp“ slúženia sebe. Všetko v starých systémoch slúži svojmu vlastnému účelu. V konečnom dôsledku to neslúži potrebám jednotlivých členov spoločnosti alebo spoločnosti ako celku, ale presne naopak: všetci jednotlivci a celá spoločnosť musí slúžiť systému. Také systémy sa stávajú monštruóznym zhlukom, ktorý požíra ľudský život a skutočné tvorivé úsilie ľudských bytostí. V pseudodynamike starých systémov skutočné tvorivé úsilie nie je podporované alebo oceňované, pretože slúži na podkopávanie ich „princípov“ stagnácie, čo by viedlo k ich eliminácii. Jediné tvorivé úsilie, ktoré je dovolené, je to, ktoré slúži zachovaniu a skvalitňovaniu strulého polozenia starého systému. Samozrejme, také tvorivé úsilie nemožno skutočne nazvať tvorivým, pretože napokon slúži skvalitneniu metód, ktoré ničia pravú tvorivosť. V pravom tvorivom úsilí je všetko strulé odstránené a nahradené progresívnym plynutím.

3. „Princíp“ kontraproduktívnosti. Čokoľvek vskutku produktívne v starých systémoch je fakticky kontraproduktívne, pretože to slúži zvečňovaniu tradícií a konvencií, ktoré sa neustále vzd'ávajú duchovnosti. Jediná uskutočniteľná produktivita v pravej koncepcii bytia a existencie je taká, ktorá má za následok pravý duchovný pokrok pre všetkých. Keďže v starom systéme nič nepodporuje také úsilie, ale v skutočnosti mu prekáža, bráni a prieči sa mu, v starom systéme nemožno nič považovať za vskutku produktívne.

4. „Princíp“ kontraúžitku. Akýkoľvek úžitok, odvodený zo starej dynamiky starých systémov, nie je vôbec úžitkom, lebo opäť, je prospešný len pre samotný systém, bez skutočného ohľadu na potreby jednotlivých členov systémov a ľudskú spoločnosť,

Základy ľudskej duchovnosti

zvlášť s ohľadom na ich základnú a životne dôležitú potrebu — neustály duchovný pokrok. Všetko, čo neslúži takému úžitku, je nanič a bez pravého života.

5. „Princíp“ zložitosti. V pseudodynamike starého systému je všetko zložitejšie a zložitejšie a komplikovanejšie a komplikovanejšie. Keďže starý systém slúži zvečňovaniu a zachovávaní tradícií a konvencií, neustále sú hromadené, zväčšované a rozširované zložité postupy a spôsoby takého konania, a tak sa stávajú zložitejšími a zložitejšími a ťažko pochopiteľnými a veľmi často protirečivými. Toto je podporované byrokraciou, vykonštruovanou za tým špecifickým účelom. Taká zložitosť akýmkoľvek progresívnym prvkom viac a viac sťažuje uchytenie sa v starom systéme a ich snahy sa strácajú v zložitosti, komplikovanosti a byrokracii tých systémov. Zložitosť starých systémov teda slúži na zachovanie ich stagnujúceho polozenia.

Žiadne také „princípy“ nemožno vymyslieť či využiť v dynamike nových ľudských systémov. Nový účel, cieľ a úmysel je úplne opačný než starý. Najlepším spôsobom analýzy a chápania novej dynamiky ľudského systému je opis pravých princípov, podľa ktorých a pomocou ktorých funguje. Tieto princípy možno považovať za všeobecne funkčné princípy, ktoré sú univerzálne platné pre akýkoľvek jednotlivý systém, ako aj pre celý ľudský systém. Špecifickosť každého jednotlivého princípu, s ohľadom na špecifickosť dynamiky akéhokolvek systému, je určená obsahom každého daného systému a typu úžitku, ktorému slúži. Avšak, taká špecifickosť sa plne chápe podľa všeobecných princípov dynamiky, ktoré tvoria základ každého jedného ľudského systému.

1. Princíp služby. Dynamika každého systému je vyvinutá takým spôsobom, aby slúžila hlavnému účelu ľudského života, ktorým je duchovný pokrok. Každá ľudská bytosť potrebuje byť zaopatrená všetkými nutnými potrebami vnútorného i vonkajšieho života, aby bolo možné poslúžiť, podporiť a neustále rozvíjať, čo najfunkčnejším a najvhodnejším spôsobom, jednotlivý, neopakovateľný charakter duchovného pokroku každého. Nič, čo neslúži takému účelu, nemôže byť súčasťou žiadneho ľudského systému.

Teda, celá dynamika ľudských systémov je kompletne, totálne a absolútne zameraná na službu jednotlivcom, spoločnosti a ľudstvu a všetkým ostatným výtvarom sentientných entít, pri ich tvorivom úsilí v procese ich duchovného pokroku. Všetky motivačné faktory takých systémov sú: slúžiť a zaopatrováť druhých, a nie seba. Služby a zaopatrenie seba sú motivované len potrebou byť v najlepšom možnom, najfunkčnejšom režime fungovania, za účelom lepšie a lepšie slúžiť a zaopatrováť potreby druhých.

2. Princíp úžitku. Nová dynamika akýchkoľvek ľudských systémov je vyvinutá na základe jej prospešnosti v službe, ktorú poskytujú hlavnému účelu ľudského života, ako aj životu ľudstva a celého sentientného stvorenia a ich príslušných prostredí. Všetko, čo je pre taký účel prospešné, je využitie a zahrnuté do všetkých systémov s ohľadom na ich špecifickú funkciu pri takom využití. Také využitie všetkých možností je neodmysliteľné pre novú dynamiku každého nového systému. Nič nemožno ignorovať alebo považovať za nedôležité, čo môže byť akokoľvek užitočné pre systémy v službách

III. Duchovný pokrok – 3. Kapitola

duchovného pokroku sentientného stvorenia. V takom úžitku je neustála prítomnosť Najvyššieho. Najvyšší je v ňom ako vo Svojom vlastnom.

3. Princíp šetrnosti. Nová dynamika všetkých ľudských systémov je vyvinutá na základe efektívnosti jej služby a úžitku, ktoré poskytuje duchovnému pokroku ľudí. Z toho dôvodu každý systém neustále hľadá najjednoduchšiu, najekonomickejšiu, najefektívnejšiu a najfunkčnejšiu metódu, aby naplnil účel svojej existencie. Rovnako chce byť najpohodlnejší, najľahšie použiteľný a pochopiteľný. Všetko, čo komplikuje situáciu, všetko, čo sťažuje jej pochopenie alebo vhodné použitie, je okamžite odstránené a daný proces je zjednodušený a učený ekonomickejšim, aby mohol slúžiť všetkým čo najoptimálnejším a najfunkčnejším spôsobom. Z toho dôvodu je akékoľvek kopenie pravidiel, predpisov, postupov alebo iných komplikácií z novej dynamiky takých systémov úplne odstránené. Také kopenie je v rozpore s obsahom a zmyslom slova „dynamický“. V kopení a zložitosti nie je nič dynamické. To dusí pravú prirodzenosť dynamiky.

4. Princíp neustáleho zdokonaľovania. Všetky ľudské systémy majú vo svojej dynamike zabudovaný princíp, ktorý definuje samotný ich život a ospravedlňuje samotnú ich existenciu. Ten princíp hovorí: všetko, čo existuje, existuje s podmieneným potenciálom byť lepšie a lepšie. V skutočnosti neexistuje žiadne nehybné, nemenné alebo nezdokonaľujúce sa polozenie, stav a proces, pretože to je v rozpore s Absolútnou Prirodzenosťou Stvoriteľa. Preto sa musí všetko, aby to opodstatnilo svoju existenciu, neustále zdokonaľovať, aby to mohlo lepšie plniť účel svojej existencie a aby sa to zhodovalo s hlavným účelom ľudského života, ktorým je duchovný pokrok. Nič, čo sa nezdokonaľuje s progresívnou prirodzenosťou stvorenia, nemôže byť súčasťou takého procesu. Preto musia všetky ľudské systémy, s ich novou dynamikou, neustále zdokonaľovať svoje služby, svoj úžitok, svoju úspornosť a všetko ostatné, čo sa ich týka. Neustále musia zdokonaľovať svoje metodológie, svoje funkcie a spôsoby používané pri ochrane proti akejkoľvek novej stagnácii, zneužitiu a nesprávne použitiu. Ak akýkoľvek ľudský systém nepreukáže postupný zdokonaľujúci sa trend, so všeobecným progresívnym trendom ľudského duchovného pokroku, neustále je prehodnocovaný a analyzovaný a dôvod takej stagnácie je vyhľadaný a odstránený. Ak nejakou náhodou taký systém naplní svoj úžitok a službu a nemá už viac čo ponúknuť ľudstvu alebo jednotlivcom, je modifikovaný, zrušený alebo nahradený užitočnejším a lepšie slúžiacim systémom.

Vyššie definované princípy sú zabudované do novej dynamiky všetkých ľudských systémov nového veku duchovného pokroku. Existuje neustále prebiehajúca kontrola všetkých systémov, aby bolo zaistené, že nepretržite dodržiavajú tieto princípy. Za tým účelom Najvyšší ustanovuje z najmúdrejších a najmilujúcejších členov ľudstva špeciálnu radu, aby koordinovala všetky systémy a aby zaistila, že všetky také princípy budú neustále upevňované, dodržiavané a modifikované kvôli ich lepšiemu využitiu a aplikácii.

5. Ďalší všeobecný princíp, vychádzajúci zo štvrtého princípu — princípu neustáleho zdokonaľovania — je zabudovaný v samotných princípoch. Hovorí, že všetko, čo existuje, sa neustále vyvíja a napreduje v krokoch. Každý následný krok prevyšuje svoj predošlý krok vo všetkých ohľadoch. Toto je logickým dôsledkom

Základy ľudskej duchovnosti

neustáleho pokroku. Znamená to, že mnohé veci, ktoré boli vhodné a správne v predošlom kroku vývoja a pokroku, v následnom kroku zastarali a stali sa zbytočnými. Z toho dôvodu si nový krok často vyžaduje novú metodológiu, nové princípy a novú dynamiku, ktoré dokážu lepšie poslúžiť potrebám toho jednotlivého následného kroku. Preto je nahradenie niektorých alebo všetkých starých princípov a metodológií nevyhnutným pravidlom a potrebou, zabudovanými vo všetkých princípoch dynamiky ľudských systémov. Tento princíp možno nazvať **princípom nahradenia** a možno ho považovať za jedno z najdôležitejších pravidiel, na ktorom sú postavené všetky princípy dynamiky ľudských systémov. Zabraňuje tomu, aby akýkoľvek systém vo vnútri každého kroku pokroku lipol na svojom zvečňovaní a zachovaní a aby sa stal spiatočníckym. Ruší starý zákon ľudského nevedomia, obsiahnutý vo formulácii, že všetko, čo je už raz prijaté, má tendenciu zotrvať tam a odolávať svojmu nahradeniu, a že čím dlhšie to tam zostane, tým zúrivejšie sa to bráni svojmu odstráneniu.

Nuž, toto pravidlo samo osebe zastaralo, pretože bolo súčasťou starého systému a starej koncepcie ľudskej mysle. Treba si pamätať, že za starej koncepcie väčšina oblastí ľudskej mysle bola nedostupná, a preto boli nevedomé. Toto bolo dôsledkom predtým opísaného uzatvorenia Vnútornej Mysle, duchovného sveta a ostatných dimenzií. Za takej konštelácie a podmienok hrali nepoznané faktory starej „nevedomej mysle“ významnú rolu. Vyhľadávala sa ochrana pred neznámom, strnulým a zúfalým lipnutím na niečom známom a familiárnom. Všetky staré štruktúry a dynamika ľudských systémov boli postavené na takomto pravidle.

V novej ére žiadna taká situácia neexistuje. Prístup do Vnútornej Mysle, do duchovného sveta a do iných dimenzií a miest fyzického Vesmíru je naplno otvorený. Preto, za takých podmienok, neexistuje žiadny strach z neznáma. Koncept strachu v skutočnosti nie je možný pri otvorenom prístupe do všetkých oblastí jedincovej mysle. Jedinec sa namiesto toho s veľkým očakávaním teší na svoj budúci rast v procese svojho neustáleho duchovného pokroku, lebo vie, že nech je tam čokoľvek, je to vo svojej podstate lepšie, žiaducejšie, progresívnejšie, a usilovať sa o to s veľkým ocenením a potešením je to, čo má robiť v každom danom okamihu svojho duchovného pokroku. Zároveň je pripravený vzdať sa všetkého, čo je súčasťou toho jednotlivého okamihu, bez ľútosti či obzerania sa za tým späť. Taká je skutočná dynamika ľudských systémov.

Otvorený prístup do duchovného sveta, do svojej Vnútornej Mysle a k svojim duchovným radcom, na iné miesta vo fyzickom Vesmíre, a poznanie súvzťahností, ich použitie a ich manipulácia, poskytuje ďalšiu ochranu proti stagnácii a lipnutiu na starom. Taký prístup je najlepšou možnou previerkou, overením a potvrdením, zariadenými pre všetky existujúce ľudské systémy. Vyššie spomenutá špeciálna rada koordinátorov princípov ľudských systémov, ako aj jednotliví členovia, neustále overujú, potvrdzujú, hodnotia a kontrolujú všetky funkcie systémov z pohľadu všetkých aspektov, s pomocou všetkých, ktorí sú v súvzťažných stavoch a podmienkach každého jednotlivého systému v iných dimenziách a vo Vnútornej Mysli, skrz duchovných radcov, ktorí sú pridelení Najvyšším na ten jednotlivý účel.

Preto v novej dynamike všetkých ľudských systémov nie je obsiahnuté, ba ani len vzdialene naznačené nič, čo by si mohlo vynucovať alebo sa pokúšať o ich zvečňovanie a stagnáciu.

III. Duchovný pokrok – 3. Kapitola

Aplikovateľnosť vyššie opísaných princípov novej dynamiky ľudských systémov sa týka len rámca nového kroku v duchovnom pokroku ľudstva, ktorý sa má práve začať. To, či budú také princípy aplikovateľné v nasledujúcom kroku duchovného napredovania úplne, čiastočne, alebo vôbec, bude závisieť od obsahu, účelu a potrieb nasledovného kroku. Možno si však byť istý, že vtedy bude rozhodne potrebné vyššie chápanie ich všetkých. Také je usporiadanie pravého duchovného pokroku, a tak to má byť.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Prirodzenosť a štruktúra nového ľudstva.

Prirodzenosť a štruktúra toho, čo bolo v tejto knihe nazvané pseudo-ľudstvom, bola vyfabrikovaná pseudo-tvorcami takým spôsobom, aby odolávala a negovala normálny a prirodzený tok duchovného pokroku. Tento tok je podstatným a zásadným determinantom v prirodzenosti a štruktúre každej sentientnej entity alebo spoločnosti. Pseudo-ľudstvo bolo nástrojom v rukách negatívnych síl, ktoré formovali a ovplyvňovali celý jeho život takým spôsobom, aby odstránili akékoľvek skutočné duchovné uvedomenie a duchovný život. Preto nech sa v prirodzenosti a štruktúre pseudo-ľudstva prejavovali akékoľvek charakteristiky, v ich konečnom zmysle a konotácii obsahovali negatívne stavy a procesy.

Pseudo-ľudstvo odrážalo vo svojej štruktúre a prirodzenosti nezvyčajnú kombináciu dobra a zla, ktoré boli umelo zmiešané dohromady. Nikde inde v Stvorení neexistoval či neexistuje žiadny taký stav. Prítomnosť pravej kvality dobra spolu s pseudo-kvalitami zla bola možná vďaka faktu, že pri fabrikácii pseudo-ľudstva museli pseudo-tvorcovia využiť živé bunky pôvodných ľudských bytostí, ktoré v sebe obsahovali všetky kategórie a princípy života, relatívne voči Absolútnemu Životu Najvyššieho. V nich je Najvyšší neustále prítomný ako vo Svojom vlastnom. Taký stav nemožno nijako zmeniť. Pri použití takých špecifických živých buniek pri ich genetickej manipulácii museli pseudo-tvorcovia zachovať ten základný princíp života. Jediné, čo s ním mohli urobiť, bolo jeho skreslenie. Princíp života v jeho rýdzom stave — a tento stav pseudo-tvorcovia museli použiť — je vždy dobrý a pozitívny. Jeho skreslená verzia je vždy zlá a negatívna. Preto teda mix pravých princípov s pseudo-princípami v jednej živej ľudskej bytosti.

Keďže všetci ľudia sa od momentu objavenia sa takých skreslení rodili nevedomí, vďaka milosrdenstvu Absolútnej Prozreteľnosti Najvyššieho ich bolo možné učiť a mohli získavať niektoré predstavy dobra a pravdy a ziel a lži. Stalo sa vecou ich osobnej slobodnej voľby, ktorý aspekt ich mysle a osobnosti chceli zvýrazniť a venovať sa mu vo svojich životoch. Úmysel takej voľby zvyčajne určil jedinečným spôsobom prirodzenosť a štruktúru každého jednotlivca, bez ohľadu na to, či boli koncept duchovnosti a ostatné s ňou súvisiace princípy skreslené, alebo irelevantné. Preto bola dichotómia týchto dvoch stavov a procesov v prirodzenosti a štruktúre pseudo-ľudstva dominantným faktorom, ktorý ovládal celý ich život. Z tejto dichotómie a v dôsledku úmyslov ľudí ohľadne ich postoja uprednostnenia či vyzdvihovania jedného či druhého, alebo oboch, vznikali neustále tlaky, stres, krízy, bitky, boje, úzkosť, strach, depresie, vojny a mnohé ďalšie duchovné, duševné, emocionálne, intelektuálne a fyzické problémy, ktoré existovali počas dejín pseudo-ľudstva. Už od počiatku pseudo-ľudstvo zobrazovalo tieto podmienky, stavy a procesy.

Štruktúra a prirodzenosť nového ľudstva už viac nie je založená na tejto dichotómii. Vplyv zlých a negatívnych stavov je odstránený a nie je im dovolené prekážať rozhodnutiam ľudí alebo skresľovať ich chápanie života. Sú prezentované každému na

III. Duchovný pokrok – 4. Kapitola

základe faktu, že ich pocítila a prežila celá planéta. Je nevyhnutné mať predstavy o zlých a negatívnych stavoch a procesoch, so všetkými ich hroznými a ničivými dôsledkami a následkami, za účelom slobody voľby. No už to viac nie je súčasťou života. Je to oddelené od ľudskej mysle a v skutočnosti je to spútané a skrotené takým spôsobom, aby to slúžilo skutočnému duchovnému pokroku ľudstva. Už to viac nepanuje a nevládne ľudstvu, ale je to považované za niečo, čo slúži dobrému účelu, vďaka novému uvedomeniu si potreby vyhnúť sa tomu, strániť sa toho a nebyť tým zamorený. Zlý a negatívny stav a proces teraz začína byť chápaný ako možnosť, ktorá je stále prítomná v podobe diskriminácie, kontrastu a vyzdvihovania, na porovnanie s dobrými a pozitívnymi stavmi a procesmi. Možno to považovať za čosi ako kolektívny „tieň“ ľudstva (aby sme použili termín vymyslený C. G. Jungom), ktorý je dokonale skrotený a pod kontrolou, motivujúci členov ľudstva, aby sa mu vyhli, aby sa tak plne venovali svojmu duchovnému pokroku. Toto chápanie negatívneho je jeho pozitívnou hodnotou v službe novému ľudstvu. Je to večne prítomné v prirodzenosti a štruktúre ľudstva ako memento ohľadom toho, aký nebyť. Pomáha to uniknúť neinformovanosti o jeho dôsledkoch a následkoch a prispieva to svojou energiou k duchovnému pokroku.

Teda, vo svojom konečnom zmysle sa zlý a negatívny stav a proces, vďaka Absolútnej Láске a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho, zmenil na služobníka s dobrým a pozitívnym zámerom.

Toto je jediný výsledok, ktorý je uskutočniteľný pre Absolútnu Božskú Prozreteľnosť Najvyššieho. Tá všetko využíva na zdôraznenie a víťazstvo pozitívneho stavu a procesu. Taká je jej prirodzenosť.

Za takých podmienok skrotenia a podriadenosti zlého a negatívneho stavu môže byť nové ľudstvo postupne konštruované a daná mu prirodzenosť obsahujúca nasledovné stavy a procesy, črty a charakteristiky:

1. Hlavnou prioritou v štruktúre a prirodzenosti nového ľudstva je vytvoriť, skrz všetky dostupné kanály ľudskej mysle a ľudského života, opätovné spojenie s Najvyšším, so súvzťahiacim duchovným alebo najvnútornejším svetom a s intermediárnym alebo prostredným svetom. Také opätovné spojenie s Najvyšším a s príslušnými súvzťahiacimi svetmi poskytuje nové uvedomenie, že všetko, čo sa týka činností, tvorivých snáh, systémov a života ľudstva, sa realizuje za priameho vplyvu Najvyššieho a s uvedomením si a vnímaním priamej prítomnosti Najvyššieho vo všetkých aspektoch bytia a existencie ľudstva. Tento druh opätovného spojenia dáva všetko do odlišnej perspektívy. Zjednocuje, harmonizuje a vyvažuje všetky aspekty v štruktúre a prirodzenosti ľudstva a činí z neho produktívny, tvorivý a funkčný celok.

2. Nové ľudstvo je štruktúrované takým spôsobom a je mu daná taká prirodzenosť, aby bola umožnená úplná prítomnosť duchovnosti v najkrajnejšej vrstve najkrajnejšieho prírodného stupňa, s ktorým súvzťahuje. Jej prítomnosťou môže byť tá vrstva oživená a plne využitá pre duchovný pokrok celého stvorenia bez výnimky. Ona dodáva tomuto stupňu pocit a prospešnosť jeho bytia a existencie v univerzálnosti všetkého. Bez takej duchovnosti by v ňom nebolo nič nažive a prospešné. Taká situácia by nemohla byť tolerovaná, pretože v stvorení Najvyššieho musí všetko slúžiť nejakému úžitku, aby to opodstatnilo svoje bytie a existenciu. Prítomnosť duchovnosti, na základe štruktúry a

Základy ľudskej duchovnosti

prírodzenosti ľudstva, ktoré obýva tento stupeň, taký úžitok umožňuje, sprístupňuje a robí funkčným.

3. Všetko v stvorení Najvyššieho slúži nejakému špecifickému účelu a nasleduje nejakú špecifickú „líniu“ úžitku, v súlade s obsahom a potrebami udržiavania, nasledovania, rozvíjania a tvorivého prispievania k takej „líni“ a stavania na nej. Štruktúra a prírodzenosť každého ľudstva, ktoré sa zúčastňuje takej „línie“, je konštruovaná takým spôsobom, aby všetky aspekty života a vývoja nového ľudstva plne prispôsobila podpore tvorivého príspevku k tej „líni“ a jej udržiavaniu. Kvalita, potreba, účel a cieľ takej „línie“ ovplyvňujú štruktúru a prírodzenosť nového ľudstva, ktoré si slobodne, s radosťou a potešením vyberá príležitosť zúčastniť sa tejto akcie. Špecifické aspekty takej „línie“ sú známe len Najvyššiemu a sú zjavované ľudstvu po krokoch, tak ako postupuje k naplneniu svojej roly na nej.

4. Ako bolo spomenuté veľakrát predtým, najkrajnejšia vrstva najkrajnejšieho prírodného stupňa, ktorá je obývaná ľuďmi, je konečným štádiom pre stváranie všetkých zdrojov, príčin a následkov, v konkrétnej forme prírodného správania sa a skutkov ľudí. Taká situácia určuje a ovplyvňuje prírodzenosť a štruktúru nového ľudstva, aby ju prispôsobila na prijatie a stváranie všetkých aspektov tvorivého úsilia všetkých krokov, úrovní a stupňov a spätnej väzby z jej výsledkov. Z toho dôvodu je štruktúra a prírodzenosť nového ľudstva formovaná takým spôsobom, aby bola konkrétnym príkladom otvorenosti mysle, otvorenosti srdca, mobility, flexibility, adaptability a prispôsobivosti. Tieto charakteristiky sa stávajú hlavnou črtou jeho štruktúry a prírodzenosti.

5. Pretože ľudstvo stváraňuje a konkrétne manifestuje všetky výsledky tvorivého úsilia stvorenia na špecifickej jemu určenej „líni“, je štruktúrované takým spôsobom a je mu daná taká prírodzenosť, že sa stáva konkrétnym spojením medzi všetkými dimenziami, úrovňami, krokmi a stupňami, ktoré participujú na tej „líni“. Preto sú všetky jeho charakteristiky, črty a rysy prispôbené tomu, aby slúžili účelu toho spojenia. Taká služba určuje špecifickosť štruktúry a prírodzenosti nového ľudstva. Jeho hlavnými črtami sú: prispôbenie, prenos, spojenie, hodnotenie, spätná väzba a prepojenie všetkých systémov, s udržiavaním správneho fungovania takých činností.

6. Pretože nové ľudstvo obýva najkrajnejšiu vrstvu najkrajnejšieho stupňa hmoty, vyžaduje si špeciálnu štruktúru a prírodzenosť, aby sa jeho život prispôobil takému drsnému prostrediu. Všetko v tej vrstve musí byť ponímané, chápané a vnímané v konkrétnosti svojej manifestácie. Preto jednou z charakteristík prírodzenosti a štruktúry nového ľudstva je schopnosť transformovať konkrétne myslenie a jeho kategórie na abstraktné a súvzťažné významy, ktoré umožňujú jeho vnímanie a chápanie jeho prírodzenosti všetkým ostatným predošlým krokom a úrovňami. Táto schopnosť umožňuje plné upotrebenie a zužitkovanie všetkých prírodných podmienok, zákonov, štruktúr a dynamiky takým spôsobom, že ich súvzťažné duchovné významy a ich využitie sú jasné celému stvoreniu. Teda, umožňuje to všetkej vonkajšej prírode slúžiť napokon duchovnému pokroku ľudstva a celému ostatnému stvoreniu v súvzťažnom spojení s ľudstvom.

III. Duchovný pokrok – 4. Kapitola

7. Najkrajnejšia vrstva prírodného stupňa sama osebe a ako taká nemôže, kvôli svojej prirodzenosti, manifestovať žiadnu súdržnosť, jednotu, harmóniu a účelnosť. Ona sa neustále prepadá do seba a je samoabsorbujúca sa. Tento nezvyčajný stav si vyžaduje, aby bol vytvorený veľmi špecifický charakter štruktúry nového ľudstva, ktorý by presiahol disharmóniu, nejednotnosť a rozpoltenosť takého položenía. Súvzťažné faktory takého položenía určujú potrebu existencie rôznorodosti ľudstva. Preto jednou z hlavných čít jeho štruktúry a prirodzenosti je byť rôznorodé. Táto rôznorodosť musí byť konkrétna/hmatateľná, kvôli charakteru najkrajnejšej vrstvy. Jej konkrétnosť/hmatateľnosť sa manifestuje v korešpondujúcej rozmanitosti národov, rás, menšín a skupín, ktoré reprezentujú možnosť jednoty, jednosti a harmónie rôznorodosti. To bráni najkrajnejšej vrstve najkrajnejšieho stupňa prírody v rozpade, vďaka jej prirodzenej opačnej tendencii. Také zobrazovanie dáva tiež konkrétny príklad celému zvyšnému stvoreniu ohľadne takej jednoty, jednosti a harmónie a prispieva k duchovnému pokroku každého.

8. Rôznorodosť prirodzenosti a štruktúry nového ľudstva a prítomnosť všetkých predošlých stupňov v ňom vo forme korešpondujúcej konkrétnosti/hmatateľnosti ich prejavov určuje detailnejšie jeho obsah. Kvôli tejto situácii je nové ľudstvo štruktúrované takým spôsobom a je mu daná taká prirodzenosť, aby pojalo a konkrétne manifestovalo prítomnosť Najvyššieho v uskutočnených prejavoch a charakteristikách najkrajnejšieho stupňa stvorenia. Preto sú hlavnými črtami jeho štruktúry a prirodzenosti intenzita prejavu a pojmie všetkých duchovných charakteristík, v ktorých je Najvyšší ako vo Svojom vlastnom, v ich prírodných a konkrétnych formách.

9. Kvôli konkrétnosti/hmatateľnosti svojej prirodzenosti a štruktúry a všetkých s ňou súvzťahiacich faktorov sa nové ľudstvo stáva vyjadrením pocitov, rozpoložení, nálad a intenzity životného štýlu celého stvorenia v konkrétnosti manifestácie najkrajnejšieho stupňa. Celé stvorenie, ktoré je v súvzťažnom spojení a vzťahu s novým ľudstvom, môže zažívať, skrz špecifickú prirodzenosť a štruktúru ľudstva, plnosť svojej vlastnej manifestácie, od najvnútornejšieho až po najkrajnejší stupeň a úroveň. Taký zážitok prispieva ešte viac k duchovnému pokroku každého.

10. Prirodzenosť najkrajnejšej vrstvy najkrajnejšieho stupňa je konečným krokom postupnosti v tomto časovom cykle. Každý, kto si zvolí účasť v nejakom bode bytia a existencie v tej vrstve, musí mať odpovedajúcu štruktúru a prirodzenosť. Inak by v nej nemohol fungovať. Z toho dôvodu je štruktúra a prirodzenosť nového ľudstva konštruovaná takým spôsobom, aby bola formou, schránkou, plnosťou a kompletnosťou duchovného života pre všetky ostatné úrovne a stupne, ktoré sú na tej istej „línií“ a linke ako ľudstvo. Byť formou duchovného života znamená byť v jeho plnosti. Toto je jednou z hlavných charakteristík štruktúry a prirodzenosti nového ľudstva.

11. Všetko v najkrajnejšej vrstve prírodného stupňa má relatívnu, pominuteľnú a dočasnú prirodzenosť. Nie je v nej nič stále či trvalé. Taký stav si vyžaduje štruktúrovanie nového ľudstva takým spôsobom, aby mu bola daná prirodzenosť, ktorá ho prispôsobí na presiahnutie všetkej nestability jeho prírodného prostredia, aby tak ňou nebolo nijako negatívne ovplyvňované. Z toho dôvodu jednou z hlavných charakteristík nového ľudstva je odzrkadľovanie relativity, pominuteľnosti a dočasnosti hodnôt, ktoré sú odvodené z najkrajnejšieho stupňa, a ilustrovat' konkrétnym príkladom, že tie môžu

Základy ľudskej duchovnosti

užitočne slúžiť vyšším, trvalým, stálym a večným duchovným hodnotám ich odpovedajúcej manifestácie. Pokiaľ nedôjde k pokusu získať z takeého polozenia niečo trvalého charakteru, ono môže byť užitočné a upotrebitel'né pre vyšší účel. Inak, ako to ukázal životný štýl pseudo-ľudstva svojim príkladom, to vedie do duchovnej záhuby.

12. Najkrajnejšia úroveň najkrajnejšieho stupňa nemá sama osebe a ako taká žiadne duchovné princípy. Aby mohla slúžiť v prospech duchovného pokroku, je umožnené prispôbiť a modifikovať všetky také princípy na konkrétnosť ich manifestácie a ilustrácie. Preto je nové ľudstvo štruktúrované takým spôsobom a je mu daná taká prirodzenosť, aby bolo schopné demonštrovať v konkrétnosti svojej manifestácie princíp duchovného života a jeho účel v najkrajnejšej vrstve najkrajnejšieho prírodného stupňa. V ňom sa konkrétne/hmatateľne manifestuje, že účelom každého života je milovať a byť milovaný; dávať a prijímať; zdieľať a opätovať; byť užitočný, prospešný a nápomocný; byť ochotný, byť spokojný, byť šťastný; byť tvorivý, produktívny a konštruktívny; tešiť sa zo života a baviť sa svojím vlastným jedinečným spôsobom; a mať konkrétne poznanie, že toto je pravým účelom svojho života a života celého ľudstva a že v konkrétnom venovaní sa tomuto účelu je jedinec hmatateľne múdry. Prirodzenosť a štruktúra nového ľudstva je konkrétnou/hmatateľnou demonštráciou týchto princípov a účelu života v najkrajnejšej vrstve prírodného stupňa.

Vyššie opísaná štruktúra a prirodzenosť nového ľudstva sa týka len jej všeobecného obsahu. Akékoľvek špecifikum takej prirodzenosti a štruktúry sa manifestuje a spúšťa prostredníctvom potrieb každého kroku v duchovnom pokroku ľudstva. Ako bude ľudstvo v ňom postupovať, budú zjavené všetky špecifiká a všeobecnosti jeho prirodzenosti a štruktúry. Treba si pamätať, že jeho štruktúra a prirodzenosť sa neustále vyvíja, formuje a modifikuje, v súlade s potrebami každého kroku duchovného pokroku ľudstva. Toto je dôvod, prečo ich možno opísať a zjaviť len vo všeobecných pojmoch. Samozrejme, existuje presahujúce chápanie štruktúry a prirodzenosti ľudstva vzhľadom k tomu, ktoré je zjavené v tejto kapitole. To príde vo vhodnom čase, keď už nové ľudstvo nastolí svoje fungovanie vyššie zmieneným smerom.

Štruktúra a prirodzenosť nového ľudstva určuje jeho miesto, cieľ a účel v univerzálnosti všetkého.

PIATA KAPITOLA

Miesto, účel a ciele nového ľudstva a jeho systémov v Univerzalite všetkého.

Predtým bolo spomenuté, že všetko v stvorení Najvyššieho slúži určitému účelu. Z toho dôvodu má všetko svoje určité miesto a usiluje sa o určitý cieľ. Celé stvorenie má jeden všeobecný účel: prospešnosťou svojho bytia a existencie sa približuje k Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho. Realizácia približovania sa je neustály proces, ktorý pokračuje do večnosti. Toto sa volá duchovný pokrok. Spoločným menovateľom celého stvorenia je taký duchovný pokrok. Ako bolo zdôraznené predtým, v stvorení nie je nič nehybné alebo stojace na mieste, ale je to v neustálom pohybe vpred a ďalej.

Dobrym príkladom tohto stavu a procesu je celý fyzický vesmír, ktorý svojou štruktúrou a dynamikou súvzťahuje so všetkými duchovnými princípmi. Ako možno vnímať, všetky nebeské telesá sú v neustálom pohybe. Každá planéta sa točí okolo svojho slnka; každá slnečná sústava sa pohybuje neustále veľkou rýchlosťou; všetky galaxie sú v neustálom pohybe. Pokračujú bez prestania. Žiadne nebeské teleso alebo systém nie je nikdy na tom istom mieste a nikdy nebude. Dokonca aj potom, ako sa všetka hmota zrúti späť do seba (keď už súčasný fyzický vesmír naplní svoj účel), jej prvky budú úplne inak usporiadané a rozostavené, než boli pred tým, ako im bolo udelené pôvodné postrčenie, ktoré malo za následok stvorenie vesmíru. Nič nemožno opakovať. Preto nové postrčenie, ktoré dá zrod novému vesmíru, bude iniciované v odlišnej blízkosti k Najvyššiemu, s odlišným usporiadaním všetkých prvkov hmoty, súvisiacim s nasledovnou, vyššou úrovňou duchovného pokroku v nasledujúcom časovom cykle. Toto je dobrý príklad toho, ako nemôže byť nič v stvorení v latentnom alebo stagnujúcom položení.

Absolútne Tvorivé Úsilie Najvyššieho sa nemôže nikdy vyčerpať alebo sa opakovať.

Kvôli tomuto princípu všetko, čo existuje, existuje tak pre všeobecný účel, opísaný vyššie, ako aj pre svoj špecifický účel. Špecifickosť takého účelu sa prejavuje vo fakte, že všetko v stvorení je jedinečné. Preto existuje jedinečný a špecifický účel a cieľ, s jedinečným a špecifickým miestom pre všetko v bytí a existencii. Nekonečné rozmanitosti a nekonečné počty takých špecifickostí a jedinečností odrážajú, v ich súhrnnom súčte, Absolútnu Prirodzenosť Najvyššieho. Túto prirodzenosť možno vyjadriť len skrz špecifickosti a jedinečnosti, ktoré v súhrnnom celku tvoria jedno jedinečné, zmysluplné stvorenie v jeho bytí a existencii.

Z toho dôvodu neexistujú žiadne dve sentientné entity, skupiny, ľudstvá, planéty, slnečné sústavy, galaxie, vesmíry či dimenzie, ktoré by mali presne tú istú funkciu. Absolútne Tvorivé Úsilie Najvyššieho neobsahuje v sebe žiadnu predstavu nadbytočnosti, opakovania sa alebo napodobňovania. Všetko, čo sa objaví, postúpi a nastane z Absolútneho Tvorivého Úsilia, je vždy nové, iné a jedinečné, so špecifickým miestom, účelom a cieľom vo všeobecnom trende duchovného pokroku. Objavenie sa

Základy ľudskej duchovnosti

nových, iných a jedinečných výtvorov Absolútneho Tvorivého Úsilia Najvyššieho je stimuláciou, prílivom, obohatením a pozdvihnutím pre celé stvorenie pri jeho všeobecnom i špecifickom úsilí naplniť svoj špecifický účel a cieľ z jeho špecifickej pozície, a prispieť tak k celkovému stvoreniu jedinečným spôsobom. Toto zas neustále pozdvihuje a obohacuje zvyšok stvorenia. V takej interakcii je obsiahnutý zmysluplný úžitok bytia a existencie každej špecifickosti a jedinečnosti v celom stvorení. Z toho dôvodu by chýbanie akejkoľvek takej špecifickosti pripravilo celé stvorenie o jedinečnú skúsenosť, ktorá je nenahraditeľná pre jeho všeobecný účel duchovného pokroku. Taká situácia nemôže byť tolerovaná. Preto Absolútna Prozreteľnosť Najvyššieho neustále zaisťuje a zabezpečuje, aby nikomu či ničomu v stvorení nič nechýbalo, aby sa tak mohol naplniť všeobecný i špecifický účel a cieľ bytia a existencie každého a všetkého.

Fungovanie všetkých špecifik a jedinečností možno prirovnať k reťazovej reakcii. V najvnútornejšom stupni a úrovni stvorenia, kde je prítomný Najvyšší, je iniciovaná nejaká idea. Po svojom objavení sa tá idea postupuje v súbežnom i postupnom poriadku cez všetky špecifickosti a jedinečnosti celého stvorenia, bez akejkoľvek výnimky. Súbežne a postupne je všade prijímaná. Po jej prijatí je hodnotená, pracuje sa na nej a je transformovaná na jej súvzťažnú špecifickosť a jedinečnosť. Keď plne dosiahne tú špecifickosť a jedinečnosť, je poslaná ďalej, v súbežnom a postupnom poriadku, ku všetkým ďalším špecifickostiam a jedinečnostiam, až kým nedospeje do svojho konečného stavu a procesu, kde sa uskutočňuje jej konečná manifestácia so všetkými zážitkami nazhromaždenými zo všetkých špecifickostí a jedinečností celého stvorenia. Teraz sa stáva realitou a po celom stvorení je konkrétna/hmatateľná. Táto jednotlivá, špecifická a jedinečná skúsenosť, ktorá odráža nazhromaždenie všetkých skúseností vzatých spoločne, je vyslaná späť, tak v súbežnom, ako aj v postupnom poriadku, do celého stvorenia — do jeho vlastných špecifickostí a jedinečností, kde je prijatá, posúdená a zažitá v jej úplnosti. Toto má za následok ďalšie nazhromaždenie všetkých úplne nových kvalít skúseností, ktoré sa, po ich jedinečnej a špecifickej manifestácii na všetkých miestach, vracajú k ich pôvodnému zdroju. Tam je všetko zhodnotené, posúdené a pracuje sa na tom z hľadiska princípov, esencií a substancií a je to použité ako základ pre zahájenie novej reťazovej reakcie, s objavením sa novej tvorivej idey, ktorá teraz obsahuje všetko, čo bolo jedinečne a špecificky zažité a zdieľané po všetkých stavoch a procesoch jej manifestácie v záverečnom a konečnom stupni stvorenia. Táto idea zas prechádza reťazovou reakciou a celý proces sa opäť opakuje, vždy s novým, vyšším, obohateným, pozdvihnutým a tvorivejším obsahom, konotáciou a skúsenosťou. Takým spôsobom sa odohráva a pokračuje duchovný pokrok do večnosti pre celé stvorenie, bez akéhokoľvek prerušenia.

Vo všeobecnosti sú miesto, účel a cieľ nového ľudstva v tomto procese konečným a záverečným stupňom manifestácie všetkých tvorivých ideí.

Z toho dôvodu ho možno považovať za javisko, na ktorom nachádza Absolútna Prirodzenosť Najvyššieho svoje vyjadrenie v najrelatívnejšom prejave. Taký najrelatívnejší prejav je konečnosťou všetkého, ktorá poskytuje možnosť zrodu novej, vyššej, duchovnejšej idey v najvnútornejšej úrovni a stupni stvorenia. Toto je úplne špecifický a jedinečný účel, cieľ a miesto, ktoré zaujíma nové ľudstvo Zeme.

III. Duchovný pokrok – 5. Kapitola

Kvôli väčšiemu priblíženiu úlohy nového ľudstva možno zdôrazniť niektoré všeobecné i špecifické aspekty jeho účelu a cieľa v stvorení:

1. Nové ľudstvo, svojim špeciálnym postavením a miestom v stvorení, umožňuje manifestáciu Absolútneho Stavú a Absolútneho Procesu Najvyššieho v najrelatívnejšom a najkonkrétnejšom/najhmatateľnejšom stave a procese stvorenia, reprezentujúcim konečný a finálny stupeň tvorivého prejavu. Vďaka špecifickosti a jedinečnosti tohto stavu a procesu sa môže Absolútnosť Najvyššieho stať relatívnou k niečomu, čo samo osebe neobsahuje žiadny zdroj žiadnych ideí. Dôvodom, prečo je pre Absolútno nevyhnutné, aby sa manifestovalo v tom najrelatívnejšom a najkonkrétnejšom, je, že to činí Absolútno vnímateľným, pochopiteľným, dostupným a dosiahnuteľným v jeho najkonečnejšej a najexternejšej manifestácii a zobrazovaní. To poskytuje celému stvoreniu konkrétnu a konečnú predstavu o tom, ako funguje Absolútny Stav a Absolútny Proces skrz totálnu relativitu a pevnosť prírodného stupňa v tomto jednotlivom časovom cykle. Bez nej by nikomu nebola k dispozícii žiadna skúsenosť, chápanie či poznanie. To by prekážalo všeobecnému smeru duchovného pokroku.

2. To isté platí ohľadne manifestácie Absolútnej Esencie a Absolútnej Substancie Najvyššieho v najrelatívnejšej a finálnej esencii a substancii ľudstva a na jeho mieste, postavení a špecifickosti aplikácie vo všetkých jeho systémoch. Pre celé stvorenie je dôležité pochopiť význam esencie a substancie, pretože na týchto kategóriách a ich ideách je postavený vesmír a celé stvorenie. Absolútne Položenie nemôže pochopiť nikto, kto je voči nemu v relatívnom položení. No stáva sa dosiahnuteľným prostredníctvom svojej konkrétnej, najkrajnejšej a finálnej (pre tento časový cyklus) manifestácie a zobrazenia v najextrémnejšom a najopačnejšom postavení a mieste. Vylúčením všetkých ideí o tom, čo Absolútne nie je, možno získať nejaké tušenie o tom, čo Absolútne je. Toto tušenie pomáha človeku pri jeho snahe byť viac a viac podobou a obrazom Najvyššieho, pomáhajúc tým v procese jeho/jej duchovného pokroku.

3. Miesto a postavenie nového ľudstva a cieľ a účel všetkých jeho systémov je javiskom, na ktorom sa neustále demonštruje Absolútna Prirodzenosť Absolútneho Bytia a Absolútnej Existencie v najšpecifickejšej, najrelatívnejšej, najkonečnejšej a najkonkrétnejšej/najhmatateľnejšej manifestácii a zobrazení. Toto položení je koncom sledu príčiny a následku. Absolútne Bytie a Absolútnu existenciu nie je možné pochopiť z relatívneho položení a podľa Absolútnej príčiny a jej následku. No možno nájsť vhodnú predstavu o tom z konečného produktu Absolútneho Tvorivého Úsilia. Dôležitosť tohto chápania je určená faktom jedincovho bytia a existencie, relatívnych k ich Absolútnej Príčine. Keďže jedinec nikdy nie je, sám od seba a sám osebe, svojim vlastným bytím a existenciou, aby sa priblížil svojej Absolútnej Príčine, potrebuje mať konkrétne predstavy a príklady svojej prirodzenosti. Toto sa dosahuje špeciálnou a špecifickou aplikáciou konečného produktu, ktorý je reprezentovaný novým ľudstvom. Bez akéhokoľvek chápania toho, k čomu sa jedinec vlastne približuje, by nebol možný žiadny duchovný pokrok. Bolo by to, ako keby slepý viedol slepého.

4. Špecifické miesto, postavenie, funkcia, cieľ a účel nového ľudstva a všetkých jeho systémov umožňuje prejav činnosti a fungovania Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti Najvyššieho v najrelatívnejšom, najkonkrétnejšom/najhmatateľnejšom a najkonečnejšom stave a procese stvorenia, ilustrovanom jeho vlastným dobrom a

Základy ľudskej duchovnosti

pravdou v špecifickosti jeho aplikácie. Tento prejav dáva celému stvoreniu konkrétny príklad predstavy o prirodzenosti Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti v ich najrelatívnejšej a najkonečnejšej manifestácii. Nikde inde v stvorení sa nevyžaduje taká intenzívna, bezpodmienečná a ohromná láska a múdrosť, než v konečnom, záverečnom a hmatateľnom stupni stvorenia, reprezentovanom ľudstvom. Nestabilita, nespoľahlivosť, pomínelnosť, vonkajškovosť, povrchnosť a výrazné odlišnosti prírodného stupňa si vyžadujú špeciálne zaobchádzanie, ktoré dovoľuje vyjadrenie a zažitie nekonečnej trpezlivosti, láskavosti a tolerantnosti lásky a múdrosti. Vďaka takému zážitku celé stvorenie získava lepšie predstavy o prirodzenosti Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti, umožňujúce Stvoreniu lepšími spôsobmi sa priblížiť Absolútnej Láске a Absolútnej Múdrosti, majú konkrétny príklad pre svoje vlastné praktizovanie a žitie. Keďže akékoľvek približovanie sa je možné len vďaka takému praktizovaniu a žitiu, je jasné, že bez takého konkrétneho príkladu by nebol uskutočniteľný žiadny duchovný pokrok.

5. Rovnako sa uskutočňuje znázorňovanie Absolútnej Vôle a Absolútneho Rozumu Najvyššieho. Najrelatívnejšia, najkrajnejšia a najkonečnejšia ilustrácia toho, ako pracuje Absolútna Vôľa a Absolútny Rozum, umožňuje pochopiť ich fungovanie. Ich konečný produkt v špecifickosti ich aplikácie znázorňuje ich pôsobenie, používanie a fungovanie celkom zrozumiteľne. Toto poskytuje stvoreniu predstavu o vyvažovaní, rovnováhe a stabilite, ktorá sa dosahuje aplikovaním princípov vôle a rozumu v procese akýchkoľvek činností, najmä však za podmienok najzanovitejšieho odporu voči ktorejkoľvek z týchto činností. Treba si pamätať, že prirodzenosťou hmoty je byť driemajúca a nečinná. Každý, kto zaujme ten stupeň vo forme fyzického tela, preberá tú istú tendenciu. Presiahnuť také polozenie a ukázať užitočnosť bytia a existencie hmoty si vyžaduje silnú vôľu a veľa uvažovania.

6. Toto vedie ku konkrétnej/hmatateľnej, konečnej a záverečnej demonštrácii fungovania Absolútnej Slobody a Absolútnej Nezávislosti Najvyššieho v najrelatívnejšom, najneslobodnejšom a najzávislejšom položení. Prostredníctvom špecifickosti ich aplikovania v niečom, čo je tak neslobodné a závislé, sa prirodzenosť takej slobody a nezávislosti stáva konkrétno viditeľnou, zrejmovou a aplikovateľnou. Prirodzenosť najkrajnejšieho stupňa odporuje slobode a nezávislosti, pretože v tomto stupni tieto nemajú žiadny význam. Akýkoľvek význam, ktorý majú, je im daný prítomnosťou Najvyššieho skrz ľudí, ktorí dobrovoľne zaujali postavenie v najkrajnejšom stupni vonkajška. Hmota samotná nemôže vyvíjať žiadnu silu, pretože jej chýbajú akékoľvek tvorivé kvality. Ona plne závisí od vstupov vo veci akéhokoľvek pohybu alebo akcie. Taká závislosť neumožňuje slobodu prejavu.

Manifestácia slobody a nezávislosti za takých podmienok sa stáva skutočnou, konkrétnou demonštráciou toho, ako môžu tieto kategórie fungovať do takej miery, že človek si ešte stále zachováva svoju slobodu voľby tam, kde žiadna voľba sama osebe nie je k dispozícii. No predovšetkým to poukazuje na fakt, že slobodu a nezávislosť nemožno hľadať v ničom finálnom, konečnom a konkrétnom. Finalita akéhokoľvek polozenia je samotnou svojou prirodzenosťou neslobodná a závislá. Tak sa môže stvorenie prostredníctvom konkrétneho príkladu naučiť, že pravá sloboda a nezávislosť je vnútornou, duchovnou vecou, a nie vecou vonkajška alebo prostredia.

III. Duchovný pokrok – 5. Kapitola

7. Špeciálnym postavením a miestom, ktoré zaujíma ľudstvo v stvorení, a jeho príslušnými cieľmi a účelmi je dosiahnuť konkretizáciu, konečné vyjadrenie a konečnú manifestáciu, špecifickosťou jeho aplikovania Absolútnych Princípov Maskulinity a Feminity Najvyššieho v najrelatívnejšom, najilustratívnejšom položení. Tieto princípy nachádzajú svoje konečné vyjadrenie vo vzťahoch, ktoré existujú medzi ľudskou ženou a ľudským mužom, ktorí ich doslovne stelesňujú. Oni sa stávajú príkladom pre celé stvorenie takého stelesnenia všetkých princípov v najkonkrétnejšej forme stvorenia. Toto názorne ukazuje ich názory a ich sklon k neustálemu spojeniu, zjednoteniu a výmene, aby reprezentovali jednotu a jedinosť Stvoriteľa.

8. Toto vedie k zavedeniu špeciálnej, konečnej a konkrétnej formy sexuality, ktorá sa prejavuje skrz fyzický styk, ktorý v krajnom zmysle umožňuje kompletnú výmenu všetkých princípov maskulinity a feminity. Taká výmena má za následok zrod nových ideí pre tvorivé úsilie celého stvorenia. V tomto relatívnom položení možno Absolútne Hodnoty princípov, kategórií, vlastností Najvyššieho a ich derivátov vnímať, chápať, cítiť a plne využívať pre potreby neustáleho duchovného pokroku celého stvorenia. Špecifickosť pohlavného styku v konečnom stupni prejavu umožňuje pochopenie Absolútnych Hodnôt princípov Najvyššieho. Zažitie orgazmu počas pohlavného styku činí z týchto hodnôt skúsenostnú realitu najbližšiu k Absolútnej Prirodzenosti Najvyššieho, aká je k dispozícii v najrelatívnejšom položení. Tento špecifický zážitok obohacuje celé stvorenie, ktoré je v odlišných režimoch špecifickosti ich polożenia. Jeho obohacovaním prispieva k duchovnému pokroku každého.

9. Konečné, finálne, konkrétne a najkrajnejšie postavenie a miesto ľudstva a funkcia všetkých jeho systémov má za účel a za cieľ odhaliť nekonečnú rozmanitosť Absolútneho Tvorivého Úsilia Najvyššieho v špecifickosti a jedinečnosti najrelatívnejšej a najkonkrétnejšej/najhmatateľnejšej formy. Konečný produkt takého tvorivého úsilia, reprezentovaný ľudstvom, sa stáva bázou a základom, na ktorom možno stavať nové idey a ktorý môže stimulovať, motivovať a podporovať zrod nových tvorivých ideí, ktoré budú obsahovať všetky výsledky, dôsledky, následky a skúsenosti toho konečného produktu. Vďaka takej manifestácii možno pochopiť tvorivé úsilie vo všetkých jeho variáciách a rozmanitostiach. Pochopenie tohto je najväčším možným motivačným faktorom pre tvorivé úsilie všetkých sentientných entít. V ich tvorivom úsilí nachádzajú zmysel svojho života a stimul pre svoj neustály duchovný pokrok.

10. Postavenie a miesto ľudstva určujú jeho účel a cieľ. Fungovanie jeho systémov je najlepším konkrétnym, definitívnym a konečným príkladom maximálnosti Absolútnej v najrelatívnejšom jeho prejavení sa. Vďaka takej úlohe možno ľudstvo nazvať testovacím územím, na ktorom sa testujú všetky Absolútne Idey cez maximálnosť ich prejavení sa a cez relativitu ich tvorby. Ak sa tie idey môžu aplikovať, ujať a stať sa efektívnymi v takom relatívnom položení, ich aplikovateľnosť môže dosiahnuť akceptovanie univerzálneho charakteru. Dôvodom tohto je, že každá idea má sklon nájsť si svoje prejavenie sa v krajnej, najkonkrétnejšej a najnehybnejšej forme. V tom prejavení sa sa stáva funkčnou. Ak je funkčná, má konkrétny úžitok; ak má konkrétny úžitok, prispieva k duchovnému pokroku; ak prispieva k duchovnému pokroku, je univerzálne aplikovateľná. Ak sa nejakou náhodou nemôže ujať v najrelatívnejšom a najkonečnejšom stupni, jej univerzálna aplikovateľnosť je sporná a ona musí byť buď vyňatá, alebo modifikovaná, až kým nenájde svoje patričné využitie.

Základy ľudskej duchovnosti

11. Kvôli tomu, že ľudstvo je použité ako testovacie územie, postavenie, miesto, účel a cieľ ľudstva a jeho systémy majú veľmi špecifickú a jedinečnú funkciu. Touto funkciou je udržiavať, umožňovať a aktualizovať neustály obeh duchovného toku skrz a pomocou hmoty, ktorá je nehybná, nemenná a vzdorujúca akýmkoľvek aktivitám. Bez takého udržiavania by ten tok, keď by sa objavil v najvnútornejšej úrovni a postúpil k najkrajnejšiemu stupňu, skončil v najexternejšom stupni hmoty. Ako bolo poukázané, prirodzenosťou hmoty je neustále prijímanie a absorpcia, bez akéhokoľvek vysielania či transmisie. To by ohrozilo život a duchovný pokrok a celé stvorenie by skolabovalo. Ľudstvo, zaujatím špeciálneho postavenia mediátora, môže hýbať tým tokom, aby ten obiehal tak, ako bolo opísané vyššie prostredníctvom reťazovej reakcie, nájdu si cestu späť k pôvodnému zdroju za účelom iniciovania vyššieho, tvorivejšieho duchovného toku a duchovného kroku. Mediačné postavenie ľudstva je možné vďaka prevzatíu prirodzenosti najkrajnejšej vrstvy najkrajnejšieho stupňa, do ktorej je umiestnený duch ľudskej mysle, aby oživoval všetky funkcie v tejto jednotlivjej vrstve. Túto funkciu možno porovnať k pokožke a jej zmyslom, ktoré vedú a prenášajú všetky vstupné informácie. V tomto ohľade možno ľudstvo nazvať duchovnou pokožkou stvorenia, ktorá drží všetko pohromade, vedením duchovného toku skrz nehybnú hmotu.

12. Špecifickosť a krajnosť postavenia a miesta ľudstva v univerzálnosti všetkého a účel a cieľ tohto postavenia a ľudských systémov dodávajú do súvzťahiacich dimenzií, ktoré sú na tej istej línii a linke, neustálu potrebu bilancovať všetky princípy života. Ľudstvo je bilancujúcim faktorom na svojej vlastnej línii, ktorý dodáva všetkým súvzťahiacim partnerom konkrétne a konečné skúsenostné obsahy všetkých duchovných princíпов, ktoré nachádzajú svoje vyjadrenie vo fyzickej forme ľudí. Táto spätná väzba takej skúsenosti bilancuje všetky idey, usporadúva ich a dáva im konečný zmysel a význam. Vďaka získaniu ich konkrétneho zmyslu a významu môžu všetci účastníci na tej jednotlivjej línii nerušene pokračovať vo svojom duchovnom pokroku.

13. V širšom zmysle, keďže ľudstvo je situované a umiestnené v najkrajnejšej vrstve najkrajnejšieho stupňa, toto vedie k funkcii stania sa krajnou, finálnou súvzťažnosťou všetkých duchovných princíпов v najrelatívnejšom položení, stave a procese. Konečná a finálna povaha každej súvzťažnosti je konečným produktom Absolútneho Tvorivého Úsilia. Je životne dôležité, aby bola každá súvzťažnosť vyjadrená vo svojom konečnom produkte, pretože inak ju nemožno nikdy pochopiť, zužitkovať a použiť na žiadny účel. Keby bola každá súvzťažnosť zablokovaná, duchovný pokrok stvorenia by sa zastavil. Problémom je, že pokiaľ nejaká súvzťažnosť nenájde svoje vyjadrenie v konečnom produkte, nemožno realizovať a uskutočniť žiadne ďalšie tvorivé úsilie, pretože to je stimulované výsledkami svojho prejavania sa a manifestácie, nie zrodom. Ak niekto nemá žiadnu spätnú väzbu v podobe výsledku a dôsledku svojho tvorivého úsilia, stráca oň všetok záujem a tvorivosť prestáva fungovať.

14. Na záver, vo všeobecnom zmysle je ľudstvo, vďaka svojmu špeciálnemu, špecifickému, jedinečnému a krajnému postaveniu a miestu, školou pre celé stvorenie, aby sa dozvedelo o prirodzenosti, fungovaní, stave a procese krajnej relativity, v ktorej Absolútny Stav a Proces Najvyššieho nachádza svoje vyjadrenie v najjedinečnejších formách. Také konečné vyjadrenie sa stáva bázou a základom, ktorý dáva hlboký význam, chápanie a zmysel celému stvoreniu. To prispieva najviac k duchovnému pokroku každého.

III. Duchovný pokrok – 5. Kapitola

Takže, toto sú niektoré body, ktoré môžu prispieť k chápaniu miesta, postavenia, účelu a cieľa nového ľudstva a jeho systémov v univerzálnosti všetkého. Zo zrejmých dôvodov tieto body nevyčerpávajú všetky faktory, ktoré sa podieľajú na definícii účelu, cieľa a postavenia ľudstva. Ako pri všetkom ostatnom, aj tu existuje presahujúce chápanie tohto všetkého, ktoré bude vo vhodnom čase a za vhodných podmienok zjavené počas vývoja a duchovného pokroku ľudstva.

Vyššie opísaný účel, cieľ a miesto nového ľudstva určuje v podstate životný štýl, ľudské vzťahy a novú duchovnosť novej éry.

ŠIESTA KAPITOLA

Životný štýl a ľudské vzťahy v Novej ére. Analýza novej duchovnosti.

Životný štýl a ľudské vzťahy v novej ére ľudstva sú vo všeobecnosti určované spoločnými cieľmi celého stvorenia a jeho úmyslami. Úmysly v pozadí akýchkoľvek činností alebo vzťahov sú zamerané na ten spoločný cieľ, ktorým je duchovný pokrok celého ľudstva a všetkých jeho jednotlivých členov. Duchovný pokrok ľudstva je špecifický a jedinečný a plynie tým smerom, kde môže byť najužitočnejší z hľadiska celkového a všeobecného duchovného pokroku celého stvorenia.

Na naplnenie a dosiahnutie tohto cieľa sa vyhľadáva a zavádza najlepší možný životný štýl a vzťahy ľudí, podľa princípu a pravidla, že duchovný pokrok si vyžaduje neustálu flexibilitu, premenlivosť a zmenu v každom životnom štýle alebo vo vzťahoch ľudí. Stagnácia, zvečňovanie a zachovávanie jedného položenía alebo jedného životného štýlu vedie k upnutiu sa, strnulosti a napokon k ústupu od duchovného pokroku. Okolo žiadneho životného štýlu alebo vzťahov ľudí nie je dovolené budovať žiadne tradície, konvencie alebo špecifické stagnujúce kultúry. Keď už akýkoľvek jednotlivý životný štýl alebo akýkoľvek vzťah naplní svoj účel, funkciu a úžitok, je skončený s vďačnosťou, ocenením a uznaním jeho služby pre ten jednotlivý krok a uznaním jeho potreby pre duchovný pokrok.

Preto akékoľvek pravidlá, nariadenia a ustanovizne, ktoré formulujú alebo budujú akýkoľvek životný štýl alebo vzťahy ľudí, majú zabudované poistky, ktoré im bránia v tom, aby upadli do strnulého položenía. Všetky sú zmeniteľné a odstrániteľné, aby sa podriadili novým potrebám a požiadavkám, vznikajúcim so zahájením každého nasledujúceho kroku duchovného pokroku.

Hlavným všeobecným princípom akéhokoľvek prijatého životného štýlu alebo vzťahov ľudí je v tomto ohľade flexibilita, premenlivosť a príprava a ochota k zmene. Toto určuje princíp ich neustáleho prehodnocovania za účelom kontroly prospešnosti ich pokračovania. Len čo ich prospešnosť už viac nie je funkčná a ony prejavujú známky stagnácie alebo návratu k spiatočnícstvu, sú buď nahradené, alebo modifikované, hneď ako je to možné, aby boli prispôsobené novým potrebám.

Z toho dôvodu sa treba na akýkoľvek opis životného štýlu a vzťahov ľudí pozerat' z hľadiska vyššie spomenutých faktov a uvedomiť si ich pominuteľnú a dočasnú hodnotu.

Avšak, majú určité všeobecné črty, ktoré možno považovať v istej obmedzenej miere za univerzálne aplikovateľné. Tieto možno formulovať pomocou nasledovných bodov:

1. Životný štýl a vzťahy ľudí novej éry v sebe zahŕňajú najdôležitejšie univerzálne pravidlo, ktoré určuje ich celý význam, zmysel, bytie a existenciu a potrebu neustáleho duchovného pokroku — priamu prítomnosť a priamu komunikáciu s Najvyšším a s

III. Duchovný pokrok – 6. Kapitola

duchovným svetom. Všetko je niekoľkokrát kontrolované, potvrdzované a overované podľa tohto vzťahu. Každý je vedený, inštruovaný a poučaný slobodne ohľadne svojich volieb, určenia, úžitku, vzťahov a najvhodnejšieho životného štýlu pre ten jednotlivý stav a postavenie v duchovnom pokroku a v hierarchii duchovnej organizácie, ku ktorej patrí v každom danom bode. Keď nastal pokrok a jedinec je ochotný postúpiť ďalej, je na to pripravovaný a je zasvätený do nového životného štýlu, s novými ľudskými vzťahmi, viac sa týkajúcimi jeho/jej aktuálneho duchovného stavu. Všeobecný životný štýl celého ľudstva je určený individuálnym životným štýlom každého, a preto je veľmi všestranný a variabilný. Vždy je to pod priamou záštitou a vedením Najvyššieho.

2. Nová ľudská éra je charakterizovaná úplnou absenciou nepriateľstva, ničivej agresie, násilia a zločinu. Toto je výsledkom zatvorenia všetkých pekiel, ktorým už viac nie je dovolené, aby vštepovali a křmili ľudí takými jedovatými emóciami. Preto sú životný štýl a vzťahy ľudí v novej ére stelesňované mierumilovným, pokojným, tichým vyváženým, vyrovnaným, súdnym a usporiadaným prostredím a existenciou. Každý prispieva k šťastiu, potešeniu, rozkoši a radosti všetkých ostatných i k svojim vlastným.

3. Všetci členovia novej spoločnosti majú svoje určité miesto, postavenie a úlohu. Prospešnosť ich aktivít pre všetkých na takom mieste, postavení a úlohe určuje kvalitu vzťahov a obsah a štruktúru životného štýlu každého jednotlivca. Všetci členovia sú si rovní pri konaní svojej prospešnosti, no rozsah, dopad a miera ich prospešnosti pre všetkých určuje špecifické potreby a zabezpečenie. Nikto nemá nedostatok príležitostí zdokonaľovať sa a rásť v rámci svojho zvoleného osudu a úlohy na Zemi.

4. Životný štýl a vzťahy každého sú určované motivačnými a intencnými faktormi duchovného smerovania a účelu spoločnosti. Pretože konečným cieľom všetkých je duchovný pokrok, každý je, v ním/ňou zvolenom bode, v ním/ňou zvolenom smere a v ním/ňou zvolenom postavení, motivovaný týmto faktorom, aby urobil maximum a svojimi schopnosťami prispel čo najviac vo všetkých ohľadoch. Také duchovné zretele a úmysly plne motivujú všetky jedincove aktivity a vzťahy.

5. V novej ére si každý uvedomuje slobodnú voľbu byť a robiť čokoľvek, čo si želá a chce. Toto je sprevádzané vedomím prevzatia plnej zodpovednosti za dôsledky a výsledky takých volieb, bez kladenia viny alebo zodpovednosti na niekoho iného. Človek prijíma určitú rolu a postavenie, so sprievodným a súvisiacim životným štýlom a vzťahmi, s plným pochopením a vnímaním všetkých nutných požiadaviek, zodpovedností, povinností a práv, spätých s takou rolou a postavením. Pretože si ich volí v súlade so svojimi schopnosťami, preferenciami, talentami a darmi, ktoré sú pre neho/ňu špecifické, vykonáva ich s veľkým naplnením a spokojnosťou, bez toho, aby cítil nátlak alebo nutnosť robiť čokoľvek proti svojej prirodzenosti, druhu schopností alebo voľbám.

6. Jedným z hlavných aspektov životného štýlu a vzťahov ľudí v novej ére je princíp vyváženosti. Keďže ľudská myseľ pozostáva z troch odlišných, rozdielnych oblastí — ducha, duše a tela — všetky ich aspekty sú vyvážené a využívané v správnom pomere a v správnej hierarchii, takže nič nie je zanedbané a nič nie je premrštené. Jedným z dôsledkov tohto je rozdelenie svojho dňa a života takým spôsobom, aby bol poskytnutý dostatočný čas na vykonávanie svojich povinností, zodpovedností a práce, ale tiež, aby

Základy ľudskej duchovnosti

bol poskytnutý dostatok času na zábavu, potešenia, radosti a na fyzický odpočinok. Akýkoľvek nedostatok rovnováhy v tomto ohľade je vnímaný ako prekážka a brzda jedincovho náležitého duchovného pokroku.

7. Kvôli dominancii duchovných hodnôt v novej ére a všeobecnému trendu stať sa duchovnejším a duchovnejším, čiže lepšou a lepšou ľudskou bytosťou, jediným kritériom, ktoré je brané do úvahy v ľudských vzťahoch a určovaní vedúcich postavení a v podobných záležitostiach, je stupeň a kvalita lásky k spoločnému dobru a úžitku a miera múdrosti pri aplikácii takej lásky. Neexistujú tam vôbec žiadne predsudky alebo obavy ohľadom žiadnych vonkajších charakteristík, ako je napríklad národnosť, rasa, skupina, väčšina, menšina, náboženstvo či pohlavie. Jedinou diskrimináciou, ktorá existuje, je selekcia slobodne zvoleného osudu a úlohy po dobu pozemského života vo fyzickom tele, ktorá určuje kvalitu jedincovej lásky k úžitku a stupeň múdrosti pri tvorivej realizácii a aktualizácii svojich schopností.

8. Tie isté faktory sú brané do úvahy ohľadne osobných vzťahov. Tie sú vždy určované úrovňou, stupňom a kvalitou jedincovej lásky a múdrosti. Keďže každý je iný a na inom stupni a úrovni svojho duchovného pokroku, človek si nevytvára blízke vzťahy s niekým, kto je v úplne inom postavení, úrovni, stave alebo procese svojho vlastného duchovného pokroku. V takom vzťahu by dochádzalo k nepochopeniu a neproduktívnosti; nebolo by z neho možné čerpať žiaden úžitok. Kvôli vyhnutiu sa fenoménu odcudzenia existujú ľudia, ktorí slúžia ako prostredníci medzi rôznymi stupňami a úrovňami pokroku, aby koordinovali a sprostredkovali všetky také vzťahy. Sú nadelení špeciálnymi schopnosťami, talentami a darmi od Najvyššieho, aby konali túto dôležitú prácu.

9. Pretože každý v spoločnosti má za účel a za cieľ spoločné dobro a duchovný pokrok všetkých, každý má úplnú slobodu prejavu a neobmedzené príležitosti pre svoje tvorivé úsilie. Nikomu nemožno klásť žiadne obmedzenia či podmienky. V takom živote štýle a položení a ľudských vzťahoch nie sú predstaviteľné či udržateľné žiadne postranné motivácie.

10. Vzájomný rešpekt, akceptovanie a ohľad na ľudskú dôstojnosť a práva sú vždy určované podľa vnútorných duchovných hodnôt a kvalít a ich služby pre spoločné dobro a prospech. Žiadne ohľady sa neberú na vonkajšie postavenie, vonkajší vzhľad či akékoľvek iné znaky, týkajúce sa vonkajšieho charakteru. Hodnoty a kľúčové faktory akýchkoľvek vzťahov sa vyvodzujú z toho, čo je „vnútri“, a nie z toho, čo je „vonku“. Kvalita „vonkajška“ má len takú hodnotu, akú má kvalita „vnútra“.

11. V novej ére sa vytváranie rodinných väzieb a určovanie príbuzných deje na základe podobnosti duchovných kvalít a stupňa rovnakosti postavenia, úrovne a miesta vo vzťahu k duchovnému pokroku jedinca. Tam neexistujú väzby s takzvanými pokrvnými vzťahmi alebo s biologickými a fyzickými charakteristikami, pokiaľ sa nestane, že majú podobnú duchovnú kvalitu a podobnú úroveň duchovného pokroku.

12. Manželské vzťahy sú vytvárané Najvyšším, Jeho/Jej priamym určením. Len Najvyšší môže poznať presnú kvalitu princípov maskulinity, reprezentovaných jedným konkrétnym mužom, vo vzťahu k presne sa zhodujúcej kvalite princípov feminity,

III. Duchovný pokrok – 6. Kapitola

reprezentovaných jednou konkrétnou ženou, a naopak, vhodných pre zjednotenie tých princípov a pre neustálu výmenu takým spôsobom, aby boli skutočne schopné produkovať nové tvorivé idey v prospech celého stvorenia tým, že sa stanú jedným. Toto je skutočné duchovné manželstvo. Také manželstvo môže ustanoviť výlučne Najvyšší. Keďže každý má otvorený prístup do duchovného sveta a má právo a výsadu komunikovať priamo s Najvyšším, toto nie je žiadny problém. Nikto iný nemôže spojiť dvoch ľudí v manželstve, bez ohľadu na to, či sa to robí v mene Najvyššieho, alebo nie. V novej ére nie je mysliteľné či prijateľné žiadne iné manželstvo.

13. V novej ére každý vzťah slúži duchovným účelom a realizácii všetkého tvorivého úsilia. Toto si vyžaduje úplnú slobodu výmeny všetkých ideí na všetkých úrovniach. Z toho dôvodu v pohlavnom styku medzi opačnými charakteristikami feminity a maskulinity existuje neustála slobodná sexuálna výmena za účelom vzájomnej stimulácie vlastného tvorivého úsilia každého, skrz prispenie v takom styku svojimi vlastnými špecifickými a jedinečnými charakteristikami. Preto je pohlavný styk využívaný ako najcennejší nástroj za výlučným účelom zdieľania, dávania, prijímania a opätovania a kvôli rozkoši a pôžitku z tejto výmeny, ktorá vedie k väčšiemu sebauvedomeniu a k intenzívnejšiemu duchovnému pokroku účastníkov. Za takého usporiadania nie sú mysliteľné či prijateľné žiadne predstavy, myšlienky či pocity majetníctva, žiarlivosti alebo výlučných práv.

14. Životný štýl a vzťahy ľudí novej éry sú zlepšené a nesmierne obohatené kozmickými letmi a častou komunikáciou a vzájomnou výmenou skúseností a výtvarných so všetkými ostatnými sentientnými entitami tak duchovných, ako aj fyzických vesmírov. Toto značne rozširuje perspektívu ľudí a činí ich život vzrušujúcim, variabilným a produktívnejším a tvorivejším. Všetko, čo prispieva k jedincovej tvorivosti a produktivite, napokon prispieva k jeho/jej duchovnému pokroku.

15. Pretože každý v novej ére má plné uvedomenie, poznanie a informácie o svojich voľbách a o svojom účele života, každý je bez starostí, obáv, neistoty a strachu z neznáma. Toto dodáva človeku pocit vďačnosti a ocenenia, ktorý vedie k zdieľaniu radosti, potešenia, pôžitku a šťastia života. Vo voľnom čase sú také potešenie, radosť, šťastie, pôžitok, vďačnosť a ocenenie vyjadrené pri rôznych oslavách, sviatkoch a spoločenských udalostiach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou života každého. Všetky slúžia duchovnému účelu ako pripomienka jedincovej slobody a nezávislosti a slobodnej účasti na veľkom tvorivom úsilí a duchovnom pokroku celého stvorenia.

16. Ako bolo spomenuté predtým, všetko v životnom štýle a vzťahoch ľudí novej éry je vyvážené a harmonické. Pretože všetko vychádza z duchovnosti a usiluje sa o duchovnosť, prejavujúcu sa v pozitívnom stave a procese lásky a múdrosti Najvyššieho, nikoho nesuzujú žiadne choroby. Koncepcia smrti, ako bolestivého oddelenia sa od života, je neznáma. Namiesto toho je každý pripravený opustiť svoje fyzické telo hneď, ako si splní svoje poslanie a účel života počas svojho pobytu na Zemi. V momente pripravenosti jedinec upadne do pokojného spánku, počas ktorého sa oddelí od svojho tela a prejde do intermediárneho sveta. Pretože prístup do toho sveta je otvorený pre každého, každý, kto potrebuje alebo si želá pokračovať vo vzťahoch alebo v komunikácii so zosnulým, tak môže bez akýchkoľvek problémov urobiť, ak obaja

Základy ľudskej duchovnosti

súhlasia a ak možno z pokračovania ich vzťahu čerpať nejaký duchovný úžitok. Preto nie je v novej ére možný žiadny pocit bolestnej straty alebo clivoty za zosnulým.

17. Vzájomné priateľstvo medzi ľuďmi je založené len na duchovnom základe. Jeho účelom je zdieľať, pomáhať, podporovať a vymieňať si všetko dostupné kvôli vzájomnému duchovnému pokroku. Také priateľstvo je charakterizované rešpektovaním jedincovej slobody, lojálnosťou, oddanosťou a hlbokou láskou a oceňovaním jedincovho bytia a existencie. Žiadne iné motívy do takého vzťahu nepreniknú. Ten vzťah trvá dovtedy, dokedy je nutné a potrebné a dovtedy, dokedy prináša vzájomný prospech a úžitok. Len čo také priateľstvo doslúži svojmu účelu a nemožno z neho získať žiadny ďalší úžitok, obaja účastníci ho ukončia s hlbokým ocenením, vďačnosťou a poďakovaním za skúsenosť, ktorú zdieľali v tom procese.

18. Životný štýl a vzťahy ľudí novej éry v sebe zahŕňajú ohľad a rešpekt k jedincovmu prírodnému alebo fyzickému prostrediu. Každý si je vedomý, že na určitý čas ide žiť v prírodnom prostredí, ktoré je integrálnou súčasťou jeho/jej života na Zemi. Zem, ako všetko ostatné, je stvorením Najvyššieho za účelom pojmia/umiestnenia špeciálnych a jedinečných sentientných entít — ľudských bytostí. Preto sú tam zakorenené určité zákony a pravidlá, ktoré slúžia funkcii harmonizácie všetkých jej aspektov. Kvôli tejto hlbokkej duchovnej konotácii ľudia novej éry rešpektujú prírodu, ekologickú rovnováhu a žijú v úplnej harmónii so svojim prírodným prostredím. Ono je považované za znamenitý nástroj pre každého duchovný pokrok.

Nová éra ľudstva si tiež vyžaduje nové chápanie a praktizovanie duchovnosti. Je niekoľko princípov, ktoré určujú obsah a formu tejto duchovnosti pre počiatkový krok v ľudskom duchovnom pokroku. Dôraz je tu daný na počiatok, pretože kvalita a obsah takej duchovnosti sú dynamické a premenlivé podľa toho, ako jedinec presahuje svoj predošlý krok a postupuje do každého nasledovného, vyššieho duchovného kroku.

1. V novej ére sa všetky koncepty duchovnosti odvodzujú z idey prirodzenosti Najvyššieho. Ako bolo spomenuté predtým, toto je najdôležitejšia a najrozhodujúcejšia záležitosť duchovnosti vo všeobecnosti, a zvlášť ľudskej duchovnosti. Odzrkadľuje pravú duchovnú kvalitu akejkoľvek spoločnosti ľudstva alebo jednotlivca. Ústrednú tému novej duchovnosti možno vyjadriť vyhlásením, že pre každého duchovné uvedomenie je a bude len jeden Najvyšší, ktorý je Absolútnou Jedinosťou a Jednotou všetkých princípov a ktorý sa manifestuje v stvorení v nekonečných variáciách a nekonečnom počte aspektov a prejavov. Akékoľvek závery, čo i len vzdialené, ohľadom možnosti existencie troch či viacerých Bohov v akejkoľvek forme alebo chápaní sú odpornou myšlienkou, ktorá znamená jediné: že s ľudskou duchovnosťou je niečo v hroznom neporiadku. Jeden z najdôležitejších záverov, overení a kontrolných bodov ohľadne bezchybnosti duchovnosti preto možno nájsť v koncepcii Najvyššieho, akú si kto osvojí. Pokiaľ je odvodená z konceptu jedinstva a jednoty, s jasným pochopením, že môže existovať len jeden Boh alebo jeden Najvyšší, a nie traja či niekoľkí, potom je tá duchovnosť spoľahlivá. Akékoľvek pochybnosti, odklon od toho, myšlienky, pocity či úvahy, ktoré sú úplne opačné voči takému konceptu, znamenajú, že s jedincovou duchovnosťou je čosi v hroznom neporiadku.

III. Duchovný pokrok – 6. Kapitola

Toto je jednou z najrozhodujúcejších záležitostí celej duchovnosti, na ktorej ľudstvo stojí alebo padá. Celé dejiny pseudo-ľudstva sú jasným a žijúcim príkladom takého javu.

Rôzne mená, ktoré sa používajú pri oslovovaní Najvyššieho, sú považované iba za jeden z mnohých aspektov, ktoré opisujú jeden či viac špecifických čŕt, pomocou ktorých môže pochopiť prirodzenosť Najvyššieho ten, kto uprednostňuje to-ktoré konkrétne meno v súlade so svojimi špecifickými duchovnými potrebami. No dotýčny jedinec jasne chápe, že je to iba meno jednej črty alebo aspektu jedného Najvyššieho, a nie Najvyšší v celej Svojej Absolútnej Prirodzenosti.

2. Koncept jedného Najvyššieho s mnohými menami určuje aj typ, postup a spôsoby Jeho/Jej vyznávania. Predtým už bolo poukázané na to, že v novej ére neexistuje žiadny vonkajší, rituálny, ceremoniálny typ vyznávania. Právě vyznávanie jedného Najvyššieho sa uskutočňuje výlučne prostredníctvom konania úžitku, činov a skutkov, faktickým životom, usilovaním sa zo všetkých síl a plnením si svojho poslania a účelu života. Nuž, toto neznamená, že sa ľudia nebudú schádzať na špeciálnych typoch zhromaždení, venovaných výlučne zdieľaniu osobných a subjektívnych duchovných zážitkov a výsledkov komunikácie s duchovným svetom. Tie sa naozaj uskutočňujú a sú koordinované špeciálne na ten účel. Rovnako, cez osoby, špeciálne určené Najvyšším na ten konkrétny účel, sú poskytované Jeho/Jej pravidelné priame zjavenia, tak ako je potrebné pre každý nový krok v duchovnom pokroku ľudstva, a sú zjavované, zdieľané, interpretované a vysvetľované aj počas takých zhromaždení, aj pomocou ďalších dostupných prostriedkov komunikácie. A tiež, počas takých zhromaždení dochádza k zdieľaniu každého osobných zjavení od Najvyššieho, i zjavení skrz svojich duchovných radcov, ohľadne svojej prípravy na presiahnutie predošlého kroku a zahájenie nového, nasledujúceho a vyššieho duchovného kroku. Toto je forma, akou sa uskutočňuje ozajstné vyznávanie v novej ére.

3. Zdroj, život a praktizovanie individuálnej duchovnosti, ako bolo poukázané predtým, sú stanovené na základe priamej komunikácie so svojimi duchovnými radcami, Vnútorou Mysľou, a najmä s najvyšším duchovným radcom. Všetko, čo je potrebné a nutné pre duchovný rast, zdokonaľovanie sa a pokrok jedinca, je k dispozícii každému, kto o to požiada. Princípom tu je, že nikomu nie je nič dané alebo zjavené, kým o to nepožiada zo svojej slobodnej vôle a svojou vlastnou slobodnou voľbou. Vnucovanie čohokoľvek komukoľvek by bolo porušením jeho/jej slobody voľby. Také vnucovanie je pre akýchkoľvek duchovných radcov nemysliteľné a nemožné. Najvyšší v tomto ohľade vykonal špeciálne opatrenie a zaistil, že ak jedinec o to nepožiada, žiadny duchovný radca nemôže vysloviť ani slovo alebo ho nemožno počuť, nech by sa akokoľvek silno snažil dostať sa k tomu, komu radí. Jedinec je vždy zodpovedný za svoj život s plnými dôsledkami svojich volieb. Toto je jedným z hlavných princípov novej duchovnosti. Tento fakt pozná každý. Preto pri komunikácii s duchovnými radcami každý vždy žiada o všeobecné i špecifické odpovede, inšpiráciu, interpretácie, zjavenia a opätovanie služieb, ktoré sú potrebné pre každý konkrétny deň. Sedenie s duchovnými radcami sa zvyčajne končí kladením dôležitých otázok: je niečo ďalšie, na čo sa treba opýtať, zväziť to, zjaviť či prediskutovať, čo z toho či ono dôvodu uniklo jedincovej mysli? Ako možno poslúžiť a byť užitočný svojim vlastným duchovným radcom najlepším možným a najpotrebnejším spôsobom? Takou každodennou pred-rozlúčkou je

Základy ľudskej duchovnosti

zabránené akémukoľvek prehliadnutiu dôležitých záležitostí a zachovaný je princíp vzájomnej služby, lásky a opätovania.

4. Každý v novej ére si uvedomuje a praktizuje veľmi dôležité pravidlo duchovnosti. Ako bolo spomenuté predtým, koncept duchovnosti je opísaný ako aktívny, dynamický a progresívny, pretože je to skutočne neustály tok a pohyb vpred a ďalej. V takom chápaní a vnímaní pravej duchovnosti neexistujú žiadne idey stagnácie alebo nehybnosti. Preto je štruktúra jedincovho vnímania a účasti na duchovnosti určená jeho/jej otvorenosťou novým ideám, ktoré neustále prúdia. Stupeň otvorenosti je určený flexibilitou a premenlivosťou, aplikovanou pri vzdávaní sa starých koncepcií, ktoré prežili svoju užitočnosť, a pri akceptovaní a inkorporovaní nových duchovných ideí do svojho života. Skutočným duchovným pravidlom tu je, že iba v otvorenosti, úprimnosti, flexibilitate, premenlivosti a prispôsobivosti možno nájsť skutočné požehnanie Najvyššieho. Ľlovek je skutočne požehnaný vďaka takému prístupu.

5. Pokiaľ ide o vyššie uvedený princíp, v novej ére sú všetky duchovné záležitosti založené na univerzálnom fakte a princípe, že všetko ohľadne duchovnosti je zjavované v postupných krokoch a že duchovný pokrok je založený na progresívnosti a tvorivosti jeho ideí, ktoré sa neustále menia. Každý si je vedomý, že Najvyšší, na základe Jeho/Jej Absolútnej Prirodzenosti a Absolútneho Tvorivého Úsilia, tvorí neustále čerstvé, nové a duchovnejšie idey, ktoré sú dodávané celému stvoreniu pre jeho duchovné potreby, šťastie a blaženosť. Najvyššiemu sa nikdy nemôžu minúť nové idey alebo nemôže dospieť do konca, prehlásiac, že už nie je čo dodať alebo stvoriť. Taká situácia by znamenala koniec celého stvorenia. Z toho dôvodu je nová duchovnosť založená na princípe zmeny a pokroku na všetkých úrovniach a stupňoch a vo všetkých aspektoch.

6. Veľmi dôležitý duchovný princíp, na ktorom je založená nová duchovnosť, možno nájsť v uznaní, prijatí a praktizovaní faktu, že všetko v živote každého alebo v živote celého stvorenia, bez akejkokoľvek výnimky, vo všetkých predstaviteľných ohľadoch, sa týka duchovnosti; a že životom duchovnosti je želať si a robiť dobro, byť múdry a neustále napredovať k vyššej úrovni duchovného uvedomenia. Tento princíp je modifikáciou a opätovným skrášlením princípu, ktorý bol zjavený Emanuelovi Swedenborgovi: „Všetok život sa týka vierovyznania, a životom vierovyznania je robiť dobro.“

Život každého je motivovaný, ovplyvňovaný a riadený týmto princípom. Všetky ostatné takzvané neduchovné udalosti a diania v živote sú považované za súvzťažné faktory duchovnosti, za ich konkrétny alebo symbolický prejav, ktorý im umožňuje objaviť sa a udiat sa. Život a konanie čohokoľvek vôbec, bez výnimky, je daný duchovnosťou, s ktorou to súvzťaží.

7. Z týchto princípov je odvodený všeobecnejší princíp novej duchovnosti. Každý si neustále uvedomuje, prijíma a uplatňuje fakt, že všetky ľudske systémy a ľudske aktivity sú reprezentáciami, súvzťažnosťami a vyjadreniami Absolútnych Duchovných Princípov Najvyššieho v špecifickosti a jedinečnosti ich relatívnych stavov a procesov. Také chápanie núti každého osvojiť si k nim hlboký rešpekt a ocenenie, pretože v nich možno vidieť, cítiť a zažívať neustálu prítomnosť Najvyššieho, ktorý je vo všetkých

III. Duchovný pokrok – 6. Kapitola

Svojich princípov a v ich nekonečných relatívnych manifestáciách ako vo Svojom vlastnom.

Taký prístup a chápanie ľudských systémov a činností im bráni v tom, aby sa stali separátnymi, egocentrickými, autonómnymi a sebazvečňujúcimi sa. Sú považované len za výsledok Absolútneho Tvorivého Úsilia Najvyššieho, ktorý neustále zjavuje, modifikuje, dopĺňa a tvorí lepšie a lepšie systémy a aktivity pre duchovné potreby a pokrok celého stvorenia.

Všetky hore uvedené duchovné princípy novej duchovnosti sú modifikovateľné, meniteľné a flexibilné, a existujú duchovné princípy, ktoré presahujú tie opísané. Tie nahradia súčasné princípy, budú na nich stavať, alebo ich ponechajú, v súlade s potrebami a štruktúrou nasledovného kroku v duchovnom pokroku ľudstva.

SIEDMA KAPITOLA

Perspektívy a budúce možnosti ľudského vývoja a ich duchovného pokroku.

Štruktúra celého stvorenia bola a je zostavená takým spôsobom, aby poskytovala neustále príležitosti pre vykonávanie slobodných volieb ohľadne jeho vlastného vývoja. Také usporiadanie si vyžaduje, aby boli všetkým prezentované rôzne alternatívy. Toto pravidlo má univerzálne a všeobecné uplatnenie. To znamená, že nielen jednotlivcom a akejkolvek samostatnej sentientnej entite je daná voľba a sú poskytnuté príslušné alternatívy pre vykonanie takých volieb, ale to isté platí ohľadne celej spoločnosti, ľudstva, planét, slnečných sústav, galaxií, vesmírov a všetkých ostatných dimenzií. Individuálnu voľbu Najvyšší spája so zvolenými trendmi v rámci nejakého vesmíru v „línií“, ako je napríklad konkrétna planéta, slnečná sústava, galaxia alebo fyzický vesmír s jeho súvzťažiacou duchovnou a intermediárnou dimenziou. Také spárovanie vedie k jedincovej inkarnácii na príslušné, podľa jeho/jej volieb, špecifické miesto v stvorení. Žiadne iné miesto by dotýčanému neposkytlo nevyhnutné súbory, prostredia a príležitosti pre naplnenie svojho účelu a cieľa zvoleného životného štýlu a príslušného spôsobu duchovného pokroku.

Teda, ak je niekto inkarnovaný napríklad na planétu Zem, špecifický vývoj a spôsob duchovného pokroku každého na tej planéte by sa nutne zhodoval s potrebami a špecifickosťou života každého inkarnovaného jedinca (ľudskej bytosti). Žiadne iné usporiadanie by nedávalo žiadny zmysel.

Z hľadiska tohto dôležitého princípu možno vnímať, že ľudia planéty Zem a všetci ostatní v stvorení majú slobodu voľby a alternatívy, z ktorých si môžu vyberať ako jediná celá sentientná entita, lebo ako bolo spomenuté predtým veľakrát, celé ľudstvo v celom vesmíre sa pred Najvyšším javí ako jedna sentientná entita — v tomto jednotlivom kontexte ako jedna ľudská bytosť.

V minulosti, do momentu úplného kolapsu a eliminácie všetkých ľudských systémov a po skončení ľudskej éry, voľbou ľudstva bolo zažiť a ilustrovať výsledky a dôsledky ústupu od pravých duchovných princípov. Svojou slobodnou voľbou sa stali žijúcim, konkrétnym a živým príkladom, na ilustráciu celému stvoreniu a sebe samým, čo to znamená a aké to je byť bez duchovnosti alebo mať skreslenú duchovnosť.

Nuž, v súčasnosti bola užitočnosť tej voľby vyčerpaná a stvorenie dostalo svoju odpoveď a naučilo sa svoju lekciu.

Z tohto pramení nasledovná otázka: Čo bude ďalej? Aké sú perspektívy a budúce možnosti ľudského vývoja a duchovného pokroku?

Ľudstvo na Zemi ako celok bude čeliť novej voľbe. Aby si mohlo zvoliť, je mu poskytnutých niekoľko alternatív. Niektoré z týchto alternatív sa teraz zjavujú:

III. Duchovný pokrok – 7. Kapitola

1. Jednu z ciest budúceho duchovného pokroku ľudstva možno nájsť v návrate k pôvodnému a počiatočnému progresívnemu kroku v bode, kde ho zastavili a prerušili pseudo-tvorcovia. Od toho bodu prerušenia môže ľudstvo začať znovu a plynule na ňom budovať, nadviazať tam, kde ten krok opustili. Ak bude vykonaná taká voľba, všetko poznanie tej jednotlivšej línie pokroku bude pre ľudstvo otvorené a plne mu sprístupnené až do toho bodu. To bude využité za účelom pokračovania v tej istej línii pokroku, ktorej nasledovanie si zvolilo prvé ľudstvo planéty Zem. Keďže každá línia takého zvoleného duchovného pokroku pokračuje do večnosti, vždy s novými tvorivými ideami a ich aktualizáciou, nepretržitý duchovný pokrok ľudstva by bol zabezpečený a zaistený do večnosti. Žiadne ďalšie prerušenie takého pokroku by nebolo potrebné, pokiaľ by si to ľudstvo nezvolilo alebo sa nezmenilo v jednom bode tej „línie“ pokroku. Také príležitosti a možnosti poskytuje Najvyšší neustále celému stvoreniu, aby nebol nikto naveky uzamknutý v jednom konkrétnom stave a procese.

2. Druhou alternatívou je ignorovať líniu pokroku dávnoveku prvého ľudstva a založiť úplne novú a kvalitatívne inú a jedinečnú líniu, ktorá sa líši od akejkolvek predošlej línie pokroku, využívajúc dostupné metodológie a technológie, ktoré boli známe a použité na sformovanie starých línii, no s vyvinutím jeho vlastných metodológií a technológií, vhodných pre zvolenú špecifickú novú líniu. Opäť, ak bude zvolená druhá alternatíva, Najvyšší poskytne všetky súbory, príležitosti a patričné potreby, aby sa mohlo nové ľudstvo venovať takým duchovným a s tým súvisiacim snahám, ktoré by podporovali jeho duchovný rast. Také usporiadanie opäť zaistí plynulý duchovný pokrok tohto nového ľudstva dovtedy, dokedy bude mať ľudstvo chuť v ňom pokračovať.

3. Ďalšou alternatívnou je kombinácia oboch alternatív opísaných vyššie. Nové ľudstvo si môže zvoliť niektoré aspekty starej, prerušenej línie a zahrnúť duchovné idey tej línie do novozvolenej línie takým spôsobom, že obe získajú úplne iný a nový význam. Akákoľvek kombinácia dvoch tvorivých ideí vytvára jedinečnú a novú líniu pokroku, ktorý možno nasledovať a rozvíjať do večnosti, ak je to užitočné a nutné.

4. Štvrtou alternatívou, dostupnou novému ľudstvu, je študovanie a skúmanie všetkých stavov a procesov, ktoré sa udiali vo všetkých (s ľudstvom súvisiacich) dimenziách, úrovniach, miestach, planétach a fyzických vesmíroch, a venovať pozornosť špecifickosti a jedinečnosti ich duchovného pokroku, so všetkými s nimi súvisiacimi životnými štýlmi a vzťahmi, a využiť ich prostredníctvom vybratia určitých aspektov, ktoré môžu byť tvorivo zahrnuté do budovania novej línie duchovného pokroku ľudí na planéte Zem. Táto alternatíva by poskytla ľudstvu veľkú príležitosť vytvoriť jedinečnú kombináciu všetkých ideí a všetkých s tým súvisiacich stavov a procesov. To by im dalo úplne iný a špeciálny význam, ktorý ešte doteraz neexistoval nikde inde v stvorení. Opäť, taký novovytvorený, jedinečný konglomerát rôznych ideí sa pretransformuje do špeciálnej „línie“ duchovného pokroku, ktorú možno tvorivo a produktívne nasledovať do večnosti alebo dovtedy, dokedy to bude prospešné, nutné a dokedy si to ľudstvo zvolí. Ak bude zvolená táto alternatíva, bude plne otvorený prístup do všetkých príslušných stavov a procesov, považovaných za relevantné pre zodpovedajúce faktory postavenia planéty Zem, a ľudstvu budú sprístupnené všetky skúsenosti, aby mu poskytl ten najväčší úžitok pre jeho príslušný duchovný pokrok.

Základy ľudskej duchovnosti

Toto sú základné štyri alternatívy v súčasnosti zjavené ľuďom, ktoré budú k dispozícii ľuďstvu, aby určilo všetky perspektívy a budúce možnosti svojho vývoja. Je celkom možné a predstaviteľné, že existuje oveľa viac alternatív na výber, no tieto štyri sú tými voľbami, ktoré sa v súčasnosti zjavujú. Keď bude ľuďstvo pripravené a ochotné urobiť takú voľbu, budú mu prezentované všetky alternatívy v ich úplnosti, so všetkými dôsledkami a výsledkami akejkoľvek zvolenej alternatívy.

Ďalšou dôležitou otázkou, ktorá si vyžaduje odpoveď, je, či bude možné, aby sa ľuďstvo vrátilo k svojmu predošlému negatívnemu stavu a procesu, ktorý zabrzdil a zastavil jeho duchovný pokrok.

Ako bolo opísané predtým, v tom čase budú všetky peklá zatvorené a oddelené od ľuďstva. Žiadnym negatívnym ideám alebo túžbam zlého charakteru či úmyslu nebude dovolené ovplyvňovať alebo zaplavovať ľudskú myseľ. Nič nebude ľuďstvu dodávať znečistené, kontaminované a jedovaté materiály. Zároveň, nikto alebo nič sa nebude pridávať k peklám, zvolením si cesty do nich. Kompletné oddelenie a izolácia pekiel môže napokon viesť všetkých ich obyvateľov k tomu, že sa vzdajú nenormálneho, neprirodeného a patologického životného štýlu a kontraproduktívnych trendov, a namiesto toho sa pridajú ku zvyšku stvorenia v jeho nepretržitom duchovnom pokroku. Len čo sa to stane, a ak sa to stane, všetky stavy a procesy pekiel budú odstránené. Všetky peklá zmiznú zo svojho bytia a existencie a nebude existovať nič, čo by stimulovalo alebo prinášalo akékoľvek negatívne a opozičné trendy.

Avšak, pokiaľ peklá pretrvávajú a sú k dispozícii ako voľba, dokonca aj keď sú zatvorené, môžu byť opäť otvorené. Jediný spôsob, ako môžu byť opätovne otvorené, je na základe túžby po niečom negatívnom alebo zlom. Vždy, keď sa vyskytnú také túžby v ľudskej mysli vo forme akejkoľvek idey, stávajú sa kľúčom k otvoreniu brán pekiel a tá idea je okamžite spojená s jej súvzťažnými negatívnymi faktormi a všetkými stavmi a podmienkami, ktoré sa jej týkajú, ktoré zaplavujú myseľ túžiacieho všetkými ich dôsledkami. Toto je veľmi vzdialená možnosť.

Avšak, proti takému javu sú zaistené bezpečnostné opatrenia. Neustála komunikácia s duchovným svetom, duchovnými radcami a so svojou vlastnou Vnútrošnou Mysľou zabraňuje počatiu ideí alebo túžob takej negatívnej povahy. Neustále je prítomné poznanie všetkých hrozných dôsledkov prijatia takých ideí a dovoľenia, aby sa ujali v jedincovej mysli. Kým existujú peklá, je nemožné vyhnúť sa úplne tomu, aby také idey prichádzali na myseľ, ale je úplne možné a veľmi ľahké nedovoliť im, aby sa ujali v jedincovej mysli, lebo len čo vzniknú, možno ich vypudíť a odhodíť. Týmto nemôže dôjsť k otvoreniu brán pekiel.

Je veľmi ťažké predstaviť si návrat k predošlému negatívnemu stavu a procesu celého pseudo-ľuďstva. Treba si však uvedomiť, že potenciál zvolenia si takej alternatívy je tam vždy. Len čo sa niečo zažije a prežije, vždy je to k dispozícii ako alternatívna voľba. Sloboda voľby je stále prítomná. Avšak, ten potenciál už nikdy netreba opäť skúmať alebo uskutočniť. Majúc zabudované všetky poistky proti tomu, aby sa opäť udialo niečo podobné, každého možno uistiť vďaka milosrdenstvu Absolútnej Prozreteľnosti Najvyššieho, že jediná cesta, ktorú si ľuďstvo zvolí, je cesta

III. Duchovný pokrok – 7. Kapitola

normálneho, prirodzeného a zdravého plynutia neustáleho duchovného pokroku, ruka v ruke s celým ostatným stvorením ako celkom.

Na záver je nevyhnutné zas a znova zopakovať, že to, čo je tu prezentované, bolo zjavené a týka sa len nasledujúceho začínajúceho kroku duchovného pokroku ľudí. Preto by to v žiadnom prípade nemalo byť považované za konečnú, Absolútnu Pravdu, ktorá je posledným slovom Najvyššieho. Len čo bude užitočnosť začínajúceho kroku v duchovnom pokroku ľudstva kompletne vyčerpaná, vznikne nový krok, ktorý so sebou prinesie nové zjavenie s chápaním a konceptmi duchovnosti prevyšujúcimi tie, ktoré sú zjavené v tejto knihe.

Všetky idey, pojmy a vyhlásenia zjavené v tejto knihe treba chápať týmto progresívnym spôsobom a vyhnúť sa za každú cenu akémukoľvek rigidnému, dogmatickému a slepému lipnutiu na nich. Pravda je dynamická; dynamická pravda sa večne približuje Absolútnej Pravde Najvyššieho.

Akakoľvek nadbytočnosť v tejto knihe je zámerná, aby sa zdôraznili základné princípy, na ktorých boli postavené závery.

Prezentované idey a pojmy sú poskytnuté len na zváženie každému, kto má záujem prečítať si ich a premýšľať o nich. Nikomu sa tu nekladú žiadny iné ciele alebo požiadavky. Lebo príkaz a nariadenie nemôže prísť z vonka alebo od niekoho iného; ale len z vlastného srdca.

ODPORUČENÉ ČÍTANIE

Francuch, Peter D.

Základy ľudskej duchovnosti, *Santa Barbara, Spiritual Advisory Press, 1982*

Francuch, Peter D.

Posolstvá z vnútra, *Santa Barbara, Spiritual Advisory Press, 1982*

Francuch, Peter D.

Štyri pojmy duchovnej štruktúry Stvorenia, *SB, Spiritual Advisory Press, 1983*

Francuch, Peter D.

Intenzívna duchovná hypnoterapia, *Santa Barbara, Spiritual Advisory Press, 1983*
(len prvých 40 strán)

Francuch, Peter D.

Realita, mýty a ilúzie, *Santa Barbara, TMH Publishing, Ltd., 1984*

Francuch, Peter D.

Kto si a prečo si tu?, *Santa Barbara, TMH Publishing, Ltd., 1984*

Francuch, Peter D.

Hlavné idey Nového Zjavenia, *Santa Barbara, TMH Publishing, Ltd., 1985*

Francuch, Peter D.

Chápanie a naplnenie nášho pozemského života, *SB, TMH Publishing, Ltd., 1985*

Poznámky prekladateľa:

1. Kniha „**Princípy duchovnej hypnózy**“, r. 1982, nie je už na želanie autora uvádzaná v tomto zozname.
2. Z knihy „**Intenzívna duchovná hypnoterapia**“ sa podľa autora odporúča čítať len prvých 40 strán.
3. Aktualizovaný kompletný zoznam kníh Nového Zjavenia je uvedený na:
<https://sites.google.com/site/newrevelation2001/slovak>
4. Ďalšie odporúčené čítanie:

Nové Zjavenie Pána Ježiša Krista

Santa Barbara, TNR Foundation

Korolária k Novému Zjaveniu Pána Ježiša Krista

Santa Barbara, TNR Foundation

Dialógy s Pánom Ježišom Kristom, 1. a 2. Diel

Santa Barbara, TNR Foundation